
SIGILL: COLL: HARVARD: CANTAB: NOV: ANGL: 1650
CHRISTO ET ECCLESIAE
The Gift
of
Thomas Aston Coffin, Esq
Commissary General
in the
British Service.
Recorded 26 June
1809.
N. Hurd Sc.
BOSTON

HOMERI
CARMINA

CVM BREVI ANNOTATIONE

ACCEDVNT

VARIAE LECTIONES ET OBSERVATIONES VETERVM GRAMMATICORVM CVM NOSTRAE AETATIS CRITICA

QVRANTE

C. G. HEYNE

TOMVS OCTAVVS

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD I. PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCII

VARIAE LECTIONES

ET

OBSERVATIONES

IN

ILIADEM

CVRANTE

C. G. HEYNE

VOLVMINIS SECVNDI PARS TERTIA

LIB. XX—XXIV

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD I. PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCII

IN ILIADEM
VARIAE LECTIONES
ET
OBSERVATIONES

IN LIBRVM XX. (Υ) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Si, quod in carminis principio praefixum est exordium, nihil aliud exsequi voluit poeta, quam vt ira Achillis, per Agamemnonis resipiscentiam et satisfactionem pro iniuria, placata argumentum Iliadis constitueret: absolutum iam carminis argumentum videri poterat. Effectum iam erat id, quod Thetidi promissum erat a Ioue, τιμῆσαι φίλον υἱόν. A, 508. Vltio tamen Patrocli caesi ab Hectore sumenda cum argumenti summa hactenus necessario erat coniuncta, vt Achillis virtus tantopere desiderata opinioni de ea factae fidem faceret. Quod itaque nunc in hoc libro expectabatur, erat noua pugna, Achillis virtus insignis et Hectoris caedes: haec quidem in tertium hinc librum (XXII) differtur; episodiis pluribus, magna ingenii vbertate interpositis, deorum maxime interuentu; quo Homerici carminis indoles tanquam fonte summae admirationis vtitur; eumque parat poeta et instruit concilio deorum a Ioue habito, et venia data, vt praeliis Achiuorum cum Troianis, a quibus abstinere se iussi erant inde a libro VIII (Θ) et iterum, minis adiectis, libro XV (O) dii iterum interessent. Poeta, nihil praefatus, nec, quorsum haec spectent, monens, initium facit a concilio deorum et venia diis data: cuius caussam inde a v. 26 exponere orditur, speciosam satis: vereri Iouem, si Achilli soli omnis pugnae fortuna permittatur, ne nimis magna Troianorum caedes fiat, et ipsa vrbs expugnetur. Ponitur his, quod e superioribus

nouimus, fata prohibere ne vrbs ab Achille capiatur. Dicas, ita fatis fuiſſe, vt dii Troianorum rebus ſtudentes in pugnam prodire et Troianis ſuppetias ferre iuberentur. Enimuero ita et iniqua conditio fuiſſet, et Iuno cum diis ſuarum partium, quod de Iouis iniquis conſiliis conquererentur, habebat. Danda itaque erat diis omnibus copia immiſcendi ſe praelio, negata antea a Ioue; eo tamen attemperanda erant omnia, vt Achilles, etſi victor, ab internecione exercitus Troiani et ab vrbis expugnatione auerteretur. Hoc quidem tanquam generale aliquod poetae conſilium bene perſpicere licet; non autem omnia, quae narrata ſunt, eo ſpectare putanda et ſollicite ad rerum ſummam referenda ſunt; verum agit hoc vnum poeta, vt euentorum factorumque magnitudine et varietate mirationem moueat et animos detineat. Re iam ad ἀκμὴν deducta, diis ipſis inter ſe pugnantibus ipſo terrore miratio increſcit. Notabimus ſigillatim nonnulla, quae ſuſpicionem mouere poſſint, etiam hanc carminis partem aduentitiam eſſe; et principio tantum Achillis ſtrenue facta narrata fuiſſe. Verum de his pro ſuo cuique ſenſu ſtatuendi libertas relinquenda eſt.

1. Naues κορωνίδας ab inflexa puppi vidimus iam B, 392.

2. ἀμφὶ σὲ, Πηλέος υἱὲ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί. (excidit ſtigme ⊱) „quod Achilles nunc totius exercitus dux conſtituitur." Schol. A. Scilicet poeta ad eum vnum omnium maxime animos noſtros conuertit. Nec tamen ſtatuendum eſt, Achillem ſummo imperio totius exercitus exuiſſe Agamemnonem; verum ſuos tantum Myrmidones ille educit, et de his v. 1. 2. agitur; etſi hi duo verſus nexus cauſſa interpoſiti eſſe videri poſſunt, quo tempore in rhapſodias, quas nunc habemus, diſtributum fuit carmen. Lectum quoque fuit μάχῃ ἀκόρητοι Ἀχαιοὶ, vt ex Schol. A. B. apparet: minus bene; quandoquidem maior vis epitheti eſt in Achille; exhibent tamen idem Schol. br. Vrat. A. duo Vindob. et pro var. lect. Townl. etiam edd. excepta ed. Romana, e qua Barnes repoſuit ἀκόρη-

τον codicum quoque assensu. add. Apollon. Lex. ἀκέρητον. ἀπλήρωτον. adscripto hoc versu.

Porro Schol. A. monet de tono: ἀμφὶ σὲ scribendum esse, non ἄμφί σε. Addit idem: quinque esse personas heroicas, Achillem, Melanippum, Patroclum, Eumaeum, Menelaum, quos alloquatur poeta, et inter deos, Apollinem, ἀμφὶ σὲ, ἤϊε Φοῖβε. (inf. 152.) nimis subtilis, et si recte iudico, inanis obseruatio, cum illa appellatio nihil aliud sit, quam poetica inuersio metro flagitante.

Πηλέος υἱέ. Πηλέως Mori. quod alibi vidimus expulsum. Τ, 216.

3. Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν. αὐτ' ἑ. vitium est ed. Turneb. et Steph.

ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο. Schol. A. et B. cum br. hanc campi, accliuiorem versus vrbem, planitiem confundunt cum Callicolone, quam v. inf. 53. At θρωσμὸν πεδίου inter Simoentem et Scamandrum inde a castris versus vrbem fuisse iam ad K, 160 vidimus, vbi Schol. br. recte vtrumque locum discernunt; quod et iisdem verbis facit Etymologus in θρωσμός. Verbo, est h. l. appellatiue campus βουνοειδής, vt a Suida redditur.

4. Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι. „quod non Iride vtitur." Schol. A. Disertiora habent Schol. B. „cum alias ab Iride, aut si maius quid incidisset, a Mercurio iussa Iouis nuntientur; nunc Themide Iouem vti ad connocandum deorum concilium, ὡς νομιμωτάτης οὔσης τῆς ἀγορᾶς, καὶ τέλος ἐπιθεῖναι μελλούσης τοῖς πράγμασι. nec tamen tanquam praeconem eam adhibet, sed quia illa est ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει. (Od. Β, 69.) vt ex lege omnia agantur." Bene haec; et similia sunt ap. Eustath. notabile tamen est, hoc solo loco praeter morem a Themide geri id quod alibi ab Iride et Mercurio. Ceterum respondet hoc concilium deorum alteri sup. Θ. pr.

Θέμιστα κέλευσε laudat quoque sic Apollon. Lex. in Θέμις. Schol. A. et B. dictum notant pro Θέμιστι. et hoc

ipsum Θέμιστι κέλευσε habet Townl. Cant. cum edd. Flor. et Aldd. mutatum e Rom. a Turnebo. — Θέμιστ' ἐκέλευσε. vita Hom. Ζεὺς δ' ἐκέλευσε Θέμιστι Lipſ.

5. κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου. ℥— „quod Olympus nunc mons eſt, vnde epitheton πολύπτυχος, *conuallosus*. v. ad A, Excurſ. VIII. nec audienda ſunt inepta commenta ap. Euſtath. et al. Monent quoque vterque Schol. eſſe iungenda κέλευσε κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο καλέσαι. ibi enim Iouem habitare." Volunt ita Iovem e vertice, in quo ſedet, Themidi mandata dediſſe. At naturalis verborum ordo erat θεοὺς ἀγορήνδε καλέσαι κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο π. Haeſerunt in voc. κρατὸς, quod nimis ſubtiliter dictum accepere. Puta ſimpliciter dictum eſſe pro *toto Olympo*, in quo paſſim dii habitant, quemadmodum familiae per agros ſparſae olim in Graecia habitabant. Fateor tamen vel ſic malle me ſcriptum eſſe κρατὸς ἐπ' 'O. In quod etiam Bentleium incidiſſe video.

„ἄρα. *proinde vt iuſſerat Iupiter*." Clarke.

7. οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὠκεανοῖο. ℥— „quod *Oceanum* facit *Fluuium*. (id ſane ſaepius iam vidimus; etiam circumfluentem terras; et ex Homero repetitum a multis: v. Schol. Eurip. Or. 1384.) poetam autem eum non adduxiſſe in Olympum, ne auctoritate ſua contentiones deorum comprimeret, aut, ne ipſe πρόγονος intereſſet poſthac ἀπογόνων pugnae; et vt Scamandrum eo abſente induceret; aiunt Schol. A. cum Schol. br. prius illud, alterum Schol. Townl. et Victor. Alias argutias addit Schol. B. cum Oceanus abſuerit, mirandum non eſſe, quod nec Terra adfuit in deorum concilio; et recte hoc factum eſſe, ne rerum elementa loco mouerentur." Ea ipſa, et plura, inepta ſubtilitate, κατ' ἀλληγορίαν, affert Euſtathius ex antiquioribus.

Omnino de toto hoc loco ita erat pronuntiandum: aduerſari omni antiquae doctrinae de diis terreſtribus, marinis, vno Neptuno, Iouis fratre, excepto, et inferis, quod in Olympum adducuntur, eumue adeant. Non ita-

que tam mirandum erat, Oceanum abeſſe, quam, Nymphas et Fluuios admitti; eoque ipſo grauiſſima ſuſpicio ſuboritur, verſus 7. 8. 9. eſſe ſerioris commenti: cuius cauſſam ſubodorari licet fuiſſe hanc, quod Scamander infra in pugnam deorum inducitur; credidit itaque rhapſodus, locum quoque ei eſſe debuiſſe in concilio deorum, addiditque ei comites ceteros Fluuios.

Locum inde a v. 7 lepide παρῳδεῖ Lucian. in Ioue Trag. 6 conſutis variis laciniis ex his et Θ, 7. Β, 281. Ξ, 70. Ante oculos habuit verſus Philoſtratus Imagg. II, 27. in natalibus Mineruae, quibus adeſſe iuſſi omnes dii vna cum Nymphis et Fluuiis.

8. Νυμφάων, ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται. Sunt Nymphae ἀλσηΐδες. Plura Nympharum genera et nomina apponunt Scholia A. B. br. Nympharum rara eſt in Iliade mentio: Oreades Ζ, 420 ad Acheloum, Ω, 616 in Odyſſea frequentiſſima: in qua Ζ, 123. 124. hi ipſi verſus occurrunt. Schol. Townl. et Victor. obſeruant Latonam a poeta inter Nymphas referri: ὅθεν καὶ παίζουσι μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος αἱ Νύμφαι. γέγηθε δέ τε φρένα Νύμφαι. (Od. Ζ, 106.) Scilicet Latona infra intereſt pugnae deorum Φ, 497.

ταί τ'. αἵ τ' Barocc. Vrat. b. A. Moſc. 2. cum Veneto; vulgatum erat ταί τ'. nulla, dixeris, de cauſſa τ' poni poſt Νυμφάων. Videbatur itaque tollendum eſſe; atqui eſt hoc Ionicum, cuius generis lectiones innumeras in Homero mutatas eſſe ſit probabile. v. Excurſ. ad h. v. de Ioniſmo Homeri.

9. καὶ πίσεα ποιήεντα. Legitur πίσεα ex ed. Rom. inde ab H. Stephano: conueniunt codd. in his Ven. tum Etymol. Suidas, cum Schol. Townl. a πίω, ποτίζω. vnde eſt πίσω ap. Pindar. At Schol. B. πείσεα a πίω, πείω, ποτίζω, cum Schol. Vict. ſicque edd. Flor. Aldd. Schol. br. mſ. Lipſ. Cant. Vrat. A. Moſc. 2. πίσσεα Harl. πείσσεα Vrat. d. πείσσεα et πίσεα Heſych. Variat quoque ſcriptura in Apollon. Arg. I, 1266. III, 1218. In notione

conueniunt omnes, et primo loco Apollon. Lex. τείρεα, οἱ πότιμοι τόποι καὶ πόαν ἀνιέντες.

11. ξεστῇσ' αἰθούσῃσιν ἐνίζανον. ⁓ „quod Zenodotus fcribit ἐφίζανον." Sch. A. Haec tamen fuit vulgata lectio, abfurda per fe, cum porticibus non infiderent, fed fub porticibus in fedilibus; quod non fenfit Euftathius, qui haec adnotauit: αἰθούσῃσιν. ἕδραις στυλωταῖς, κατὰ τοὺς παλαιούς, αἰθομέναις, ὅ ἐστι, καταλαμπομέναις φωτί. ἐφιζάνουσι δὲ ταύταις οἱ νῦν ἀγερθέντες, οὐχ ὡς θρόνοις, ἀλλ' ἐν αὐταῖς περὶ τὸ ἔδαφος (cur hoc, humi? nec in fedilibus?) καθεζόμενοι. Mifcentur in his ex antiquis defcriptis plura; quod etiam in Scholiis factum videmus. Sic αἴθουσαι, inquit Schol. A. non funt fedilia, (θρόνοι ἢ καθέδραι) quibus infideri poffit; fed funt porticus, στοαὶ καὶ στυλωταὶ ἕδραι, ἢ τόποι ὑφ' ἡλίου καταλαμπόμενοι. aut vt Schol. B. τόποι πρόστοοι, ὑφ' ἡλίου καταλαμπόμενοι. de his v. Obff. ad Z, 243. Schol. Townl. et Victor. αἴθουσαι. ἐξέδραι στύλων τε (leg. στυλωταὶ) εἰσίν. *fedilia in porticu columnis ornata.* Etymol. αἴθουσαι αἱ στυλωταὶ καθέδραι, περίστυλα ἔχουσαι (faltem ab vna parte; ab altera enim poteft paries quoque effe) apponitur Jl. I (IX, 468) ad quem v. Obff. de porticu ante aedes. pergit: σημαίνει δὲ τὴν καταφωτιζομένην στοάν. καὶ τὴν μετὰ τὸν πυλῶνα παστάδα (fic quoque reddit Schol. ad Apollon. Arg. III, 39. at Apollon. Lex. παραστάδα. De his v. fup. ad I, 669 p. 634.)

Dixi mifceri in his plura ac diuerfa: modo αἴθουσαι funt *porticus;* et hoc recte ac proprie; porticus ante aedes, interdum cum veftibulo; modo intelligunt grammatici *fedilia* in his porticibus. hac opinione imbuti legerunt ἐφίζανον.

Nunc autem difficultas exoritur haec: fic neceffe effet deos confediffe ante aedes et confultaffe; quod et praeter morem fieret, et repugnat verbis: ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διός. fi intrarunt, non federunt ante aedes. Nec fatisfacit, fi memores fup. Z, 242. 3. vbi ἵκανεν ἐς Πριάμοιο δόμον, ξεστῇσ' αἰθούσῃσι τετυγμένον, αὐτὰρ ἐν αὐτῷ

πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι, vt δῶμα quoque ſit, vti δόμος, totus plurium aedium complexus intra vnum ἕρκος. nam nunc conſultantes ſedent ἐν δώματι et ſequitur: ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατο. Nec magis placet iungi δῶμα ξεστῇσ' αἰθούσῃσιν domum habentem porticus, ambientes externos parietes, aedium frontem.

Reſtat itaque alterum, vt δῶμα ſit magnus ille oecus, atrium Latini dicunt, *(Saal)* in quod per veſtibulum columnis plerumque ſuffultum, intratur. Ita vero nec minus eſt, ipſum δῶμα, *atrium* interius, ab vtroque pariete columnarum ordinem habuiſſe, ad morem templorum; ſi modo ad Homerica tempora haec reuocare licet. δώματα, ſeu oecos ſolitarios, ad coetus populi et conciones recipiendas, non ad habitationem, factos temporibus heroicis memorari non memini: alioqui et hi pro parietibus habere poterant porticus columnis ſubnixas, ad quas ſedilia eſſent, in quibus ſederent qui conuenerant.

Addit Schol. A. cum Townl. et Victor. fuiſſe, qui, accipientes et ipſi αἰθούσας pro ſedilibus, ἐνίδρανον ſcriberent; (noua vocis forma, ex ἱδρύω, ἱδρύνω. τὸ ἕδρανον) καθέδρας οἰηθέντες εἶναι τὰς αἰθούσας.

Scribitur αἰθούσσῃσι in Ven. A. B. vt ſup. Z, 243.

12. ἃς Διῒ πατρὶ Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Sch. A. „οὕτως, διὰ τοῦ ι. τὸ τέλειον τὸ ποίησε." Grammaticus ſcriptum reperit ποίησε ἰδ. cum in aliis ποίησ' eſſet εἰδυίῃσι. diſtinxere quoque inter duo haec, vt εἰδυῖα eſſet ἡ γινώσκουσα, ἰδυῖα ἡ ἐπιστημονική. v. Euſtath. ad h. v. Mirum tamen, haec nunc demum moneri, cum toties iam corrupta haec lectio occurrerit. v. ad A, 608. Nunc noſtro in loco vbique legitur ἰδυίῃσι.

13. ὣς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ'. — quod Διὸς ἔνδον eſt pro ἐν Διός. vt εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον (Φ, 145) Schol. A. dicas verius ἐν eſſe omiſſum et ſubintelligendum, pro ἔνδον ἐν Διὸς δώματι. Euſtath. ſupplet ἔνδον τοῦ κατὰ τὸν Δία δώματος.

οὐδ' Ἐνοσίχθων ἠπιούτησε θεᾶς. Schol. A. B. br. obſeruant, Neptunum, etſi antea e pugna inuitum recedentem O, 211. nunc tamen Iouis imperio parere.

15. ἵζε δ' ἄρ. alii ἷζε ſcribunt, vt Euſtath. ſic et alibi. Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν. tuetur ἐξείρετο vſus. v. ad E, 756. At ἐξήρετο et h. l. Barocc. Mori. Lipſ.

16. τίπτ' αὖ, 'Αργικέραυνε. ita edd. αὖ. quod retinui, quia ſic aliis in locis pro emendatiore lectione illud habitum eſt. Attamen h. l. αὖτ' ipſe Venetus, tum Barocc. Lipſ. Mori. Harl. Vat. etiam Vita Homeri Vrat. b. d.

ἀγορήνδε κάλεσας Lipſ. recte ſi κάλεσσας, et hoc habent Cant. Mori. Vat. Ven. Euſtath. Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob. quod repoſui pro vulgato ἀγορήνδ' ἐκάλεσσας.

17. ἤ τι. περιστᾶσθαι monet accurate Sch. A. idque propter alia loca: Od. Λ, 171. et A, 175. Nouimus fluctuantes in hac vocula grammaticos. — „γρ. ἤ τε. ἦ τὶ et ἦ τί.“ Barnes.

18. ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηε hoc de pugna bene nouimus: v. ſup. N, 736. At ἄγχιστα de tempore deſiderabat futurum: *confeſtim fiet* pugna: in eo res eſt vt fiat. Eſt ergo pro δαίεται.

20. ἔγνως, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν — Verſum non aliter laudat Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2. f. hiatus tamen in eo occurrit ab Homerica poeſi alienus; nec tam parata medicina, quam alibi. Sed ſunt in hoc libro plura huius generis, vti mox 22. vt inter ea ſint, quae de auctore dubitationes moueant. Poſſis φίλοις vel τεοῖς ἐν στήθεσι· vt ſolet γνῶναι ἐν φρεσὶ dicere ſuſpicari. Bentl. μεὴν hic et aliquoties alibi, adſcripſerat: vocem cuius auctoritatem ignoro. ἐνὶ Lipſ. Euſtath. male ante στ.

21. ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα. poſſe haec et ſuperioribus adiungi, ait Sch. A. et ſequentibus. Alterum hoc vix commode; videtur tamen amplecti Sch. B. dum ſupplet ὧν ſcil. ἀνδρῶν.

ὀλλύμενοι περ. Schol. B. παρέλκει ὁ πέρ. atqui περ eſt quidem. ſiquidem pereunt.

22. μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο. Vidimus iam κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο de iugis et conuallibus montis Olympi ſup. Δ, 77. At h. l. hiatus ineſt verſui. Videtur adeo fuiſſe Pindarica forma, πτυχῇ. eamque iam Bentl. adſcripſerat.

23. ἥμενος. ἔνθ' ὁρόων φρένα τέρψομαι. Fuiſſe apparet e Sch. A. B. qui iungerent ἥμενος ἔνθ' ὁρόων. De delectatione hac deorum ex adſpectu pugnae, ſeu potius virtutis pugnantium v. ſup. ad H, 61. Θ, 51 et al.

26. εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται. „Venit antiquioribus in mentem, quod Sch. B. cum aliis monuit, deorum interuentu hoc non impediri, quo minus Achilles ſit ſuperior; ſiquidem dii ei aderunt validiores, quam illi qui auxiliantur Troianis. Soluit ille quaeſtionem ſic, vt Apollinem tamen nunc inductum eſſe dicat, cuius fraude mox vtendum erit ad fallendum Achillem, (inf. Φ, 599 ſq.) nec non vt inducere poſſet Scamandrum.“ Verius dixeris: poetam hoc ſpectare, vt inducendo in pugnam deos, pugnam efficeret tanto magis horrendam, Achillis autem virtutem tanto illuſtriorem et vt varietate rerum delectaret. Euſtathius quoque hanc inter veteres ἀπορίαν et λύσιν attigit. „γρ. μαχῆται et μάχηται.“ Barn. ἐνὶ Τρ. Vrat. A. b. male. Mox ἔξουσι v. ad 51.

27. ἔξουσι. ſic ſup. N, 51 pro ſuſtinebunt, auertent; vt aliquoties. Heſych. ἐφέξουσι. κωλύσουσι Vrat. A. gl. ὑπομενοῦσι.

28. „καὶ δέ τέ μιν.“ Ariſtarcheum eſt μίν.“ Sch. A. Fuit ergo in aliis μὲν καὶ δέ τι Cant. Koeppen deſiderabat particulam: vel conſpectum modo. ſed ſupplendum eſt, vt alibi quoque κἄν vel γε.

ὑποτρομέεσκον. contremiſcere ſolebant. Clarke.

29. ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἑταίρου χώεται αἰνῶς. Obſeruant A. B. in ἑταίρου ſupplendum eſſe περὶ, et αἰνῶς

iungi poſſe et cum *χώεται* et cum *δείδω*. Bentl. coni. *κατὰ θυμόν*. At *καὶ* h. l. auget, *inſuper*.

30. *ὑπὲρ μόρον*. Ariſtophanes vna voce extulerat *ὑπέρμορον*; (quod eſt in ed. Rom.) in Cant. et Aſcalonita ſic, vt pro aduerbio poſitum ſit, vt *ὑπέρμορα* B, 155. Sic *καλὸν* et *καλὰ* variare Jl. Z, 326. et Od. Υ, 294. Prouocat grammaticus ad librum ſuum *τῆς προσῳδίας*. (vnde patet Scholion eſſe ductum ex Herodiani *Ἰλιακῆς προσῳδίας*.) Adiicit tamen poſſe hic et Od. A, 35 et diſtincte *ὑπὲρ μόρον* accipi, vt *ὑπὲρ μοῖραν* inf. 336. Sch. A. attingunt duplicem ſcripturam, Schol. B. Euſtath. hic pro Ariſtophane memorat Ariſtarchum; vnde ſuſpicio firmatur, aliis quoque in locis, quae vidimus, nomina haec eſſe apud eum corrupta. In Towvnl. et Victor. legitur: *τινὲς γρ. ἀντὶ τοῦ δείδω μὴ καὶ τεῖχος*.

„*οὐ μέν τοι μοῖρ' ἐστιν ἐπὶ ζωοῦ Ἀχιλῆος*“

„*Ἴλιον ἐκπέρσαι εὖ ναιόμενον πτολίεθρον*“

„*ἔπερσε* (f. *πέρσε δὲ*) *δουράτεος ἵππος καὶ μῆτις Ἐπειοῦ*.“ *πῶς γὰρ ὁ εἰδὼς τὴν μοῖραν ἀμμορίην τε* (ex Od. Υ, 76) *νῦν διστάζει*; Non meminerat is, cui haec debentur, Iovem Homericum non ad ſubtilem doctrinam eſſe adumbratum. Videntur tamen hi tres verſus non tam pro vſ. 30 ſcripti, quam potius in margine aliunde adſcripti fuiſſe.

31. *πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε*. *πόλεμον ἀλίαστον*. *Pugnam pertinacem*, iam vidimus ad B, 797. In fine *ὄρωρε* Vat. *ἄγειρε* Vrat. d.

32. *βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε*. „*ἰέναι* et *ἴμεναι*“ Harl.

33. ⟝ adſcripta ſtigme, ſed Scholion excidit, quod ſpectaſſe ſuſpicor ad *ἀγῶνα νεῶν*. v. ad O, 428. Interponit ad h. v. et ad 38. Schol. B. cauſſas, cur dii hi ex ceteris in pugnam deſcendant, a grammatico acumine petitas: quas etiam cumulat Euſtath. p. 1194. Adſcripſit idem Schol. B. quaeſitum eſſe, cur Pluto, Dionyſus et Ceres abſint a pugna. At quaeras potius, cur non omnes dii, et cur hi potiſſimum in pugnam prodeunt? Quaeras nec minus, vnde repente Mercurius, qui alias nullis par-

tibus in rebus Troianis studet, in hunc deorum Troianis infestorum ordinem adscitus sit? vnde Diana et Latona? et vero Vulcanus? qui tamen arcessitus esse videtur, vt Scamandri aquas exsiccaret. Praeparatum tamen videtur esse drama versu O, 214. quem tamen ab interpolatore profectum esse iam tum suspicabar. Nam de Iunone, Neptuno et Minerua in Troianos saeuientibus iam saepe moniti eramus. Forte antiquiore fama et carminibus hoc ante Homerum iam erat constitutum, vtri parti adfuissent dii hi vel illi. Pugnas deorum omnino reprehensas esse a Platone notum est: de Rep. II. sub f. p. 377 sqq. et Euthyphr. p. 5 sqq. et a Numenio ap. Euseb. Praep. Eu. XIII, 5. Addit Barnes Proclum defendere eas ad Plat. de Rep. f. 6. dum theologice exponit: Quod idem facit auctor Allegor. Homeric. 52 et al. ap. Barnes ad h. l. Vide inf. ad 68. 69. vbi plura in Schol. B.

34. ἠδ' ἐριούνης Ἑρμείας. ἐριούνης. Patet ab ὀνέω ductum esse, vt sit ὁ μεγάλως ὀφελῶν· sicque Hesych. Sch. br. Infra 72 et al. ἐριούνιος idem est; in quo tamen ad alia deflectunt grammatici. Vtrumque tamen nomen non nisi hac rhapsodia et in Ω. et Od. Θ, 322 occurrit.

35. ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασται. Legebatur κέκαστο. Est tamen prudentia illa perpetuum aliquid quod Mercurio inest: praeferendum ergo alterum, quod Schol. A. ait Aristarchum legere. Sicque legitur in Lips. Vrat. b. d. Mosc. 2. vno Vindob. cum edd. Flor. Ald. 1. Rom. probarat quoque Ernesti contra Clarkium. Intulit κέκαστο Ald. 2.

Aliam difficultatem facit ἐπὶ vel ἐνί, quod vulgo legebatur. Nam κέκασταί τις φρεσὶ πευκαλίμῃσι, simpliciter, *ornatus*, *insignis est*, vt semper tertio casu; sic ἐγχείῃ ἐκέκαστο B, 530 et al. quoties quartus casus adiicitur, subintell. κατά. περὶ pro ὑπέρ. v. ad N, 431. Iungenda itaque, nam alia ratio grammaticae consentanea haud suppetit, praepositio cum verbo. Nec tamen vsu probari potest, ἐγκάζεσθαι. Per analogiam tuearis forte ἐπικάζεσθαι, iungitur enim ἐπὶ saepe sine vlla vi, vt

ἐπιμάχεσθαι, pro μάχεσθαι, modo vſ. 26. Legunt autem ἐπὶ φρεσὶ h. l. Euſtath. Vrat. b. et Venetus.

36. Ἥφαιστος — σθένεϊ βλεμεαίνων. pro σθεναρός ſeu, vt Apollon. Lex. ἐπιῤῥωννύμενος. eſt enim βρεμεαίνειν, βλεμεαίνειν, fremere, viribus collectis et ex ira intentis. v. ad Θ, 337. Vulcano autem robur proprie tribuitur ex opere fabrili faciendo; etſi idem pedibus claudis incedit.

δ' ἅμα τοῖσι κίε. Cant. δ' ἄρα.

37. ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. eſt pro ὑπεκινοῦντο, vt iam vidimus ſup. Σ, 411. vbi idem verſus lectus, cf. ad 417. Λ, 50. Scholia et h. l. ſequuntur vulgare: ἐῤῥωμένως ἐπειρῶντο βαδίζειν, Schol. B. et ἐῤῥώννυντο αἱ ἀσθενεῖς Schol. A. Add. Euſtath.

38. Ἄρης κορυθαίολος. de epitheto v. ad B, 816 vſ. ſq. ἀκερσεκόμης hoc vno loco occurrit, *intonſus Apollo* propter perpetuam iuuentam: agunt de voce Apollon. Lex. ex eo Heſych. Etymol. Schol. B. et br. ἰοχέαιρα· v. ad E, 53.

40. Ξάνθος τε. — „quod, cum nondum docuiſſet, Xanthum et Scamandrum eundem eſſe, nunc tanquam exploratum illud aut notum ponit. cf. inf. 74." Non ſatis aſſequor grammaticum; Ξάνθον iam memoratum vidimus diſerte Z, 4. Θ, 185. 556 et al. Σκάμανδρον quoque E, 774 et al.

Φιλομμειδὴς τ' Ἀφροδίτη. Pro epitheto lectum fuit ab aliis Διὸς θυγάτηρ Ἀ. Sch. Townl. et Victor. „γράφεται· Διὸς θυγάτηρ. ἄτοπον γὰρ Φιλομμειδὴς ἐπὶ τῆς πολεμούσης·" perperam, cum epitheta perpetua non ſpectent ad contextum et ſententiam. De voce vidimus ad Γ, 424. Duplex ſcriptura per vnum vel duo μ etiam h. l. occurrit: vno μ Townl. aliique.

41. ἕως paſſim, vt in edd. Ald. ſec. et hinc ductis. μὲν ἀπάνευθε ſine ρ Townl.

42. τέως ἄρ' Ἀχαιοὶ — ἄρ' extat in ed. Wolfii priore; recte receptum, vel ſine auctoritate. Vulgata: τέως Ἀχαιοὶ haud dubie eſt corrupta, etſi omnes libros obſi-

det. Vitium natum ignoratione metri; quod nunc Barnes pro amphibrachy habet; quem pedem in heroico locum habere, nondum persuasum mihi est. Pronuntiatum autem esse τῶσι Ἀχαιοὶ sine fundo tradit Clarke. Etiam Bentl. emendauerat inserto ἄρ. sicque dudum refinxeram et vnusquisque facile refingat. Sch. A. ἐν ἄλλῳ· τόφρα Ἀχαιοί." male cum hiatu. Nisi fuit quod vere suspicari arbitror, τόφρα δ' Ἀ. Porro μέγα κύδανον vn. Vindob. et al. scriptum in Eustath. incerta tamen fide, sed certior est Lips. Harl. Vrat. A. b. Vindob. pro vulgato μέγ' ἐκύδανον. Ceterum κυδαίνειν, quod vbique transitiue dictum occurrit, h. l. absolute positum est pro κυδιᾶν, animo, laetitia, efferri. cf. ad E, 448.

43. δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς. Ἐπέπαυτ' h. l. constanter in edd. lectum: donec Barnes reposuit ἀπέπαυτ' vt constaret sibi lectio in hoc versu bis iam lecto T, 46 et Σ, 248. Contra vero mutanda fuit lectio ibi in edd. obuia in hanc alteram, ἐπέπαυτ', quam codd. tuentur, etiam h. l. meliores, Ven. Townl. Vrat. b. v. ad Σ, 248.

44. ⸓ stigme sine Scholio: quod spectasse suspicor ad γυῖα ἕκαστον. quod vulgari vsu γυῖα ἑκάστου esset. Pro ὑπήλυθε γυῖα est ἐπήλυθε in Mosc. 2.

48. ⸓ quod δ' abundat in αὖε δ' Ἀθήνη. Sch. A. Apodosin igitur hinc ab αὖε δ' Ἀθήνη constituit. Immo vero a priore membro: ὦρτο δ' Ἔρις illa facienda est; nam deorum aduentu mutata rerum facies; nunc consferuere manus, facta pugna, ὦρτο Ἔρις. Tum quoque exortus est clamor bellicus: quem inde a Minerua, hinc a Marte editum narrat poeta, vt tanto augustius esset phantasma. Sane alibi etiam Eridi hic hortatus pugnantium in primo conflictu tribuitur.

Eris λαοσσόος. vidimus iam Athenen λαοσσόον N, 128. et Martem λαοσσόον P, 398. Mox vs. 79 etiam Apollinem videbimus. Nunc Eridem, cum et ipsa, pro furore pugnantium posita, ad arma concitet: v. ad N, 128. τοὺς λαοὺς σεύουσα, καὶ παρορμῶσα. Male ex etymo praue

constituto per σώζουσα reddentes haesere in loci sententia grammatici: Schol. B. et hinc ducti. Maluere itaque λαοσσόος αὖε δ' Ἀθήνη iungere. Meminit quoque Eustath.

49. στᾶσ' ὅτὲ μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός. Barocc. Ven. τείχεος ἐντός. male, vt e τειχοποιΐα constat; extra vallum erat fossa: Excurs. II ad lib. VII. p. 402.

50. ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων. Lips. ἐριγδούπων. sic sane alibi. poterat et hic ita scribi, sed pronuntiatione γ extrudi.

51. αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν. Strabo XIII. p. 893 A. ὦρτο δ' Ἄρης. vbi vss. 51. 2. 3 recitat. *coortus est, irruit*, instar procellae, λαίλαπι ἶσος. vt Λ, 746 αὐτὰρ ἐγὼ ἐνόρουσα κελαινῇ λαίλαπι ἶσος. Verum seqq. tuentur αὖε hortatus est vociferando Mars Troianos, vt Athene Achivos. Legerat quoque αὖε Etymologus in αὔω.

ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος Mars, procellosae, eoque atrae, nubi similis, ad terribilem eius adspectum declarandum, mirifice est inuentum; vt Apollo A, 47 incessit νυκτὶ ἐοικώς. vbi cf. Obss.

52. κατ' ἀκροτάτης πόλιος. h. e. κατ' ἄκρης. κατ' ἀκροπόλεως. a Pergamo. πόλιος erat in Flor. Aldd. Recepit Turnebus πόλεως e Romana. Nil refert; sed habent πόλιος Barocc. Vrat. A. b. d. vterque Venetus, Victor. et Townl. etiam Strabo l. c. πόλεως cod. ap. Dionem Or. II, p. 91.

53. ἄλλοτε πὰρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ. In Veneto A. et B. Θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνῃ. ⸗ „quod locus hic in Ida vocatur Θεῶν καλλικολώνη, nec bene nonnulli accepere θέων pro τρέχων." Schol. A. E seqq. apparet, fuisse eam lectionem Aristarchi, eodem modo, quo Ἀχαιῶν λιμὴν dictus fuit. Et Schol. br. θέων ἐπὶ K. ὅ ἐστι, τρέχων. Ἀρίσταρχος ἀνέγνω περισπωμένως, τὸ χωρίον θεῶν λέγων. Bene haec, si Θεῶν κολώνη esset; et probabile fieret, nomen hoc colli inditum fuisse ex vs. 151 quod dii in eo consederant.

Ad hanc lectionem spectat id, quod notatur in Schol. A. nonnullos scripsisse ἔτι, quia est θεῶν ἔτι. Ascalonita tamen (Ptolemaeus) vetuit hoc facere, ἐπὶ enim cum Καλλικολώνῃ iungendum esse: καὶ οὕτως ἐπεί-σθη ἡ παράδοσις. probabile fit, eum et ipsum θεῶν legisse.

Altera lectio θέων fuit Herodici, eaque in codd. nostris recepta, vt sit pro τρέχων, haud dubie conuenientius, modo huc, modo illuc procurrens Mars. nec aliter ipse Strabo legere potuit. θεῶν non video e codd. notatum, praeterquam ex Harlei. sicque glossa ap. Hesychium.

Callicolone iterum inf. 151 memoratur. Notas loci suppeditat poeta, collem *apud Simoentem* esse et in parte aliqua *ab vrbe diuersa*. Minerua hortatur Achivos stans modo, propius modo remotius ab acie; putes itaque in altero quoque Pergama esse remotiora, Callicolonen propius ad aciem Troianorum: a dextro vtique cornu; num vero cis, an vltra Simoentem, haud apparet; hoc tamen alterum probabilius. In Strabone XIII p. 892. 3. e Demetrio Scepsio, qui, in vicinia natus locorum peritissimus esse debuit, XXX stadiis supra Ilium nouum fuisse narrat *Iliensium pagum*, et X stadiis supra hunc, *Callicolonen*, collem quem Simois alluit; vnde Strabo argumentatur, non Ilium nouum, sed Iliensium pagum, Ἰλιέων κώμην esse locum, in quo veteris Ilii vestigia quaerenda sint, vtpote remotiore a littore loco siti. Difficultatem facere potest in Strabone vsus τοῦ ὑπέρ. Ait enim ὑπὲρ δὲ τούτου (scil. τοῦ αὐχένος τῶν ἀγκώνων, quo loco duo collium iuga, quorum medio Campus Troianus continetur, in angustum coeunt,) μικρὸν ἡ τῶν Ἰλιέων κώμη ἐστίν, — ὑπὲρ δὲ τῆς Ἰλιέων κώμης δέκα σταδίους, ἐστὶν ἡ καλὴ Κολώνη, λόφος τις, παρ' ὃν ὁ Σιμόεις ῥεῖ, πεντασταδίον ἔχων. Si ὑπὲρ est linea recta accipiendum inde a littore, vtique in iugis Idae supra Ilium Callicolone est quaerenda; nisi ὑπὲρ, supra vrbem, etiam a dextra vrbis versus borealem plagam accipi potest; ita collis ille a boreali parte vrbis abesse

potuit X ſtadiis. In tabula Lechevalerii Callicolone recte in boreali Simoentis ripa notatur, ſed infra Jlium verſus mare. Cum plures ſint in eo tractu colles, nihil ſane definiri poteſt. Callicolonen cum θρωσμῷ πεδίοιο confundi a viris doctis, monui iam ad vſ. 3.

Ex Strabone ſua petiere Schol. A. B. br. additis his: in eo colle deas, iudice Paride de forma certaſſe, (pro eo colle vulgo Ida commemorari ſolet, in Luciano remotior ad auſtrum Idae pars, Gargarum: D. D. Dial. XX, 1. vbi multa congeſta ſunt ab Hemſterh.) nomen autem collem habere, quia maxime inſignis eſſet inter loca vicina. (At in Schol. Townl. et Victor. θεοῖς δὲ ἀνατίθησιν αὐτὴν, ὡς πλήθουσαν λιβάσι καὶ λειμῶσι) Subiicitur: ἡ ἱστορία παρὰ τῷ Δημητρίῳ Σκηψίῳ. admodum tamen dubito, grammaticis ipſum Demetrium iis fuiſſe inſpectum; probabilius ſit eos exſcripſiſſe ea, quae apponunt, e Strabone.

Ad vſ. 53 Scholion B. habetur, doctum quidem, ſed corruptum: Δημήτριος ὁ Σκήψιος εἶναί φησι μεταξὺ Ἰλιέων (non Ἡλιέων. et adde κώμης) καὶ Σιμοῦντος. ὃς ἀπέχει κατὰ Σιμοῦντος μὲν στάδια πέντε, Ἰλιέων δὲ (adde κώμης) στάδια δέκα." Luxata haec, et refingenda: ὃς ἔχει κατὰ περίμετρον στάδια πέντε. ἀπέχει δὲ Ἰλιέων κώμης στάδια δέκα. Ita conuenit locus Strabonis p. 892 D. paullo ante memoratus, λόφος τις, παρ' ὃν ὁ Σιμόεις ῥεῖ, πενταστάδιον ἔχων. pro περίμετρον πέντε σταδίων. Habet paria Euſtath. p. 1195, 29. Enimuero vel ſic plura excidiſſe, docet Schol. Townl. et Victor. in quibus haec habentur: Δημήτριος ὁ Σκήψιος Καλλικόλωνον αὐτὸν καλεῖσθαί φησι λόφον, σταδίων πέντε τὴν περίμετρον. κεῖσθαι δὲ μεταξὺ Ἰλιέων κώμης καὶ Σιμοῦντος. ἀπέχειν δὲ Σιμοῦντος μὲν στάδια έ, Ἰλιέων δὲ κώμης ί. Sed nec his ſatis confidere licet.

Occurrunt ex iis, quae dicta ſunt, pleraque ap. Euſtathium quoque p. 1195, 28. 39 ἔστι δὲ Καλλικολώνη, ἢ κατά τινας Καλλικόλωνος, τόπος ἢ λόφος σταδίων πέντε τὴν περίμετρον, ἐπὶ τῆς Ἴδης κειμένη, μεταξὺ κώμης Ἰλιέ-

ων καὶ Σιμουντίων. (Σιμοῦντος) Mox τὸ δὲ Θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνῃ γράφεται καὶ Θέων, ἤτοι τρέχων, ὁ Ἄρης ἐπὶ τῇ Καλλικολώνῃ. ταύτην δέ τινες φασὶν εἶναι καὶ τὸν παρὰ ποιητῇ λεγόμενον Θρωσμὸν πεδίοιο. φαίνεται δὲ καλός τις εἶναι ὁ Θρωσμός. διὸ καὶ κλῆσιν ἔσχε τὸ Καλλικολώνη, καὶ Θεῶν εἶναι διατριβὴ πέπλασται ὡς οἷα καὶ βραχύτατός τις Ὄλυμπος. περὶ ταύτης καὶ ὁ Γεωγράφος φησί· (p. 892 D.) Καλλικολώνης λόφος τις πενταστάδιος, παρ' ὃν ὁ Σιμόεις ῥεῖ. ἔστι δὲ ὑπεράνω τῆς Ἰλιέων κώμης, ἐν ᾗ τὸ παλαιὸν Ἴλιον ἵδρυτο. ἀπέχει δὲ τοῦ νῦν Ἰλίου στάδια μ΄.

Liquet ex his vnum esse omnium fontem, locum Strabonis ex Demetrio Scepsio petitum, ita tamen descriptum, vt iis quidem, qui tum viuerent, cum noui Ilii et pagi Jliensium situm nossent, notitiam aliquam Homericae Troadis impertire posset, nobis autem parum lucis affert. Cum Strabo ipse loca non adiisset, eamque ipse non tam tanquam geographus, verum grammatice et critice respectu Homerici carminis, de his agat, multo minus subtiliter satis de his egit. Est locus Scylacis p. 85 ed. Gronou. in quo XXV stadiis a mari absfuisse dicitur Jlium. Putes non nisi de Jlio nouo hoc accipi posse, quod tum erat. Nec tamen hoc conuenit cum reliquis rationibus, et ambigua sunt ipsa verba: De Hellesponto dixerat: Inde, inquit, ἐντεῦθεν δὲ Τρωὰς ἄρχεται, καὶ πόλεις Ἑλληνίδες εἰσὶν ἐν αὐτῇ αἵδε· Δάρδανος, Ῥοίτειον, Ἴλιον. ἀπέχει δὲ ἀπὸ τῆς θαλάττης στάδια κέ, καὶ ἐν αὐτῇ ποταμὸς Σκάμανδρος. Quaeras ad ἀπέχει δὲ, quodnam sit subiectum? num Ἴλιον? atqui sequitur καὶ ἐν αὐτῇ haud dubie Τρωάδι. ergo et Troas ἀπέχει. quomodo tamen hoc ἀπέχει ἀπὸ τῆς θαλάσσης? et quidem XXV stadia? Erit itaque pro interposita sententia habendum et interpunctione quoque ad Ἴλιον referendum, hunc in modum: — Ἴλιον ἀπέχει δὲ ἀπὸ τῆς θαλάσσης στάδια κέ· καὶ etc. Nunc autem difficultas in numero oritur.

Omnino ex ipso poeta petenda est locorum, qualem ille seu nouisset seu finxisset, ratio et facies; et secun-

dum hanc vſ. 52. 53. vix aliter ea ſe habuiſſe videtur, quam vt infra acropolin ad Simoentem, verſus mare decurrentem, collis aliquis fuerit, Callicolone dictus. Excuſſa haec ſigillatim ſunt iam aliquoties, necdum ita, vt ad liquidum res perduci poſſet, in *Commentar. Soc. R. Scient. Gotting.* tum *in Troade Lecheval.* germanice verſa p. 260 ſq. iterum a Lenzio noſtro in *Ebene von Troja nach dem Grafen Choiſeul Gouffier* p. 293 ſqq. et noua Lecheval. recenſione, *Reiſe nach Troas* p. 157. add. ſup. Excurſ. ad lib. VI. p. 304.

54. μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες. Ven. ὀτρύναντες.

55. σύμβαλον. ambigua eſt, ſi ſubtiliter excuſſeris, loci ſententia, et diuerſiſſimis modis accipi poteſt, vnde diuerſa iudicia de toto loco duci poſſunt. Scilicet aut ipſi dii inter ſe conflixerunt, aut vtramque aciem vt pugnaret commiſerunt. Poſſunt enim verba: ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες σύμβαλον tranſitiue accipi, οἱ θεοὶ συνέβαλον αὐτοὺς, vt ſit, συνῆγον τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ Τρῶας οἱ θεοὶ εἰς μάχην. vel etiam ipſi dii congreſſi ſunt pugna, vt abſolute συμβάλλειν dicitur Π, 564. 565. fere vt *conſerere*, *confligere*. Ambiguum quoque eſt, quod ſequitur: ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν, ipſine dii? et inter ſe? an, ἐν αὐτοῖς, inter Troianos et Achiuos?

Vt de ipſo deorum conflictu intelligamus, monere nos poteſt vſ. 66 τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων. et poſtulare videtur ipſa res: nam ingens ille caeli terrarumque tumultus, non niſi diis in aciem progreſſis, probabilis fieret: vt iterum iteratur ille tumultus renouata deorum pugna Φ, 387. 388.

Altera tamen ex parte pugna deorum nulla in ſeqq. nunc committitur, ſed in librum ſequentem Φ differtur. Videri itaque poteſt nunc tantum hoc commemorari: vtramque aciem Troianorum et Achiuorum a diis commiſſam eſſe vt pugnam inirent; et pro auſpiciis fuiſſe ingentes tonitruum fragores. Ita autem locus, qui ſequitur, plus tumoris habet, quam ſublimitatis; verſus autem 66

omnino erit tollendus propter verba: θεῶν ἔριδι ξυνιόντων et vſſ. ſequ. vsque ad vſ. 75. Manet tamen vel ſic importunum, quod cum terrae motus et tremor ex tonitru deſcribendus eſſet, Neptunus accedit, terram concutiens. In his omnibus iudicium poetae ſubactius deſidero.

Ex his ipſis duci videbimus alia, quae dubitationes de toto hoc loco faciunt.

ἔριδα ῥήγνυντο. non eſt, vt alibi, perrumpere, nec poteſt eſſe σκεδάσαι, quod Euſtathius cenſebat p. 1195, 57. Sed eſt ῥήγνυμι et ῥήγνυμαι, *facio erumpere;* quo ſenſu a ſcriptoribus ῥῆξαι φωνήν, δάκρυα, dici coepit, et a Latinis *vocem rumpere.* Sollenne eſt, ἐγείρειν μάχην.

56. δεινὸν δὲ βρόντησε vel ſine codice ſcripſiſſem, pro vulgato δεινὸν δ' ἐβρόντησε. Nunc codd. tuentur, Vrat. b. Venetus.

57. αὐτὰρ νέρθε. „Ita Ariſtarchus Ionice." Schol. A. pro vulgato ἔνερθε. etſi nil intereſt. ἔνερθε, κάτωθεν. vnde Neptunus eſt ἐνοσίχθων.

58. γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα. ξ— „quod poeta terram et montes diſtinxit: γαῖαν et ὀρέων." Schol. A. non diſtinxit, ſed coniunxit, vt totum cum parte.

ἀπειρεσίην Schol. B. ad formam rotundam refert, male. Eſt terra immenſa, vt ἀπείρονα alibi dixit, v. Η, 446.

59. πόδας πολυπίδακος Ἴδης. Duplex eſt forma et lectio: πολυπιδάκου, vt antea edebatur, et πολυπίδακος, nec quicquam intereſt. Hoc loco tamen πολυπίδακος ſcriptum in potioribus codd. Townl. Victor. Veneto vtroque, tum in Vindob. cum Schol. A. οὕτως Ἀρίσταρχος, πολυπίδακος. ἄλλοι δὲ, πολυπιδάκου. alterum hoc, πολυπιδάκου obſedit edd. etiam Euſtathium: adde Heſych. Ariſtidem Quintil. loco mox laudando. πολυπίδακος firmatur vſu Homerico Θ, 47. Ξ, 283. Ο, 151. verſu ter repetito. Variat tamen lectio quoque Ξ, 157 et inf. 218.

Verſum recitat et ſublimitatem ineſſe obſeruat Ariſtides Quintil. de Muſica lib. II. p. 82. in eo, quod motum et tumultum ad ipſas res immotas et inanimatas transtulit poeta.

60. *Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.* *πόλεις* Vrat. b. *καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν* Cantabr.

61. *ἔδδεισε δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων, Ἀϊδωνεύς.* Verſus 61 — 65. praemiſſo vſ. 388 ex Φ, *ἀμφὶ δὲ σάλπιγξε μέγας οὐρανὸς, ἄϊε δὲ Ζεὺς,* quaſi eodem loco lectos, recitat Longinus ſ. 9, 6. et *ὑπερφυᾶ φαντάσματα* in iis miratur. Sunt in verbis omnia ſcripta ad vulgarem lectionem.

62. *δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ὕπερθε.* aut interpolata haec ſunt, aut a ſeriore poeta profecta, qui digamma haud norat: *καὶ ἴαχε.* nam Homero eſt *ϝιαχε.* Facilis tamen eſt medicina: *ἆλτ' ἰδὲ ϝιαχε,* aut *ϝιϝαχε.* v. Excurſ. II ad T. At Euſtathius p. 1195, 49 recitat: *ἐκ θρόνου ἆλτο, καὶ ὑπέρθορεν, ἤ, ἴαχε, μή οἱ ὕπερθεν* — idemque expreſſum in ed. Rom. *ἆλτο, καὶ ὑπέρθορεν, μή οἱ ὑ.* Saltem ſcriptum ita eſſe debebat *ἆλτο καὶ ὑπέκθορε.* aut, quod metrum requirit, *καὶ ἔκθορε.* proprium tamen vocabulum eſſet *ἀνέθορεν.* Bentl. coniiciebat *ἆλτ' ἰδ' ὑπέρθορε.* Addit tamen et alterum: *ἆλτ' ἰδὲ ϝιαχε.* Non tamen dubito Euſtathii lectionem gloſſema eſſe *τοῦ ἆλτο.*

ἆλτο. „in alio *ὦρτο.* ſicque Maſſilienſis“ Sch. A. vt alibi: Λ, 644 *τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ.* Nec aliter legerant Townl. et Victor. vt e Schol. apparet.

μή οἱ ὕπερθε. Longin. l. l. *μή οἱ ἔπειτα.*

64. *οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανήῃ.* ita ſcripſi, vt ſcriptura ſibi conſtaret: v. ſup. ad T, 375. Ξ, 81. B, 34. E, 598. Vulgo: *φανείη,* quod et in Platone editur de Rep. III, pr. p. 386 C. vbi vſ. 64. 65. recitantur, et in Sexto Empir. p. 280. Variat ſcriptura hoc quoque loco; *φανήῃ* Lipſ. Moſc. 2. *φανῄη* Harl. *φανῇῃ* Ven. Vrat. b. d. *φανήῃ* Townl. ſimili modo trini codd. Vindob. variant.

Ceterum hic Hades terrae fundo subiectus parum conuenit cum Odysseae locis K et Λ. Frustra tamen labores in his inter se conciliandis: cum sint antiquae opiniones diuersimode traditae a maioribus et ornatae a poetis. In eoque peccarunt, qui σύστημα aliquod mythorum ex Jliade et Odyssea contextum condere voluere, immemores, pro variis locis vtriusque carminis varia esse phantasmata. Videtur autem mihi totus hic locus translatus esse ex aliqua Titanomachia, aut alio carmine, in quo deorum praelia similem in modum erant descripta. Vide vel fragmentum in Hesiodi Theog. 665 sq. et de pugna cum Typhoeo 842 sqq. vbi 850 conuenit cum vs. 62. h. l.

Indigna diis haec ac similia esse visa serioribus, qui philosophica placita in poetam antiquissimum intulere, et iam Platoni de Rep. II. sub f. et III pr. vt iam ad v. 33 monitum est, haud miraberis; itaque ad allegorias confugerunt; quas etiam Longinus attigit loco memorato. Vide paullo post ad vs. 68.

65. σμερδαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ. εὐρώεντα, squalida. haud dubie ab εὐρώς. mucilago e situ, humiditas immoto aere; vt sit in loco tenebricoso, vnde est pro σκοτεινός. occurrit iterum in Odyss. tum in Hesiodi Ἔργ. 153. et Theog. 731. versu aliunde illato. Mirum est grammaticos, ipsumque Apollonium Lex. eo aberrasse, vt mallent ducere ab εὖρος, aduersante grammatica, vt sint loca εὐρέα, ἀναπεπταμένα. Coniungunt vtrumque Hesych. et Etymol. Apud Sophoclem est εὐρώδης Τροία, Ai. 1177. vbi v. Schol.

τά τε στυγέουσι θεοί περ. Schol. br. δεδοίκασι. φοβοῦνται. Sic quoque Schol. Apollonii II, 630. versu adscripto. Immo vero est, *auersantur*. bene Virgil. VIII, 245 in loco hinc expresso reddidit *regna pallida, dis inuisa.* Versus recitatur a Plutarcho de facie in orbe Lunae p. 940 F.

περ, est pro καί περ θεοὶ ὄντες.

66. τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο. „τόσσος ἄρα, tantus vtique." Clarke.

Poſt hunc verſum Barnes inſerſit verſum:

Δὴ τότε δηριόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων

etiam inter fragmenta Homerica relatum; quem ille ſublegit Etymologo in δῆρις, vbi verſus ſine auctore laudatur. Eſt tamen ille non modo otioſus, ſed et iuncturae ſententiarum et ſtructurae infeſtus.

67. ἦ τοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος. Vrat. d. ἤτοι γὰρ ἔσ' ἄντα.

Ποσειδάωνος ϝανακτος peccat in digammum: quod tenebis, ſi modo memineris ſup. O, 8. et 57. Viderat Bentleius et medelam parauerat Ποσειδάωνι ἄνακτι. Obſtat tamen, quod ἄντα, ἔναντα, ſemper cum caſu ſecundo iuncta video. vt ſtatim vſ. 69 ἄντα δ' Ἐνυαλίοιο. Dicas caſum tertium iungendum eſſe cum ἔστη, vt ἔναντα abſolute poſitum ſit. Ita tamen ἀντέστη locum habuiſſet; vt vſ. 70 Ἥρῃ δ' ἀντέστη Ἄρτεμις. Suſpicari licet totum locum profectum eſſe a rhapſodo ſeriore antiquae rationis ignaro. Paullo acerbius ſententiam pronuntiat Dawes p. 152. „ſi locum hunc, inquit, ab Homero profectum crederem, leui ſatis negotio ſcribi poſſet: ἤτοι μέν ῥα ϝανακτος ἔναντα Ποσειδάωνος. verum in hac pugna deorum plura reperiuntur ridicula, ſtolida, abſurda ac barbara, quam quae huius ſunt loci." Erneſti, qui haec ipſa verba appoſuit, adſcripſit: „haec ſunt abſoluta decreta!"

Verſus 66—72 recitantur a Iuſtino Cohortat. ad Graecos p. 8. cum exprobratione leuitatis Graecanicae; et vſ. 67—74. a Cyrillo in Iulianum p. 27. ſine vlla varietate lectionis, probata interpretatione allegorica.

68. ξ— 69. ξ— „quod a ſecundo ſaepe ad prius rediit poeta; vt h. l. dum primum Neptunum Achiuorum rebus ſtudentem ſuperiore verſu memorat, altero loco ſubiungit deum Troianis fauentem, Martem." Schol. A. ſubtilitas grammatici aliquoties recocta.

Ad hos versus 66. 67. 68. in Schol. A. B. (pauciora sunt in Schol. Townl. et Victor.) et ad vs. 75 in Schol. A. cum Schol. br. inserta sunt Excerpta variorum auctorum, qui pugnam deorum allegorice exposuerant, partim vt ad elementa rerum referrent, partim vt ethice de pugna virtutum et vitiorum acciperent, etsi non omnia eundem ad modum. Est in his scriptoris antiqui fragmentum, in quo reperio memoratum: *οὗτος μὲν οὖν τρόπος ἀπολογίας ἀρχαῖος ὢν πάνυ, καὶ ἀπὸ τοῦ Θεαγένους Ῥηγίνου, ὃς πρῶτος ἔγραψε περὶ Ὁμήρου, τοιοῦτός ἐστιν ἀπὸ τῆς λέξεως.* Heraclides tandem Alleg. Hom. 52—58 adscripto hoc loco haec ita interpretatur, vt partim ethice partim physice ea exponat. Adde inf. ad Φ, 385. Repetita ea sunt sine-nomine auctoris in Sch. B. ad v. 69. et potest locus mutuam emendationem comparatione facta lucrari. Adscripti quoque sunt versus 67—73 sed sine varietate. Quod primo loco in Sch. B. positum est p. 451. extat quoque in Sch. br. Corrasit plura vndique et suo more contexuit Eustathius. — Ad Scholion de Ἐνυάλιος v. 69 et Schol. ad P, 211.

68. *Φοῖβος ἔχων ἰὰ πτερόεντα* notabile, quod hoc solo loco *τὰ ἰὰ* dicta sunt, quae in toto Homero *ἰοὶ* sunt, et licebat enuntiare *ἰοὺς πτερόεντας.* Notatum iam ab Eustath. et Barnes. An et hoc diuersum auctorem horum versuum arguit? Quod Barnès adscripsit: „*γρ. πτερόεντας ὀϊστοὺς*, variatio ex aliis locis est, non varietas lectionis. Bentl. etiam coni. *βέλεα πτερόεντα.*

70. *Ἥρῃ δ' ἀντέστη.* fuit quoque scriptum *ἄντ' ἔστη*, vt esset *ἄντα.* nam Sch. A. B. monent ita casum secundum adiungendum fuisse, vt 69. 73.

χρυσηλάκατος. ἡ χρυσᾶ βέλη ἔχουσα Ἄρτεμις. χρυσότοξος apud Sophocl. Trach. 647. (638) *χρυσαλάκατος κόρα·* de hoc iam vidimus ad Π, 183. vbi et de *κελαδεινῇ*, quae clamores venaticos excitat. Suidas: *κυνηγός. θόρυβον κατὰ τὰς ἄγρας ποιοῦσα.* Hemistichium est ap. Hesych. in *ἠλακάτῃ.*

71. Ἄρτεμις ἰοχέαιρα. pro hoc ἀγροτέρη ap. Apollon. Lex. voc. κελαδεινὴ legitur, ſed permutatis locis. Φ, 471. vt Villoiſ. notauit.

Ἑκάτοιο. vidimus iam A, 385. antiquum nomen, cuius notionem tantum ex etymo conſtituere licet, τὸν ἑκὰς ὄντα, et βάλλοντα ἐκ τοῦ ἑκάς.

72. σῶκος. Tyrannio voluerat σωκὸς ſcribere; meliora docet Schol. A. aut is, quem exſcripſit. Eſt autem σῶκος vario expoſitum a grammaticis, cum ea vox vſu exoleuiſſet. v. Scholion diſertum in Apollonii Lex. h. v. Ex eo hoc vel illud reperias in Schol. Etymol. Heſych. Suid. Euſtath. Praefero ceteris quod redditur σῶκος, ὁ ἰσχυρὸς, ἀπὸ τοῦ σώκειν, ἰσχύειν. Ita idem Hermes epitheton habet κρατὺς Ἀργειφόντης vt Π, 181 et al. Laudatur iam ab Apollonio, tum in aliis, ex Electra Sophoclis 120 μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ Λυπῆς ἀντίῤῥοπον ἄχθος, vt eſt in Apollonio l. c. vulgg. ἀντίῤῥοπον.

ἐριούνιος. ſupra 34 ἐριούνης, vbi ὁ μεγάλως ὀνέων, ſ. ὀνίσκων, ὠφελῶν, communi aſſenſu redditur; in ἐριούνιος tamen variat ſententia, nam ab aliis ὁ χθόνιος redditur ab ἔρα, χθών. vid. inprimis Etymologus a quo et ἐριχθόνιος Ἑρμῆς laudatur. Apollonius tamen p. 299 et 628 *recentiores* ita ſtatuere monet. Inter eos quoque, qui alterum ſequuntur, acceptum eſt ἐριούνιος, non qui aliis vtilitates, ſed qui ſibi lucrum parat, nam Etymol. in ἐριούνιος locum ex Phoronide recitat; (quem adſcripſerat quoque Barnes ſup. ad 34 et recte pro ἐξαίνυτο, legit ἐκαίνυτο.)

73. μέγας ποταμὸς βαθυδίνης. Quod Scamander exiguus amnis, *vorticoſus* appellatur, mirationem facit: δινήεντα tamen dictum vidimus aliquoties, iam B, 877. Scilicet licuit poetae in maius efferre omnia, vt mirationem faceret, nec geographicam aut phyſicam ſubtilitatem curare. Narratur tamen hic amnis nunc quoque aquis inſigni modo augeri hiberno tempore.

74. ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον. „quod duplex appellatio fluuii nunc a poeta conſtitui-

tur " scilicet cum nomina iam saepe fuerint commemorata. cf. sup. ad vs. 40. Versus extat ap. Platon. in Cratylo p. 391. E. vbi ille de nominum origine argutatur verius quam philosophatur. Alio modo versum memorat et miro errore cum Haly confundit Maximus Tyr. Diss. XXVIII, p. 83. To. II. De etymo Scamandri ἀπὸ τοῦ σκάπτειν est ineptum commentum in Schol. B. idem cum aliis commemoratum in farragine Eustathiana. De colore autem onium Xanthi aqua pota mutato famam fuisse, ipse Aristoteles meminit H. An. III, 2.

Κάμανδρον etiam h. l. Harlei. vn. Vindob. vt alibi alii, nec inficiabor, pronuntiando sibilum omitti potuisse. v. ad B, 465 et al. Potuit σ serius adiectum esse, potuit quoque serius a grammaticis eiici vel omitti.

De diuersa appellatione a diis et a mortalibus petita v. ad A, 403. 4. Domesticum nomen fuisse Scamandrum probabile fit; at in priscis carminibus frequentatum fuisse nomen Xanthi, probabile fit.

75. Ὣς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν. Expectabamus iam ingens certamen, diis pugna congressis. At ecce poeta ad Achillem, Hectorem, Aeneam digreditur. Quorsum igitur terribiles illae minae et terrores vss. 56 sqq.? Dicas, interea deos pugnare; quae ratio per se ieiuna esset, nam de ipsis diis memorandum erat; nec tamen vel sic excusatur poeta, cum paullo post vss. 112 sqq. 142 sqq. prorsus recedant e pugna dii; vt adeo magnifica illa pugnae ineuntis descriptio inutiliter apposita sit; nec illa pugna deorum pugnatur, nisi libro demum sequente vss. 385 sqq. vbi otiose interposita est. Interea omnis deorum opera vss. 134. 154. 291 sq. eo reuocatur, vt adsint dii pugnae spectatores; neque illud quidem faciunt, cuius rei potestas iis a Ioue data erat sup. vs. 25. vt suae quisque parti succurreret. Vnus est Scamander, qui Achillis audaciam indignatus fluctus in eum mouet, quo facto ei timens Iuno hortatu suo Vulcanum in Scamandrum excitat. Atque hic vetus carmen substitisse videtur; attexta esse videntur reliqua ex alio carmi-

ne. Neque ergo haec operis descriptio referri potest ad notum illum artis dramaticae morem, quo expectatio spectantis fallitur et ad alia traducitur παρὰ τὸ δοκοῦν; neque potest comparatione alterius loci Il. Γ. defendi, vbi similis carminis oeconomia occurrit, dum pugna, magnifice parata et instructa, Paride iam progresso, ad singulare certamen deducitur: nam hic ordine suo aguntur omnia, at Il. Φ. pugna deorum nullum vsum ad rerum summam, nullum nexum, habet. Itaque nec satisfacit, si dixeris, dilata pugna tanto maiorem expectationem moueri. (v. locum mox ex Eustathio apponendum).

Sensere vanitatem apparatus ad pugnam deorum commemorandam viri docti; praeeunte iam Popio; videtur talis sensus inesse iam iis, quae ab Eustathio apposita sunt p. 1203, 13. ad vs. 186. *ex veteribus:* σημειῶσαι δὲ καὶ, ὅτι ὁ μὲν ἀκροατὴς μεγάλα τινὰ καὶ δεινὰ ἐλπίζει εὐθὺς ἐκ προθύρων, ὅ φασι, καὶ νῦν ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς μάχην ἐξόδῳ· ὁ δὲ ποιητὴς καὶ ὧδε μαλακωτέραν τὴν τοῦ πολέμου ποιεῖται καταρχήν, ὡς καὶ ἐν τῇ γ ῥαψῳδίᾳ ἐποίησε, καὶ μονομαχίαν Ἀχιλλέως καὶ Αἰνείου συνιστᾷ τῶν ἀρίστων, καὶ δίχα τραυμάτων αὐτοὺς ἀπαλλάττει ἀλλήλων, ἐν μόνῃ λογομαχίᾳ στήσας τὴν μονομαχίαν αὐτοῖς. — Αἰεὶ γὰρ παρ' ἐλπίδας ἐπιχειρεῖν ἐθέλει, καὶ ὡς οὐκ ἂν ἐλπίσῃ ὁ ἀκροατής. cf. inf. ad vs. 177. 178. Procliue est, suspicari, quod et Koeppen bene suspicatus est, vss. 56 δεινὸν δὲ βρόντησε vsque ad 78. aliunde esse illatos. Attamen nec minus aliunde insertos esse necesse est vss. 112 vsque ad 156.

76. λιλαίετο δῦναι ὅμιλον μάλιστα ἄντα Ἕκτορος. h. e. ὡς στῆναι ἄντα. Antea ἰέναι. Θεοὶ ἄντα Θεῶν ἴσαν. Reddit Sch. A. εἰς τὴν καθ' Ἕκτορος ἐναντίαν μάχην.

77. 78. τοῦ γάρ μάλιστά ἑ θυμὸς ἀνώγει αἵματος ἆσαι Ἄρηα. μάλιστά γε. vulgg. cum ipsa Ven. nec male per se. Sed, quod docent Schol. A. Aristarchea lectio erat μάλιστά ἑ, non sane ab ipso inuenta, sed in libris reperta. Habet quoque illam Ven. B. Schol. Townl. et Victor

cum Mosc. 2. vt sit ὁ θυμὸς ἀνώγει ἑ, μὲν, αὐτὸν ἆσαι Ἄρηα μάλιστα αἵματος τοῦ (τούτου τοῦ Ἕκτορος.)

ἆσαι Ἄρηα αἵματος. Versum iam vidimus E, 289. vbi v. disputata; (male et ad h. l. Ἄρηα per ensem reddunt. Eustath. etiam ταλαύρινον, ὑπομονητικὸν, vel vt ad h. l. Sch. B. καρτερικόν.) ῥα in τοῦ γάρ ῥα haud vacare, sed connectere, diligenter monet Clarke. (Est vtique. ἄρα.)

79. ⊱ Excidit Scholion: quod forte ad λαοσσόον, pugnam concitantem, spectauit. cf. sup. ad 48. — Ceterum non male obseruat Sch. A. obiici nunc Achilli Aeneam ad retundendum Achillis impetum: ἀμβλύνων αὐτοῦ τὴν καθ᾽ Ἕκτορος ὁρμήν.

80. ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ. „ἐνῆκε et alibi. inf. 110 ἔμπνευσε" Clarke.

82. Τῷ μιν ἐεισάμενος. Non male Koeppen versum inutilem expungere suasit insertum ex simili loco P, 74.

83. Prius hemistichium Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, recitat Strabo XIII p. 876 C. vt doceat etiam Dardanios dictos fuisse Troes.

ποῦ τοι ἀπειλαὶ — ἃς ὑπέσχεο. *magnifica promissa.* Comparat Koeppen loca similia, Π, 200 sq. H, 96. Θ, 229.

84. τὰς — ὑπέσχεο οἰνοποτάζων. ⊱ quod gloriatio sit inter potum; respectu obseruationis ad Θ, 231 ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων· qui versus repudiatur. At h. l. recte aiunt, gloriatur inter vina, οἰνοποτάζων, non inter vescendum: quasi non vtrumque iunctum esse possit.

ἃς Τρώων vterque Venetus. Barocc. Cant. Mori. Vat. Vrat. A. b. d. et ὑπίσχεο. Ven. A. B. cum Schol. Vrat. d. Townl. Victor. Mosc. 2. cum Suida in πλάστιγξ suppeditant, pro τὰς et ὑπέσχεο. Nil refert. βασιλεῦσιν. esse simpliciter ἄρχουσιν, vt Od. Θ, 390 et respici epulas a regibus praeberi solitas, Schol. monent.

89. οὐ μὲν γὰρ δὴ πρῶτα edd. Fl. Aldd. νῦν illatum ex Rom. a Turnebo. quod et codd. tuentur; in his duo Vindob. δὴ et νῦν Eustath. habet.

92. *Λυρνησσόν*, v. B, 691. duplici *σ* et h. l. codd. vt Townl. Aeneae fedes, Dardanium, aliquantum aberat a Lyrneffo et Pedafo ad finum Adramyttenum fitis. Credendum ergo eft, armenta in Idae remotioribus locis erraffe: vnde Aeneae opportunior fuga erat Lyrneffum. Eo enim ille confugerat: *ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες*, inf. 190. Itaque Achilles eam vrbem obfederat, e qua tamen iterum fuga fe fubtraxit Aeneas; ibid. Recitat verfum Strabo XIII p. 875 C.

93. *ϝειρυσαθ'* effet ab *ἐρύω*, traho, *ϝερυω*, media brevi: quod alienum ab h. l. ductum effe debet ab *ἐρύω*, feruo. Ita vero difficultas ineft profodica. *ῥύομαι* et *ἐρύομαι*, *feruo*, mediam habet productam. Licet fufpicari fuiffe *εἴρυθ'* pro *εἰρύετο*, quod Π, 542 *Ὃς Λυκίην εἴρυτο δίκῃσι* — v. Excurf. IV ad A. vbi p. 180 hic ipfe locus affertur.

ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γυῖα. Iterum fic X, 204. Alias *ἐνῶρσε*, quod etiam Townl. h. l. habet et fimpl. *ὦρσε*. vt H, 38 *Ἕκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος*.

95. *ἥ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα τίθει φάος*. Dii, qui aliquem tuentur, adeffe, comitari, et antecedere eum, quem tuentur, dici folent. Ita et in anaglyphis dii, inprimis Minerua Herculem modo antecedit modo ad latus incedit.

τίθει φάος, *ἐποιήσατο*, follenni loquendi more, de falute, victoria, et gloria ex victoria, vt ap. Pindarum. v. fup. Obff. ad Z, 6. Minerua eum femper incolumem praeftitit, quod vf. 98 *αἰεὶ γὰρ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.* Etiam Schol. B. *φάος δὲ, τὴν σωτηρίαν. ὡς τὸ, ἤν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι* (Π, 39. adde Θ, 282. Λ, 796. Euftathio in mentem venerat Minerua vere facem geftans, *φωςφόρος*, ex Od. T, 33. 34. vnde ille in hanc fententiam defcendit, vt noctu Achillem armenta Aeneae aggreffum putaret, quemadmodum Lycaonem noctu ceperat, (inf. Φ, 37 *ἐννύχιος*) face itaque indigebat, et dicitur *ὁδηγεῖσθαι ὑπ' Ἀθηνᾶς φωςφορούσης*. Forte ad imitationem huius loci et interpretamenti Mar-

cellus Carmine in Regillam, Herodis Attici vxorem Mercurio Aeneam Troia educenti tribuit lucem fulgentem ad pedum talos, vff. 24 fq. v. ad Virgil. Disquif. II. de Aeneide f. 7. p. LXXXIII.

ἠδὲ κέλευεν. Ionicum ex cod. Vindob. Vulgo ἠδ' ἐκέλευε. conuenit cum τίθει. Mori et Mofc. 2. ἐκέλευσεν.

96. Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν. Non illi aderant Aeneae, cum opprimeretur ab Achille; nam ille tum folus erat apud armenta, vf. 198 μοῦνον ἐόντα. verum Aeneam in fugam fe coniicientem infequutus cum Lyrneffum ille petiiffet, vrbem cepit et diripuit. Lyrneffum autem et Pedafum Leleges illo tempore incoluere: v. fup. Obff. ad B, p. 438.

98. αἰεὶ γὰρ παρὰ εἷς γε θεῶν. Eft in his hiatus. Mutat Bentleius: παρὰ τίς γε θεῶν. vt in loco fimili E, 185 fq. ἀλλά τις ἄγχι ἕστηκ' ἀθανάτων. Omnino hoc episodium plura habet, quae fufpicionem faciant, expreffum id effe ex episodio de Pandaro, loquaciffimo homine.

99. τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτετ'. quis expectet vitium tam apertum codices et edd. Flor. Aldd. Rom. infidere, vt ἰθὺς metro violato fcribant! Ipfe Venetus ἰθύς. adfcriptum in Schol. A. ἐν ἄλλῳ, ἰθύ. Emendauit Turnebus, etfi codd. non habuit; fed ex Euftathio nunc video eum fapere didiciffe. Pro τοῦ γ'. Clarke ait al. τοῦδ' legere.

οὐδ' ἀπολήγει fcil. πέτεσθαι. οὐ παύεται.

100. πρὶν χροὸς ἀνδρομέου διελθέμεν. Venetus διελθεῖν. Scholion tamen A. „γρ. διελθέμεν."

101. εἰ δὲ θεός περ (quidem) ἶσον τείνειε πολέμου τέλος. fin pugna vtrinque aequa fuerit, vt Achilli numen non adfit. A lancibus ductum effe, ἀπὸ τῶν ζυγῶν obferuat Schol. B. Non tamen τείνειν de lancibus dici credo, fed τιταίνειν. Liceret ad iugum bonum referre. Sed comparatione aliorum locorum fatis conftare arbitror, ductam effe formam loquendi a fune qui vtrinque intenditur. v. ad Λ, 336. Aliquoties fortuna pugnae, cum pa-

res vtrinque ſunt viribus animisque, ita declaratur, vt M, 436. O, 413.

πολέμου τέλος pro pugna iam aliquoties vidimus, interdum cum notione euentus, aut vt ſit ſumma belli ſeu pugnae, cf. ad Π, 630. interdum ſine vi, periphraſtice, vt quoque θανάτοιο τέλος dicitur, ſicque h. l. Ex critico vſu ſcriptum eſſe debet τελνεις πτολέμου.

ἶσον, ἐπὶ τὸ ἴσον. ἴσως. ἐπὶ τὰ ἴσα.

οὔ με μάλα ῥέα νικήσει. ῥέα legebatur iam in ed. Flor. Apertum eſt vna ſyllaba efferri, vt iam P, 461 vidimus: ῥέα μὲν γὰρ Φεύγεσκεν. vt nolim in eo haerere, aut offendi. Ita quoque legebat Euſtath. ſicque codd. Cant. Barocc. Mori. Vat. vn. Vindob. cf. inf. ad 263. ῥεῖα inuito metro habent edd. Aldd. Rom. Turn. et ceterae ante Barnes. Venetus cum Harl. Townl. οὔ κε μάλα ῥέα. ita οὐ νικήσει κε dictum erit, quod melius cum Bentleio ſcribas νικήσει' pro νικήσειε. In Vat. eſt νικήσῃ. Ex lectione cod. Veneti modo laudata Payne Knight ſuſpicatur fuiſſe οὔ κε με ῥεῖα. In Lipſ. et vno Vindob. οὔ με καὶ μάλα ῥεῖα. Verum με aegre manibus dimittam.

104. ἀλλ' ἄγε καὶ σύ. iam Erneſtio probatum ex ed. Rom. et Euſtath. pro vulgato ἀλλά γε. add. Harlei. Ven.

105. καὶ δὲ σέ Φασι. δὲ σὲ ſcribere iuſſit Aſcalonita, non δέ σε, vt ſolet ſcribi: quia vis in σὲ ſpectatur. Idem accipiebat δὲ pro γάρ, et recte. Schol. A. B.

107. ἡ μὲν γὰρ Διός ἐστ' — ξ— „quod parum opportune interponitur hoc verſu Aeneae genealogia; et quod Venus h. l. eſt Iouis filia." Sch. A. quae iam alibi, vt Γ, 374 vidimus.

ἡ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος. vt dicta erat iam A, 538. Verſus, ſi ſublatus eſſet, ſane a nemine requiretur: multo minus ab ipſo Aenea. Iterum genus Aeneae exponitur inf. 206 ſq.

109. λευγαλέοις ἐπέεσσι, ϝεπεεσσι pro χαλεποῖς, aſperis. Sch. A. videtur ſtigmen habuiſſe; ait enim: „ὅτι λευγαλέοις, οὐ διύγροις, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ', ὀλεθρίοις

κατὰ τὸν λόγον. Spectant haec ad alium locum ſup. I, 119 vbi v. Obſſ. Sch. B. εὐτελέσι καὶ ἀχρείοις πρὸς τοὺς ἐκδεχομένους (*audientes*). ἀρειῇ pro ἀπειλῇ iam vidimus P, 431. ſunt *dicta minacia*, add. Φ, 339 ab ἀρά. At Sch. B. c. Sch. br. τινὲς τὸ ἀρειῇ, τῇ ἀπὸ τοῦ Ἄρεως βλάβῃ. — Videntur autem haec viam parare iis quae inf. 177 ſq. ſequuntur in Achillis verbis et in Aeneae reſponſo 200 ſq.

110. ὡς εἰπών. Verſus recitatur ap. Plutarch. de Virt. mor. ſub f.

111. 112. Βῆ δὲ, Aeneas. Poteſt interpungi poſt χαλκῷ. poſſunt et iungi χαλκῷ, οὐδ᾽ ἔλαθε. Praeſtat prius, inprimis ſi ſcribas οὐ δ᾽ ἔλαθ᾽. *Nec vero.* aut potius οὐ δὲ λάθ᾽. ſi tamen diligentius expenderis, videbis verſum 111 βῆ δὲ διὰ inſertum ſtructuram et iuncturam turbare. De oeconomia carminis cf. ad 75.

113. ἀνὰ οὐλαμόν. Alias ἀνὰ κλόνον. ἀν᾽ ὅμιλον. De voce v. Δ, 251.

114. ἡ δ᾽ ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπε. ⁓ quod Zenodotus ſcribit: θεοὺς ῥεῖα ζώοντας. vnde apparet eum initio verſus legiſſe ἦ pro ἔφη. ἦ δ᾽, ἄμυδις καλέσασα θεοὺς ῥεῖα ζώοντας. vt in illo ἦ καὶ κυανέῃσι. (A, 528) Contra quod monetur: eum ignoraſſe, ἦ ſic non in principio eorum, quae dicta ſunt, ſed in fine orationis poni, vt in modo laudatis A, 528 praeceſſerant iam verba Iouis, et ſubiicitur: dixit haec, ἦ, ἔφη. Ariſtarchus ἡ pro articulo accipiendum eſſe docuit, quod et Herodianus probauit: hic tamen praeterea δ᾽ pro δή dictum eſſe voluit. atqui nihil eſt quod reprehendas in hoc: ἡ δὲ, *at illa. illa vero.* Sicque Schol. br. ἡ δὲ τοὺς θεοὺς ὁμοῦ συγκαλέσασα.

In Schol. A. praeterea legitur: „Ἀρίσταρχος δὲ, ἡ δ᾽ ἄμυδις στήσασα, καὶ κλίνεται." at e noſtris codd. στήσασα nusquam notatum eſt. nec video qua ratione grammatica ita ſcriptum eſſe potuerit.

ἄμυδις. ſcriptum fuit et ἅμυδις ex ἅμα. Schol. A. ait debuiſſe eſſe ἀμάδις, vt χαμάδις, factum tamen eſſe Aeolice ἄμυδις, vt ἄλλυδις. De voce v. ad I, 6.

115. Ποσείδαον. Harl. Cant. Ποσειδάων. vt ſaepe.

116. τάδε ἔργα. pro τοῦτο. v. B, 252 et al.

119. ἀποτρωπῶμεν. Cant. ἀποτροπόωμεν. et ipſum recte.

120. αὐτόθεν· ἤ τις ἔπειτα. αὐτόθεν, ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου, vel τοῦ χρόνου, illico. Euſtath. ἀπ' αὐτοῦ τοῦ 'Αχιλλέως. εἴτις Vat. Vrat. b.

121. 122. παρσταίη, δοίη τε κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ δευέσθω. ἵνα εἰδῇ. Parum haec cohaerent. Includi poſſunt in parentheſi haec: (μηδέ τι θυμῷ δευέσθω.) aut per inuerſionem dicta ſunt, pro δοίη τε — μηδέ τι θυμῷ δεύοιτο, δεύηται. Praeſtat tamen interpunctione loco conſulere, vt feci.

δοίη δὲ (τις) μέγα κράτος, det victoriam, faciat vt ſuperior ſit pugnando. v. N, 743. Z, 387. O, 216. Reddunt vulgo: *det ei robur.* quo ſenſu vox ſemel et vnico loco dicta occurrit Π, 524 κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος.

μηδέ τι θυμῷ δευέσθω. Graeca ratio eſt δεύεσθαί τινος. Itaque eſt ſupplendum: μηδὲ δευέσθω τινὸς (ἐν) θυμῷ (κατά) τι. *ne qua re indigeat.* omnia adſunto ipſi quae efficiant, vt ſuperior ſit: h. e. ſuppetiae a diis ipſi obtingant. Euſtathius ſupplet: μὴ δεέσθω κράτεος μεγάλου. aut: μὴ δεέσθω τοῦ παραστῆναι αὐτῷ τινα ἡμῶν. Nec vero poteſt ſuppleri μὴ δευέσθω τοῦ Αἰνείου *ne inferior ſit Aenea.* Nam dicitur quidem δεῖσθαι τινὸς, ſuperari ab aliquo: non vero θυμῷ adiicitur. At animo concidere eſſet δεύεσθαι θυμοῦ, quod Koeppen quoque vidit.

123. οἱ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι. De rebus vanis occurrebat dictum E, 216 et al. Nunc ſunt ματαιμώνιοι, ἀσθενεῖς, imbelles.

124. οἳ τὸ πάρος περ, ἐξαρχῆς, ἀμύνουσι Τρωσὶν (ἀπὸ τῶν Τρώων, a Troianis propulſant) πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα. vt λοιγὸν, ἀρὴν, ὄλεθρον ἀμύνειν, ſcil. τινι, ἀπό τι-

νος. hoc autem facit is qui auxiliatur. Ergo h. l. qui Troianis auxilium ferunt, ab eorum partibus stant. — τὸ πάρος, antea, pro, ad hoc tempus, adhuc, ex more, h. e. semper. Erat πτόλεμον et hic scribendum post — σι.

125—128. — ἀθετοῦνται στίχοι δ. quod Iupiter contraria dixerat sup. 26—30. si Achilles in pugnam processerit, fore vt nemo e Troianis eum sustineat; at nunc descenderunt dii, ἵνα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃ Achilles. Sch. A. B. Nullus dubito, esse haec a rhapsodo efficta ex istis vs. 26 sq. et recordatione versus A, 416 ἐπεί σοι αἶσα etc.

126. ἵνα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσι. Turnebi ed. μή τι μέγα. errore operarum. πάθῃ τε Lips.

127. ἅσσα, ἅτινα, οἱ Αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, *nendo destinauit*. hic manifestum est vestigium Parcarum nentium fila. Sunt duo alii loci, quibus occurrunt eadem Od. H, 196. 7. ἔνθα δ' ἔπειτα Πείσεται ἅσσα οἱ Αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι Γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ et Il. Ω, 210 τῷ δ' ὥς ποθι Μοῖρα κραταιὴ Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή. vbi Schol. A. contendunt „versum (qui hic 128 est) ibi repetitum, recte legi, at de Achille male." Saltem h. l. per hunc versum protrahitur sententia; et videri potest vs. 127 ἅσσα οἱ Αἶσα, quod per se bonum sensum habet, ab alio rhapsodo amplificatum esse adiecto vs. 128. Tandem et ad ipsum Iouem translatum Od. Δ, 208 ἀνέρος, ᾧ τε Κρονίων Ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε. Ernesti laudat ad h. v. Spanhem. ad Callim. L. P. 104. — ὅσσα — γινομένῳ ap. Theod. Gazam p. 115. γεινομένῳ praue vn. Vindob.

129. θεῶν ἐκπεύσεται ὀμφῆς. seu proprie de voce Ac ex deo audita, seu omnino significatione aliqua per ostentum.

„γρ. θεῶν ἐκ π." Barnes.

130. ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ. Lips. cum vno Vindob. ἔλθοι. At recte ὅτε κεν ἔλθῃ. ὅταν ἔλθῃ.

131. *χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.* Schol. br. *χαλεποὶ δὲ καὶ δεινοὶ οἱ θεοὶ, φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις.* Ex graecismo est dictum pro: *χαλεπὸν δέ ἐστι,* h. e. *δεινὸν, τοὺς θεοὺς φαίνεσθαι ἐναργεῖς. terribile est,* terrorem iniicit, si dii manifeste in conspectum veniant, h. e. ita, vt agnoscantur. Paullo aliter inflectitur sententia ab aliis ad communem opinionem de vitae discrimine in occursu numinis. vt accepit Aelian. H. An. XI, 17. *periculosa* res est, cernere deos specie sua diuina. Pausan. X, 35. *τὸ ἔπος οὖν ἀληθεύειν ἔοικε τοῦ Ὁμήρου, σὺν οὐδενὶ αἰσίῳ τοὺς θεοὺς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ἐναργῶς ὁρᾶσθαι.* Recitat hemistichium Macedonius in epigrammate Anthol. IV, 19, 33. Br. Anal. III, XXX. p. 119 quae iam Barnes laudauit.

ἐναργεῖς, manifesti, quod Virgil. Aen. IV, 358 *manifesto in lumine vidi.* Od. Π, 161 *οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς.* add. Od. Γ, 420. Η, 201.

133. *μή χαλέπαινε παρὲκ νόον. οὐδέ τί σε χρή.* Schol. A. *παρὰ τὸν καθήκοντα νοῦν.* Vidimus iam K, 391. Scribitur et h. l. *πάρεκ* vt in Flor. Aldd. et vna voce *παρέκνοον* Cant. *οὐδέ τε σε χρή.* Eustath.

134. *θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι. ξυνελάσαι* pars codd. et edd. ante Barnes. contra metrum: qui correxit. Addunt Schol. Victor. et Townl. ad *ξυνελάσαι. λείπει τὸ μάχεσθαι.* (f. *ὥστε μάχεσθαι.*) *ἵν' ᾖ, ὡς τὸ· τίς δ' ἄρ σφῶε θεῶν ξυνέηκε;* (*ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;*)

135. Versus abest a Rom. nec Eustath. eum videtur legisse. Legitur tamen in edd. Flor. Aldd. etsi statim in Flor. adscriptum est: *νόθος.* Et manifeste aliena sunt verba a sententia: *ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί ἐσμεν* adscriptum forte ad verba *οὐδέ τί σε χρή.* Animaduertit versum esse spurium Ernesti. In Lips. erat scriptus in margine, vt et in Cant. Harl. Abest a Vat. Townl. Vrat. b. d. vno Vindob. At Venetus habet, nec quicquam monitum; habuit quoque eum Mori codex.

In fine *ἦμεν* erat in edd. *εἰμὲν* Venetus. sic quoque Cant. Harl. Mosc. 2. *εἶμεν* Barocc.

137. ἐκ πάτου, ἐς σκοπιήν. „ἔξω. πόῤῥω." Schol. Townl. Victor. ἐκ στίβου. ἐξ ὁδοῦ. Hesychius reddit ἐκποδών. v. ad Z, 202.

138. εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων. (⸎) „quod Zenodotus scribit: ἄρχῃσι. Aristarchus autem praetulerat ἄρχωσι, nota figura, qua pluralis ponitur ante alterum cum priore copulandum: quod Alcmanicum schema vocant." Schol. A. adde B. Eustath. Vidimus iam E, 744 ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος. vbi v. Schol. et Obss. adde Od. K, 513. 514. Fuisse quoque qui legerent: εἰ δέ κεν ὣς ἄρχωσιν Ἄρης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων. disco e Schol. Townl. et Victor. Eadem Scholia: ἢ Φοῖβος Ἀ. οὕτως Ἀρίσταρχος. καὶ ὁ ἢ ἀντὶ τοῦ, καί.

In codd. ἄρχῃσι erat in Cant. Harlei. et vno Vindob. etiam Flor. Ald. 1. Induxit ἄρχωσι Ald. 2. accessit ed. Rom. Redierant tamen ad alterum Turnebus et Stephanus. iterum expulit hoc Barnes. Vitiose λάχωσι est apud Lesbonactem de figuris p. 179.

μάχης ἢ Φ. Barnes intulerat καὶ, satis audacter. At Cant. ἠδὲ, hoc praeferam.

140. αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται Φυλόπιδος. παρ' αὐτοῦ τοῦ τόπου vel χρόνου. εὐθέως. Schol. br. et Eustath. παρ' αὐτὰ καὶ αὐθωρόν. At Schol. B. „παρ' αὐτοῖς, οὐ παρ' αὐτά. προεῖπε γὰρ αὐτίκα" non vult bis eandem notionem reddi; atqui hoc non insolens est, aliquid quod cum maxime agitur, binis ita verbis declarari.

ὀρεῖται. Eustath. ὄρηται ἢ ὀρεῖται. διεγερθήσεται. Agnoscit ὀρεῖται Etymol. p. 633, 13.

141. διακρινθέντας. vitiose διακριθέντας Cant. Mori. Lips. ed. Rom. vt alibi quoque. v. ad Γ, 102.

143. ἀνάγκῃ ἶφι δαμέντας. Schol. A. „γρ. ἀναγκαίηφι." vtrumque bene. Nam ἶφι δαμῆναι aliquoties occurrit, vt T, 417 et ἀνάγκῃ δαμῆναι, vi adhibita, vt Σ, 113 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ. Alterum tamen ἀναγκαίηφι praeferam equidem. Occurrit quoque

Δ, 800 ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζῃ. Legitur quoque in Vrat. d. et forte Turnebus exhibere voluit, qui edidit: ἀναγκαίηφι. Harlei. ἀνάγκης ἶφι male.

144. Κυανοχαίτης. Cant. Κυανοχαῖτα καὶ Κυανοχαίτης.

De oeconomia carminis v. ad v. 75.

145. τεῖχος ἀμφίχυτον. περικεχυμένον, vt χεύειν Ψ, 257 et quidem ἐξ ἀναχωμάτων. Sch. B. (terra aggesta: e qua vallum fit, et hoc declaratur per τεῖχος, vt de vallo castrorum Achiuorum vidimus.) Similia Apollon. Lex. περικεχωσμένον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ὥς τε προβάτεις (an προσβάσεις?) ἔχειν· versu adscripto: Paria Hesych. add. Eustath.

146. τό ῥα οἱ. Fabulam de Hesione ab Hercule liberata exponit Scholion in Sch. A. B. br. ex Apollodoro II, 5, 9. vbi cf. Not. adde Sturz. ad Hellanici fragm. CXXXVII.

τό ῥα quem scilicet Clarke.

147. ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο. ⊱ „quod τὸ κῆτος cum articulo, tanquam de re per narrationes vulgata.“ Sch. A. *(notam illam belluam)* bona nota! Notat articuli vsum h. v. Plutarch. Qu. Platon. p. 1010 D. (p. 199. To. X.)

ἀλέσαιτο ἢ ἀλέοιτο Eustath. et explicat ἐκκλίνοι. ἀλέηται Barocc. Mori. ἀλέαιτο Lips. Margo Steph. Vat. vn. Vindob. Vulgatum habet Schol. Pind. Nem. I, 96.

148. ὁππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος peccat non modo in metrum hiatu, verum etiam in grammaticam rationem; nam σεύεσθαι seu passionem seu actionem immanentem habet, *concitare se*, ὁρμᾶσθαι, eoque insolens est μὶν σεύαιτο. Bentleium vitium non latuit. Tentabat: ὁππότε κέν μιν σεύοι ἀπ' ἠϊόνος. Sic inf. 189 Σεῦα κατ' Ἰδαίων. h. ἐδίωξα et 325 Αἰνείαν δ' ἐπέσευεν. Dubitat tamen de subiecto: dubium non est, τὸ Κῆτος fugasse Herculem, vt ille in vallum se reciperet. Expeditior tamen est ratio, si statuas μὲν fuisse: ὁππότε μὲν σεύηται ἀπ' ἠϊόνος πεδίονδε. *cum ipse quidem fugeret*

inde a littore versus campum: scil. vt vallum ipsi esset pro refugio, propugnaculo. Nec aliter potuit legere Schol. br. qui σεύαιτο reddit, ἐπαίγετο διωκόμενος. Potest tamen et hic versus serius interpretationis caussa a rhapsodo adiectus esse. Pro σεύαιτο in Harl. Vrat. A. erat σεύοιτο, in Vat. σεύατο.

150. ἀμφὶ δ' ἄρ — ὤμοισι ἕσαντο. ὤμοις ἕσσαντο Vrat. b. ἄῤῥηκτον νεφέλην. *luci haud peruiam*. Comparat Eustath. ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ. Θ, 554 h. e. αἰθρία γέγονε διαῤῥαγέντος παντὸς νέφους ἐπιπροςθοῦντος, *officientis, offuscantis, nubis.*

151. ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης. Frequens post Homerum et notatus multis vocis vsus, vt sint τὰ κρημνώδη καὶ τραχέα τῶν ὀρῶν (vt Hesych. reddit) etiam *supercilium montis* apud Romanos: vt Virgil. Ge. I, 108. et inf. X, 411 ὀφρυόεσσα Ἴλιος, in aspero colle sita.

152. ἀμφὶ σὲ cum tono scribendum esse monent Schol. A. B. vt in illo: ἀμφὶ σὲ, Πηλέος υἱέ. (sup. v. 2.)

Ad ἤϊε Schol. B. affert sollennia illa, esse aut ἀπὸ τοῦ ἱέναι τὰ βέλη tumque ἥϊε scribi, aut παρὰ τὴν ἴασιν, et scribi ἤϊε. De his iam dictum satis ad O, 365 ὥς ῥα σὺ, ἤϊε Φοῖβε. Hiatus infertur, in σε ηϊε. Cui facile medearis, ἀμφὶ σέ γ' ἤϊε. aut ἀμφὶ σ' ἰήϊε, nam et sic pronuntiatum esse vidimus ibid. Emendarat quoque sic Bentlei.

153. ὣς οἱ μέν ῥ' ἑκάτερθε. fuit μεν ϝεκατερθε. Monuit Bentl. „μέν ῥα. *vt iam dictum est*" Clarke. μέν ῥ' ἀπάνευθε Cant. Vrat. d.

καθεῖατο. Barocc. Lips. Mori. cum vno Vindob. καθήατο. v. ad Λ, 76.

154. δυςηλεγέος πολέμοιο. hoc solo occurrit loco et Od. X, 325 θάνατόν γε δυςηλεγέα. Itaque vox grammaticis notabilis visa. Aristarchus de morte dictum, μακροκοίμητον, de pugna, κακοκοίμητον exposuerat: ap. Apollon. Lex. h. v. p. 233. Duxit ideo ἀπὸ τοῦ λέγεσθαι, *cubare*, ἀλεγής, et δυςαλεγής, vt sit δυςκοίμητος. *qui facit male cubare*, scil. seu vulneratum seu *caesum*. Et-

Aristophanes δυσκολοκοίτης.

iam Sch. B. κακοκοιμήτου. sed alio sensu: οὐκ ἔστι γὰρ αὐτὸν κοιμηθῆναι δίχα πολλῶν θανάτων. quod pugna seu bellum non potest sopiri, finiri, sine caedibus. Addit tamen ἢ κακὰς Φροντίδας ἔχοντος. Paria sunt in Schol. Exc. Vtrumque habet analogiam; prius, quod est etiam τανυλεγὴς θάνατος, Θ, 70. Ita quoque Etymol. add. Hesych. Eustath. alterum, quod est ἀπηλεγής, v. ad I, 309 qs. sine omni respectu et cura. Praetermitto alia deteriora in Sch. Exc. Suida. In Sch. br. generalis est notio ex ipsa re: δεινοῦ. χαλεποῦ. δυςκόλου. Vt est quoque ap. Hesiod. Theog. 652 δυςηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ. et Ἔργ. 505 de glacie: δυςηλεγέες πηγάδες. Bene in h. v. versatus est Koeppen.

155. ὤκυεον, „secundum nonnulla exemplaria ὄκυεον" Sch. A. hocque est in Townl. et est Ionicum.

156. καὶ ἐλάμπετο. Sch. br. Aristarchus καὶ λάμπετο. Ionice. Ergo arripiamus hoc.

157. κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν. Sch. A. nil monet. Sch. B. ἐκραδαίνετο. ἐσείετο. ἐψόφει. Sch. br. ἐκινεῖτο. ἤχει. ὀνοματοποιΐα· ὁ τρόπος. — Apollon. Lex. hemistichio adscripto hoc vnum habet: ἰδίωμα ἤχου. Sic et Hesych. ad quem excitatur Schol. Aristoph. Acharn. 3. (translatum in Suidam To. III p. 699. 700) vbi γαργαίρειν de multitudine pro eodem habetur. Est ergo ad sonum factum (vt nostrum *Krachen*). Sic et Eustath. At Etymol. a σκαίρω duxit quod fuit καίρω, σείομαι.

160. Aberat versus a Barocc. sed exciderat primae vocis repetitione. At Cant. 159. 160. mutato ordine exhibebat.

161. πρῶτος. ἔδει εἰπεῖν πρότερος. Schol. Townl.

162. νευστάζων. ἐπινεύων Apollon. Lex. h. v. Iterum sic inf. X, 314 κόρυθι δ' ἐπένευσε φαεινῇ. Alias ipsa crista νεύει vt Γ, 337 et al.

165. λέων ὣς σίντης. epitheton iam vidimus Λ, 481. videtur h. l. cum vi positum: Schol. B. λέοντι εἴκασται, οὐ πεινάοντι, ἤτοι πίαρ ἑλεῖν θέλοντι, ἢ σκυμναγωγοῦντι, ἢ σταθμοὺς πορθοῦντι, ἀλλὰ ὅλην χώραν λυμαινομένῳ. ἦν

γεωργεῖν μὴ δυνάμενοι συνίασι κατ' αὐτοῦ. quae etiam ap. Eustath. sunt. ὅν τε καὶ ἄνδρες ἀπεκτάμεναι μεμάασιν. haereo in καὶ, nam ὅντε pro ὅν, nihil amplius, frequentatur. Vsitatius erat ὅν τε τοι.

166. ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος. ϛ propter figuram: πᾶς δῆμος cum ἀγρόμενοι. Schol. A. br. Suidas in ὡς.

ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων ἔρχεται. ἀτίζων, ἀτιμάζων Apollon. Lex. Schol. br. ὑπερορῶν addit Etymol. h. v. et καταφρονῶν, Schol. A. occurrit vox hoc vno loco: quod A, 412 erat οὐδὲν τίειν. οὐδὲν ἔτισας. At post Homerum vsus frequens fuit: quod et glossae Hesychianae testantur: in his exemplum est ex Aeschyli Cercyone. Adde aliud Sept. in Theb. 443. Eurip. Alcest. 1058. Apollon. Arg. IV, 1100 vbi Brunck. ἀτίσσαι scripsit. Si tamen prior in τίω producitur, debet quoque ἀτίζω productam syllabam habere. Plinius VIII, s. 19. *generositas in periculis maxime deprehenditur; — spernens tela, diu se terrore solo tuetur, ac velut cogi testatur; cooriturque non tanquam periculo coactus, — vulneratus, obseruatione mira, percussorem nouit, et in quantalibet multitudine appetit.* Praeiuerat Aristot. H. A. IX, 44. Haec sunt decantata illa de leonum generosa virtute, quam recentiores iis denegant. Ita non mortalibus modo inuidetur gloria et nomen; animantibus quoque detrahitur. Ceterum locus est ex nobilissimis cum altero Λ, 113 sq.

Pro verbis: ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων est in ms. Lips. ὁ δὲ κρεῖον (κρειῶν) ἐρατίζων, ex Λ, 550. et P, 660. notante quoque Ernestio.

168. ἐάλη τε χανών. ἐϝάλη fuit. ergo scrib. ἐάλη. v. sup. ad N, 408. et Excurs. de digammo. iterum inf. 278 occurrit. Scribitur vulgo ἑάλη. Est tamen ἐάλη etiam in codd. et grammaticis: Sic Townl. Est ab ἕλημι, quod erat ϝαλημι, vt ϝαλεω. ϝειλεω. ϝελω. contraho me. ἐάλη. Schol. B. συνεστράφη πρὸς τὶ πηδῆσαι. Rem graphice declarat Theocr. XXV, 245 κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ', ἠΰτε τόξου, πάντοθεν εἰλυσθέντος, ὑπὸ λαγόνας τε καὶ ἰξύν, quo

facto ille confestim irruit in aduersarium. Confundit versum cum O, 607 Apollon. Lex. in ἀφλοισμός.

Iungenda: ἀλλ' ἑάλη τε. non vt apodosis vs. 172 demum sequatur.

169. ἐν δέ τε οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ Schol. B. cum inde ductis, etiam Eustath. monet, „etiam κραδίη legi, casu recto: ita esse κραδίη et ἦτορ per appositum; et esse hoc Ὁμηρικώτερον. vt in illo: τέτλαθι κραδίη· Od. Υ, 18 vbi sequitur vs. 22 καθαπτόμενος φίλον ἦτορ." recte quidem haec per se; at h. l. durior ita fit oratio.

Idem: θερμὸς δὲ φύσει ὤν, ἐπὶ πλέον θερμαίνεται. διὸ στένει. hoc vt intelligas, reputandum est στένειν ingemiscere, esse proprie στενὸν εἶναι, angustari, copia quam capere vas nequit, ita nec sanguine a bile in praecordia congesto. Solent sane pro diuersis haberi στείνω et ἔστενον, quod tantum cum notatione ingemiscendi occurrit; at praestat dicere, duas fuisse formas στένω et στείνω, proprio et tropico sensu vsurpari solitas. Gemitum autem nunc de sono indignantis accipio, quem latini per *fremitum* reddunt. Apud Virgil. fremit ore cruento; et Lucan. I, 208 *et vasto graue murmur hiatu infremuit.*

γίγνεται. Etiam hic in aliis libb. γίνεται. v. ad B, 468.

170. καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται. Schol. A. „γρ. ἀμφοτέρωσε ἔν τισιν, οὐ φαύλως." per se puto nil refert; hoc est in vtramque partem, illud ab vtraque parte.

At ἰσχία ἀμφ. facit hiatum ingratum; etsi sic quoque versus memoratur in Schol. Apollonii IV, 1614. Etymol. p. 66, 7. 642, 8. Bentlei. coniiciebat ἰσχίον. idque editur in Longino s. 15, 3 vbi vss. 170. 1. laudantur, quibus vtitur de Euripide se interdum ad magnitudinem orationis stimulante. Non bene Toup. illud refinxit in vulgare; etsi ap. Nonnum quoque est XIV, p. 396 οὐρῇ ἰσχία μαστίζουσα. quid enim hoc ad rem? Attamen sin-

gularis ἰσχίον non conuenit cum πλευράς τε. Corrigebam itaque ἰσχία.

Vſus vocis μαστίειν hac in re pro πλήσσειν eſt notabilis. A grammaticis tantum forma notatur, quod μαστίω eſt pro vſitatiore μαστίζω. Cum media breuis ſit, debuit vox fuiſſe, μάστις. nam a μάστιξ, μάστιγες, media producitur. Apud Heſiod. Sc. 466 eſt ἵππους μαστιέτην, male tamen ibid. in vſſ. e noſtro ductis vſ. 431 editur οὐρῇ μαστιγόων et vſ. 389 μαστιγόωντι.

Tandem in Ven. B. eſt Scholion, repetitum in Townl. Victor. Schol. br. et Euſtath. habere leonem ſub cauda aculeum, quo ſe flagellet, ἔχει γὰρ ὑπὸ (an in extrema cauda?) τῇ οὐρᾷ κέντρον μέλαν, ὡς κεράτιον, δι' οὗ ἑαυτὸν μαστίζει, καὶ ὑφ' οὗ τυπτόμενος πλέον ἀγριοῦται. vana haec eſſe, docent viri docti. Omnino popularis haec opinio, ita leonem ſe ipſum ſtimulare ad iram, vnde et οὐρὰ leonis proprie dicta ἀλκαία, nimis operoſe petita eſt ab interpretatione ignotae cauſſae; cum tamen is omnino naturalis motus ſit animantium ira efferueſcentium. Monuit quoque Koeppen.

171. ἕε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι. quod alias ſimpliciter ἕ — αὐτόν. Notatum grammaticis; Sch. A. Apollon. Dyſc. ap. Reiz. p. 426. Apollon. h. v. adſcripto vſ. Il. Ω, 134. Heſych. ἑὲ δὲ, ἑαυτὸν δέ. Scribitur vtroque loco et ap. Euſtath. nec non in ed. Rom. Steph. et ap. Longin. l. c. ἑὲ — at ἕε apud Etymol. cf. ad Ω, 134. ſicque factum ex εἷς ἕεις non ἑείς. in Theog. 145. ἓ δὲ αὐτὸν Barocc. interpolate. et pro ἕε, αἰεὶ Vrat. A. inſcite; multo magis Cant. μαστίετ', αὐτὸν δ' αὐτόν. a Toup. editum in Longino αὐτὸν, minus bene. nam ἕ — αὐτὸν Homericum eſt. μαχέσσασθαι Barocc. cum Lipſ. Harl. et vno Vindob.

172. γλαυκιόων. hoc vno loco occurrit et in Sc. Herc. 430. (de quo cf. dicta ad Λ, 416.) Γλαυκιόων ὄσσοις δεινὸν, πλευράς τε καὶ ὤμους Οὐρῇ μαστιγόων (leg. μαστιόων) ποσσὶ γλάφει quod v. 426 erat δεινὸν ὁρῶν ὄσσοισι, λέων ὡς — Ibid. 429 ἐμμεμαὼς δ' ἄρα τοῦγε κε-

λαινὸν πίμπλαται ἦτορ. leg. ἐν μένεος. h. ἐμπίμπλαται μένεος vt I, 675 et iam A, 104 in noſtro loco 172 ἰθὺς Φέρεται μένει. σὺν μένει. διὰ μένεος. γλαυκιῶν *oculis terribilibus intueri* eſſe, ex ipſa re patet. proprie γλαυκοῖς ὄμμασι βλέπειν. Apollon. Lex. p. 208. laudato hemiſtichio γλαυκιόων — οἷον πυρώδες βλέπων. paullo latius. Et Heſych. καταπληκτικὸν, ἔμπυρον καὶ Φοβερὸν βλέπων. Etiam Sch. B. et Euſtath. ἔμπυρον ὁρῶν· et ducit vocem ἀπὸ τοῦ γλαύσσειν, ἀφ' οὗ καὶ γλαύξ. et hoc venit a λάω, βλέπω. v. ad A, 206. — γλ. ὁ δ' ἰθὺς Cant. aduerſo metro.

173. ἢ αὐτὸς Φθίεται, poſt πέΦνῃ debebat eſſe Φθίηται. cf. ſup. in Obſſ. ad Λ, 192. ſed poteſt videri ſtructuram mutaſſe, et haec abſolute efferre, *aut, niſi hoc effecerit, perit.*

177. 178. τὸν πρότερος προςέειπε. Sermones in media acie haberi inter promachos, ex heroicae vitae vſu feram equidem; at h. l. intolerabili modo ineptire videtur poeta, qui Achillem tanto cum impetu in pugnam ruentem et in ſolum Hectorem oculis animoque defixum longos ſermones cum eo, qui primus obuius factus erat, ſeuiſſe narrat. Agnoſco imitatorem congreſſus Diomedis cum Glauco in Il. Z. Nec latuit τὸ ἀπρεπὲς veteres. Eſt praeclarus ex antiquioribus locus ap. Euſtath. p. 1203, 13 ſq. quem ſupra adſcripſi ad vſ. 75. vbi etiam perhibetur poeta agere hoc ſtudioſe, vt expectationem factam fallat, et auditorem, rerum exitum iam in proſpectu habentem, traducat ad alia quam quae ille ſperauerat; laudandum quoque eſſe in eo, quod in oratione Achillis et altera Aeneae narrationes antiquarum aetatum inſeruit, quarum notitiam lucrantur legentes: κερδαίνουσι δὲ καὶ ἐκ τούτου τοῦ τόπου οἱ Ὁμηρίδαι (ſunt ergo nunc Homeri interpretes? an ſtudioſi?) πολλά τε ἄλλα τεχνικὰ, καὶ στοιβὴν δὲ ἱστοριῶν, αἷς ἡ ὁμιλία τῶν ἡρώων τούτων κατασκεύασται. Simile Scholion eſt in Ven. B. ad vſ. 214. vbi vide.

178. ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν, pro διελθὼν, vt accipi poteſt: πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν Od. Δ, 268. nam διελθεῖν et προελθεῖν nequibat Aeneas, niſi per turmas via facta. Etſi vulgaris notio τοῦ ἐπελθεῖν eſt *accedere* ad aliquem; quod ſi ſequendum ac retinendum putabis, expediendum erit cum Euſtath.: ἐπελθὼν (ἐμοὶ) τόσον πολλὸν (διὰ vel πρὸ) ὁμίλου. vt ſup. Γ, 22 ἐρχόμενος προπάροιθεν ὁμίλου. Erat ἀπελθὼν in Harl. Vat. vno Vindob. et ἀποστὰς laudat Bentl. ex L. qui Lipſ. cod. eſt; ex eo tamen non hoc appoſuit Erneſti, ſed τί νυ τόσσον idque probat.

179. μαχέσασθαι. γρ. μαχέεσθαι Barnes. ſcil. ſup. 171. At μαχέσεσθαι adſcripſerat Bentl.

180—186. Spectat ad hos verſus Scholion in Schol. A. at in Ven. B. (et ex eo in aliis repetitum) ad vſ. 178 perperam adſcriptum: quo damnantur verſus ſeptem: — ἀθετοῦνται στίχοι ἑπτὰ, ὡς καὶ τὴν διάνοιαν ἀπρεπεῖς, καὶ τὴν σύνθεσιν εὐτελεῖς. πῶς γὰρ ὁ τοσοῦτον σπεύδων κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἤμβλυνται τοσοῦτο; h. e. quomodo enim Achilles, qui tam concitatus in hoſtem prodibat, nunc tantopere impetum remittit?) Subiiciuntur ſtatim nonnulla ad tuendum poetam: „eſſe verſus cum arte appoſitos: ſi Aeneas perterrefieri potuerit, magnum hoc terrorem iniecturum fuiſſe Troianis; eſſe hoc imperatoriae artis, hoſtem ſuperare ſine pugnae discrimine; tum Hectori Achilles imminebat.“ Poſſunt haec quae partim iam a Popio disputata ſunt, recte memorari ſiue ad reprehendendum ſiue ad excuſandum locum; at vim criticam non habent. Conſtat hoc vnum, eſſe locum perſonae Achillis et poetae ſagacioris parum conſentaneum.

181. τιμῆς τῆς Πριάμου. Schol. B. „λείπει ἀντὶ, ἢ μετὰ“ malim διὰ, ſubſtituere, vt ſit idem ac ἀνάξειν σὺν τιμῇ. ſi quidem τιμὴ h. l. eſſe debet dignitas, locus regis. Schol. br. „ἕνεκεν τῆς βασιλείας“ reſpondere enim aiunt vſ. ſequ. οὔτοι τούτου γε, τούτου ἕνεκα.

Iunxere veteres ἀνάξειν Τρώεσσι· et iungitur verbum cum caſu tertio, vt in illo: Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε. Iun-

gitur tamen etiam tum ſecundo caſu: vt in illo: Τενέδοιο τε ἶφι ἀνάσσεις. itaque iunxere alii ἀνάξειν τιμῆς τῆς Πριάμου (ἐν) Τρώεσσιν. Dubitari tamen poteſt, an recte dicatur ἀνάσσειν τῆς τιμῆς, τοῦ γέρως, τῆς ἀρχῆς. Laudes forte Od. Ω, 30 ὡς ὄφελες, τιμῆς ἀπονήμενος, ἧς περ ἄνασσες, δήμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν. verum hic eſt δι' ἧς, vel ἕνεκα, vt etiam Euſtathius eo loco reddit; οὐ γὰρ τιμῆς ἀνάσσει τις, ἀλλὰ χάριν, ἢ ἕνεκα τιμῆς.

ἀτάρ, εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρίξῃς. ἐξεναρίξεις Barocc. Cant. Mori. praeſtat vulgata. εἴ κεν μ' ἐξεναρίζῃς Vrat. A.

183. εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος. In Flor. Aldd. et Rom. erat εἰσὶ γάρ οἱ παῖδες. quod cum metirentur viri docti ſic, vt putarent εἰσὶ γάρ | οἱ παῖδες, eſſe: mutarunt Turneb. Stephanus: ὁ δ' ἔμπεδος in ὁ δὲ ἔμπεδος et hiatum intulerunt. Barnes εἰσὶ mutauit in εἰσὶν, alterumque vitium ſuſtulit, quod Erneſti repetere non debebat. Etſi non dubito, veteres in hoc poſitu τὸ ν ἐφελκυστικὸν ignorare, admittam tamen ἐστὶν, ne offendat lector. Exhibent quoque codd. Barocc. Cant. Mori. Vat. Lipſ. Townl. Ven.

ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων. Schol. A. „κοῦφος καὶ ἀσύνετος τὴν φρένα. In Schol. br. redditur ματαιόφρων. et Heſych. ὁ ματαιόφρων. ὁ κοῦφας ἔχων τὰς φρένας. Idem quod ſup. Γ, 108 αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται. Infra Ψ, 603 iunguntur παρήορος ἢ ἀεσίφρων. Non putes aliunde eſſe ductum, quam a notione τοῦ *flare*: ἄω, ἀέω, ἄημι.

At Apollon. Lex. p. 5. ἀασίφρων et ἀεσίφρων memorat, et ex eo Heſych. cum Euſtath. qui alia admiſcet. Idem Apollonius τὸν ἔχοντα κεκοιμημένας τὰς φρένας, καὶ οὐ διεγηγερμένας reddit, et p. 44. in ἀεσιφροσύνῃσι. Sic quoque Etymol. ex Orione. Duxere ergo ἀπὸ τοῦ ἀέσαι quod pro *dormire* dictum occurrit Odyſſ. O, 40. et alibi. Et ſane verum eſt, in notione τοῦ *flare*, *ſpirare*, non occurrere, in Homero, niſi ἄημι.

184. ἦ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον. Quid fit τέμενος, notum eft. v. Z, 194. I, 574.

185. καλὸν, φυταλιῆς καὶ ἀρούρης. Venetus: ἐσθλὸν φ. Schol. A. „γρ. καὶ καλόν.“ Eft quoque ἐσθλὸν in Barocc. Mori. Repetiti hi duo verfus ex Z, 194. 195. ad quos vide.

186. χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν. De εϝολπα v. Excurf. de Digammo. τόδ' ἔρξειν Barocc. τόδε ῥέζειν praue Lipf. τόδ' ἔρδειν vn. Vindob. alter ῥέξαι a m. fec.

187. ἤδη μέν σέ γε, φημὶ, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα. φοβῆσαι Harlei. Cant. Vat. Vrat. A. d. Mofc. a. cum Lipf. et binis Vindob. quod cum Erneftio facile probem; forte etiam praeftat ex vfu Homerico; vt in illo: μοῖραν δ' οὔτινα φημὶ πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. et Il. O, 165 ἐπεί ἕο φημὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι. poteft ergo nec minus placere: σέ γε φημὶ — φοβῆσαι.

188. ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτε πέρ σε. ἦ οὐ vna fyllaba, vt O, 18. ἦ οὐ μέμνησ' Barocc. ὅτι vn. Vindob. male.

βοῶν ἄπο, μοῦνον ἐόντα. Effe ἀπὸ fcribendum, monent Schol. A. B. Ait Schol. A. fuiffe, qui ἀπὸ ad σεῦα referrent.“ Iungenda tamen haud dubie: ἔσευά σε ἀπὸ βοῶν. non enim effe poteft μοῦνον ἐόντα, ἀπὸ βοῶν. feorfum ab armentis. fed erat apud armenta. „Chia recenfio habuit βοῶν ἔπι μοῦνον ἐόντα, idemque ed. Rhiani et Ariftophanis, nec infcite!“ οὐκ ἀχαρίστως. et poteft hoc recipi, fi quis totum Homerum refingere velit ad lubitum; nunc intempeftiue id hoc vno loco fieret.

Appofuit vff. 188. 9. et 191, 2. Strabo XIII, p. 905 A. ex vulgata lectione.

190. τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων. In Etymol. p. 345, 36. recitatur πρὶν δ' οὔτι. μετατροπαλίζεο. οὐκ ἐπέστρεφες. forma vocis haeret animo ex ἐντροπαλιζόμενος Λ, 546. P, 109. Z, 496. Corrupta vox eft ap. Hefych. μετατροπαλίζεο erat in Cant. Harl. Mofc. 2. et in edd. ante Stephanum, qui adfciuit alterum ex ed. Rom. idque confenfus codicum tuetur.

191. ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες. Strabo, qui quatuor verſus recitat, lib. XIII p. 305 A. habet: κεῖθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες. Λυρνησσὸν et Λυρνησὸν variant et hic, vt ſup. vſ. 92. ὑπέκφυγες Barnes ſe emendaſſe putabat e cod. Bodlei. pro ἐπέκφυγες, quód tamen nil niſi vitium operarum erat editionis Turnebi, quam Stephanus expreſſit, et eum ſequentes omnes, etiam Cantabrigienſes. ὑπέκφυγες tamen recte Flor. et Aldd. cum Rom.

193. ληϊάδας δὲ γυναῖκας — ἦγον. Harlei. ληΐδας. vitioſe, etiam Apollon. Lex. ληΐδας, τὰς ἀπὸ τῆς λείας εἰλημμένας καὶ αἰχμαλώτους. Emendate voc. legitur ap. Heſych. Etymol. Schol.

ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας, ἀφελόμενος, αὐτάς. Vidimus iam Z, 455. et de ἀπαύρειν ad A, 356.

194. ἀτάρ σε Ζεὺς ἐῤῥύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι. recte ἐῤῥύσατο ſeruauit a ῥύομαι. v. Excurſ. IV ad A. modo ante v. ad vſ. 93.

Ceterum vel hic locus docere poteſt, ad meram loquendi formulam rediiſſe hanc deorum compellationem in rerum euentis. Achilles v. 194 Iouem ait Aeneam ſeruaſſe, at paullo ante 192 eundem Iouem ait ſe ad aggrediendum Aeneam duxiſſe. Non ita cogitandum eſt in ſermone antiquo de vlla ſubtilitate, quoties ad deos aliquid refertur. Ita quoque, cum paullo ante dixiſſet μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διῒ πατρί, nunc memoratur Ζεὺς καὶ θεοὶ ἄλλοι. vt vice verſa aliis locis, quod Ioui tributum erat, aliis diis, et quod aliis diis, Ioui tribuitur. Quidni ſimilia in antiquis libris Hebraeorum eueniſſe putemus!

195—198. ※ — Appoſiti aſteriſci cum obelo declarant, quatuor hos verſus ex alio loco, vbi recte legebantur, male huc eſſe translatos. Scilicet tres ſaltem, 196. 7. 8. lecti ſunt P, 30. 31. 32. vbi in pugna Menelai cum Euphorbo locum ſuum bene habent, Achilles vero nunc prorſus ignaue agere videtur, eadem pronuntiando.

195. ἀλλ' οὐ νῦν σ' ἐρύεσθαι ὀΐομαι. Versus hic multo magis interpolatorem rhapsodum arguit. Vidimus superiore versu ἐῤῥύσθαι, a ῥύομαι. In Veneto erat οὐ νῦν σε ῥύεσθαι ὀΐομαι. recte, ad sensum; nam requirit sensus notionem τοῦ *servare*, *tueri*. Iam autem, vt Exc. IV. ad lib. A. declaratum est, ῥύομαι priorem habet longam. Sane est alterum verbum ἐρύω, media breui; sed illud significat *traho*. Dicas esse *subduco*: recte: tum vero alterum obstat, nam vbique cum digamma scriptum fuit ϝερύω. ergo nec hoc legi potuit: σ' ϝερύεσθαι. Attamen Schol. A. οὕτως Ἀρίσταρχος, ἐρύεσθαι, χωρὶς τοῦ σ. At quam durum hoc: ἀλλ' οὐ νῦν ἐρύεσθαι ὀΐομαι. Immo vero in Scholio scriptum fuit: χωρὶς τοῦ ε. Lectio Aristarchi ea ipsa fuit, quam Venetus exhibet: νῦν σε ῥύεσθαι. etsi vitiosa est, et manet; nisi aliunde opem feras. Scilicet scriptum esse potuit: νῦν σε ῥῦσθαι, contracte, aut ῥύεσθαι binis syllabis, vt K, 259 ῥέεται pronuntiatum ῥῦται. Hactenus ita disputaui, vt versus ar[...] poetae esse concederem, si tamen serioris rhapsodi est, potuit ille ἐρύεσθαι et ῥύεσθαι scribere, υ correpta, ex ignoratione rei metricae. Retraxi tamen σε ῥύεσθαι, quia id quoque offerunt, cum Eustathio, Barocc. Harl. Townl. Vrat. A. duo Vindob.

197. πρὶν ἀντίος ἔστασ' ἐμεῖο. Male ἐμοῦ et h. l. Eustath. Vrat. b.

198. φεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. „γρ. ῥεχθὲν δέ τι" Barnes. quod et P, 32 apposuerat, de suo liberalis. [...] quam velles; videtur enim sic ipse variasse, vt multa a. a.

200. 201. μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε — ἔλπεο δειδίξεσθαι. Fuisse με ϝεπεσσι γε in aperto est; monuitque iam Bentl. Aberat μ' ab Cant. vnde legi possit: μη δη επέεσσί με. Iterantur hi duo versus inf. 431. 432. Est vtroque loco δειδίξεσθαι pro ἐκφοβῆσαι· de quo notatum v. ad B, 190. vbi erat pro φοβεῖσθαι. Ibidem etiam notatatum est esse δειδίσσομαι et δειδίσκομαι. δειδίξασθαι Vrat. b. exhibet, quod et in Hesychio est: qui addit: ἐκδειδίξασθαι τὰ παιδία (vt h. l. νηπύτιον ὥς) ἀπὸ φρίκης εἰς δέος

ἄξειν, (f. ἄγειν) διώκειν. Emendauit Ruhnken. ἀπὸ τέρατος, in Not. ad Timaeum p. 182 vbi vocem δεδίσσεσθαι cum μορμολύττεσθαι comparat. δεδίττεσθαι autem, pro ἐκφοβεῖν, in Atticorum vſum ceſſiſſe, docet Moeris, ad quem v. Pierſon. p. 118 qui etiam h. l. illuſtrat.

202. ἡμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι. haec ſupra erant λευγαλέα vſ. 109. μηδέ σε λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ, contumelioſe dictis et minis, et inf. 246 ὀνείδεα. Sunt proprie αἴσυλα, nefaria, iniuſta. v. ad E, 403. refert tamen ad minas etiam h. l. Schol. B. τὰς παρὰ τὸ καθῆκον λεγομένας ἀπειλάς. et κερτομίας reddit σαρκασμούς.

204. πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα. Vox hoc vno loco obuia; πρόκλυτα, Schol. B. προηκουσμένα, προηγνωσμένα. Schol. br. τὰ ὑπὸ τῶν προτέρων πεφημισμένα. παλαιά. Apollon. Lex. τὰ ἔμπροσθεν ἀκουσθέντα. In eundem modum Heſych. h. v. et in πρόκαυτα. quod iam Bentl. emendauerat. Koeppen πρόκλυτα accipiebat e longinquo, procul, auditam famam; ſcilicet alterius Troiani, alterius ex Achiuis. „γρ. προκλύτ'“ Barnes ex Etymologo in βροτολοιγέ. Idem „γρ. ἀκούοντές ῥ' ἔπεα“ indocte.

205. 6. 7. 8. 209. — „ἀθετοῦνται στίχοι πέντε, quia non neceſſaria haec ad generis notitiam ſunt. Schol. A. Praeclare haec; valent tamen ad iudicium quidem de poeta ferendum, non vero ad rationem critſcam tollendi aut ſeruandi verſus: niſi quatenus ingenio magni alicuius poetae et ſubtiliore iudicio indigni ſunt. Si tamen totus hic locus a rhapſodis, vno an pluribus, conſarcinatus eſt, potuere et haec eorum eſſe commenta. Ita nec pronuntiare licet de vſſ. 347. 348 qui ad h. l. reſpiciunt.

Leguntur vſſ. 203—208. omiſſo verſu 205. ap. Plutarch. de nobilitate p. 177. 178. qui liber et ipſe fetus adulterinus eſt.

205. σὺ ἐμοὺς, hiatum facile explebis, σύγ' ἐμούς. οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς. ουτ' αὖτ' ἄρ, vitioſe edd. Rom. Aldd. cum ſequacibus.

207. *μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου, ἁλοσύδνης.* Occurrit nomen hoc, et altero loco Od. Δ, 404. Esse deam *marinam* in aperto est; etsi ratio grammatica obscurior est. Apollon. Lex. *τὴν ἐν ἁλὶ σευομένην. οἷον ἐνάλιον.* Hesych. *ἁλοσύδνης, τῆς θαλάσσης, ὕδωρ.* obscure. Nec multo clarius Etymol. *ἁλοσύδνα· καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς θαλάσσης. Ὅμηρος· νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης* (Od. Δ, 404) *λέγεται δὲ καὶ ἐπιθετικῶς ἐπὶ τῶν Φωκῶν.* Atqui sunt eo loco phocae progenies pulcrae *deae marinae* siue Amphitrite est siue Thetis vt h. l. Apollon. Arg. IV, 1599 *θύγατρες ἁλοσύδναι* Nereides, vbi Schol. *θαλάσσιαι. ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ δύνειν, ὅ ἐστιν, ἐν τῇ θαλάσσῃ ὁρμᾷν.* alterum videtur respondere *τῷ σεύεσθαι.* Recitat haec et alia Etymologus l. c. praestat ceteris hoc, quod fuit adiectiua forma *ἁλόσυνος*, vt *γηθόσυνος*, inde interposito δ factum *ἁλόσυδνος.* vt *μόλιβδος* ex *μόλιβος.* Ad Hesychianam glossam *ὑδνεῖν, τρέφειν, κρύβειν, αὔξειν,* et *ὕδναι, ἔγγονοι, σύντροφοι,* confugerem, si apertiora et certiora ea essent.

Apud Clarke est: „al. *ἁλοσύδνης*" debebat saltem monere, vbi sic legatur. Scilicet in Harlei. est *ἁλοσύδνης* ἢ *ἁλοσύδνης.* Putabatur hoc vocabulum latere in verss. nondum expeditis Arati Dios. 186. 7. *πολλάκι δ' ἀγριάδες νῆσσαι, ἢ εἰν ἁλὶ δῖναι αἴθυιαι χερσαῖα τινάσσονται πτερύγεσσι.* cum inter prognostica sit, si anates in sicco plangunt alis: si forte ἢ *αἱ ἁλοσύδναι* locum haberent. Verum nec hoc, nec aliud quid satisfacit; nam *εἰν ἁλὶ* δῖαι alienum est a sensu loci: cum in sicco, non in mari, plangere dicantur.

μητρός τ' ἐκ est in Mori cod. vno Vindob. et in Etymol. l. c. corrupte *μητρός τ' ἔνθετα καλῆς ἁλοσύδνας.*

Interpunxi post *καλλιπλοκάμου.* nam sunt duo diuersa epitheta: pulcricoma, marina, Thetis. Etiam in Odyssea *θεᾶς* est supplendum. recte ergo Schol. br. *ἐναλίας θεοῦ. ἐν θαλάσσῃ κατοικούσης.*

208. *αὐτὰρ ἐγὼν υἱός.* grammaticis deberi *ἐγὼν* et h. l. censeo pro *ἐγώ.*

210. τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε. Obſeruat Schol. B. ergo Homerum quoque nouiſſe Anchiſen adhuc viuere. Schol. br. argutantur in κλαύσονται σήμερον, quod non eodem pugnae die ad Peleum in Theſſalia degentem nuntius peruenire potuit; ἢ λείπει τὸ, ἀναιρεθέντα aiunt: flebunt filium hodie occiſum. Non reputauit, multa poni ſic, vt cauſſa cum effectu permiſceantur.

211. οὐ γάρ Φημ' ἐπέεσσί γε. Barocc. τε. νηπυτίοισι. Bentl. coni. νηπυτίω Ϝώς. poteſt hoc commendari per ſimilia: paullo ante vſ. 200. item 244. N, 292. H, 235. X, 127.

212. ὧδε διακρινθέντε. Barocc. cum al. et edd. Ald. 2. Rom. vitioſe διακριθέντε. μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι. diremta ſunt vt ſup. Π, 252.

213. εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς. ―„quod infinitiuus pro imperante δάηθι." Sch. A. Diſtinxit ergo poſt εἰ δ' ἐθέλεις, et δαήμεναι noto more accipit, (μέμνησο) δαήμεναι h. e. δάηθι. Verſus iam vidimus Z, 150. 1. — „γρ. ὄΦρα εὖ εἰδῇς" Barnes. h. e. putauit ille ita ſcribi potuiſſe: pluribus metricis vitiis cumulatis. Si quid eſt quod coniicere liceat, malim ὄΦρ' ἐῢ ſcribere. Poteſt autem quoque accipi ταῦτα, κατὰ ταῦτα, οὕτως, δαήμεναι, ὄΦρ' ἐῢ εἰδῇς, ἡμετέρην γενεήν. vt iungantur δαήμεναι γενεήν. v. ſup. ad eundem verſum Z, 151.

214. ἄνδρες Ϝίσασι. vitioſe. De vtroque verſu 213. 214. vide ſup. ad Z, 150. 1. vbi iam lecti erant; vbi et alter hic 214. pro ſpurio eſt habitus.

Eſt porro ad hos vſſ. obſeruatio Sch. B. „factam eſſe a poeta digreſſionem, vt diſcamus origines Troianas, facere etiam generis claritatem ad virtutis opinionem in pugnante; tandem poetae hoc ſollenne eſſe, vt priſca ſtemmata interponat: vt fecit in pugna Glauci et Diomedis." Recte quidem; et opportunius quam hic, vbi aeſtuans ira et morae impatiens, cum vni Hectori immineat, longam orationem imbibit Achilles; Forte ex illa ipſa totus hic locus imitatione expreſſus eſt. Diſputatum eſt de his ſup. ad vſ. 177. 178. et ad 180—6.

Versus a 215 ad 240 exscripti sunt ap. Plutarch. de nobilitate p. 180 sq. sed ad vulgatam lectionem. 215 cum seq. hemistichio laudat Strabo XIII p. 885 B. et Maximus Tyr. Diss. XXVIII, p. 63. Est in his quoque αὖ quod alienum ab h. l. esse videtur, cum nihil praecesserit, cui hoc subiungatur, vt sit *porro*. In Lips. est Δάρδανον ἄρ πρῶτον quod recte Ernesti praeferebat et Wolf. recepit. Nunc video et in Cant. legi et a Bentl. probari, it. Vrat. d. Impugnat versum inepte Theophil. ad Autolycum I, 30. Conditum Ilium ab Ilo: vnde et eius monumentum, σῆμα Ἴλου ἐν τῷ πεδίῳ sup. Λ, 160. v. Strab. XIII. p. 886 B.

216. κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρή. —„quod ἡ Ἴλιος est, non τὸ Ἴλιον et quod diuersa est Dardania ab Ilio, ὥσπερ καὶ ἡ Φρυγία" Schol. A. Vltima, Sch. A. nisi pannus attextus sunt, mutila tamen, et ad Phryges Troianosque confundi solitos spectant, non assequor. At prius eo spectat, quod recentiores Dardaniam et Ilium pro synonymis habeant, v. c. Euripides et Virgilius. Δάρδανος vrbs est ap. Stephan. Byz. ἡ πρότερον Τευκρίς. vid. Strabon. XIII, p. 885 A. B. 889 B. cf. ad B, 819. Strabonis tempore ne vestigium quidem supererat vrbis. Ab Abydo LXX stadiis absuisse Dardanum, Strabo ait l. l. p. 889 B. cumque Abydus ab Ilio CLXX stadia abfuerit ib. p. 883 D. patet, a Dardanio ad Ilium iter trium fere milliarium nostrorum fuisse. Memorantur vss. 216. 217. 218 a Strabone l. c. et a Platone, quem ille nominat.

κτίσσε recte ed. Rom. pro κτίζε quod ἀμέτρως alii. κτίζε vn. Vindob. et Ald. 2. cum seqq.

218. ἀλλ' ἔτ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπίδακος Ἴδης. Vulgo editum et h. l. πολυπιδάκου Ἴδης, quod et Apollon. Lex. habet, et edd. Platonis de Legg. III, p. 681. vbi vss. 216. 7. 8. recitantur, et ap. Strabon. XIII. p. 886 A. Norat quoque Schol. A. Agnoscunt tamen h. l. vt sup. vs. 59. πολυπίδακος codd. Mori. Harl. Lips. Ven. cum vno Vindob.

Pro ᾤκεον probabile fit fuiſſe ex more ᾤκευν iudice quoque Bentleio.

In Platone quoque editur ᾤκουν. Docet ille ex h. l. quomodo a primis ſedibus in montium iugis ſenſim ad camporum planitiem proceſſerint mortales.

Apollonius l. c. in ὑπωρείας. τὰς πρὸς τοῖς κάτω μέρεσι τοῦ ὄρους, verſum ſic laudat: αἵ ῥά θ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκου Ἴδης.

De Dardano, cuius fata attingunt Schol. ad h. l. nihil moneo, quia de eo eiusque ſtirpe dicta ſunt potiora in Excurſu VI ad Aen. lib. III. Virgilii. cf. ſup. ad B, 819. et primo loco Apollod. III, 12. et Not.

220. ὃς δὴ ἀφνειότατος. pronuntiatum eſſe ὃς δὴ' φνειότατος, cenſet Clarke cum Barnes; vt ſup. 188 ἢ οὐ vna ſyllaba; et recte. Erneſti malebat αφν pro breui habere.

221. τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο. ἕλος κάτα ſcribendum eſſe, monent Schol. A. B. fuere enim alii qui vna voce καταβουκολέοντο ſcriberent, vt Euſtath. ed. Rom. Vrat. A. Mori.

τρισχίλιοι ap. Maximum Tyr. Diſſ. XXXIX, p. 239. quod probabat Barnes, ne θήλειαι otioſum eſſet. Aſſentitur Clarke; repugnat Erneſti, quia vſus fert, femininum genus promiſcue, adeoque etiam de maribus poni; non itaque otioſum eſſe θήλειαι. Vulgata lectio eſt quoque apud Iulian. Or. II, p. 52 B. et apud Aelian. H. An. IV, 6. vbi τὰ ἕλη amare equorum armenta docet.

βουκολέοντο de equis, vt apud Euripidem ἱπποβουκόλοι ἄνδρες Phoeniſſ. 28. vbi Schol. h. l. excitat. add. Euſtath. qui pluribus exemplis illuſtrat. Res nunc nota. v. Valken. ad l. laud. cf. ſup. ad Δ, 3.

Duo verſus 220. 221. Diodor. IV, 75 recitat, vbi ex Homerico loco ſtirpem Trois enarrat.

222. πώλοισι — ἀταλῇσι. ἀταλοῖσιν Barocc. Lipſ. Vrat. b. cum vno Vindob. ἀπαλοῖσιν Vrat. A. ἀπαλῇσιν eſt vitium Ald. 2. πώλῃσιν Harlei.

223. τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων. ⊱ „quod ad τάων supplendum est τινῶν, τούτων τινῶν. non enim equas omnes amauit" Schol. A. B. ἐκ τάων, ἐκ τούτων Schol. br. Memorat versum Aelian. l. c. Obseruat Schol. B. incertum esse, τάων spectetne ad πώλους. ait enim: ἄδηλον, μὴ τῶν πώλων ἠράσθη.

224. ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ. ⊱ „quod παρελέξατο improprie dictum pro ἐπεβήσατο, vtique, si de equo; at si de Borea vt deo, recte. Schol. A. Victor. et Townl. et br. cum Suida in h. v. In iisdem notatum, legi a nonnullis: ἵππῳ δ' εἰσάμενος ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ.

In δ' ϝεισάμενος vsui digammi repugnat; etsi Bentlei. non prorsus damnat. Apud Aretaeum de Morbis diuturn. II, 13. ed. Wigan. codices habent ἵππῳ ἐεισάμενος. quod Homericum est. Non tamen δὲ abesse potest, nisi mutes interpunctionem, vt plene interpungas post βοσκομενάων. ἵππῳ ἐεισάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ· αἱ δ' ὑποκυσσάμεναι etc. Nisi versus fetus est rhapsodi, qui disertus esse volebat in sententia dilatanda; nam in codd. Cant. Harlei. praemissus erat alius quoque post βοσκομενάων· ἐν μαλακῷ λειμῶνι καὶ ἄνθεσιν εἰαμενοῖσι, quem e msſ. Mediceo notarat et damnarat Dorvill. ad Charit. p. 618.

225. αἱ δ' ὑποκυσσάμεναι. Duplicatum σ vt syllaba breuis producatur. Dubitari potest, recte ne hoc statuatur. v. ad Z, 26. Editionum auctoritas nulla in metricis rebus est. vnum σ exaratum in codd. nescio an omnibus.

226. αἱ δ' ὅτε δὴ versum scribit Schol. Apoll. Arg. I, 184. pro ὅτε μέν.

227. ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων. ⊱ „quod ἀνθέρικας nunc sunt οἱ ἐν τοῖς στάχυσι λεπτοὶ ἀθέρες (*acumina in aristis* Hesychio κέντρα sunt). Cum proprie ἀνθέρικος sit ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καυλός. Pro ipsis aristis vt ἀθέρες, ita nunc ἀνθέρικες (pro ἀθέρικες) dicti sunt. Hesiodus quoque dixit: ἐπὶ πυραμίνους ἀθέρας φοιτάσκε πόδεσσιν." Sch. A. Plenius est et variatum fragmentum

Hesiodeum de Iphiclo ap. Eustath. h. l. et pluribus locis memoratum: ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν οὐδὲ κατέκλα, Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάασκε πόδεσσι. Priorem versum laudat Lucian. pro Imag. 20. tanquam exemplum laudis augentis quidem rei virtutem, non tamen mentientis, quod adulator faceret. Locum meminerat Ernesti. At plenius fragmentum proposuit iam Ruhnken. Epist. crit. p. 108. 9. Alia grammaticorum loca apponere necesse non est: cum adscripta sint Hesychianae glossae. Copiose de hac voce egit Spanhem. ad Callim. Del. 193. vt notatum est ad Hesych. Proprie dixit Nicander Ther. 535. improprie τὸ ἄνθος τῆς σκίλλης Arat. 1060. vt asphodeli florem ἀνθέρικα interpretati erant alii. — ἐπ' ἀ. καρπῶν vitiose Flor. Ald. 1. emendatum in Ald. 2. et Rom. οὐδὲ κατέκλων non *infringebant culmina:* vnde in Virgil. Aen. VII, 808 *infractae* inferebat Wakefield Silu. Crit. P. III, p. 140.

228. ἀλλ' ὅτε δὴ — Schol. A. „Ἀρίσταρχος· ἀλλ' ὅτε δὲ σκ. (At Sch. B. Ἀρίσταρχος ἄλλό τε. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, ἀλλ' ὅτε. Vtri fidem habebimus?) ἄλλοι δὲ, ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ τοῦ ἡ." Concinunt Schol. Townl. et Victor. αἱ Ἀριστάρχου· ἀλλ' ὅτε δέ. αἱ κοιναὶ, ἀλλ' ὅτε δή. hocque receptum vulgo. Etsi nil interest, videtur tamen δὲ in alterum mutatum esse vano metri metu. Ap. Schol. Apollonii I, 184 recitatur αἱ δ' ὅτε δὴ σκ.

229. — „σημειοῦνταί τινες, ὅτι ἁλὸς πολιοῖο εἶπεν" Sch. A. De hoc v. ad A, 350.

θέεσκον *currere solebant* Clarke.

ἐπὶ, ὑπὲρ, τὸ ἄκρον ῥηγμῖνος ἁλὸς „τῆς ἐπιφανείας, ὡς τό· ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν τύπτετε" (Od. M, 214.) Sch. B. et A. cum in aliis locis sit littus, ad quod fluctus franguntur, tum, ipsi fluctus. v. Apollon. Lex. h. v. Hesych. Etymol. Eustath.

231. Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο. ἀμύμονος Vrat. A. b. Mosc. 2. vn. Vindob.

Suscepti liberi tres ex Callirrhoe: ap. Apollodor. III, 12, 2. Schol. Townl.: Τρωὸς καὶ Καλλιρόης, τῆς Σκαμάν-

ἔρου ὡς Ἑλλάνικος. scil. ἐν τοῖς Τρωικοῖς. e quibus nonnulla sunt in Sturzii Fragmentis Hellanici. Apparet inde, ex Hellanico petita esse ea, quae in Apollodoro habentur, et Hellanico pro fundo fuisse Homerica.

232. Ἶλος δ'. Ἴλλος hic et 230. Lips. Cant. Vrat. d. cum aliis. edd. Flor. Aldd. Turn. nec emendatum nisi ab Henr. Stephano ex ed. Rom.

233. ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων. ἔν „quod κάλλιστος positum est ἐγκωμιαστικῶς. Nam et alios dixit καλλίστους (ergo dictum puta pro, *valde pulcros*) — et quod vltimo loco positum Ganymedem nunc primo loco memorat, Jlum autem altero" Sch. A. B.

234. τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν. ἔν „quod repugnat recentioribus, qui *a Ioue* raptum edunt Ganymedem propter amorem" Schol. A. Ganymedem nouit Homerus, hic et E, 265. vbi Iupiter equos pro pretio Ganymedis Troi dedit: vnde hoc ipsum ductum esse videtur, quod de amore adiectum est a serioribus, et de raptu, aquilae ope facto; inprimis comparato loco hoc, quo *dii* rapuerunt Ganymedem propter pulcritudinem, *vt Ioui ministraret;* nulla de Iouis amore memoratione facta: notante Scholiasta Apollon. Arg. III, 115 versu hoc allato. cf. Hemsterh. ad Lucian. D. D. IV, 2. Auctior est narratio Hymn. in Ven. 203 sq. De ea v. ad Virgil. Excurs. IV ad Aen. V. Argutias in flagitio Iouis ad virtutis amorem, et in Ganymedis laude ad animi, non corporis, pulcritudinem reuocanda, memorare nil attinet: etsi iam in Xenophont. Sympos. 8, 30 occurrit cum etymo ἀπὸ τοῦ γάνυσθαι ταῖς μήδεσιν, ἥδεσθαι τῇ συνέσει. quae Cicero respicit Tusc. Qu. I, 26. Illud saltem notabo, esse hoc inter exempla mythorum doctorum ex simplici formula loquendi priscorum hominum; pulcer adolescens dignus est qui a diis ametur; et vere amatur; inde a diis in Olympum abductus; inuenta caussa, vt esset a poculis; natum hinc ornamentum ex amore Iouis. . . . .

Iam alia a grammaticis notata apponemus. Ait Sch. A. καὶ abundare; at legi in nonnullis τὸν μὲν ἀνηρ.

ἀνηρείψαντο vna voce ſcripſit Ariſtarchus, vt ſit ἀνήρπασαν. Alii ἂν ἠρείψαντο, in quibus Apollonius Theonis f. vt ſit: *et rapuiſſent eum:* quia, vere factum eſſe, apud Homerum non reperitur memoratum, nec ille miniſtrat Ioui, ſed Vulcanus aut Hebe. Reſpondet inter alios Aſcalonita: primo: ἠρείψαντο, voc. ſimplex, inquit, non occurrit in Homero; ſecundo: poſt ἂν deberet aliquid ſequi: εἰ μὴ, vt Λ, 504. 505. (ſuppletur quidem in Schol. B. εἰ μὴ ἐτεθνήκει. valde importune!) Tertio, quod in duobus locis, in quibus miniſterii inter deos memoratio fit, Jl. A. ſub fin. et Δ, pr. Vulcanus et Hebe locum ſuum recte occupabant, Ganymedes non aeque memorari poterat. Tandem καὶ ἂν iungi nequeunt: hoc et Schol. B. contendit: in quo eadem, quae ſupra commemorata ſunt ex Ven. A. repetuntur. Adduntur praeterea haec mythica quae multo pleniora et emendatiora ſunt in Townl. et Victor. Mnaſeam narrare, raptum eſſe Ganymedem a Tantalo, et in venatione necatum ſepultum eſſe in Olympo Myſiae apud templum Iouis Olympii; pro Tantalo memorari Minoem a Doſiada, inde et dictum eſſe portum Ἁρπαγίαν, ap. Euſtath. Ἁρπάγην, (in Creta puto; nam fuit alius ad Cyzicum τὰ Ἁρπάγια et Ἁρπαγεῖα ap. Strabonem et Stephan. Byz. alius τὸ Ἁρπάγιον apud Chalcidenſes, quo loco Ganymedem a Ioue raptum aiebant ap. Athen. XIII p. 601 F) Ganymedem autem, compellatum a Minoe de ſtupro, de rupe ſe praecipitaſſe, Minoem vero patri nuntiaſſe a procella eum eſſe abreptum; Alios narraſſe, eum in venatione ſomno oppreſſum a feris eſſe dilaniatum; alii fulmine percuſſum; ἤρξατο δὲ ἀπὸ Λακώνων παιδεράστεια (ita ſcribitur) τῶν γυμνασίας ἐπινοησάντων. ῥητῶς δέ φησιν, ὅτι οὐ Ζεὺς ἥρπασεν, ἀλλ' οἱ θεοὶ, καὶ ἵνα οἰνοχοῇ· ἔθος γὰρ ἦν, ὡς καὶ Σαπφὼ φησὶ, νέους εὐγενεῖς εὐπρεπεῖς οἰνοχοεῖν (cf. Athen. X, p. 424 extr.). additur κοῦροι μὲν κρητῆρας etc. Jl. A, 470 et Od. O, 141. Ἴσως οὖν, νέου ἀποθανόντος

αὐτοῦ, ἐκλάσαντο, καὶ ὁ ποιητὴς δὲ τὸ ἀλαζονικὸν τῶν βαρβάρων εἰδὼς, οὐκ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν μῦθον εἶπεν, ἀλλ' Ἥβην φησὶν οἰνοχοεῖν. τῇ γὰρ ἀναξίᾳ τῶν συμάτων ἐπεσήθησαν κατ' ἀλλήλων. Editum erat Scholion e Leidensi a Valken. diss. de Scholiis p. 136. sed truncatum; exscripserat nonnulla iam Eustath. p. 1205, 10. et addidit de οἰνοχόοις alia, quae ex Athenaeo petita sunt, lib. X. p. 424 extr.

ἀνηρείψαντο. ἀπὸ τῆς ἔρας ἀνεβάστασαν. Schol. A. In Hesychio legebatur ἀνηρήψαντο. Occurrit quoque in eo ἀνερειψάμενοι et ἀνερίψαντο. Legebatur quoque ἀνερίψαντο in Apollon. Rh. I, 214. In Apollonii Lex. haec habentur: εἴρηται δὲ, (ὡς) ἀπὸ τῆς ἔρας ἀναλαμβάνειν, ἀνερέπτειν. quae etiam Etymologus habet. Certe communem habent originem ἐρέπτω, ἐρείπτω, et ἐρείπω, ab ἐρέπω, quod potuit esse eruo e terra; vnde ἐρέπτομαι abiit vsu in notionem vescendi, pabulandi, et ἐρείπω, euerto, vnde τὰ ἐρείπια. ἀνηρείψαντο occurrit aliquoties in Odyssea. adde Apollon. Rh. II, 505 et al.

Vltima versus: Διὶ οἰνοχοεύειν excitat Aristoteles de poet. 25. p. 202. Harles. p. 102. Tyrwh. et versus 234. 235. Achilles Tatius de Cl. et C. Amor. lib. II, 36. vbi etiam editum erat ἀνηρίψαντο. ἕν καὶ μ. recitat Apollon. de syntaxi lib. II, p. 155.

235. κάλλεος εἵνεκα οἷο. ※ „quod idem hic versus occurrit de Clito Od. O, 251. sed parum commode" Schol. A. Mihi quidem inuersa ratione a loco nostro melius abesse videbatur, ex interpretatione vocis κάλλιστος submissus; absoluta tamen iam erat sententia post οἰνοχοεύειν. etsi et hic versus a tali narratione inter duas acies abesse debebat.

Peccat quoque versus hiatu: οἷο ἵν' etsi in medii versus caesura ferri potest. Bentleius adscripserat οἰνοχ' ἑοῖο, quod necesse non est; nam fuit εἵνεκα ϝοιο. ex ϝος, ϝη, ϝον, quod nunc ὅς. Vt tollatur hiatus, mutari potest ἵν' ἀθανάτοισι μετείη, in καὶ ἀθανάτοισι μετεῖναι, vt iungatur cum Διὶ οἰνοχοεύειν. Similis fere iunctura est in Hymno in Venerem 204. 5. ἤτοι μὲν ξανθὸν Γανυμήδεα μη-

πίετα Ζεὺς ἥρπασ' ἑὸν διὰ κάλλος, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη, καί τε Διὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἔπι οἰνοχοεύοι.

Notant quoque Schol. A. posse verba κάλλεος εἵνεκα οἷο iungi et cum antecedentibus et cum seqq. vtrumque recte; prius tamen praeferendum.

„γρ. κάλλεος εἵνεκα εἷο et κ. εἵνεκεν εἷο." Barnes. Voluit dicere, ita scribi posse. Est tamen εἷο in Vrat. b. ecte et hoc. Vulgata scriptura est in Schol. Pindari, Ol. X, 122 vbi de Ganymede ob formam rapto, versum hunc laudat Apollonius de Syntaxi lib. II, p. 155. vt doceat esse οὗ ab ὅς, quod non modo est suus, sed etiam αὐτὸς, haec habet: κάλλεος εἵνεκα οἷο. ἔστι γὰρ, ἕνεκα αὐτοῦ κάλλους. Ipse Ganymedes ἡρπάγη ἕνεκα τοῦ ἑαυτοῦ κάλλους, at dii eum ἥρπασαν διὰ τὸ κάλλος τὸ αὐτοῦ, eius.

236. Ἶλος δ' αὖ τέκεθ' υἱόν. ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Ἀδράστου· (quod etiam ap. Apollodor. III, 12, 3 extr. legitur) ἐκ Βατίας τῆς Τεύκρου, ὡς Ἑλλάνικος. Schol. Townl. et Victor. Vix vltima fama. Teucer ille multo antiquior, cuius filiam duxerat Dardanus advena. v. Apollod. III, 12, 1. vbi est Βάτεια. de hac v. Sturz Fragm. Hellanici p. 100.

237. Λαομέδων δ' ἄρα. „ἄρα, deinceps" Clarke. τέκετο. ἐκ Τρυμοῦς τῆς Σκαμάνδρου. Schol. Townl. et Vict. Lege Στρυμοῦς. v. Apollod. l. c. p. 246 et Not. p. 752.

238. Λάμπον τε Κ. versus iam supra lectus Γ, 247.

240. Πρίαμος δ' ἔτεχ' Ἕκτορα δῖον. Magis Ionic. cum esset δὲ τέχ' et habet hoc Vrat. d.

242. Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσι — respectu fugae vs. 191. dicta sunt haec, quam Aeneas excusat. Similis est Hectoris oratio, P, 177. 178. Hoc melius, quam alterum, quod Schol. B. affert, ad dignitatem regiam haec referens, quam affectare Aeneam suspicatus erat Achilles vs. 180 seq. Est ergo ἀρετὴ, ἡ ἀνδρία, non ἀρχικὴ ἐξουσία, vt est apud Eustathium. Reddunt Schol. br. εὐδαιμονίαν, ἀνδρίαν, duo interpretamenta cumulans. Improba-

tur sententia a Plutarcho de aud. poet. p. 24 E. Versus vterque 242. 3. etiam ap. Stobaeum legitur Ecl. phys. I, 3, 4. p. 26. ed. Heer. et prior ap. Theoph. ad Antolyc. I, 8. corrupte.

243. ὅππως κεν ἐθέλῃσιν. duriores numeri. Semper alibi: ὅπως κ' ἐθέλῃ. Conuenit id, quod pro altero hemistichio: ὁ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων in Veneto legitur: ὁ γάρ κ' ὄχ' ἄριστος ἁπάντων, non minus durum; Schol. A. tamen: ἐν ἄλλῳ· κάρτιστος. Veram lectionem esse censeo: ὁ γὰρ ὄχ' ἀ. eiecto κ' quod importunum est, interpositum forte ab eo, qui ρ geminari pronuntiando haud norat.

244. ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὥς. Bentl. ἀλλά γε. perpetua fluctuatione, vt sup. vs. 104.

λεγώμεθα. passim a grammaticis obseruatum est, in Homero haud occurrere λέγειν pro εἰπεῖν (etsi loca contraria memorantur) multo minus λέγεσθαι· v. ad B, 435. et ad N, 292 vbi hic idem versus iam est lectus, et ad N, 275. Itaque Eustath. bene monet, hunc locum aduersari grammaticorum obseruationi. Equidem dicere malim, damnari potius hunc versum ex ea ipsa obseruatione, si nullum aliud exemplum istius vsus τοῦ λέγεσθαι pro διαλέγεσθαι, μυθεῖσθαι, memorari potest; est tamen vnum N, 275 et τοῦ λέγειν, B, 222 λέγ' ὀνείδεα.

245. ἐν μέσσῃ ὑσμίνῃ δηϊοτῆτος. Nouum hoc, quod iuncta sunt duo hoc modo. Alibi perpetua sunt: ἐν πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι, vel simpliciter ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Similiter πόλεμος καὶ φύλοπις. μάχη καὶ φύλοπις. vel simpliciter φύλοπις. nunquam πολέμου φύλοπις, nisi vno loco Od. N, 313 φυλόπιδα στήσειν πολυάϊκος πολέμοιο. voc. autem ὑσμίνη nunquam iunctum cum alio.

246. Vix dubitari potest, sequentia esse a rhapsodis profecta, vix ab vno: nam dicta 246—250 iterantur aliis verbis vss. 251—255.

247. οὔτ' ἂν νηῦς ἑκατόνζυγος ἄχθος ἄροιτο. Prodit se interpolatio serioris aeui, nam Homerica aetate naues C. remigum fuisse vix credas: cum maximus numerus L.

remorum erat, et ipsa Argo πεντηκόντορος ναῦς. Est tota oratio ab epica grauitate abhorrens cum ipsa re; mira est comparatio: probrorum facile tantam copiam ingeri posse, vt etiam nauem oneret. multo magis mireris ab Eustathio addi: Scilicet si perscribantur in charta: ἐὰν γραφεῖεν δηλαδὴ, καὶ βιβλίοις ἐντεθεῖεν. Magis probabiliter dictum est quod in prouerbio habetur, ap. Lucian. Eunucho pr. obuium: ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων. quod nimis acute Jensius a plaustro Thespidis ductum esse volebat.

Nauis quae centum ζυγὰ, καθέδρας, transtra habet, dicta ἑκατόνζυγος. vt ἑκατόγχειρ. ἑκατόμπεδος et alia. sicque legitur inde ab Aldd. Schol. br. Hesych. Exhibent tamen ἑκατόζυγος meliores magno consensu Towl. Victor. Ven. cum Vrat. A. d. Eustath. edd. Flor. et Rom.

Schol. Townl. et Victor. ad ἑκατόζυγος· ἤδη οὖν καὶ ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν τηλικαῦται νῆες; (haec sagacitatem arguunt) ἢ τὴν πολύκαρπόν φησι. onustam frugibus centum iugorum, s. plaustrorum. Schol. Pindari P. IV, 503 pro πολύζυγον dictum accipit.

248. στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν. est volubilis. Schol. br. εὐκίνητος. Eustath. ὑγρὰ καὶ εὐλύγιστος. Schol. A. πολύστροφος. εὐμετάθετος. alienum id ab h. l. conueniens aliis locis: sic sup. O, 203 στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν. et ipsi dii στρεπτοί. I, 493 qui facile flectuntur et placantur. Koeppen meminerat ex Xenoph. Hell. VI, 3, 7 ῥήτωρ ἐπιστρεφής. sollers, ἀγχίνους, vt Lexica reddunt; quod potius est ὁ ἐπιστρέφων τὸν νοῦν. Conueniret potius ὁ ἐπιτροχάδην ἀγορεύων sup. Γ, 213. In Vrat. d. et vno Vindob. est τρεπτή. Locus aliquoties a Scriptoribus excitatus, a Diog. Laert. IX, 73 in Pyrrhone, vss. 248. 9. 250. Eosdem recitat Clemens Alex. I. Strom. p. 280. ed. Par. qui laudat: στρεπτὴ γὰρ καὶ γλῶσσα βροτῶν. et Dio Or. XII p. 408. R. στρεπτὴ γὰρ γλῶττ' ἐστι βροτῶν.

249. πολέες δ' ἔνι μῦθοι. ἔνεισι. Vrat. b. cum al. ἔνι, vt ἐν etiam pro ἔνεισι.

ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα. Nomo vsu νομός, ἀπὸ τοῦ νέμειν distribuere, νέμειν τὰ ἔπη, disserere. νομὸς autem, pro vsitatiore forma νομή. distributio. Schol. A. reddit νέμησις. Eustath. ἐπινέμησις. Schol. br. διάταξις. a rixantibus verba hinc et inde iaciuntur, volant, vtrinque fiunt. Laudatus iam est versus Hesiodi: Ἔργ. 403 σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις, ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός. atque hoc sensu erat accipiendum, si quis vellet in Hymno in Apoll. 20 πάντη γάρ τοι, Φοῖβε, νομοὶ βεβλήαται ᾠδῆς scribere: vbique materia carminis sparsa est tibi. νομοὶ ᾠδῆς, pro ipsis ᾠδαῖς, et hae pro materia ipsa carminis. βάλλεσθαι ita a satis duci posset. Clarke laudat Menag. ad Diog. Laert. IX, 73. qui scilicet et ipse νομὸν distinguit a νόμος et adscribit ad vs. 252 verba Livii: (lib. III, 68) *sedemus desides domi; mulierum ritu altercantes inter nos.* Clemens l. l. παντοίων, ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς recitat et Dio l. l. παντοῖος δ' ἐπέων πουλὺς νομός. et Diog. Laert. l. c. ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα. νόμος pro lege in Homero non occurrere vulgatum est. De accentu monuere iam Scholia. Editur quoque νομὸς statim inde a Flor. ed. solus Turnebus discessit scribendo νόμος.

250. ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος. Inest vitium κ' ϝείπῃσθα. Eiicienda est copula, vt sit: ὁπποῖον ϝείπῃσθα. quod iam Bentleius monuit. Verum versum aliunde, et forte ex gnomico aliquo, esse adsumtum nunc copulae defectus multo magis arguit. Laudatur ad Hesiodum a Proclo et Tzetza p. XCII. b. in hoc est ἀπαιδεύσεις. repetitur a Diogene Laert. l. c.

251 ad 255. — „ἀθετοῦνται στίχοι ε, tanquam inepti et molesti, cum iam antecessisset v. 244 ἀλλ' ἄγε — quorsum nunc initio facto eadem, et personis tam indigna, iterantur? Est quoque hoc mulierum, apud barbaros, non apud Graecos, prodire domo in viam et sibi mutua probra facere: vt apud Aegyptios" Schol. A. Vltima respiciunt locum Herodot. II, 35. Tenebimus hoc: a rhapsodis fuisse locum communem interpositum haud

vno modo; omninoque e laciniis diuerfis carmen hoc coaluiffe.

251. Ἀλλὰ τίη. Mirum grammaticos A. B. br. Euftath. ad hunc demum locum de voce τίη monere: quae iam toties occurrerat, et ftatim A, 365. nifi Scholia ad e. l. exciderunt. Volunt fcilicet fcribi τίη (non τιή) et ἐπειῆ (non ἐπειή.) Vide Etymol. p. 356 in ἐπειῆ et in τίη p. 758. et Euftath. in Ind. In noftro loco eft, vel πρός τί vel διὰ τί, τίνος ἕνεκα. *quid nos cogit mutuo facere iurgia?*

ἐν ἄλλῳ· καὶ ὀνείδεα νῶϊν ἀνάγκη. Sch. A. quod conveniret cum 254. 255.

252. γυναῖκες Vrat. A,

253. χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο. Sch. B. περὶ ἔριδος εἰς χόλον ἀχθεῖσαι. Debebat monere περὶ effe h. l. διὰ — Vidimus iam H, 301. et ἔρις θυμοβόρος, aliquoties: H, 210. Π, 476. T, 58.

254. νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσην ἐς ἄγυιαν ἰοῦσαι. ἄγυιαν fcripfi cum Barnefio auctoritate veterum grammaticorum ex metrica obferuatione, quia ἀγυιὰν ὀξυνόμενον extremam haberet productam. v. Etymol. in ἀγυία. et in εἷς p. 305, 36. Similis obferuatio eft de ὀργυιὰν, quod eft ὄργυιαν Od. I, 325. K, 167. — μέσων ἐς ἀ. Barocc. Dio Or. XL p. 173. R. Vol. II. memoriter recitat: αἵτε χολωσάμεναι ἀγορῆς ἐς μέσσον ἰοῦσαι Νεικεῦσ'. ἀλλήλῃσι, χόλος δὲ τὰ καὶ τὰ κελεύει. Tum νεικεῖν h. l. cum tertio cafu bis iunctum occurrit, quod alias vbique eft νεικεῖν τινα. Nifi fupplendum eft ἐν ἀλλήλῃσι.

255. πόλλ' ἔτεα καὶ οὐκί. Emendatiores in hoc verfu habemus edd. quam codices. In Venetis A. et B. expreffum eft: πολλὰ τά τε καὶ οὐκί. Adfcribam Scholia: οὕτως Ἀρίσταρχος· πολλά τά τε καὶ οὐκί. (in Schol. Townl. et Victor. πολλά τε ὄντα καὶ οὐκί. ἀντὶ τοῦ) τά τε ταῖς ἀληθείαις ὄντα, καὶ μή. τὰ δὲ φαυλότερα (apud Euftath. εἰκαιότερα, ficque Schol. Townl. et Victor.) τῶν ἀντιγράφων· ἔτεα ἔχειν, (f. ἐτεά τε καὶ οὐχί fcriptum erat) τουτέστιν ἀληθῆ. (Corrupta fuperiora arbitror. Ari-

ſtarchus legerat: πολλὰ τάτ' ὄντα καὶ οὐκί.) Ἄλλως· οὕτως Ἀρίσταρχος. ἄλλοι δέ· πολλά τ' ἐόντα τὰ δ' οὐκί. (in quibus veſtigia emendationis ſunt) In Sch. B. γρ. πόλλ' ἔτεά τε καὶ οὐκί. Ἄλλως· πολλά τε ὄντα (ſ. πολλά τ' ἐόντα) καὶ οὐκ ὄντα. πολλὰ τῆς ἀληθείας ἐχόμενα, καὶ πολλὰ ψευδῆ. Ita et Euſtath. videtur legiſſe p. 1206, 53. 54. Norat tamen et noſtràm lectionem l. 58. et iterum l. 63. 64. πολλά τε ὄντα καὶ οὐκί. Ex omnibus apparet, veriorem eſſe lectionem πολλά τ' ἐόντα καὶ οὐκί. aut Ariſtarcheam emendatiorem: πολλὰ τάτ' ὄντα καὶ οὐκί. Vulgata eſt quoque in Sch. br. Townl. Victor. et in codd. Mori. Barocc. Townl. etiam in ceteris noſtris. Nihil enim notatum video. Bentleius eleganter eam refingit πόλλ' ἔτε' ἠδὲ καὶ οὐκί. Eſt autem iungendum νεικεῦσι πολλὰ vt antea νείκεα νεικεῖν — χόλος δέ τε καταπαλεύει miſera corruptela Vrat. b.

256. οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις. „γρ. ἀποστρέψεις" Sch. A. Cant. Vat. Moſc. 2. Sic et Euſtath. ἀποτρέψῃς Vrat. A. ἐπέεσι μετατρέψεις Ven.

257. μαχέσσθαι Harl.

258. γευσόμεθ' ἀλλήλων. γεύσασθαι, ἀποπειρᾶσθαι, primo nunc occurrit. Verſum laudat Schol. Pind. P. IX, 61 et adſcribit: γευσόμεθα ἀντὶ τοῦ πολεμήσομεν. proprie ἐφάπτεσθαι.

259. ἐν δεινῷ σάκει ἤλασεν ὄβριμον ἔγχος. In Veneto: ἐν δινῷ σάκει. Schol. A. „οὕτως ἡ Ἀριστάρχου. διαιρετέον τὸ σάκεϊ, καὶ Ἰακῶς τὸ ἤλασσε. καὶ τὸ δινῷ δὲ ἔξω τοῦ ε, ἀπὸ τοῦ δινεῖσθαι. δινωτὴν φορέουσα." (N, 407. δινωτὴν φορέεσκε ſc. ἀσπίδα) Haec partim obſcura, partim corrupta, partim falſa ſunt. ἐν δινῷ σάκει Ariſtarchus acceperat dictum pro δινωτῷ. δινωτὸν autem σάκος, ſeu ſculptis ſignis ornatus clipeus, ſeu rotundus, τορνωτὸς, ap. Apollon. IV, 222. et ſup. N, 407 δινωτὴ ἀσπίς. δινωτὰ λέχη Od. Γ, 391. δινωτὴ κλισίη ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ Od. T, 55. 56. Credere itaque debuit Ariſtarchus eſſe adiectiuum δινὸς, δινὴ, δινὸν, vt infra Φ, 25 alii legerunt ποταμοῖο κατὰ δινοῖο, qui alias δινήεις ποταμός. quod vtinam

ille .aliis exemplis docuiſſet! Nunc praeſtat retinere ἐν δεινῷ σάκει, quod iam de Aiacis ſcuto vidimus H, 245. eſt terribile, ingens, ſcutum. Porro Ariſtarchus ſcripſerat: σάκεϊ ἔλασσε, vt ει contractae vnam ſyllabam facerent; non video quam bene. debebat ſaltem σάκε' ἤλασε ſcribere; quod etiam eſt in Moſc. 2. Schol. B. agnoſcit ἐν δεινῷ σάκει ἤλασεν, vt ſit ἔπληξεν. πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν Ω, 421.

ὄβριμον ἔγχος. repoſitum ex Cant. Mori. Harl. Vrat. A. Moſc. 2. Ven. etſi mox vſ. 267. iterum occurrit. In edd. vulgatum erat ἤλασε χάλκεον ἔγχος, quod et codd. pars habet.

Subiicitur in Schol. B. longa ζήτησις, quae verſui 269 appoſita eſſe debebat, de diuerſis clipei πτύχεσι. cuius ſummam ad e. v. apponemus.

260. μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ. ξ— „quod μύκε, ἤχησε καὶ οὐ διεκόπη“ Schol. A. quorſum hoc ſpectet, videbis ad vſ. 269. De voce μύκον v. ad E, 749.

ἀκωκῇ repoſitum eſt a Barnes ex Euſtathio, qui monet ita quoque lectum fuiſſe, et melius, quam alterum, quod et edd. ante ipſum obſidebat, ἀκωκή. p. 1207, 19. Ita ἀκωκὴ δουρὸς ἔμυκεν ἀμφὶ σάκος. melius vtique dicitur reſonare id, quod percutitur, quam qui percutit. Itaque praeferenda altera lectio, quam habet Vrat. b. Moſc. b. cum aliis, quae etiam e Veneto expreſſa eſt, etſi in Scholio ἀκωκὴ legitur. Nunc σάκος ἔμυκεν ἀμφὶ ἀκωκῇ δουρός. vel ἀμφὶ — ἔμυκε τῇ ἀκωκῇ δουρὸς, per, διὰ τῆς ἀκωκῆς, qua percuſſus erat clipeus. Aliquoties ἀμφὶ et περὶ ambiguitatem talem inferunt. N, 571 ὁ δ' ἑσπόμενος περὶ δουρὶ ἤσπαιρε. Clarke comparat P, 295 ἤριπε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ.

In capite verſus σμερδαλέῳ induxit Stephanus ex edit. Rom. ſicque codices, praeter Cant. Vrat. A. et vn. Vindob. a pr. m. in quibus eſt σμερδαλέον, quod et ante eum editum erat. Diſplicet ſane epitheton geminatum. Si duo epitheta iunguntur, id ſit eo modo, vt al.

terum alteri continuo submittatur; ita deberet esse *σάκει δεινῷ, σμερδαλέῳ.* non seiunctim, vt h. l. Altera tamen ex parte *σμερδαλέον* non bene conuenit, si *ἔγχος σμερδαλέον* iungitur, quod non facile occurrit: nec cum verbo iungi potest, *σμερδαλέον,* pro — *ως, ἤλασε.* Sollenne est de clipeo *σμερδαλέον σάκος,* ita vt suspicari liceat fuisse: *σμερδαλέον δὲ μέγ' ἀμφὶ σάκος μύκε.* ita *σάκος μέγα μύκε σμερδαλέως.* seu malis, *σμερδαλέον σάκος μύκε μέγα.*

261. *σάκος μὲν ἀπὸ ἕο — εἶχε.* ⊱ „quod Zenodotus scripserat *ἀπὸ οὗ.* Sane *ἕο* abiit in *οὗ,* aut hoc in illud, certe vtrumque in vsu fuit: *απο ϝεο* et *απο ϝου* bene se habet. v. Excurs. VII. ad lib. I. cf. ad B, 293 et al. At Zenodotus incusatur, qui crediderit *οὗ* esse ex *ὅς ἥ ὅν.* v. Apollon. de Syntaxi p. 164. Barnes ait, scribi posse *ἀπαί ἕο.* perperam. Sensus autem verborum est: *τὸ σάκος ἔξω* (longius a se, interius) *ἀνέτεινεν ἑαυτοῦ.* Schol. A.

263. *ῥέα διελεύσεσθαι.* Vulgatum erat *ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι,* quod mireris non correctum esse vel sine libris; cum sensum non haberet; cum Eustathius tamen ipse apposuisset, *φάμενος ῥεῖα τὸ ἔγχος διελθεῖν.*

ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι ⊱ Schol. A. „*Ἀρίσταρχος, ἔξω τοῦ ι, ῥέα.* ita vero versus claudicabat; nisi ille scripserat, quod verum est, *ῥέα διελεύσεσθαι,* vt *ῥέα* vna syllaba pronuntietur, vt sup. vs. 101. cf. ad N, 144. Contra *ῥέα* mutandum erat in *ῥεῖα* M, 58. Est quoque *διελθεῖν* proprium hac in re, vt H, 247. 251. Conuenit mox vs. 269 *διελάσαι.* Reperit tandem verum *ῥέα δι'* Ernesti in Lips. *ῥεῖα διελεύσεσθαι* est in Townl.

264. *νήπιος οὐδ' ἐνόησε.* formula, haud inelegans, aliquoties obuia, vt B, 38. vbi v. Obss. adde B, 873 et inf. 466. hoc libro. nescio an h. l. satis congrua.

265. *ὡς οὐ ῥηΐδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι.* Schol. A. „*ἔν τισιν ἔργα.*" haud dubie melius; nam Vulcani opus vulgari hominum operi par haberi indignum erat: *ἡφαιστότευκτον σάκος ἀδάμαστον,* impenetrabile esse, Achilli persuasum esse debuerat.

repetitur quoque paullo post vs. 268 *δῶρα θεοῖο*, vnde mutatio fieri potuit.

„*ῥηΐδια, τὰ δυνατά.*“ Schol. B. spectat et hoc ad grammaticum acumen: non quidem facile, possibile tamen fuisse, vt arma deorum ita penetrarentur, vt Martis E, 857. Areithoi H, 146. Diomedis E, 281. et ipso hoc loco vs. 269. Schol. Townl. et Vict. *εἰσὶ δὲ τρωτὰ τὰ ἡφαιστότευκτα. ὡς δῆλον ἐξ ὧν Ἕκτωρ φέρων τὰ Ἀχιλλέως ὑπὸ Ἰδομενέως βάλλεται· ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ* P, 607. et de ipso Achille, ab Asteropaeo petito Φ, 164. 5. Addit alia; et hoc: fuisse quoque qui *ἔλασεν, ἔκρουσεν* redderent, non potuisse *συγκρούεσθαι πάσας τὰς πτύχας.*

266. *ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑποείκειν.* „*πρὸς τὴν ἑξῆς ἀθέτησιν. ἄτρωτα γὰρ καὶ ἄθλαστα τὰ ἡφαιστότευκτα.*“ Schol. A. Spectat et hoc, quod contrarium est superioris Scholii, ad vs. sequ. 269. hinc patere non penetrare intra clipeum potuisse hastam.

οὐδ' ὑποείκειν h. e. *οὐ δὲ αὐτὰ ὑποείκειν.* repetiit hoc in quod codd. consentiunt, Turnebus ex edit. Rom. cum in edd. Flor. Aldd. esset *ἠδ' ὑποείκειν.* Est sane varietas frequens in hoc verborum positu. Qui nolebant, clipeum perrumpi hasta potuisse, vim quaerebant in his: *οὐχ ὅσον τρωθῆναι, ἀλλ' οὐδ' ἐνδοῦναι. πρὸς τὰ ἑξῆς ἀθετούμενα.* Schol. Townl. et Vict.

267. 8. *οὐδὲ τότ' — ἔγχος ῥῆξε σάκος* — Comparat Clarke e Scuto Herc. 414 *σάκει ἔμβαλε χαλκὸν, οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκὸν, ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο.* Occurrit haud semel illud *οὐ ῥῆξε σάκος*, vel *χαλκόν.* Γ, 348. H, 259. P, 44. saepe autem id fieri debuit, vt hasta ab aerea superficie clipei resiliret, aut in vna vel altera clipei lamina fixa haereret: quod et alii poetae ornarunt, vt Virgil. Aen. II, 545. Ouid. Met. XII, 95 sq. Conuenit cum loco nostro H, 246. 7. 8. vbi Hector proiicit hastas et ferit Aiacis clipeum, *ἀκρότατον κατὰ χαλκὸν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ. ἓξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρὴς, ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο.*

οὐ ῥῆξε eſt οὐ διέῤῥηξε. Contra inf. 276. 7. de Aeneae clipeo, quem Achillis haſta penetrauit: ἡ δὲ διὰ πρὸ Πηλιὰς ἦϊξε μελίη. Laborant tamen in hoc quoque grammatici propter ſeqq. et volunt eſſe οὐ πάντως διέθλασε. Schol. B.

269—272. ἀλλὰ (Aeneae haſta clipeo Achillis immiſſa) δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς ἦσαν, ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων, τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο, τὴν δὲ μίαν χρυσέην· τῇ ῥ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχος. Expeditiſſimus eſt locus, ſi teneas, e quinis illis laminis, quibus Achillis clipeus inductus erat, Σ, 481. duas ſuperiores fuiſſe aereas, duas inferiores ex caſſitero, mediam interceſſiſſe auream: ab hac reſilientem haſtam haeſiſſe in medio clipeo.

At grammatici tanquam exploratum poſuerant hoc: auream eſſe debuiſſe ſuperficiem clipei; intra eam duas laminas ex aere, tum duas ex caſſitero: Nunc non videbant, quomodo haſta in auro haerere potuerit, binis tamen laminis iam perruptis.

Fuit itaque hic locus inter cruces aut potius inter ineptas grammaticorum quaeſtiones: quam etiam Gellius attigit XIV, 6. *et ex quinque operimentis, quibus Achillis clipeus munitus eſt, quod factum ex auro eſt, ſummum ſit, an medium.* Inde commenti ſunt plurima, et fuere qui multa immiſcerent, haud relatu digna. Sunt enim Scholia plura, eaque ſibi repugnantia, qui diuerſa tuentur; habuit eorum partem ante oculos Euſtathius. Accepere itaque ἤλασε vſ. 259 et 269 non pro διέκοψε, ſed διέθλασε, contudit, pertudit; voluere quoque nonnulli ſcribere δύω μὲν θλᾶσεν, laminas aereas, vt recederent introrſum, depreſſiorque fieret ea pars, cum ipſum aurum in extima ſuperficie tanquam in ſinum paullulum reductum et haſtae impetu depreſſum eſſet, cauum aliquod, non foramen. ἐκοιλάνθη, καὶ ἐγένετο κοιλότης, οὐ τρῶσις.

Inter eos, qui primam ac ſummam ſuperficiem auream eſſe contenderant, πρώτην, ὡς τιμίαν, memoratur

Autochthon aliquis in Schol. B. ad vſ. 271. et in Euſtath. p. 1207, 41. Idem de laminarum, τῶν πτυχῶν, ordine diuerſo modo ſtatuerat, alii alio: quae, cui lubet, videnda ſunt in Schol. B. et Euſtath. in his modis eſt vnus, quem Heraclides ſequitur Alleg. c. 51. qui in clipeo zonas mundi expreſſas fuiſſe credebat. cf. ad Σ, 581.

Longa hac de re eſt ζήτησις, Porphyrii haud dubie, quod et firmatum video in Euſtathii verbis p. 1208, 12. inſerta Schol. B. ad vſ. 259. in qua omnis haec difficultas ad taedium vsque enarratur; ipſe tamen Porphyrius perſpexit id, quod verum eſt, mediam inter ceteras laminam interiectam fuiſſe auream τῆς εὐτονίας χάριν et εἰς συνοχὴν τοῦ παντὸς σάκους. Ex aere fuiſſe ſuperficiem exteriorem, apparere quoque ex eo, quod in ὁπλοποιίᾳ narrat poeta anaglypha aurea expreſſa in aere, vt Σ, 516. Martem et Athenen; item 541. 8. 9. 561. 573. 597. alia ex argento et caſſitero, nulla autem, ait, memorantur in aere facta, vel caelata: figurae itaque ex eius ſententia ſeu ſigna erant extantia et habebant aeream laminam pro fundo, cui non tam inſerta erant, emblematum more, quam ferruminatione illigata: fecerat ea Vulcanus ἢ ἐγκυκλῶν, ἢ ἐγκολλῶν ἢ ἐντορεύων. Quantopere errarint veteres in notione τῶν πτυχῶν, vidimus ad Σ, 481.

Cum ex his expedire ſe non poſſent, fuere, qui totum locum damnarent; itaque eſt in Ven. A. in ſeqq.

269 ad 272. — ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες ὅτι διεσκευασμένοι εἰσὶν (interpolatione inſiti ſunt; vides διασκευαστὰς non eſſe eos qui redegerunt rhapſodias in corpus) ὑπό τινος τῶν βουλομένων πρόβλημα ποιεῖν. (an qui voluere quaeſtionem proponere, eiusque λύσιν?) μάχεται δὲ σαφῶς τοῖς γνησίοις. ἄτρωτα γὰρ τὰ ἡφαιστότευκτα συνίσταται. appoſuiſſe quoque iſtum hominem λύσιν, quod haſta per auream ſuperficiem impetu fracto ad tertiam laminam elanguiſſe, vt de Menelai vulnere Δ, 138 ex hypotheſi modo memorata, quod laminam ſuperiorem ex auro eſſe volebant, quodque hoc repugnabat, ſi aurum inhibuit haſtam, et haſta tamen per duas laminas trans-

ierat. Schol. Townl. et Victor. οὗτοι καὶ προηθετοῦντο παρ' ἐνίοις τῶν σοφιστῶν· ἐν ἐνίοις δὲ οὐδὲ ἐφέροντο.

269. ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας. δύω erat in edd. Ernesti ex Lipſ. protulerat δύο, cum verbis: „non male, vt poſt. ſic et Euſtath.“ vnde Wolf. adſciuit. Nolebam iterum mutationem inferre, cum res tanti non ſit. δύω etiam Ven. δύο Townl. Victor. Scripſiſſe nonnullos e veteribus ἀλλὰ δύο μεν θλάσε, aut quod debebat ſcribi θλάσσε, iam ſupra narraui: eſt quoque ap. Euſtath. p. 1208, 9. et p. 1207, 50 Autochthoni tribuitur. Barnes hinc effingere volebat μὲν ἔθλασσε. ita quoque fuiſſe emendatum ait in Cant. ἔθλασε. Occurrebat vox ſup. E, 307. M, 384. cf. Od. Σ, 96. Scilicet adſciuerant hanc emendationem, vt interpretationem tuerentur de ſuperficie clipei aurea. Eam amplexus quoque eſt Schol. br.

270. πέντε πτύχας ἤλασε. Dictum nunc vt M, 295. 6. de metallo ducendo et fabricando; aliter ſuperiore verſu.

271. τὰς δύο χαλκοῖο, haud dubie exteriores; vnde δύο δ' ἔνδοθι, interius. nunc μίαν, quae ſequitur, mediam eſſe neceſſe erat.

272. τῇ ῥ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχος. χάλκεον eſt quoque in Ariſtotele. In ed. Rom. erat μείλινον, firmatum per Vrat. A. Moſc. 2. et Venetum. itaque recepi: etſi nil refert.

ἔσχετο. τῆς ὁρμῆς ἐπαύσατο. ἐνεσχέθη. „τῇ ῥ', qua vtique, qua ſcilicet“ Clarke. Grauior eſt obſeruatio, primo quod omnes veteres non modo auream laminam in ſuperficie poſitam eſſe vellent, verum etiam τῇ ῥα ad hanc ipſam referrent ex proximo: τὴν δὲ μίαν χρυσέην. cum tamen ad ſuperiora referri poſſet ac deberet: ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας. τῇ ῥα (χώρᾳ) quod antecedit: χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε. Grauior quoque eſt altera, quod Ariſtot. de poet. 25. hoc hemiſtichium laudat pro exemplo: quomodo in interpretatione interdum ſit opus, contraria rei reputare; δεῖ δὲ καί, ὅταν ὄνομά τι ὑπεναντίωμά τι δοκεῖ σημαίνειν, ἐπισκοπεῖν, ποσαχῶς ἂν σημή-

νεις τοῦτο ἐν τῷ εἰρημένῳ. οἷον· τῇ ῥ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχος, τῷ ταύτῃ κωλυθῆναι. τὸ δὲ ποσαχῶς, (ſcil. σημήναιεν ἂν τὸ κωλυθῆναι, vox ἔχεσθαι,) ἐνδέχεται (σκοπεῖν) ὧδέ πως μάλιστα, ἂν τις ὑπολάβοι (εἰρημένον) κατὰ τὴν, κατ' ἀντικρύ. (ſc. πληγήν.) Cum reſpectu haec dicta eſſe videntur ad iſtam grammaticorum diſputationem, quam ſupra memoraui; vnde loco quem omnes in obſcuriſſimis habent, lucem affundi poſſe cenſeo; hoc, quod haſta ſubſtitit, quia prohibebatur vlterius procedere, ita poteſt intelligi, *ſi quis cogitet eſſe dictum reſpectu ictus, quo traiicitur totus clipeus;* ſcilicet, poſſunt eſſe plures gradus, quam alte deſcendere poſſit haſta; ſcilicet vt ita non neceſſe ſit in ſuperficie aurea haeſiſſe haſtam. Videtur itaque nec ad proximum retuliſſe: τὴν δὲ μίαν χρυσέην, τῇ ῥα. ſed iunxiſſe cum ſuperioribus: δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας. omnino haſtam traieciſſe laminas binas, ibique ſubſtitiſſe. Conuenire videtur huic ipſi loco quod ſequitur de Glaucone, qui obſeruat grammaticos male aliquid e coniectura ponere, idque tum pro perperam dicto habere, quod eorum praeiudicatae opinioni haud conueniat. Itaque ἢ ante ὡς Γλαύκων delendum eſſe cenſeo, quod nec in Victorii libro erat. Glaucon autem inter rhapſodos Homeri fuit.

273. δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος — „quod Zenodotus mutauit (μετεποίησεν; potuit tamen ille hoc ex aliis libris habere) ſic: δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα ἀσπίδα νύξ' ἐς χαλκὸν ἀμύμονος Αἰνείαο. Sane quidem μελίην ἰθυπτίωνα inf. Φ, 169 videbimus; vnde potuit huc traductum eſſe; potuit quoque ex ſuperioribus ἤλασε repeti; aut ſcriptum eſſe μελίῃ ἰθυπτίωνι. Ex Townl. et Victor. colligere licet ſcriptum fuiſſe ab Zenodoto altero verſu νύξεν ἔπειτα δὲ χαλκὸν ἀμύνονος Αἰνείαο. Nam in his eſt: poſt ἰθυπτίωνα· ἔπειτα νύξε χαλκὸν ἀ. A. ὥστε ἐκ χειρὸς τετρῶσθαι μὴ βεβλῆσθαι. Atqui, aiunt βέβληται, vt ex βέλος patet vſ. 283. et ex toto iactu.

274. πάντοσε ἴσην. vbique variat; nunc vbique obtinet πάντοσε ἴσην. Ita sollennis varietas mox διαπρὸ, pro διὰ πρό.

275. ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην. Sch. A. τὴν ἄκραν. vt, ἐν πρώτῳ ῥυμῷ. Z, 40. In extrema hac parte attenuatum credere necesse est et corium et aeream laminam, vt clauis facilius affigi et firmari ora posset. Eustath. p. 1208, 30. 30. 31.

ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός. ἔθεε, περιέκειτο. pro ᾗχι. iam Z, 320. Θ, 495.

276. λεπτοτέρη ἐπέην ῥινός. Si ἐπῆν proprie dictum est, necesse est superficiem clipei fuisse e corio, et aeream laminam ei subiectam. Id quod iis, quae de clipeis memorantur, repugnare videtur, cum σάκη sint φαεινὰ, ἀσπίδες φαειναί, et saepe splendore celebrentur. Aiacis clipeus erat ἑπταβόειος, et ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκὸν H, 222. Suspiceris itaque fuisse ὑπέην. Videtur quoque aereae laminae subiectum in ora corium memorari per ἄντυγα δέρμα κελαινὸν in clipeo Hectoris, sup. Z, 117. 118. Forte tamen ἐπέην non alienum est, si accipias, ἐνῆν, in ea erat.

ᾗ δὲ διὰ πρὸ vtitur h. l. ad illustrandum vs. Δ, 138. Scholion ad e. l.

277. λάκε. Sch. B. διεκόπη. ὡς καὶ ἐν ἱματίοις λακίδες λέγονται αἱ διακοπαί. At Apollon. Lex. h. v. ἐψόφησεν. ἤχησεν quo sensu N, 616 iam vidimus. Vtrumque commemorant Sch. br. Hesych. Quaeri potest, vtrum prius sit vi et significatu, num sonitus ex ruptura, an declararatio rupturae per sonum; pronior sum in hoc, vt λακεῖν de sono antiquius sit, et accipio hic quoque: resonuit perrupto aere clipeus ἤχησε διακοπεῖσα. vt bene Eustath.

278. ἐάλη. συνειλήθη Sch. B. συνεστράφη Etymol. hoc versu adscripto, et Apollon. h. v. e. Hesych. συνήχθη. συνεστάλη. (cum Sch. br.) συνεστράφη. Eustath. συνεστράφη συσταλεὶς ἢ καὶ συνιζήσας. Est ab ἀλέω. ἄλημι. idem quod εἰλέω. v. ad N, 408. add. sup. 168. Possis putare fuisse Αινειας δε ϝαλη vt est ϝαλεις, et potuit ita

scribi. Est tamen reliquis locis quoque τῇ ὑπο πᾶς εϝαλῃ N, 408. et sup. 168 δουρὶ βαλῃ. εϝαλῃ.

279. ἐγχείη δ' ἄρ — ἱεμένη. ⊱ „quod aperte eminus iactam hastam haec declarant, et βάλε tuentur v. 274." Sch. A. v. ad vs. 273. 4.

„ἄρ' *vt par erat. vt fieri oportebat.*" Clarke.

280. ἔστη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους. ἱεμένη. vidimus O, 543 διεῖλεν, ἔκοψε Sch. br. occurrit hoc vno loco. Possis suspicari ἔχε. Sed hac in re vsurpatur Homero διέσχε. vt inf. 416. E, 100. N, 519. ἀμφοτέρους κύκλους, τὸν βύρσινον. καὶ τὸν χαλκοῦν Schol. B. in ipsa ora clipei.

282. κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι. Primo τὸ ἄχος per se parum accommodatum est; vnde enim in tali casu ἄχος, *dolor?* Erat τάρβος. *stupor,* cum hasta pone eum terrae infigeretur et ipse vix morti ereptum se sentiret. (nec satisfacit de his Eustath. p. 1208, 45.) Compara modo similem casum in Dolone K, 373 δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὦμον ἐϋξόου δουρὸς ἀκωκὴ ἐν γαίῃ ἐπάγη· quid nunc? ὁ δ' ἄρ' ἔστη τάρβησέν τε βαμβαίνων, ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων, χλωρὸς ὑπὸ δείους. Vides nullum ἄχος. sed δέος. Recurri tamen posset ad ἄχεος νεφέλην P, 591. Σ, 22. At enim peccatur in adspirationem aeolicam καδ' δ' ἄχος ϝοι. Aduertit vitium Bentl. eiusque medelam facile inuenit comparatione similium locorum, in quibus vbique ἀχλὺς κατέχυτο ὀφθαλμῶν est: E, 696 τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. Π, 344. et sup. 321. hoc ipso libro. Od. H, 42. Od. X, 88. Vnde iusta emendatio enascitur: κὰδ δ' ἀχλὺς χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖιν. Abest quoque οἱ ab ed. Flor. et Ald. 1. μυρίον retinet Bentleius aduerbialiter dictum vt Φ, 320. alioqui μυρίος esse potuit, vt πένθος μυρίον, Σ, 88 *ingens.*

283. ⊱ quod βέβληκε τὸ δόρυ Achilles, non autem manu cominus hastam impegit: οὐ νένυχεν ἐκ χειρός. ὥςπερ Ζηνόδοτος πεποίηκεν. spectant haec ad Schol. 273. 4.

284. ἐπόρουσε. ἀπόρουσε Vrat. d. male.

Versus 285. 6. 7. iam lecti E, 302. 3. 4. vbi vide.

285. σμερδαλέα ἰάχων. „γρ. σμερδαλέως." Barnes perperam.

286. δύο γ' ἄνδρε. Barnes receperat δύω ἄνδρε ex Barocc. temere. Non vidi aliunde notatum; nec sup. E, 303.

288. Ἔνθα κεν — εἰ μὴ ἄρ' Schol. A. comparat B, 257 — 261.

ἐπεσσύμενος Cant. Mosc. 2. pro var. lect. At ἐπεσσύμενον tuetur vs. 284 ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε.

289. ἢ κόρυθ' ἠὲ σάκος. Versum, tanquam inutilem expungere volebat Bentl. Verum est is habendus necessarius, propter sequentia. Nam Neptunus vni Aeneae timet; non Achilli, quippe bene tenens, arma eius esse ἄῤῥωτα. nihil itaque efficere potuisset iactus saxi; nam Achillis galea et scutum frangi aut penetrari nequibant. τό οἱ ad postremum retulit poeta; alioqui poterat τὰ locum habere.

290. ⟝ τὸν δέ κε — θυμὸν ἀπηύρα. ἡ διπλῆ πρὸς τὸ σχῆμα. τὸν δὲ τὴν ψυχὴν ἀφείλετο Sch. A. Nondum assequor, quid veteri grammatico in hoc notabile sit visum, quod tam saepe obuium est.

291. εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε. Sch. A. et B. „cogitare et dicere, diis vnum idemque esse" notant. Quod notare voluere, hoc erat: cum in eo esset Aeneas, vt saxum e terra sublatum emitteret, oratio haec Neptuni 293—308. (cum verbis Iunonis 309—317.), sane satis intempestiva, interposita est, nec iactus saxi tam diu in suspenso esse potuit. Deorum igitur cogitata poeta oratione extulit, et est summa deorum celeritas in cogitando et agendo a poeta declarata. Est tamen aliud quod mireris: πῶς δὲ ἡ Ἀφροδίτη οὐ βοηθεῖ τῷ υἱῷ; ὅτι δέδιε τὴν Παλλάδα. Sch. A. B. Nescio an hoc satisfaciat. Mireris non minus, nec in sequentibus Veneris in seruando Aenea filio vllam mentionem fieri. Omnino inter ζητήσεις fuit, cur a Neptuno seruatus sit Aeneas, deo Troianis infesto. cf. Sch. br. ad 329. Enimuero caussa satis idonea

eius rei suppetit: seruauerat Venus Aeneam iam antea e pugna cum Diomede subductum E, 311 sqq. non, adeo bis idem faciens ea induci potuit. Variata autem res est egregie, quod nunc ille seruatur a numine aduersarum partium, Neptuno. Variatum hoc quoque sup. E, 302. in pugna Diomedis cum Aenea saxum a Diomede in Aeneam proiicitur; nunc ab Aenea intentatur Achilli.

293. ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο. ⊱ quod subintelligitur περὶ Αἰνείαο.

295. πειθόμενος — In Cant. versus erat in margine.

296. νήπιος οὐδέ τι οἱ. De formula v. ad vs. 264. χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον. sc. ὁ θεός, πρὸς ὁ. nihil proderit, iuuabit, contra, h. e. ad exitium auertendum. v. ad A, 567. p. 149.

297. ἀλλὰ τίη νῦν. Etiam hic dissidium in τίη et τιή, v. Eustath. et sup. 251. et saepe. v. ad A, 365.

298. μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων. ⊱ „ὅτι Αἰνείας οὐ συνεγράφη τῷ τῶν Πριαμιδῶν πολέμῳ· διὸ καὶ ὁ Πρίαμος ὑπώπτευεν αὐτόν. οὐχ, ὡς ἔνιοί φασιν, ὅτι ἐπετίθετο τῇ βασιλείᾳ" Schol. A. Primo, quaeras, quorsum hoc Scholion spectet? scilicet, quod ita aequum est, Aeneam seruari in pugna; fuit enim inter ζητήσεις et haec; cur Aeneas a Neptuno seruatus sit: v. modo ad vs. 291. Si itaque bellum non probauit, indigna res erat, eum in bello interire. Melius hoc, quam si ἀλλότρια ἄχεα accipiuntur omnino de bello inter Achiuos et Troianos moto, aut de iniuriis quas Troiani intulere Achiuis. Non itaque desideramus correctionem, etsi ingeniosam, Bentleii ἀτέων. (ἀτῶν) ex K, 391. De simultate inter Priamum et Aeneam fuere multa narrata: v. Excurs. I* ad lib. IX. Aeneidis. Vidimus simultatem iam supra N, 460. 1. In Scholio erat: οὐ συνεγράφη τῷ τῶν Πριαμιδῶν πολέμῳ non est, non interfuit, sed non probauit bellum. Eustathius Scholion reddidit: οὔτε συνεπιγραφεὶς τῷ τῶν Πριαμιδῶν πολέμῳ.

299. δῶρα θεοῖσι δίδωσι.] „quod θεοῖσι dixit, non, ἡμῖν" Schol. A. Similiter loquitur Od. A, 66. 67 Iupiter.

301. μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται. μήπως cum futuro indicatiui, cum cauentis eſt, aut iubentis cauere, vt ſup. Γ, 416 μή μ' ἔρεθε, μὴ — μητίσομαι ἔχθεα λυγρά. cf. Excurſ. II ad lib. VII p. 407. In Harlei. erat μή πως κε Κρ. dubito an cum futuro in hoc poſitu iungatur.

αἴ κεν Ἀχιλλεὺς — Mori εἴπερ.

302. τόνδε κατακτείνῃ, μόριμον δὲ οἱ ἔστ' ἀλέασθαι. pro cum tamen per fatum ei liceat mortem effugere. κατακτείνει Barocc.

μόριμον. τὸ πεπρωμένον. ἢ τὸ εἱμαρμένον. ἐκ τοῦ μόρος. Etymol. Schol. br. ita ſcriptum hoc vno loco; alibi μόρσιμος frequentatur, ex eo factum: idque et h. l. in codd. cum vitio verſus legitur, etiam in Veneto, metri incuria. Erneſti putabat ita ſcriptum, ſed pronuntiatum eſſe μόρριμον. Haec obſeruatio locum habet in litteris geminandis pronuntiando, cum antiqui ſemel litteram apponant.

303. ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται. Maximus Tyr. XXVI fin. vbi verſu vtitur vt a nefaria libidine nocet: ὡς κε μὴ ἄσπερμος γενεὴ μετόπισθεν ὄληται. ἄσπερμος, ἄτεκνος. ἄγονος. Schol. br.

304. περὶ πάντων φίλατο τέκνων. Eſt hoc φίλατο, priore longa, de quo Clarke bene monuit, antiquiorem formam fuiſſe φίλω, ſequiorem φιλέω. De quibus v. ſup. Excurſ. I ad lib. XVII p. 405.

305. οἵ ἕθεν ἐξεγένοντο. ἐξ αὐτοῦ. Scripſi ἕθεν, non ἔθεν, quod facere neglexeram A, 114. v. ſup. Obſſ. O, 165.

γυναικῶν τε θνητάων. τεθνητάων edd. ante H. Stephanum cum ipſo Euſtathio.

306. ἤχθηρε Κρονίων. Sic etiam Venetus. vbi Schol. A. „Ariſtophanes ἤχθαιρε. Sicque Ven. B. Cauſſa autem odii repetita eſt a periuriis ap. Schol. B. διὰ τὴν τῶν ὀρ-

κων παράβασιν μισητὸν ὁ Ζεὺς ἡγήσατο τὸ τοῦ Πριάμου γένος. quaeras quaenam illa periuria sint? Laomedontis scilicet mercede diis negata, in muris vrbis eductis.

307. *Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη.* ⊱ „*σημειοῦνταί τινες πρὸς τὴν ἱστορίαν*· (propter euentum) *καὶ ἐπεὶ μεταγράφουσί τινες*· " *Νῦν δὲ δὴ Αἰνείω γενεὴ πάντεσσιν ἀνάξει.*" *ὡς προθεσπίζοντος τοῦ ποιητοῦ τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν.*" Sch. A. B. De hoc oraculo v. ad Virgil. Aen. III, 97. 98. et cf. Disquis. II, de rerum in Aeneid. tract. inuent. s. 3. et s. 2. Leguntur versus 306. 7. ap. Dionys. I, 53 vbi refellit eos, qui collegerant ex iis, Aeneam regnum in Phrygia condidisse. Fuit ex his Strabo, qui in Troade Aeneam et posteros regnasse ex his tribus versibus manifestum esse ait XIII lib. p. 906 A. Idem lectionem a nonnullis interpolatam ibidem (et ex eo Eustath.) memorat, eo consilio ab iis factam, vt vaticinium ad Romanos referrent: *Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο γένος πάντεσσιν ἀνάξει καὶ παῖδες παίδων* etc. Ab his repetiit, non autem quod Wood putabat, primus effinxit, Maro: *cunctis dominabitur oris.* Non *πάντεσσι*, sed *Τρώεσσι* recitat quoque auctor Hymni in Ven. 197 vbi Venus vaticinium hoc Anchisae aperit: *Σοὶ δ' ἔσται φίλος υἱὸς, ὃς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει, Καὶ παῖδες παίδεσσι διαμπερὲς ἐκγεγάονται.* Inepte grammatici etiam vaticinandi vim tribuerunt poetae aut a Sibylla acceptam narrarunt in Schol. Townl. ap. Eustath. et in Schol. Dionysii Thracis ap. Barnes ad v. 307. qui et ex commentitiis Orac. Sibyll. lib. IV. locum adscripsit. Tale Sibyllae oraculum norat quoque Silius in loco pulcerrimo de Homero lib. XIII, 790. *Atque haec cuncta prius, quam cerneret, ordine terris Prodidit, et vestram tulit vsque ad sidera Troiam.* Sunt verba Sibyllae ad Scipionem. Scholion istud ad Dionysium Thracem, (quod Porphyrium auctorem habet, interpolatum tamen esse videtur, exscriptum a Fabric. B. Gr. Vol. I. lib. II, 2, 22 iterum, idque diligentiam Harlesii haud fugerat, a Villois. Anecd. Vol. II. p. 186.) fertur habere *ἕπονται*, aut quod Barnes

edit, ἔπωνται. At in Villoif. eft ἔσονται, et Fabricii lectio vitio legentis deberi videtur. In Schol. A. B. fubiicitur mox expofitio mythica ex Acufilao petita, quam quoque Schol. br. Vict. et Townl. attingunt: iam olim Venerem compertum habuiffe vaticinium, χρησμοῦ ἐκπεσόντος (non ἐμπεσόντος, quod legitur) a Priamidarum ftirpe ad Anchifae progeniem regnum Troianorum translatum iri; eam itaque in Anchifae amplexus veniffe, et altera ex parte, vt excidium Troianorum acceleraret, Paridem ad Helenae raptum inftigaffe. Adiicit Schol. B. alia: τὸ νῦν τὸ μέλλον δηλοῖ. οἱ δὲ Αἰνείου ἀπόγονοι καὶ Ῥώμην κτίζουσι. Voluit, aut debuit, hoc monere: νῦν non effe, quafi tempore praefenti regnaturi fint; fed *vt nunc res fe habent*, ex cauffis quae nunc fubnatae funt, Priamidis in Iouis odium adductis. — Fuiffe et qui βίη pro γενεὰ dictum acciperent. Verum tale eft Scholion, quod integrum apponendum fit. In Townl. et Victor. eft: Αἰνείαο βίη. τινὲς Αἰνείαο γενεή. Putes fuiffe qui ita legerent; et effe debuiffe Αἰνείαο γενεὴ metrica lege. At Schol. B. rem ita effert: οἱ δέ φασιν, (ὅτι) οὐδὲ τὸ Ἴλιον Αἰνείας ἔκτισεν. (f. *ἐκτήσατο, non tenuit*) ἀλλὰ (leg. Ἄλλοι) τὸ βίη ἀντὶ τοῦ γενεὰ λαμβάνουσι.

308. τοί κε μετόπισθε γένωνται. Sch. A. „αἱ διὰ τῶν πόλεων, (puta Maffilienfe exemplar, Chium etc.) λίπωνται, εἶχον. ἀντὶ τοῦ, γένωνται.“ non male, qui excidio Troiae fuperftites erunt. requirit tamen haec lectio antiquum ordinem: καὶ παῖδες παίδων, τοί.

παίδων παῖδες. hoc aurium indicio probatum a Tollio p. 734. receptum auctoritate codd. Mori. Barocc. Vrat. b. Mofc. 2. Euftathii, ipfius Veneti: pro vulgato παῖδες παίδων.

τοί κεν μετόπισθε γένωνται. Mofc. 2. τοὶ καὶ μ.

Ceterum ex hoc verfu viri docti declarare voluere, *tertia* a Troiae excidio *aetate* vixiffe Homerum: fic Iortin, (*Tracts* To. II. p. 71.) Wood (p. 203) et inde Mitford, elegantis operis, *hift. of Greece*, auctor, To. I. p. 162. *quarta* aetate. Attamen in poeta, et multo ma-

gis in vaticinio, non tam accurate *παίδων παῖδας* dici, sed pro omni posteritate et progenie, existimandum est.

311. *αὐτὸς σὺ νόησον — Αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι ἤ κεν ἐάσεις Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι.* ⟝ „ἡ διπλῆ, ὅτι περισσὸς ὁ κέν. καί ἐστι τὸ ἑξῆς. ἢ ἐρύσῃς ἢ αὐτὸν ἐάσεις. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀναγνώσεις, ὅτι πρῶτον μὲν, ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσεαι, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω." Schol. A. Videtur doctrinae speciem habere Scholion, obscuram tamen. Primo *ἐρύσῃς* substituit pro *ἐρύσσεαι.* Tum non apparet, quomodo *κεν* vacare dixerit: cum sit: (*εἰ*) *ἢ ἐρύσσεαί κεν* (pro *ἂν*) *μιν, ἢ ἐάσεις κεν.* Videtur tamen hoc ipsum declarare voluisse, et notasse tantum hoc: non esse h. l. pro *καὶ* positum, vt aliis nonnullis locis. Nam ita se res habet in locis laudatis Z, 260 *πρῶτον, ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸς ὀνήσεαι* pro *καὶ αὐτός.* et N, 734 *μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνέγνω*, pro *δὲ καὶ*, vnde et scribendum *δὲ κ'* non *δέ κ'*.

Enimuero alius inest versui scopulus *ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι* scriptum esse debuit *μιν ϝερυσσεαι*, quod in metrum peccat: si quidem est a *ϝερυω* traho. v. Exc. IV ad A. Atqui nec inde ductum esse potest; nam est h. l. num eum *seruabis*, seruare volueris. Etiam Schol. br. *ἐρύσσεαι. ῥύσῃ. σώσεις.* Atqui hoc est *ῥύεσθαι* priore producta. Legendum itaque et h. l. est *ἤ κεν μιν ῥύσεαι, ἤ κεν ἐάσεις.* Bentleius nil notarat, vt nec ad alia loca, in quibus *ἐρύειν* et *ῥύεσθαι* occurrunt permutata.

εἴ κεν μιν Harl. *ἐάσῃς* Vrat. A. Mosc. 2. vn. Vindob.

Vulgarius est illud, quod Ernesti h. l. diserte exponit, inesse graecismum in verbis: *νόησον Αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι.* pro: *σὺ νόησον, ἤ κεν* (*εἴ κεν ἢ*) *Αἰνείαν ἐρύσσεαι.* vt Latini: *saepe eum audiui cum diceret.*

312. *Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ.* Versus abest a Veneto, Lips. Mosc. 2. Vrat. b. vno Vindob. et est in marg. Vrat. d. Omissus quoque est ab Eustathio, quod vidit Ernesti, et recte censuit, versum ab interpolatore insertum esse pro supplemento ad *ἐάσεις.* Vocabulum hoc absolute positum

et alibi occurrit: vt inf. 452 τὸν μὲν ἔασε. et E, 148. Λ, 148 et al. Idem tamen pari modo per interpolationem suppletur Od. K, 444. vbi post τοῦτον μὲν ἐάσομεν, εἰ σὺ κελεύεις, subiicitur versus, qui in metrum peccat, αὐτοῦ πὰρ νηΐ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι. legendum saltem νῆας ἔρυσθαι a ῥύομαι, custodio. qui versus legitur sic Od. Ξ, 260. et P, 429. Plura de hoc ἐᾷν dicentur ad Ω, 557.

315. μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ. Plene h. l. dictum est ἐπαλεξεῖν τινι τὸ κακὸν, vt ἐπαμύνειν τινὶ τὸ κακὸν, propulsare ab aliquo, quod deinde simpliciter dicitur ἐπαλεξεῖν τινι, vulgo redditum, auxiliari; vt Θ, 365. Λ, 428. Ita et, quod ἀλεξεῖν τινι plerumque effertur, iam vidimus plene dictum I, 251 Φράζευ, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ. μαλερῷ πυρὶ, v. ad I, 242.

317. δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν. δαιομένη post δάηται et totus versus merus est pleonasmus. Potest ille condonari antiquorum hominum ingeniis; defendi quoque exemplis, etiam ratione, quia sic notio primaria animo infigitur; potest tamen nec minus rhapsodorum fetus esse. Repetuntur tres versus hi 315. 6. 7. inf. Φ, 373. 4. 5. — δαίουσι ed. Rom. cum Eustath. male post ὅταν. — Ernesti voluit de frequentatione eiusdem verbi agere ad Od. T, 250 sed videtur ei animo excidisse. — Nunc video versum vncis inclusum esse quoque a Bentleio.

320. ἠδὲ κλυτός. Ita emendaui e Lips. et vno Vindob. pro vulgato ἠδ' ὁ κλυτὸς quod ab Homerico vsu aberrare aliis in locis iam est notatum: etsi hoc loco reddi possit: *et ille nobilis Achilles.*

321. Aelian. H. Anim. I, 34 hunc locum memorans confundit cum eo alterum Il. E, 344 sq.

322. 323. 324. — (non 323. 4. 5.) ἀθετοῦνται στίχοι γ'. quia repugnant versui 279 vbi hasta Achillis traiecto Aeneae scuto solo infigitur. Sic A. B. Respondetur in Sch. B. (et habet quoque Eustath.) „remansisse hastile

fixum in clipeo." Poteſt ſic reſponderi; habent tamen verſus interpolationis ſpeciem vel inde, quod explicant id quod antea breuiter dictum erat: τῷ — χέεν ἀχλύν. Abſoluta ſic erat ſententia. Nec vſſ. 345. 6 aliud poſtulant. Accedunt alia metrica: hiatus in Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ, ferendus tamen in medio verſu, niſi medearis cum Bentl. Ἀχιλῆ', ὁ δὲ δή. At 323 ἐξέρυσε exemplum eſt neglecti digamma in compoſitis; etſi eſſe potuit ἐκϝέρυσε. Voluit autem Neptunus Aeneam vna cum clipeo e pugna educere, non clipeo amiſſo indecore.

325. Αἰνείαν δ' ἔσσευεν. Editum erat inde a pr. ed. Αἰνείαν δ' ἐπέσσευεν. ſenſu contrario, *irruit;* etiam Schol. A. ὥρμησαν. ἐδίωξε. At meliora ἔσσευεν dederunt Barocc. Harl. Cant. Mori. Ven. Townl. Vrat. A. b. d. Moſc. a. vn. Vindob. add. Euſtath. quod Homericum eſſe vidit et praetulit Erneſti in Corrigendis.

ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας. ſcriptum erat ὕψος ἀείρας in Lipſ. perperam.

327. θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας. Schol. A. B. notant et θεοῦ ἄπο ſcribi poſſe, et ἀπὸ — ὀρούσας. Praefert vterque hoc. Ita vero addere debebant intelligi διὰ χειρὸς θεοῦ, *manu Neptuni actus, impulſus.* Praeſtat ὀρούσας ἀπὸ χειρὸς θεοῦ, pro διά. θεῶν Lipſ.

329. Καύκωνες. Paphlagoniae populum fuiſſe recte notant Sch. B. Euſtath. Erronea alia ſunt ibid. et in Sch. br. vide de iis Obſſ. ad lib. B. p. 439. Eadem Scholia quaerunt, cur non in Catalogo ſupra lib. II. memorati ſint, *Caucones,* cauſſamque addunt, quia aut ſerius Caucones aduenerunt, ἢ ὅτι ἐν τοῖς λέξεσι περιέχονται. Leg. Λέλεξι. quod et in Townl. ſcribitur; ex eodem et Victor. adſcribam aliud Scholion: τινὲς δὲ καὶ φέρουσι τὸ· Καύκωνας αὐτῆγε (leg. αὖτ' ἦγε) Πολυκλέος υἱὸς ἀμειβὸς, (ἀμείνων) οἳ περὶ Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματα ναῖον. Haec quorſum pertineant, intelliges ex Obſſ. ad B, 855.

πόλεμον μέτα θωρήσσοντο. Editum erat μεταθωρήσσοντο. Adſcripſerat Barnes: „γρ. πόλεμον μεταθωρήσσοντο. (Sic Harl. et vn. Vindob.) et πόλεμον μετὰ θ." Sed iam N,

301. ſeiuncta fuerunt Ἐφύρους μέτα θωρήσσοντο, pro εἰς Ἐφύρους. et praeeunt h. l. codd. etiam Venetus. Senſus eſt, *armati ſtabant*, non, *ſe armabant*. — Erat ἔνθα κε in Cant. Harl. perperam.

331. καί μιν φωνήσας. Zenodotus, καί μιν νεικέων. Rhianus τὸν καὶ νεικείων.

332. ἀτέοντα Sch. A. „οὕτως ἐν ἀπάσαις· ἀτέοντα, ἀφροντιστοῦντα. Καλλίμαχος· Μουσαῖον κεῖνος ἀνὴρ ἀτέει." Sed ἀτέει prima corripi non potuit; fuit puto Μουσέων κεῖνος ἀνὴρ ἀτέει, vt hoc diſſyllabum ſit; vt et in noſtro Homerico loco, ἀτέοντα trinis ſyllabis, nam prima eſt longa, pronuntiatum eſt. forte fuit κεινὸς, pro κενός. Μουσῶν κεινὸς ἀνὴρ ἀτεῖ. h. e. homo ἄμουσος deſipit. In fragmentis Callimachi occurrit Μουσέων δ' οὐ μάλα φειδὸς ἐγώ. p. 580. Notionem grammaticus verbo ſubiecit *ſpernendi*, *haud curandi*. Vterque porro Scholiaſtes comparat ſup. 166 πρῶτον μὲν ἀτίζων ἔρχεται, et Heſych. ἀτιμάζοντα reddit. Ab τίω tamen ἀτέω non potuit eſſe ductum, ſed ab ἄτη. vnde ἀτέω. Doctius itaque ac verius eſt alterum, quod in Schol. A. B. ſubnotatum: φρενοβλαβοῦντα. Sch. br. ἐν ἄτῃ ὄντα. ὅ ἐστι, βλαπτόμενον καὶ ἀφροντιστοῦντα ἑαυτοῦ. Vrat. A. ἀτέοντα. ἀφραίνοντα. Hoc Apollon. Lex. h. v. firmat hoc verſu adſcripto: ἀτέοντα. ἀτώμενον. βλαπτόμενον. Etymol. ἐν ἄτῃ ὄντα. βλαπτόμενον recte. v. de ἄτῃ ſup. ad T, 88. vbi dixi primitiuum fuiſſe, ἄτω. vnde ἀτέω, et ἀτάω. fuit et ἄτημι nam in Heſych. eſt ἀτήμενον. βλαπτόμενον. Ad Heſychium ſtatuunt viri docti, quos ſequitur Valkenar. ad Herodot. VII, 223. ſeriores vocem ἀτέω pro ἀτίζω accepiſſe; apparere id ex loco Herodoteo. Si tamen accuratius expendas, nec ibi alia ſententia eſt, quam *attonito animo eſſe*, φρενοβλαβεῖν. nam vide: Adiguntur pugnantes a tergo vt in mortem ruant, ita roboris plurimum exſerunt, παραχρεώμενοί τε (quod apud Diodorum eſt, ἀφειδῶς χρώμενοι τοῖς σώμασι) καὶ ἀτέοντες, *et tanquam attoniti, mente capti*. Euſtathius cum Phauorino tantum hoc dicit: ἀτέοντα Homerum, ſeriores ἀτάω

formasse. Nam ipse reddit *ἀτίοντα τὸν βεβλαμμένον εἰς φρόνησιν. ὡς ἀπὸ τῆς ἄτης.* Sch. A. B. addunt: *καὶ ἀτίζω. τὸ μωραίνω* de hoc dubitare licet; nec firmamentum est in Etymol. *ἀτύζων,* nec in Nicandri Alexiph. 193 vbi *ὁ δ' ἠέρα παῦρον ἀτίζει οἷα κατηβολέων.* Schol. legisse videtur *παῦρ' ἀτενίζει.* h. e. *βλέπει.*

Ignoratio eorum, quae dicta sunt, corruptelas peperit. *χατέοντα* erat in Mori. Harl. Barocc. et vno Vindob. (cum *ἀτέοντα* in marg.) Lips. ad quem Ernesti statuere videtur *ἀτέοντα* esse idem, sed omisso *χ* molliore sono. quod nolim factum. *ἀέκοντα* Cant. et vn. Vindob. a m. sec. at in marg. *ἀτέοντα.* Ald. 2. pessime intulerat *ἀέκητι.* quod et in vno Vindob. legitur.

333. *ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι.* haec est lectio codd. Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2. et Veneti, Eustathii quoque; nisi quod *ἀντὶ* habet. rotundior vulgari lectione: *ἀντί' Ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι·* Etsi versus refictus esse videri potest ex vs. 88.

334. *ὅς σευ ἄμα κρείσσων.* Schol. A. iubet acuere *ὅς σεύ,* vt quoque B, 27 *ὅς σεῦ ἄνευθεν ἐών·* esse enim ait *ἀντιδιασταλτικόν.* recte vtique, si hunc in sensum accipitur, vt vis sit in *σεῦ,* quam equidem non sentio.

335. *ὅτε κεν συμβλήσεαι αὐτῷ.* Si nobis constare volumus, scribendum est: *ὅτε κε ξυμβλήσεαι.* Et est in Vrat. A. Mosc. 2. Townl. *ὅτε κεν ξυμβλ.* In msf. Mori est *ξυμβήσεαι.* quod et ipsum de congressu dixeris.

336. *μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰςαφίκηαι.* Versum adscripsit Gellius XIII, 1. de re parum subtiliter disputauit. Quisquis temeritate sua malum, quod euitari potuit, sibi arcessit, ille *ὑπὲρ μοῖραν,* praeter fatalem necessitatem, perire dicitur. v. ad Z, 487. 488. Comparat Gellius versum Virgilianum Aen. IV extr. *nam quia nec fato, merita nec morte peribat.* At in hoc opposita sunt: *ante diem,* h. ante diem fatalem; et *subito accensa furore,* non iustis de caussis arcessita morte. Melius laudatur e Cicerone Philipp. I, 4. *multa autem impendere videntur, praeter naturam etiam, praeterque fa-*

tum. Laudat hunc versum cum altero Z, 487. Aristides Quintil. de Musica III. p. 160 et sic digerit, vt aliud statuat esse fatum τὸ ἐκ τῶν τῆς πρώτης γενέσεως αἰτιῶν, aliud ex mutationibus, quaé succedunt partim casu, partim arte, h. consilio et opera: ita Il. A, 3 πολλὰς δ' ἰφθίμους, esse μοιρίδιον φθορὰν τῶν Ἀχαιῶν, at Od. A, 9 νήπιοι, οἳ — opera et culpa sociorum factam perniciem declarari. Atqui et haec subtiliora sunt quam pro Homero. Potest alioqui, praeter duo illa, quae naturali more, aut fatali necessitate, quae euitari nequibat, discerni tertium, cum casu fortuito aliquid accidit: quem per εἱμαρμένην interdum designant. Subsannat versum Lucian. in Ioue confutato pr.

337. αὐτὰρ ἐπεί. Licebat ergo per fatum, Aeneam superstitem esse excidio Troiae, et incolumem seruari in praeliis ad vrbem; at in congressu cum fortiore se, Achille, mortem sibi arcessiturus fuisset.

338. θαρσήσας δὴ ῎πειτα. In codd. plerisque scriptum est δ' ἤπειτα, etiam in edd. excepta Romana, e qua defendit Barnes δὴ ῎πειτα. insita de caussa, quia nulla vox est ἤπειτα. v. ad Ο, 163. nisi scripseris δήπειτα cum Vrat. b. d. Clarke probabat δὴ ἔπειτα, non sibi constans Od. A, 290. 294.

μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι. In Mori. Townl. μετὰ Τρώεσσι, etiam in Barocc. sed ἐν πρώτοισι in margine. θαῤῥήσας Harlei.

340. ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα. Apollon. Lex. διεπέφραδε, ἐνετείλατο.

342. ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν. insolens loquendi forma, μέγα ἰδεῖν, ἐξιδεῖν, de qua nihil monent Scholia; solus Eustathius: τὸ δὲ — τὸ λαμπρὸν καὶ ἀνεπιπρόσθητον τῆς θέας δηλοῖ, h. e. vt nihil offuscet prospectum. Dictum vt μέγα γηθεῖν, ἰάχειν et similia. remota caligine vidit clare. Apud Hesiod. Θ. 429 Hecate ᾧ ἐθέλει, μεγάλως παραγίνεται, non est, valde accedit, adest, sed, *prodest*, nam adiicitur ἠδ' ὀνίνησι.

343. εἶπε πρὸς ὃν μ. versum ex vitio in digamma laborantem iam aliquoties vidimus; proposita medela ὀχθήσας δ' ἄρ' ἔφη πρὸς ὃν, ϝον. v. ad Σ, 5. Λ, 403.

345. ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονὸς, οὐδέ τι φῶτα λεύσσω. Barocc. ἐπὶ χθονὶ, male, cum sequatur, οὐδέ. Idem Barocc. cum aliis distinguunt οὐδ' ἔτι.

346. τῷ ἐφέηκα. ϝ— „quod ἐφέηκα manifeste docet, ὅτι βέβληκε τὸ δόρυ ἐπὶ τὸν Αἰνείαν, καὶ οὐκ ἐκ χειρὸς ἔτρωσεν, vt Zenodotus scribit." Schol. A. Iterum in Zenodotum haec dicta, non tenentem βάλλειν esse eminus hasta petere aliquem. Et erat sup. 274 καὶ βάλεν. cf. ad 279.

τῷ ἐφ. Barocc. Venetus τῷδ' sed Schol. agnoscit alterum.

349. ἐῤῥέτω. φθειρέσθω. Vidimus sup. ἔῤῥε κακὴ γλήνη Θ, 164. adde ad I, 367.

350. ὃς καὶ νῦν φύγεν. Pro ὃς est ὡς καὶ Harl.

353. ἐπὶ στίχας ἆλτο. Alio modo dictum est, quem aliquoties vidimus, pro *irruere*, ἐφάλλεσθαι. sed sic fere cum casu tertio: ἆλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ N, 611. At nunc ἆλτο ἐπὶ στίχας, est ἐπῆλθεν, *accessit ad turmas*, sed num *hostiles*, an *suas?* cum ante aciem modo progressus esset versus Aeneam. Odyss. X, 2 ἆλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδόν. Cf. Notam.

354. μηκέτι νῦν Τρώων ἑκὰς ἕστατε. ἕστατε recte, *state*, ἀφέστατε. non, ἵστατε, *statuite* vt Φ, 60 et alibi.

355. ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω. possit esse ἀντὶ, sed vsus Homericus est ἄντα. vt ἄντα Αἴαντος στῆναι· ἄντα πολεμίζειν. v. c. P, 29. 167. et saepe. et sup. Υ, 75 ὣς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν. Infra Φ, 331 ἄντα σέθεν εἶναι, vbi v. Obss.

ἀλλά γ' Vrat. A. d.

356. ἀργαλέον δέ μοι ἐστί. δέ μοι. praefert h. l. Schol. hanc scriptionem alteri δὲ μοὶ, de quo cf. sup. 334. Latet h. l. vis sententiae in ἀργαλέον. Forma dicendi aliquoties est obuia, vt. P, 252. M, 410. et 176. Od. B,

344. Tota tamen oratio Achillis perſonae non magis conveniens quam ſuperiora.

357. τόσσουςδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν. ⸖ „ὁ Ἀσκαλωνίτης προπερισπᾷ, ἐπεί, φησι, κατὰ δεῖξιν λέγεται. καὶ τὸ τοσσόνδ' ὑσμίνης." non poteſt verum eſſe προπερισπᾷ, verum περισπᾷ, niſi dictum de pleniore voce τοσσοῦςδε. eſt quoque περισπᾷ in Schol. Townl. et Victor. At in Schol. br. eſt προπερισπᾷ. Etſi nec ſic apparet, quomodo in circumflexum inciderit Ptolemaeus, cum ſatis ſit acui, τοσσούςδε. Alterum exemplum ſcribi debet: τοσσῆςδ' ὑσμίνης vſ. 359. et ad hunc verſum ſuſpicor Scholion pertinere. κατὰ δεῖξιν λέγεσθαι, eſt demonſtratiue dictum, δεικτικῶς, vt recte Clarke exponit, *hosce tot viros, hanc tantam multitudinem*, et, *huius tantae aciei.* Obſtiterat Ariſtarchus, et δὲ in τοσσούςδε expletiue, ex abundanti, dictum, παρέλκειν, acceperat: Ἀρίσταρχος μέντοι καὶ οἱ πλείους παρολκὴν ἐξεδέξαντο τοῦ δέ. καὶ ἐπείσθη ταύτῃ τῇ ἀναγνώσει ἡ παράδοσις. addit tamen: οὐκ ἀδόκιμος δὲ καὶ ἡ τοῦ Ἀσκαλωνίτου." Scriptum itaque vulgo τόσσουςδ'. Omiſſum δ' in aliis, vt in Harlei. Mori. Moſc. 2. Vrat. A. b. d. hic et vſ. 359. Verbo: variarunt grammatici in acuendi ratione alii ſcribendo τόσουςδε, alii τοσόςδε. v. Etymol. Apollon. de Syntaxi p. 116.

ἐφέπειν ἀνθρώπους. diſertius mox ὑσμίνης στόμα ἐφέπειν, alibi στίχας ἐφέπειν, obire et adoriri. Schol. br. ἐπέρχοιτο. ἐπιδιώκοι.

Erat quoque in Harlei. τόσσους ἀνθρώπων.

358. θεὸς ἄμβροτος. Mori, ἄβροτος.

359. τοσσῆςδ' ὑσμίνης. alii τόσσης ὑσμίνης, vt modo vidimus. In Schol. A. ad vſ. 357 τοσσόνδ' ὑσμίνης memorari, modo vidimus.

ὑσμίνης στόμα eſſe, aciem, primos ordines cum promachis, vidimus iam alibi: v. ad K, 8. totam aciem, quam longa eſt, obire quis auſit et pugnare, ſc. cum tota acie, πονέοιτο.

361. οὔ με τι φημὶ μεθησέμεν. οὔ με τι reponere ſuaſit ratio cum ed. Rom. et Euſtath. pro οὔ μ' ἔτι. Sae-

pe aberratur in his voculis. μεθιέναι τι sollenne est, vt Δ, 234. Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς. vitiose μεθυσέμεν in Rom. Ald.

362. ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερές. ⟵ „ἡ διπλῆ πρὸς τὸ σημαινόμενον, ὅτι δι' ὅλης τῆς τάξεως πορεύσομαι δι' ἀνταίας ἀπ' ἀρχῆς ἕως τοῦ πέρατος τῆς Φάλαγγος.“ Schol. A. B. videtur in δι' ἀνταίας rescindendum esse δι', aut scrib. τῆς ἀνταίας. nam notari credas hoc: „quod per totam aciem discurret ab vno cornu ad alterum.“ videtur grammaticus dilucidare velle, τὸ διαμπερὲς (διὰ) στιχός. per totam aciem hostilem, irruendo in eam et vbique adoriendo eam. Spectat ad h. v. Hesychii glossa: στιχὸς εἶμι.: δι' ὅλης τῆς τάξεως αὐτῶν πορεύομαι. Et Schol. Townl. Victor. στιχὸς εἶμι διαμπερές. ἕως τοῦ πέρατος τῆς Φάλαγγος. Est autem εἶμι pro εἴσομαι.

„γρ. μάλ' ἂν στίχας“ Barnes.

363. ὅςτις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ. Barocc. Vrat. A. b. vn. Vindob. Mosc. 2. ἔλθοι ex vulgari ratione. in Vindob. etiam σχεδὸν ἀντίος.

365. Φάτο δ' ἴμεναι ἄντ' Ἀχιλῆος. scribendum erat ἴμμεναι, vt, ἔμμεναι. nam pronuntiando saltem sic syllaba breuis est producenda. Sup. 32 βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε.

367. ἐπέεσσι — μαχοίμην. ἐπαγγελίαις. gloriando: quod Achilles fecerat. ἐγὼν grammaticis puto et hic deberi pro ἐγὼ ἐπέεσσι.

368. ἐπειὴ πολὺ Φέρτεροί εἰσιν. Etiam h. l. alii ἐπειῆ, vt ed. Rom. Eustath.

370. τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει. Schol. B. „ἀτελὲς ποιεῖ. ὡς τὸ· πῆλ' αὐτὸς (αὔτως) ἐν χειρὶ κόλον δόρυ.“ (Π, 117.) Opportunius Schol. Vict. et Townl. ὡς τὸ· ἐνικλᾷν ὅ τι νοήσω. Θ, 408. Eustath. ἀντὶ τοῦ κολοβοῖ καὶ ἀτελὲς ἀφίησι. Scilicet κολούειν, proprie, mutilare, omnino ponitur ea vi, vt sit, deminuere, atterere, tum intercipere, impedire, et sic infectum reddere. frequentatum quoque ab Aristotele, Plutarcho et aliis. In Homericis quidem occurrit Od. Θ, 211 ἕο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει sua

commoda ipse interuertit: quod Il. Π, 120 erat, ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρει. et Il. Θ, 408 Iuno: αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾷν ὅ ττι νοήσω. Porro Od. Λ, 339 μηδὲ τὰ δῶρα οὕτω χρηΐζοντι κολούετε, imminuite, ne tam parua dona ei date. In gnomicis numen dicitur κολούειν potentes et superbos. Et Callimachus: in Iou. 89 τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν αὐτὸς ἄνην (pro ἄνυσιν) ἐκόλουσας, ἐνέκλασάς τε μενοινήν. effecisti, vt conatus esset inanis et effectu careret. et Apollon. III, 1039 μήπως τὰ ἕκαστα κολούσας — Schol. ἀτελῆ καὶ ἄπρακτα ποιήσας ἕκαστα τῶν ἐνεργουμένων. Hesychius h. l. respiciens: κολούει, κατασείει, σάττει, κωλύει, ἐμποδίζει, κολοβοῖ. Bene Schol. br. adiiciunt: τοῦτ' ἔστιν· ἀποτεύξεται, πρὸ τοῦ ποιῆσαι.

κολούει. Townl. κολούσει.

Non autem iungenda τὸ μεσσηγὺ, vt sit τὸ μεσσηγὺ ὄν, sed μεσσηγὺ absolute, κατὰ τὸ μ. in medio cursu, conatu, antequam ad effectum perductum sit: ἐν· μέσῳ πρὸ τοῦ τελεσθῆναι.

371. τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι. Venetus τῷ δ' ἐγώ. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· τοῦ δ' ἐγώ." et hoc sollenne.

καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε. Bentl. emendat χεῖρε ϝέοικε. scilicet persuadens sibi non aliter digammum in ea voce locum habuisse: sed probabilius est ex ϝείκω fuisse ϝοικα, εϝοικα et ϝεϝοικα. v. Excurs. de Digammo hac voce.

372. εἰ πυρὶ χεῖρα ἔοικε. ⁊ „πρὸς τὴν ἐπανάληψιν. (Eustath. πρὸς τὴν ἐπαναστροφήν.) ὅτι ἐν Ἰλιάδι συνεχῶς, ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ ἅπαξ." Schol. A. Obseruatiuncula aliquoties adspersa, et a grammaticis passim inculcata adscripto quoque versu nostro; etiam a rhetore Hermogene Method. eloqu. c. 9.

373. οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν. Schol. A. „γρ. οἱ δ' ἀντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν." Pro ἄειραν legebatur ἄειρον, quod tempus nusquam alibi occurrit; at frequentatur aoristus: ἄειραν, et sic quoque codd. Cant. Vrat. A. b. d. Mosc. 2. duo Vindob. cum Veneto.

374. τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος. ipsi ἐμίχθησαν. ὁμόσε ἐχώρησαν. ὁμόσε ἐγένοντο.

375. καὶ τότ' ἄρ' Ἕκτορα εἶπε παραστὰς Φοῖβος Ἀπόλλων. — „quod deest πρὸς ante Ἕκτορα cum posset dicere Ἕκτορι. Omittit tamen praepositionem e more, vt P, 237 καὶ τότ' ἄρ Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον.

377. ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο. „κατὰ πληθὺν (ὢν subsistens et turba septus) σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτὸν ἐκδέχου." (Supplet ἔγχει Koeppen) Sch. B. qui bene monet, poetam hoc ideo interponere, vt Hectoris persona seruetur ad nouissima. ἀντίστηθι reddit Eustath. φλοῖσβον de tumultu pugnae vidimus iam E, 322.

378. μή πως σ' ἠὲ βάλῃ, ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ. — „quod distinguit poeta τὸ βαλεῖν καὶ τὸ τύψαι, addito huic σχεδὸν, vt doceret, hoc esse cominus, illud eminus ferire" Sch. A. ad fastidium iterata obseruatio! — τύψει Townl.

379. ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν. ἐδύσετο Vrat. A. forma alibi obuia. v. ad Γ, 328. O, 120. Vulgata est apud Iulianum Or. II. p. 67 C. ἐδύσσετο Lipſ. vitio et alio obuio.

381. φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν. vt ἀναιδείην ἐπιειμένος, *indutus, habens*: A, 149 vbi vide. Τρώεσσι θόρε. θόρες, Vrat. b.

382. πρῶτον δ' ἕλεν. πρῶτος Vrat. b.

383. Obseruat Sch. B. et Eustath. p. 1212, 43. 1213, 1 sqq. (quae ad singula loca habet Sch. B. 395) et valde variatas esse a poeta caedes ab Achille factas, et primam, vt expectationem sustineret, valde ornatam esse. Ὀτρυντίδην Lipſ. vitiato metro.

384. ὃν Νύμφη τέκε Νηῒς — Sch. A. „ἔν τισι τῶν φαύλων ἀντιγράφων τὸν Ν." quasi magni hoc discriminis sit!

385. Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ. „οὕτως, Ὕδης, διὰ τὸ δ, τῆς Λυδίας. Ὕλη δὲ τῆς Βοιωτίας." Sch. A. Paria Sch. B. cum Townl. Vict. Sch. br. Apollon. in Ὕδη. Ὕλης non vidi in codd. praeterquam in Vrat. A. Mosc. 2. Townl. *Hylen* Boeotiae iam vidimus E, 708. nomen illud confusum esse cum *Hyde*, Maeonum, discimus quoque e Strabone IX p. 625 B. vbi versus adscribitur, et

iterum lib. XIII p. 929 B. qui ignorari ait, quae illa vrbs fuerit; fuisse, qui Sardes esse putarent, (sic Sch. br.) alios acropolin. Intulerant per errorem *Hyden* in loc. Il. H, 221. pro Ὕλῃ, et versum, quem hic habemus, inculcauerant post B, 866 et post B, 783. ad quae loca vide Obss. *Tmolum* niuibus consperfum dixit poeta; vt Sipylum aestate viderat Chandler Itin. Asiae c. 79. — Ceterum videtur fuisse νιφοεντι ϝυδης. Apud Barnes: „γρ. νιφόενθ' Ὕδης" quod videtur eius commentum esse; scil. ita scribi posse. Ἴδης ed. H. Steph. praue.

386. τὸν ῥ' ἰθὺς μεμαῶτα legebatur. Et ita scribi melius esset. Nititur tamen hoc ῥ' vna ed. Aldina et vno Vindob., in reliquis est τὸν δ' etiam in optimis codd. Cant. Mori. Harl. Ven. Lips. Townl. Victor.

ἰθὺς μεμαῶτα Schol. Townl. Victor. σημειοῦνταί τινες, ὅτι, εἰς εὐθὺ ὁρμῶντα.

βάλ' ἔγχεϊ. Contendit Barnes ἔγχος h. l. dictum esse pro δόρυ, remittens ad Etymol. h. v. Acumen non capio. Achilles hasta vtitur et ante et postea; vtiturque ea sic, vt eam modo emittat, vt 274 et mox 413. modo comminus manu immittat 402.

387. μέσσην κὰκ κεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη. — Notatur quod πᾶσα est ὅλη. Obseruatio aliquoties iam obuia. Loca v. ap. Eustath. ad h. v.

κὰκ κεφαλὴν v. ad Θ, 441. vulgg. vna voce.

388. — „quod δούπησε δὲ πεσὼν, ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, pro ἀπέθανε. Schol. A. cum ceteris.

389. κεῖσαι, Ὀτρυντείδη. — „quod Achilles eum nouit, nomine eum appellando." Sch. A.

390. ἐνθάδε τοι θάνατος. — „quod ἐνθάδε vna voce, (ἔν ἐστι) vt et Ascalonita accepit, δεικτικῶς, vt in illo: ἐνθάδε κ' αὖθι μένων." Od. E, 208. Scilicet opponitur, γενεὴ δέ τοι ἔστ' ἐπὶ λίμνῃ Γυγαίῃ. Moriendum tibi fuit alia in terra, extra solum natale. — „al. ἐν λίμνῃ." Clarke: et praefert Ernesti, tanquam exquisitius. Nec tamen adscriptum, vbi sic legatur. Ex Bentleio disco, legi in Harl. ἐπὶ. vel ἐνί.

390. 391. ἐπὶ λίμνῃ Γυγαίῃ. siue a rege siue ab heroe indigete dicta Sch. A. B. Sch. br. hoc probabilius, nam cum Gyges rex, qui Candauli successit, inde ab Olymp. XV regnasse tradatur, auctorem huius versus multo serius vixisse necesse foret. Haud longe aberat ea a Sardibus, appellata serius Coloe. v. sup. ad B, 865. vbi iam memorata illa fuit: secundum Herodot. I, 93. Strab. XIII p. 929. Pylaemenis filii Maeonibus duces sunt: τὼ Γυγαίη τέκε λίμνη. Situs est ille lacus, vna cum agris adiacentibus, subter *Hermum*. Hunc *rapidum* appellat quoque Chandler qui haec loca adiit in Itin. Asiae c. 78. et 79. pr. In eum *Hyllus*, ab Euroaquilone veniens, defertur. haud longe a Magnesia ad Sipylum dicta: Strabo XIII, p. 928 C. Herodot. I, 80. In Townl. est Scholion: Ὕλλος νῦν Ὀῤῥύγιος καλεῖται. ἐκβάλλει δὲ μεταξὺ Θυατείρων καὶ Σαρδέων. quae paullo latius designata sunt. Eadem sunt in Schol. Victor. Appositum est in vtroque aliud Scholion, in quo ex Herodoto memoratur res, in scriptore I, 80. haud obuia: ὅθι τοι τέμενος πατρώϊον. κώμη ἐστὶ Λυδίας ἄλαδα. ἔνθα φησὶν Ἡρόδοτος βωμὸν Ἰφιτίωνος, καὶ ἄγαλμα λίθινον κολοσσικὸν ἠκρωτηριασμένον, ἀρχαίῳ τύπῳ εἰργασμένον, καὶ τοὺς περὶ τὴν λίμνην καλάμους συνδονεῖσθαι εἰλειδίοις. ὥς φησιν· ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστι. Simile quid de lacu aliquo memoratum obuersatur animo; nec tamen expedio.

393. ὣς φάτ' ἐπευχόμενος. Cant. ὣς ἔφατ' εὐχόμενος. tum ὄσσε κάλυψε. in edd. Flor. Ald. 1. ὄσσ' ἐκάλυψε. sic quoque Lips. et al.

394. δατέοντο. διέκοπτον Sch. br. διαιροῦντο. Eustath. ed. Rom. ἐπισσωτροῖσι δατέοντο, vt hoc trisyllabum sit. Mox Δημολόεντα Mosc. 2.

396. ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης. „ἀγαθὸν ἐν τῇ μάχῃ βοηθόν. (et inde simpl. *pugnatorem*) Sch. A. recte: κατὰ μάχης. non, vt Sch. br. μάχης ἀποτρεπτικόν. Nam et ἀλεξεῖν μάχην, esset, κατὰ μάχην. Aliud est ἀλεξεῖν τινι κακὸν, *propulsare*, κακὸν ἦμαρ et similia. Idem obseruat cum Sch. B. posse et ἐσθλὸν absolute dictum accipi.

399. οὐδ' ἄρα ἱεμένη. Townl. Vrat. d. ἱεμένη. at eſt ἱεμένη. vt ſup. 280 et ſaepe, noto tropo de impetu, cupiens, tendens.

400. ἐγκέφαλος δὲ ἔνδον ἅπας πεπάλακτο. conquaſſatum eſt, a παλάσσειν, pro πάλλειν. de quo v. ſup. ad Λ, 98. vbi iidem fere verſus.

δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα ſcil. ἰέναι ἐπ' αὐτόν. ſeu omnino ruentem, qui cum impetu ferebatur. Haerebat Euſtathius.

401. καθ' ἵππων ἀΐξαντα. Ita Vrat. b. Moſc. 2. vn. Vindob. Lipſ. Ven. melius, quam, quod vulgatum eſt, ἀΐσσοντα. quod et Schol. A. norat: γρ. ἀΐσσοντα. καταβάντα τῶν ἵππων. Atqui ſequitur Φεύγοντα, ergo curru iam ante *deſcenderat.*

403. αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγε. ἄϊσθε efflauit animam. de voce v. ad Π, 468. Similis gloſſa Heſychii eſt: ἄησθα. ἐξέπνευς. ab ἄημι. Vix enim ita potuit ſcribi pro ἄϊσθε, ἐξέπνει.

ἐρεύγειν eſt, quod μυκᾶσθαι.

Vſſ. 403. 4. adſcripti ſunt apud Strabon. VIII, p. 589 C. vbi ſacrum memorat, quod Iones Neptuno Heliconio fecerunt.

404. ἤρυγεν ἑλκόμενος. ⸓ „quod ἤρυγεν bis dixit" Schol. A.

Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα. Grammatici in Schol. A. B. Townl. Vict. br. Leid. (ap. Valk. ad Ammon. p. 248) admodum ambigunt de *Heliconio* deo, *Neptuno.* Ducunt vocem vel ab Helicone monte, in quo tamen non conſtat Neptunum ſacra habuiſſe; vel ab Helice, Achaiae vrbe, Neptuno ſacra. Quomodo tamen ex Ἑλίκη fit Ἑλικώνιος? Aeolicum hoc eſſe ait Schol. B. (etiam ap. Euſtath. p. 1214, 26.) et format, miro modo, poſſeſſiua ex genitiuo plurali: Ἑτέρων, Ἑτερώνιος. ἄνεμος. ἀνέμων. ἀνεμώνιος. et alia. ergo et Ἑλίκη, Ἑλικῶν, Ἑλικώνιος. Praeſtabat ſaltem dicere, fuiſſe nomen Ἑλικὼν, vnde eſſet Ἑλικώνιος. aut, fuiſſe vrbem Ἑλίκην dictam quoque Ἑλικῶνα· quod cenſuere quoque viri docti adducti frag-

mento Hymni in Neptunum: (XX, 3.) ὅςϑ' Ἑλικῶνα καὶ εὐρείας ἔχει Αἰγάς. etsi ibi facile est refingere ὅςϑ' Ἑλίκην τε. et iterum in fragmento Hymni, quod inter Epigrammata, n. VII. adscriptum est, petitum ex Vita Homeri Herodoto tributa c. 17 εὐρυχόρου μεδέων ἠδὲ ξανϑοῦ Ἑλικῶνος. quod emendabat Ruhnk. ἠδὲ ζαϑέου. Stephanus Byz. in Ἑλίκη lacunosus ait: ὁ πολίτης (Ἑλίκης) Ἑλικώνιος ἀπὸ κτιστοῦ Ἑλικῶνος. paullo ante ei erat Helicas: ἀπὸ Ἑλίκα τοῦ Λυκάονος. Additur: „forte a monte dictum esse.“ promontorium vtique fuit, non tamen Heliconium dictum, sed Rhium, et longius ab Helice remotum: vnde nec Ἑλίκας ῥίον in Theocr. I, 125 probari potest, sed emendatio amplectenda: Ἑλίκας δὲ λίπ' ἠρίον, sepulcrum. Aristarchus nomen ab Helice ductum haud admittebat; fore enim ab Ἑλίκη Ἑλικήιος. manebat ergo in eo, vt ab Helicone monte dictum Neptunum esse mallet, ἐπεὶ ἡ Βοιωτία ὅλη ἱερὰ Ποσειδῶνος. Seruata haec sunt in Etymol. voc. Κύπρις p. 547, 14 et Schol. br. ad E, 422. In Etymologico grammaticus addit inscite: dictum esse posse Ἑλικώνιον, διὰ τὰς ἑλικὰς καὶ περιφερεῖς εἶναι τὰς δίνας τῆς ϑαλάσσης. Sententiam Aristarchi adsciuit Apollon. Lex. Ἑλικώνιον. τὸν Ποσειδῶνα. ἀπὸ Ἑλικῶνος τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, (ἔνϑα bene supplet Villoison) ἱερὸν τοῦ ϑεοῦ. οἱ δέ φασιν ἀπὸ Ἑλίκης. περὶ ἧς φησι· οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι. (Jl. Θ, 203).

Interea constat hoc: fuisse in Caria, posthaec Ionia dicta, antiquissimum Neptuni Heliconii fanum, cuius origines referebantur ad coloniae ab Ionibus in Asiam ductae primordia: Memoratum quoque hoc a Clitophonte: in Schol. A. et Schol. br. quem Rhodium illum, qui Indica, Italica et alia similia, etiam κτίσεις, scripserat, esse, probabile fit. Etenim Iones postquam in Asiam advenerant, ad Mycalen templum consecrarunt Ποσειδέωνι Ἑλικωνίῳ, in quo conuentus habiti, dicti Panionia: Herodot. I, 148 Refertur res ad Neleum, migrationis auctorem; cuius nomen in Townl. et Vict. corruptum est

'Απλεύς. Narrat Strabo VIII, p. 589 C. probatum esse hoc ipso versu, Homerum νεώτερον εἶναι τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας. qua tamen probatione ipsa res, iam aliunde satis probata, vix indigebat. Fuit tamen Neptuni religione non minus clara Helice Achaiae, vna cum Aegis: vt ex ipso Homero nouimus sup. Θ, 202. 3. Et Callimachus in Del. 101 Ἑλίκη τε Ποσειδάωνος ἑταίρη. Nomen Heliconii in ea quoque vrbe frequentatum fuisse traditur. Religio itaque ab Ionibus fuerat adducta ex antiquis sedibus in Achaia; traditur enim fuisse illud templum Neptuni Heliconii in vrbe Achaiae Helice, (Strabo l. l. Pausan. VII, 24 p. 585.) antiquissimum: quod vel ex eo patet, quod Strabo VIII p. 590 B. narrat Iones Helice eiectos simulacrum Neptuni petiisse παρὰ τῶν Ἑλικέων. Ita quoque nomen Neptuni Heliconii ipsa migratione in Asiam antiquius fuisse apparet. Vnde Strabo, laudatis vss. 403. 404. dubitatum esse narrat, an potius ad istam Helicen Homerus respexerit; addit Strabo, ad vtramque opinionem trahi solere, quod proprium ei sacro fuit, vt pro bono omine haberetur, si taurus ad aram ductus mugiisset. Leguntur paria in Scholiis. Etsi ex Homerico loco asseri id haud potest; nam, in γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων, potest quidem τοῖς neutrum; potest vero etiam esse τοῖς κούροις ἕλκουσι.

Fuere serius alia quoque Ioniae loca sacra Neptuno Heliconio, quae Pausan. l. l. memorat, vbi addit: εἰσὶ δὲ καὶ Ὁμήρῳ πεποιημένα εἰς Ἑλίκην καὶ τὸν Ἑλικώνιον Ποσειδῶνα. Admisit igitur et ipse hanc fidem: ad Helicen Achaiae spectare poetam, et nomen Heliconii iam in antiqua Ionum patria Neptuno fuisse: et in hoc videtur acquiescendum, de etymo autem disputatio abiicienda esse, cum ad liquidum perduci res nequeat. Apollinem Panionium pro Neptuno a Vitruuio laudari lib. IV pr. notatum est a viris doctis.

405. γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων. ἥδεται. v. ad N, 493.

406. ὧς ἄρα τόν γ' ἐρυγόντα. Acuebatur ἐρύγοντα ante Barnes. Sed aoriſtum eſſe monent quoque Scholia; nam praeceſſerat ἤρυγεν; Euſtathio quoque monente. Ex analogia autem ἐρύγω media eſt producta, at ἐρυγέω, media breui. De voce cf. ad Σ, 580.

λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ. Narrat Euſtathius, p. 1214, 21. cum Schol. B. Townl. Victor. veteres ad h. l. notaſſe, θυμὸν eſſe membranulam, in oſſe intra humerum et iugulum, quae caueat, ne arteria aſpera ab oſſe atteratur: θυμός δέ ἐστι μεταξὺ τῶν κλειδῶν κείμενος ὑμὴν, (in Euſtath. ἀδὴν) πρὸς τὸ μὴ πλήττεσθαι ὑπὸ τοῦ ὀστοῦ τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν. (male Euſtath. τὴν βραχεῖαν ἀ.) Quae κλεὶς ſit, vidimus ad Θ, 328. Aliena tamen obſervatio eſt ab h. l. non enim ſic θυμὸς ἔλιπεν ὀστέα. et ſpectat ad cauſſam reperiendam, cur mugitus pro omine laeto habitus fuerit: celerrima morte ita confectam fuiſſe victimam, cum arteria aſpera percuſſa mugiens taurus exſpiraret.

409. οὕνεκά οἱ μετὰ παισί. vulgo legebatur μετὰ πᾶσι, propagatum ex errore Ald. 2. Nam Flor. Ald. 1. iam exhibuerat μετὰ παισὶ, cum codd. et Euſtath. et ed. Rom. μετὰ Τρωσὶ Cant.

νεώτατος ἔσκε γόνοιο. Plures notiones vocis γόνος cumulat Apollonius et Heſych. At h. l. eſt progenies, proles. ἡ γονή.

410. πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα. Schol. B. nimis ſubtiliter: ἐνίκα πρὸς τοὺς νόθους μόνον. ſcil. quia Polites iam curſu celerrimus fuit memoratus Il. B, 792 — πόδεσσί τε Harlei.

411. νηπιέῃσι. νηπιέῃ, διὰ νηπιέης, ἀφροσύνῃ. ἀνοίᾳ. Vidimus iam O, 363.

413. ἄκοντι. ergo *iaculo* nunc vſus eſt Achilles. Dubites enim, an ἄκων poſſit pro generali voce haberi, vt etiam ſit δόρυ. ἔγχος. At paullo poſt 416 eſt ἔγχεος αἰχμή. Scilicet heroes inſtructos vides interdum eo haſtarum genere, quod et ὀρεκτὸν eſt, et παλτόν. quod et emitterent et quod manu adigerent.

414. νῶτα παραΐσσοντος. Schol. A. οὕτως κατὰ γενικὴν, παραΐσσοντος. Scilicet, non varietatem declarat, sed vsum genitiui, cum ad τὸν βάλε (scil. κατὰ τὰ) νῶτα expectabatur, παραΐσσοντα quod et legitur in Townl. Vrat. A. Mosc. 2. παραΐσσοντ' Vrat. b. Sic debet esse ὅθι οἱ ζ. At Schol. B. παραΐσσοντος νῶτα iungit, nam τὰ νῶτα παρακλίνοντος reddit. Sic et Schol. Excerpta. Apud Hesych. παρπαρισσῶντα Bentl. corrigit: παραΐσσοντα. παρατρέχοντα. vt iam factum ab Alberti.

415. ⊱— ἡ διπλῆ, ὅτι κατὰ τὴν τοῦ ζώματος ἐπιβολὴν πρὸς τὸν θώρακα. καὶ ὅτι διπλοῦς ἦν ὁ θώραξ Sch. A. Nec luculentiora dat Sch. B. Dictum est de his ad Δ, 132. 133. vbi et de σύνεχον. ibi enim iidem duo hi versus occurrebant. Superest difficultas in eo, quod, si praetereuntem a tergo percussit, ζωστῆρος ὀχῆες, h. κρίκοι seu περόναι, *vincula*, quaecunque tandem ea fuerint, in tergo esse debuere. Quod vix verisimile. Nec disertius declaratur vulneris et fibulae locus sup. Δ, 132 sqq. nec ab Eustath. p. 1215. pr.

416. ἀντικρὺ Bentl. et h. l. corrigit ἀντικρύς. —

418. προτί οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς. προτὶ οἷ scribere iubent Sch. A. B. esse enim πρὸς ἑαυτόν. De quo v. ad A, 368. cf. paullo ante ad T, 384. Etiam περὶ Ven. B. et al. λιασθεὶς, Sch. br. ἐκκλίνας. Sch. B. ἀποκλιθείς. cf. Not. Eustath. ἀντὶ τοῦ πεσών. et mox 421 λιαζόμενον, ἐπὶ τοῦ κυλίεσθαι. Hoc est ariolari e contexto. Melius Sch. br. πρὸς τῇ γῇ κεκλιμένον· ὅ ἐστι κείμενον. De voce v. ad O, 520.

προτί οἱ δὲ λάβ' ἔντερα. postulat hoc auris, et Ionica ratio, et Vrat. b. pro δ' ἔλαβ'. Est autem pro προσέλαβέν οἱ, πρὸς ἑαυτὸν, viscera vulnere elabentia reduxit, retraxit ad se, aluo recondidit.

421. κάρ ῥα οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. κάρ ῥα. (κατά ῥά οἱ) vulgg. κάῤῥα, vna voce, more grammaticorum copulandi voces. ἀχλὺς κατεκέχυτο κατ' ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. nunc de animi perturbatione summoque dolore. cf. ad 282. et Nota ad 318.

κέχυτο χόλος Harlei.

In cod. Lipſ. erat κέχυτο χλοὸς cum gloſſa, ὠχρότης. verius χλόος. quod Erneſti probabat; monens quoque in ἀχλὺς vltimae producendae rationem nullam eſſe. Enimvero vltima in ἀχλὺς eſt natura longa, et ſunt χόλος et χλόος meri errores ex ἀχλὺς orti.

422. δηρὸν ἑκὰς στρωΦᾶσθ'. peccat in digammum δηρὸν Fεκας. Emendauit iam Bentl. δηθὰ Fεκας. Sup. Ξ, 110 ἐγγὺς ἀνὴρ, οὐ δηθὰ ματεύσομεν. cf. Excurſ. de digammo h. v.

ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλῆϊ. ita edd. excepta Ald. 2. et firmat Venetus. At Ἀχιλῆος eſt in aliis optimis, Cant. Harl. Lipſ. Vrat. A. Moſc. 2. Townl. quod Erneſti praefert tanquam exquiſitius; praeferam et ipſe. Sic occurrit mox X, 113. Vtrumque tamen paſſim frequentatum, et variat plerumque lectio.

423. Φλογὶ εἴκελος. ἴκελος male edd. ante Barnes; vt et alibi.

424. ὥς εἶδ', ὣς ἀνεπᾶλτο. Ita reſcripſi, grammatica ratione adductus pro ἀνέπαλτο. nam eſt ab ἅλλομαι, ἧλτο, ἆλτο. et Schol. A. „ἀνεπήδησεν, ἀνήλατο. v. ſup. ad Θ, 86. cf. ad O, 645. Tum ὣς ἀ. vt ὣς ἴδεν, ὣς ap. Heſych. in ὥς. ſup. Ξ, 294.

425. ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐςεμάσσατο θυμόν. Repoſui ἐςεμάσσατο cum Townl. et Ven. quod iam lectum erat in Flor. Ald. 1. et Rom. ſuadente ratione grammatica, vt ſup. P, 564 ad quem vſ. vide Obſſ. et de voc. μάομαι, ἐμασάμην, μάσασθαι, ad Δ, 190. habet ſimilem vim quam ἀΐσσειν, ὁρμᾶν. Ergo εἰςμάσασθαι θυμὸν, penetrare, ſe inſinuare, in animum. fere vt καθικέσθαι. h. l. de alto dolore. Ad ſenſum itaque bene Schol. br. καθίκετο. ἐλύπησεν. Male grammatici ducunt a μάσσειν ſubigere; vnde eſſet ἐμάξατο.

Illatum erat ἐπεμάσσατο per Ald. 2. quod tueri poterat mſ. Mori et laudatus a Bentleio Schol. Nicandri, qui miro modo trepidat: p. 70. nam ἐμμάττειν ait eſſe τὸ καθιέναι τοὺς δακτύλους εἰς κοῖλον τόπον. tum apponit

locum noſtrum, et recitat ἐπεμάσσατο, τουτέστι, καθήψατο τῆς ψυχῆς, καὶ οἷον εἰσέβαλεν εἰς αὐτὴν χεῖρα. legerat, puto, et ipſe ἐσεμάσσατο. Eſt ἐπεμάσσατο in Heſych. cum interpretatione: συνετάραξεν. ἐφήψατο. ἐψηλάφησεν. Ad noſtrum locum tantum media ſpectaret, poſtrema ad Od. N, 429. cf. exempla in Argon. Apollon. III, 106 τὸν δ' Ἥρη ῥαδινῆς ἐπεμάσσατο χειρός. et IV, 18 πυκνὰ δὲ λευκανίης ἐπεμάσσατο. At in Apollonii Lex. eſt ἐσεμάσσατο, οἷον καθήψατο τῆς ψυχῆς. Iterum reditum eſt ad antiquius ἐσεμάσσατο a Turnebo et Stephano. Pro quo ἐσεμάσσετο, quod et Ven. B. habet, repoſuit Barnes, vt fecerat ſup. P, 564. id tamen iterum expulit Clarke, et ἐσεμάσσατο recte repoſuit; non ἐσεμάσατο, quod prosodiae repugnat.

Dixi paullo ante grammaticos vocem a μάσσειν ducere, vnde tamen ſit ἐμάξατο. Fatendum tamen eſt ἐμάξατο ap. Theocritum eodem modo ac ſenſu occurrere, quo Ionicum ἐμάσσατο. nam Id. XVII, 37 τῆς μεν Κύπρις — κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας, quod repoſuit Valken. e codd. pro vulgato ἐπεμάξατο, prorſus convenit cum ἐσεμάσσατο, εἰσέβαλε, εἰσέφερε. etſi vis ſententiae non ſatis perſpicua eſt, ſi Venus in ſinum Berenices manum immiſit, hoc ipſo tactu eam ei ſeu prudentiam indidiſſe, ſeu, quod ex ſeqq. elicias, amabilitatem. Nec tamen magis grata et apta ſententia ex lectione Scholiaſtae prodit ab Hemſterhuſio probata, qua Venus ἀπεμάξατο, abſterſit manus in ſinu: ſcilicet manus vnguentis madentes: pro quo laudatur fragmentum Callimachi ex Schol. Pindari Nem. IV, 10, in fragm. Bentl. CXXI. p. 488 vbi ſimili in ſenſu dictum eſt ἐνιψήσασθαι quod iterum illuſtrauit Valk. ad Elegiaca Callimachi p. 276. Tuetur tamen Hemſterhuſii iudicium, epigramma Crinagorae, quo plenius enuntiata eſt res Analect. To. II, p. 144. No. XVI. Nec vero dubitari poteſt μάσσειν, ἐσμάσσειν, προσμάσσειν, commode ſenſu admouendi et attingendi, dici poſſe, vt in altero loco Theocriti XII, 32 ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη. ad quae

laudatur Iulian. Misopog. To. II, p. 58. Opp. qui memorat χείλεσι χείλη προσμάττειν. Ex confusis his vocibus nouam interpretationem intulit Schol. B. qui ἐσεμάσσετο legerat, dum adscripsit: ἥψατο τῆς ψυχῆς. (ἢ) ἐκηλίδωσε. quae et ex Schol. Exc. laudant Cantabrig. quod est, maculauit, foedauit. Et Eustath. postquam generalem ex loci sententia notionem attulerat, subiicit: εἴληπται δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν προσμασσόντων, ἢ κολλώντων τινὶ, καὶ ἐντηκόντων, κηλῖδα. οὗ τὸ ἐναντίον ἐκμάσσεσθαι, καὶ ἀπομάσσεσθαι, et reiicit nos ad Od. T, 92 p. 1857 pr. σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις. Scilicet insederat animis grammaticorum vsus loquendi petitus ab antiquo more caede facta, vt τὸ ἄγος expiarent, ferrum cruentum abstergendi in capite caesi: v. Sophocl. Electra 447. 8. cum Schol. Et eo refertur locus Od. T, 92 vbi v. Not.

426. οὐδ' ἄρ' ἔτι δήν. Aristarchus οὐδ' ἂν ἔ. Schol. A. Et hoc erat in Harlei.

427. ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. „ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν στάσεων (τάξεων puto) διαστήμασι.“ Schol. B. de eo v. ad Δ, 371 est τὸ μεταίχμιον.

ἀλλήλους πτώσσοιμεν. Ald. 2. ἀλλήλω cum sequacibus; nec hoc male.

429. ὀλέθρου πεῖραθ' v. ad H, (VII,) 102.

431. 2. 3. versus iam lecti supra vss. 200. 1. 2.

434. οἶδα δ' ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός. Schol. Thucyd. III, 63 p. 206, 87. ironice dicta ab Hectore censebat. Pro ὅτι Barnes ὅ τοι sine auctoritate.

435. θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. De hac formula v. dicta ad P, 514. ἐπὶ γούνασι Mori. Barocc. at ἐν in ceteris, et in aliis locis. iidem duo κείσθω cum κεῖται in marg. κεῖνται Lips.

437. ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν. in cuspide. At fuere ap. Eustath. qui pro temporis nota haberent, antea. Eustath. et Rom. ἐπειῇ hoc quoque loco.

439. δόρυ 'Αθήνη πνοιῇ 'Αχιλλῆος πάλιν ἔτραπε. in diuersam ab Achille partem: ὅ ἐστι, τὸ ἐναντίον. Schol. B. br. verbo, est retro, vt saepe. Mirabar, quorsum

vterque Schol. moneret, post πνοιῇ distinguendum esse; nunc video, alios, et ipsum Eustathium πνοιῇ Ἀχιλλῆος iunxisse. In Schol. Townl. additur: καταγέλαστα ταῦτα, ὥς φησιν Ἡρακλέων. Melius acceperat Virgil. Aen. IX, 746. Iuno *vulnus detorsit veniens*.

440. ἦκα μάλα ψύξασα. ⊱ „quod ψύξασα, φυσήσασα. τῷ ἑαυτῆς πνεύματι ἀπέστρεψε τὸ δόρυ. Sch. A. Consentiunt Sch. br. et Apollon. Lex. ψύξασα. ἐπὶ τοῦ βεβλημένου δόρατος ὑφ' Ἕκτορος· ἦκα μάλα ψύξασα, οἷον τῷ ἀνέμῳ παρενέγκασα vbi cf. Tollii nota. At Sch. B. aura mota ex leui manus agitatione: τῇ κινήσει τῆς χειρὸς ἠρέμα ἐξανεμίσασα. vt redeat fere ad id, quod Δ, 130. 131. in Menelao fecisse dicitur Athene. Memorat vtrumque Eustath. p. 1216, 27. — „γρ. αἶψ' ἴκεθ' Barnes. pro ἄψ.

442. ἀπόρουσε. Cant. ἀπόρευσε permutatione sollenni. vt E, 297.

443. σμερδαλέα ἰάχων. sup. vs. 285. Reliqua 443 et 444 lecta iam erant Γ, 380. 381.

447. ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον. — Apposita est stigme ⊱ sed excidit Scholion. Forte notatum erat, quod vterque versus iam E, 437. 438 et Π, 705. 6. occurrebat; aut quod hic versus ab aliis aberat. Abest vtique a Townl. vno Vindob. ms. Lips. et in ed. Rom. et Eustath. Itaque Ernesti eum aliunde illatum censebat. Recte vtique; totus tamen locus ex laciniis aliunde collectis constitus est. Etiam 449—454. translatus est ex Λ, 362—367.

448. δεινὰ δ' ὁμοκλήσας. Iterum δὲ in apodosi. Barnes encliticum esse et hic volebat scribebatque δεινάδ' ὁμ. potuisse et δεινὸν scribi.

449. ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον. νῦν δ' margo Steph. αὖ δὴ νῦν ἔφυγες Vrat. d.

450. νῦν αὖτε σ' ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. ⊱ „ἐρύσατο. Schol. A. γρ. ἐρύσατο" cui erat obtemperandum. idque restitui; nam si ἐρύσσατο erat ab ἐρύω h. l. pro *subduco*, νῦν αὖτε σ' Ϝερύσσατο, vitiasset metrum. At est

seruauit a ῥύομαι priore longa. νῦν αὖτε σ' ἐρύσατο, Townl. Vrat. b. d. duo Vindob. edd. ante Barnes habebant. Verius esset νῦν αὖτε σε ῥύσατο cf. Λ, 363. Recte Sch. br. reddunt ἔσωσε. cf. Exc. IV. ad A.

451. ᾧ μέλλεις εὔχεσθαι. ⟶ „quod est pro: ᾧ ἔοικας εὔχεσθαι παραγινόμενος εἰς πόλεμον." Sch. A. et B. De hoc τοῦ μέλλειν vsu iam vidimus aliquoties, vt N, 777. Porro Sch. A. ἐν ἄλλοις ὁ στίχος οὗτος οὐ κεῖται. Scilicet tota Achillis inde a vs. 449—454 oratio iam Diomedis ore fuit prolata in Hectorem sup. Λ, 362—367. potuit adeo ex illo versus suppleri.

452. ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον. Obseruat Sch. A. „ἦ esse circumflectendum, esse enim βεβαιωτικόν, et ἐξανύω, non ἐξανυῶ, esse scribendum, esse enim praesens pro futuro." Similia notata Λ, 365.

453. De ἐπιτάῤῥοθος v. ad E, 808 et cf. h. l. Eustath.

ἐστί. εἴη Lips. Vrat. A. b. vn. Vindob.

454. νῦν δ' ἄλλους Τρώων ἐπιείσομαι. ⟶ „propter figuram ἄλλους Τρώων sequente ὅν. (scil. pro ἐπιείσομαι, ὃν ἂν τῶν ἄλλων κιχείω.) ἐπιείσομαι, ἐπιπορεύσομαι. Sch. A. ἐπελεύσομαι Sch. br. cf. ad Λ, 367. vbi et de hiatu monitum, quem Bentleius hoc quoque loco explet ἐπιϝείσομαι. quod fieri nequit. Sed est εἶμι, ἔπειμι, inter verba composita, in quibus duae vocales se excipiunt, v. Exc. de digammo III, libri T. „γρ. νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι" Sch. A. quod est in Harlei. Vrat. A. b. Mosc. 2. „γρ. ἐπὶ εἴσομαι" Barn.

455. Δρύοπ' οὖτα — ἄκοντι. ἄκοντι iterum de hasta missili nunc cominus impacta: v. ad vs. 413. et de οὖτα v. ad Δ, 319.

456. ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασε. ἔασσε, quod Barnes ingerere solet iudicio suo, edd. inde a Flor. habent, cum Ven. B.

Mox 457 Φιλητορίδην Vrat. A.

458. κὰγ γόνυ δουρὶ βαλών. Scripsi et hic κὰγ γόνυ, pro καγγόνυ, ex κὰτ γόνυ. In codd. Lips. Harl. Mosc.

2. vno Vindob. erat χαχγόνυ. ſaltem eſſet κὰχ γόνυ. ἠρύκακε. κατέσχε τοῦ φυγεῖν. Sch. A.

461. ἄμφω ἀφορμηθεὶς — Barnes: „γρ. ἄμφω ἀφ' ὁρμ.

462. τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν — ⊱ „quod iterum diſtinguuntur βαλὼν et τύψας.“ Schol. A.

463. Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην, interpoſitis in medio aliis, abſoluuntur 469. ὁ δὲ Φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ. Sch. A. B. Euſtath. Male alii ex antecedente ſupplenerant ἔτυψε.

464. ⊱ εἴ πως εὖ. Ita ed. Rom. et ſic voluere ſcribere ceterae, in quibus eſt εὖ. ſicque Apollon. Lex. in εὖ p. 308. Sch. A. vult εὐ ἐγκλίνειν τὸν τόνον. ſcribi adeo voluit εἴ πώς εὐ. nec tamen quaſi cum Aſcalonita ſentiat, qui πως ſemper acuendum eſſe cenſuerat; eſſe enim μή πως. οὔ πως. at Ariſtarchus hoc vnum docuerat eſſe εὗ aſperandum et tonum inclinandum. — Similia ſunt in Townl. Eſt autem εὗ ex ἕο. ϝεο. ϝευ. Eſſe pro ἑαυτοῦ Apollon. notat Lex. in εὗ p. 308. non ex οὗ. Alias ad ſollennem vſum ſcribi poterat εἴ πώς εὐ. — εἴ πως οἱ Harl. Lipſ. vn. Vindob.

ἀφείῃ hic vbique. Solus Euſtath. monet nonnulla exemplaria ἀφήῃ habere. margo Steph. ἀφήῃ.

466. οὐδὲ τὸ ᾔδη. „γρ. ᾔδει.“ Barnes. Varietate certe alibi obuia.

467. οὐ γάρ τι γλυκύθυμος — Sch. A. „γρ. οὐ γάρ τις.“ (minus bene) Plutarch. ad Demoſthenem hoc transfert in vita Demoſth. p. 851 D. vbi additur: ἀλλ' ἔντονος καὶ βίαιος περὶ τὰς ἀμύνας. vbi legitur τοι cum vno cod. Vindob. quod non neceſſe ante γλ. Recitat quoque verſum alio loco Plutarchus ſympoſ. V. probl. 4. p. 678 B. Dicta autem iſta ſunt pro contrariis σκληρὸς καὶ χαλεπὸς ἦν. Sch. B. γλυκύθυμος, ἤπιος Apollon. Lex. Idem ἀγανόφρων οἷον πρασηνής. Admiſcentur alia aliena. add. Heſych. Etymol.

468. ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαὼς — idem quod μεμαώς, vt iam vidimus P, 735. 746.

469. *ἱέμενος*. *ἰέμενος* Townl. *οὕτω* vltima breui: vt modo 455.

470. *ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν*. *ἐξώλισθέ οἱ*. felicius quam *ἐξέπεσε*.

471. *κόλπον ἐνέπλησε* vulgata est lectio. Si tamen criticum canonem sequi et Aristarchea exhibere volumus, recipienda erit, tanquam doctior, lectio *ἐνέπρησεν*· dummodo haberem, quomodo eam satis bene expedirem. *ἐμπρήθω* est *inflo, flatu tumidum facio:* sic *ἄνεμος ἱστίον* A, 481. Ita *sanguis in eo ebulliens fecit intumescere sinum vestis.* Atqui hoc ipsum nimis inflatum est pro Homerica simplicitate. Poterat ipse Tros *πρήθειν αἷμα*, eiaculari cruorem, vt Π, 350 *αἷμα ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας πρῆσε χανών*, iaculatus est, emisit, vel *ἀναπρήθειν*, *ἀναφυσᾷν*, *ἐκφυσᾷν*. Poterat quoque *τὸ ἧπαρ ἀναπρήθειν αἷμα κατὰ τὸν κόλπον αὐτοῦ*. etsi hoc durius fieret. At *ἐμπρήθειν* eodem sensu accipi vix potest. Ceterum disertum est Scholion in Veneto: „*ἐνέπρησεν Φιλόξενος καὶ Ἀρίσταρχος. περὶ δὲ τῆς γραφῆς Ἀριστάρχου ἐν ποιήματί φησιν οὕτως· τὸ αἷμα ἀπὸ τοῦ ἥπατος ἐκρούνιζε χύδην, καὶ τὸν τοῦ χιτῶνος κόλπον ἐνεφύσησε.* Philoxenus ille fuit vel *περὶ σημείων τῶν ἐν τῇ Ἰλιάδι*, vel *περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ γλωσσῶν*. Nisi, quod probabilius, fuit libellus singularis. Nam fuere Philoxeni libelli plures: vt vel in Fabricio videbis notatum. Partim inde sua repetiit alter Sch. B. *τὸ αἷμα κατὰ τοῦ ἥπατος ἐκκρουνίζον, τὸν τοῦ χιτῶνος ἔπλησε κόλπον.* At Schol. Townl. et Victor. idem hoc Scholion exhibentes etiam hic legunt: — *τὸν τοῦ χιτῶνος κόλπον ἐνεφύσησε. διὰ οὐ τὸ ρ̄. τὸ ἐνέπρησε γραπτέον.* Est quoque haec lectio in Vrat. d. vno Vindob. et Townl. mſ. Quod si eam recipimus, erit saltem alio modo ex vsu loquendi exponenda: *τὸ ἧπαρ ἐνέπρησε τὸ αἷμα κατὰ κόλπον αὐτοῦ. intra Trois sinum hepar ebullire fecit sanguinem.* Vulgata lectio hunc ordinem verborum habet: *τὸ μέλαν αἷμα κατὰ αὐτοῦ* (*τοῦ ἥπατος* emicans) *ἐνέπλησε τὸν κόλπον*. etsi nec hoc omni ex parte satisfacit. Malim, vt dixi, Aristarchum dedisse *ἐνέπρησε*.

Esse πρῆσαι idem quod φυσῆσαι, supra vidimus: δάκρυ ἀναπρήσας I, 433 docent Apollon. Lex. in πρῆσαι, et Etymol. qui tamen ἐνέπρησεν non memorat vt nec Hesych. cum Apollonio. quid quod Virgilius lectionem expressisse videri potest: *Impleuitque sinum sanguis* Aen. X, 619.

„γρ. ὅσσ' ἐκάλυψε." Barnes. Sic Lips. Townl. alii.

472. οὖτα. modo 455.

473. δουρὶ κατ' οὖς. Sch. A. „γρ. παρ' οὖς."

474. Echeclum, Agenoris f., ab Achille, ipsum Agenorem ab Achillis filio Neoptolemo, apud Lescheum, caesum memorari obseruat Pausan. ad Polygnoti tabulam lib. X, 27 p. 865.

475. κὰκ κεφαλὴν diuisim pro κακκεφαλήν. ξίφει κωπήεντι. iam Π, 332. μέσσον vn. Vindob.

477. Versus iam lectus E, 83 et cum superiore Π, 333. 334. ad quos vide.

478. ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος. ξ— „ὅτι πάντα τὰ τετραμμένα νεῦρα, τένοντας Ὅμηρος λέγει Sch. A. lege τεταμένα. Alio vitio Apollon. Lex. τένοντε, διατεταγμένα νεῦρα. leg. διατεταμένα. τὰ τεινόμενα νεῦρα Sch. br. et ad Od. Γ, 449 πάντα τὰ διατεταμένα νεῦρα Ὅμηρος τένοντας καλεῖ. add. Etymol. τένοντας τραχήλους, τὰ διατεταμένα νεῦρα. Emenda: τένοντας τραχήλου — vt est quoque in Suida. Schol. Victor. et Townl. τείνοντες, τὰ συντείνοντα τὰς συναφὰς τῶν νευρῶν. Nam a τείνειν τένοντας dici obuium est. add. Eustath. Optime Hesych. τένοντες. τὰ διατεταμένα νεῦρα ἀπὸ κεφαλῆς ἕως τῶν ποδῶν. καὶ ἡ συνάφεια τῶν νεύρων. vltima fere ad h. l. Sch. B. τένοντές εἰσιν αἱ ἀπονευρώσεις τῶν μυῶν, δι' ὧν γίνονται αἱ ἐκτάσεις καὶ κάμψεις. τένοντε Vrat. A. b. ξυνέχουσι, iterum neutraliter. συνέχονται. συνίασι. vt sup. 414 5. Praefero hoc; etsi substitui quoque potest ξυνέχουσι τὸν ἀγκῶνα vel τὴν χεῖρα. Ceterum τένοντες, qui alias duo nerui ceruicis maiores in Homericis sunt, Il. Π, 587. K, 456. Ξ, 466. Od. Γ, 450. nunc sunt cubiti,

vt quoque femoris et pedum Jl. E, 307. Δ, 521. Notatum quoque a Foesio ad Hippocratem.

479. τῇ τόν γε Φίλης. Est τόν τε in Ven. attamen: „γρ. τῇ τόν γε“ Sch. A. nil refert. Schol. Victor. et Townl. πρόσθ' ὁρόων. Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ θ. προσορόων.“ forte disiunxit θ' vt sit pro γε. vt sit, χεῖρα βαρυνθεὶς προσορῶν τε θάνατον.

480. ἔπειρεν αἰχμὴ χαλκείη. Est αἰχμῇ χαλκείῃ in Mosc. 2. alludunt et alii cum vn. Vindob.

483. μυελὸς αὖτε (h. l. copula, porro) σφονδυλίων ἔκπαλθ'. — Ambigitur de voc. σφονδυλίων. Alii a σπόνδυλος seu σφόνδυλος ducunt σφονδύλιος vel τὸ σφονδύλιον. Sch. br. σφονδυλίων. σφονδύλων, οἵ εἰσι κδ' ἐν τῇ ῥάχει. *vertebrae*, numero XXIV, (recte; at ap. Polluc. II, 178 XVII eduntur; scilicet et duodenae thoracis, et quinae lumborum; septem aliis ceruicis vertebris haud annumeratis, quae αἱ ἁρμογαὶ τῶν μελῶν — τὰ τῆς ῥάχεως ὀστᾶ sunt ap. Hesych. — οἱ σφονδύλιοι sunt quoque ap. Eustath. ad Od. K. p. 1669, 61. Etymologus non satis diserte rem eloquitur. Aliis ὁ σφονδυλίων μυελὸς iungitur. Sic Sch. B. Concinit Pollux II, 130. ἐφέστηκε δὲ σφονδύλοις ἑπτὰ ὁ τράχηλος, οὓς Ὅμηρος ἀστραγάλους καλεῖ, καὶ σφονδυλίωνα τὸν μυελὸν τὸν ἐν αὐτοῖς. conf. ibi Iungermann. — Apud Polluc. II, 182 etiam τὸ σφονδύλιον alio modo dictum de extrema parte inferiorum vertebrarum, qui culus dicitur, τὸ ὀῤῥοπύγιον. Contra, apud Hippocratem est σπόνδυλος secunda ceruicis vertebra. — Quatenus continetur medulla in his vertebris, idem ait: ἡ μέντοι διὰ τῶν σφονδύλων πορεία, δι' ἧς ὁ μυελὸς τέταται, σωλὴν καλεῖται καὶ ἱερὰ σύριγξ. De μυελῷ v. ibid. II, 44, 45.

ἔκπαλτο, volunt esse pro ἐξεπάλλετο, vt ἀνέπαλτο et similia accipiunt, quae ab ἅλλομαι ducta esse, diximus sup. ad Θ, 86 et T, 351. Magis ex analogia est esse pro ἐξεπέπαλτο, ex πάλλω, moueo, vibro, πέπαλμαι, ἐπεπάλμην, ἐπέπαλτο, et nudo πάλτο, vnde ἔκπαλτο, *exsiluit*.

Latere vocem ἔκπαλτο in ἐκπλαστο ἐξεπέδησεν ap. Hesych. viderat Bentl.

484. μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱόν. Ἔτ „quod Zenodotus scripserat Πειρεως υἱον, inuito metro, (at poterat contrahi, ex Πειρεὺς, Πειρέως, binis syllabis. Ionica tamen forma fuisset Πειρέος vel Πειρῆος et in Schol. Townl. et Victor. traditur Zenodotus scripsisse Πειρέος.) praue: cum sit Πείρως (vt B, 844) nunc formatum Πείρεως, Πείρεω, vt Μενέλεως, Μενέλεω." Schol. A. addit Sch. B. in aliis legi Πείροος et Πείρως. Potest esse idem, qui B, 844, potest quoque esse diuersus.

ὃ βῆ ῥ' ἰέναι. ὃ βῆ τ' ἰέναι Lips.

485. Ῥίγμον scribi docet Schol. A. Ductum esse a voce Aeolica, pro ῥηγμὸς, et alios habuisse Ῥίγμον' a Ῥίγμων, obseruant Schol. Townl. et Victor. Θράκης Harl. pro Θρήκης.

486. πάγη δ' ἐν νηδύϊ χαλκός. ἐν πνεύμονι Harl. Mori. Mosc. 2. Venetus. ἐνὶ πνεύμονι Vrat. A. b. At Sch. A. „in alio ἐν νηδύϊ." — vtrum verius sit, nemo dixerit. — ἐνὶ νηδύϊ est in Cod. Cant. Vat.

490. βαθέ' ἄγκεα. Sch. B. synonyma enumerans: τὰ κοῖλα, ἄγκη. Vidimus iam Σ, 321. Idem recte miratur verba potentia comparationis huius. Cum qua compara locum Λ, 155 sq.

ἀναμαιμάει. μαιμάει ἀνὰ τὰ ἄγκεα. Apollon. ἀναφέρεται, κατὰ μίμησιν ἤχου, (quid ad sonum spectet, non sentio; sed impetum) Hesych. ἀναφαίνεται. ἀναφέγγει. ἀναζεῖ. Sch. br. ἀναφέρεται ἢ ἐνθουσιᾷ. — θεσπιδαὲς iam vidimus aliquoties, inde a M, 177.

491. οὔρεος ἀζαλέοιο. est ergo ὄρος pro silua dictum, quae esse δένδρων ξηρῶν potest.

492. φλόγα εἰλυφάζει. εἰλεῖ. συστρέφει. Sch. br. vt Λ, 156 εἰλυφόων. idem quod εἰλεῖν vel εἴλειν, εἰλύειν. Notant formam Etymol. Hesych. vbi v. Not. Est lat. voluit de flammis. — In Etymol. p. 300, 1. ex Hesiodo laudatur ἄνεμος δὲ φλόγ' εἰλυφάζων. potest corrupte noster locus innui. In Sc. Herc. 275 est: τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων

φαίδων σέλας εἰλύφαζε. quod esset, *voluebat se.* Sed idem peccat versus in digamma, cum ϝειλυφαζε esse deberet.

492. πάντῃ τε κλονέων. et ὥς ὅγε πάντῃ θῦνε. πάντῃ 492 et 3. Aldd. et ipse Ven. c. al. vt aliis quoque locis. At altero hoc versu pro πάντῃ πάντας habet Flor. Ald. 1.

494. κτεινομένους ἔφεπων Sch. br. „ἔδει εἰπεῖν· ἔφεπε κτείνων."

495. ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας. Praeclaros hos versus libri nouissimos esse, nemo neget; suspicandum tamen est esse eos aliunde attextos; nam superius narrata omnia gesta erant ab Achille pedibus incedente; nunc repente ille de curru pugnat.

ἄῤῥενας Vrat. d. quod Homericum non est.

496. ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ. haec est librorum lectio, etiam Lips. Veneti, Townl. Vrat. d. binor. Vindob.: etsi Schol. A. „γρ. ἐϋτροχάλῳ" quae et in edd. venit ex Ald. 2. est et in Vrat. b. et vno Vindob. per se docta et probanda; sed nimis manifestum fit, esse huc illatam ex noto Hesiodi loco, Ἔργ. 599. quem locum Ernesti iam contulerat. Est ibi *triturare*, δινέμεν, — χώρῳ ἐν εὐαεῖ καὶ ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, *plana*, ὁμαλῷ. ad quem locum spectat Etymol. in εὐαής. Nam aliter dicta est σφαῖρα εὐτρόχαλος ap. Apollon. Rh. III, 135. Manus *agiles, flexibiles*, εὔτροχαλοι, sunt ibid. II, 46. et ap. Quintum Smyrn. IV, 344. At εὐκτιμένῃ ἀλωὴ ad situm refertur, vt exposita sit vento ad recte ventilandas fruges; iterum occurrit Φ, 77. De agro arboribus consito Od. Ω, 225. 335 dicitur. Ad vltimum locum spectat Etymol. p. 90, 49. At nostri loci nullam video a grammaticis mentionem factam. Norat vtramque lectionem Eustath. De voce ἀλωὴ quam et hic nonnulli ἀλωῇ scribunt, vt Vrat. b. d. dictum est ad E, 499. τρίβειν h. l. est ἀλοᾷν.

497. ῥίμφα δὲ λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων. monet Sch. A. non βοῶν ὕπο esse scribendum; sed

ὑπὸ ποσσὶν esse iungenda. suspicari licet fuisse Ionice λεπτὰ γένοντο. λεπτὰ quorsum referas? mutauit numerum. Sunt τὰ τριβόμενα. Eustath. τὰ πατούμενα vel κρατούμενα (l. κροτούμενα.)

498—502. Versus iam lecti sup. Λ, 534—537. de Hectore. ad quos vide.

501. ἅς. „γρ. τὰς" Barnes. „ἅρ' *quos utique, quos scilicet*" Clarke.

503. λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας. Versus iam lectus Λ, 169. Sup. Z, 268 Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι vbi vide de voc. παλάσσεσθαι; et de voc. τὸ λύθρον, f. ὁ λύθρος, vt est in Etymol. et in Sch. A. ad h. v. it. Sch. br. λύθρος ὁ ἐκ πολεμικῆς ἐνεργείας μολυγμός. ἢ τὸ μετὰ κονιορτοῦ καὶ ἱδρῶτος ἀνθρώπειον αἷμα.

δ' ἐπαλάσσετο Ald. 2. cum sequacibus.

EXCVRSVS AD LIBRVM XX (Υ)

EXCVRSVS

de praelio quarto inter Troianos et Achiuos facto.

Poſt praelia ſuperiora expoſita conſentaneum eſt, etiam nouiſſimi praelii fortunam paucis exponere, in quo, reliquorum principum inter Achiuos nulla fere memoratione facta, vnius Achillis res geſtae enarrantur; vt quinque hi libri poſtremi vere Achilleidem conſtituere videri debeant.

Itaque reconciliatione concordiae inter Achillem et Agamemnonem facta arma ſumunt Achiui, nouisque armis a matre acceptis ipſe Achilles ſe armat: XIX, (T.) 351 ſq. 364 ſq. iunctis quoque currui equis, vſ. 392 ſq. Sic in pugnam ab Achille educuntur copiae lib. XX, (Υ.) ita vt Agamemnon ductu exercitus tantum non ceſſiſſe Achilli hoc die videri poſſit: adeo omnium rerum ſumma ad vnum Achillem a poeta refertur. Altera ex parte Troiani quoque, qui ſuperiore die a caſtris Achiuorum oppugnandis, Achille conſpecto, receſſerant et in medio campo pernoctauerant (XVIII, (Σ.) 255. 6. 263. 298. 303. 314), armati in campum procedunt: (ibid. vſ. 3.) ventum erat ad manus, cum vtrinque ante aciem procedunt Achilles et Aeneas: (XX, 106 ſq.) animis, per interpoſitos vtrinque ſermones, diu ſuſpenſis habitis; tandem (vſ. 259) haſtis ab vtroque incaſſum emiſſis, cum Achilles enſem ſtrinxiſſet, certae morti eripitur Aeneas

Neptuni opera. (— 340.) quo animaduerso Achilles irruit in Troianorum turmas, magnamque virorum stragem edit, (vſ. 341 — 363. 381 ad extr.) dum Hector intra turmas ſe continet nec ante aciem procedit: Apollinis iuſſu (vſ. 375 — 380.) cuius tamen ille, fratre Polydoro, immemor cum Achille congreſſus iterum ab Apolline e pugna educitur (419 — 451.)

Coniectis ſic in fugam Troianis peruentum erat ad Xanthum ſeu Scamandrum. Locorum facies a poeta proditur haec: vt, qui ad vrbem ſe recipere vellent, cis et trans amnem viam eo ducentem haberent. Pars Troianorum fugit verſus vrbem citeriore ripa per eundem campum, quo ſuperiore die Achiui ab vrbe reiecti fuerant, h. e. campo Jliaco inter Simoentem et Scamandrum; et hi quidem Troiani incolumes euaſerunt, (XXI, 1 — 7) alteram autem partem Troianorum vltra Scamandrum fugam captantem inſequitur Achilles, et, amne fugientibus obiecto, magnam eorum ſtragem facit, quae inde a vſ. 7. libri XXI copioſe exponitur: v. argumentum eius libri. Nunc illud notare ſufficiat, locorum faciem memorari paullo diuerſam a ſuperioribus narrationibus, ſecundum quas haud longe a caſtris Scamander deflexo et iis praetexto curſu ad Simoentem deuertebat: *E*, 774 *ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος*· v. Excurſ. de locis ad Troiam, ad lib. VI, (Z.) p. 305. 306. nunc autem libero inceſſu aliquantum progreſſi Troiani ad Scamandrum perueniunt, nec omnes amnem traiiciunt, ſed partim ſecundum ripam eius borealem fugiunt; altera parte vltra amnem ſaluti ſuae fuga conſulente. Atqui haec eſſe videtur ea loci facies, quae nunc eſt. Nam, ſi praetentus fuiſſet Scamandri alueus caſtris Achiuorum, locus pugnae in medio inter caſtra et alveum Scamandri nimis anguſtus fuiſſet, vt vtrinque acies explicare ſe potuiſſet, tum, ſi fugiebant Troiani, non parti, ſed omnibus erat amnis traiiciendus. Nunc autem fuga Troianorum ita facta eſt, vt illi verſus Scamandrum, ad quem inde a caſtris ab Achiuorum dextra via

ferre debuit, receptum circumspicerent; Myrmidones autem, a dextra castrorum parte progressi, ab eadem parte in Troianos duci debuere. Nec obstare his videri debent ea, quae de Priami profectione in castra memorantur; commode enim ea ita disponi potest, vt inde a Troia australi ripa Scamandri profectus ad locum peruenerit, quo amnis traiiciendus erat Ω, 349. 350. 1. et iterum in reditu vs. 692. 693. de quibus v. ad ea loca.

Fuga elapsi Troiani ad muros Troiae cum peruenissent, Priami iussu portis apertis recipiuntur: XXI, 526 sq. solus Hector subsistit ante vrbem, nullis suorum precibus permotus, vt intra vrbem receptus saluti suae et vrbis consulat. lib. XXII, (X.) pr. Achille tamen aduersus se tendente conturbatus in fugam se conuertit, persequente eum Achille (vs. 131 sq.) Cum Hector iuxta murum cursum teneret, Achilles eum interiore cursu in campum auertere studet; ita certamine cursus facto tandem Hector, subsistere coactus, cum Achille pugnans occumbit (—369). Quod expectandum erat, vt victor exercitus, sublato vrbis propugnatore, ipsam vrbem aggrederetur, an expugnari illa posset, ab Achille posthabetur; (vs. 376—384) contra ille copias in castra reducit, canentes Paeanem, et Hectoris corpus cruentum, illigatis e curru pedibus, capite per solum tracto, raptat; (vs. 385—404) cumque in castra venisset, circa Patrocli corpus decursu curruum ter facto Hectoris cadauer iuxta Patrocli feretrum humi extentum proiicit. (XXIII, pr.)

IN LIBRVM XXI. (Φ) ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

Inſcribitur liber παραποτάμιος μάχη. in qua ipſi dii inter ſe manus miſcent: qua de re v. inf. ad vſ. 385. Eſt haec pugna quarta et vltima: in qua caeſo Hectore Jliadis argumentum abſolutum erat. v. diſputata Excurſu I. ad lib. antec. XX.

1. ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο. πόρον ποταμοῖο. Dubitant Schol. A. B. br. ſitne locus in amne vadoſus, qua ille traiicitur, an ipſe amnis periphraſtice. Alterum hoc haud dubie, ex vſu poetico.

Vſſ. 1. 2. iam lecti ſunt Ξ, 433. 434 et Ω, 692. 3. Tantum tamen abeſt, vt locorum comparatione expediri poſſit res, vt potius obſcuretur. Si amnes Xanthus et Simois fuere in vnum alueum delati: fieri id debuit ante Achiuorum caſtra; quod firmatum eſt noſtra aetate reperto alueo antiquo Scamandri per campum ante littus deducto in Simoentem. Ita vero caſtris egreſſi, aut ad ea profecti, eum traiicere debuere; atqui ea de re nulla ſit mentio; poteſt quodammodo in eum ſenſum trahi locus Jl. Ω, 692. 3. Altera ex parte eodem alueo, quo nunc defertur, ſi iam olim deſcendebat Scamander, a caſtris profecti dextra amnem traiiciebant, aliaque via ad vrbem perueniebant. Ita vero actum eſt de toto illo alueo antiquo, praeterlabente caſtra, quem nuper inueſtigatum eſſe audiuimus. Haec eſt illa impedita diſputatio de ſpatio et loco, quo confligere potuere copiae. v. ſup. lib. extr. et Excurſ. ad lib. VI. p. 306. 307. et cf.

ad Ω, 349. 692. vbi quoque ſuſpicor vſ. 693 eſſe aliunde inſertum. Licet tamen in aliam quoque ſuſpicionem deſcendere, a diuerſis auctoribus diuerſorum temporum verſus profectos eſſe; et quidem prioribus locis E, 755 et Ξ, 433. 4. ab auctore ex ea aetate, qua Scamander curſu ſuo praetendebatur caſtris Achiuorum; poſterioribus autem locis ab auctore ex ea aetate qua curſum tenebat Scamander, quo etiamnum in mare defertur.

ἐϋῤῥεῖος. Lipſ. et vn. Vindob. *ἐϋῤῥῆος.* De *εὐῤῥής, εὐῤῥέος,* v. dicta ad Z, 508.

Ἷξον. Sic quoque locis laudatis; at Bentl. ad Achillem potius referre volebat nunc et emendat *Ἷξεν.* Atqui *fugientes* eo peruenerant, ab Achille inſequente perterriti, qui adeo pone illos alueum attigit.

Tandem notandum, pro *πόρον* Ariſtophanem legiſſe *ῥόον.* Schol. Townl. et Victor.

2. *Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.* &c. „quod Zenodotus ſcripſerat *ἀθάνατον.* vt *ὃν ἀθάνατον* ad Scamandrum ſpectaret. Monet Sch. A. etiam de Sperchio eadem formula occurrere dictum: *Σπερχειοῖο ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.*" Locus eſt Π, 174. Atqui ibi vbique legitur *Υἱὸς Σπερχειοῖο Διϊπετέος ποταμοῖο.* vt memoriae errore pronuntiatum illud eſſe videatur. Et recte me iudicaſſe, video nunc in Schol. Townl. et Victor. firmatum; verſus enim in his excitatur: *υἱὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.* (B, 741.) Memorandum quoque erat hoc, quod *ἀθάνατος Ζεὺς* ſollenne dictu eſt, et *ἀθάνατοι θεοί*; quodque grauiſſimum eſt, hoc ipſum de Xantho iam lectum eſſe, binis verſibus ſupra Ξ, 433. 434. appoſitis: ad quos cf. Obſſ. Ad eundem locum iam memorata erat quaeſtio, quae iterum ad h. v. mouetur in Schol. A. B. br. ex quibus Euſtath. ſua habet et iterum ad v. 194 in Sch. B. cur Xanthus nunc Iouis filius dicatur, cum ceteri amnes Oceani ſint progenies? inprimis cum hoc ipſo libro paullo poſt 196 Oceanus dictus ſit *ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα.* Reſpondentur varia; nam *ζήτησις* ea fuit veterum grammatico-

rum; exſcripta quoque ex Porphyrio, vt probabile ſit, ea legitur in Sch. A. B. alia mox in Sch. B. ſolo et in Sch. Townl. Melior ratio ex antiquo vſu, forte ex carmine petenda erat, in quo Scamander Iouis filius pronuntiatus erat, quia διϊπετὴς eſt, nomine fluuiorum communi, qui imbrium aquis augentur.

Ἔνθα διατμήξας. διατμήξας Bentl. accipiebat: *cum traieciſſet fluuium* ex Od. E, 409 (vbi de natante Vlyſſe:) τέδε λαῖτμα διατμήξας ἐπέρησα.

3. πεδίονδε δίωκε haud dubie verum pro vulgato πεδίονδ' ἐδίωκε. Habet quoque Harl. Vrat. b. vii. Vindob. Lipſ. Ald. 2 ſqq.

4. ᾗ— quod pro ᾗπερ Ἀχαιοὶ ſcribitur ᾗπερ οἱ ἄλλοι. Sic et legebat Ven. B. cum Townl. Vrat. A. b. d Moſc. 2. ſicque edd. ante Barnes, qui e Cant. et Euſtath. emendauit; viſum ei eſt οἱ ἄλλοι irrepſiſſe inf. ex v. 554. Et ſane hoc eſt prorſus alienum a rerum et ſententiarum ordine. Obſidet tamen οἱ ἄλλοι pleroſque codices; excepto Ven. A. Etiam Bentleius, alia tamen via ingreſſus, hanc lectionem probat, verſu quinto ἤματι τῷ damnato, et refingendo: ᾗπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται. Quae non ſatis ſe probant. — Poſt φοβέοντο ſuſtuli importunam interpunctionem.

5. ὅτε μαίνετο φ. Ἕκτωρ. Ex Schol. A. et B. apparet, lectum quoque fuiſſe ὅτ' ἐμάρνατο, vti etiam variatum erat O, 609 τινάσσετο μαρναμένοιο et μαινομένοιο. Haud dubie μαίνεσθαι, ἐνθουσιωδῶς μάχεσθαι, accommodatum. ὅτε μαίνετο· praeiuit Ald. 2. inde ceterae. Nec deſerenda eſt Ionica forma, quam et codd. habent, vt Vrat. d.

6. τῇ ῥ' οἵγε προχέοντο πεφυζότες. Suidas reddit δειλιῶντες. nimis laxe. Vox tantum hoc et ſequ. libro occurrit. Etymol. a verbo φευζέω, ex φύζα facto, deducit. Sic et Euſtath. Sufficit πέφυζα eſſe, quod alias πέφυγα.

τῇ ῥα. „*ea vtique. ea inquam.*" Clarke.

7. ἠέρα δ' Ἥρη πίτνα πρόσθε βαθεῖαν ἐρυκέμεν. πίτνα. ἐξέτεινε Sch. B. et Exc. cum Suida a fertilissima stirpe πέτω. πετάω. πίτνω. πίτνημι. πιτνάω. expando. Corrupte ap. Galen. in Epidem. VI, 19. p. 496. To. IX. laudatur πότνια πρόσθε β.

ἐρυκέμεν. ὥςτε ἐρύκειν τοὺς φεύγοντας, ne effugerent; vt solet in magno metu fieri, vt retineatur aliquis nec loco se moueat. Hanc contra Daceriam, quae ad Achillem referebat, (ὥςτε τὸν Ἀχιλλῆα ἐρύκειν) interpretationem tuitus est Clarke, esse enim ἐρύκειν *impedire*, vt Jl. Π, 369. Σ, 126. Od. Η, 315. Atqui haec Troianorum pars incolumis et intacta ad vrbem peruenit, nec ei fuga fuit impedita. Bentleius adscripserat: „ἐρυκέμεν Achillem: quia alia via persequi eos voluit" et hoc acutius, haud dubie, nam poeta narrat, obiecta quasi caligine Achilli ereptos esse Troianos hac parte secundum fluuium fugientes, eumque conuersum esse ad alteram fugientium partem, quae Scamandrum traiicere volebat; maiorem enim inter hos stragem edere potuit. Non itaque Iuno, vt Achilli eriperet Troianos, eosque seruaret caliginem obiecisse putanda est, sed, vt Achilli tanto illustrior esset virtutis exserendae facultas caede Troianorum.

8. ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο, Sch. B. συνωθοῦντο. non male: quippe perturbati. εἰλεῦντο quod et codd. vt Vrat. b. et ποταμόνγ' εἰλ. Barnes coni. Fuit vtique εἰλεῖν et εἰλεῖν, hocque ϝειλεῖν, per συγκλείειν redditum. iam saepe vidimus. Mox αἰπὰ ῥέεθρα f. alta, h. e. profunda, f. propter altas ripas. Priore modo Sch. br. νῦν βαθέα.

9. ἐν δ' ἔπεσον. vn. Vindob. ἐς δ' ἔπεσον. Expressit h. l. Virgil. Aen. V, 804 sq.

11. ἔννεον ἔνθα — „ἔνιοι τῶν κατὰ πόλεις, νήχοντ'" Sch. A. quod facile pro interpolatione habeas. Esse pro ἐνένεον probabile fit.

ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας. Pro hoc est περὶ δίνας Ven. A. parum commode sed Schol. „γρ. κατὰ δίνας." Conf. ad h. l. sup. M, 21. et ibi Obss.

12. ὡς δ' ὅτ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται. ὑπὸ ῥιπῆς recte Wolf. Sic codd. ipse Ven. Lipf. Vrat. b. d. Mosc. 2. Male edd. ὑπαὶ ῥιπῆς. Vsus ignis in fugandis locustis etiam a Schol. Townl. et Victor. memoratur, frequentatus inprimis Cypriis: ἐντεῦθέν τινες Κύπριον Φασὶ τὸν ποταμόν. (em. τὸν ποιητήν) κατά τινας γὰρ χρόνους ὀχεῖται (leg. ὀχλεῖται) ἡ Κύπρος ὑπὸ ἀκρίδων, ὡς Κυρήνη καὶ Βάρκη. Similia sunt in Eustath.

ἀκρίδες. Nil ad Homerum spectant etymologiae in Etymol. et in Sch. A. ad h. l. In hoc et in Sch. Townl. inter alia est, παρὰ τὸ κρᾶν, (vel γρᾶν) ὅ ἐστιν ἐσθίειν. (vnde κρέας. κρᾶς.) ὃς αἰζηῶν ἔκρας κηδεμόνας (in Townlei. κηδεμόνος.) Est Callimachi versus. De quo v. Eustath. p. 1220, 43. et Callim. fragm. CC. c. Bentleii et Ruhnkenii nota. Emendanda hinc est glossa Hesychii ἔκρουεν, ἤσθιεν. leg. ἔγραεν.

ἠερέθοντα. Sch. B. ἐρεθίζονται. Male est pro ἀείρονται· vidimus iam ad B, 448. Vnus Vindob. ἠερέθοντο.

14. ὅρμενον ἐξαίφνης. Schol. vtraque monent ὅρμενον scribendum esse, non ὁρμενον, et ducunt ab ὀρόμενον vel ὠρόμενον. Malo statuere esse ab ὄρμι, ὄρμαι. vt iam professus sum ad Λ, 571. Est quoque ὅρμενον in codd. vt Vindob.

16. πλῆτο ῥόος κελάδων. vt: πὰρ ποταμὸν κελάδοντα (Σ, 576) non κελαδῶν· monent Schol. A. B. Eustath.

17. αὐτὰρ ὁ διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ ς— „quod mox vs. 67 non, resumens hastam, sed, ea vtens, Achilles inducitur: contra Zenodotum monetur, inde constare, multa κατὰ τὸ σιωπώμενον in poeta esse supplenda." Schol. A. Townl. Vict. Eustath.

ἐπ' ὄχθῃ recepi auctoritate codd. Mori. Cant. Barocc. Harl. Townl. Lipf. Eustath. Vrat. A. Mosc. 2. duor. Vindob. et Ven. pro vulgato ἐπ' ὄχθαις, quod saltem esse debebat ἐπ' ὄχθης. Pluralis sane et alibi occurrit, vt paullo ante vs. 10 ὄχθαι, et Γ, 187 παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο. ipse Etymologus in ὄχθαι, τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ

τὰ ἐξέχοντα, versum excitans ἐπ' ὄχθῃ legit. Ibidem διογενὲς δόρυ legitur miro lapsu.

18. κεκλιμένον μυρίκῃσιν· ὁ δ' ἔνθορε, δαίμονι ἶσος. κεκλιμένον esse ἀνακεκλιμένον, ἀνακείμενον προςερηρεισμένον, quis dubitet? attamen Schol. Victor. et Townl. περικεκλεισμένον. κεκρυμμένον, et Schol. br. ὑπὸ μυρικῶν περιεχόμενον, κεκαλυμμένον. Si errorem, et erroris caussam assequi volueris, v. dicta ad E, 356.

ὁ δ' ἔςθορε. Corrupte legebatur in edd. ἔκθορε, donec ex ed. Rom. correxit ἔνθορε Henr. Stephanus. nec hoc male. Est tamen ἔςθορε in Mori. Cant. Barocc. Harl. Vrat. A. Townl. Ven. Supra M, 462 ὁ δ' ἄρ' ἔςθορε Φαίδιμος Ἕκτωρ. Additum tamen in Veneto: „γρ. καὶ ἔνθορε. in Townl. et Victor.“ γρ. καὶ ἔκθορε. Eustath. ὁ δ' ἔςθορεν ἢ ἔνθορε. subiiciunt iidem: Venetus: ἐν ἐνίοις· αἶψ' ἐςόρουσεν. Townl. et Victor. ἔνιοι δὲ γράφουσιν· αὐτὸς δ' αἶψ' ἐπόρουσε. non apparet, quomodo versus sic constare potuerit, nisi scriptum fuit: αὐτὸς δ' αἶψ' ἐςόρουσεν Ἀχιλλεύς, δαίμονι ἶσος. In Schol. Townl. et Vict. memoratur praeterea Pythocles iunctim ὅδε exarasse, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ καὶ, ὡς ἠδὲ καὶ ἰδέ. Vix tam absurde a grammatico censeri potuit; voluit ille forte accipere ὅδε pro οὗτος, vt ὡς ὅδε οἶνος Γ, 300 et al.

Scholion de pugna deorum habetur in Townl. et Victor. cuius inf. ad 385 vsus erit.

20. τύπτε δ' ἐπιστροφάδην. vidimus iam K, 483. et στόνος ἀεικὴς, δεινὸς καὶ χαλεπὸς στεναγμός. Schol. B. recte sic; v. ad K, 483. et sic quoque λοιγὸς ἀεικὴς erat accipiendus A, 341 et alibi. Laudat in his, quod ὑπ' ὄψιν ἤγαγε τὸ πρᾶγμα, Schol. Townl. et Victor. vti M, 430 sq.

21. ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ. In vltimis est hiatus ab Homeri vsu abhorrens: eoque, si vera est lectio, seriorem poetam arguens. Bentl. coni. αἵματι κῦμα. Vterque versus 20. 21. adumbratus ex similibus aliis, in quibus est ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα.

22. δελφῖνος μεγακήτεος. simpl. μεγάλου, vt recte Schol. A. cf. ad Θ, 222.

ἰχθύες ἄλλοι, ceteri, respectu delphinis. At veteres ἀλλοφυεῖς γένει et εἴδει. διὸ καὶ Πίνδαρος· ἰχθὺν παιδοφάγον ἐπὶ τοῦ κήτους. Schol. Townl. et Vict. (quae Eustath. quoque habet: vnde in Fragm. Pind. CXXXIX.

23. πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου. Townl. ἐπιπλᾶσι. Barocc. εὐόρμους, vt ad μυχοὺς referatur.

24. μάλα γάρ τε κατεσθίει ὅν κε λάβῃσι. Barocc. Mori. γάρ κε. Vrat. A. κατέσθει. Townl. ὅν τε λάβῃσι.

25. ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα. Vrat. b. d. cum Veneto δινοῖο. Notatur quoque ab Eustathio, nonnullos olim δινοῖο scripsisse, accipiendo τὸν δίνας καὶ συστροφὰς ἔχοντα. vt sup. δῖνον σάκος Υ, 259. quo spectat Schol. Townl. etsi praefixum est δεινοῖο, δίνας ἔχοντος καὶ ἤδη ἀκροκελαινιόοντος. (inf. 249) Melius Schol. A. δεινοῖο. μεγάλου καὶ θαυμαστοῦ. nisi malis reddere h. l. horrendum. πτῶσσον autem est κατεδύσαντο.

26. ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων. ridiculum est, quod Eustathius vniuerse narrat veteres fecisse, in Scholio Victor. et Townl. tamen vni Hermodoro rhapsodo tribuitur, qui χεῖρας ἐναίρων iunxit, et χειροκοπῶν reddidit. Addit Schol. ἐναίρων h. l. esse καταχρηστικῶς dictum, cum ἐναίρειν proprie sit, σκυλεύειν. ὅθεν καὶ κατηναρισμένας φησὶν ὁ Σοφοκλῆς. (Ai. 26.)

29. τοὺς ἐξῆγε. Harlei. Eustath. τοὺςδ',

31. ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι ⊱ „ὅτι στρεπτοὺς χιτῶνας τοὺς νηστούς, (leg. νητούς.) ὑποδύτας (subuculas) γὰρ εἶχον ὑπὸ τοὺς στατοὺς (θώρακας), μαλάγματος ἕνεκα. αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος. E, 113 ad q. l. vide. vnde tamen nec thoracem, nec subuculam sub thorace, in nostrum locum inferri posse patet, si reputaueris, h. l. de externa veste agi, e qua religata lora facile tolli poterant. Est alterum Schol. Ven A. ἀντὶ τοῦ εὐκλώστοις. (Schol. Vict. Townl. κλωστοῖς). ἐνήθετο γὰρ ἡ κρόκη. καὶ· διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος. (sic interpunge.) οὐδέ ποτε δὲ ἐγινώσκετο τὸ ῥοδανίζειν, ἀλλὰ νήθειν. Μένανδρος·

κρόκην δὲ νῆσαι καὶ στήμονα. Hic em. *ῥαδανίζειν.* Ait scilicet: nondum spatha textoria fila coacta fuisse, sed torquendo et nectendo: *τῷ στρέφειν, καὶ διαπλέκειν.* Apud Hesych. *ῥαδανίζεται. τινάσσεται.* add. Etymol. in *ῥαδανίζειν.* Idem in Schol. Townl. est: *οὐδέποτε δὲ ἐγινώσκετο τρίψις κρόκης, ἀλλὰ νῆσις.* In Menandri loco *καὶ* abundat. In Townl. est *κρόκην δὲ νήσεις στήμονα.* Secundum omnia haec fatendum est, ignorari, si certum genus vestimenti hoc est, quale illud fuerit: potuit enim e tortis filis in torquis vel laquei speciem esse factum. Quid tamen, si simpliciter vestes circa corpus retortae et loris religatae fuerunt?

In Schol. br. est *ἐπιστρεπτοῖσι, ἤτοι εὐκλώστοις* vna voce editum. „*Φορέεσκον ferre solebant.*“ Clarke.

33. *αὐτὰρ ὁ ἄψ.* fuisse statuendum *ὅγ' ἄψ.*

ξ— *δαιζέμεναι.* „*ἡ διπλῆ πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ χρόνου.* esse enim pro *δαΐξαι.*“ Patet hinc, quod *δαϊζέμεναι* fuit lectio antiqua; etsi enallages necessitatem non perspicio. In Sch. A. adscriptum quoque: „*γρ. κατακτάμεναι.*“ quod edd. obsederat inde ab Ald. 2. Nam edd. Flor. Ald. 1. cum ed. Rom. vt et codd. *δαιζέμεναι*, in his Barocc. Mori. Harl. duo Vindob. tum Ven. Lips. exhibent. *δαϊξέμεναι* Vrat. d.

34. *Ἔνθ' υἱεῖ Πριάμοιο.* Quod poeta narrationis habitum et colorem mutat ac variat, bene a Schol. B. obseruatur. *υἷι* Cant. sed *υἱεῖ* tuentur Schol. Mox 35 „*τόν ῥα quem scilicet.*“ Clarke.

36. *ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς.* ξ— quod *ἀλωὴν* nunc dixit *δενδροφόρον γῆν.* Sequitur enim *ὁ δ' ἐρινεὸν* — Sch. A. it. B. *ἀμπελόφυτον γῆν* Eustath. *ἀλωῆς* et h. l. Vrat. b. d. et 77. *ἦγε λαβὼν* iungenda, sine interpunctione. Non enim bene iungi possunt *λαβὼν ἐξ ἀλωῆς*, sed *ἦγεν ἐξ ἀλωῆς.* Alia ratio est in hoc: *λάβεν ἐκ χηλοῦ* Π, 228. In Schol. Vict. et Townl. adiectum: *περισσὸς ὁ καί. ἴσως δὲ τὸ φιλόψυχον αὐτοῦ κωμῳδεῖ καὶ διὰ τοῦ πρώτου.* Vitiosa haec. non *καί*, sed verba: *οὐκ ἐθέλοντα* sunt *τὸ περισσόν.* et *πρώτου* leg. *διὰ τοῦ πρὸ τοῦ*

f. τούτου. Verum totum Scholion est retrahendum ad vs. 48. καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.

37. ὁ δ' ἐρινεὸν τάμνε, νέους ὅρπηκας. ⊱ „quod casu mutato dixit ἐρινεὸν — ὅρπηκας pro ἐρινεοῦ. quod tamen antiquo errore in alterum abiisse censebat Bentl. Sic et Od. Σ, 395 ὁ δ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα. Et Sch. B. Il. Ω, 58 γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Est hoc, quod nos dicimus, apposita esse iuncta; aut supplemus altero loco κατά. Eustath. caprificum miratur memorari, cum parum idonea fabricandis rotis illa arbor sit.

38. ὅρπηκας. Non ὅρπηκας scribi more inductum esse docent grammatici, et ex iis inprimis Ascalonita: v. Sch. A. Etymol. Scilicet ducunt ab ὄρω, Apollon. Lex. ab ὀρούω· quem etiam ὄρπηξ voluisse apparet, etsi ὅρπηκας editur.

ἵν' ἄντυγες εἶεν. Est ἦεν in Vrat. A. et vno Vindob. vitiose.

39. τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς. ἀνώϊστος. vix dubites esse ductum ab οἴομαι. quod et Etymol. facit, qui ad h. l. ἀνώϊστον· τὸ ἀπροσδόκητον καὶ ἀνεπινόητον. add. Apollon. p. 138. Hesych. h. v. Sch. br. Schol. B. tamen nouam vocem procudit νωΐσασθαι, τὸ νοῆσαι. Apud Apollon. Arg. aliquoties legitur; in Homero hoc vno loco; Apollon. Lex. h. v. p. 122 subiungit alterum Od. Γ, 306 vbi nunc τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ legitur. τῷ δ' ἄρ· „ἄρ. vt dictum est“ vs. 36. 37. Clarke.

40. καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον — ἐπέρασσε. ⊱ „quod deest εἰς ante Λῆμνον“ Schol. A. ἐπέρασσε. recte, ait Clarke, duplici σ, nam πέρασε penultimam corripit; quippe ex πιπράσκω, non ex περάω deducta, in quo scilicet ραω necessario producitur. Ernesti aduersatur, ad Eustathium prouocando, qui simplex σ habet et a περᾷν ducit. Enimuero Eustathii auctoritas in prosodicis exigua aut nulla est. Et id quod controuersum est alias habet caussas. Scilicet, est sane α productum in περάω, aoristus tamen tunc est in Homero ἐπέρησα, περῆσαι. vt inf. 594 de hasta οὐκ ἐπέρησε. Δ, 460. 502 et saepe. et

Ψ, 70 πύλας Ἀΐδαο περήσω. et significatus est, traiicio. At in notione mercandi ac vendendi frequentatur πέρασα, περάσαι, *media breui.* Od. Ξ, 297 κεῖθι δέ μ' ὡς περάσῃσι. O, 427 Ἀγρόθεν ἐρχομένην, πέρασαν δέ με, δεῦρ' ἀγαγόντες. add. 452. Analogum igitur ἐπέρασεν, eadem notione, etiam α breue habere, et, vbi producitur, σσ scribendum esse, Od. O, 386 — λάβον ἠδ' ἐπέρασσαν inf. Φ, 78. 102 et hoc versu 40. Vides manifestum discrimen prosodiae. Ratio forte latet in duplici forma περάω et πέρημι, πέραμαι. vt περνάω, πέρνημι, in vsu fuit. Discesserunt ab vsu Homerico sequiores poetae in quibus est ἐπέρασα, περάσας, etiam notione *traiiciendi* et *nauigandi*, itaque nec geminari debet σ, vt ap. Apollon. II, 608. vbi retinendum erat διὰ νηΐ περάσῃ, et α semper producitur. Relinquendum igitur est secundum disputata etiam h. l. ἐπέρασσε. vti scribit Ven. Erat ἐπέρασε in edd. Flor. Ald. 1. et Rom. Eustath. Intulerat ἐπέρησε Ald. 2. quod et in vno Vindob. legitur. pro eo ἐπέρασσε H. Steph. e Sch. br. quantum video, in quibus est ἐπέρασσε, πέραν θαλάσσης ἐπώλησεν. cf. inf. 78.

Ad Λῆμνον ἐϋκτιμένην Schol. Townl. et Victor. notant: ἤδη γὰρ αὐτὴν ᾤκουν Ἕλληνες τὸν ἄργον αὐτῶν. κυρίως δὲ περάσαι, τὸ εἰς πέραν ἀποδόσθαι. priora corrige Ἕλληνες τῶν Ἀργοναυτῶν.

41. ὦνον ἔδωκε. τιμήν. Occurrit aliquoties in Odyssea. Apollonii Lex. glossa ὦνον, τὴν καταβαλλομένην τιμὴν ἀντί τινος, spectat ad h. v. Adde Hesych.

νηυσὶν ἄγων, siue ipse, siue per alium. Hoc volunt Schol. Victor. et Townl. ἄγων, ἴσως κελεύσας Πατρόκλῳ· ὡς καὶ λούσας ἐν ποταμῷ. forte ex Od. Z, 210 λούσατε δ' ἐν ποταμῷ vel H, 296 λοῦσεν δ' ἐν ποταμῷ.

42. πολλὰ δὲ δῶκεν iam Ald. 2. ediderat. Ceteri δ' ἔδωκε post ὦνον ἔδωκε.

43. πέμψεν δ' ἐς. Erat πέμψε δ' ἐς in Flor. Ald. 1. Eustath. Professus sum iam ab initio, de vsu τοῦ N Homerico nondum mihi liquere.

45. θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισι. θυμὸς ἐτέρπετο Ald. 2. cum ſequacibus.

46. ἑνωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις. hinc corrigit Bentl. Heſych. δυνδεκάτῃ. δυωδεκάτῃ.

αὖθις etiam h. l. alii.

48. καὶ abundare ait Sch. B. immo vero eſt καίπερ. *etiam. vel. etſi.*

50. γυμνὸν — οὐδ' ἔχεν ἔγχος. Schol. Vict. et Townl. ὅμοιον τὸ σχῆμα τῷ· ἰοῖσί τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον. Schema ſeu figura potius ſic erat declaranda, quod inuerſa eſt oratio, cum deberet ſequi γυμνὸν — οὐδ' ἔχοντα ἔγχος. Recte autem Schol. B. monet, ordinem verborum eſſe: τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν, ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν. reliqua eſſe in medio conſtituenda. Poſitum δὲ in apodoſi vſ. 53. e more; alias h. l. abeſſe poterat.

51. τεῖρε δὲ ἱδρώς. Harl. at ἱδρὼς non habuit digamma. Sic O, 241 ἆσθμα καὶ ἱδρώς. Retinendum itaque γάρ.

53. ἄρα ϝεῖπε πρὸς ϝὸν. Alterum hoc vitiatum: vt iam aliquoties vidimus: v. c. ad Σ, 5. Λ, 403. Bentl. em. εἶπεν ἐὸν μ.

55. ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὕςπερ. Duplici modo interpungi et inflecti ſententia poteſt: aut vt abſoluta ſit ſententia hoc verſu: ſi ſubſtituas εἰσὶ poſt μεγαλήτορες. *Sane Troiani ſunt animoſi homines.* Sic fere Pius accepiſſe videtur: ὁ δὲ Πῖος στίζει εἰς τὸ μεγαλήτορες. tum iungenda: οὕςπερ ἔπεφνον, (οὗτοι) αὖτις ἀ. Poteſt vero etiam continuari, vt editum eſt: Si hic ex captiuitate redire potuit: ſane etiam, ἦ μάλα δὴ, τάχα Τρῶες καὶ ἐξ Ἅδου φεύξονται. At Schol. A. aliam rationem iniit: iungi etiam poſſe cum antecedentibus, vt ſit: μέγα τοῦτο καὶ θαυμαστὸν εἶπω, εἰ οἱ Τρῶες ἐξ Ἅδου ἀναστήσονται, οὓς ἀνεῖλον. modo ſcribatur ἦ — Sic ille. Ita tamen foret ſcribendum, εἰ μάλα δὴ — neque hoc abſurdum. ſane, ſi hic ab inſula, in quam venditus erat, redire potuit, verendum eſt, ne etiam ab ipſis inferis

redeant Troiani caesi. Itaque 60—63 experiri vult, an Lycaon necatus in vitam rediturus sit. — ἦ μὲν δὴ Harl.

56. αὖτις ἀναστήσονται. vt nunc est, habendum loco optatiui vel coniunctiui aoristi: ἀναστήσαιντο ἂν, ἀναστήσωνται ἄν.

57. Φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ. Est ὑπονηλεὲς vna voce in edd. Flor. Aldd. Turn. et in Veneto. Recepit ὑπὸ Henr. Stephanus ex ed. puto, Rom. et Eustath. Sollenni vsu expectes scribi ὕπο vt iam factum N, 408 τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη. nam est pro ὑποφυγὼν manifeste. etenim φυγεῖν ὑπὸ v. c. θάμνον habet alium sensum. Schol. A. Vict. Townl. tamen haec habet: „ἔφαμεν, (non memini vbi?) ὅτι, ἐὰν πρόθεσις ἀντὶ ἑτέρας προθέσεως κέηται, μὴ γίνεσθαι ἀναστροφήν. ὥςπερ ἐνθάδε." Nec tamen apposuit quae illa praepositio sit, pro qua ὑπὸ positum sit. Est tamen canon grammaticus: Πρόθεσις ἀντὶ ἑτέρας προθέσεως λαμβανομένη τὸν ἴδιον τόνον φυλάσσει, etiam ap. Etymol. in ἀπὸ, p. 124 pr. An potest ὑπὸ h. l. accipi dictum pro ἀποφυγὼν, ἐκφυγών? νηλεὲς ἦμαρ. primo loco erat Λ, 484.

58. πεπερημένος. si superius dicta ad 40. recolueris animo, facile expectes πεπεραμμένος nunc scriptum fore; multo magis, si verum est Schol. A. εἰς τὸ πέρας (leg. πέραν) πεπραμένος. Est ergo h. l. traiectus, transuectus, a περάω, περήσω.

59. ὃ πολεῖς ἀέκοντας ἐρύκει. vnus Vindob. ἐρύκοι.

62. ἦ ἄρ ὁμῶς. supplendum εἰ ἦ — καὶ κεῖθεν. abundare καὶ ait Aristarchus. Sch. A. minime est *etiam inde*, κἀκεῖθεν e recentiorum vsu Vrat. d.

63. γῆ φυσίζοος. vidimus iam Γ, 243. ἡ φύουσα τὰ πρὸς ζόην. f. ζωήν. φυσίζωος Barocc. Lips. Townl. vt alibi alii.

65. ἄψασθαι. „γρ. ἄψεσθαι." Barn. πέρι Flor. Ald. 1. Mosc. 2. perpetua varietate, et correctius; nam est pro περισσῶς. ne iungas περὶ θυμῷ.

67. ἦ τοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο. — „ὅπως ἀνεῖλε τὸ ῥητῶς οὐκ εἶπε." voluit dicere, quomodo Achil-

les haſtam, ſupra in ripa fixam, vſ. 17. receperit, non moneri a poeta: ὅπως ἀνεῖλε τὸ δόρυ, ῥητῶς οὐκ εἶπε. ἀνέσχεθε Vrat. b. Moſc. 2. Euſtath. pro var. lect. At ἀνέσχετο eſt ἀνέσχεν. ἀνέτεινε. *procul inſenſam cum tenderet haſtam, Ille aſtu ſubit:* reddidit Virgil. Aen. X, 521.

68. λάβε γούνων. ex bonorum ſcriptorum vſu nunc eſſet ἐλάβετο γούνων. At Homerus ſubint. ἔλαβεν αὐτὸν κατὰ γούνων. καὶ βάλε vitium Ald. 1. οὐτάμεναι ex οὔτημι recte deducit Clarke. Mox 70. ἄρ idem: „*vt neceſſe erat.*"

In vno Vindob. omiſſi erant 69. 70. 71. ſed incuria ex duplici exitu in γούνων.

70. ἱεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο. Mirum de voce ἄμεναι nil moneri nec in Sch. A. nec in Etymol. At in Schol. B. ἄμεναι, γεύσασθαι. in Schol. Townl. et Victor. ἄμεναι. ἄσασθαι κλαυθμοῖο. Sch. br. πληρωθῆναι. κορεσθῆναι. Apollon. Lex. ἄμεναι, πληρωθῆναι. adſcripto hoc verſu. add. Heſych. in ἀμέναι et ἀμεῖναι et χρωσάμενος pro χροὸς ἄμενος.

Porro diuerſitas eſt in ſcriptura: ἅμμεναι edd. Flor. Ald. 1. ἄμμεναι edd. Rom. Ald. 2. et hinc ceterae, ſic etiam Sch. br. cum Euſtath. (qui tamen et alterum norat p. 1223, 60. add. p. 1224. l. 13.) Cod. Cant. et Barocc. ἥμεναι, cum gl. „γρ. καὶ ἄμμεναι." Vrat. A. ἅμμεναι cum gl. ἅψασθαι. attamen ἄμεναι exhibent laudati Apollon. Lex. Heſych. et codd. optimi, Venetus. Townl. c. Schol. ſicque Victor. Vrat. b. Moſc. 2. itaque hanc ſcripturam recepi, quam et ratio tuetur. Fuit ἄω, (αϝω), quod poſtea factum eſt ἄδω, *ſatio*, expleo, vnde ἄμεναι idem quod ἆσαι. cur ergo geminabimus τὸ μ? Aliter ſe habet ἴμμεναι. ἔμμεναι. Ipſa autem loquendi ratio iam familiaris nobis eſt, tribui a poeta ſitim, famem, cupiditatem, rebus inanimatis; Ita haſtas in corpus penetrantes δοῦρα λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι iam vidimus: Λ, 573. Ο, 317 et al. et h. l. 168 iterum videbimus.

71. αὐτὰρ ὁ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλλίσσετο γούνων. ἐλλίσσετο et ἐλίσσετο variant in ſcriptis hic et aliis locis: v. c. Z, 45 In edd. erat ἐλίσσετο, quod Barnes correxit. Clarke laudat Od. Λ, 35 et N, 273. Poteſt autem iungi ἐλλίσσετο (ὑπὲρ) γούνων. ſed probabilius: ἑλὼν (αὐτὸν κατὰ) γούνων, vt modo 68 λάβε γούνων. Alias dictum, ἁψάμενος γούνων. ἐλίσσετο γούνων ed. Rom. quaſi ab ἐλίσσεσθαι, ſed eſt merum ſphalma.

72. τῇ δ' ἑτέρῃ ἔχεν ἔγχος. ἕλεν ἔγχος. Harl. οὐδὲ μεθίει. Vrat. b. d. vn. Vindob. μεθείη. perperam. de μεθίει a μεθίεον dictum ad lib. XVII p. 409.

73. καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προςηύδα. καί μιν φωνήσας, Mori cum Barocc. Venetus. Addit Sch. A. Vict. Townl. verſum apponi a nonnullis, non autem haberi in Ariſtarcheis. Legi quoque in aliis καί ῥ' ὀλοφυρόμενος. (ſic Vrat. d. et vn. Vindob.) in aliis καί μιν λισσόμενος. Apparet adeo de lectione nil ſtatui poſſe, meliusque relinqui quod receptum eſt.

75. ἀντί τοι εἴμ' ἱκέταο. ⟝ „quod ἀντὶ ἱκέταο pro ἴσος ἱκέτῃ εἰμί. vt Odyſſ. Θ, 546." Sch. A. B. Apollon. p. 120. Heſych. in ἀντί τοι εἴμ' ἱ.

76. πὰρ γάρ σοι πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτήν. „Quaeritur, (ἀποροῦσι) quomodo πρώτῳ. Steſimbrotus cauſſam reddiderat, quia Troiani hordeo non veſcebantur: ὅτι οἱ βάρβαροι ἄλφιτα οὐκ ἐσθίουσιν, ἀλλ' ἄρτους κριθίνους. quod falſum eſſe ait Schol. ἡ δὲ λύσις, quod primus inter Graecos Achilles erat, qui eum menſae adhibuit" Sch. A. B. πρώτῳ, μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν δηλαδὴ Euſtath. Quod in ſimpl. πρώτῳ pro πρότερον. *antea.* Sicque Sennachirim acceperat in Schol. e Cod. Leid. ap. Valken. Diſſ. p. 133. De ἀκτῇ v. dicta ad Λ, 630. Male Schol. ἡ ἄγουσα ἡμᾶς καὶ πορεύεσθαι ποιοῦσα. Conuenit πρῶτον in ed. Rom.

78. καί μ' ἐπέρασσας. Sch. A. „ἐν ἄλλῳ· καί με πέρασας. recte, ſi πέρασσας ſcripſeris: v. ad 40. καί μ' ἐπέρασας Harl. Townl. Sic etiam Apollon. legere debuit in πέρας, p. 543 emendatum iam „πέρασας, εἰς τὸ πέ-

ραν τῆς γῆς διεπέρασας. ἐπώλησας." nam ad h. v. non ad Φ, 40 spectat glossa. cf. ibid. Not. Idem Apollon. p. 275 ἐπέρασας. ἀπέδως, vt recte Villois. adscripto hoc versu καί μ' ἐπέρασας — φίλων τε.

79. ἑκατόμβοιον. τιμὴν, ἑκατὸν βοῶν ἀξίαν. res nunc nota. v. Sch. B. add. Suid. in ἄλφω. et ἦλφον. εὗρον. frequens de lucro: notabat Ernesti, laudato Salmasio ad Vopiscum.

80. Νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα πορών. sic editum vbique ante Barnes; sicque Sch. br. nec aliter Ven. Cant. Harl. Vrat. A. Mosc. 2. Intulit Barnes ἐλύμην ex Etymol. add. Hesych. Schol. A. Townl. Vict. „εὐκτικῶς. λυτρωθείην ἄν, — λυθησαίμην — eique respondere 99 μή μοι ἄποινα. in Vrat. A. gl. εἰ λυθείην. Accepere ergo pro λυοίμην contracte. Ita tamen prima esset producta. Ait Eustathius secundum veteres, metri caussa corripi. Non viderunt viri docti, ne Barnes quidem, qui emendauit, itaque nec Ernesti eum assequebatur, loqui Lycaonem *de sua redemtione ab Eetione in Lemno facta.* pergit enim: ἠὼς δέ μοι ἐστὶν — Est adeo λύμην pro ἐλελύμην, vnde aliquoties λύτο γούνατα. Vidit verum Eustathius, sed esse putat, plusquamperfectum pro futuro; etiam Sch. br. λύμην. λυτρωσοίμην. et Etymologus, non in λῦτο, vbi caecutit cum ceteris, sed in ἐλύμην p. 333, 44. οὐκ ἔστιν εὐκτικὸν ἀλλ' ὁριστικόν. putat esse aoristum II. Hesych. ἐλύμην, ἐλυτρωσάμην. ἐλυτρώθην. Latere hoc verbum quoque in Apollonii Lex. glossa ἐλείμην, ἐλυτρώθη, acute suspicatus est Tollius.

81. ὅτ' ες ϝίλιον. vitiose. leg. ὅτε ϝίλιον. quod Bentl. quoque notauerat.

82. τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκε. quod 47 et 104 ἔμβαλεν. 84 ἔδωκε.

83. μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρί. &c. „quod μέλλω pro ἔοικα" Sch. A. ἔοικα ἀπεχθῆς γεγονέναι.

84. ὅς με σοὶ αὖτις ἔδωκε. Sch. A. „Aristarchus Ἰακῶς, δῶκε" 84. 5. 6. adscripti a Strabone XIII p. 921 B.

85. Λαοθόη. Λαοδόκη Vrat. b. γείνετο vitiose vn. Vindob.

86. Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει. „quod Leleges memorantur, qui in Catalogo non occurrunt (aliquoties monitum; accurate a Strab. XIII p. 921.) et propter epanalepsin in Ἄλτεω.“

„Obseruandum et illud, quod duae diuersae formae se excipiunt, Ἄλταο et Ἄλτεω“ Sch. A. B. (quod necessitate factum non est: nam poterat poeta Ἄλτα' ὃς Λ. scribere. In Ald. 2. est 85 ἄλταο et 86 ἄλτεω. vitiose. Bentl. altero loco Ἄλτης resinxerat; forte voluit Ἄλτης δὲ Λ. Addit Sch. A. ἔνιοι τῶν κατὰ πόλεις, ἄνασσε. Sic Lips. et vn. Vindob.

Schol. Townl. et Victor. haec habent: Ἀρίσταρχος σὺν τῷ N τὸ ἀνάσσειν, οἱ δὲ χωρίς. οὐκ ἀλόγως γὰρ περὶ Πηδάσου, ὡς πεπορθημένης· πέρσε δὲ Λυρνησσὸν καὶ Πήδασον. Corrige ἄνασσεν. At Strabo XIII. p. 921 A. diserte ἀνάσσει, vt inde doceat, regem adhuc tum superfuisse adeoque et Leleges cum vrbe Pedaso. Idem Ἄλταο et Ἄλτεω exhibet et idem adscripsit versum p. 876 B. vbi hos Leleges tertio loco inter terras et populos Troianis accensos memorat. Eundem vs. cum sequ. iterum excitat p. 902 C.

87. ὑπὸ Σατνιόεντι vbique legitur: perperam tamen. Veram lectionem cum cod. Victor. et Townl. seruauit vnice Strabo XIII p. 902 C. vbi duo versus 85. 86 recitat: ἐπὶ Σατνιόεντι. damnata simul altera tanquam paucorum scriptura: γράφουσι δέ τινες οὐκ εὖ ὑπὸ Σατνιόεντι, ὡς ὑπὸ ὄρει Σατνιόεντι κειμένης τῆς πόλεως. οὐδὲν δέ ἐστιν ὄρος ἐνταῦθα Σατνιόεις προσαγορευόμενον, ἀλλὰ ποταμὸς, ἐφ' ᾧ ἵδρυται ἡ πόλις. νῦν δ' ἔστιν ἐρήμη. Memorat quoque poeta fluuium diserte sup. Ξ, 445 et Z, 34. et Strabo de eo p. 903 A. mirum tamen post omnia haec Eustathium p. 1225, 48 hunc Strabonis locum ante oculos habentem haec ex eo tradere: λέγει δὲ καὶ, ὅτι γράφουσί τινες, Πήδασον Ὑποσατνιόεντα, ὡς ὑπὸ ὄρει Σατνιόεντι κειμένης τῆς πόλεως. — Schol. Townl. et Vict.

ἐπὶ Σατνιόεντι. ἐπὶ τοῖς ποταμοῖς φαμὲν κεῖσθαι τὰς πολλάς. lege τὰς πόλεις.

88. πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας. „Massiliensis: πολλῶν τε καὶ ἄλλων" Sch. A.

89. σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις. per interrogationem effert Schol. Townl.

91. ὀξέϊ δουρί. χαλκῷ Harl. pro var. lect.

92. μοι κακὸν ἔσσεται. in alio, κακον ἔσσεαι. Sch. A. sieque Lips.

93. ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων. ἐπέλασσε με Vrat. A. quod sequerer, si grauior auctoritas esset.

95. ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι. Schol. A. &c. „quia Zenodotus scribit: ἐπεὶ οὐκὶ ἰγάστριος." leg. οὐκ ἰογάστριος, quod et Schol. Townl. et Victor. diserte exhibent. „Sicut dixit: ἧς ἐκ νηδύος ἔσκε Ω. 496. At, inquit Schol. nec ἴα apud Homerum pro ὁμοῦ dicitur, nec composita ex ἴα habentur; sed ἴη pro μία ponitur: vt Π, 173 τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦγε. Iterum haec apposuit Schol. A. ad Ω, 47.

96. ὅς τοι ἑταῖρον ἔπεφνεν Cant. ὅς τις. omissus versus in Vrat. b.

98. λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσε. Clarke: „Alii μειλιχίοις ἐπέεσσιν, vt Λ, 137. cui lectioni et aptius respondet sequens ἀμείλικτον." In fraudem induxit Clarkium Barnes, qui more suo apposuit: „γρ. μειλιχίοις. Non lectio est, sed variatio, quam ipse apposuit ex Λ, 137 vbi idem versus iam lectus erat eo modo. ἀμείλικτον, πικρὰν καὶ οὐ προςηνῆ, Apollon. Lex. h. v. apposito hemistichio.

99. μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο. ἐνδείκνυσο, monstra, nunc quidem, verbis: vt a φάω, φαίνω, φάσκω, φαύσκω, ductum sit, non a φάω, φημί. cf. Eusth. et v. ad M, 280. Male itaque et hic πιφάσκεο codd. vt Vindob. μή μοι ταῦτα π. pro var. lect. ex Eustathio exsculpit Barnes perperam.

100. ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ. de ἐπισπεῖν iam dictum in nota ad B, 359. αἴσιμον repositum est e codd. Cant.

Vrat. A. b. d. Mosc. 2. Lipſ. vtroque Veneto; quod iam erat in edd. Flor. Ald. 1. Rom. mutatum in *μόρσιμον* in Ald. 2. forte aliis ex locis. habet tamen etiam cod. Alteri, qui eſt ex vilioribus.

101. *τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσί.* Inſolens prorſus oratio: *τόφρα τί μοι.* etſi omnes libros et edd. obſidet, niſi quod Ald. 2. cum turba ſequace, Turnebo quoque, aberrauit *τε.* Haud dubie fuit *ὄφρα δὲ*, quod toties legitur; v. c. Δ, 220. 1 *ὄφρα τοὶ ἀμφεπένοντο — τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον.* I, 546. 7 *ὄφρα μὲν οὖν — τόφρα δὲ Κουρήτεσσιν.* Et ſic ſaepe, etiam in Odyſſea, vt K, 125. 6. nunc mireris, in Schol. A. B. nude legi: *ἐν ἄλλῳ· ὄφρα δέ μοι.* et Schol. B. *τόφρα τι. τότε. πλεονάζει τὸ τί.* Exhibet quoque *δὲ* Vrat. d. et vn. Vindob.

102. *ἕλον ἠδ' ἐπέρασσα.* Venetus cum aliis *ἐπέρασα* Schol. A. *ἠδ' ἐπέρασσα. ἐν ἄλλῳ· ἠδὲ πέρασσα.* de his v. ad vſ. 40. Bentlei. agnoſcit lectionem in Heſychio: *ἐπέρυσσα, ἐπόνησα* corrigendam eſſe *ἐπέρασσα, ἐπώλησα.*

103. *ὅςτις θάνατον φύγοι.* *ὅς τις* lectio erat edd. ante Turnebum, quam tuentur codd. Cant. Mori. Harl. Vrat. b. d. Mosc. 2. Lipſ. Ven. Turnebus ex ed. Rom. intulerat *ὅς κεν.* *φύγῃ* erat vbique editum, et bene poterat ferri *ὅς φύγῃ κεν.* Erat tamen cum *ὅςτις* recipiendum quoque alterum ex iisdem libris *φύγοι*; quod eſt praeterea in Vrat. A. Townl. et vn. Vindob.

105. *καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.* Ita, *καὶ πάντων Τρώων* edd. Flor. Ald. 1. Rom. codd. Harl. Mori. Barocc. duo Vindob. Townl. Ven. Addit Schol. A. „*γρ. καὶ συμπάντων.* quod per Ald. 2. illatum erat. Vtrumque norat Euſtathius.

πέρι δ' αὖ. pro *περισσῶς. inprimis.* iterum alii *περὶ*, recte, ſi ſibi conſtarent, nec modo hoc, modo alterum arriperent.

106. *ἀλλά, φίλος, θάνε καὶ σύ. τίη ὀλοφύρεαι οὕτως.* Vtebatur verſu Pyrrho ap. Laert. IX, 67. Olim alii diſtinxerant *ἀλλὰ φίλος θάνε.* (h. e. *φίλος ἔθανεν ὁ Πά-*

τροκλος) καὶ σὺ τίη ὁ. vt esset: τίη ὀλοφύρεαι οὕτως; Schol. A. οὕτως, διὰ τοῦ ο. (non αὕτως) ἅπασαι, οὕτως. Scilicet lectum quoque αὕτως, vt in Eustath. et edit. nec refert vtrum scribas. οὕτως tamen codd. Cant. Mori. Vrat. b. Mosc. 2. Townl. Ven. duo Vindob.

φίλος pro vocandi casu. Knight tamen p. 91. vult esse φίλος περ ὤν, ὃς φίλος εἶς.

107. Nobiles sunt vss. sequentes multorum vsu. κάτθανε καὶ Πάτροκλος. Variarunt quoque alii; vt notum illud Lucretii: *Ipse Epicurus obit decurso lumine vitae* etc. laudatum a Clarkio, quem vide. Versum a Callisthene coram Alexandro pronuntiatum recitat Plutarch. in Alex. p. 695 F. et a Callianacte medico ad aegrotum arcessito Galenus in Hippocr. Epidem. VI. (p. 483. To. IX. Chart.)

108. οὐχ ὁράας, οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε. Barnes: „γρ. οἷος μὲν ἐγὼν ἠΰς τε μέγας τε.“ nec dixit, vbi. Nusquam equidem occurrere vidi. Videtur ipse versum variasse pro more suo.

109. θεὰ δέ με γείνατο. Cant. Vrat. A. b. Mosc. 2. Lips. Ven. pro vulgato δέ μ᾽ ἐγείνατο.

110. 111. ἀλλ᾽ ἐπί τοι καὶ ἐμοὶ Θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιὴ ἔσσεται, ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ, ὁππότε τις etc. Non dubito, grassatum in his esse acumen rhapsodi, qui per 111. forte et per 112. 113. explere voluit sententiam elliptice expressam omisso ἔσται. cum ἐπὶ esset pro ἐπέσται, ἐπιγενήσεται, ἐπελεύσεται. ita nec mirum est, ista: ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ, inepta per se, expediri commode haud posse. Verum videamus conatus grammaticorum.

Appicta est stigme ⳨ „Aristarchus (adiungit Niciam Schol. Townl. et Victor.) hunc locum ita constituerat, vt interpungeret et scriberet: ἀλλ᾽ ἔπι τοὶ καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. ἔσσεται ἢ ἠὼς ἢ δείλη ἢ μέσον ἦμαρ. ieiuna oratio! grammatica tamen ratio minus dura. ἔπι pro ἔπεστι. simile illis Od. Λ, 366 σοὶ δ᾽ ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων. etsi haec sensu diuerso dicta sunt. Iunxere hoc

modo τοὶ καὶ ἐμοὶ, vt eſſet pro σοί. lectum quoque σοὶ in Harlei. et contenderunt eſſe acuendum ἐπί τοι καὶ ἐμοί. vt ſit pro καὶ ἐπ' ἐμοὶ ἔσεται. Videtur tamen magis conſentaneum eſſe, ſi τοι ſit particula, *ſane*, ἀλλά τοι ἐπέσσεται καὶ ἐμοὶ θάνατος. Male autem ſcriptum in edd. κἀμοὶ, quae ſeriorum ſcriptio eſſe ſolet.

Alia ratio eſt, vt continuetur oratio, vti nunc editur, vsque ad ἔσσεται. Ita quoque Scholion Victor. et Townl. et addunt: ἄμεινον δὲ hoc, ὥςπερ ἔχει καὶ τὰ τῆς παραδόσεως.

Aliam difficultatem habent quae tam otioſe interponuntur: ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ. Ariſtarchus ſcripſerat ἢ δείλη. δειλινὴ ὥρα. idem Didymo viſum erat ἐν τῇ διορθώσει. et videntur recte emendaſſe; legitur quoque ſic in Mori. Vrat. A. et adoptauerat Ald. 2. Eſt tamen δείλης recepta lectio codicum, etiam Veneti, Townl. Victor. et ex vtraque quidem interpunctione. Etiam verſum ſic laudat Porphyr. ad K, 252. Apollonius et Suidas, vterque in ἠώς, et Etymologus in δείλη p. 261. qui δείλης aduerbialiter dictum eſſe ait, vt, δείλης ἦλθον. Dicendum ſaltem erat eſſe pro ἐπὶ, κατὰ δείλης. Euſtathius: ἢ δείλη. κατὰ δέ τινας δείλης. δείλης καιρὸς, ὥρα, ἢ ἐπὶ δείλης. Structuram tamen ſic eſſe duram, nemo negabit. Dura tamen et altera ratio, ſi ſuppleas: εἰ ἢ ἠὼς — γένοιτο ἄν. aut ſimile quid. Poterat molliri verſus non vna ratione; vt ſuſpicari liceat, aut ſtudio duriorem rationem eſſe adoptatam, aut ab interpolatione incerta et claudicante vitium eſſe profectum.

De partibus diei ex ſenſu aetatis priſcae, laudari ſolet hic verſus. ἠὼς ἐπὶ τῆς πρωΐας, ἕως ὥρας ἕκτης, ait Apollon. Lex. h. v. et Heſych. cum Suida.

112. ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται. In Venetis αρῃ cum Schol. B. τῷ σιδήρῳ. τινὲς δὲ, αρῃ βλάβῃ. Male habet, quod a Villoiſono omiſſi ſunt accentus. Prius, cum per σίδηρος reddatur, pro Ἄρει acceptum eſſe debuit; ſic enim ſaepe exponitur Ἄρης. Caſus tamen tertius Ἄρηι eſſet, non Ἄρῃ. Ita tamen ſta-

tuerunt veteres: Schol. Townl. et Victor. ἄρῃ τῷ σιδήρῳ. συνείληπται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄρηι. Erat quoque ἄρῃ in Lipf. Harl. Vrat. b. d. Mofc. 2. Townl. et Victor. Euftath. ἄρει et ἄρῃ, ἐκ τοῦ ἄρης. Intulit ex ed. Rom. ἄρει in edd. Henr. Stephanus; quae lectio grammaticae eft confentanea; at ἄρῃ auctoritate codd. et grammaticorum fe tuetur. Melius tamen fcribi puto Ἄρηι et pronuntiari per duas fyllabas.

Alia lectio fuit αρῃ pro βλάβῃ accepta, ideoque fcriptum ἀρῇ. Ita Schol. Townl. et Vict. τινὲς δὲ ἀρῇ, βλάβῃ, βέλους ἢ δόρατος. Etiam Schol. B. τινὲς δὲ ἀρῇ, βλάβῃ. Ita vero res redit ad obferuata ad M, 334 peccare hoc in metrum, cum prior breuis fit.

Supereft tertia lectio edd. ante H. Stephanum, ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρης ἐκ θυμὸν ἕλοιτο. Eft quoque in Cant. et vno Vindob. (in ceteris ἄρει et ἄρῃ) etiam in Schol. br. ita vero Ἄρης τις parum bene iungendum erat.

Hiatus tandem eft in iftis: ἐμεῖο ἄρει. nifi cum Bentleio emendes: ἐμεῖό γ' Ἄρει. Recreari facile fententia poffit extrufis mediis, vt fit ἀλλ' — ἔσσεται, ὁππότε τις καὶ ἐμεῖ' ἐκ θυμὸν ὄληται. Verum hoc eft mutare, non probabiliter verba vitiis liberare. ἐμοῖο follenni vitio Barocc.

113. ἀπὸ νευρῆφιν. „γρ. ἀπαὶ" Barnes. Miror eum hoc non intuliffe vt alibi fecit! ἀπὸ νευρῆφι cum iota paffim fcribitur; male. v. ad Θ, 300.

114. λύτο. priore breui ex ἐλέλυτο vt faepe iam vidimus. Opportune Clarke comparat λέκτο pro ἐλέλεκτο. priore breui: v. Exc. I ad lib. XVII p. 407.

116. Ἀχιλλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος. ἐρυσάμενος et h. l. Lipf. cum al.

117. τύψε κατὰ κληῖδα. κληῖδα, vt aliis locis. Occupauit recentiores editiones vitium κλῆδα.

121. ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν. Sch. A. „γρ. πτερόεντα προςηύδα." Sic Barocc. Vrat. A. b, Mofc. 2.

122. ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο. Sch. A. et B. notant, etiam ἧσο legi, quod Sch. B. exponit δίαγε. ὕπαρχε. Sicque

legit Townl. cum Victor. Petitum puto ex Od. Σ, 104 Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο κύνας τε σύας τ' ἀπερύκων.

τὸ ἐνταυθοῖ περισπαστέον. ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐνταῦθα Ἀττικοῦ. Sch. A. ſic quoque B. Et Schol. ined. e Cod. Pariſ. prolatum a Ruhnken. praef. Heſych. p. VIII. Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, Τίμαρχος καὶ Ἀριστοτέλης, Ἐνταυθοῖ ὁμοίως τῷ ἐνταῦθα, περισπωμένως ἀνέγνωσαν." Sic putes ἐνταῦθοι illos ſcripſiſſe. Verum comparatur ἔνδον, ἐνδοῖ. πέδον, πεδοῖ. v. Euſtath. ad Od. Σ, p. 1839, 56.

αἴ σ' ὠτειλὴν Venetus; et addit Sch. A. „οὕτως διὰ τοῦ — ην ἅπασαι." Receptum ergo pro vulgato ὠτειλῆς, quod minus doctum eſt.

123. αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες, „μηδεμίαν φροντίδα ἔχοντες. οἱ μὴ κηδόμενοι." Sch. A. B. οὐ κηδόμενοι in Apollon. Lex. et Heſych. poſſis ad funus trahere, etiam propter ſequentia, *non curantes funus hominis:* quorſum et inf. X, 465 ἀκηδέστως. ſed Homericus is vſus haud eſſe videtur. Sch. br. ἀφρόντιστοι. Schol. Exc. οὐ κηδόμενοι. οἱ δὲ ἀνηλέες. ὡς ἐπὶ τοῦ Λυκάονος. add. Etymol. in ἀκηδής. Eſt haec vox quoque ap. Apollon. Arg. III, 597. — ἀπολικμήσονται. obuio errore. Eſt quoque in Heſych. λικμάζειν. At Apollon. ἀπολιχμήσονται. ἀπολείξουσι ſicque alii.

124. ἀλλὰ Σκάμανδρος. Κάμανδρος Harl. vn. Vindob. vt alibi.

125. εἴσω ἁλός. ⊱ „quod εἴσω idem eſt atque εἰς." Sch. A. B. quaſi res noua ſit! omiſſum eſt poſt εἴσω, εἰς. ἁλὸς εἴσω Vrat. A.

126. 127. θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει ἰχθύς, ὅς κε φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δημόν. ⊱ Sunt plura Scholia ad h. l. etiam longum Porphyrii Scholion in Ven. B. ſeruatum; idem in Quaeſt. Hom. legitur ſ. VIII. p. 92 et 93. ed. Barnes. Duplicem iniere interpretandi et ſcribendi rationem veteres. Errant inter vtrumque Schol. br. et Euſtath. Videamus an aliquid diſtincte et perſpicue ex iis tradi poſſit.

Primo lectio variat: Φρῖχ' ὑπαλύξει et Φρῖχ' ὑπαΐξει· hanc habet Venetus: de qua statim videbimus; eamque intulerat Ald. 2. e qua propagauit H. Steph. Obtinet in codd. Cant. Mori. vn. Vindob. Philetas et Callistratus scribebant prius Φρῖχ' ὑπαλύξει; quae eadem erat in edd. Flor. Ald. 1. Rom. et reducta est a Barnes. Legerat quoque sic Apollon. Lex. „Φρῖκα. τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κύματος· μέλαιναν Φρῖχ' ὑπαλύξας." immo — ξει. In Hesychio nulla fit huius loci mentio, vt nec in Etymol. Vtramque lectionem notauit Eustath. et Harl. at miro modo illi grammatici veteres interpretabantur Φρῖκα per ψύχος, *frigus*, quod vt euitaret, satiatus carnibus in fundum maris se demittat piscis, et multo absurdius referebant eo, quod adipe saginatus piscis *frigus non sentit*.

Recte adeo monitum est: Φρῖκα Homero dici primum *horrorem* maris moti: τὸ ἐκ γαλήνης πρῶτον ἐξορθούμενον κῦμα, et tum ipsum *ventum*, mare turbare incipientem. Ita Ζεφύροιο Φρὶξ Il. H, 63 vbi cf. Obss. et Βορέαο Ψ, 692. Porphyrius Simonideum laudat tanquam rem ante oculos ponens: ἐς ἅλα στίζουσα πνοά. De quo non habeo quod dicam. Adde Φρῖκα mox pro ipsa maris superficie et pro ipso mari poni, vt Od. Δ, 402 prodit Proteus μελαίνῃ Φρικὶ καλυφθείς.

Aristarchus ergo (et vt ex Porphyrio intelligo, iam ante eum Aristophanes, et forte hic nominandus erat, nam Aristarchus Φρῖκ' ἐπαΐξει legisse infra dicetur) alteram praetulerat lectionem ὑπαΐξει, τὸ μέλαν κῦμα ὑποτροχάσεται, ὅς φάγοι ἂν τοῦ Λυκάονος τὸν δημὸν, πλοάζοντος καὶ ἐξ ἐπιπολῆς Φερομένου τοῦ νεκροῦ. Sententia quidem sic satis conuenit: natat cadauer in maris superficie, vt solet fieri, et ex interiore mari prodiens et emicans piscis illud adedit. Possis laudare B, 310 de dracone: βωμοῦ ὑπαΐξας. ὑφορμήσας.

Attamen vel ex hoc ipso versu, quem memoraui, intelligas vitium prosodicum ei lectioni subesse, quod grammaticos non sensisse mireris, nisi prosodiae eos incurio-

ſos fuiſſe ex innumeris locis conſtaret: in ἀΐσσω prior vbique eſt producta; neque yllo modo in hoc ac ſimilibus fieri poteſt, quod Erneſti ſibi perſuaſerat fieri poſſe, vt vocalis ante vocalem corripiatur.

Itaque nec admitti poteſt altera lectio, quam Ariſtarchi eſſe ait Schol. B. cum Townl. Vict. „Φρῖκ' ἐπαΐξει. ἄλλοι δὲ, ὑπαΐξει.“ Additur: οὕτως δὲ Ἀρίσταρχος ἐξηγεῖται· τῶν δὲ ἰχθύων τις κατὰ τὸ κῦμα θρώσκων, ὅ ἐστι, κολυμβῶν, ἐπὶ τὴν Φρῖκα ἀΐξει, (non, ὑπαΐξει) ἵνα Φάγῃ σε Φερόμενον. δεῖ γὰρ τὸν μέλλοντα ἰχθὺν Φερομένου τινὸς γεύεσθαι, ἄνω μετέωρον ἐπὶ τὴν Φρῖκα τῆς θαλάσσης ἐλθεῖν. Haec eadem ſunt in Townl. et Victor. Quae ſubiiciuntur, ad aliam lectionem et interpretationem ſpectant. Nec lectio e Chia in Scholio Townl. et Victor. enotata: ὑπαΐξαι. „ἡ δὲ Χῖα· μελαίνῃ Φριχ' ὑπαΐξαι. Fuiſſe puta ſcriptum: μελαίνῃ Φρίχ' ὑπαΐξαι (ſc. ἂν) pro Φρικί.

Relinquenda igitur omnino eſt lectio haec; etſi auctoritate idonea et bonis codd. ſubnixa, vt Veneto. Moſc. 2. vno Vindob. et retinenda altera ὑπαλύξει, circumſpicienda autem melior interpretatio, quam a Phileta in medium allata. Inſtitui ea poteſt modo duplici; aut vt piſcis, qui comederit, ὅς κε Φάγῃσι, poſtquam ſe ſatiavit, cadauere in fluctu ſummo natante, ſe ſubmergat ὑπαλύξει Φρῖκα, ὑποδυόμενος. vt ſolent piſces modo ſumma aquarum petere, modo ima. Apparet ὑπαλύξει habere ſenſum alterius ὑπαΐξει, ſed eſſe exquiſitius, ὑπαΐξει autem eſſe interpretationem. Aut, vt piſcis e profundo verſus ſuperficiem tendat; ita piſcis θρώσκων κατὰ κῦμα, ſubſiliens, exiliens, in mari, emicat ſupra aquarum ſuperficiem, ὑπαλύσκει Φρῖκα μέλαιναν, atque ita cadauer, in maris ſuperficie ſupernatans, adedit.

Scholia breuia, vt ſaepe fit, miſcent diuerſa. Primo loco, etſi quid legerint, non apponitur, fuiſſe tamen ὑπαΐξει arbitror, priorem rationem ſequuntur: ἐφαλλόμενος καὶ νηχόμενός τις τῶν ἰχθύων κατὰ θάλασσαν, καὶ ἐμπλησθεὶς τῆς Λυκάονος πιμελῆς, πάλιν ὑπὸ τὴν μέλαιναν

φρῖκα ὑπαλύσεται. Mox tamen idem: „ὑπαΐξει. ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ ἰχθὺς οὐκ ἐπιπολῆς γενήσεται, ἀλλ' ἐπὶ τὴν φρῖκα ἀΐξει. τὰ γὰρ νεοσφαγῆ τῶν σωμάτων ἄνωθεν ἐπιπλεῖ." (Fuit ἐπαΐξει, et οὖν pro οὐκ, et delendum ἀλλ'.) paullo post: ἀΐξει, ὑπονήξεται, ὑποκκλινεῖ. iterum ad prius referendum.

Argutatur Porphyrius multa, quae aut refellere aut iterare nihil attinet. In eodem pro Phileta est Polycletus. Respicit quoque ad Philetae mirum acumen Schol. ad Z, 459 vbi εἴπῃσι explicatur per εἴποι ἄν. vt h. l. sit ὅς κε φάγῃσι pro φάγοι ἄν. item Schol. ad Δ, 191 et ad X, 505.

ὅς κε φάγῃσι. Schol. A. „διπλῆ, ὅτι ἀντὶ τοῦ. ὃς φάγοι ἄν."

At ὥς κε φάγῃσι erat Aristophanis lectio; quod Schol. Victor. cum Schol. A. testatur eaque per H. Stephanum in edd. venerat ex ed. Rom. cum in Flor. Aldd. et hinc ductis esset ὅς κε, quod est in codd. Mori. Harl. Vrat. A. b. d. Mosc. a. Schol. br. videntur pronuntiare, ὅς κε φ. esse eadem vi, qua ὥς κε. „οὐ δεῖ τὸ, ὅς κε φάγῃσιν· ἄρθρον ὑποτακτικὸν λαμβάνειν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ· ὥς κεν. ἐπίῤῥημα." Schol. A. laudat ex Odyssea: ὥς κεν τις τόδ' ἔχῃσι. voluit: ὅς κεν ἔχῃσι. Od. Δ, 756. nam Od. A, 396 non satis conuenit: τῶν κεν τις τόδ' ἔχῃσι.

ἀργέτα δημὸν iam vidimus Λ, 817 pro τὸν λευκὸν ἐπίπλουν.

Notandum adhuc in Veneto et aliis scribi θρῴσκων, quod subtiliores voluere, quia est ex θρώσκω factum, et hoc pro θορίσκειν, a θορέω. v. Eustath.

Restat quaestio, quam pro suo quisque sensu diiudicet, an hi versus a prima manu profecti sint; deficit copula in θρώσκων τις, et, sensu vsuque edoctus facile agnoscas ingenium rhapsodorum, ea, quae simpliciter ac breuiter enuntiata sunt, locupletantium et ornantium, copia inani saepe et aliena. De tota Achillis oratione inde a vs. 126—135 equidem dubito. Nec tamen propter

hanc confeſſionem mihi iraſcatur ſeuerior aliquis: *μή βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ Φθόνος.*

128. *αἰζόκεν ἄστυ κιχείομεν Ἴλιον ἱρήν.* ⊱ „quod τὴν Ἴλιον feminino genere vſurpat Homerus.“ notatiuncula ſaepe repetita. Grauius eſt, *κιχείομεν Ἴλιον* repugnare metro. Eſſe debuit *κιχῶμεν Ϝίλιον*, aut, vt Bentl. corrigit, *κιχείω Ϝίλιον*.

130. 1. → Ariſtophanes ſex verſus ſeqq. vsque ad 135 *οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι* — damnauerat, tanquam inſertos ab iis, qui cauſſas deſiderabant, cur Fluuius iraſceretur: atqui, inquit, aperte cauſſae declarantur inf. 146, 147.“ Haec diſerte Schol. Townlei. et Victor. at Schol. A. prioribus verbis corrupte: *Ἀρίσταρχος διὰ τῶν ποιημάτων Ἀριστοφάνη Φησὶ στίχους ἐξηθετεθηκέναι*, hoc corrig. *στίχους ἓξ ἠθετηκέναι*. priora non aſſequor. Scripſerat ille *τὰ κατ᾽ Ἀριστοφάνην ὑπομνήματα*. Porro Schol. A. obſeruant, *τὸ δηθὰ* non eſſe Homericum (ſcil. hoc ſenſu, *ἐκ πολλοῦ χρόνου*, nam communi vſu eſt *διὰ πολλοῦ χρόνου*, diu) — Suſpicatur quoque, et merito, Schol. A. Ariſtarchum *πολέας* ſcripſiſſe. → *ὑμῖν ἀρκέσει, ἐπαρκέσει. βοηθήσει.* proprie *ἄρκιος Φανήσεται.*

135. *νόσφιν ἐμεῖο* ſcil. *ἐμοῦ νόσφιν ὄντος* Sch. B.

137. *ὅπως παύσειε πόνοιο*. Harl. Vrat. A. b. Moſc. 2. *Φόνοιο* (vt 134) accommodatius: et praefert Bentl. cum Erneſtio, et merito. Occurrit ſimilis verſus inf. 249. vbi eadem eſt varietas.

138. *λοιγὸν ἀλάλκοι.* Euſtath. cum ed. Rom. *ἀμύνῃ*. Margo Steph. *ἀμύνοι*. Aliquoties hoc libro vox haec legitur cum hac varietate 250. 539. 548. Olim quoque lectum fuit *ἀλάλκῃ* vt recte ex Apollonio et Heſychio colligitur a Tollio.

140. *Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο.* vocem iam N, 643 lectam vidimus ad Θ, 85. Habetur in Sch. B. *ζήτησις* ad h. l. quomodo, cum catalogum ante quinque dies feciſſet (ſcil. poeta in rhapſodia ſecunda) et hic Aſteropaeus ante XI dies adueniſſet (inf. 156) eius non meminerit (in recenſu,) ſed Pyraechmen memorauerit B, 848 Paphlagonum

ducem. Scilicet hic primo loco dux fuit, Asteropaeus secundo, et in primum locum successit Pyraechme caeso (Π, 287.)" Lucem accipit haec crisis, si compares Obss. ad B, 848. vbi videbis fuisse quoque qui eo loco versum de Asteropaeo inculcarent. Eadem Schol. Townl. et Victor. ad h. v. repetunt. Inserit eadem Eustath. p. 1228, 30 sq. v. Obss. ad B, 848. Alia crisis est in Schol. Townl. ad 156. εἰλήλουθα ibi non esse *veni* aut *venio*, sed pro ᾠχόμην. ἐξηρχόμην. ante XI dies domo exibat, quinis diebus in itinere consumtis non nisi quinto vel sexto die Troiam peruenerat. Etsi nimia est subtilitas, delectat tamen acumen. Sufficit dicere: in pugnam induci a poeta Asteropaeum aliquem, e Paeonum ducibus antea aut non (potest enim is qui M, 102 memoratur, e Lyciis esse) aut obiter memoratum, Achilli adhuc ignotum, et non nisi ante vndecim dies inter Troianorum socios versantem.

141. Πηλεγόνος ex Πηλεγὼν, at Οὐκαλέγων, Πελάγων scribendum, quia Οὐκαλέγοντος, Πελάγοντος inde ducitur. Sch. A. Add. Eustath. p. 1228, 13 sq. Memoratur Pelegonus a Iustino VII pr. hist. tanquam priscis regibus Macedoniae annumeratus.

Ἄξιος multi. Sed recte monet Barnes, esse Ἀξιὸς scribendum, e canone grammaticorum, vt ab appellatiuo discernatur: de quo ibid. Eustath.

142. καὶ Περίβοια Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν. tolerandus forte hiatus in medii versus caesura. Ἀκεσσ. Lips. Vrat. A.

143. τῇ γάρ ῥα μίγη. „In alio τῇ γάρ ῥ' ἐμίγη" Sch. A.

144. τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν. τῷ ῥ' Ἀχ. Barocc. Vrat. b. Mosc. 2.

146. κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν. ⟩— „quod περὶ deest ante αἰζηῶν." Schol. A.

147. τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον οὐδ' ἐλέαιρε. ἐδάϊζε. Sic codd. Ven. Schol. B. br. Eustath. Vrat. A. b. d. Mosc. 2. vn. Vindob. et edd. praeter Romanam, e

qua Stephanus ἐδάιξε intulerat; sequitur tamen ἐλέαιρε. Sch. B. obseruat, Pium frigere putasse adiecta οὐδ' ἐλέαιρεν, siue Achilli siue Fluuio tribuatur.“ Potest sane frigere, si ad elegantiam Atticam ab Homerica simplicitate auocatus est animus. κατάῤῥοον Townl. e more composita effingendi.

149. τὸν πρότερος προςέειπε. τὸν πρότερον προςέφη. Mosc. 2.

150. ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν. ἀντίον Mosc. 2.

151. Δυςτήνων δέ τε παῖδες. versus iam pronuntiatus ore Diomedis ad Glaucum sup. Z, 127. Sunt omnino plura hic ex illo loco adumbrata. „γρ. ἀντιφέρονται. Barnes. ex suo commento, puto pro ἀντιόωσι.

154. εἶμ' ἐκ Παιονίης. est, venio. si esset ex εἰμὶ, scribendum erat εἴμ' ἐκ. Paullo ante τίη γενεὴν ἐρεείνεις; in ed. Ern. γενετὴν vitium est, non varietas.

155. Παίονας ἄνδρας ἄγων. ⸓ „quod alius hic Paeonum dux memoratur, quam in Catalogo. Sch. A. „Scilicet Pyraechmes B, 848 sq. Vidimus eandem ἀπορίαν sup. notatam ad v. 140. Addit aliam Sch. B. quod nunc Paeonas *a longis hastis* designauit, at sup. B, 848 ἀγκυλοτόξους eos appellauerat. Forte, inquit, duo Paeonum erant agmina. De his iam actum est ad l. l. B, 848. Obss.

ἄνδρας ἔχων Ven. quod nusquam praeterea enotatum vidi.

156. ὅτ' ἐς Ϝίλιον. Debuit esse ὅτε Ϝίλιον. notarat quoque Bentl. Indoctius ὁ δ' ἐς Ἴλιον pars codd. et edd. Hemistichion vss. 155. 156. laudant grammatici, vt doceant, ἠὼς dici de toto die. Apollon. Lex. Suidas. Hesych. ἡ δὲ μὲν ἠὼς ἐνδεκάτη. in ἠώς. add. Schol. Odyss. B, 1. Emendanda lectio Etymol. in ἠώς, Ἠὼς δέ μοι ἐστὶ δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα. Super hac vltima voce est crisis acuta Schol. Townl. Victor. de qua dictum sup. ad 140.

157. αὐτὰρ ἐμοὶ γενεή. ἐμὴ γενεὴ Vrat. A. Mosc. 2.

158. Ἀξιοῦ ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν. Eſt hic verſus, qui iam ſup. B, 850 variè lectus occurrerat: Ἀξιοῦ, (non Ἀξίου) ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν. Nunc Sch. A. Townl. Vict. etiam ad h. l. excidit; aut dicendum potius eſt, ab iis codd. verſum exulaſſe. At Sch. B. monet, Eudoxum legiſſe ſine ν. (non αἶαν, ſed αἶα) Ἀξιοῦ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἶα *limpidiſſimus fons in Axium* aliis aquis receptis *turbidum exiens.*" Moleſtum eſt, turbatam eſſe ſcriptionem in verſu recitato: excidit poſt Ἀξιοῦ, ὃς κ. et Αἶα erit cum appoſito iungendum: Αἶα, κάλλιστον ὕδωρ, ἐπικίδναται. aut ἐπικίδναται actiue accipiendum.

Nunc altera eſt quaeſtio, an omnino hic verſus a primo poeta profectus ſit. Omiſſus eſt in Veneto, in Townl. Vrat. d. at in marg. Lipſ. et vnius Vindob. adſcriptus eſt: et videtur ab h. l. cum non de amne, ſed de deo quaeratur, aliena ſententia et ex B, 850 confictus eſſe; turbat quoque ὃς — ὃς. Ἀξιὸς ὃς et h. l. emendat Bentleius.

159. τόνδ' ἐμὲ φασὶ γείνασθαι. Aſcalonita plene legerat ἐμέ. at alii δέ με monente Schol. A. Scilicet illi non τόνδ' iunxerant, ſed τὸν δ' ἐμὲ, et τὸν δέ με. hoc in Vrat. A. Itaque comparat Schol. A. Od. A, 215 μήτηρ μέν τ' ἐμὲ, aliis μέν τέ με, φασί. Et ſane verius hoc τὸν δ' ἐμὲ vel τὸν δέ με. hoc erat in ed. Rom. et in Ven. Moſc. 2. illud τὸν δ' ἐμὲ Turn. at τόνδ' ἐμὲ iam in Flor. Aldd. H. Steph. et hinc ductis: et codd. Vrat. b. d.

160. γείνασθαι. νῦν αὖτε μαχώμεθα. Ven. γείνεσθαι c. Schol. ἐν ἄλλῳ, γείνασθαι. νῦν δ' αὖτε Harl. nec male.

161. ὡς φάτ' ἀπειλήσας. Narrationem inſequentem impeditam eſſe, facile ſentias; et notauit iam Euſtathius; ſtructura poetam excidiſſe, δούρασιν eſſe dictum, cum requireretur δούρατα ad ἀνέσχετο. Occurrebat Wolfius continuando ſententiam et parentheſi includendo ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν. v. praef. pr. ed. p. XVI. Verum oratio ſic alio modo eſt impedita: ſatis enim apparet, nouam

ſententiam procedere: καί ῥ' ἑτέρῳ μὲν — τῷ δ' ἑτέρῳ. Video quoque nunc inſpecta altera editione abiectam eſſe inuentum. Non infrequens eſt illud in ſcriptoribus, vt ſentiant alia quam ſcribunt; eſtque δούρασιν ſubintelligendum ἐμάχετο, ἠκόντισε. quod toties occurrit, et iam Δ, 490. 496. vel ἔβαλεν ex v. ſequ. 164. Maior ſcabrities eſt in ὁ δ' — ὁ δ'. — verum ſaepe ea in poeta obuia.

ἀπειλήσας. νῦν αὐχήσας ἢ ὀργισθείς. Sch. br. prius recte. — „γρ. ἀνέσχεθε Barnes." ſcil. aliis in locis.

162. ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς ἥρως Ἀστεροπαῖος. Schol. A. cum Townl. et Victor. obſeruat iterum, Ariſtarchum ſcripſiſſe ἁμαρτὴ, ex ἁμαρτήδην; Maſſilienſem tamen ἁμαρτῇ exhibere, hocque vſu eſſe receptum; repetit haec Euſtathius. De hac voce et grammaticorum disputationibus collecta ſunt potiora ſup. ad E, 656.

ἁμαρτῇ ed. Flor. ſubſcripſit iota Ald. 1. Rom. neglexit hoc iterum Ald. 2. eamque ſecuti, H. Stephanus, Clarke. A Turnebo editum eſt ἁμαρτῇ. (non ὁμαρτῇ) Barnes per ſtructuram turbatam in fraudem inductus audacter repoſuit ὁμάρτει δούρασιν ἀμφοῖν, a multis propterea obiurgatus. adſcripſit more ſuo: γρ. ὁμάρτει. ὁμαρτῇ et ἁμαρτῇ. miſcens variam lectionem et ariolationem, tanquam eodem loco haberet. Laudat idem ἁμάρτη e Barocc. et ἁμαρτὴ e Schol. Excerptis: vtroque loco ſuſpicor ſcriptum fuiſſe ἁμαρτὴ, quae Ariſtarchea erat lectio. At ἁμαρτῇ, quae antiqua fuit forma, nunc reſtituta eſt, adſtipulantibus Apollonii Lex. h. v. (in quo: ἁμαρτῇ. ἅμα. ὁμοῦ. — ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφίς. ad quem locum v. Excurſum IV. Tollii) et Venetis, cum Townl. Victor. ἁμαρτῆ ſine iota eſt in Cant. Harl. Mori. Vrat. A. b. Lipſ. ἁμαρτῇ vn. Vindob. alter ὁμαρτῇ.

ἀμφίς. quod varium vſum habere, docent lexica; et ſaepe iam vidimus. h. l. eſſe videtur, vtrinque, vt Σ, 502 ἀμφὶς ἀρωγοί. Schol. B. tamen ἀμφὶς, δίχα. vt N, 345. 706. E Maſſiliotica recenſione laudat Schol. A. ἄμφω. forte fuit ἀμφοῖν.

163. ἐπεὶ περιδέξιος ἦε. „περιδέξιος vna voce, vt ἀμφιδέξιος." Est ὁ ἀμφοτέρωθεν δεξιός. Vox illustrata in glossis Hippocratis ab Erotiano in ἀμφιδέξιος, et in glossis Galeni: quae ad Aphor. VII, 43 spectant: meminit quoque eius Sextus Empir. p. 380 vbi v. Fabric. Apollon. Lex. h. v. οἱ μὲν, περισσῶς δεξιὸς περὶ τὴν τοῦ δόρατος βολήν. (fere vt ἀμφίγυος dictum esse videtur ap. Sophocl. Trach. 504) οἱ δὲ κατ' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ὡς τῇ δεξιᾷ, βάλλων. hi haud dubie melius. Vt ex Schol. B. intelligo, fuere, qui πέρι δεξιὸς scriberent; hi accepere etiam περισσῶς δεξιός. vti et Schol. Townl. Victor. τινὲς, ἀντὶ τοῦ ὑπερδέξιος. μεγάλως δεξιός. ὡς περίσσοι γυναικῶν. (Od. Σ, 247) Est hemistichium: αἰεὶ περιδέξιος ἥρως, quod habetur inter fragmenta Callimachi, CCCIII. e Suida.

164. οὐδὲ διὰ πρὸ in aliis διαπρὸ vna voce vt alibi quoque.

165. ῥῆξε σάκος ⳩ „ὅτι ἄρρωτα τὰ ἡφαιστότευκτα ὅπλα." Reuocant nos Scholia ad Υ, 268 sq. vbi idem versus iam erat lectus.

166. τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρός. ⳩ „quod μὶν πῆχυν ἀρχαϊκῶς dictum est pro τὸν πῆχυν αὐτοῦ."

ἐπιγράβδην. ὅσον ἐπικαταξῦσαι, versu adscripto Apollon. Lex. h. v. Hesych. Etymol. Schol. br. ἐπιξεστικῶς, ἄχρι μόνου τοῦ δέρματος. Schol. Victor. ὡς ἐπιξέσιν. De voc. cf. Δ, 139. Idem ἐπιλίγδην, Ρ, 599 strictim, stringendo cutem. In Lipſ. Vrat. b. scriptum, vt solet, per υ. ἐπιγραύδην. Vrat. A. ἐπιγραύδων.

167. σύτο δ' αἷμα. Vrat. A. χύτο.

ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ. at praecesserat δόρυ. suppleuit ergo in animo μελίη, αἰχμὴ, ἐγχείη. Notat quoque Eustath. et Schol. Exc. exemplum aliud apponunt. Od. M, 75. νεφέλη — τὸ μὲν (sc. νέφος.) Mox λιλαιομένη, tropo toties obuio, vide vel ad Λ, 373. Ο, 317. At ἰθυπτίωνα, τὴν εἰς εὐθὺ φερομένην Sch. A. vt in illo: τοῦ δ' ἰθὺς βέλος πέτετο (Ν, 99.) add. Υ, 99 de ipsius Achillis hasta.

et τὴν εἰς εὐθὺ πετομένην versu adscripto Apollon: Lex. h. v. Similia Hesych. Sch. br. et Eustath. Nam ab Etymol. vtraque vox exulat. Credendum igitur est, antiquitus non modo πτέω, πτῆμι, sed et πτῖμι fuisse.

169. μελίην ἰθυπτίωνα ⊱ „quod Zenodotus ἰθυκτίωνα scripserat, a κτεδὼν, fibra ligni. διὰ τὸ κτεδόνας λέγεσθαι τῶν ξύλων τὰς γραμματοειδεῖς διαφύσεις.“ Schol. A. At Schol. Townl. Vict. Ἀρίσταρχος ἰθυκτίωνα. ὅ ἐστιν, ἐπ' εὐθείας ἔχουσαν τὰς ἀκτεδόνας καὶ τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις. Aristarchum itaque scripsisse tradit Schol. Townl. Victor. cum Eustathio: Ἀρίσταρχος δὲ, φασὶν, Ἰθυκτίωνα γράφει. τουτέστιν, ἐπ' εὐθείας ἔχουσαν τὰς κτιδόνας, ἤγουν τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις, ἃς οἱ ἰδιῶται ἶνας φασίν. ἡ δὲ χρῆσις τῶν κτιδόνων δηλοῦται καὶ ἐν τῇ περὶ λίθων γραφῇ. Sunt ergo κτεδόνες vel κτιδόνες, et ἀκτεδόνες, ap. Theophrastum hist. Plant. V, a κτηδόνες venae lignorum, de quibus docte disputat H. Stephanus in Thes. Ind. h. v. Difficile tamen dictu est qua analogia ab hac voce ductum esse potuerit ἰθυκτίων. debuisse saltem esse ἰθυκτηδών. ἰθυκτηδῶνα.

172. μεσσοπαλὲς δ' ἄρ ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος. ⊱ „quod ὄχθη dicta est, quae mox κρημνὸς, quia omnia alta dicuntur ὄχθαι.“ Sch. A. Obseruatio saepe memorata, ὄχθην omnino esse τὸ ἐξέχον. cf. sup. ad 17.

μεσσοπαλὲς Venetus et Sch. vterque. οὕτως Ἀρίσταρχος. Addit alius: „ἄλλοι μεσσοπαγὲς — οὐκ εὖ. velle enim poetam dicere, ἕως μέσου παλλόμενον, ad declarandum Achillis robur.“ Atqui haec eadem vis inest alteri: si hasta terrae infigitur vsque ad mediam partem. Nihilque adeo habet alterutra lectio cur praeferatur. Contra μεσοπαλὲς ambiguum est, sitne hasta in media sui parte vibrata; et cur non hasta tota se moueat? mouet autem se potissimum in extrema seu infima parte, quae οὐρίαχος est, vt alibi vidimus: Π, 612. P, 528 ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη. Ceterum μεσσοπαλὲς agnoscit Apollon. Lex. ὅτι ἐκ τοῦ μέσου πάλλεται, ὅ ἐστι, κραδαίνεται. vtrumque Hesych. Schol. br. et Eustath. Mosc. 2. a m.

pr. Solum μεσσοπαγὲς Sch. br. μέχρι τοῦ ἡμίσεως καταπεπηγός.

Porro vis τοῦ ἔθηκε eſt notabilis. expectabatur ἔπηξεν ἕως τοῦ μέσου. aut ἧκε, ab ἵημι. pro hoc dictum ἔθηκε μεσσοπαγές. Erneſti ſenſerat inſolentiam vſus τοῦ θῆκε, at putabat eam ſic expedire, vt compararet alterum, quod *ſtare haſta* dicitur in corpore; ergo et eum, qui immittit, dici poſſe τιθέναι. Quod vix placere poteſt. τίθημι eſt Homericum, pro ποιοῦμαι.

„γρ. χάλκεον ἔγχος Barnes.

173. Πηλείδης δ' ἄορ ὀξὺ — ξ quod, cum Ἀχιλλεὺς praeceſſiſſet, vſ. 169 nunc ſubiicitur Πηλείδης, tanquam de alio antea dixiſſet." Schol. A. Ouoſi hominis obſeruatio!

174. ἆλτ' ἐπί οἱ μεμαώς. Ita ſcribi volebat Schol. A. Alii, ſcilicet e ſchola Ariſtarchea. (cf. ad A, 368) ſcripſere, ἐπὶ οἷ, quod et edd. habent ante Clarkium. Poterat etiam ſcribi ἆλτ' ἔπι. pro ἐπῆλτο vel ἐπιμεμαὼς οἱ. Poſſunt rationes afferri pro vnoquoque.

176. ἐρύσσεσθαι μενεαίνων. Edd. ante Turnebum ἐρύσασθαι, quod ille correxit ἐρύσσασθαι, eaque erat lectio vulgata. At ἐρύσεσθαι Euſtath. Barocc. Cant. Mori. Moſc. 2. Vrat. b. et melius, dummodo ἐρύσσεσθαι ſcripſeris, quod exhibet Venetus; et expreſſum eſt in edd. Odyſſ. Φ, 125. vbi hic verſus iterum legitur.

177. τρὶς δὲ μεθῆκε βίῃ. Barnes edidit βίη, et addit: „γρ. βίῃ. hoc reduxit Clarke. Scilicet variat lectio: Barnes ſequutus eſt Cantabrigienſem Edit. et eſt βίη in ed. Flor. Ald. 2. ſic quoque cod. Harlei. At βίῃ eſt in Ald. 1. Rom. Turneb. Steph. cum Euſtath. et codd. Sane μεθιέναι abſolutè dicitur, ergo et βίη μεθίῃσιν, h. e. λέλυται, vt μεθίῃσιν aliquis, remittit, deficit. ſi βίῃ adiicitur, deficit ille viribus, vel remittit, neceſſitate coactus, vt h. l. cum ſine ſucceſſu vires exſerit. Vſitatior eſt caſus ſecundus, μεθῆκε βίης, vt χόλου et alia. ſicque ſcribitur in iisdem verſibus Od. Φ, 125. 126 repetitis: τρὶς δὲ μεθῆκε βίης.

μεθίηκε Lipſ. debuit ergo eſſe: τρὶς μεθίηκε. Mox ἆξαι, ϝαξαι, v. ad Γ, 367.

179. ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα. „πρὶν, λείπει τὸ ἐλθών“ Sch. B. excidit membrum, πρὶν τοῦτο τελειοῦσθαι.

ἀλλὰ ε πρὶν Cant. quae eſt bona lectio, et miror Bentleium hinc facere ἀλλάγε. Nam duplici accuſatiuo fungitur ἀπαυρᾷν, vt Z, 17 ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα.

. ἄορι. Ad h. v. notat Schol. Townl. Vict. „τῷ δόρατι. Φιλήτας· καί κεν Ἀθηναίης δολιχαόρου. ἀντὶ τοῦ, μέγα δόρυ ἐχούσης.“ quod fragmentis Philetae a Kayſero collectis erit adiiciendum.

181. γαστέρα γάρ μιν τύψε. „γρ. μιν ἔτυψε“ Barnes. γαστέρι Moſc. 2. In verbis χύντο χαμαὶ χολάδες (h. e. τὰ ἔντερα) Clarke rem turpem conſulta verborum κακοφωνίᾳ expreſſam obſeruat.

182. τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν. „γρ. ὄσσ' ἐκάλυψεν.“ Barnes. ſicque Vrat. A.

182. Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας. grauius quod alibi vſurpat: λὰξ ἐν στήθεσι βὰς Z, 65 et ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βχίνων Π, 503. Vide an lenior ſit oratio, ſi iungas: Ἀχιλλεὺς ἐνορούσας ἐξενάριξε τεύχεα στήθεσι, pro ἐκ τῶν στηθέων.

δ' ἄρ'. Barocc. γάρ. Clarke ſollenne ſuum appingit: „ἄρ' deinceps. vt facere ſolitus erat.“

ἐνὶ. „γρ. ἐπί.“ Barnes.

ὀρούων. Vrat. d. et b. a m. ſec. duo Vindob.

183. καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα. ⊱ „quod εὐχόμενος pro καυχώμενος“ Sch. A. quaſi nouum hoc eſſet!

185. Ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι. ⊱ „quod περ abvndat; vt in illo: Φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον“ (Od. P, 47) Schol. A. non abundat; ſed eſt καίπερ. licet ſis natus ex Fluuio deo.

Porro ad ἐκγεγαῶτι Schol. A. notat, ſic Ariſtarchum legere. Fuit ergo et alia lectio; haud dubie ἐκγεγαῶτα. eaque lectio eſt in Ald. 2. et in Lipſ. et vno Vindob. etiam Schol. A. notat Κρονίωνος παισὶν eſſe pro ἐκγόνοις.

quod ipſa res docet; nam Achilles a Peleo, is ab Aeaco, hicque a Ioue ortus.

186. *Φῆσθα σὺ μὲν Ποταμοῦ.* Tyrannio *Φῄσθα* ſcripſerat, vt ſit praeſens; teſte Schol. B. Vict. Townl. (et habet hoc rationem, *Φημὶ, Φῄς, Φησί.* contra pro *ἔφης, Φῆς.* Ergo in praeſenti a *Φῄς, Φῄσθα,* et a *Φῆς, Φῆσθα.*) At Schol. A. ſiue praeſens ſiue aoriſtus ſecundus ſit, ſcribendum eſſe contendit *Φῆσθα.* Additur tamen: „*τούτῳ δὲ μόνῳ διαλλάξει, τῷ σὺν ι γράφεσθαι τὸ η ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος.*" Ita eſſet in praeſenti *Φῇσθα*, quod non occurrit, ſed *Φῄς* alii ſcripſere, non *Φῆς.* Huius tamen iota nulla ratio idonea reddi poteſt; niſi quod praeſens ab aoriſto diſcernere voluere grammatici. v. Euſtath. ad Od. H, 239. p. 1578, 18. Hoc igitur ipſum velle putandus eſt Schol. A. *Φῄς* in praeſenti. Ex Schol. Victor. et Townl. diſco, ipſum Tyrannionem iota addidiſſe *Τυραννίων δὲ βαρύνει, ὡς ἐνεστῶτος χρόνου, καὶ μετὰ τοῦ ι γράφει.* ſcripſit ergo *Φῇσθα.* Contra ſcripturam *Φῄς* multis diſputat Etymologus h. v. Ad hanc controuerſiam ſpectat locus Apollonii Lex. in *Φῆσθα, λέγεις.* laudato verſu Od. Γ, 357. *εὖ δὴ ταῦτά γε Φῆσθα. ἄνευ δὲ τοῦ ι γραπτέον. ἐπεὶ καὶ οἱ Αἰολεῖς Φῆσθα λέγουσι.* cf. ad A, 397. In edd. conſtanter legitur *Φῆσθα.*

187. *αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὔχομαι εἶναι.* ⸓ appicta ſtigme, ſed excidit ſcholion; reſpexit, puto, notata ad vſ. 185 de *παισίν.* Et ſupplent Schol. Townl. et Victor. „*Ποταμοῦ γένος. ἀλλὰ καὶ Αἴγινα Ἀσωποῦ. οὐκ εὐτελίζει οὖν τοὺς Ποταμούς· ἀλλὰ Δία προκρίνει. ἄλλως τε τὰ τῶν πατέρων ἀεὶ προκρίνει ὁ ποιητής.*

γενεὴν Διὸς εὔχομαι εἶναι. Bentl. corrigit *γενεῆς.* vt Z, 211 *ταύτης δὴ γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.* item Υ, 241. Adde Υ, 105. Attamen nec minus Od. Ο, 225 *ἀτὰρ γενεήν γε Μελάμποδος εὔχομαι εἶναι.* eſt *κατὰ γενεήν.* vt (*κατὰ*) *γένος.* Ξ, 113 *πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι.*

188. *τίκτε μ' ἀνήρ.* hoc verſu appoſito Heſych. probat *τίκτειν* etiam de maribus dici.

189. ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διός ἐστιν. Vrat. ὁ δ' ἄρ' ἐκ Διὸς Αἰακός ἐστι.

190. Ποταμῶν ἁλιμυρηέντων. Venetus B. legerat ἁλιμοιρηέντων. (quo ſpectat Moſc. 2. ἁλιμοιρεέντων) nec μύρεσθαι aptum eſſe cenſens, cum proprie ſit τὸ ἐπὶ μόρῳ τινὸς θρηνεῖν, reprehendit Ariſtarchum qui per υ ſcripſerat; δηλοῖ γὰρ, inquit, τοὺς τὴν ἰδίαν μοῖραν (ſcil. aquarum) εἰςβάλλοντας ἐν ἁλί. et comparatur inf. v. 219 οὐδέ τι — Conſentiunt tamen in ἁλιμυρηέντων, quod iterum occurrit Od. E, 460. ἐς ποταμὸν ἁλιμυρήεντα, ceteri omnes; et μύρεσθαι eſſe fluere, ῥέειν nemo dubitet; vt eſt in Apollon. Lex. Heſych. Etymol. Schol. br. Euſtath. Etiam Apollon. Arg. I, 913 ἐκ πέτρης ἁλιμύρεος. vbi cf. Schol.

191. κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ Ποταμοῖο τέτυκται. Ariſtarchus ſine δ', vt modo vſ. 160 νῦν αὖτε. perpetua varietas. Barnes: „γρ. Διὸς γενεῆ.“ ſupplendum eſſe γενεῆς ποταμοῖο, quis non videat!

192. 3. καὶ γάρ σοι Ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναταί τι χραισμεῖν. Varie interpungi poſſe obſeruant Schol. vtraque. poſſe enim χραισμεῖν et ad μέγας et ad δύναται referri; aut etiam, εἰ δύναταί τι, χραισμεῖν, pro χραισμείτω.

μέγας πάρα Ald. 2. εἰ δύναταί τοι Cant. τις Vrat. d.

194. τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει. Legebatur in edd. οὔτε. ſed οὐδὲ poſtulat ratio grammatica, cum ſequatur οὐδὲ vſ. 195. et exhibent codd. Cant. Mori. Townl. Vrat. b. etiam Venetus. Etiam ap. Etymol. in Ἀχελώϊος eſt οὐδέ. In Apollon. de Syntaxi p. 96 eſt τῷ δ' οὐδὲ, ſicque Vrat. A.

Interpungunt τῷ, οὐδὲ, vt ſit δι' ὅ. atqui durior ſic oratio ſit; et eſt τῷ pro ᾧ Διί. itaque ſuſtuli interpunctionem. Etiam Apollon. de Synt. l. c. τῷ per ᾧ reddit.

Ἀχελώϊος ϝισοφαρίζει. habet vitium in digamma peccans. Sup. I, 390 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζει. Niſi itaque totus qui ſequitur locus rhapſodi ſerioris eſt, probabile ſit fuiſſe ἀντιφερίζει, quod inf. 357. 411.

488. in simili re obtinet, quodque iam Bentley in medium protulerat hic et sup. VI (Z) 101. Forte tamen nec hoc necesse, sed seu scribendum seu pronuntiando contrahendum Ἀχελῷος, quod serius sine iota Ἀχελῶος scribi coepit. Aeolum fuisse Ἀχέλωιος narrant; forte verius, antiqua scriptura O pro Ω. Dawes non modo Ἀχελώιον damnat hoc loco, verum omnino ex Homero et Hesiodo eiiciendum esse pronuntiat, etiam inf. Ω, 616. nec tale nomen fuisse fluuii, sed Ἀχελωϝος, imperiose pro viri ingenio: Misc. crit. p. 175. 6. Est tamen hoc frequens, nomina fluuiorum proprie esse adiectiuae formae, dum subintelligitur ποταμός.

195. οὐδὲ βαθυῤῥείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο &c. „quod Zenodotus versum non habuit" Schol. A. Dicas, sic tamen et vss. sqq. abesse debere, quae de Oceano proprie aliquo modo dicuntur; at Schol. Townl. et Victor. post illa: τινὲς δὲ οὐ γράφουσι τὸν στίχον, θέλοντες ἐξ Ἀχελώου ῥεῖν. τὸν γὰρ αὐτὸν Ὠκεανῷ Ἀχελῷον φασί. Quod sane valde insolens esset; contra de Oceano saepius haec praedicata sunt; et notantur hi versus, propter notiones priscorum hominum, quocunque tandem sensu haec dicta sunt, amnium, maris et omnium aquarum originem ex Oceano duci.

Nec minus tamen Acheloi notio aliqua esse debuit antiquissima, qua ille inter nobilissimos et praecipuos amnes haberetur, et, quoties omnino amnis declarandus esset, ille nominaretur: ita vt, quemadmodum ipsum elementum aquae per Oceanum, ita πᾶν πηγαῖον ὕδωρ per Acheloum designaretur: quo vsu adductus Maro simpliciter *Acheloia pocula* dicere potuit. Praeiuerant Graeci, vt exemplis docuit Macrobius V, 18. qui ex Aristophanis Cocalo laudat: — ἤμουν ἄγριον βάρος· — ἔτειρε γάρ τοι μ' οἶνος οὐ μιγεὶς, πόμα, Ἀχελώῳ. *euomui graue onus* stomachi: *male enim me habebat vinum cum* aqua *non mixtum* seu vt Macrobius ipse vertit: *grauabar vino cui* aqua *non fuisset admixta*, id est, mero. Disertus ad hanc rem locus est ex antiquioribus petitus in Eustathio:

ὁ παλαιὸς λόγος πάνυ τὸν Ἀχελῶον σεμνύνει, ὡς καὶ πᾶν ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ Ἀχελῶον κληθῆναι. καθὰ καὶ Ὠκεανὸν, ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ. Φησὶ γοῦν τις· „Ἀχελῷον ῥάπτετε.“ τουτέστι, τὴν γῆν ῥάνατε τῷ ὕδατι. leg. ῥάσσατε, quod etiam Od. Υ, 150 occurrit. Inde obuium est in poetis *Acheloum* poni pro *aqua* v. c. Eurip. Bacch. 625. Androm. 167. Aristoph. Lysistr. 381.

Caussam cur Achelous tantam auctoritatem habuerit, inde repetitam videbis in Excerptis ap. Eustath. et melius in Schol. Townl. et Victor. quia Achelous erat maximus amnium Epiri et Aetoliae, in quibus locis antiquissima Hellas fuit, circa Dodonam, a Sellis habitatam. Saepe eius mentio facta in responsis Iouis Dodonaei, et iussi, qui consuluissent, θύειν Ἀχελῴῳ.“ Itaque nec mirum aras Acheloo positas memorari apud Pausaniam. Fundus his est Ephorus, cuius locus ipsaque scriptoris verba, apposuit Macrob. l. c. V, 18. quem vide: vbi, communi nomine Acheloum pro aqua dici Ephorus asserit, quod ex Dodonaeis oraculis profectum sit σχεδὸν γὰρ ἐφ' ἅπασιν αὐτοῖς προςάγειν. (omnibus oraculis adiicere) ὁ θεὸς εἴωθεν, Ἀχελῴῳ θύειν. — μάλιστα γὰρ τὸ ὕδωρ Ἀχελῷον προςαγορεύομεν ἐν τοῖς ὅρκοις, καὶ ἐν ταῖς εὐχαῖς, καὶ ἐν ταῖς θυσίαις. ἅπερ πάντα περὶ τοὺς θεούς. Repetierunt hinc alii, in his Didymus περὶ τῆς τραγῳδουμένης λέξεως, ap. Macrob. eod. l. qui ex Agesilao (mythicarum rerum scriptore) recitat: ὁ γοῦν Ἀγησίλαος διὰ τῆς πρώτης ἱστορίας δεδήλωκεν, ὅτι Ἀχελῶος πάντων τῶν ποταμῶν πρεσβύτατος. ἔφη γάρ· „Ὠκεανὸς δὲ γαμεῖ Τηθὺν ἑαυτοῦ ἀδελφήν. τῶν δὲ γίνονται τριςχίλιοι ποταμοὶ (ex Hesiodi Theogonia) Ἀχελῶος δὲ αὐτῶν πρεςβύτατος, καὶ τετίμηται μάλιστα.“ Cum itaque tam celebre Acheloi esset nomen, potuit eum noster poeta primo inter Amnes loco memorare. Aliam caussam attulit Eustathius: non ignotus, inquit, fluuius Achilli, Thessalo esse potuit ex vicinis locis. Aliae de eo fabulae fuere, quas tempus obscurauit: vt de eius aquis cum Inacho mistis ap. Sophoclem, (v. Strab. VI p. 416 C.) de controuersia

Acheloi cum Ioue exercita. Occurrit Acheloi memoria in antiquioribus fabulis de Sirenibus, quae ex eo et Melpomene natae feruntur, ignota de caussa: Apollod. I, 3. 4. v. Not. p. 37.

In Schol. A. B. br. alia mythica de Acheloo adposita sunt, e quibus apparet, fabulam inprimis in Heracliis fuisse tractatam, lyrice a Pindaro.

κρείων Ἀχελώϊος. respicit locum Pausan. VIII, 38 f. vbi tres Acheloos memorat, et hunc Acarnaniae et Aetoliae ait Homerum in Iliade *ποταμὸν τῶν πάντων ἄρχοντα* dicere.

οὐδὲ βαθυῤῥείταο. *οὔτε* Aristarchus legerat: Schol. A. debuit igitur ille etiam antec. versu *οὔτε* legere, non *οὐδέ.*

196. *ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ* — atqui Xanthus supra erat Iouis filius. De hac *ἀπορίᾳ* v. ad Φ, 2.

καὶ πᾶσα θάλασσα. *ὅλη* Schol. A. B. mare interius, mediterraneum. Vrat. A. *πᾶσαί τε θάλασσαι.*

Allusum est ad h. v. ab iis, qui Homerum, e quo omnes poetae riuulos duxere, cum Oceano compararunt: Dionys. Hal. de composit. s. 24. Quintil. X, 1, 46. *Hic enim* (Homerus) *quemadmodum ex Oceano dicit ipse omnium vim fontiumque cursus initium capere, omnibus eloquentiae partibus exemplum et ortum dedit.*

197. *καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν.* h. e. *βαθέα.* vt contra B, 92 *ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης*, Schol. B. reddebat *μακρᾶς.*

νάουσι, πιδύουσι. Schol. Townl. et Vict. *νέουσι.* Cant.

199. *ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ.* *σμαραγήσει* Barocc. Cant. Mori. Vrat. A.

200. *ἐκ κρημνοῖο.* ⊱ „quod *κρημνὸς* nunc, quae antea erat *ὄχθη.*" Schol. A. vs. 171. 2.

ὄβριμον ἔγχος vnus Vindob. indocte.

201. *τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λεῖπε.* Flor. Ald. 1. *καταυτόθι* vna voce.

203. *ἐγχέλυες τε καὶ ἰχθύες.* Argutantur grammatici in Scholiis vtrisque et in Eustath. et iterum ad 353.

(loco ceteroqui propter superstitiosas opiniones de anguillis notabili) in reperiendis caussis, cur discernantur anguillae a piscibus. Dicendum erat simpliciter poni genus cum aliqua specie, priore loco apposita, more et vsu. Schol. A. laudat: Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα. κατ' ἐξοχήν. vbi tamen indiuiduum cum toto ponitur.

Notatur quoque duplex forma, ἔγχελυς, υος. et ἔγχελις, εως. quod ad Lexica est reiiciendum. Barnes: „γρ. ἐγχέλιες." debebat saltem scribere ἐγχέλεες. vnde ἐγχέλεις. v. Eustath. p. 1231, 33.

ἀμφεπένοντο. quod de cura et ministerio, quo occupati sumus aliqua in re, dicitur, vt sup. Δ, 200 in vulnerato Menelao, et Π, 28 nunc ad pisces transfertur occupatos in cibo parando, et de canibus Ψ, 184 vti πένεσθαι aliquoties de cibo parando dictum vidimus. Ex Ven. B. praefixum video ἀμφενέμοντο. nec hoc male.

τὸν μὲν ἄρ'. Iterum Clarke: „vt fieri solet."

204. δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες. Monent Scholia A. B. δημὸν ἐπινεφρίδιον esse iungenda. Sensere igitur molestiam geminati participii ἐρεπτόμενοι κείροντες. Aiunt eadem et Sch. br. „ἐρεπτόμενοι καὶ κείροντες διλογεῖται." parum commode. E grammatica ratione esse potest ἐρεπτόμενοι κείροντες pro τῷ κείρειν. *deuorantes arrodendo.* Sed videtur accipiendum esse: ἀμφεπένοντο ἐρεπτόμενοι, δημὸν κείροντες. Sch. A. B. Townl. Eustath. κείροντες. ἀπλήστως ἐσθίοντες. ὅθεν ὁ κόρος. De voc. ἐρέπτεσθαι v. ad B, 776. Mirum errorem, cum δημὸς pro δῆμος acciperet, Ammonii p. 89. v. ad e. l. Valk. p. 144. κείραντες a m. pr. vn. Vindob.

205. ὁ βῆ ῥ' ἰέναι omissum ῥ' in vno Vindob. ἱπποκορυστὰς iam vidimus B, 1.

208. χέρσ' ὑπὸ Πηλείδαο. Melius esset χέρσ' ὕπο. nam δαμῆναι ὑπὸ χερσὶ sollenne est v. c. B, 860. 874. et ὑπὸ δουρί.

209. ἔνθ' ἕλε Θερσίλοχον. ἕλετ' Ὀρσίλοχον Vrat. b.

210. Θρασίον τε. ex Eustath. pro Θράσιόν τε.

213. ἀνέρι εἰσάμενος. Sch. A. „γρ. καὶ, εἰδόμενος.“ Additur: τὸ δὲ βαθέης χωρὶς τοῦ δ'. Videtur δ' abfuisse aliis, minus bene.

βαθέης δ' ἐφθέγξατο δίνης. Ita legitur versus in edd. et codd. Ionicum erat δὲ φθέγξατο. Emendauit Casaub. δ' ἐκφθέγξατο, quod receptum a Barnes et Clarke, malim saltem βαθέης ἐκ φθέγξατο, per se non male; et firmatum nunc ab Ernestio e cod. Lips. Sed totum versum inititium esse, arguit hoc, quod otiosus est, et quod in fine ingrata repetitio est: βαθυδίνης et δίνης.

214. πέρι μεν κρατέεις, πέρι δ' αἴσυλα ῥέζεις. περὶ scribere iubent A. B. non πέρι. esse enim pro περισσῶς. (Atqui hoc inuerse se habet.) αἴσυλα sunt iniusta, nefaria. v. ad E, 403.

216. εἴ τοι. εἴ σοι vn. Vindob.

217. ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας. Probat γ' Sch. A. vnde patet fuisse quoque τ'.

πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζε. Erat ῥέζειν illatum a Turnebo ex edit. Rom. Verum vbique ῥέζε in codd. obtinet; nisi quod in ῥέζειν et ῥέξαι ex codd. Vindob. notatur.

218. ἐρατεινὰ ῥέεθρα. ⸖ „ὅτι ἄκαιρον τὸ ἐπίθετον. πεφοίνικται γὰρ ὑπὸ τοῦ αἵματος“ — Sch. A. inepta obseruatio! Aqua Scamandri natura erat pellucida, adspectu iucunda, ἐρατεινή. In Vrat. A. pro eo αἰπεινὰ ῥέεθρα.

219. εἰς ἅλα δῖαν. μεγάλην Sch. B. Vidimus iam A, 141.

220. στεινόμενος νεκύεσσι. σὺ δὲ κτείνεις ἀΐδήλως. ἀϊδήλως. ⸖ „quod στεινόμενος, pro στενοχωρούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν νεκρῶν. Vrat. d. δεινομένος. vitiose.

ἀϊδήλως. ὀλεθρίως. de voc. cf. ad B, 455.

221. ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον. Sch. A. ψιλῶς. ἔθος ἐστὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐῶ. Scilicet fuere qui ἕασον scriberent, ab ἄδω, ἑάδω. Vnde et Schol. B. πληρώθητι. κορέσθητι. ἀπὸ τοῦ ἄσαι. Debuere ergo esse, qui ἄδω *satio*, etiam ἅδω scriberent, vnde scriptura variauit: ἄσω,

ἔασα et *ἔασα*, pro *ἦσα* et *ἦσα*. vt *Ω*, 557 ſcripſere *ἐπεί με πρῶτον ἔασας*. ap. Etymol. in *ἐΰς* et in *ἔασας* pro *ἥσας*, ab *ἥδω*. — Addit tamen Sch. B. „vel *ἔασον τοῦ* (f. *τὸ*) *μιαίνειν τῷ φόνῳ τὰ ῥεύματα*. Melius tamen *ἔασον* accipitur dictum abſolute, *omitte quod agis*, vt E, 517. *οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος* vel *αὐτοὺς*, vt Π, 731 *Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα οὐδ' ἐνάριζεν*. Sic Δ, 226. Ι, 697. Λ, 323 et al.

ἄγη μ' ἔχει. *ἄγη*, Apollon. Lex. *θάμβος καὶ κατάπληξις*. et Heſych. *θάμβος, ἔκπληξις*. add. Suidas, Schol. Sophocl. Oed. Tyr. 656. (670) Iterum occurrit Od. Γ, 227. Π, 243. at *βασκανία* eſt apud Herodot. VI, 61. notante Etymologo in h. v. in quo vitio obuio *Ἡρωδιανῷ* ſcriptum eſt: v. Valken. Diſſ. de Scholiis ined. p. 120 et ad ipſum Herodotum.

223. *ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε*. *Κάμανδρε* Harl. et h. l. vt alibi.

225. *πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ*. *ἔλσαι*, quod et *ἔλσαι* ſcribitur, fuit *Ϝέλσαι*, a *Ϝέλω, Ϝειλέω*. Male *ἐλάσαι* Harl. Cant. et pro var. Euſtath. v. ad A, 409. et Excurſ. de digammo.

καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι. *πειρηθῆναι* abſolute, (*κατ'*) *ἀντιβίην Ἕκτορι* pro *Ἕκτορος*, vidimus iam A, 278 *μήτε σὺ Πηλεΐδη 'θέλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ ἀντιβίην*.

226. Monent Schol. A. aut interpungi poſſe poſt *ἀντιβίην*, aut ſequentia iungi cum antecedentibus: ſi hoc, vt ſit *λόγος διαπορητικὸς, πότερον αὐτὸς ἀνέλῃ με, ἢ ἐγὼ αὐτόν*. (ſcilicet ſubintelligendum, vt alibi quoque, *εἰ ἢ — ἢ —*) Sin prius, erit affirmatiua oratio. (et ſcribendum *ἢ κεν — ἤ κεν —*)

228. *καὶ τότ' Ἀπόλλωνα*. Verſus ſequentes de Apolline parum tempeſtiue ſubiecti ſunt, et adducaris facile in ſuſpicionem, ſerius eos acceſſiſſe, vsque ad 233. Fac dici poſſe, mandata eſſe data Apollini a Ioue *κατὰ τὸ σιωπώμενον*, aut, quod Schol. B. ad vſ. 229 cenſet, contineri iuſſum illud in verbis Υ, 25. 26. nihil tamen facit ad rem inuocatio Apollinis h. l. nec eius aliquis eſt ef-

fectus. Lenz (*Ebene von Troia* p. 262) obſeruauerat, in Euſtathii interpretatione nullam occurrere memorationem verſuum 222—232. (occurrit vero p. 1234 extr. et 1235) itaque ſuſpicabatur eos verſus abſuiſſe ab eius codice; nec tamen deſiderati ſunt in vllo alio codice, nec in Schol. antiquis. Etſi verſus haud deſideres, ſi abfuerint. Male habet, quod verſus 232 ἦ καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν — quocunque te verteris, nullam bonam iuncturam praebet.

229. 230. οὐ σύ γε βουλὰς εἰρύσαο Κρονίωνος. Corruptum eſt εἰρύσαο, nam media correpta eſſe debet ab ἐρύω, traho, ϝερυω. At h. l. requiritur notio τοῦ Φυλάξαι, media longa: vt A, 216 χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσασθαι, a ῥύομαι, vel ἐρύομαι, ſeruo. obſeruo. v. Excurſ. IV ad lib. A. Eſt ergo ſcribendum εἴρυσο, ab εἰρύμην. v. ibid. p. 180.

230. ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε. duo Vindob. ὅ, τι et ὅτι. Poteſt eſſe ὅ τοι pro ὅς et pro καθ' ὅ.

231. Τρωσὶ παριστάμεναι. duo Vindob. παρεστάμεναι. εἰς ὅ κεν ἔλθῃ. Vrat. A. ἔλθοι.

232. δείελος ὀψὲ δύων. ⊱ „quod δείελος pro δείλη, vt ἕσπερος, ἑσπέρα." Sch. A. ſcilicet eſt adiectiuum, δείλη ἡμέρα. et ſubintelligendum δείελος ἥλιος. cf. ſup. ad 111.

ὀψὲ δύων, binis vocibus, vt E, 272 ὀψὲ δύοντα Βοώτην, alias eſſe ὀψιδύων, vt ὀψιμαθής. ὀψιτέλευτον. Sch. A. ex Herodiano ἐν τῷ ιθ' τῆς καθόλου." Sch. B. Addit Apionem et Herodorum Euſtathius, p. 1235, 5. monentque omnes τὴν δύσιν ὀψίαν, Attice dici ſolitam δείλην, nunc eſſe δείελον. Hinc corr. Etymol. in δείελος.

σκιάσῃ δ' ἐ. ἄρουραν. „al. σκιάσει" Clarke neſcio qui.

233. δουρὶ κλυτὸς et h. l. alii, vt ed. Rom. forte melius. v. ad B, 645.

234. κρημνοῦ ἀπαΐξας. Ita meliores, etiam Ven. ſicque edd. Rom. Turnebi, Steph. cum Flor. Ald. habuiſſent ἀπαΐσσων, quod eſt in vno Vindob. ἐπαΐξας Barocc. Mori. ὑπαΐξας Harl. Lipſ. duo Vindob. Sane et hoc non

male. Turbas facit Barnes in ſententia loci: non decere Achillem quod mendax ſit, cum promiſiſſet, ſe, quod iuſſerat Scamander, eſſe facturum; vultque adeo *a ripa eum abire:* nec ſatis expedit rem Erneſti. Enimuero Achilles in medium alueum ſe immittit, et aquis obrutus, vlmo in ripa arrepta vix enatat: ὁ δ' ἄρ' ἐκ λίμνης ἀνορούσας nunc demum per campum fugit, ἤϊξε πεδίοιο. Dicta Achillis igitur erant ſarcaſtice accipienda.

236. Vulgo lectum: οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν. Enimuero e lege digammi ἔσαν ἅλις debuit eſſe. κατ' αυτον εσαν ϝαλις. Sicque laudat Euſtath. p. 1232, 21. et habet Harl. Moſc. 2. Bentl. hic et inf. 344 tentabat κατ' αὐτὸ ϝαλις. At poſtea ad alterum tranſiit.

237. τοὺς ἔκβαλλε. In Sch. A. ἐν ἄλλῳ· τοὺς ἐξῆγε. τοὺς δ' ἔβαλλε eſt in Schol. Eurip. Oreſt. 1384. cf. Schol. Sophocl. Trach. 13.

μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος. Ratio ſimpliciſſima ducitur a fragore amnium *e longinquo* audito. Nouam coniecturam propoſuit nuper Boettiger, (v. *Teutſch. Mercur.* 1801. Ianuar. p. 68.) Scholia A. B. br. hinc ductum eſſe, vt poſt Homerum Fluuii fingerentur *tauriformes:* ταυρόμορφοι. Tum alius in Sch. B. ἐντεῦθεν ὁρμηθέντες τὸν Ἀχελῷον ἐταύρωσαν (non ἐσταύρωσαν) Ἡρακλεῖ ἀγωνιζόμενον. idque feciſſe Archilochum. At Homerus, inquit, auſus eſt primus Fluuium cum heroe componere.

238. ζωοὺς δὲ σαώω. vterque Venetus cum Sch. br. Townl. Vrat. A. d. vn. Vindob. Euſtath. et ed. Rom. add. Lipſ. Harl. σάωσε Barocc. male. Antea edd. δ' ἐσάω. De voc. v. ad Π, 363. ζωοὺς δὲ σάω. hoc poeticum eſſe iam in Nota ad h. v. monui. Nam vere mergi debuere Troiani aquis increſcentibus. Videntur ſenſiſſe rem ii e veteribus (ap. Euſtath. p. 1233 extr.) qui magnos ſinus in ripa fuiſſe dixere. Non magis probabile eſt, quod inf. 343 ſq. flamma per campum omnia comburit, ſolo Achille incolumi: v. ad eum vſ.

Omnino peruentum eſt in eum locum, quo de tota hac Scamandri cum Achille pugna aliquid monendum

est. Est haec carminis pars haud dubie e splendidissimis, Percellitur animus, specie dei Fluuii et audaciae Achillis: mox discriminis, in quo ille versatur, omninoque nouitate pugnae, qua variatur narratio, et post reliqua praelia nouissimo hoc Troianorum cum Achiuis congressu inauditam rerum speciem menti, hoc est phantasiae, obiicit. Hactenus non omnino aspernanda est obseruatio Scholii Townlei. et Victor. ad vs. 18. *πᾶσαν ἰδέαν μάχης διελθὼν ἐν τῷ πεδίῳ, καὶ περὶ τὸ τεῖχος, καὶ ἐν ταῖς ναυσὶ, καινόν τι ἐξεῦρεν ἐν τῇ Ἀχιλλέως ἐξόδῳ, τὴν παρὰ τῷ ποταμῷ μάχην, οὐ μόνον τὴν μονοείδειαν περιϊστάμενος, ἀλλὰ καὶ καινὰς διαθέσεις ἐπεισφέρων τῇ ποιήσει. τετάρτην γὰρ ταύτην συνιστὰς μάχην ἐπὶ λήξει τῆς ποιήσεως, ἐπεὶ μὴ ἀξιομάχους οἶδε βαρβάρους Ἀχιλλεῖ, καὶ ἄτοπον, εἰς ἀκατέργαστον λῆξαι τὴν ποίησιν, θεῶν τε μάχην παρεισάγει, καὶ τὸν ποταμὸν καθίστησιν, εὔλογον ἀφορμὴν λαβὼν τὴν ἀπὸ τῶν νεκρῶν στένωσιν.* Scilicet poeta non modo sequitur id, quod omnibus amnibus commune est, qui praestructo alueo aquis subeuntibus ripas egrediuntur; verum habuit quoque aliquid quod naturae fluuiorum Troadis proprium est, qui, praecipites ex Idae iugis per imbres ingentem in molem augentur et plana loca inundant. Etsi autem torrentium verius loco habendi sunt, saltem Simois, narrant tamen ii, qui haec loca adierunt, aequoris instar planitiem aquis obrui. Scamander quidem breui cursu vim aquarum minorem colligere videtur; at poeta iure suo omnia in maius, quam natura fluuii fert, augere potuit. Quid? quod aliqua fama fuisse, saltem ex Homerico carmine viguisse, videtur, de euento aliquo intra belli Troiani tempus, et de Achillis casu in hac ipsa fluuiorum inundatione, quae tempore auctumnali solito accidere debuit: Colligas hoc e Scholio, quod adscriptum vides Obss. ad 242. in quo ex Hellanico antiquissimo scriptore narratur Achilles aquis in immensum auctis vix vlmi (*πτελέας*) ope quam prehenderat saluum euasisse, ceteris Achiuis ad loca editiora profugientibus.

240. ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα. Cantabr. ἵστατο ῥεῦμα. Ita quoque Hellanicum putes legiſſe in loco ad 242 memorato.

242. οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίξασθαι. εἴα στηρίξασθαι vn. Vindob. et Lipſ. vt referatur ad ῥόος, nec male, inquit Erneſti: ὁ ῥόος οὐκ εἴα αὐτὸν στηρίξασθαι. Eſt στηρίζεσθαι in Dionyſ. Hal. de compoſit. ſ. 16. vbi locum laudat propter verba rei ſono quoque congrua.

ὁ δὲ πτελέην ἕλε χερσίν. „πτελέην. vt inf. 350 πτελέαι τε ἰτέαι τε. At fuere qui πτελεὴν ſcriberent, ideoque etiam πτελεά. Ex Herodiano ἐν τῇ ιά τῆς καθόλου" Sch. A.

Ceterum eſt in Schol. B. et Leid. ap. Valken. ad Ammon. p. 248. fragmentum memorabile ex Hellanico ἐν β' Τρωϊκῶν, vbi de bello Troiano egerat: „ὑπὸ δὲ τοῦτον τὸν χρόνον ἐν τῇ Ἴδῃ, φησὶν, ὅθεν καὶ ὁ Σκάμανδρος, (ſc. ῥεῖ. niſi adiiciendum eſt) τὸ ῥεῖθρον ὑπερβαλὼν (lego ὑπερβαλὸν *ſuperans* ſc. ripam), ὑπὸ τοῦ ὀμβρίου ὕδατος, τὸ ἔχον κοῖλα χωρία (leg. τὸ ἔχον κοῖλα χωρίου. Mox ἐν deleo) ἐπῆλθεν. ἐν τῷ ῥοῒ τούτῳ ὁ Ἀχιλλεὺς, ἡγούμενος τοῦ στρατοῦ, πρῶτος ἐνέτυχε, καὶ δείσας τὸν ῥοῦν, μή τί μιν καὶ πημήνῃ, ἐν πεδίῳ πτελέας πεφυκυίας λαβόμενος, ἐμετεώρισεν ἑαυτόν. οἱ δὲ ἄλλοι, προϊδόμενοι τὸν ῥοῦν, ἐτράποντο ὅπου ἐδύναντο ἕκαστος, ἄλλος ἄλλῃ, καὶ ἐπὶ τὰ τῶν ὀρῶν ὑπερέχοντα τοῦ πεδίου ἀνέβαινε. vel potius ἀνέβαινον. Apparet, id quod ſaepe factum eſt, poetica eſſe in rem et euentum mutata, ac ſi eſſent hiſtorica fide tradita: Scamandrum, imbribus auctum, inundaſſe planitiem, et Achillem vlmo prehenſa aquarum impetum ſuſtinuiſſe, ceteros ad edita loca ſe recepiſſe. Additur mox e Seruio ἐν τρίτῳ τῶν Τρωϊκῶν, (quem e recentioribus ſcriptoribus fuiſſe neceſſe eſt) accumulatis in alueo cadaueribus amne intercepto ac repreſſo exundaſſe aquas per campos. Vniuerſe quidem ſaepe accidere potuit ac debuit, vt in campo montibus Idaeis ſubiecto amnes imbribus aucti eluuie aquarum planitiem obruerent; potuit quoque fama acceptum eſſe, in Troiae op-

pugnatione ingentem aliquam aquarum eluuiem factam esse qua ipse Achilles in discrimen adductus esset, qua fama poeta in rem suam vteretur; quae tamen ipse apposuit, poetica sunt, non historica. Vastationem agri per similem Simoentis et Scamandri extra alueos euagantium diluuiem vidit Comes de Choiseul Gouffier (p. 19. *die Ebene von Troia)* Per quae omnia tanto maiores difficultates subortae nos premunt in castrorum Achiuorum ad littus campi Iliaci metatione.

244. κρημνὸν ἅπαντα διῶσε. „διέλυσε τὴν συνεχομένην ὑπὸ τῶν ῥιζῶν γῆν. nec esse δίωσε.“ Sch. A. B. διῶσε, κατέβαλε. Hesych. c. Schol. Exc.

245. γεφύρωσε δέ μιν αὐτόν. Sch. A. „ἐν ἄλλῳ. γ. δὲ κέλευθον. (ex altero scil. loco, O, 357) Simplicior oratio vulgatae. Nec vero putandum, quod viros doctos facere vidimus, vlmum prolapsam ad alteram ripam pertinuisse, vt tanquam ponte vtraque ripa iungeretur. Sed ipsum amnem peruium Achilli ex loco intra alueum, nam in ipsum amnem desilierat, fecit quo stabat, vt in alteram ripam escendere posset.

246. ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας. ⟝ „quod duplex est lectio ἐκ λίμνης et ἐκ δίνης. haec est Aristarchi, habeturque in Ven. Harl. Mori. Mosc. 2. Norat quoque Eustath. p. 1235, 26. Vtraque est bona et accommodata: vorticosus amnis potest designari per δίνας, aut δίνην. At nec λίμνης habet quod displiceat, fluuio iam ripas egresso, πλημμυροῦντος ποταμοῦ. Est ἐν δίνης in Vrat. A. Nonnullos etiam ῥιπῆς scribere, notat Schol. Townl.

247. ἦϊξε πεδίοιο. ⟝ Scholion excidit, quod ad πεδίοιο spectare debuit: quod est pro διὰ πεδίου. Aliis verbis notatur: „γρ. πεδίονδε. et in alio, φέρεσθαι pro πέτεσθαι“ quod non spreuerim.

248. οὐδ' ἔτ' ἔληγε. vt alibi variat οὐδ' ἔτ'. οὐ δ' ἔτ'. οὐ δέ τ' hoc melius. θεὸς μέγας Vrat. b. d. ἐπ' αὐτῷ. In hanc scripturam consentiunt Barocc. Ven. Lips. Cant. Mori. Harl. Townl. Vrat. b. d. et sic legebatur in Flor. Aldd. ἐπ' αὐτὸν Turnebus intulit ex ed. Rom.

249. ἵνα μιν παύσειε πόνοιο. — „quod πόνοιο. recte dictum pro τοῦ πολεμικοῦ ἔργου. Eſt autem Ariſtarchéa lectio; nam Ariſtophanes Φόνοιο legerat; et, addit Schol. hoc recte: καὶ λόγον ἔχει. eſt ſaltem expeditior lectio; accommodatior tamen erat ſupra vſ. 137. vbi legebatur idem fere verſus. Placebat Φόνοιο Bentleio; at πόνοιο legitur quoque in Apollonii Lex. in ἀκροκελαινιόων.

ἀκροκελαινιόων. vocem recte laudat Schol. B. bene declarantem naturam amnis alti et concitati: κυμαινομένων γὰρ αὐτῶν (τῶν ποταμῶν) μέλαινα ἡ ἐπιφάνεια ὁρᾶται. Apollon. Lex. h. v. τὰ ἄκρα μέλανα ἔχων Φαινόμενα διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑδάτων, adſcripto verſu; ex quo emendandus eſt Heſychius h. v. add. Etymol. Suidas. Euſtath. Schol. br. Occurrit vox hoc vno loco.

250. δῖον Ἀχιλλῆα. praeceſſerat ἵνα μιν — nunc ſubiicitur Ἀχιλλῆα, tanquam per appoſitum. Erneſti hoc μιν durum et inſolens eſſe pronuntiat et malit μὲν ſcribere vel delere verſum ſequentem, qui nec ab Euſtathio lectus eſſe videtur, et abeſt a cod. Vindob. a pr. m. Me tamen non tam hoc male habet, cum hunc morem loquendi alibi quoque occurrere meminerim, quam hoc, quod tota verſus fabrica expreſſa eſt ex ſup. 138 ὅπως παύσειε πόνοιο δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι. μὲν languet; coniecit tamen idem Bentl. In addendis Erneſti ipſe obſeruat, Od. Z, 48 occurrere etiam μὶν — Ναυσικάαν.

Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι. Barnes: „γρ. ἀμύνοι" ex vſ. 138.

251. Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή. Debebat vtique ſcribi ἔπι, hic et ſup. O, 358. 9. nam eſt ἐφ' ὅσον, ὅσον ἔπι. ſcil. ἐστί. γίγνεται, quod altero loco adiicitur altero verſu.

Alia lectio eſt ἐρωήν. quam Ald. 2. cum ſequacibus, etiam Turnebo, intulerat; item pro var. lect. Euſtathius, et codd. Lipſ. Venetus, cum cod. Alteri. Scholia excerpta: ἐφ' ὅσον ἡ δουρὸς ἐρωή. ἢ, ὅσον ἐπὶ δουρὸς ἐρωήν. ὃ φησιν ἀλλαχόθι, δουρηνεκές. (K, 357) Bene haud dubie

et illa lectio ſe habet et vſitatior eſt, ὅσον τε, ὡς, ἐπὶ δουρὸς ἐρωήν. At altera, ἐρωὴ, conuenit cum altero loco O, 358. 9. et tuetur ſe codd. Victor. et Townl. cum Schol. ἡ μεθ' ὁρμῆς βολή· (non βοή·) modo ſuppleueris: ἀπέρουσεν ἐπὶ τόσον, ἐφ' ὅσον γίγνεται ἐρωὴ δουρός.

252. αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μελανόστου θηρητῆρος. Neſcio an vetus Scholion interciderit. Nunc notata ſunt ſequentia. In Veneto ſcriptum οἴματ', et hoc grammaticus probat, nec addita cauſſa; quam diu quaerebam, cum tandem alio loco in Euſtathio reperiebam p. 1270, 48 quia ductum eſſe voluere ab ὁμῶ, ὁμοῦ γίνομαι. (Ξ, 209) Collegiſſe hoc videntur ex X, 308 οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, vbi legebant quoque οἴμησεν. Volebant quoque alterum inde ducere, ὁμόω, ὄμνυμι. (v. eund. ad Od. M, 304. p. 1723.) οἶμα λέοντος ἔχων iam vidimus Π, 752 pro ὅρμημα vt et hoc verſu laudato οἴματα exponit ὁρμήματα Heſych. cum Schol. br. Infra ad X, 308 Schol. A. et noſtro loco Euſtathius p. 1235, 39 notat, Philetam legiſſe αἰετοῦ ὄμματ' ἔχων. quod alienum ab h. l.

Si meam cauſſam agerem, reſcriberem haud cunctanter αἰετοῦ — μελανοστέου θηρητῆρος. vt pronuntietur quatuor ſyllabis μελανόστου. quod enim vulgatum eſt, prorſus abhorrens eſt: μέλανος, τοῦ θηρητῆρος. Doctum eſt ad h. v. Scholion, Porphyrii puto ζήτησις, quam pleniorem adſcriptam videbis in Schol. B. ad Ω, 315 vbi eandem aquilam poeta memorare videtur, μόρφνον θηρητῆρα, appellat, ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι. à nigredine. Apponam potiora. Ariſtotelem μελανόστου legiſſe, τοῦ μέλανα ὀστᾶ ἔχοντος· vbi Ariſtoteles hoc profeſſus ſit, non additur; in loco Hiſt. An. IX, 32 nil occurrit. In Schol. Townl. et Vict. inf. ad 259 alieno loco lego: ὅτι μέλανα ὀστᾶ ἔχουσιν οἱ ἀετοί. ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ε̄ περὶ ζώων. Nihil tamen in libro V. hiſt. anim. reperio. Etiam Democritum dixiſſe, nigra eſſe aquilae oſſa. hoc falſum eſſe, ὀστοῦν γὰρ μέλαν οὐδενὸς ζώου εὑρίσκεται. Additur: nec poetam dicere ὀστοῦν, ſed ὀστέον, et eum agere de eo, qui eſt ὁ μέλας, ὁ θηρητὴρ, ὃν Ἀριστοτέ-

λης μὲν κράτιστον ἔφη, Ὅμηρος δὲ, ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν. In Schol. B. aliud est, quod de Aristotele pronuntiatur: ἀγνοεῖ δὲ ὡς οὐ δεῖ ἀπὸ τῶν ἀφανῶν ποιεῖσθαι τὰ ἐπίθετα. Notum tamen et adspectui facile obuium esse potest, etiam sine dissectione, ossa esse nigricantia. Fuere qui μελανόσσου legerent, μέλανας ὀφθαλμοὺς ἔχοντος. Aristarchus μέλανός του pro τινός. hoc ieiune et perquam fatue; nec scribit poeta του, sed τεῦ vel τέο. Repetit eadem fere ex antiquioribus Eustathius p. 1235, 40. Persistunt itaque in lectione μέλανος τοῦ θηρητῆρος, tanquam certum genus designetur, dictum, αἰετὸς μέλας, ὁ θηρητήρ. idem qui et morphnus appellatur, inf. Ω, 315 et φασσοφόνος Ο, 238. vulgo μελαναίετος. Coniectura viri docti, μελανώτου probari nequit, cum esse deberet μελανονώτου.

255. ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς φεῦγε. ✠ „quod ὕπαιθα pro ἔμπροσθεν. — Eustath. οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐκ πλαγίου τοῦ Ποταμοῦ, καὶ ἔξω τοῦ εὐθέος. κάλλιον δὲ ἐννοεῖν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν, καὶ ὕπαὶ τὸ ἰθὺ ἤγουν κατὰ ὀρθόν. coll. v. 303. De λιασθεὶς v. sup. ad O, 520 ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη.

257. Recte laudat Schol. B. tanquam ornatu et sede sua locum inter pulcerrimos: ἀπὸ τοῦ ἁδροῦ ἐπὶ τὸ ἰσχνὸν ἔρχεται καὶ ἀνθηρόν, — et pro exemplo mirae ἐναργείας locum apposuit Demetr. de Elocut. f. 215. Laudat versum in ὀχετοὺς, τὰς ἐκχύσεις τῶν ὑδάτων. Erotian. Lex. Hippocr.

258. ἀμ φυτὰ, vulgg. ἄμφυτα vt noua vox procudatur. ἂν φ. Cant. Vrat. A. vn. Vindob. Melius vtique ἂν vel ἀν φυτὰ pro ἀνά. Pro ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει. ὕδατι ῥόον ἡ. Eustath. p. 1235, 49. et Barocc. Harl. Townl. Victor. vn. Vindob. — ἡγεμονεύῃ Harl. c. Ven. vt saepe post ὡς ὅτε. Sic quoque Eustath. Vrat. d. Mosc. 2. et Vindob. ἡγεμονεύοι Vrat. A.

259. χερσὶ μάκελλαν ἔχων. μάκελλαν distinguunt a δίκελλα, qui ligo est duas cuspides habens; at illa habet partem latam, palam, cum manubrio. Huc redeunt

notata a grammaticis in Scholiis; Apollon. Lex. Hesych. Polluc. — Legitur quoque ap. Hesiod. Ἔργ. 468.

ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων. Sch. B. τὰ κωλύματα τῆς διώρυγος ἐκβάλλων. Apollon. Lex. hoc versu adscripto ἀμάρη. ἡ ὑδροῤῥόη. ὁ δ' Ἀπίων, ἐμοῦ, καὶ ὁμοίως, καὶ ἅμα, καὶ ὁμαλῶς ῥέουσα. vnde et ἀμάρα scribitur: v. Eustath. p. 1235, 56. Melius Schol. B. παρὰ τὸ, τῇ ἄμῃ ῥεῖν ligone effossa terra. Vox ex Theocrito nota, et ex Callim. in Cer. 30. ἀμάρην. αὔλακα reddit Hesych. Plenior ceteris est Etymol. h. v. Verbo, est idem quod ὀχετός. ἀμάρης δ' ἐξ ἐ. βάλλων scripsit Barnes. Quidni iungemus ἐκβάλλων? Porro δ' deest ed. Flor. et Ald. 1. Rom. et codd. Cant. Mori. ἀμάρησ' ἐξ Mosc. 2.

ἔχματα, κωλύματα exponit quoque Apollon. Lex. h. v. versu adscripto. Similiter Hesych. Etymol. Eustath. Vocem iam vidimus M, 260 vbi vide. add. Apollon. Arg. I, 1200. arborem προςφὺς ἐξήειρε σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης.

260. τοῦ μέν τε προρέοντος. προῤῥέοντος nonnullos legisse notat Eustath. Hos necesse est ε0 vna syllaba extulisse. Barnes hinc γρ. προῤῥεῦντος. πρὸ ῥέοντος scriptum in Veneto. Atqui iam aliquoties προρέων vidimus: vt E, 598. M, 19. et hoc ipso libro 366. τοῦ μέν τοι Vrat. d. non male cum vno Vindob. alterum est pro τοῦ τε μὲν πρ.

260. 1. ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι ὀχλεῦνται. ὑποχλοῦνται. ὑποκινοῦνται Sch. B. ὑποψηφῖδες vna voce Townl. et Victor.

τὸ δὲ — κελαρύζει. μετὰ κελάδου ῥεῖ. Schol. A. κελαρύζει. ἰδίωμα ψόφου Apollon. Lex. h. v. ἠχεῖ. ψοφεῖ. alii Hesych. Suidas, quem illustrat Toup. Vidimus iam vocem Λ, 812. de sanguine ex vulnere stridente.

262. χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ. Notio est satis constituta, κατωφερεῖ. κατάντει, decliui. At pugnatur de origine. Sch. A. nonnullos ait scribere προάλεῖ, vt sit ab ἅλλομαι. Sic ap. Quintum IV, 510 properabant ὅππως τις προάλοιτο. alios anteiret. Praestare tamen, inquit, cum Ascalo-

nita ſcribere προαλεῖ ab ἁλίζεσθαι, ἀθροίζεσθαι, Sch. B. ab ἅλις. καθ' ὃν τὸ ὕδωρ ἔρχεται ἅλις. Apollon. Lex. τῷ καταφερεῖ καὶ προαλίζοντι τὸ ὕδωρ. ex eo Heſych. καταφερεῖ. καταβατῷ. Vocem adhibuit Apollon. Arg. loco e cod. emendato a Brunckio, III, 73. Iuno de Iaſone: καί μ' ἀναείρας αὐτὸς ἑοῖς ὤμοισι δι' ἐκ προαλὲς φέρεν ὕδωρ. Aliud eſt inf. Ψ, 420 ἀλὲν ὕδωρ, ἀθρόον. Apparet tamen ex hoc, vocem eſſe ductam ab antiquo ἄλημι, quod idem eſt, atque εἰλέω. de quo v. Excurſ. de Digammo. cf. ad E, 823.

Φθάνει. Sch. A. ἐκτατέον τὸ α διὰ τὸ μέτρον. ὥςπερ καὶ Ἀρίσταρχος ἠξίου." Erant haec iam ex Euſtathio nota. In Townl. et Vict. „Ζηνόδοτος φθανεῖ, ὡς τὸ νοσεῖ." an pro futuro? Nullus dubito, lectum olim fuiſſe φθανέει. v. dicta ad I, 502 et de duplici verborum forma Excurſ. I ad P. p. 405 ſq.

265. ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε. Sch. A. „τινὲς ἀντὶ τοῦ διανοήσειεν. γράφεται καὶ οἰμήσειε. προκρίνει δὲ τὴν διὰ τοῦ ρ. non additur, quis: ſed probabile fit, Ariſtarchum intelligi. At B. ait προκρίνει δὲ Ἀρίσταρχος τὴν διὰ του ι γραφήν. Alteruter locus itaque peccat. Cum Sch. A. ſentit Schol. Townl. et Victor. vt appareat pro ι eſſe reponendum ρ. Sane οἰμήσειε exquiſitius eſſet; legemus iterum X, 140. 308. 311. at poterat vox inſidere animo ſcribentis vel recitantis ex 252.

267. ἀθάνατοι φοβέουσι. „alii φοβέωσι." Clarke.

269. πλάζ' ὤμους καθύπερθεν. Sch. B. e vetere grammatico: „πλάζειν, τὸ στροφοδινεῖν καὶ οἱονεὶ σκοτίζειν (στρεφεδινεῖν, Π, 792)" Accepit ergo πλάζω, quod proprie eſt, *facio aberrare*, quodque adeo h. l. eſt σφάλλειν, *de ſtatu deiicere* vti eſt *repello, depello* Il. P, 751. vbi agger ῥόον πλάζει, facitque vt ille ſe diffundat, eo ſenſu, quo ad mentem transfertur: vt Od. B, 396. Quod longe petitum eſt. Verum πλάζειν eſt etiam πελάζειν, *admouere*, et *admouere ſe*, adeoque κῦμα ἔπλαζε (πρὸς, ἐπὶ) μιν, καθύπερθε (κατ') ὤμους. (ὥςτε καὶ τοὺς ὤμους ἐπικλύζειν τοῦ Ἀχιλλέως. vt Schol. B.)

Vidimus iam M, 285 κῦμα προςπλάζον. pro προςπελάζον. Eustath. vtrumque affert: — ἤγουν εἰς τοὺς ὤμους ἐπέλαζεν, ἢ ἐπλάνα καὶ διεσάλευεν αὐτούς. ὅπερ ἀντιπαράκειται πρὸς τὸ τὴν κόνιν ὑπερέπτεσθαι (v. 271) p. 1234. 18. 30. Est quoque vtraque ratio in Schol. br. Miscent plura Schol. Townl. et Victor. πλάζε ὤμους. πλήσσεν, ἔπλησεν. ὡς καὶ· δύο ἔτι (l. δύο δ') ἤματα κύματι πηγῷ πλάζετο. (πλάζετο). ἀλλὰ καὶ· πλάζει πίνοντας. (Od. B, 396) καὶ· πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης (Od. A, 75) Video nunc vsum vocis illustratam esse a Wakefield Silu. P. IV p. 220.

Ceterum idem grammaticus B. monet, probabiliter haec a poeta dicta esse, quando de solo Achille cogitamus; at quid interea ceteris Achiuis factum, aquarum eluuie deprehensis? Occurri potest ex Hellanico sup. ad 242 adscripto, ceteros sibi fuga consuluisse.

271. κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν. ὑπέρεπτε. ὑπήσθιε. ὑπέσυρεν. (Sch. br.) ὑπέσπα. Sch. B. ὑποκατήσθιεν Apollon. Lex. adscriptis verbis, vnde expleas Hesych. ὑπέρεπτε. ἤσθιε leg. ὑπήσθιε. cf. ibi Notam. Accommodatum verbum, ἐρέπτειν, vt sup. 204 de piscibus corpus arrodentibus. — ὑπερέπτετο δίειν corrupte verba adscripta sunt in Eustath. ad Il. B, p. 344 extr.

κονίην. „γρ. γαῖαν" Barn. ex Eustath.

ποδοῖσιν Lips.

272. ᾤμωξεν ἰδὼν ἐς οὐρανὸν vbique in edd. express.sum; mirum neminem digitis saltem metiri versum voluisse. haud dubie εἰς erat reddendum. Nunc video Bentleium notasse, etiam codd. hoc exhibere, ipsum Venetum.

273. 4. ὡς οὔ τις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι. ἐμὲ ἐλεεινὸν, ἐλέους ἄξιον ὄντα. οὔ τις θεῶν ὑπέστη σαῶσαι. ὑποστῆναι nunc non est, vt alibi, ὑποσχέσθαι, promittere, recipere, sed ὑπομένειν, τλῆναι, sustinere, audere vel in animum admittere. vt bene notauit Eustath.

ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι. quam indigna res est, me miserum nunc in aquis perire! nam, dummodo ab

hac morte seruatus sim, mortem haud deprecor. Optime Schol. br. σωθείην ἐκ τοῦ ποταμοῦ. ἔπειτα δὲ, καὶ πάθοιμί τι· κατὰ τὸ· ἐν δὲ Φάει καὶ ὄλεσσον Jl. P, 647. Alioqui possit et sic accipi: *ita vero*, si nemo mihi succurrit, *mihi grauius quid accidere possit*, h. e. mortis periculum instat.

Schol. B. addit: τὸν ἀκλεῆ δὲ θάνατον ὀδύρεται. καὶ Λεωνίδας, τὴν χεῖρα βληθεὶς, ἀποθνήσκων ὠδύρετο, ὅτι μὴ ἔχων τὴν χεῖρα τελευτᾷ. Quae alium quenquam de Leonida memorare haud memini. In Townl. et Victor. Scholion sic legitur: καὶ Λεωνίδας ὁ δ' ἄκων βληθείς. Corrige, καὶ Λεωνίδας Λάκων βληθεὶς etc.

276. ἀλλὰ Φίλη μήτηρ. iterum ἀλλὰ pro εἰ μή. Parum suauiter excipiunt se ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν, ἥ μ' ἔφατο. Nec tamen hoc vnum huius supinae orationis exemplum habetur in Homero. Nisi tamen omnia me fallunt: interpolatus est locus per vss. 275—278. vt fere factum est in locis, in quibus fata Achillis diserte praedicta leguntur. Nam diuersis locis ea exponuntur. v. Obss. ad Σ, 9.

ψεύδεσσιν ἔθελγεν. Hesych. ἠπάτα. κατεπόνει. Idem ἔθαγεν. ἠπάτα quod Bentl. quoque corrigit ἔθελγε.

278. λαιψηροῖς ὀλέσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσι. „γρ. λαιψηροῖσιν ὀλεῖσθαι vt αὐτὰρ ὀλεῖσθαι pro vulg. ἀλλ' ὀλέεσθαι, Jl. O, 700." Barn. Debuit dicere, ita legi posse. λαιψηροῖσιν ὀλέσθαι Schol. Sophocl. Philoct. 334.

279. ὅς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος. erat vulgata lectio tum edd. tum plerorumque codd. (e codd. Vindob. certe nihil enotatum video) eaque etiam in edd. Dionis Or. XI. p. 368. Sententia satis aperta, vt sit dictum pro ἐτράφη. at grammatica ratio non satis expedita hic et altero loco Ψ, 348 Laomedontis equi, οἳ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί. Vulgaris opinio est: τέτραφ' esse praeteritum a τρέφω, et actiuum habere vim passiuam: „τέτραφ' ἀντὶ τοῦ ἐτράφη. τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ τούτου τοῦ ῥήματος ἀντὶ παθητικῶν τάσσει" Schol. A. Townl. et Vict. debet ergo constitui verbo vis, *nutritur, educatur*; ex ipsa Clarkii

praeceptione de praeteritis perfectis. Quod parum commode fieri vides. Praestaret sic dicere esse verbum novae formae *τετράφω*, et *τέτραφε* pro *ἐτέτραφε*, cum notione *adolescendi*.

In Ven. A. est *ενθαδε γ' ετραφ' αριστος.* cum Schol. *ἐν ἄλλῳ· ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος. Ἄλλως· παροξυντέον.* (scribendum *ἐτράφ'*) *τὸ γὰρ τέλειόν ἐστιν, ἐτράφη. καὶ μέμνηται αὐτοῦ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς Ξ* (ad Il. Ξ, 21) *ὅπου διαλαμβάνει περὶ τοῦ· διχθαδί' ἢ μεθ' ὅμιλον.* (quae ille accipiebat *διχθαδί' ἢ μεθ' ὁ.* pro *διχθαδίῃ ἢ μ.* vt *η* esset elisum) *δεῖ οὖν διὰ τοῦ γ' γράφειν ὃς ἐνθάδε, εἶτα ἐτράφετ' ἄριστος* (debuit scriptum esse: *ὃς ἐνθάδε γ', εἶτα ἐτράφ' ἄριστος.*) *οὐχ ὡς οἱ πολλοί, τέτραφ' ἄριστος, ἀπὸ τούτων* (f. *ἀπὸ τοῦ ταῦ*) *ποιοῦντες τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥήματος, καὶ προπαροξύνοντες.* Senserat itaque Schol. A. cum Herodiano *ἐτράφ'* esse pro *ἐτράφη*, cum Eta eliso: quod fieret durissime, nec eius rei exemplum in Homero idoneum esse puto.

Si veri speciem habent ea, quae disputata sunt ad B, 661. et E, 555. fuit verbum *τράφω*, alia forma pro *τρέφω*, actione immanenti, nutrio me, adolesco, cresco; estque adeo *γ' ἔτραφ'* scribendum pro *ἔτραφε*, adoleuit, vixit. Tale verbum fuisse, docet E, 555 *ἐτραφέτην*, tempore imperfecto. Est quoque *τράφω*, etsi actiue, ap. Pindarum. Firmat scriptionem Veneti A. msc. Mori.

E Townlei. video notatum *τ' ἐτράφ'* etsi Schol. interpretatur *τέτραφεν ἀντὶ τοῦ ἐτράφη.* potuit tamen hoc scriptum esse *τ' ἔτραφ'* quod rediret ad eandem rationem, quam paullo ante in Veneto A. reperiebamus. Nec me offenderet illud *τ'* in *ἐνθάδε τ'* appositum, cum id toties sine vi occurrat. Alterum tamen *ἐνθάδε γ'* habet exempla similia, vt E, 172 *ᾧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνήρ.*

Ex his sequitur de trinis locis, in quibus hoc *τέτραφε* occurrit, non vno loco posse statui. Inf. Ψ, 348 *οἱ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί*, aut erit *ἐνθάδε τ'* (vel *γ'*) *ἔτραφεν* (pro *ἐτράφησαν* vel *τε τράφεν*, quod praeferen-

dum, vti habetur Od. K, 417. de quo egit Bergler. praefat.) aut legendum ἔτραφον. E, 555 ἐτραφέτην a τράφω imperfecto tempore. et B, 666 recte esse emendatum ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ. v. ad vtrumque locum.

280. τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξε. Mutatis sedibus ἀγαθὸν et ἀγαθὸς δέ κεν scribebatur inde a Steph. ex ed. Rom. et Eustath. Praestat tamen ἀγαθὸς priore loco, quod vim habet, et legebatur iam in edd. Flor. Aldd. Turn. tum in codd. quos noui omnibus.

281. νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι. ⊱ „quod ex h. l. οἱ νεώτεροι accepere λευγαλέος pro δίυγρος. At esse ὀλέθριον, παρὰ τὸν λοιγόν. (de hoc v. veriora ad I, 119) Additur: καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ· λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα" Od. B, 61. quod posset forte ad δίυγρος, referri, est enim eo loco, imbecillus. Melius tamen Schol. Townl. et Victor. λευγαλέῳ, χαλεπῷ. οὐ διύγρῳ· ὡς Ἡσίοδος. τί γὰρ ἐπὶ τοῦ· λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα. In Hesiodo est Ἔργ. 754 λευγαλέη ποινή. et 525 ἐν ἤθεσι λευγαλέοισι. pro χαλεποῖς. Nostro loco θάνατος λευγαλέος est mors inhonesta, ingloria, ignobilis. Schol. br. recte, χαλεπῷ. ἀδόξῳ. Nimis argute infertur detestatio mortis aquis submersi, cum ἄταφος ille maneat, qui aqua mersus ab inferis exulat; sic Synes. Epist. IV, p. 165. iam a Barnes excitatus.

εἵμαρτο ὀλέσθαι Vrat. d. et vn. Vindob. interpolate vel oscitanter. Iteratur versus Od. E, 312 et Ω, 34.

282. ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ. ⊱ Stigme sine Scholio: quod haud dubie spectauit ad ἐρχθέντ', ab aliis cum aspero scriptum ἑρχθέντ'. ab ἔργω et ἕργω, εἴργω et εἵργω. ἐϝεργω, ἐέργω. Schol. B. ἐρχθέντα. ψιλωτέον δὲ, ἔστι γὰρ παρὰ τὸ εἴργω. Ἀττικοὶ δὲ δασύνουσι (suo more, inprimis quoties digamma in vsu fuerat). Pleniora sunt in Victor. et Townl. ἐρχθέντα. παρὰ τὴν ἔραν. (inepte) κυρίως τὸ ἐν ὕδατι ἀπολέσθαι. ψιλωτέον δὲ etc. Schol. Aristoph. Acharn. 329 εἵρξας. ἀποκλείσας. δασέως. Ἀττικοί· τὸ μέντοι παρ' Ὁμήρῳ. ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ πο-

ταμῷ, ψιλῶς. Addit, si sit πρᾶξας, esse ἔρξας, δασέως. vt Od. Σ, 196. de quo suo loco.

Apollon. Lex. ἐρχθέντα. ἐν ὕδατι πνιγέντα. e contexto. nam per se est, inclusus, deprehensus. atque hoc repetunt Hesych. Suidas, Etymol. p. 377, 45. Schol. br. Bentl. etiam alterum Hesychii locum, ἐρεθέντα. ἐν ὕδατι ἀποπνιγέντα emendat ἐρχθέντα. quod iam fecerat Epist. ad Mill. p. 36. nec aliter videtur emendandum esse in Hesych. ἐρεθέντι, ληφθέντι. corr. ἐρχθέντι.

In iisdem, Victor. et Townl. ἐν τῇ Μασσιλιωτικῇ· εἰρχθέντα.

ὥς παῖδα συφορβόν. Cur συφορβὸν prae aliis memoret, caussa est ex eo repetenda, quod in siluarum saltibus ad extremum vsque auctumnum sues pascuntur. Vnde Virgilianum: *vuidus hiberna venit de glande Menalcas.* Schol. B. καὶ παιδὶ συφορβῷ ἑαυτὸν εἰκάζει ὁ λέγων· ἐγὼ καλός τε μέγας τε. (sup. v. 108) Addunt his Schol. Townl. et Victor. σημειοῦνται δέ τινες, ὡς ἅπαξ εἰρημένον. scil. in Iliade.

283. ὅν ῥα τ' ἔναυλος ἀποέρσει χειμῶνι περῶντα. ἡ διπλῆ· ὅτι ἀντὶ τοῦ, χειμῶνος διαπερῶντα ἐναύλους, διὰ τοὺς ποταμοὺς τοὺς ἐπιμήκεις. Schol. A.

ἔναυλος. Schol. B. Townl. Vict. χειμάῤῥους, διὰ στενοῦ τόπου καὶ περιμήκους ποιούμενος τὴν ῥύσιν. Sic et Schol. br. Eustath. Actum de hac voce ad Π, 71.

ἀποέρσῃ. repositum ex Eustath. Barocc. Mori. Harlei. Townl. Vrat. A. b. d. accedit Venetus. exquisitiore vsu, pro vulgato ἀποέρσει. sollenni varietate. Est tamen hoc in Etymol. in ἔρσαι, et Hesych. ἀποέρσει, ἀποστερήσῃ. (ergo hoc spectat ad alteram lectionem) ἀποπνίξαι, eadem Eustath. addito περισύρων, f. παρασύρων, ad Γ, p. 497. extr. ἀποερσεῖ est in Lips.

Laborant in caussa syllabae in απο productae nec elisae reperienda. Clarke comparabat ἀποειπων Τ, 35 et pronuntiatum ait ἀπούρσαι vel *apowerſei.* ergo accedit tandem in hoc ad neglectum digamma; fuit enim haud dubie αποϝερσῃ, pronuntiatum αποϝϝερσῃ. etiam Bentl.

adſcripſit ἀποϝέρσῃ. Dawes omnino locum tentat audacius p. 185. ὅν ῥα κ' (vel ὅν κεν) ἔναυλος ἀποϝέρξει vt ſit ab ἀποϝεργω. Coniicit quoque ἀποϝερξεν. ἀποϝέργειν occurrere haud ſum immemor, v. c. Θ, 325. Atqui eſſe ἀποέρσῃ ab ἔῤῥειν ductum ſatis docet hoc, quod ab antiquioribus ſcriptum fuit ἀποέῤῥειν. quod Atticorum eſt, in aſperum mutantium digamma. ἔῤῥειν fuiſſe ϝερρειν, iam aliquoties vidimus: v. Excurſ. de Digammo h. v. Eſt ἔῤῥειν proprie fluere, diffluere, perire; tum etiam actiue pro φθείρειν, perdere. v. Etymol. in ἔῤῥω, et ἀπέερσεν. ab ἔῤῥω, ἔρσω. Lectum binis locis de ſubmerſis in aqua, inf. v. 329 vbi vide. et ſup. Z, 348 vbi v. Obſſ. Schol. B. ἀποέρσῃ. παρὰ τὴν ἔρσαν. (hoc perperam) κυρίως τὸ, ἐν ὕδατι ἀπολέσθαι. Schol. Exc. Cantabr. ἀποέρσει. ἀποπνίξει. ἀπὸ τοῦ ἔῤῥω, ἐρῶ, καὶ ἔρσω, ἀπόερσε γίνεται. Fuere tamen in Etymol. voc. ἔρσαι, qui ἀπὸ τοῦ εἴρω ducerent, et εἴργω confunderent.

285. δέμας δ' ἄνδρεσσιν ἐΐκτην. Vrat. b. ἔϊκτον.

286. χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες. vn. Vindob. χερσί.

ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσι. fide data firmarunt. Iam ſup. Z, 233. cf. Od. O, 435. Φ, 218.

287. τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε. — „quod τοῖσι de duobus dictum.“ Sch. A.

288. μήτ' ἄρ τι λίην τρέμε. ἄρτι vna voce edd. ante Barnes. Occurrit quoque μήτ' ἔτι.

289. τοίω γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταῤῥόθω εἰμέν. formula iam aliquoties obuia vt O, 254. Ω, 182. Et ſimiles verſus ſunt E, 828. Δ, 390. ἐπιτάῤῥοθοι Vrat. A. — εἰμὲν et ἐσμὲν lectum: Euſtath.

290. Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. — „ἀθετεῖται. quod abſurdum eſt, cum aliam formam adſciuiſſet, dicere, ἐγὼ — ita enim, quis ille ſit, non poterat Achilles noſſe.“ Sch. A. Poteſt addi: ſi ſe deos eſſe profiteri voluit Neptunus cum Athene: quorſum adſciuit formam hominis. Enimuero ſpecie diuina, ſi ſe obtulerit, adſpici deus ab homine impune nequit.

292. ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει. „λωφήσει. λήξει. παύσεται.“ Hoc vno Iliadis loco obuium; iterum Od. I, 460. ideoque grammaticis notatum. At aliis, vt Apollonio Arg. frequens. Argutantur grammatici, cum a λόφος ducunt et proprie de iumentis dici volunt.

293. αἴ κε πίθηαι. parum commodo hoc adiectum esse aiebat Pius in Sch. B. quidni enim obsequeretur diis vtilia consulentibus! forte spectare ea ad v. 396. 397.“ At reponi potest: esse eam formulam vulgarem suadendi et consulendi.

294. μὴ παύειν χεῖρας cum ὑποθησόμεθα licet iungere. At A. et B. nouam esse orationem volunt, et παύειν pro imperatiuo habendum. — Cum ὁμοιΐου peccet in leges metricas, Bentl. et h. l. emendat ὁμοιΐοφι πτολέμοιο v. I, 440. vbi et de sensu vocis dictum.

295. κατὰ Ἰλιόφι. De hoc adiecto φι v. Excurs. ad lib. VIII p. 523. Schol. Townl. et Victor. συνήθης καὶ Θηβαῖος ὁ σχηματισμός. Ex hoc loco apparet, et alibi vt sup. 104. recte sic emendasse Bentleium pro Ἰλίου. v. ad O, 66.

296. ὅς κε φύγῃσι· σὺ δ' Ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας. ζ— quod Ἕκτορι dictum pro Ἕκτορος, et φύγῃσι pro φύγῃ. Tum quod ἴμεν pro imperandi modo. Sch. A. B. φύγοι in Victor. et Townl. ἀπηύρας Harl. Saltem deb. ἀπαύρας. v. ad A, 356.

297. δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι. Vidimus iam in Aristotelea lectione B, 15. ad q. l. vide.

300. πλῆθ' ὕδατος. pro ἔπληθε accepit Eustath. Melius est ἔπλητο pro ἐπέπλητο, vt πλῆτο. vt P, 499. monente Barnes. a πλέω, πλῆμι, vnde πίμπλημι.

301. δαὶ κταμένων diuisim cum Ven. scripsi: monente quoque antiquo grammatico A. B. T. Vulgo vna voce δαϊκταμένων.

302. πλῶον καὶ νέκυες. Apud Apollon. Lex. πλῶον ἔπλεον. ex vitio: vix enim est var. lectio, cum ἔπλεον sit additum. Adscripsit Sch. B. ἀλλὰ τριταῖοι πλέουσι. (Scilicet corpora humana primo subsidunt in fundo; altero

die demum in ſuperficie natant) poſſe tamen fluminis impetum corpora fundo propellere." Habemus *arma fluitantia*, etſi *ex aere*, vt Aen. I, 100. 101.

303. οὐδέ μιν ἔσχεν. „Ariſtarchus ἴσχεν." Sch. A. quod eſt quoque in Cant. Referebat ad h. v. gloſſam Apollonii et Heſychii ἔσχεν. ἐπέσχε. Alberti. — πρὸς ῥόον ἀΐσσοντος. „ἀνὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ ὕδατος ὁρμῶντος." Sch. B. Iunctura verborum fieri poteſt haud vno modo. Veriorem puto eſſe: τοῦ δὲ, ἀΐσσοντος ἀν ἰθὺν, γούνατα ἐπήδα ὑψόσε, πρὸς ῥόον, prouti fluctus aduolueretur ei a tergo, κατὰ τὸ κῦμα, cum ipſe recta contenderet in loca editiora, vt effugeret aquas a tergo in eum ſubeuntes inde ab alueo coortas et explicitas per campum. Nec eſſe poteſt ἀΐσσοντος πρὸς ῥόον ἀν' ἰθὺν, non enim aduerſae in eum incurrebant vndae, nec ille iis obnitebatur.

305. τὸ ὃν μένος. τὸ ὃν, male τεὸν μένος Ald. 2. et hinc al. ἔληγε τὸ ὃν μένος iam vidimus. v. ad N, 424. Κάμανδρος hoc quoque loco Harl.

306. κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο. „ἐμετεώριζεν, ἢ ὥπλιζε κατὰ Ἀχιλλέως." Sch. B. Ita enim ſolent duplicem vim ſubiicere grammatici ex etymo. Etiam Sch. br. a κόρυς κόρυσσεν. ὕψωσεν. galea. quaſi eſſet quod κορυφοῦν.

307. ὑψόσ' ἀειρόμενος Scamander. ἀειρόμενον Vrat. b. cum κῦμα iunctum. Sup. B. 151 κονίη ἵστατ' ἀειρομένη.

308. Φίλε κασίγνητε. Φίλε priore longa, ſeu quod Φῖλε ſeu quod Φίλλε pronuntiatum. v. ad Δ, 155. Verſu argute vtitur Plato in Protagora p. 340 A.

310. ἐκπέρσει. Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσι ſc. τὸν ἄνδρα, Achillem. Schol. B. τὸν Ἀχιλλέα κατὰ τὴν μάχην.

Pro κατὰ μόθον fuit lectum κακὸν θεὸν teſte Schol. Townl. οἷον κακὸν ἐπίκουρον. An Scamander norat Neptunum adeſſe Achilli?

ἐκπέρσει. ἐκπέρσαι Vrat. d. et vn. Vindob. a m. pr.

312. πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους. τοὺς χειμάῤῥους ὡς στενὰς διώρυγας. Hinc Bentleius corrigit Heſych. γρόσυνον. τάραξον. leg. ὀρόθυνον.

313. πολὺν δ' ἐρυμαγδὸν ὄρινε. Paullo post ad vs. 309 excitatur hemistichium in Schol. Victor. et Townl. π. δ' ὀ. ἐπῆρε.

314. ἵνα παύσομεν. Vindob. παύσομαι. alter παύσωμεν.

315. μέμονε δ' ὅγε ἶσα θεοῖσι. μέμονε, προθυμεῖται. vt iam aliquoties, v. ad E, 482. nunc, cum vi, *animose audet*, μενεαίνει. μενοινᾷ.

317. οὔτε τὰ τεύχεα καλά, τά που — ⊱ „ὅτι τὰ τεύχεα καλά, ἀντὶ, τὰ καλὰ τεύχεα. ὡς· οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα." Sch. A. Spectat eo, quod vulgari vsu dici solet τὰ καλὰ τεύχεα, vel τὰ τεύχεα, τὰ καλά. Eustath. ergo Schol. Townl. et Victor. aiunt μετάθεσιν ἄρθρου esse. Aliud monitum esset, quod grammatici haud innuunt, quod vsus articuli occurrit Homero haud familiaris. Dici potest, esse h. l. ἐκεῖνα τὰ τεύχεα καλά, quae quoque iam 301 memorata erant. Nullus tamen dubito, fuisse τι. οὔτε τι εἶδος, οὔτε τι τεύχεα καλά, τά που. Bentl. coni. δίνης. ex vs. 246. puta.

318. νειόθι λίμνης κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα. Monent Scholia A. et Eustath. cum Etymol. p. 477, 19. in ἰλύος mediam esse productam διὰ τὸ μέτρον. esse enim natura breuem, vt ἰσχύς, ἰσχύος. Alterum hoc in Homero non occurrit, at in Pindaro et Tragicis. corripitur prius hoc vno loco. Sunt tamen alia eius formae quae breuia sunt in Homericis, vt ἐγχέλυες τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο sup. 203. Sic κρατὺς Π, 181. θρῆνυς Ο, 729. στάχυς Ψ, 598. βότρυς. μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν Σ, 562. cui tamen aduersatur Β, 89 βοτρυδὸν δὲ πετονται cum esse potuisset βοτρυδὸν αἵ δε πέτονται. Et ἰλύος media breui in aliis occurrit, vt statim Apollon. I, 10. Etymologus ait Dorice id fieri, vt producatur media breuis in ἰλύος. Accedo Bentleio corrigenti ἰλύοφι, quomodo vidimus refingi ab eo Ἰλίοφι pro Ἰλίου quod ἀμέτρως occurrebat. Knight p. 46 interponebat digamma, ἰλυϝος.

319. εἰλύσω ψαμάθοισιν ἅλις, χέραδος περιχεύας μυρίον. ⊱ „διπλῆ, ὅτι ἅπαξ τὸ χέραδος" Schol. A. manifeste sic constituit lectionem Venetus interpunctione, et

Schol. A. lectione. Nam Euſtathio excepto, vulgo ſcribitur *χεράδος*, quod eſt a *χερὰς*, quod et ipſum bene ſe habet alia forma. Similis controuerſia eſt ap. Pindar. P. VI, 13. vbi vide notata (*χεράδες* ibi etiam Schol. Vict. cum Townl. ad h. l. agnoſcit). Iam quod ad vim vocis attinet, Schol. A. addit: *ἔστι δὲ τὸ συναγειρόμενον ἐν τῇ ῥύσει πλῆθος ἰλύος καὶ ὀστράκων καὶ λίθων. Φησὶ γοῦν·* (ſup. 313. 4.) *πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε Φιτρῶν καὶ λάων.* Tenebimus haec ex pluribus argutiis in Schol. A. B. br. T. et V. Apollon. Heſych. Suid. Etymol. inprimis Euſtath. Ad ſolam ſaxorum congeriem reuocabat vocem et ad ipſos fluuios Ariſtarchus; eſt quoque hac notione pro lapillis, quibus ara conſtruitur, ap. Apollon. Arg. I, 1123. vbi v. Schol. Scilicet deriuarunt vocem ex *χείρ*, vti eſt *χερμάδιος*, *χερμάδια*, *μεγάλα*, Jl. Π, 744 proprie, quae manu capi poſſunt, ſaxa. adde Philemonis gloſſam ap. Villoiſ. ad Apollon. Lex.

Dixi eſſe formam duplicem. Legebatur vbique *χεράδος*, ab *ἡ χεράς*. Et Ariſtarchus *χεράδας* eſſe ſtatuebat, vt *λιθάδας*. Schol. A. Itaque iungebatur: *ἅλις χεράδος περιχεύσω.* Atqui Homerus *ἅλις* abſolute effert. Ap. Apollon. Lex. editur *χεράδος*. additur tamen, *σωρὸς λίθων μετ' ἰλύος.* debuit ergo ille legere (*τὸ*) *χέραδος*. Schol. Pindari l. c. *χερὰς δὲ ὁ μετὰ ἰλύος καὶ λίθων συρφετός.*

εἰλύσω, pro *εἰρήσω*, *χώσω*. Od. Ξ, 136 *ὀστέα δ' αὐτοῦ κεῖται ἐπ' ἠπείρου ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ.* Fuere tamen qui ſcriberent *ἰλύσω*, ab *ἰλὺς*, pro *ἰλύϊ καλύψω*, *σκεπάσω*. v. Schol. Exc. Cantab. Vnde eſt in Apollon. et Heſych. *ἰλύσω. ἰλύϊ περικαλύψω.* v. dicta a Tollio p. 362. Agnoſcit quoque vnus e Schol. A. Schol. Vict. Townl. In Harlei. *εἰλύσσω*. At *νω* eſt producta ſyllaba. v. ad Λ, 156.

περιχεύσας cod. Gotting. Pindari l. c.

320. *μυρίον, οὐδέ οἱ ὀστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ συλλέξαι.* — „quod *ἐπιστήσονται* pro *δυνήσονται*. laudato loco ex Od. N, 207. Addit Sch. B. Jl. Π, 142. vt Lat. noſſe pro poſſe. De *μυρίον* v. ad Σ, 88.

321. ἀλλέξαι. „ἀνλέξαι Aristarchus“ Sch. A. τόσσην οἳ alii ex more. vt supra.

ἄσιν. τὸν ἐν ὕδατι συρφετόν. Sch. A. τὴν ἰλὺν versu adscripto Apollon. Lex. et Hesych. facile hinc emendandus; altero loco, vbi ex ordine litterarum ἄσην legi potuit (quod et h. l. Lips. ms. habet) nam est ἄσις, ἄση, ἡ ἀκαθαρσία. vt Etymol. ἄσσην Vrat. A. De etymo multa argutantur Schol. add. Eustath. Sch. br. Etymol. καλύπτειν insolita structura h. l. pro sollenni τόσῃ ἄσει καλύψω αὐτόν. Notauit Eustath. ἐπιθεῖναι εἰς κάλυμμα. Iterum hic vsus occurrit X, 313.

322. αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα. αὐτοῦ οἱ καὶ μοῖρα recitat Etymol. in voc. αὖθι μένειν. οὐδέ τε margo Steph. Sed τι sollenne: I, 197. Ψ, 308 et al. Ceterum hos duo versus 322. 323 plus acuminis, quam pro Homerica simplicitate habentes, attextos esse a seriore rhapsodo suspicor. Praeclare dicta erant illa: humatione non indigebit corpus Achillis; nunc, ecce, addit aliquis: statuemus quoque ipsi tumulum, seu monumentum ex coeno.

323. οὐδέ τι μιν χρειὼ ἔσται τυμβοχοῆσ'. ⊢ „quod τυμβοχοῆσ' ὅτε scribendum est; quod et Aristarchus (Ascalonitam addunt Sch. br. et οἱ πλείους) facit; esse enim pro τυμβοχοῆσαι. Sch. A. Probat hoc Eustath. add. Hesych. c. nota. τυμβοχοῆσαι occurrit quoque in fragm. ap. Apollon. Dysc. ed. a Reiz. ad Maitt. p. 425, l. 4. αἰνοδρυφὴς δὲ τάλαινα τεοῦ κατὰ τυμβοχόησα. pro κατά σου. διά σου. At Crates esse τυμβοχόης aiebat, vt οἰνοχόη. In Hesych. et Schol. Townl. Victor. vtrumque legitur et in Schol. br. e diuersis auctoribus. Ita est: οὐκ ἔσται αὐτῷ χρεία χώσεως τάφου. Et habet hoc, quo se tueatur. Non meminerant grammatici vsum voc. χρειὼ, cum plene sit: οὐδὲ ἔσται κατ' αὐτὸν ἡ χρειὼ τῆς τυμβοχόης. vt alias ἱκάνει. cf. ad I, 75. Edebatur τυμβοχοῆς.

ὅτε μιν θάπτωσιν 'Αχαιοί. θάπτουσιν Lips. Harl. Mosc. 2. de futuro tempore. At ὅτε cum subiunctiuo frequens in Homero.

324 sq. Recte miratur locum Schol. B. οὐ γὰρ μόνον τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ὀνομάτων ἀλλὰ καὶ τῇ ἐννοίᾳ κατώρθωται.

325. μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι. μορμύρων potentius, quam ἀναζέων, πληθύων. Lectum iam fuit E, 599. ποταμὸν — ἀφρῷ μορμύροντα.

326. πορφύρεον δ' ἄρα — Sic Od. Λ, 242 sq. διϊπετῆ ποταμὸν vidimus iam Π, 174.

327. κατὰ δ' ᾕρεε. καθῄρει. κατέβαλλε. κατεπόνει. κατελάμβανεν Schol. A. B.

328. δὲ μέγ' ἄϋσε. „γρ. δὴ μέγ'" Barnes.

περιδδείσασ' Ἀχιλῆϊ. Scriptura vtique vix est aeui Homerici. Bentl. em. περὶ δείσασα. Malim et ipse, πέρι tamen. Verum sic multa essent alia mutanda in Homero.

329. μή μιν ἀποέρσειε. Dicta satis multa de hac voce sup. ad vs. 283. In Schol. A. et Schol. Exc. Cantab. Κυπρίων ἡ λέξις. Dicendum erat, vocem antiquam in vsu mansisse apud Cyprios; et, quod suspicor, de submersis aqua.

330. προςεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν. accessit ὃν ex ed. Rom. omissum in Flor. et Aldd.

331. ὄρσεο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος. — „ἀθετεῖται, quoniam alienum est in matris verbis nomen a corporis vitio petitum; ὦ χωλέ." Schol. A. Eustath. Igitur ἀθετεῖν manifeste h. l. est, improbare; non vero, pro interpolato et spurio habere. Plutarcho tamen de aud. poet. p. 35 C. argutum hoc visum, nam inter laudes Homeri refert hoc, quod nec vitia nec virtutes corporis in praecipua laude posuit, sed ad animum omnia refert.

Κυλλοπόδιον. Scribit sic Aristarchus; recte e grammatica ratione: Contra quam alii vt Lips. κυλλοποδίον; cum sit ex ὁ Κυλλοποδίων, Σ, 371. Υ, 270. v. Etymol. Eustath.

332. ἄντα σέθεν γὰρ Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἤϊσκομεν εἶναι. Schol. B. εἰκότως νομίζομεν, (ὑπονοοῦμεν Eustath.) ὅτι ἐναντίον ἐστὶ τὸ ὕδωρ τῷ πυρί. quod friget. Potest esse εἶναι h. l. ab ἰέναι, quod et in Eustathio habetur:

sic supra Υ, 355 ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι. quae tamen caussa erat suspicandi, fore vt Xanthus Vulcanum adoriretur, qui nondum in pugnam prodierat? Vellem veteres meliora dedisse. ἄντα τινὸς εἶναι, στῆναι, poteſt ſane eſſe: alicui parem eſſe; ita vero eſſe debebat, ἤΐσκομεν σὲ ἄντα Ξάνθου εἶναι. Nunc vero eſt Ξάνθον εἶναι ἄντα σοῦ. quod ſaltem reddendum erit: eſſe Xanthum dignum te aduerſarium: ſic fere Schol. br. κατά σου γὰρ ἄξιον ἀνταγωνιστὴν ἡγούμεθα τὸν Ξάνθον. Sententia, quae requiritur, eſſe debet: auguramur te eſſe eum, cui cum Xantho congrediendum ſit pugna; cui conueniat haec pugna, ſeu, cui aſſignatus ſit pro aduerſario Xanthus. Suſpicor conſictum eſſe verſum ex Υ, 73 vbi dii ex aduerſo ſibi conſtituti enarrantur: ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας Ποταμὸς ſcil. ἔστη.

ἠΐσκομεν. Euſtath. ἐΐσκομεν. vnde Bentl. ſuſpicabatur ἐϝεΐσκομεν. Verbum eſt ἴσκω, Od. Δ, 279 ϝίσκω. ἐϝίσκω. vt Od. I, 321. Λ, 362 ϝεϝίσκω. vt Γ, 197. ἔγωγε ϝεϝίσκω. E, 181. et ſaepe. videtur ergo ϝηϝίσκω fuiſſe.

333. πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλήν. ἐνδείκνυε. ἐξάφαπτε. Schol. B. br. Euſtath. v. ſup. ad vſ. 99.

334. ἀργέσταο Νότοιο. Etiam h. l. fuit duplex ſcriptura: ἀργεστᾶο· vt eſt quoque in ed. Rom. Euſtath. Moſc. 2. Etymol. et ἀργέσταο. quod in edd. receptum eſt pro epitheto Noti habendum; ſicque laudat Strabo lib. I. p. 51 A. quem exſcripſit Euſtath De controuerſia v. ad Λ, 306. In Schol. A. „τοῦ λεγομένου λευκονότου." v. ibid.

335. εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν. „quod Zenodotus legerat ὄρσασα. accepit ita εἴσομαι pro γνώσομαι, et mox ſcripſit pro ἥ κεν, ἥ κεν ἀπὸ Τρ." Schol. A. debuit quoque κῆαι ſcribere, modo infinitiuo. Atqui εἴσομαι eſt πορευθήσομαι. ὀρέουσα recitatur in Vita Homeri.

ἐξ ἁλόθεν. Bentlei. hinc emendat Heſychium ἄλλοθεν, ἐκ τῆς θαλάσσης (p. 246 poſt ἄλλῃ τῃ ἁλὸς, pro ἄλλως).

336. ἤ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι. „Τρώων κεφαλὰς pro αὐτοὺς τοὺς Τρῶας. Schol. B. κῆαι recepta eſt lectio, etiam in edd. κῆαι vel κῆαι. eſt autem κῆαι κεν, pro καύσει, vt Schol. br. id reddunt; in Townl. erat κῆε, in Vrat. b. κῆε. In Schol. A. monitum eſt κῆαι eſſe legendum, infinito modo: περισπαστέον τὸ κῆαι ἔστι γὰρ ἀπαρέμφατον.“ Addunt Schol. Townl. et Vict. οὐ γάρ ἐστιν εὐκτικὸν, ἀλλ' ἀπαρέμφατον. Nec tamen aſſequor, quomodo locum habeat poſt ἤ κεν infinitiuus.

337. φλέγμα κακὸν φορέουσα. „quod τὸ φλέγμα pro τὴν φλόγα dixit“ Schol. A. Eadem ſunt in Apollon. Heſych. Etymol. Repugnat Pollux IX, ſ. 156. qui τὸ καῦμα eſſe vult. Etiam Euſtath. τὴν ἐκ θαλασσίας καυστικῆς θυέλλης πύρωσιν reddit.

338. ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί. ipſum inuolue flamma. quod alias ἐνίει πῦρ αὐτῷ. immitte flammam ei. Bene Schol. br. αὐτὸν περίβαλλε πολλῇ φλογί. Euſtath. αὐτὸν pro σαυτόν. minus commode.

339. καὶ ἀρειῇ. ἀπειλῇ. Schol. B. vi oppoſiti h. l. v. ad P, 431. In ed. Rom. et Euſtath. erat ἢ ἀρειῇ, quod commendabat Erneſti, receperat Wolf. damnauerat Heinrich Obſſ. p. 95. Supra Υ, 109 idem fere verſus erat lectus: λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ. In priſco ſermone καὶ pro ἢ poni, nemo dubitat; monent quoque Schol. Exc. Attamen h. l. καὶ proprie poſitum copulat.

340. μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὁπόταν δὴ φθέγξομ' ἐγὼ ἰάχουσα. πρὶν — ἀλλ' ὁπόταν. ſollenni dicendi more erat, μὴ πρὶν, πρὶν ἢ ὁπόταν.

ἀλλ' ὁπόταν δή. codd. paſſim, vt Ven. Vrat. b. d. etiam h. l. diſcretim ſcribunt ὁπότ' ἂν δή. Hoc leue. at graue eſt, quod vitium grammaticum loco inſidet non animaduerſum: ὁπόταν φθέγξομαι. Neceſſario legendum extruſo ἐγὼν, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ φθέγξωμαι ἰάχουσα. Nam ὁπότε in oratione obliqua, et in conditionali aut optatiuum aut ſubiunctiuum poſtulat, hunc ſaepe cum ἄν. In Lipſ. erat aduerſo metro: φθέγξωμ' ἐγὼ ἰ.

342. Ἥφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ. in campum, verſus fluuium direxit, aut, iaculatus eſt; iniecit, immiſit pro telo. Euſtathius: εὐστόχως ἡτοίμαζε, cum Schol. Exc. ſimpliciter κατεσκεύαζεν. ηὐτρέπιζεν Schol. br. nimis laxe. Deerat verſus in Barocc.

343. πῦρ δαίετο. καῖε δὲ νεκρούς. Euſtath. καῖε ἢ δαῖε. Vrat. A. b. Moſc. 2. δαῖε. nec cauſſa apparet, cur non vtrumque eodem modo pronuntiatum fuerit.

344. πολλούς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν. Primo vitium eſt in verſu ex digammo: αυτον ϝαλις. quod facile tollas, vt ſup. 236 reponendo κατ' αὐτὸν ἔσαν ϝαλις. At enim ineſſe apparet aliud vitium in κατ' αὐτὸν, nam referendum eſt ad ἐν πεδίῳ. legendum itaque οἵ ῥα κατ' αὐτὸ ἅλις ἔσαν. adſcripſerat quoque Bentl. αὐτό. Sane ἐν πεδίῳ flamma ſaeuit vsque ad vſ. 349. Totus tamen verſus inſititius eſſe videtur ex vſ. 236.

Secundo ad h. v. eſt ſtigme ϛ— „πρὸς τὸ ζητούμενον. quomodo Achilles non cremetur, aqua tamen efferueſcente, et cadauera cremante. Reſpondet Ariſtarchus: quod primo exſiccabatur campus, tum flamma in amnem vertitur, quem Achilles iam deſeruerat." Schol. A. Bene hoc ſe haberet, dummodo Achilles non dudum reliquiſſet alueum (ὁ δ' ἄρ' ἐκ λίμνης ἀνορούσας ἦιξε πεδίοιο vſ. 246. 7) ita vt in medio campo fugeret, amne, qui in fluctus exſurgebat, eum perſequente. Plura disputarunt veteres in Schol. B. ad 343. 365 et 269. Nolim equidem poetam veterem agitare. Dicendum eſt, ἀπίθανον hoc eſſe per ſe, non in eo loco, in quo dii interueniunt; per hos enim vbi res aguntur, prodigia et miracula incidere neceſſe eſt. Itaque combuſtionem campi nolim ad cauſſas certas reuocare; ſaltem dicere licet, poetam phantaſma ſuum petiiſſe ab eo, quod interdum videri potuit euenire, vt gramina et arbuſta igni fortuito exorto conflagrarent. Cum poeta ſemel Vulcanum aduocaſſet in auxilium, contra deum fluuium, praeſentiſſimae ſane erant ſuppetiae per ignem aquas in vaporem mutantem.

Argutias veterum in ratione reddenda, Iunonis, tanquam aeris, partes in hac narratione agentis, nolo attingere. Videat haec, qui volet, in Vita Homeri Plutarcho tributa; Heraclid. Allegor. Homer. Eustath. Manet tamen illud: poetam haud inscite Iunoni et Vulcano partes suas assignasse; nec mirum, tam procliues fuisse homines ad statuendum, physice non minus quam poetice haec esse narrata; vt ap. Plutarchum est de primo frigido p. 950 E.

345. πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον. — „quod πᾶν pro ὅλον. et quod primo loco siccatur campus, tum fluuius." Schol. A. respectu ad Schol. A, 344.

σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ. κατείχετο. vt H, 248. Sic πῦρ ἔσχετο.

345. 6. ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν αἶψ' ἂν ξηραίνῃ, χαίρει δέ μιν ὅςτις ἐθείρει. — Boreas ὀπωρινὸς, quia ἐν τῇ ὀπώρᾳ validior est, et laetatur agricola, quia vento ingruente superficies agri humore ita liberatur, vt retineatur eius pars sub solo, nec solis aestu in vapores resolutus dissipetur." Schol. A. quem hoc modo interpretor. Est autem ὀπώρα pro ratione et natura soli caelique Ionici de ea anni parte accipienda, quam nos per dies caniculares declaramus; eam praecesserat τὸ θέρος cum messe: v. Nota ad E, 5. 6. restat tum arbustorum vineaeque maturandae tempus iustum et idoneum. ἀλωὴ enim et h. l. de loco arboribus et vitibus consito est accipienda. v. ad E, 90. Sub illud tempus per totum Archipelagum aquilones spirant, quos per etesias vulgo declaratos intelligere necesse est; biduo enim post Caniculae exortum oriuntur, et constanter perflant diebus XL. vt e Plinio notum est, II, 47. quem etiam Barnes ad h. l. laudat. Vide de his ad Virgil. Aen. III. Excurs. II. Iterum ὀπωρινὸς Βορέης memoratur Od. E, 328.

νεοαρδέ' ἀλωήν. νεωστὶ πεποτισμένην. Apollon. Lex. h. v. At ibidem: „ἔνιοι δὲ νεοαλδέα, διὰ τοῦ Λ, νεοαύξητον. ἀλδαίνειν γὰρ τὸ αὐξάνειν σημαίνει. Non mala lectio: nec tamen alibi memoratam vidi. At quaeritur de quo

genere irrigationis poeta accipiendus sit. Vix de aqua per canaliculos ducta: ea enim opera data inducitur in solum, vt illud humescat. Videtur ergo imbribus mersum et oneratum solum esse eo anni tempore, quo calore solis recreandum erat.

ἀλωὴν, scribitur hic quoque in Ald. 2. et sequacibus et Cod. Vrat. b. Vide ad Υ, 496. et Eustath. p. 1218, 97.

347. αἶψ' ἂν ξηράνῃ. Inuitus hanc lectionem recepi. Legebatur ἂν ξηραίνῃ. Aristarchea lectio est ἀνξηράνῃ, docente Schol. A. Townl. et Victor. Melius ἂν ξηράνῃ est in codd. Ven. Townl. Vrat. b. d. Mosc. 2. nec aliter edd. Flor. Aldd. Rom. Steph. donec a Barnes editum video αἶψ' ἂν ξηραίνῃ, nec monitum, vnde; nisi quod cod. Alteri ita legere videtur. Verum quidem est, si aoristo vti voluisset Ionicus poeta, credas eum dicturum fuisse, ξηρήνῃ. vt ex λειαίνω est πᾶν δ' εὖ λειήνας Δ, 111. θερμήνῃ Ξ, 7. Eramque hactenus et ipse pronus in alterum: ξηραίνῃ. At retudit impetum Scholion Townl. quod et Victor. est: „ἂν ξηράνῃ, μετὰ τοῦ ν. καὶ, θερμήνῃ μέν φησι (sup. Ξ, 7.) ἀλλ' οὐ ξηρήνῃ, διὰ τὸ κακόφωνον· ὡς ψαρῶν καὶ ψῆρας." (v. ad Π, 583) Nolo equidem celare me valde suspicari, esse has argutias grammaticorum ex ipsa codicis antiquioris scriptione natas; nam quale illud κακέφωνον sit, mihi saltem non satis liquet.

Iam si ξηράνῃ admiseris, suboritur altera quaestio, sitne ἂν ξηράνῃ an ἀνξηράνῃ vna voce legendum. Vtrumque ferri potest, etsi Aristarchus probauit posterius. Eustathius: αἶψ' ἂν ξηράνῃ. ἤγουν ταχὺ ἀναξηράνῃ. Iungenda autem sunt ἂν cum ὅτε, ὅταν. in comparatione autem obuium hoc ὃς ὅταν. In Vrat. A. est αἶψα ξηραίνῃ. Legitur quoque sic ap. Galen. de temperam. I, 2. versibus laudatis. hocque praeferrem equidem, tanquam simplicitati Homericae et prosodiae conuenientissimum, nisi veterum auctoritas obstaret.

Grauius est, quod in Townl. et Vict. subiicitur: „Ἀριστοφάνης δὲ γράφει· αἶψ' ἐξεναίνειν." Legerat ille:

αὔψ' ἐξαυαίνῃ, *ſiccet*, praeclare. vt vulgatum eius interpretamentum haberi queat.

χαίρει δέ μιν ὅςτις ἐθείρῃ. vulgg. ἐθείρει, cum Euſtathio: ἐθείρει, ὃς τὴν τοιαύτην ἀλωὴν συνήθως ἐργάζεται. At codd. Cant. Mori. Harl. Vrat. A. b. Moſc. 2. cum cod. Alteri, Schol. br. et exc. Apollon. Lex. Heſych. ἐθείρῃ. Subiunctiui vſus in his ſaepe iam fuit notatus. Notionem vocis conſtituunt Apollon. ἐξ ἔθους κοσμῇ καὶ θεραπεύῃ. Schol. B. ὁ γεωργὸς, ὅςτις ἔθος ἔχει σκάπτειν αὐτήν. Schol. br. ἐξ ἔθους ἐπιμελοῖτο. Schol. exc. τῆς ἐπιμελείας ἀξιώσῃ. Sic et Heſych. Idem mox: ἐθειρόμενον, κοσμούμενον, ἀγαλλόμενον. ac ſi a caeſarie ἔθειρα ductum eſſet. Enimuero ductum eſſe patet ab ἔθειν, *frequentare* more et vſu, ſup. I, 536. Errat inter vtramque rationem Etymologus; add. Euſtath. Etiam Sch. B. ὁ γεωργὸς, ὅςτις ἔθος ἔχει σκάπτειν αὐτήν. Sed recte monet Erneſti, etymologiam non nimis in talibus eſſe vrgendam. Tandem χαίρει δέ, μιν. Vrat. b. χαίρει γε μιν. Moſc. δὲ μὲν, ὅςτις. Eſt autem χαίρει, non χαίρῃ, quoniam interpoſitum eſt in medio; nec iunctum cum ὅταν.

348. ἄρα. *vt ſit. vt par erat.* Clarke.

349. ⊢ excidit Scholion: quod ad κῆεν forte ſpectavit. v. ad VII, 377. IX, 88.

350. πτελέαι τε καὶ ἰτέαι Bentl. em. πτελέαι καὶ ἰτέαι. quia probabile ſit, fuiſſe olim ϝιτεαι. v. de Digammo, hac voce.

ἠδὲ μυρῖκαι, obſeruante Barnes, media producta, vt et Z, 39. cum tamen ea correptâ ſit Il. K, 466. 467. et ſup 18. Suſpicor pronuntiatum fuiſſe duplicato κ. μυρίκκαι, id quod ipſe tonus efficere debuit, ſi ita loqui malueris. vt et in τὰ περὶ 352. pronuntiatum ταππερι.

αἶδε μυρῖκαι Lipſ.

351. ἠδὲ κύπειρον. Sch. A. „αἱ ἐκ τῶν πόλεων· ἠδὲ κύπαρον.“ Corruptum hoc: fuit κύπαιρον, quod et in Schol. Townl. et Victor. legitur. Doricum eſt, quodque vulgari vſu in certis ſaltem locis haberi potuit, vnde in poetam Ionicum fuit illatum. Dores ει in αι mutabant;

idque in hac ipsa voce docent grammatici: Etymol. in αἴγειρος. cf. Koen. ad Gregor. p. 114, 87. et ipse Eustath. ad Od. K, p. 1648, 7. ex Alcmane. τὸ κύπειρον, quod aliis ἡ et ὁ κύπειρος, iunci odorati palustris genus esse editur, etiam in latinis scriptoribus obuium, *cyperus*. Memoratur inter herbas pratenses cum *loto* Od. Δ, 603. Etiam θρύον est inter palustres herbas ap. Theocritum. v. Hesych. h. v. et not. permutatum cum altero: τὰ θρία. Ernesti notat ad h. v. ex h. l. esse ductas descriptiones poeticas Callimachi H. in Cer. Ouidii et aliorum, in quibus varietates arborum copiose enarrant; luxuriosius tamen Ouidius. λωτός τε ἰδὲ edd. Flor. Ald. 1. Rom. male, cum hiatu; et sic quoque codd. Harl. Cant. Vindob. Heraclid. p. 40. qui ait hos versus testari, tempus aestiuum tum fuisse.

352. τὰ, ἃ πεφύκει ἅλις περὶ καλὰ ῥέεθρα. Bentl. coni. τὰ προτὶ κ.

353. (✝—) quod distinxit ἐγχέλυας et ἰχθύας, Sch. A. quasi *anguillae* non essent inter ceteros pisces. Vidimus iam sup. 203. Multa sunt in Eustath. ex Athenaeo. Videntur illae amni huic frequentes innatasse. Indagandum erit in iis locis, num res etiamnum ita se habeat, an naturae vicissitudo successerit. Laudat vss. Athenaeus VII, 13 vbi anguillae imos amnes petere narrantur.

354. οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων. Laudat vocis κυβιστᾶν vsum h. l. Schol. B. cum ἀνα πάλλεσθαι pisces soleant etiam sine flamma.

Vss. 353. 354. recitat Maximus Tyr. Diss. XXXII p. 132. To. II vbi philosophos totum locum ad elementorum discordiam referre narrat.

355. πνοιῇ — Ἡφαίστοιο. „In nonnullis ῥιπῇ." Schol. A.

356. καίετο δ' ἲς Ποταμοῖο, ἔπος δ' ἔφατ' ἐκ δ' ὀνόμαζε. Si versus vere Homericus fuit, debuit esse καίετο ϝὶς Ποταμοῖο. Mirum fuit acumen Ptolemaei Pindarionis in Schol. Victor. et Townl. memoratum, qui legerat: καί ἑ τόθ' ἲς ποταμοῖο ἔπος ἔφατ'. vt sit: καὶ ἲς ποταμοῖο

ἔφατό ἑ (πρὸς αὐτὸν) ἔπος τόδε. et habuit, qui sequerentur; nam τινὰς ita legisse, addunt eadem Scholia. ἰς Ποταμοῖο vt βίη Ἡρακλέος.

357. Ἥφαιστ', οὔ τις σοί γε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν. Eustathius: ἀντιφερίζειν, ἢ ἰσοφαρίζειν. et est hoc in Harl. Mosc. 2. vtrumque in Hesychio. At Apollon. Lex. ἀντιφερίζειν, ἐξισοῦσθαι. Importunum h. l. esse ἰσοφαρίζειν, docet digammi vsus, vt I, 390 γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζει. male inculcatum erat hoc vocabulum iam sup. vs. 194. et Z, 101.

358. οὐδ' ἂν ἐγὼ σοί γ' ὧδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην. Dictum pro πυρί σου. Male iungeres: σοὶ φλεγέθοντι (σὺν) πυρὶ, διὰ πυρός.

359. Τρῶας — ἄστεος ἐξελάσειε. Bentlei. coni. εἰςελάσειε. video quid voluerit; verum sic debebat esse ἄστυδ' ἔσω ἐλάσειε. vt aliquoties vidimus Ἴλιον εἴσω. Cogitandum de vrbe capta; etsi de tali casu non satis commodum est verbum illud; nam aut caeduntur aut in captiuis habentur oppidani, non fugantur. Parum quoque Scamandri personam tuetur poeta: qui tantopere studiosus ciuibus suae vrbis, nunc repente ait, nullam sibi curam eorum esse. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς scil. τί πρᾶγμά ἐστι;

361. ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα. „ἀνέζει. de aqua igne subiecto excandescente et ebulliente." Schol. B. br. Conueniunt grammatici: Hesych. ἀνὰ δ' ἔφλυεν. ἀνέβαλλε et, ἀνέφλυεν, ἀνέβλυζεν, ἀνέζει. Apollon. Lex. p. 135 ἀνέφλυε, ἀνέζει. τῶν δὲ πεποιημένων (supple ἡ λέξις) adscripto versu. et iterum p. 314. in ἔφλυε. In eodem tamen legitur quoque p. 138 ἔβλυε, τῶν πεποιημένων ἡ λέξις. quod et Hesychius exhibet. φλύω, τὸ ἀναδίδωμι. ἀναπέμπω. ἀναζέω, est apud Etymologum haud vno loco, laudato versu. φλύειν, ὅ ἐστι καχλάζειν. ἐκ τούτου ἀφρὸν ἀποβάλλειν, Schol. Aristoph. Vesp. 85. laudato versu nostro. Add. Suidas in παφλάζω.

ἂν δ' ἔφλυε Vrat. b. Nemo ἀνὰ δέ φλύε.

Rem ipsam ornatius extulit Virgilius Aen. VII, 462 sqq. *Fumidus atque alte spumis exuberat amnis* (ἀνακ-φλύει), *Nec iam se capit vnda; volat vapor ater ad auras.* Copiosius quoque Quint. Cal. V, 379 385.

362. ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον — ⊱ „quod nouit poeta carnes elixas, nec tamen iis vtentes inducit heroes" Schol. A. Obseruatio alibi quoque obuia: etiam in Polluce IX, f. 68. qui vss. hos recitat, et Athenaeus I. p. 25. Additur in Schol. Townl. ad vs. 363 πῶς οὖν βοείους πόδας ἐσθίουσι μνηστῆρες; οὐ γὰρ ἂν ὤπτησαν πόδας. respicitur Od. Υ, 299. Sunt eadem in Athenaeo l. c. quid vero, inquies, si totum bouem assarunt?

Ordine mutato: ὡς δὲ λέβης ἔνδον ζεῖ est ap. Apollon. Lex. in λέβης.

ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ. pro τοῦ πυρὸς ἐπείγοντος τὸ ζέειν τὴν κνίσσην· Similiter erat E, 902 ὀπὸς ἐπειγόμενος motu circumactus, κυκώμενος. In Virgilio est l. c. *virgea suggeritur costis vndantis aheni*, exultant aestu latices, *furit intus aquae vis.*

363. κνίσσην μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο. Turbas in hoc versu fecere veteres; nec eas satis composuere recentiores. Vulgata erat κνίσσῃ μελδόμενος, at Ald. 2. κνίσσην μ. quam iterum deseruit Turnebus. Erat tamen κνίσην μελδόμενος Aristarchea lectio: Sic Venetus, et Schol. A. „οὕτως Ἀρίσταρχος. (quod repetitur bis vel ter appositis aliis Scholiis etiam Ven. B. et Porphyr.) ἄλλοι δὲ κνίσης." Ita habemus lectionem triplicem: κνίσην. κνίσης. κνίσῃ. Vtinam constaret, sintne lectiones variae, an emendationes. Qui κνίσης scripsere, debuere quoque scribere μελδομένης. vti quoque legitur κνίσῃ μελδομένῃ. Aut debuere illi supplere, μελδόμενος κνίσης ἕνεκα. Quod autem miraberis, est hoc, quod bonam lectionem κνίσην μελδόμενος, tam male interpretatus est Aristarchus. Nam in Schol. Ven. A. appositum est: „scilicet acceperat μελδόμενος, pro μέλδων, τήκων." Non viderat vir doctus, et qui eum sequuntur, quam parum conueniant haec *lebes liquefaciens adipem feruet intus.*

Debebat saltem, si ita scribebat, meminisse, *lebetem* poni poetae pro *eo quod in lebete est*, adeoque μελδόμενος *passiue* h. l. accipiendum esse, et, si κνίσσα μέλδεται ἐν λέβητι, dici ipsum *lebetem liquescere* (κατὰ τὴν) κνίσσην, quae in eo est. Hactenus non improbo Aristarcheam lectionem, quin etiam doctiorem habeo, quam vulgatam κνίσσῃ, etsi haec eodem sensu dicta et accipienda est.

Laudatur in Sch. B. Hermogenes ἐν τῷ περὶ προβλημάτων, (quem librum alibi memoratum non reperio,) qui κνίσῃ μελδόμενος accipiebat κνίσῃ λιπαινόμενος *pinguefactus, vnctus*. E Schol. Townl. intelligo non recte laudari lectionem; nam is: Ἑρμογένης δὲ ἐν τῷ ε̄ προβλημάτων γράφει· κνίσῃ μελδομένου δὴ συὸς, τηκομένου τὴν κνίσσαν. Eustath. ex parte verum videbat, dum comparat illa: ἔφριξε μάχη ἐγχείῃσι et λήϊον ἀσταχύεσσι. conferendus idem ad Jl. H, p. 668, 33.

Ex Ven. B. et ex Porphyrii Scholio inserto, quod in Quaest. Hom. 10. est, discimus fuisse qui κνίση neutro genere scriberent, τὰ κνίση. vt τὰ τεμένη. At recte monetur, apud Homerum nusquam τὸ κνῖσος, sed vbique τὴν κνίσην occurrere. Debuisset quoque in Homero scribi κνίσεα. non enim ille aliter, vt τείχεα. βέλεα. Potuit in aliquo libro excidere iota subscriptum; vt factum est in ed. Flor.

κνίσῃ. κνίσην. vna littera scribi in Veneto et aliis, sed perperam, iam vidimus ad A, 66. de vi et notione satis constat, et accurate actum est in Sch. B. add. Hesych. Etymol. e Porphyrio. est enim κνίσσα proprie ἡ ἐκ κρεῶν ἀναθυμίασις vt A, 317. Od. M, 369 tum τὸ λίπος vt Od. Σ, 118. (πᾶν τὸ πιμελὲς est in Sch. A. B.) tandem et ἐπίπλους vt Jl. A, 460.

σῦν σίαλον iam vidimus I, 208.

Tandem μελδόμενος. vox hoc vno loco obuia. μέλδειν in Sch. B. Etymol. et copiosius in Porphyrio dicitur proprie esse τὰ μέλη ἔδειν, ἢ ἀλδαίνειν, et comparatur: μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν Od. Σ, 69. Interpretes

h. l. μελδόμενος modo passiue modo actiue accipere iam vidimus. Etiam Apollon. Lex μέλδειν. τήκειν. κνίσῃ μελδόμενος· ὅ ἐστι τήκων. nisi vltima ab alia manu sunt. τήκων τὸ λίπος τοῦ κρέατος Eustath. et: τὰ λίπη τήκων, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ Schol. br. Porro Suidas: μέλδοντες. τήκοντες. ἕψοντες. „γέντα θεῶν μέλδοντες" ἕψοντες. (Est Callimacheum: v. fragm. CCCIX. γέντα sunt τὰ ἔντερα. τὰ μέλη. v. Suidam h. v.) καί· „κνίσσῃ μελδόμενος" ἀντὶ τοῦ, μέλδων τὰ κνίσσῃ. quod exponendum esset: μελδόμενος (κατὰ) τὰ κνίσῃ· sed veteres accepere pro μέλδων. Et per μέλδων. τήκων. exponitur quoque in Hesych. At Etymol. μελδόμενος. τηκόμενος.

ἀπαλητρεφέος vn. Vindob. quod notatu dignum esset, si e meliore codice.

364. πάντοθεν ἀμβολάδην scil. ζεῖ λέβης ἔνδον. ἀναβάλλων, ἀναζέων, vt Hesych. interpretatur; ab Eustathio iam monitum est eo sensu vocem in Herodoto quoque occurrere. Diuersa notio est, cum de cantu adhibetur. Remittit de hac voce Ernesti ad Callim. H. in Dian. 61. ἀμβολαδὶς τετύποντες Cyclopes, vbi ille contendit non *alternis* significare illud posse, sed *summa vi, elatis brachiis.* non innotuerat Pindar. Nem. X, 62 vbi victor erat bis Athenis ἀμβολάδαν, *alternis,* annuis ludis interiectis. Nec in loco Herodoti IV, 182 aliter, quam in Homero accipi potest, fons Ammonis alias tepidus aut frigidus ζέει ἀμβολάδην, feruet ebulliendo; etsi ambiguum manet sitne a temporis interuallis, an a motu ipso, τοῦ ἀναβάλλειν, emittere sursum, petitum. — ὑπὸ δὲ pro γάρ.

ξύλα κάγκανα. iterum Od. Σ, 307. ξύλα ξηρὰ, ἐλαφρὰ, interpretatur Hesych. Plura dat Etymol. ductum ἀπὸ τοῦ καίνειν, ὅ ἐστι, τὸ κόπτειν. At Schol. br. κατάξηρα, παρὰ τὸ κῆαι. Occurrit quoque in Apollon. Rh. et Theocrito.

365. „Si omnia ardent, mirum est Achillem non cremari:" Sch. B. Vide ad v. 344.

366. οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο. ξ— „quod οὐδ' ἔθελε pro οὐκ ἠδύνατο. vt Od. Γ, 121." (et alibi)

Notant quoque Sch. br. Euſtath. hic et ad H, 169. p. 673, 63. et ipſe Apollon. Lex. p. 344. Vtuntur grammatici hoc verſu quoties notionem τοῦ ἐθέλειν pro δύνασθαι declarare volunt, v. c. ad Ariſtoph. Au. 582 et al. Suidas in ἐθελήσει et οὐ θελήσει. Galenus ad Hippocr. περὶ ἄρθρων lib. III. l. 106.

ἠδ' ἔθελε. vn. Vindob.

προχέειν Harl. Moſc. 2. quod et alibi cum illo variat; et locum habebat ſup. 219. recte quoque reſtitutum a Barnes H. in Apoll. 380.

368. πολλὰ λισσόμενος. Pronuntiatum arbitror πολλαλλισσόμενος. in vno Vindob. πολλά τε a m. ſec. Male interpolauerat Barnes πολλὰ ἑ λισσόμενος. Bentl. em. πολλά γε λισσόμενος.

369. Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν. ἔχραε. ἐπέχραε. ἐπῆλθε. ἐφώρμησε. Sch. B. ἐπηνέχθη σφοδρῶς Sch. br. ἐπεβάρησε πρὸς τὸ βλάπτειν Heſych. Euſtath. vertit: *conatur*. Recte: χρᾶν antiquo vſu, *irruo*. ἐμὸν ῥόον ἐξ ἄλλων θεῶν, συμμάχων τοῖς Τρωσί. Et Apollon. Lex. p. 269 in ἐξ. notat h. l. ἐξ ἄλλων pro ὑπὲρ τοὺς ἄλλους.

372. ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι. ἀποπαύομαι Lipſ. et vnus Vindob. ἐγὼν etiam hic grammaticis deberi cenſeo pro ἐγώ.

374. μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ. pro ἀπαλεξήσειν Τρωσὶ, depellere a Troianis exitium. Mox μαλερὸν πῦρ v. ad I, 242. Ceterum verſus hi 374. 5. 6. iam lecti erant ſup. Υ, 315. 6. 7. Mirum vero in vſ. 376 non aeque legi δαιομένῃ, δαίωσι δ' cum Harl. Moſc. 2. vt Υ, 317.

378. αὐτίκ' ἄρ' „*ſtatim deinceps*, *ſtatim proinde*." Clarke.

379. οὐ γὰρ ἔοικεν. Bentleio videbatur peccare in digamma, corrigenti οὐδὲ ϝέοικε, vt inf. 436. v. Excurſ. de Digammo, vbi dixi fuiſſe vtrumque ἐϝοικε et ϝεϝοικε, non vero ϝέοικε.

380. στυφελίζειν. σκληρῶς τύπτειν καὶ βλάπτειν. Sch. B. ταράσσειν. θλίβειν. κακοῦν Sch. br. *mulcare*, v. ad Il. A, 581. στυφελίξειν Cant. Vrat. A. d.

382. κατέσσυτο. Sch. br. „κατέσχετο. γράφεται καὶ κατέσσυτο· ἵν' ᾗ· τὰ (recte Barn. em. κατὰ) καλὰ ῥεῖθρα ὥρμησε."

383. 4. οἱ μὲν ἔπειτα παυσάσθην. Vulcanus et Xanthus. more passim notato iungendi pluralem et dualem.

385. ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα· ἐνέπεσεν ἄλλοις s. aliis quoque diis s. pro τοῖς ἄλλοις ceteris qui ad suppetias alterutri parti ferendas processerant. ἔρις βεβριθυῖα vsus insolens vocis: vsitatum βαρεῖα. δεινή, vt Sch. br. At in Sc. Herc. 160 Κὴρ καναχῇσί τε βεβριθυῖα vix defendi potest, sed est cum Guyeto leg. βεβρηχυῖα.

Initur tandem pugna deorum, quam superiore iam libro expectabamus et dilatam aegre ferebamus: v. ad Υ, 75. Si ex animo dicendum est, neque nunc eius vlla est necessitas nec vsus, etsi, si felicius res tractabatur, esse poterat; neque ea ad ipsum argumentum, ad praelium inter Achiuos et Troianos, vllam vim habet; putes pugnam deorum id tantum consilii habere, vt dii e praelio submoueantur, vtque Achilles sibi iterum soli relinquatur; tam otiosa tota est opera. Cur nunc tandem congrediantur dii, repente in medium progressi, cum nimis diu hi in vallo Herculis, illi in Callicolone consedissent, caussa nulla memoratur, nec memorari potest: nisi forte dicas, Mineruam et Neptunum ad confirmandum Achillem 284 sq. in medium progressos Marti suspiciones iniecisse. Totum ideo Episodium ab alia manu accessisse videtur, forte eadem, quae primam superioris libri particulam elaborauerat. Animum ad hoc tentandum admouebat pugna Scamandri cum Achille, quae fundum habet in ipso libri argumento. Monui haec de Episodio, quatenus cum ipsa narratione et summa carminis coniunctum esse debebat. At idem Episodium spectatum per se, carmen est haud omnino contemnendum, et habet

nonnulla magni ſpiritus, adumbratum haud dubie ad exempla antiquiora pugnae deorum in Titanomachiis: e quibus ſeruatum eſt egregius locus in Theogonia Heſiodea. Cum haec deorum pugna multa habeat notione et natura deorum indigna, cenſuras ac reprehenſiones adhibuere alii, alii excuſationes, allegoricam interpretationem, ſatis ineptam, inferendo; in his eſt Heraclides de Alleg. Hom. c. 52 ſqq. Alia paſſim in Scholiis occurrunt; et apud Euſtathium, inprimis p. 1219. cf. ſup. ad Υ, 68 ſq.

386. δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο. Sch. B. ἐχωρεῖτο. ἢ ὥρμα. Sch. br. ἐκινεῖτο, ὥρμα. διάφορον ἔσχον τὴν γνώμην. Heſych. ἐφέρετο. ἔπνει. prius ad h. l. alterum ad Apollonii loca I, 1359. II, 902. Supra erat Σ, 510 δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή. et ſup. Υ, 32 δίχα θυμὸν ἔχειν, de diuerſis partibus, quas ſequuntur. disſidere, διχογνωμονεῖν. Apud Euſtath. redditur, δίχα φρονεῖν. διχονοεῖν. — δίχα δέ σφισιν ἐνὶ φ. praue edd. Flor. Aldd. Emendatum a Turnebo ex Rom.

387. σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ ὀμάδῳ. Schol. br. Barocc. Mori. Vrat. A. b. cum Veneto πατάγῳ. At Schol. A. „γρ. ὀμάδῳ, quod in ceteris legitur, et in edd. vulgatum eſt, quodque retinendum cenſeo. Potuit irrepere πατάγῳ e vſ. 9. Vtrumque memorat Euſtath. Nusquam video σὺν δὲ πέσον.

388. ἀμφὶ δὲ σάλπιγξε μέγας οὐρανός. ſ— „quod Homerus nouit σάλπιγγα, heroes tamen ea vſos eſſe non dixit" Schol. Obſeruatio trita. Dictum nunc ἐσάλπιγξε pro περιήχησε, grauiore tamen voce. Schol. B. multa cumulat Euſtath. ἴαχε σάλπιγγος δίκην Schol. br. et ſic fere Demetrius de Elocut. ſ. 84 qui propterea vocem nimis exilem arbitratur. Verum eſt ſimpliciter, reſonuiſſe, remugiiſſe; quo verbo Virgilius vtitur de magno clamore et tumultu pugnantium. Non vero de tonitru agi putandum. Ariſtid. Quintil. de Muſica II, 84. etſi vocem ἐσάλπιγξε de caelo indecore dictum cenſet, vim tamen verborum ad phantaſiam mouendam agnoſcit, et augeri

rem per μέγας et ἀμφί. Apud Hesiod. Theog. 679 minus potenter οὐρανὸς ἐπιστένει et Terra σμαραγεῖ. Ingentia phantasmata huius loci praeter Aristidem et Demetrium agnoscit quoque Longin. s. 9, 6. sed idem attexens temere vss. 61—65 ex Il. Υ. idem recitat μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε. Vulgatum tuetur Apollon. Lex. in ἄϊον, ἤκουον. Versu vsum se esse narrat inter prodigia visa Dio Cass. LXXVIII, 30.

δ' ἐσάλπιγξεν ed. Rom. Vrat. A. cum Dione l. l. ἄϊε δὲ Ζεύς. potuit esse αϝιε. v. de Digammo. Noli vero eo descendere, vt putes ἄϋε δὲ Ζεύς. aut sit, vociferatus est, vt de Minerua et Marte vidimus Υ, 48. 51., aut vt sit, tonuit. nam media in ἀΰω est longa Et audiit Iupiter in Olympo sedens, quia οὐρανὸς ἐσάλπιγξε, resonuerat clamore ad caelum perlato.

389. ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ. Quaestio fuit, quid sit quod Iupiter laetetur? v. Schol. A. B. et, qui multa inepte argutatur, ex antiquioribus puto, Eustath. cum auctore Vitae Homer. et Dione Or. XXXVI To. II. p. 100. Respondendum erat, quia, sensu ab heroibus ad deos traducto, Iupiter gaudet tumultu bellico.

390. ὅθ' ὁρᾶτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας. repetiit ὁρᾶτο ex ed. Rom. Stephanus. firmantque codd. cum Ven. ὁρῷτο erat in edd. Flor. Aldd. Turnebo. et Vrat. b. a pr. m. Alienus tamen optatiuus ab h. l. melius conueniret aliis locis, vt M, 333. Schol. A. laudat verba Menandri, ad illustrandam Iouis oblectationem ex contentione deorum: καὶ Μένανδρός φησιν· οὐδέποτε θύων εὐξάμην ἄλλως σώζεσθαι τὴν οἰκίαν, ἢ στάσιν οἰκετῶν εἶναι ἐν αὐτῇ. quae pleniora exhibet, corrupta tamen, Schol. Townl. Vict. καὶ τοῦτο θύων οὐδεπώποτ' ηὐξάμην ἐγὼ, τὸ σῶζον τὴν ἐμὴν οἰκίαν. ἀλλὰ παρέλιπον οἰκετῶν εἶναι στάσιν ἔνδον παρ' αὐτῷ πρᾶγμα χρησιμώτατον. Non vacat inquirere, an alibi iam versus lecti sint, assutiam cum stultitia prodentes.

391. ἦρχε γὰρ Ἄρης. Vrat. A. δὲ Ἄ.

392. *ῥινοτόρος* Mars, *ὁ διακόπτων τοὺς ῥινοὺς, τὰς ἀσπίδας*. Schol. A. B. br. Eustath. ex antiquioribus. at vtroque modo, vt et clipei et corpora intelligantur, interpretatur Apollon. Lex. h. v.

393. *καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον*. scripsisse nonnullos *ὀνείδεον* notat Schol. Lips. Sicque scriptum in Mori. Vrat. d. et Eustath. Vidimus vocem iam A, 519 et al.

394. *τίπτ' αὖτ' ὦ κυνόμυια.* ← „quod voc. *κυνόμυια* ipse poeta composuit: *ὁ μὲν γὰρ κύων ἀναιδὴς, ἡ δὲ μυῖα θρασεῖα*" Schol. A. Illustrant simili modo vocem ceteri Etymol. Hesych. Eustath. Eosdem esse *κροτόνους* notant Victor. et Townl. qui alias *κρότωνες* in cute boum et canum ouis depositis nascentes; vnde iidem habentur *κυνοραῖσται*. Ernesti adscripsit: „proprie insectum, cuius mentio fit in Exodo et Psalmis (scil. vers. gr.)" laudatque Philonem, cuius locus est classicus de Vita Mosis I. (p. 622) et Bochart. Hieroz. IV, 15.

Ceterum in hac voce scriptura variat: *κυνάμυια* est in Ven. hic et inf. 421. Townl. Vrat. d. in Apollon. Lex. Suida: *κυνάμυια, ἡ ἀναιδεστάτη*. erat quoque in edd. ante Steph. inf. 421. Egere de voce viri docti ad Hesych. qui vtrumque apposuit, et Etymologus cum Eustathio, qui mutatam vocalem ο in α aliis exemplis illustrat; etsi semper dubium manet, vtrum a ratione grammatica in his serius recessum sit, an ab deprauatione ad veriorem scripturam serius sit processum. Eustath. memorat quoque nonnullos qui scriberent *κινάμυιαν τὴν κινοῦσαν συνεχῶς τοὺς μῦας τῶν ὀφθαλμῶν*. Hoc voluere Schol. Victor. et Townl. *ἡ κινοῦσα τὴν μυῖαν* (leg. *τὸν μῦν*) *τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ μὴ ἠρεμαῖον ἔχουσα τὸ βλέμμα μέγα παρὰ τὴν δίαν*. vltima corrupta sunt et ad *θάρσος ἄητον* 395 spectant, quod *μέγα, παρὰ τὴν αἶαν* interpretantur.

τίπτ' αὖτ'. Vita Homer. Cant. Mori. Harl. probante Bentl. vt vbique alibi. Sicque Ven. Townl. Mosc. 2. vn. Vindob. Vulgo *τίπτ' αὖ*. *ἔριδι ξυνελαύνεις, μάχῃ συνάγεις. εἰς μάχην*.

395. θάρσος ἄητον. Vox hoc vno loco lecta. Sch B. μέγα παρὰ τὴν αἶαν. (mireris hoc a grammatico proficisci potuisse. Non minus indocte ab ἄημι ducit Eustathius.) Sch. br. μέγιστον. Lips. cum vno Vindob. legit ἀήττητον glossema. Est ἄητος idem quod ἄατος ex ἄτος, *cui noceri nequit*, adeoque *validus*, *ingens*, vnde ἀάατος factum: de quo sup. actum ad Ξ, 271. Recte adeo apud Apollon. p. 47 ὅταν δὲ λέγῃ· θάρσος ἄητον ἔχουσα τὸ μεγαλοβλαβὲς θέλει δηλοῦν. ap. Hesych. ἄητον. πολύ, μέγα. vt ἄατος. χαλεπὸς, δυσχερής. Sed adiicitur ἀκόρεστος, ἀχόρταστος, vt ἄητοι, ἀκόρεστοι. ἄπληστοι. fuere enim, qui ab ἄδω, *satio*, ducerent. Eo sensu dixit quoque Nicand. Ther. 783 τεηΦόνος αἶὲν ἄητος *insatiabilis*, vbi et Schol. memorat: καὶ Ὅμηρος· ἄητος πολέμοιο. quod tamen non nisi ἄτον πολέμοιο in Homero esse memini. V. sup. E, 388. Et Σ, 410 erat πέλωρ αἴητον. vbi vide Obss.

396. ᾗ οὐ vna syllaba, vt iam vidimus O, 18 et al.

397. αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας. πανόψιον hoc vno loco obuium interpretes veteres in diversa duxit. Duxerunt modo ab ὄπτομαι, modo ab ὀψέ. Prius tuitus est Aristarchus: τὸ οἱονεὶ πανόρατον καὶ λαμπρὸν καὶ ἐπιφανὲς, vt est in Sch. A. accedentibus aliis: ita tamen vt modo pro epitheto πανόψιον ἔγχος haberent, modo aduerbiale, *in conspectu omnium, palam*. πάντων ὁρώντων. ἐν τῇ ὄψει πάντων. (vt ἐνωπῇ in Il. E, 374.) At, qui ab ὀψὲ ducebant, (κατὰ τὸ) πανόψιον, *postremo, tandem*, τὸ δὲ πάντων ἔσχατον, exponebant. Haec disputata videas a Schol. A. B. br. Eustath. Etymol. Hesych. et Apollon. Lex. et in notis ad vtrumque. Contortius in Sch. A. ἄλλως· — τὸ ὀπισθίδιον (τὸ ἔγχος) ἔχουσα ἀπὸ τοῦ στύρακος. Ex Eustathio Schol. Townl. Vict. discimus, Antimachum emendasse ὑπονόσφιον. ignorari tamen quo sensu hoc dictum esse voluerit. (Non dubito eum accepisse pro λαθραῖον, νοσφίδιον. νόσφι, ὑπόνοσφι; posuisse autem poetam Antimachum simili in loco, vnde colligi posset, eum Homericam vocem in suum carmen transtulisse. Bentl. em. πανίψιον ab ἵπτομαι.

Interpunxi post οὐτάμεναι, et post ἑλοῦσα deleui. οὐτάμεναι μ' ex Eustath. Barnes. ἐμὲ erat insertum Mosc. 2.

399. τῷ σ' αὖ νῦν ὀΐω ἀποτισέμεν. ἀποτινέμεν Vrat. b. ὅσσα ἔοργας. Iam sic Γ, 57 et iterum inf. Χ, 347. Est et in Hesych. ὅσσα ἔοργας. ὅσα εἰργάσω.

400. ὣς εἰπὼν οὔτησε, percussit, κατ' αἰγίδα ϑ. In Veneto est ἀσπίδα. at Sch. A. γρ. κατ' αἰγίδα. Etiam Eustath. prius legit, at alterum pro var. lect. Immo vero ἀσπίδα translatum est ex eodem versu iam lecto Λ, 434. Ρ, 43. αἰγίδα ϑυσσανόεσσαν. iam vidimus etiam varietatem ϑυσανόεσσαν Ε, 738. Β, 448.

401. σμερδαλέην aegidem. — „quod proprie de aegide σμερδαλέην. Sch. A." Sane conuenit, *terribilis aegis* καταπληκτική. ἐκπλήσσουσα. At non apparet, quare proprie de ea dicatur.

ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός. τὴν οὐδὲ Vrat. A. ἣν Aristid. Or. in Mineru. T. I p. 10. δάμνῃσι Rom. Eustath. et ipse Ven. Ita erit subiunctiuus. Vulgatum δάμνῃσι. *penetrat, perforat*, alibi, τιτρώσκει.

402. τῇ μιν Ἄρης οὔτησε. τῇ. ἐκεῖ Sch. B.

403. λίϑον εἵλετο χειρὶ παχείῃ. Sch. A. „ἐν ἄλλῳ· λίϑον εἵλετο Παλλὰς Ἀϑήνη" siue casu variatum a rhapsodo, siue ab aliquo qui deae nollet latam, magnam manum tribui. Atqui poeta, nostram decori notionem haud animo tenens, ne id quidem dea indignum putavit, quod non hasta petit Martem, sed saxum ingens e solo attollit et in deum iaculatur. Nec omnino caussam exputes, cur dea non armis suis vtatur, cum tamen hastam manu teneat; nisi memineris, hasta vulnus illatum fuisse iam in simili pugna a Minerua in Diomedis curru stante sup. Ε, 855 sqq. Erat igitur res varianda.

405. οὖρον ἀρούρης. ὅραν χώρας. bene Sch. br. ὅριον γῆς Sch. B. add. Etymol. h. v. ὁροϑέσιον gl. Vrat. A. v. sup. Μ, 421. ἀμφ' οὔροισι. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ὅρον τῆς γῆς Apollon. Lex. apposito versu, in quo legit τὸν πρότερον δ' ἄνδρες. —

407. ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισσε δὲ γυῖα. Plethrum esse C pedum et LX cubitorum adnotat Sch. A. At Schol. B. LXVI et cum duabus partibus cubiti: quod et in Eustath. legitur p. 1244, 12. hoc quidem paullo subtilius; siquidem cubitus exaequat apud Graecos pedem vnum cum dimidio: pes autem continet pedem vnum cum sex digitis mensurae nostrae quam Regiam vocamus. μέλαθρα miro errore cum vno Vindob. Lips. ἐκόνισσε. Alii, vt Mosc. 2. ἐκόνισε. forte hoc melius a κονίω. at alterum ductum a κονίζω putandum. Vidimus iam Ξ, 145.

409. καί οἱ ἐπευχομένη — καί μιν ἐπευχ. Mori. Ven. Vrat. A. at Schol. A. γρ. „καί οἱ". et hoc minus vsitatum videtur mutatum in vulgarius.

410. οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω. οὐδέ πω δὴ ed. Rom. vitiose.

411. εὔχομ' ἐγὼν ἔμεναι, ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις. Iterum occurrit damnatum toties ἐγὼν pro ἐγώ. Tum μένος ἰσοφαρίζεις Barocc. Mori. Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2. Ven. sed Sch. A. „ἐν ἄλλῳ· ἀντιφερίζεις." perpetua variatione. Vtrumque Eustath. memorat. vide sup. ad vs. 194.

412. μητρὸς ἐριννύας ἐξαποτίνοις. Sch. A. τιμωρίας ἀποδοίης τῇ Ἥρᾳ. quo significatu ap. Hesiod. Theog. 472 vbi Ἐριννῦς sunt Croni immanitas liberos deuorantis: si tamen versus est genuinus. Sch. B. τὰς κατάρας. sic et Eustath. Sch. Exc. Ἐρινύας Townl. et al. vt alibi quoque monui scribi, seu incuria seu antiquo more.

414. ἀμύνεις. Sch. A. „γρ. καί, ἀρήγεις." Hoc erat in Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2.

415. πάλιν τρέπεν Eustath. Harl. Lips. Ven. Mori. Vrat. A. vn. Vindob. vulgg. τράπεν. varietate iam notata, vt E, 676.

416. τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἑλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη. ⊱ „quod qui Iliadem a diuerso auctore, quam Odysseam scriptam esse contendunt (οἱ χωρίζοντες) obseruant, in Iliade Marti, in Odyssea Vulcano iunctam

esse Venerem" Sch. A. cf. ad Σ, 382. Pro Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη scribitur φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη. Sch. A. sicque Harlei. Vrat. b. Mosc. 2.

417. μόγις δ' ἐσαγείρετο θυμόν. ἐσαγείρετο Ven. Townl. Schol. Townl. Victor. „ἐν παρατατικῷ δὲ τὸ συναγείρατο ὁ Ἀρίσταρχος" debuit scribere συναγείρετο. quod est imperfectum. Vulgo ἐσαγείρατο. de quo v. ad O, 240.

420. Ἀτρυτώνη. Iam B, 157 et al.

421. καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνόμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα. ⁓ Excidit Scholion quod tanto magis desidero, quia versus laborat hiatu: κυνάμυια ἄγει. Nisi putes fuisse φέρει, quod Bentl. suspicatur. Sane φέρει παῖδα nutrix Z, 389 et vulnerati Ξ, 429. 432 et al. Attamen totus hic locus 418—434 est tam ieiunus, vt vix potuerit a bono poeta proficisci; quod si ille serioris aeui fuit, non mirum est, occurrere et hoc et tot alia persona Mineruae parum digna.

κυνάμυια nunc vbique legitur, etiam in edd. ante ed. Steph. contra quam sup. 394. καὶ δ' αὖτε. *post* illa, quod in acie stat, *etiam* abducit.

422. ἀλλὰ μέτελθε sc. αὐτήν. μετέρχεσθαι, vt E, 456 et al. de hostili impetu, quo aggreditur illam: quod mox μετέσσυτο.

424. καί ῥ ἐπιεισαμένη, πρὸς στήθεα. — ⁓ „quod ἐπιεισαμένη est ἐπελθοῦσα. ἐφορμήσασα ab εἶμι. ὡς τὸ· ἦ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος. (Est ex Od. T, 69. omissa clausula versus εἶσθα θύραζε. in qua tamen caussa loci memorati posita erat) Est quoque notatio in Sch. br. Hesych. Vidimus ἐπιείσομαι eadem diligentia notatum Il. Λ, 367. Υ, 454. Tandem hiatus in ἐπιεισαμένη aut est defendendus exemplis aliis (sup. Exc. IV. ad XIX p. 767. 8.) aut, quod praefero, altera forma ἐπεεισαμένη scribendum, vt toties ἐείσατο pro εἴσατο occurrit. v. ad Δ, 138.

425. τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα — τὴν δ' αὐτοῦ Vrat. b.

426. κεῖντο ποτὶ χθονὶ — Ven. ἐπὶ cum Barocc. Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2. et cum Heraclide p. 175. male cum hiatu. Pro κεῖντο Bentl. coniiciebat πλῆντο.

427. ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε. „γρ. πτερόεντα προσηύδα" Sch. A. Sicque Lips. Vrat. A. b. Mosc. 2. vn. Vindob.

428. τοιοῦτοι νῦν πάντες. E Schol. A. B. colligo fuisse qui scriberent τοιοῦτοί νυν· quod h. l. facere necesse non est, cum νυν non sit corripiendum: vt est K, 105. Ψ, 485.

429. Θωρηκτοῖσιν Barnes ait omnes edd. habere. At id non illatum nisi ab Ald. 2. nam Flor. Ald. 1. Rom. habent Θωρηκτῇσιν cum libris Ven. Cant. Lips. add. Hesych. h. v. Et Θωρηκτὴς alibi ap. poetam M, 317. O, 689. 739. et sup. 277. Esse tamen Θωρηκτοῖσιν in Mori et Barocc. testatur Barnes. Versus deerat Vrat. b. nec nisi a m. rec. adscriptus.

430. ὧδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες. — Excidit Schol. A. sed esse debuit idem cum Schol. B. notatur vox τλήμονες h. l. quod est εὔτολμοι. At tragici de *misero* ponunt. (cf. Not. Hesych. ad τλήμων. Eustath. Schol. exc.) Scilicet etiam τλῶ est καρτερῶ et κακοπαθῶ. prius autem cum audacia coniunctum est.

431. ἦλθεν Ἄρει ἐπίκουρος. Ἄρῃ Ven. Ἄρη' Lips. quo ducere putatur Harl. et Townl. cum Mosc. 2. Ἄρηι. Ἀρη Vrat. d. et b. Eadem varietas est in aliis locis vt F, 757. vbi v. Obss. ἐπίκουρος. „ἐν ἄλλῳ ἐπίουρος" Sch. A. quod minus accommodatum.

433. Ἰλίου — πτολίεθρον. Sch. A. „γρ. Ἴλιον."

434. ὣς φάτο — Versus abest a Ven. Harl. Vrat. b. d. Mosc. 2. et vno Vindob. In Cant. Townl. erat: ὣς ἔφατ'. ἡ δ' ἐγέλασσε. quod idem cod. Vindob. in margine habet.

436. Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν. „ἀφέσταμεν τῆς μάχης" Sch. A. οὐ πολεμοῦμεν. οὐ μιγνύμεθα Sch. B. Supra 391 ἔνθ' οἵγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν. Vrat. b. „διέσταμεν. γρ. ἀφέσταμεν."

437. αἴ κ' ἀμαχητὶ ἴομεν. pro ἴωμεν. v. Excurſ. III ad A. p. 176 extr.

439. Ἄρχε. Syneſium Epiſt. 116. ad h. l. reſpicecere, notat Barnes. add. Suidam in ἄρχε. vbi ad δικαιοῖ ſupple: poeta. πολέμου γὰρ ἄρχεσθαι δικαιοῖ τὸν νέον. Φιλοφροσύνης δὲ, (ſc. ἄρχεσθαι) τὸν πρεσβύτην.

440. ἐπεὶ πρότερος γενόμην. πρῶτος Townl. καὶ πλείονα οἶδα. perpetuum attributum aetatis maturae: vt vidimus N, 355. itaque verſus aliquoties repetitur.

441. νηπύτι' ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες. Fuiſſe, qui ἄνοφον legerent, ſuſpicatus ſum ſup. ad Ξ, 25. ἔχες manifeſte pro ἔχεις.

442. μέμνηαι, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφί. μέμνηαι. de forma agit Etymol. p. 484, 28. ἀμφὶς erat in Cant. Townl.

443. νῦν pro νῶϊ ſphalma Ald. 2.

444. πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν. ⟝ „quod cauſſam non addit, quare dii ſeruierint Laomedonti." Sch. A. At ſeriores tradidere; varie tamen: v. Euſtath. p. 1244. l. 44 ſq. ſiue quod Laomedontis ὕβριν experiri voluerant; ſiue quod Iupiter, quem vincire voluerant, hanc poenam iis inflixerat. cf. Apollod. II, 5, 9 p. 129 Not. p. 382. et ſup. ad A, 400. e Sch. br. quod h. l. Schol. Townl. recitat et Victor. Dubitarunt, πὰρ Διὸς ſitne e caelo, an, Iouis iuſſu. hoc haud dubie.

Quaeſtio fuit ad h. l. cur Neptunus μνησικακεῖ, non Apollo? ap. A. B. et br. Dicendum erat: fabularum non eſſe ſyſtema aliquod logicum; ſed e diuerſis farraginem.

445. μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ „ὡμολογουμένῳ καὶ ὡρισμένῳ." Sch. A. B. br. add. Heſych. Euſtath. et mox: σημαίνων, Homerico vſu, ἐπιτάσσων, vt ſtatim A, 289. B, 805. ἐπί ῥ' ῥητῷ Cant. male. alii ἐπιῤῥήτῳ, vt Townl. ἐπιρητῷ Vrat. d.

446. ἤτοι ἐγὼ Τρώεσσι. ⟝ „quod haec (in quibus ſibi murum circa vrbem ductum, Apollini paſtionem boum tribuit) non conſentiunt cum iis quae ſupra dicta ſunt: τότ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων." ſcil. Il. H, 452. quae

propter hanc ipsam offensionem inter ἠθετημένα habita sunt: (v. ad vs. 443) id quod per se non magnam vim potest habere; potest enim idem poeta diuersis certo consilio modis rem narrare; verum erant alia, quae locum illum in suspicionem adducebant.

πόλιν περὶ τεῖχος. sic Ven. vterque, Vrat. A. b. Mosc. 2. et iam in edd. Flor. Aldd. πόλιν πέρι τ. mutauit in πόλιν καὶ τεῖχος Turnebus ex ed. Romana. Sch. A. notat, περὶ — ἔδειμα esse iungenda, adeoque non esse scribendum πόλιν πέρι. vt editur quoque in Pausan. VII, 20. p. 574. vbi tres versus appositi sunt, et in Cant. Mori. Harl. Aristophanea habebat πόλει. quod erat in Vrat. d. et περὶ τεῖχος.

447. 448. Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας — Aliena huc advocant Sch. A. B. br. Eustath. quod Neptunus est ἀσφάλιος et θεμελιοῦχος, et Apollo Νόμιος, itaque eum nunc oues pascere. Mutuatus ex iis est nonnulla Macrob. I, 17. Contra illud notabile, quod nunc *solus* Neptunus vrbem munit: vt iam ad 446 monitum.

448. εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. iam aliquoties vidimus: v. ad I, 462.

450. ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὧραι ἐξέφερον. μισθοῖο τέλος, vel vt πολέμου, γάμου, θανάτου τέλος, vt μισθὸς sit persoluenda merces, *persolutio mercedis* vel vt τέλος sit dies dicta mercedi soluendae, vel vt μισθὸς sit ipsa μίσθωσις annua. Ad primum videntur ducere sqq. Horae πολυγηθέες respectu ipsius operae mercenariae finiendae, vt Schol. br. et spe mercedis accipiendae. Alioqui generali notione ita dici poterant, respectu frugum prouentus. Ap. Eustath. multi scribebant μισθοῖο τέλος πολυγηθέος. Sicque Vrat. b. ἐξέφερον ἐμήνυον. ἐφανέρουν.

451. τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν — μετὰ βίας ἀφείλετο. Sch. br. μετὰ βίας ἔσχε παρ' ἑαυτῷ. Sch. B. Scilicet est βιᾶσθαί τινά τι. (κατά τι quod et Eustath. monet,) *vim inferre aliqua in re*, nunc dicta mercede neganda.

Laomedon autem ἔκπαγλος, ἔκπαγλόν τι καὶ ἀεικὲς ποιησάμενος.

452. ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε. ἀπέπεμψεν Vrat. A. b.

453. 4. Suſpicor hos verſus ſerius acceſſiſſe, multoque magis vſ. 455. Certe non bene conueniunt minae vtrique primum, tum alterutri, Apollini, factae, et quidem τοῦ ἀκρωτηριάζεσθαι, et iterum vtrique recidendarum aurium: quod genus ὕβρεως eſt et contumeliae.

453. σὺν μὲν ὅγ' ἠπείλησε. *vna cum hoc. praeterea.* Erneſti quidem συνδήσειν iungebat. Lectio melior quam vulg. σοὶ μὲν ὅγ'. vel vt Vrat. b. σοὶ μὲν ὅδ'. Tuentur σὺν μὲν ὅγ' Harlei. Townl. Moſc. 2. vnus Vindob. Lipſ. Ven.

πόδας καὶ χεῖρας δήσειν. Res dicta antiquis ἐξαγκωνίζεσθαι, manus in tergum religare.

454. περάαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων. Ariſtarchea lectio: docente Sch. A. Townl. Victor. additur: αἱ ἀπὸ τῶν πόλεων, θηλυτεράων." Inſolens haec lectio primo adſpectu; habet tamen vſum doctum et exquiſitiorem vulgata. Scilicet θῆλυς et θηλύτερος dictum etiam eſt de frugibus et de fertilitate. Sunt itaque *inſulae fertiles.* Conuenit θῆλυς ἑέρση, et fragmentum Callimachi CCXCVI. θηλύτατον πεδίον ex Euſtathio ad Odyſſ. Θ. Spectant porro ad h. l. ea, quae apud Etymologum in θηλυτεράων leguntur poſt vulgaria ſuper γυναικῶν θηλυτεράων· de quibus v. dicta ad Θ, 520. pergit enim: ἢ οὖν κατωφερῶν (leg. καταφερῶν ſcil. πρὸς τὰ ἀφροδίσια v. Fragmenta Apollodori p. 1141. ita quoque in Diodoro lib. I, 88 eſſe debebat hircus τὸ ζῶον — καταφερέστατον πρὸς τὰς συνουσίας) ἢ θαλλουσῶν, ἢ εὐκάρπων. καρπὸς γὰρ αὐτὸς ἄνθρωπος, οὗ βελτίων οὐδείς, οὗ βέλτιον οὐδέν. ὡς ἐπὶ τοῦ· νήσων θηλυτεράων. Fatendum tamen alterum, τηλεδαπάων conuenientius eſſe, vt inſulae longe diſſitae, in quas ad vendendum abducantur. Eſt autem et hoc inter exempla vetuſtiſſimi mercatus inter ipſos Graecos, mancipiorum.

455. στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν οὔατα χαλκῷ. ⸺ „quod στεῦτο, κατὰ διάνοιαν ὡρίζετο, διαβεβαιοῦτο. (paria habet Euſtath. cum Schol. br. Schol. B. κατὰ ψυχὴν ἔσπευδε.) reſpectu habito ad locum in Necyia improbatum, πρὸς τὰ ἐν τῇ Νεκυίᾳ ἀθετούμενα.“ Eſt locus Od. Λ, 583 στεῦτο δὲ διψάων. quod accepere, *ſtabat*. Sunt haec aliquoties a grammaticis inculcata: ad B, 597. (Catal. 104.) Γ, 83. I, 241. Σ, 191.

ἀποκοψέμεν. In Barocc. Ven. A. eſt ἀποκόψειν. At Schol. A. „γρ. ἀπολεψέμεν. et paullo poſt ad ſtigmen: καὶ ὅτι καταχρηστικῶς, ἀπολεψέμεν, ἀντὶ τοῦ, κατακόψειν. In codice ergo grammatici fuit lectio haec, per ſe illa doctior, quia tropus ineſt, cum proprie λέπειν ſit de cortice vel libro detrahendo; v. A, 236. expreſſa quoque in cod. Lipſ. et in Schol. br. Etiam in Ven. B. etſi praeſcriptum legitur, ἀποκοψέμεν, Schol. tamen, λεψέμεν δὲ, τῷ σιδήρῳ τεμεῖν. Agnoſcit vtrumque Euſtath. ἀποκοψέμεν ἢ ἀπολεψέμεν. In Heſychio occurrit forte hinc deprauatum: ἀπολείψωμεν. ἀποδέρωμεν. λεῖψαι γὰρ, τὸ ἀποδεῖραι. (pro λέψαι. ἀπολέψωμεν, quod apertum eſt.) Supereſt tamen p. 1246, 37. in Euſtathio tertia lectio: „ἄλλοι δὲ, ἀπολουσέμεν, ἤτοι κολοβώσειν. λοῦσον γὰρ φασὶ τὸ κολοβὸν οἱ Κύπριοι. Sunt eadem in Heſychio in λοῦσον et in ἀποκολουσέμεναι mutandum in ἀπολουσέμεναι, vt iam monuere viri docti. Argutias ſuſpicor eſſe has ortas ex vitioſa lectione, et confuſione vocum κολεὸς, κολούω. Necdum ſuppetit ratio ſatis idonea, vt expellamus lectionem receptam ἀποκοψέμεν. Verſum ſapere τὸ ἔμβλημα haud diffiteor. στεῦτο δ' ὅγ' non bene coaleſcit cum antecedentibus. Deberet ſaltem eſſe στεῦτο δέ γ', vel δέ τ'.

456. νῶϊ δὲ τ' ἄψορροι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ. Bentl. malebat κεκτηότε. Sed firmat vulgatam vſus Homericus in Odyſſ. I, 501. T, 71. X, 477. et ſimilia τετληότι θυμῷ, τολμήεντι θυμῷ et alia.

457. μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσεν. ὑποστὰς, συνταξάμενος. ὑποσχόμενος. Sic I, 445 ὑποσταίη.

459. οὐδὲ μεθ' ἡμῶν πειρᾷ. Harl. Lipſ. Vrat. A. b. vn. Vindob. πειρᾷς.

460. ἀπόλωνται πρόχνυ κακῶς. πρόχνυ iam vidimus I, 566. σὺν αἰδοίῃς ἀλόχοισι. Barocc. Mori. ἀλόχῃσι.

463. εἰ δή σοί γε βροτῶν ἕνεκα πτολεμίξω. Variat lectio, vt ſolet, quoties ζω et ξω occurrunt. πτολεμίξω erat in ed. Flor. at Ald. 1. ſtatim edidit πολεμίζω. ed. Rom. πτολεμίζω, quod a Stephano eſt receptum, et auctoritate ſe tuetur Veneti. At πτολεμίξω exhibent Cant. Townl. πολεμίξω Barocc. Vrat. d. Futurum requirit ſententia: ſi pugnauero tecum. nam πολεμίζειν eſt μάχεσθαι: nondum autem pugna inita erat inter Apollinem et Neptunum. Ap. Plutarch. de Conſolat. p. 104 F. recitantur vſſ. 463—466. parum diligenter: eſt ibi πτολεμίζειν. quia iungitur cum antec. φησὶν οὕτω. Etiam Stobaeus de vita breui Serm. XCVIII. (al. 96) p. 409. Grot. laudat, τί γὰρ δὴ δεῖ θνητῶν ἕνεκα πτολεμίζειν. vbi verſum expletum vides ad explendum ſenſum, vt ſaepiſſime in Stobaeo factum. Acute tamen Porſon ad Oreſt. 659 obſeruat hoc tanquam alterum exemplum vſus τοῦ δεῖ in Homero: apud quem χρὴ alias ſollenne eſt: v. ſup. ad I (IX), 337.

464. δειλῶν, οἵ φύλλοισιν ἐοικότες — Vſſ. 464—6. praeclarus locus de vitae humanae fragilitate, recitatus a Plutarcho et Stobaeo, vt modo eſt notatum; alienus tamen ab h. l. et, ſi ſuſpicari licet, ex altero loco Z, 146—9 expreſſus.

ἄλλοτε μέν τε. Plutarch. μέν τοι.

Mirum eſt ad h. v. Scholion B. δειλῶν. ἀσθενῶν. Δειλὰς γὰρ, ὁ Θρὰξ, ἐφεῦρε πρῶτον τὸν εἰς φόνους κλῆρον. Paria Townl. Vict. et addunt: ὥς φησι Θεόκλυτος. repetiit quoque ex antiquis Euſtath. p. 1246. extr.

465. ζαφλεγέες τελέθουσιν. Vox ζαφλεγὴς hoc vno loco occurrit; proprie eſt valde ardens. Etymol. ζαφλεγὲς, τὸ πολύφλογον. ideoque lucidus; inde quoque conſpicuus; porro autem ardens animo, ſtudio, opera; ferociens, pollens, viribus.

Iam inter hos significatus ex etymo ductos errant grammatici: Apollon. Lex. *μεγάλως φλέγοντες.* Sch. B. *μεγαλόφρονες.* addit Eustath. *καὶ λαμπροὶ καὶ ἀρίδηλοι.* Sch. br. *μεγάλως ἔνθερμοι. ἐνεργεῖς. δραστήριοι. ἢ λαμπροί.* Sch. Exc. *λαμπροὶ, καὶ μεγαλόφρονες καὶ αὐξανόμενοι.* Hesych. *σφόδρα λάμποντες. εὐθαλεῖς. μεγάλως πνέοντες. ἢ μεγαλοφεγγεῖς.* Conuenit vox *ζαμενής.* it. *ζαής.*

Vt efficias aliquid, quod cogat sensum certum, videndum est de contrario *ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι.* decidunt *folia arida, succo priuata, decidua;* sic homines, *viribus cum vita euanescentibus,* moriuntur; vt est *ἀκήριος, imbellis, infirmus:* cf. H, 100. Contra *folia, virescentia et florida* sunt *ζαφλεγῆ,* adeoque *homines vigore et robore valentes.* Similis sententia, non eadem, est, quae sup. Z, 146 *Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. Φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει ἄλλα δέ θ' ὕλη Τηλεθόωσα φύει, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρῃ. Ὣς ἀνδρῶν γενεὴ ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει* (adeoque homines *φθινύθουσιν ἀκήριοι.*) *vt folia decidunt, alia vere nascuntur; sic alia hominum progenies interit, alia in lucem prodit.*

ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες cum vi adiectum esse volunt: etsi terrestres, mortales, non nectare et ambrosia vescentes. Potest tamen antiqua copia esse adiectum pro *οἱ ἄνδρες,* vel *βροτοί.*

466. *ἄλλοτε δὲ φθινύθουσι* sine *αὖ* Lips. Mori. vn. Vindob. quod recte se habet.

ἀκήριοι, οὐδέ τις ἀλκή. ap. Plutarch. suppletum memoriter. De voc. *ἀκήριος* v. ad E, 812.

467. *παυσώμεσθα μάχης. παυώμεσθα* Cant. Ven. Lips. Mori. Townl. Vrat. A. quo spectat Flor. *παυόμεθα.* duo Vindob. *παυώμεθα.* at Ald. 2. cum Rom. *παυσώμεσθα* induxit. *παυσώμεθα* Vrat. d. Vidimus iam H (VII) 290. et H, 29 *νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα.*

468. *αἴδετο γάρ ῥα.* Barnes *γρ. γὰρ δὴ — πάλιν ἐτράπετο, retro se conuertit,* Clarke. *auertit se,* Virgil.

469. Sollenne eſt μιγῆναι τινὶ χερσὶ, πολέμῳ, ergo et παλάμαις. vel μιγῆναι ἐν μάχῃ, ἐν δαΐ, τινι vt Ξ, 386. 7. At h. l. μιγῆναι ἐν παλάμαις τινός, vel ἐμμιγῆναι.

470. πότνια θηρῶν forma a multis notata: vnde Horat. *potens ſiluarum.* Pind. P. IV, 380 πότνια ὀξυτάτων βελέων Venus. Laudatur a Schol. ex Anacreonte: δέσποιν' Ἄρτεμις θηρῶν.

471. Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνείδειον Φάτο μῦθον. — ἀθετεῖται tanquam otioſus Sch. A. v. inf. ad 511. ὀνείδειον μῦθον. De voc. v. ad A, 519. Iterum occurrit mox 480. vtroque loco paſſim per ῑ ſcribitur. De ſcriptura eſt ad h. l. Scholion A. — ἀγροτέρα Diana, quo nomine paſſim dicta occurrit et templa habuit, (v. Pauſan.) accipitur Diana venatrix, κυνηγετική, θηρευτική, vt ἀγρόται dicuntur pro venantibus. Proprie tamen eſt ἡ ὄρεια, vt eſt quoque ap. Heſych. vbi cf. Not. nam ἀγρὸς late ipſas ſiluas et montes declarat, vnde et ἀγρότεραι ἔλαφοι, 486. Schol. Vict. et Townl. „οὕτω δὲ (ἀγροτέρα) παρὰ Συρακουσίοις καὶ Ἀθηναίοις τιμᾶται. τῇ δ' ἀγροτέρᾳ παρήνεσα κατὰ χιλίων εὐχὴν ποιήσασθαι. (Ex Ariſtoph. Equ. 657.) Ἄρτεμις ἰοχέαιρα Vrat. b.

473. πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας. „πᾶσαν,· πάντως. μέλεον εὖχος. ἄμοχθον καὶ ἄλυπον" Sch. B. μάταιον, Sch. br. quod inter plura eſt ap. Heſych. vt ſup. Π, 336.

474. νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὕτως. ἀνεμώλιον. ἀνεμωλίως. ἀντὶ τοῦ ἀπράκτως. Sch. B. νηπύτιος correxit Barnes, temere.

475. 6. 7. — ἀθετοῦνται non enim Neptunum, patruum, prouocare poteſt in Olympo, inprimis deus non bellicoſus" Sch. A. Structuram ergo verborum putauit eſſe hanc: πολεμίζειν ἄντα Ποσειδάωνος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι. Enimuero iungenda ſunt: εὐχομένου, ὡς τὸ πρὶν ἐν ἀ. θεοῖσι ſcil. σὺ ηὔχου, tu praedicare ſolebas, te congreſſum eſſe cum Neptuno; ita eſſet πολεμίζειν pro πεπολεμηκέναι. Erit ergo lenius: gloriabaris, te velle contendere pugna cum Neptuno. Ita verba ſuppeditant haec:

Apollinem antea solitum esse in consessu deorum praedicare congressum olim cum Neptuno factum. Sane, vnde hoc petitum sit, aut quorsum pertineat, non constat. Suspicari licet rhapsodum haec adumbrasse ex Jl. A, 396 *Πολλάκι γάρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα Εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα* — quod et Schol. Vict. Townl. fecere.

477. *πολεμίξειν* Flor. Ald. 1. pro *πολεμίζειν*.

479 ⊱ et 480. Aberat hic alter versus 480 a Veneto A. et B. Inde Schol. A. B. Townl. Vict. repetendum esse aiunt ad *ἀλλὰ χ.* — scil. *προσέφη* vel *ἔφη*. et laudant Jl. A, 442. 3. vbi *ἀγέμεν* repetendum est ad *ἑκατόμβην*, sublato vs. sequ. 444. — *Διὸς κυδρὴ παράκοιτις* Eustath. et ed. Rom. cum vitio versus.

480. *νείκεσεν* — *ἐπέεσσι*. Abesse versum in Venetis iam vidimus; tum in ed. Flor. ed. Rom. cum Eustath. (qui etiam, quod iam notauit Ernesti, vim et artificium poetae in eo ponit, quod Iunonis ira morae sit impatiens) codd. Harl. Vict. Townl. c. Schol. Mosc. 2. Accessit versus in ed. Ald. 1. *ὀνειδίοις* Vrat. A. b. d. qui versum habent.

481. *κύον ἀδδεὲς* — v. ad Θ, 423. *ἀντί' ἐμεῖο*. Bentl. em. *ἄντα γ' ἐμεῖο*.

482. *στήσεσθαι* Barocc. Ven. Lips. Cant. Mori. Harl. Townl. Vrat. A. b. d. Mosc. 2. Edd. Flor. Aldd. Rom. et reliquae ante Steph. qui *στήσασθαι* ex Eustathio recepit. Bene monet Ernesti *μέμονας* cum futuro quoque legi H, 36. et Ξ, 88. 89 etsi latine est, *audes stare*.

χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι. actiue hoc accipit Sch. B. „*ἐξ ἐναντίας τὸ ἐμὸν μένος φέρειν*“ vix bene. *ἀντιφερίζειν* Steph. in marg. ex v. 488. suspicor; est quoque in Vrat. A. b. d. nam est ferre se obuiam alteri, occurrere pugnando: vt statim A, 589 *ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι*, pro, *ὥς τινα ἀντιφέρεσθαι αὐτῷ*. add. E, 701.

483. *ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ Ζεὺς θῆκε*. pro *λέαιναν*. sed hac voce Homerus haud vtitur, quod iam aliquoties

monitum. Diana autem *leaena* pro vastatrice, interfectrice feminarum (ἐν) γυναιξί. κατὰ γυναικῶν.

484. ἥν κ' ἐθέλῃσθα. *quamcunque volueris feminam.* Respicit adeo opinionem de mulieribus, subita morte extinctis, Dianae telis configi solitis. Fuere qui ad praesidem partuum Dianam Lucinam, hoc referrent: vt ex Sch. B. et Eustath. patet; Schol. B. Townl. et Vict. etiam addunt, quod in plenilunio quidem εὐτοκώτατοι sunt mulieres, at noctibus illunibus δύςτοκοι ἄγαν. ὥς φησι Χρύσιππος. — ἥν' κ' et ἐθέλησθα Harl. Sane Jota subscriptum abest a pluribus.

485. ⟌ quod ἐναίρειν dictum pro φονεύειν, improprie: nam nulla sunt ἔναρα, spolia, occisarum ferarum. Sch. A. B. Eustath. Suid. et versu hoc laudato Hesych. in ἐναρίζειν cum Schol. Sophocl. Ai. 26. Ex notato iam ab aliis errore nonnullorum, qui primam notionem τοῦ ἐναίρειν et ἐναρίζειν esse statuebant *spoliare;* atqui erat proprie occidere; tum spoliare. Schol. Victor. tamen et Townl. φονεύειν ἢ σκυλεύειν. περιάπτεται γὰρ νεβρίδας. Ἀλκμάν· ἐπάμεναι (leg. ἐπάμμεναι, h. e. ἐφάπτεσθαι) πάρα δέρματα θηρῶν. σημειοῦνται δέ τινες, ὅτι ἔναρα ἐπὶ ἀλόγων ζώων οὐκ ἔστι.

487. εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῇς. — ϝειδῇς ⟌ „quod δαήμεναι pro δάηθι." Scilicet interpungitur post εἰ δ' ἐθέλεις, δάηθι. Sic Sch. A. B. etsi in Sch. A. altera ratio proponitur, vt post δαήμεναι interpungatur, subintellecto ἄγε δάηθι, *experire,* vt Z, 150. ad q. l. vide. Clarke addit A, 135 et 340. Aut, vt cetera, ipsa deae actione explicantur. Hoc quoque Eustath. sequitur.

488. ὅσσον φερτέρη εἰμί. φέρτερος Vrat. A.

ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις v. ad 482. ὅτι nunc, *quandoquidem.* non incommodum esset ὅτε.

490. τόξα. „ἀντὶ βελῶν φησι" Sch. B. et Townl. quod alibi quidem saepissime, hic vix locum habet. Iidem tamen mox totum apparatum τοξείας intelligendum esse statuunt; Eustath. autem subsistit in pharetra. At-

qui arcus ſuſpenſus erat humeris vt A, 45 Apollo τόξ' ὤμοισιν ἔχων. et Diana ictibus percuſſa et, vt ſe ſubduceret iniuriae, ſe mouente, pharetra inclinata excidunt ſagittae. Nam nec pharetra illa percuti potuit, nec illa ὀϊστοὺς ea extraxiſſe dicitur. At inf. vſ. 503 τόξα πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα ſagittas eſſe neceſſe eſt. Et ad hunc verſum referenda ea, quae habet Suidas in καμπύλα τόξα, qui Homerum duo confudiſſe ait: συνέμιξε τὸν κατὰ τοῦ τόξου λόγον τῷ κατὰ τῶν βελῶν.

492. ἐντροπαλιζομένην. Sic quoque Ven. et Sch. A. οὕτως διὰ τοῦ ν. At Ven. B. ἐντροπαλιζομένη. ἐξ ἀποστροφῆς ἀνθισταμένης. legerat ergo ἐντροπαλιζομένης. de Diana euitante colaphos auerſa facie. Nam vt ipſa Iuno ſit ἐντροπαλιζομένη, locum non habet; notatur tamen haec lectio ἐντροπαλιζομένη etiam e codd. Cant. Harlei. Townl. Moſc. 2. Additur tamen in Schol. Townl. Vict. Ven. B. αἱ δὲ πλείους κατ' αἰτιατικήν. ἵν' ᾖ, ἐκτρέπουσα τὰς ὄψεις πρὸς τὰς τῆς χειρὸς καταφοράς. Vocem vidimus Z, 496. vbi Andromache diſcedit ſaepe retro conuerſa ad abeuntem Hectorem. v. Obſſ. ad e. l. Similiter Λ, 546. et P, 109.

493. δακρυόεσσα δ' ὕπαιθα θεὰ φύγεν, ὥςτε πέλεια. Suppeditant ὕπαιθα Cant. Townl. Vict. Vrat. d. cum Veneto, etſi Schol. A. agnoſcit alterum, quod vulgo legitur: δακρυόεσσα δ' ἔπειτα. Sane ὕπαιθα doctiorem eſſe lectionem, nemo dubitet; licet tamen ſuſpicari, ex aliis locis eam inſediſſe animo librarii vel rhapſodi, in quibus plerumque columba ὕπαιθα φεύγει, h. e. ὑποφεύγει, deſuper accipitre ingruente. Sic inf. X, 141 circo irruente in columbam ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται. Similiter ὕπαιθα λιασθεὶς O, 520 et ſup. 255. Σ, 421 dictum de ſubeuntibus ad ſuſtentandum Vulcanum, pedibus haud valentem: αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον. Ita h. l. Diana vapulans ſubter manibus Iunonis ſe ſubducit et fugit, ὕπαιθα φύγεν, vt columba fugiens ὑπὸ ἴρηκος.

494. ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰςέπτατο πέτρην. Recte ſcribitur ὑπ' ἴρηκος. v. ad N, 62. 519 et al.

ἥ ῥά θ'. „quae ſcilicet.“ Clarke.

495. χηραμόν· οὐ δ' ἄρα τῇ γε ἁλώμεναι αἴσιμον ἦεν. „quod ipſe poeta declarauit, quid ſit χήραμος, κοίλη πέτρα. Apollon. Lex. reddit: ἡ κατάδυσις. καὶ ἔστιν οἷος χωραμὸς, εἰς ἣν χωρεῖται ἡ πέλεια. cf. Schol. B. Euſtath. additur tamen, dici proprie ſic luſtrum ſerpentis. cf. Heſych. Apud Apollon. Arg. IV, 1299 et 1452 dictum eſt quoque de nidis auium, et de cauerna formicarum in antro. Nec tamen vox ducta eſſe potuit a χωρέω; ſed a χέω, antiquiore, *capio*, vnde χειὰ, et ſcribitur quoque χειραμὸς, apud Etymologum. Apud Nicandrum ſunt τὰ χήραμα κοῖλα Ther. 55. vbi Schol. χήραμα δὲ τὰ κοιλώματα, παρὰ τὸ χεῖσθαι καὶ χωρεῖν ἐν αὐτοῖς.

497. Λητὼ δὲ προσέειπε. Λητῶ correxerat Barnes, analogia nixus, quia ex όα. ſicque αἰδῶ eſſe ex αἰδόα. vt editum ſup. N, 122 et al. Hoc tamen ex αἰδὼς; at repugnat vſus in Λητὼ, όα, Λητώ. ſic et τὴν πειθὼ, τὴν Σαπφὼ, τὴν Ἐρατὼ, τὴν Ἐνυὼ, τὴν Γοργώ.

διάκτορος Ἀργειφόντης. eum iam vidimus B, 103.

498. ἐγὼ δέ τοι οὔ τι μαχήσομαι. ἀργαλέον δὲ, pro γὰρ, et eſt γὰρ in Vrat. A. Mori. Ven. obuius tamen in Homericis vſus ille τοῦ δέ. μαχέσσομαι. Harlei. Moſc. 2. perpetua variatione.

499. πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς — Hoc vno loco occurrit vox πληκτίζεσθαι. redditur a Schol. B. μάχεσθαι. ὑβρίζειν (hoc ſpectat potius ad locum Ariſtoph. Eccleſ. 958) Schol. br. διαπληκτίζεσθαι, στασιάζειν. Euſtath. πληκτίζεσθαι, τὸ νῦν διαπληκτίζεσθαι, μάχεσθαι, ἢ ἐρίζειν ἕως πληγῆς.

Cur Mercurius nolit cum Latona pugnare, multa ſunt veterum commenta in Schol. et Euſtath. Cauſſam idoneam nec ipſe video, niſi quod e diis ſupra Υ, 38 ſq. 67 ſq. memoratis nulli alii ſupererant, qui inter ſe pugnare poſſent.

500. ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα. Scribitur paſſim προφρέσσα, vt in Lipſ. πρόφασα edd. Flor. πρόφασσα Ald. 2. πρόφρασσα ex Rom. Stephanus. v. dicta ad K, 290.

501. εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι ⊱ „quod εὔχεσθαι pro εὔχου. καυχῶ" Sch. A. εἰ βούλει, καυχῶ ὡς ἐμὲ νικήσαντα Sch. B. Bentl. em. σέ με vel σ' ἐμὲ νικῆσαι.

502. 3. τόξα πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα. manifeste τόξα sylleptice dicta comprehendunt sagittas. Sch. A. B. Suidas in καμπύλα τόξα. v. ad vs. 490.

503. καμπύλα τόξα πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα. πεπτεῶτ' repositum ex Ven. add. Harl. Eo alludit Vrat. b. πεπτηῶτ', quod aliquoties in Homero occurrit. Mosc. 2. πεπταῶτ'· Antea editum πεπτεότ' obuium in Sch. br. quod non damnandum erat per se, sed alterum, pronuntiatum binis syllabis, πεπτῶτ', quod et erat in Lips. Vrat. A. binis Vindob. habet auctoritatem meliorum codicum. Ex πτέω, πτῆμι, erat πέπτα. πεπτὼς, ῶτος, πεπτεὼς, εότος et εῶτος. Tandem etiam πεπτηὼς, ηότος. et ηῶτος. vt alia similia. Minus bene a πεπτωκὼς ducitur.

μετὰ στροφάλιγγι κονίης Sch. br. reddunt συστροφῇ. at Apollon. Lex. ὑποστροφῇ. glossa haud dubie hinc emendanda.

506. πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη. „scil. tanquam filia. Sch. B." videtur Diana tanquam valde iuuencula puella exhiberi. Verum res alio modo, quam ad sensum nostrum, est diiudicanda ex more veterum. Tuebere sic Ascanium insidentem gremio Didonis Aen. I, 717. IV, 84.

507. αμβροσιος ϝεανος scribi potest; nec tamen necesse. v. Excurs. de Digammo ad T. p. 737. ἑανὸς media breui, *peplus*. v. sup. ad Γ, 385. ἀμβρόσιος s. diuinus s. bene olens. v. ad A, 529.

τὴν δὲ προτὶ οἷ εἷλε πατὴρ Κρονίδης. Edd. constanter προτὶ οἷ. scil. quia est *sibi*. at οἱ encliticon, quando est pro αὐτῷ. προτὶ autem iungendum cum εἷλε, προςεῖλε, προςήγετο ἑαυτῷ. Haec puta innuere Scholion A. τὴν ἀντωνυμίαν ὀρθοτονοῦσιν (non — σαν) οὐ διὰ τὴν πρόθεσιν, ἀλλ' ὅτι εἰς σύνθετον μέρος λαμβάνεται. pro his Schol. Townl. Vict. ἐπεὶ εἰς σύνθετον παρελαμβάνετο. (leg. — νε-

ται) προςελάβετο ἑαυτῷ, τουτέστι, προςεπτύξατο. De οἱ αὐτῷ nemo dubitet. Aliter res ſe habebat E, 64. 800. Π, 48. πρoτὶ οἷ ſcriptum in Townl. et Vict.

508. εἷλε πατὴρ Κρονίδης καὶ ἀνείρετο ἡδὺ γελάσσας. ἀνείρετο cum codd. Harl. Cant. Ven. Vrat. A. b. d. vno Vindob. pro vulgari ἀνήρετο repoſitum, vt ſup. A, 513 et E, 756. εἴρετο pro ἤρετο. vbi vide. Norat quoque varietatem Barnes, nec addit vnde.

510. μαψιδίως, ὡςεί τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ. Abeſt verſus a Ven. A. Lipſ. Vrat. b. d. Harl. Euſtath. Moſc. 2. binis Vindob. Idem cum 509 lectus iam erat ſup. E, 373. 4. vt iuſta ſit ſuſpicio, eum inde eſſe iteratum. ὡς εἴ τι Townl. ἐνωπὶ Vrat. A. v. ad E, l. c.

511. τὸν δ' αὖτε προςέειπεν ἐϋστέφανος κελαδεινή. „ὅτι ἠρκέσθη τοῖς ἐπιθέτοις. περιττὸν οὖν κἀκεῖ τὸ Ἄρτεμις ἀγροτέρη" Sch. A. Reſpiciunt haec vſ. 471 qui verſus ἀθετεῖται, quia ſatis eſſe viſum erat πότνια θηρῶν. vt h. l. εὐστέφανος κελαδεινὴ, non adiecto deae nomine. Vidimus iam κελαδεινὴν ſup. Π, 183 et Υ, 70. tanquam κυνηγετοῦσαν, διὰ τοὺς κελάδους ἢ θορύβους. εὐστέφανος autem communi dearum et feminarum nomine a diademate, στεφάνῃ. Sch. br. Heſych. στυφελίζειν iam ſup. v. 380 dictum ſic erat.

513. ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται. Schol. A. πληθυντικῶς, νείκεα αἱ Ἀριστάρχου. et Schol. B. τινὲς δὲ καὶ νείκεα πληθυντικῶς γράφουσι. Sane occurrit hoc aliis quoque in locis, numero plurali, νείκε' ἐφῆπται. B, 15. A, 445 et al. Sic et κήδε' ἐφῆπται; mox κήδε' ἐφῆκε. κήδε' ἔθηκε. 524. 5. Attamen h. l. melius conueniunt ἔρις καὶ νεῖκος. Et ſic quoque Od. Υ, 267 μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄρηται. Et ſup. M, 348 εἰδέ σφι καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν. Contra B, 376 ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.

Enimuero Ariſtarchea lectio ne ſic quidem ſe habuit, ἔρις καὶ νείκε' ἐφῆπται, ſed, ἔρις καὶ νείκε' ἐτύχθη quod ex Schol. Vict. et Townl. diſco, cum in ipſis codd.

esset νεῖκος ἐτύχθη. Agnoscunt tamen Scholia quoque alterum ἐφῆπται.

νεῖκος ἐφῆπται. Schol. Townl. Victor. ἀντὶ τοῦ, συνδέδεται, ἐπισυνδέδεται. ηὔξηται. an voluit: ἤρτηται? ἐπήρτηται? „γρ. ὑφῆπται et ἐφῆπτο“ Barnes. est pro vulgari, ἐπῆλθε incidit.

515. αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν. ⟝ „quod Ἴλιος feminino genere etiam h. l.“ ἐδύσετο h. l. sine controuersia legitur; cum alias plerumque ἐδύσατο varietur. cf. ad Γ, 328.

516. μέμβλετο γάρ οἱ. μέμβλετο iam Τ, 343 vidimus. v. ad Δ, 11. μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος. Monent Schol. Townl. et Vict. interpungendum esse μ. γάρ οἱ, τ. alterum graecismus tuetur.

517. ὑπὲρ μόρον. ὑπέρμορον Cant. Mori. vt fere aliis locis variat. cf. ad Β, 155.

519. οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες. ⟝ „ὅτι σαφῶς χωόμενοι, συγχείμενοι.“ leg. συγχεόμενοι. Scilicet est haec obseruatio, quam iam Ν, 165. et Ξ, 406. vidimus, esse χώεσθαι interdum idem ac συγχεῖσθαι, συγκεχύσθαι. Adeoque h. l. victi sunt confusi, turbati, συγκεχυμένοι. quod melius quam, irati, respondet opposito: οἱ δὲ κυδιόωντες. — χωόμενοι, τοὶ δὲ. Bentl. em.

520. πὰρ Ζηνὶ Ven. et Mori. Sch. A. γρ. παρὰ πατρὶ, quod vulgo edebatur. Aliquoties facta est obuia haec dubitatio, num declarantia nomina, seu epitheta, cum aliis epithetis iungantur v. c. h. l. vt dicatur πατὴρ κελαινεφής. καδδῖζον ex more multi.

521. αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους. αὐτός τ' Vrat. b. non bene.

522. ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἵκάνει. „γρ. ἵκηται.“ Schol. A. Nec male, cum post ὅτε pro ὅτε κε saepe occurrat subiunctiuus. Ald. a. ἱκάνει. nescio an casu.

523. θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκε. ἀνῆκε explicat Sch. A. ἐφῆκε. est incitat, (v. ad Ξ, 131 et al.) puto vehemente vento exorto. hactenus locum habeat e Sch. B. θεό-

πεμπτὸν πῦρ. non autem fulmine. Eustath. de vrbe capta accipit.

524. πᾶσι δὲ θῆκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκε. ⁓ At Scholion excidit. πᾶσι δὲ θῆκε πόνον. Lipſ. Ionice. vulgg. δ' ἔθηκε. Omiſſus verſus in vno Vindob.

525. ὡς Ἀχιλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδεα θῆκεν. Eſt hoc in Lipſ. pro vulg. κήδε' ἔθηκεν — Pro πόνον, φόνον in Ven. Harl. Mori. Sane φόνον καὶ κήδεα iuncta aliunde non memini; ſingula quidem occurrunt: πόλεμος καὶ κήδεα, et φόνον τιθέναι. Achilles vere caedem facit; et variatur oratio. Comparationi tamen melius inſeruit alterum. Poteſt vtique in vtramque partem disputari. Totus verſus aberat a pr. m. in Townl.

526. ἑστήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου. ⁓ quod θείου ἐπὶ πύργου παρόσον θεοποιητόν ἐστι τὸ τεῖχος. Sch. A. B. θεόδμητον Euſtath.

ἑστήκει Ven. Vrat. A. Ionice; vulgg. εἱστήκει. v. ad Δ, 329. Σ, 557 et al.

527. ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλῆα πελώριον. Schol. Vict. et Townl. τινὲς, „Ἀχιλλέα Πηλείωνα" πρὸς ἐπίθετον ξενισθέντες· (ſcil. quia Aiacis epitheton eſt πελώριος) ἀλλ' ἤδη αὐτὸς εἶπε· δώδεκα δὲ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξα. (Il. I, 328) ἐπὶ δὲ Ὀδυσσεῖ πλεονάζει τῷ ἐπιθέτῳ (ſcil. πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς) διὰ τὴν τοῦ Ἰλίου πόρθησιν." Obſeruata res de altero hoc ab aliis quoque, vt aliquoties ap. Euſtath.

528. Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες. „πεφυζότες. ὅθεν ἀφύζαν τὸν λέοντα Ἡσίοδός φησι." Sch. A. et B. Cum φύζα iam aliquoties occurrerit, vt I, 2 et al. et πεφυζότες ſup. Φ, 6. mirum nunc demum iſta notari. ἄφαρ nunc eſt ῥαδίως.

530. ὀτρύνων Ven. et Schol. „ſic Ariſtarchus. Alii ὀτρυνέων." nil intereſt.

531. πεπταμένας πύλας. ἀνεῳγμένας v. ad P, 371. et quidem nunc πύλαι ipſae θύραι, quae vſ. 535 σανίδες, non apertura, vt plerumque dictum occurrebat — πυ-

λαωρούς, τοὺς πύλας φυλάσσοντας Hesych. h. v. ad h. l. iidem qui πυλωροί.

533. ἐγγὺς ὅδε (sc. ἐστὶ) κλονέων. vt T, 140 ἐγὼ ὅδε et saepe. Vrat. A. κλονέει.

534. ἀλέντες. Sch. B. ἐκκλίναντες ἢ συστραφέντες. alterum hoc verum. συγκλεισθέντες. ἀθροισθέντες. Eustath. v. ad Π, 403. ἧστο ἀλείς, et ad E, 823. ἀλέντες et h. l. Flor. Ald. 1.

535. αὖτις ἐπ' ἂψ θέμεναι. „in alio ἐπανθέμεναι" Sch. A. et mox additur esse Aristarcheam lectionem οἷον, ἀναθεῖναι. τινὲς δὲ τῶν κατὰ πόλεις, ἐπ' ἂψ θέμεναι. Obtinuit haec lectio communi vsu. In Etymol. p. 354 l. 25 ἐπάψ (vna voce) θέμεναι. πάλιν ἐπικλεῖσαι καὶ ἐπιθεῖναι. Ap. Sch. B. ad M, 122 laudatur αὖτις ἐπιθέμεναι.

σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας vel ἐπικεκλιμένας, κολλητάς, pro πύλαι vidimus iam I, 579. M, 121. et videbimus in Odyssea: B, 344 et al.

536. δείδια γάρ, μὴ οὖλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἅληται. Ducit ab ἄλημι, ἀλῆναι, Schol. A. hic et ad Λ, 192 et laudat cum v. 534 quem modo vidimus, et inf. 607. plura loca: ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι (Π, 714) οἴμησέν τε ἀλείς (X, 308) οἱ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν (X, 12) etiam ἐάλη (N, 408). Atqui in his omnibus peccat, cum ea comparet cum praesenti loco: nam in istis est ϝάλημι ϝαλῆναι συστρέφω. συστραφῆναι. At h. l. est ἐς τεῖχος ἅληται ex ἅλλομαι Homero ἄλλομαι, quod ex compositis patet, ἐπᾶλτο. ἐπάλμενος. ἀνεπᾶλτο. μετάλμενος, vt suis locis vidimus: ad Θ, 85. Λ, 192 et al. Itaque et ἆλτο. Debuit adeo etiam esse h. l. ἅληται, non ἅληται, vt editum est inde a Flor. Sic ἄλεται Λ, 192.

οὖλος ἀνὴρ — Sch. B. Etiam Callimachus οὔλου μῆτερ Ἄρηος, pro ὀλοθρευτικοῦ." nisi μητέρ' fuit. De voce v. ad B, 6.

537. ἄνεσάν τε πύλας. relaxarunt, aperuerunt portam. Potest et ab ἀνίημι esse, et ab ἀνέω, vnde N, 657 ἀνέσαντες erat.

538. αἱ δὲ πεταςθεῖσαι τεῦξαν φάος. ⟝ „quod Zenodotus versum improbauit; ridiculum enim porta aperta lucem fieri. At φῶς pro σωτηρία· vt Z, 6." Sch. A. et B. cum Vict. Townl. Vix haec ignorare potuit Zenodotus; improbauit forte ambiguitatem. Φάος pro σωτηρία dictum etiam Suidas notat hoc versu adscripto.

539. Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι. in alio ἀμύναι Sch. A. sicque Cant. Townl. Vrat. d. vn. Vindob. Agnoscunt tamen ἀλάλκοι quoque ab aliis scriptum Schol. Townl. Vict. vnus Vindob. ἀλάλκῃ a pr. m.

540. ἰθὺς πόλιος Apollon. in ἰθὺς p. 361 κατ' εὐθὺ (non εὐθὺς) τῆς πόλεως.

541. δίψῃ καρχαλέοι. ⟝ „quod δίψῃ pro ὑπὸ δίψης." Sch. A. δίψει Barocc. Vrat. A. quod serius in vsum venit, vt ex Eustath. monuit Ernesti. Porro δίψῃ καρχαλέοι, sic codd. Ven. A. B. cum Schol. Eustath. Townl. binis Vindob. atque ita editum a Stephano ex ed. Rom. et Schol. br. antea legebatur vt in aliis codd. καρφαλέοι. quod a κάρφω, *arefacio*, bene dictum esse videtur h. l. de siti, quibus exsiccantur humores corporis: vt Od. N, 398. et Od. Ε, 369 sunt paleae καρφαλέαι. et *aridum* de sono sup. Jl. N, 409. Attamen auctoritas librorum tuetur alterum. Etiam Apollon. Lex. καρχαλέοι, κατάξηροι his verbis laudatis; et ex eo Hesych. etsi in hoc quoque καρφαλέην et καρφαλέα occurrit. Iam καρχαλέος diuersam vim habet, est enim idem quod καρχαρέος. κεχαραγμένος, ὀξὺς, vnde canis καρχαρόδους. et καρχαρέοι κύνες ap. Apollon. III, 1058. vbi variant alii καρχαλέοι eodem sensu; v. Etymol. h. v. et Northmore ad Tryphiod. 613. Ergo hanc sensu eodem pronuntiatione forte variatam lectionem δίψῃ καρχαλέοι retineo: quam et tuebatur Ernesti ex Eustathio et antiquitate; etsi de cod. Lips. nil monuit. Bentl. aduocat Hesych. ἀρκαλέον. ξηρόν. et κερχαλέον. ξηρὸν, σκληρόν. Schol. B. ξηραίνει γὰρ καὶ τραχύνει τὴν γλῶσσαν ἡ δίψα ἡ πολλή.

— κεκονιμένοι. γρ. κεκονισμένοι Barn. at κονίω iam vidimus N, 820. X, 405.

542. ὁ δὲ σφεδανῶν ἕφεπ' ἔγχει. ⸺ „quod σφεδανῶν pro σφοδρῶς διώκων. Ἀτρείδης δὲ ἐπῴχετο Δαναοῖσι σπευδάνων.“ (Si est versus Λ, 165 Ἀτρείδης δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων, valde eum interpolatum dixeris.) Sch. A. in quo plures grammatici firmant hoc σφεδανῶν, vt φονῶν a φονάω. σφοδρὸς ὑπάρχων. ὑπερρωμένος τῷ θυμῷ. vel κατεπείγων αὐτούς. Sunt similia in Schol. Vict. et Townl. sed corrupta. Etiam Apionem et Herodorum sic legisse docet Eustath. Firmantibus ergo Townl. a pr. m. et Veneto, recipiendum erat. At Sch. B. cum Sch. br. lectionem profitentur σφεδανὸν, σφοδρῶς, quae erat vulgata edd.; eadem est in Eustath. qui plerosque sic legere ait, et in Lips. esse videtur; nam Ernesii: „atque hoc scripti et editi omnes sequuntur recte.“ Lectionis ergo vetustati nunc nihil tribuens! Fuere et qui σφεδανὸν μέθεπ' interpolarent; vnde simili modo aliquem, qui metro veritus erat, σφεδαγῶν refinxisse, suspicetur aliquis. Sane Apollon. Lex. σφεδανόν. ὁ μὲν Ἀπίων σκληρόν. ἔτι δὲ, μᾶλλον, ἐπιτεταμένον. At hoc iam Villoison. monuit spectare ad Π, 372 Πάτροκλος δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων. Siue malis ad Λ, 165. supra adscriptum: ad quem v. Obss. Vtrumque σφεδανὸν et σφεδανῶν est in glossis Hesych. illud: σφεδανόν. ἐπιτεταμένον. συντονώτατον. σφοδρόν. ὀξύ. hoc vero: σφεδαγῶν. φονεύων. ἄλλως, κτείνων. τινὲς ἐπεσκευσμένον. ἄλλοι, σύνθετον εἶναι ἐκ τοῦ σφὲ καὶ δανῶν, ὅ ἐστι κτείνων. (hoc ineptum!) ἔστι δὲ ῥηματικόν. Conueniunt fere Schol. Leid. et Paris. ap. Ruhnken. praef. Hesych. p. IX. In vno Vindob. est σφεδανῶν ἐπ'. an ἕπετο? Inter haec fateor, si sensui obtemperare liceret, me praeferre σφεδανὸν ἕφεπ' pro σφεδανῶς, σφοδρῶς, quod et locis laudd. occurrit; vbi etiam σφεδανὸν ἕπετο et habere alterum pro commento grammatici, qui syllabam producendam esse putabat.

543. μενέαινε δὲ, προεθυμεῖτο. secundum Apollon. Lex. p. 452.

544. ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον. ⊱ „quod vrbem Ilium nomine regionis dixit Τροίην." Sch. A. B. Vict. Townl.

545. εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκε, φῶτ', — ita interpungebatur, atqui sic ponitur nude φῶτα, admodum ieiune. Clarke hoc sensit, et opinatur, φῶτα *virum inclitum* denotare. Velim doceri: quo loquendi vsu ac iure? Immo vero δῖον φῶτα iunge, et Ἀγήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

547. ἐν μὲν οἱ. male Barnes em. ἐν μὲν ἑοῖ.

548. 9. 550. aberant a Townl. suppleta a seriore manu in margine. Errore librarii propter idem versuum 548. 551. caput: ἔστη.

548. θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι. Bene Barnes vidit insolenter hoc dictum esse, nec θανάτου χεῖρας alibi dictas, sed θανάτου κῆρα vel κῆρας. quod ille reponere ausus est: hoc forte nimis licenter; etsi emendatio admodum probabilis est. Clarke repugnans laudat tanquam similem locum A, 67 οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει. At ibi non sunt χεῖρες λοιμοῦ. sed ἀφέξει χεῖρας ἀπὸ τοῦ λοιμοῦ. Atqui h. l. sunt χεῖρες θανάτου.

549. φηγῷ κεκλιμένος *ilici acclinis*. Sch. br. ἀντὶ τοῦ, περιεχόμενος ὑπὸ φηγοῦ καὶ περικεκλιμένος αὐτῇ. Miro in hac voce errore, de quo v. dicta ad E, 709. 356. O, 740. Π, 68.

550. ⊱ quod saepe πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς, epitheto otioso; semel h. l. de Achille πρὸς τοὺς χωρίζοντας h. e. propter eos qui Odysseam alium auctorem habere volunt; hi enim vti solent his ipsis. Nonnulli (qui contra illos disputabant) refinxerant Ἀχιλλέα Πηλείωνα. Similia tentari vidimus sup. vs. 527 pro Ἀχιλῆα πελώριον.

551. πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι. Sch. B. πορφύρω, διανοοῦμαι καὶ σκέπτομαι. Sch. br. in etymo haerens: κατὰ βάθος ἐμερίμνα καὶ διενοεῖτο. Semel h. l. in Iliade. aliquoties in Odyssea: Δ, 427. 572. K, 309. Ex his locis repetita est lectio Barocc. πόρφυρε κιόντι.

552. ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. Versus in digamma peccans: πρὸς ϝὸν μ. saepe interpositus; hoc quidem loco facile inseri potuit a rhapsodis, qui digamma ignorarunt. Actum de versu ad Λ, 403. vbi et de modis emendandi. Bentl. ad h. l. ϝεῖπεν ἑόν. Praefero ὀχθήσας δ' ἄρ' ἔφη ποτὶ ϝόν.

553. εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος φεύγω. ἀπὸ κρ. vitium Ald. 2. pro ὑπό.

554. τῇ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται. Vulgg: φοβέονται. „φοβέονται ἢ κλονέονται" Eustath. Habet hoc Barocc. Mori et Venetus. prius vidimus iam sup. 4 πρὸς πόλιν, ᾗπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο. Et est φοβέοντο in Lips.

556. εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑπὸ κλονέεσθαι ἐάσω Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ. Vulgo edd. ὑποκλονέεσθαι. Suauius visum ὑπὸ seiungere, cum vsu cognitum sit hoc, vt E, 93 ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες. O, 637 ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διῒ πατρί. sic alibi: Λ, 121. et saepe ὑπὸ cum tertio casu, pro quo vsitatius casus alter ponitur.

557. ἄλλῃ. hic pro εἰς τόπον ἄλλον Sch. B.

558. φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλήϊον. „οὕτως, inquit, Sch. A. διὰ τοῦ λ', ἀντὶ Ἰλιακόν. At Crates Ἰδήϊον, τὸ Ἰδαῖον. Similia habet Sch. B. Townl. Vict. Digamma ergo Crates quoque ignorauit, quod in Ἰλήϊον est, non in Ἰδήϊον. Porro Sch. B. Ἰλήϊον, τὸ πρὸς τῷ τάφῳ τοῦ Ἴλου. recte, pro, τὸ Ἴλειον. Paria Eustath. Sch. br. Vict. Townl. Hesych. Scilicet ab vrbe Ἴλιον ductum esse deberet Ἰλιήϊον. Occurrit autem vox hoc vno loco.

559. κατά τε ῥωπήϊα δύω. Post δύω distinguit Sch. B. ad 556 cum Eustathio. vt ἑσπέριος δ' ἂν sit apodosis; quo facto δὲ otiosum est. Aut, vt εἰ δ' ἂν sit optatiue dictum: quo facto ἂν abundat." Malim vel sic post δύω aposiopesin statuere, vt omissum sit: saluus sic euasurus essem, vesperi autem in vrbem redirem: 560. In edd. continuatur oratio vsque ad ἀπονεοίμην, et hoc recte.

Mutantur autem tempora: ἐάσω. Φεύγω. καταδύω. ἀπονεοίμην.

560. ἑσπέριος δ' ἂν ἔπειτα. Est δ' ἄρ' ἔπειτα in Vrat. A.

561. προτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην. Variat προτὶ et ποτὶ hoc quoque loco. ἀπονέεσθαι alii, Clarke. nescio qui. ἀποψυχθεὶς τὸν ἱδρῶτα (πνεύμασιν aura).

562. Ἀλλὰ τίη — Vereor vt hic versus loco parum commodo interpositus sit ex aliis locis, in quibus iteratur: Λ, 407. Ρ, 97. Χ, 122. 385. cum propter ellipsin in verbis μή μ' ἀ. sententia hiare videretur. Interpellat enim alieno loco, totum sententiarum ordinem qui recte procedit inde a 556 εἰ δ' ἂν ἐγὼ — ἀπονεοίμην· (δέδοικα) μή μ' ἀπαειρόμενον sqq.

563. ἀπαειρόμενον. ἀπαίροντα καὶ ἀποχωροῦντα bene Sch. B. Sch. br. Addit alius in Sch. B. petitum esse a navigantibus et malum tollentibus vt Od. Β, 424. Sed hoc alienum. Est ἀπαείρεσθαι, *tollere, auferre se.* Melius sic aliqua saltem ex parte conueniret alterum, ibi laudatum (ex Od. Φ, 18) μῆλα μὲν ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν, ἀντὶ τοῦ· ἀείραντες ἀπήλασαν.

πόλιος. vbique lectum hoc Barnes in πόλεως mutaverat. Melius hoc tentauerat paullo post vs. 567.

565. οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἔσται. Barocc. ἔσσεται. forte iucundius ad aurem.

566. λίην γὰρ κρατερός. In codd. Vindob. λίαν et κρατερῶς sunt corruptelae.

567. εἰ δέ κεν οἱ προπάροιθε πόλεος κατεναντίον ἔλθω. Mirae lectionis turbae in hoc versu.

Primo Schol. A. τοῦτο ὁμολογουμένως διαπορητικόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἄρα κειμένου τοῦ συνδέσμου. Quae Schol. Vict. et Townl. sic efferunt: ἐνταῦθα ὁμολογουμένως ὁ εἰ διαπορητικός ἐστιν, (quomodo de hoc dubitari potuit!) ἀντὶ τοῦ ἄρα κείμενος. (f. ἆρα) Prorsus corrupit Barnes e Schol. excerptis: νῦν ἐνταῦθα ὁμολογουμένως ἀντὶ τοῦ ἆρα κεῖται τὸ κὲν, vltima de suo adiiciendo. Atqui εἰ δέ κεν dictum est, vt sup. 552 εἰ μέν κεν et 556 εἰ δ'

ἄν. reticuit tantum Agenor apodofin: hoc melius facta erit. Recte Schol. br. ἐὰν δὲ αὐτῷ ἔμπροσθεν τῆς πόλεως reddunt; forte refpectu ad fuperiora.

προπάροιθε πόλεος κατεναντίον. Edd. Flor. Aldd. expreffum habent: πόληος καταναντίον, corrupto metro. fic quoque mf. Lipf. cum cod. Alteri. Ed. Rom. cum Euftath. et ex eo Henr. Stephanus cum ceteris inde ductis: πόλιος quod non magis effe poteft disfyllabum. Ita tamen Vrat. b. d. Townl. et Venetus cum vno Vindob. (in quo eft εἰ δ' αὐτῷ πρὸ πάροιθε πόλῖος) et Vrat. A. προπάροιθεν πόλιος. Intulit tandem Barnes πόλεως e correctione, fecundum parilem correctionem fup. B, 811 factam, quam ibi pofthabui. Reftitui quod illo quoque loco adoptaueram, πόλεος, vt disfyllabum fit. quod et nunc in vno Vindob. legi video.

Veriorem tamen vel fic lectionem arbitror fore: εἰ δέ κεν οἱ προπάροιθε πόληος ἐναντίος ἔλθω. Ita apparet ortus corruptelae ex inferto κατ vt fieret κατεναντίος. Erat πόληος κατεναντίος in Lipf. et vno Vindob.

κατέναντι expreffum eft ex Veneto. fed Scholio praefixum eft κατεναντίον.

568. καὶ γάρ θην τούτῳ. θὴν pro δή. vt iam monitum fup. ad Θ (VIII) 448. K, 104. O, 288.

569. ἐν δὲ ἴα ψυχή, θνητὸν δέ ἑ φάσ' ἄνθρωποι ἔμμεναι. Ita editur et legitur, etiam in Veneto, et ex Apollon. Lex. p. 356. cum metri vitio. Scilicet aut μία eft legendum, aut ἐν δέ τ' ἴα. quod iam Bentl. monuit. Idem vitium vidimus fup. I, 319 ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ. vbi v. Obff.

570. αὐτάρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει. Schol. A. — ἀθετεῖται. infertus ab aliquo, quafi oratione imperfecta relicta poft: θνητὸν δέ ἑ φάσ' ἄνθρωποι." quem fontem multarum interpolationum paffim fufpicatus fum. Eadem habent, et melius eloquuntur Schol. Townl. et Vict. ἀθετεῖται, ὡς λύων τὸν ἐπιλογισμόν. κρέμασθαι γάρ τις νομίσας τὸν λόγον προςέθηκε τὸν στίχον.

571. Ἀχιλῆα ἀλεὶς μένεν. ἀλεὶς, συστρέψας τὸ σῶμα, vt Schol. B. συστραφείς. cf. ſup. ad vſ. 534. Inf. X, 308 οἴμησέν τε ἀλεὶς, ὥς τ' αἰετός. Et leo ἐάλη τε χανὼν, T, 168. ἀλεὶς edd. Aldd. 2 et ſqq.

572. ὡρμᾶτο πτολεμίζειν. minus bene πολεμίζειν alii vt Townl.

573. ἠΰτε πόρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο. Nunc πόρδαλις libri in his Harl. Townl. Vict. Vrat. d. Moſc. 2. et ipſe Venetus, cum Flor. Rom. At editi inde ab Ald. 2. πάρδαλις, quod Ariſtarcheum eſſe, meminimus ex Obſſ. ad Γ, 17. N, 103. P, 20. et h. l. teſtantur iterum Schol. A. Townl. Vict. Ex veterum doctrina, pardalim feminam eſſe pugnaciorem, eamque πάρδαλιν, marem πόρδαλιν ſcribi, apparet h. l. πάρδαλιν eſſe ſcribendam. Quo etiam ducit h. l. Schol. Townl. et Vict.

Docte autem adiectum ἐκ ξυλόχοιο, quia ea habitatio propria pardo, docente Polluce V, 14.

574. ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον. Ald. 2. cum ſqq. ἐναντίη.

575. ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ. ⊱ „quod φοβεῖται dictum eſt pro φεύγει, et quod in nonnullis ſcribitur: ἐπεὶ κυνυλαγμόν. Nec tamen opus eſt voce compoſita; eſt enim ὑλαγμὸς per ſe canum; et κεν bene ſe habet“ Schol. A. et prudenter admodum Schol. B. Victor. Townl. Ἀρίσταρχος τινάς φησι γράφειν, κυνυλαγμόν. καὶ Στησίχορος ἔοικεν οὕτως ἀνεγνωκέναι. φησὶ γάρ· ἀπειρέσιοι κυνυλαγμοί. (forte fuit, ſcriptura antiqua, ἀπειρεσίῳ κυνυλαγμῷ. in Schol. Vict. Townl. ἀπειρεσίοιο κυνυλαγμοῖο. Ap. Euſtath. eſt — ίου — γμοῦ. putes ex ἀπειρεσίω κυνυλαγμῶ dorice. Locum habuit fragmentum in Συοθήραις, quas venationem apri Calydonii ſuſpicor fuiſſe. Addit Schol. B. ſe non videre, quid lucremur ex voce compoſita, nam latratus, ὑλαγμὸς iam per ſe eſt canum, vt hinnitus, χρεμετισμὸς, equorum. nec eſſe aliud compoſitum vocum in υγμος.“ Legerat hoc Scholion et exſcripſit Euſtathius. In Schol. Townl. et Vict.

praeterea habetur: τινάς φησιν Ἀρίσταρχος γράφειν κνυ-λαγμὸν, οἷον, κυνῶν ὑλαγμόν. οὕτως καὶ Ζηνόδοτος.

576. εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ ἠὲ βάλῃσιν — „ad discrimen (notissimum) inter οὐτάσαι et βαλεῖν, cominus vel eminus" Schol. A.

Schol. Townl. et Vict. „αἱ ἀπὸ τῶν πόλεων· φθάμενός τις. nec male. Sic quoque in vno Vindob. κτάμενός μιν Vrat. b.

577. ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη — haud dubito scribendum esse ἀλλά γε. Peccatum aliquoties vidimus. v. ad A, 82. Recitatur versus ab Aeliano H. An. XVII, 43 vbi editur ἢ ῥά γε.

578. πρίν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι ἠὲ δαμῆναι. Oppositum spectandum in eo, quod aut eminus telo transfigitur, aut irruit.

580. πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος. Vrat. b. πρὶν πειρῆσαι Ἀχιλῆος.

581. ἀλλ' ὅ γὰρ ἀσπίδα μὲν πρόσθε σχέτο πάντοσ' ἐΐσην. In Lips. erat, ἀλλ' ὅγ' ἄρ, quod verum se putare ait Ernesti, et recepit Wolfius. Nil interest; et saepe sic distrahi voces possunt; probum tamen et illud, ἀλλὰ γάρ.

πρόσθε σχέτο Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2. Ionice. vulg. πρόσθ' ἔσχετο.

ἀσπίδα — πάντοσ' ἐΐσην. Etiam h. l. variat πάντοσε ἴσην. cf. ad Γ, 347.

Scholion B. ad h. v. „φησὶν Ἡρακλέων, ἐν Ῥώμῃ ποτὲ τεθεᾶσθαι. ὁ δὲ βαλὼν, φησι, τὸ θωράκιον, ὃ περιέκειτο, ἑτέρῳ περιέθηκεν ὡπλισμένῳ καὶ ἀκμῆτι, ἵνα ἐπ' αὐτὸν τραπῇ." Fateor me nec sensum satis perspicere, nec quid locus ad poetam nostrum faciat. In Schol. Townl. et Vict. pro τὸ θωράκιον est τὸ παλίον. nec magis accommodatum est si legas τὸ πηλτόν.

582. ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο. (κατ' αὐτοῦ) κατεστοχάζετο. Schol. B.

583. ἦ δή που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσί. Alii, ἤδη, nunc, quod improbant Schol. A. B.

μάλ' ἔολπας. malit Bentl. μάλ' ἔέλπε' ἐνὶ φρεσι. (ἐϝελπε')

584. ἔολπας — πόλιν πέρσειν. Vrat. A. πέρσαι.

585. νηπύτι', ἦτ' ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ. Harlei. et Ven. ἦ μάλα πολλά. Attamen Schol. A. „γρ. ἦ τ' ἔτι πολλά.

τετεύξεαι Lipſ. Harlei. Vrat. d. vn. Vindob. perperam. Iam ſup. M, 345 ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος.

ἄλγε' ἔτ' αὐτῇ. Vrat. b. ita in anteced. ſaltem erit ſcribendum ἦτε τι π.

ἐπ' αὐτῆς Lipſ.

586. ἐν γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμέν. Barnes edidit ἐν γάρ τοι ſine auctoritate. legitur tamen ſic in Townl. Lipſ. Vrat. d. vno Vindob. ἐν γάρ ῥ' οἱ Moſc. 2. Enimuero γάρ οἱ iam canino ſono producta eſſet, et fuit γάρ ϝοι.

Schol. A. Townl. Vict. „in plerisque ἄνδρες ἔνειμεν, nec improbandum."

587. οἵ κε πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν. Schol. A. „Ariſtarcheae, οἱ καὶ πρ. Additur tamen: ἔν τισι τῶν εἰκαιοτέρων· οἵ κε πρ. Atqui inter vulgares hos codd. eſt ipſe Venetus, qui idem exhibet; et praefero hoc ex ipſa re: οἵ εἰρυόμεσθά κεν.

Euſtath. obſeruat diuerſo ordine in aliis legi φίλων ἀλόχων τοκέων τε καὶ υἱῶν. Porro in Lipſ. eſt τεκέων.

588. Ἴλιον εἰρυόμεσθα. Corruptam vocem metrum arguit: nam ῥύω, ἐρύω, εἰρύω, penultimam habet productam. v. Excurſ. IV ad A. Scilicet ſcriptum fuit εἰρύμεσθα, ab εἴρυμι. εἴρυμαι. In Euſtath. legitur: εἰρυόμεσθα ἢ εἰρυσόμεσθα. hoc alterum, quod et vn. Vindob. exhibet, erat in Flor. et Ald. 1.

σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις. Nicias apud Schol. A. legerat: πότμον ἔφ' ἕψεις. Improbat Schol. hoc anaſtrophes genus; at probauerat: στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν. Σ, 191. Iterum occurrit Ω, 470 ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψειν. Dictum vt πότμον ἐπισπεῖν. διώκειν.

καταλαβεῖν. Hesych. ἐφέψαι, καταλήψεται. cf. Eustath. Lat. mortem appetere.

590. (ἐκ) βαρείης χειρὸς ἀφῆκε. Sch. A. et Eustath. „γρ. παχείης.“ Legitur quoque παχείης in Harl. Vrat. b. Mosc. 2. quatenus ab ipsa manu vis hastae emissae additur, praeferam prius.

592. ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο. ἀμφὶ δέ οἱ κ. Vrat. d. et hoc Homericum est. Ex hoc versu est, quod ap. Aristot. Poet. c. 26, 18 (c. 25, 8) legitur recte emendatum, etiam a Buhlio ed. p. 276 καὶ χαλκέας τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους, ὅθεν εἴρηται· κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο. Scilicet quia νεοτεύκτου proprie dicitur de opere ex aere facto; cum vice versa χάλκεος quoque de ferro adhibeatur.

594. θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα. — „ὅτι ἄτρωτα τὰ ἡφαιστότευκτα ὅπλα. πρὸς τοὺς ἠθετημένους“ Schol. A. Respicit puto vs. 365—368. Il. T.

595. ὡρμήσατ' Ἀγήνορος. ὡρμήσατο (κατὰ) τοῦ Ἀγήνορος, loco secundo, deinceps.

596. οὐ δέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι. sc. Achillem. „ἐν ἄλλῳ ἔασεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων“ Sch. A. οὐδ' ἔτ' Vrat. A.

ἔασσεν h. l. non modo Barnes sed etiam Eustath. et ed. Rom. cum Ald. 2.

598. ἡσύχιον. „ἡσύχιον. λάθρα. κρυφῇ καὶ ἀθορύβως.“ Sch. B.

ἄρα. *deinceps*. Clarke. Sane contextus hoc non respuit. At ἄρα asseuerat; nil amplius; est quod δή.

δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι. Versum omittit vnus Vindob. et poterat abesse.

599. αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ. λαῷ Lips. vitio. ἀποέργαθεν. ἐχώριζεν. ἠφόριζεν. pro ἀφώριζεν. Hesych. notante Bentleio.

600. αὐτῷ γὰρ Ἑκάεργος. Sic e Veneto, Lips. Vrat. A. Et Schol. A. „οὕτως Ἀρίσταρχος. ἄλλοι δέ· γάρ ῥ' ἑκ.“ scilicet metuentes metro. hocque in edd. erat.

601. ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν. διώκων Vrat. b. nec id male.

602. ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο. ⟝ „quod noua hinc ſententia procedit et antapodoſis eſt τόφρα 606.

Pronuntiatum putamus ὡς ὄττον π. v. ad A, 193 (διὰ) πεδίοιο πυροφόροιο. εὐθέτου πρὸς ἄροσιν. Sch. B. Scilicet tum non erat ſegete impeditus.

603. τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον. τρέψας codd. Barocc. Ven. Cant. Mori. Townl. Vrat. A. Vindobb. ſicque edd. Flor. Ald. 1. Rom. Euſtath. At Ald. 2. inuexerat στρέψας. Eſt tamen τρέψας αὐτὸν, inſequendo fugientem verſus Scamandrum, vt mox X, 16. Vtrumque agnoſcunt Schol. Exc. Καμάνδρου Harl. cum vno Vindob. vt ceteris locis.

604. δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων. Ionica ratio eſſe debuit δ' ἄρα θέλγεν. δόλῳ γάρ. H. Stephanum maluiſſe improbat Clarke. At non is excogitauit lectionem; fuit enim ea in Flor. Aldd. Turneb. nec mutata in δ' ἄρ niſi ex ed. Rom. et Euſtath. Conſentientibus tamen codd. in his Ven.

606. τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ. ⟝ „quod πεφοβημένοι dicti pro φεύγοντες. (ἐν) ὁμίλῳ, τῷ πλήθει. ὁμιλαδὸν, non ὑπὸ τοῦ ὁμίλου vt alii in Scholiis. explicatur per ſeqq. ὡς εἶχε ποδῶν ἕκαστος ἐσώζετο, τῶν συμμάχων οὐ μεμνημένος, ἕκαστος δὲ τὸ καθ' ἑαυτοῦ σκοπῶν." Sch. A. B.

607. πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων. ἀλέντων. nunc ab ἄλημι, vt ſup. 534 ἐς τεῖχος — ἀλέντες. vbi vide. Schol. A. „παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Ῥιάνῳ· πύλαι δ' ἔμπληντο ἀλέντων." Scriptum ἀλέντων et h. l. a nonnullis ex Ald. 2. ἔμπληστο Mori. Barocc. et ipſum bene. nam eſt ex πλῆμι, πέπλημαι et ex πλήθω, πέπλησμαι. vnus Vindob. ἔπληστο.

608. πόλιος vbique legitur. Perperam mutauit, πόλεως Barnes.

609. μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους. Eſt μεῖναι ἐπαλλήλους in Vrat. b. d. ἐπ' ἀλλήλους in vno Vindob.

610. ἀλλ' ἐσσυμένως ἐςέχυντο. Sic Venetus cum Barocc. Mori. haud dubie accommodatius, quam ἀλλ' ἀσπασίως ἐςέχυντο, quod vulgo lectum eſt. Agnoſcit tamen et hoc Sch. A. „γρ. ἀσπασίως."

Porro pro ἐςέχυντο eſt ἐπέχυντο in Vrat. A. quod et Barnes pro var. lect. memorat, neſcio vnde. forte ex O, 654. Π, 295. vbi tamen melius locum habebat. ἐξέχυντο, Vrat. d. et vn. Vindob. At ἐςέχυντο recte. vt M, 470 οἱ δὲ κατ' αὐτὰς ποιητὰς ἐςέχυντο πύλας.

ὅς τ' ἔθαν' Ionice fuit ὅς τε θάν'. Iuncta autem vides πεφεύγοι et ἔθανε.

611. ὅντινα τῶν γε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν. „Ariſtarchus optatiue σαώσαι pro σαώσειαν" Sch. A. σάωσε, cum altero σάωσαν. at Schol. Townl. et Vict. εὐτικὸν τὸ σαώσαι, ἀντὶ τοῦ σαώσειεν. Supra adſcripto, Vrat. b. Barnes: „γρ. γοῦν' ἐσάωσαν" ingenii luſu.

τῶνδε vn. Vindob.

EXCVRSVS AD LIBRVM XXI (Φ)

EXCVRSVS
de dialecto Homeri Ionica.

Paſſim in verborum augmentis tollendis paullo licentius verſatus eſſe videbor, vt v. c. ederem ὅς με κέλευε pro ὅς μ' ἐκέλευε. hoc enim poſtulare dixi Ionicam formam, de qua ſaepe monent veteres grammatici, nec tamen in pari ratione pariter vbique: firmatur tamen monitum vſu Herodoteo. Hactenus recte me facere arbitratus ſum, ſi, quoties bonus codex Ionicum praeberet, illud reponerem. Saepe tamen me ipſe tacite incuſaui inconſtantiae, quod non idem vel ſine codice feceram vbique, vt per totum carmen idem tenor et propoſitum ſeruetur. Codicum vtique aut nulla aut exigua in his eſt auctoritas; variant enim temere, et recentiſſimi ſaepe, veram rationem tenentes, verba augmento expuncto apponunt, contra vetuſtiores, importune ſaepe, et interdum aduerſante metro, augmentum inferciunt. Quid? quod ipſi antiquiores grammatici morem ſuum, cui adſueti erant, ſequuti, etiam hoc, vt alia, ad Atticum morem, refinxerunt, Ionici moris obliti. Eſt hoc illud, quod et noſtratibus patrii ſermonis ſatis gnaris accidere ſolet, vt ſequamur ſollennia, quae grammatica ſeuerior damnauit. Vt augmentum in dramaticis magis frequentaretur, neceſſitatem fecerat vſus Iamborum, qui ſine augmento verborum vix bene procedere poſſunt; itaque illud Tragicis viſum eſt tam proprium ac neceſſarium, vt viri docti in

Tragicis emendandis occupati illud quoque, quoties deesset, restituendum esse putarent, v. c. Brunk. ad Bacchas 1123 et al. adeo eius omissio abhorrere videbatur a sollenni more. In mentem etiam venit viris doctis, an praestet, vocali in fine vocis antecedentis elisa, potius statuere elisum esse augmentum vocis sequentis, et eius elisionem signo solito notare; v. c. τοῦτ' αὐτὸ 'χρῇζον. non αὐτὸ χρῇζον. etsi hoc ipsum scribi quoque poterat τοῦτ' αὔτ' ἔχρῃζον· Sophocl. Trach. 408. Habeant se haec prout quisque statuerit, in Atticis; nos agimus de Ionica antiqua ratione, et cum maxime Homerica. Debebam forte statim in primis Iliadis versibus edere ἄλγεα θῆκε, vt scripsi vs. 15 καὶ λίσσετο, et in seq. libro X vs. 422 μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγεα θῆκε. et Υ, 497 ῥίμφα δὲ λεπτὰ γένοντο, vs. 94 ἦ κε δάμην. et sic centies.

Nec tamen, quod per se intelligitur, augmenta omnino exulant carmine nec exulare possunt; contra vero suspicari licet, a poetis primum, metro suadente, assumta esse augmenta, et inde in vulgarem quoque sermonem transiisse. An vero lege aliqua, et, quanam lege, in vulgari oratione modo adhibitum, modo neglectum fuerit augmentum, vix expediri potest, quandoquidem, quid librariorum licentia mutarit, non assequi possumus. In Hippocraticis scriptis plerumque augmentum est receptum: sed suspicari licet, seriorum hominum vsu id factum esse. Certe poetae, et Iones, et eorum exemplo Attici, praefigunt augmentum, etiam in iis, in quibus vulgo omittit prosaica oratio: v. c. ἐῳνοχόει Δ, 3 quod ᾠνοχόει alibi est, interposito quoque digammo pronuntiatum εϝωινοχοει, vt alia, quae in recensu signatarum digammo vocum vidimus; quandoquidem etiam aliae voces fuerunt, quibus ε praefixum est, vt κεῖνος, ἐκεῖνος· vnde apparet, procliues homines fuisse ad tale augmentum vocibus praefigendum. Hoc tamen in dubitationem voco, an statui possit, temere et pro lubitu veteres augmentum praemisisse vel omisisse; quod statuisse video viros doctos et iam olim grammaticum veterem

ad Catal. Nau. 315 (Il. B, 808) αἶψα δὲ λῦσ' ἀγορήν. vbi alii αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν. legerant. contra statuere licet, principio a poetis non admissum esse, nisi metro seu cogente seu suadente, forte auris quoque iudicio; in plurimis autem locis deberi illud librariis et grammaticis; forte quoque iis ipsis, qui primi scripto exararunt carmina Homerica; nam in multis ignorarunt iam illi priscam Homericam rationem.

Ad hunc modum, puto, iudicare licet de innumeris varietatibus in toto hoc genere: quas recensere nihil attinet. Ita miratus sum in compositis cum praepositione augmentum non modo variare, metro seu ferente seu exigente: ἔκθορε, ἐξέθορε. ἔκφερον, ἐξέφερον. ἔκφυγεν, ἐξέφυγον. ἔκχεον, ἐξεχέοντο. παραδραμέτην, παρέδραμον. ἐπάλμενος, ἐπιάλμενος. ἐπεβήσετο, ἐπιβήσετο et alia, verum esse quoque verba, quae augmentum vbique habent in libris. Sic composita cum ἀμφὶ, cum expectes scriptum esse ἀμφικάλυψε, ἀμφινέμοντο, ἀμφιπένοντο, vbique scribi videas: ἀμφεκάλυψε, ἀμφενέμοντο, ἀμφεπένοντο; sicque alia, ἀμφεμάχοντο, ἀμφέχυτο, et al. At in περὶ diligenter contrarium seruatur, vt περίβησαν, περίβαλλε. in quibus ipsa res dissuadebat, metro aduersante augmentum inculcare.

Secundum haec fatendum est, in dialecto Homerica restituenda nondum omnes numeros nos esse assequutos; et superesse adhuc viro docto, cui otii satis obtigerit, largam segetem et messem ex opera ea in re collocanda expectandam; legendum est totum carmen animo ab omnibus aliis auocato et in vnam hanc rem intento, vt intelligat, an, vel inuitis grammaticis, certa aliqua ac perpetua per totum carmen ratio inferri possit; explorata sunt ea, quae ipsum metrum et vsus poeticus suadet; at sunt alia locorum comparatione exploranda, ad analogiam refingenda. an v. c. vbique sit restituendum τὰ pro, ἃ etiam, vbi prosodia haud exigit, vt A, 300 τῶν δ' ἄλλων, ἅ μοι ἐστὶ, quid ni τὰ, vt perpetuo apud Herodotum, vt: τὰ δέ οἱ παρέσχε, — τούτων ἐπιμνήσομαι.

Ex hoc genere est, Φ, vs. 8 οὐδ' ἄρα Νυμφάων, ταί τ' ἀ. mutarunt meliores codd. in αἵ τ'. perperam vtique; nam ταί τε Ionicum est et antiquius. ἐών pro ὤν est non minus Homericum, quam Herodoteum; sic quoque ἔωσι. ἔῃσι. erit ergo Od. T, 230 scribendum χρύσεοι ἐόντες, vt prior vox sit disſyllaba vt alibi; versus autem 94 Od. H ἀθανάτους ὄντας serioris manus esse censendus est.

Haec tamen et similia ex Ionica forma in Atticam et vulgarem mutata minus aegre sunt ferenda, quam loca a serioribus per interpolationem inserta. haec grauiora sunt; illa leuiora. Nam eorum, qui primi litteris consignarunt audita e rhapsodis, ingenia ipsa re et natura et vsu ferente procliuia esse debuere vt exprimerent ea iis sonis ac verbis, quibus ipsi maxime essent assueti. Forte mirandum potius est hoc, quod alia nonnulla reliquerunt Ionice pronuntiata et scripta.

At superest aliud, quod sibi persuasisse viros doctos video, vt dialectum Ionicam Homeri aestiment ex dialecto Ionica Herodotea, alteramque ex altera constituant, comparatione facta. Conuenit vtriusque ratio et vsus in nonnullis, vt in ipso augmenti defectu; enimuero in aliis multis prorsus diuersa inter se sequuntur. Ita vnum est quod maxime mirationem facit, omissio τοῦ νῦ finalis in Herodoto; v. c. ὡς λέγουσι οἱ Αἰγύπτιοι. ἀπεδήμησε ἔτεα δέκα. Atqui hoc νῦ in Homericis diligenter et vbique interpositum est in simili verborum positu. Dicas probabile esse, etiam in Homericis τὸ νῦ olim exulasse, nec nisi seriore opera illatum esse: vt in Hippocrate factum esse videmus, saltem in editis: eiecit tamen illud nuper eruditissimus Coray in libro de aere: qui Ionismum etiam in aliis restituit. At enim admitti hoc nequit, quandoquidem eo omisso hiatus existerent, hos autem eum sollicite cauere, euictum dedi per declaratum digammi vsum ante haec obliteratum. Itaque Homerus vix pronuntiare potuit: μή σε, γέρον, κοίλῃσι ἐγώ, aut τόξ' ὤμοισι ἔχων. Quid igitur in tali ambiguitate statuendum erit? Verisimile sit, illud N finale ab ipsis poe-

tis seu a rhapsodis esse profectum, nec tamen nisi in eiusmodi verborum positu, cum duo vocales se exciperent, vt hiatus molestiam tollerent. Quod si hoc admittimus, non tamen effectum est, vt Nῦ illud etiam appositum esse credamus in fine vocis ante consonam vocis sequentis ad producendam vocalem breuem, quam ipse iam tono productam esse apparet, v. c. ἔδδεισεν δὲ γέρων. de quo merito dubitare licet: v. Excurs. II. ad B, 718.

Sunt alia, in quibus ab Herodoteis Homerica differunt. In Herodoto composita cum κατὰ, μετὰ, ante vocalem adspiratam retinent τὸ Ταῦ, quod in Homero, vt et in vulgari oratione, in θ' abit; ita, κατίσταμαι, καταιρέειν, κατελεῖν. κατήμενος. κατά περ. μετίσταμαι, μετίημι. Sic et ἀπό. ἐπί. ὑπό. ἀπηγέομαι. ἀπίεσθαι. ἀπικνέομαι, ἀπαιρέεσθαι. ἀπιστάναι, et ἐπιέναι pro ἐφιέναι, (οὐδ' ἢν ὁ Λάκων ἐπίῃ τοι ἄρχειν αὐτῆς, ἡμεῖς ἐπήσομεν Herodot. VII, 161) ἐπέπω. ὑπίεσθαι. ὑπίστασθαι. ὑπηγέεσθαι. Et ne credas scriptum fuisse spiritu leni ἐπικέσθαι; memineris occurrere ἐπ' ἡμέρην, κατ' ἡμέρην, ἐπ' ἵππ[illegible]. ἐπ' ἑωυτῆς. κατ' ὕδατος. Ita quoque οὐκ οἷοί τε. οὐκ ὁμοίως. ἀπ' οὗ, ἐπ' ὅσον — ἐπ' οἷσί περ. Et occurrunt simplicia ἥμενοι, etsi κατήμενος scriptum est. Incertus itaque teneor, cum in Homericis occurrat ἔρημι et ὅρημι, ὁρέω et ὁρέω, quod vulgo ὁράω, vtrum verius sit, vt Od. Ξ, 343 ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὅρηαι.

Tertium casum πόλι, Herodoto frequentatum, cum aliis, ignorat Homerus, sed πόλει, πόληι, etsi πόλιος occurrit, cum πόληος tamen et πόλεως. vidimus tamen μήτι Ψ, 315. 6. 8. Porro Herodoto vbique est ὦν, pro οὖν. κῃ pro πῃ. κως. κω. εἴκως. ὁκοῖος. ὁκότερος, ὁκόσος. quae et in Hippocrate leguntur, nusquam in Homero. nec in Homero ὅκε occurrit pro ὅτε. sane εἰζόκε habetur, sed est εἰς ὅ ἄν. neque δέκομαι, sed vulgare δέχομαι. Sane in his suspicari licet grammaticos antiquiora permutasse notioribus. Quis dixerit, annon antiquitus in Homero scriptum fuerit αὐτέων, αὐτέοις, αὐτέῃσι, non μέγεθος, sed μέγαθος, et similia.

Post haec omnia de iis ipsis, quae in Homero occurrunt et Ionica esse vulgo feruntur, quaeri posse arbitror, an non melius sit, ea ad priscum sermonem referre, ex quo Ionica quoque fluxere, verum nec minus inde manarunt Dorica et Aeolica; et, si subtilius iudices, statuendum est, ex prisco sermone alia seruata esse a Doribus, Aeolibus et Ionibus communi vsu, alia modo ab his, modo ab illis vsu seruata, apud ceteros obscurata, tandem vsu excidisse. ευ pro εο esse aiunt Ionum; vt in ἐμεῦ pro ἐμέο, ἐμεῦ. Ionum et Dorum esse hoc ait Apollonius Dyscolus (in Excerptis e cod. Voss. editis ad calc. Maittaire de Dialect. p. 423 plenior locus datus e cod. Paris. Apollonii de pronomine iam a Kustero ad Suidam To. I. p. 284) quidni potiore iure dicimus: antiquam formam eam fuisse, seruatam ab Ionibus et Doribus, serius neglectam. Videmus quoque in verbis in εω sollenne in Herodoto quoque et Hippocrate πονεύμενος, ἱκνεύμενος, ποιεύμενος; itidem in Homero, καλεύμενος, καλεῦντες, καλεῦντο (Μυρμίδονες δὲ καλεῦντο) nec minus tamen quoque καλέονται, (καὶ ἀθάνατοι καλέονται.) Seruetur igitur Homero suus sermo, nec minus suus Herodoto; iste quidem antiquior et carmini idoneus. nam eorum opinio, qui Homerum diuersas dialectos aiunt miscuisse, vix memoratu digna, dudum est explosa: vide vel locum doctiss. Burgess praefat. ad Dawes p. XIX. multo magis ea, quae ad licentiam poeticam ea reuocat, quae diuersi generis esse videntur.

Omnino de his ita statuendum esse existimo. Finxere sermonem Graecorum antiqua carmina; eaque multas per aetates ore et vsu hominum fuere frequentata, antequam soluta oratio succederet. Ea ipsa quae primo perscripta fuere, ex carminibus erant hausta; pleraque mythica, vt ex Hesiodo Acusilaus sua narratur exscripsisse. Euenere itaque duo: alterum, vt omnis sermo poeticus, epicorum vtique poetarum, ad carmina illa antiqua se componeret, alterum vt ipsa oratio sermoni poetico per multum temporis esset simillima, nec nisi serius sensim

ab eo recederet. Iam prius illud manifestum fit comparatione poetarum epicorum, qui ad nos peruenere; omnium enim oratio proxime accedit ad Homericam, quandoquidem ex antiquioribus carminibus Homerica fuerant propitia aliqua fortuna seruata. Quotquot comparaui cyclicorum et gnomicorum poetarum fragmenta, vbique video orationem compositam fuisse ad exemplum Homericum; fragmenta Pisandri, Panyasis, Antimachi, non alia docent; hunc quidem, Antimachum, inquam, inter commentatores Homeri indocte relatum esse suspicor propter hoc ipsum, quod verba Homerica religiose seruata frequentare solitus erat, vnde intelligi posset, quid ipse legisset. Occurrunt sane nonnulla, aut poetae cuique propria, aut minus emendate scripta, aut perperam iis adscripta; vt in Simonideis occurrunt nonnulla Dorica, in Theognide Attica et communia pedestribus scriptoribus; Alexandrini autem poetae iam coepere doctrinae ostentandae studio confundere sermonis genera et vsum. Quae si animo reputamus: non tam Ionicum hunc sermonem poetarum esse appellandum, sed poeticum, ab antiquioribus propagatum, consentaneum esse videtur. Ipso temporum decursu multa mutata ac nouata esse facile expectes; maxime tamen per noua poeseos genera studiosius exculta; primo quidem *lyricum*, multoque magis *dramaticum:* cuius generis exempla cum non nisi Attica ad nos peruenerint, mirabimur ne omnem orationem dramaticam ad Atticam dialectum esse comparatam? cumque omnium litterarum sedes Athenis esset constituta, Atticum sermonem, ad omnem elegantiam excultum, tandem pro vnico exemplo sermonis Graeci venustioris habitum esse?

Quanta autem sermonis mutatio ipso vsu et studio intra non magnum temporis spatium succedere possit, etsi nos ipsi patrii sermonis nostri exemplo satis sumus edocti, Attici tamen sermonis, vulgo dialectum Atticam appellare solent, exemplum vel maxime docet. Progressus ille ab Ionico sermone, nam nulla alia vetus Attica

dialectus erat quam Ionica, quod ex ipsis rerum annalibus constat, quam diuersam faciem induisse videri debet, vt tandem nouam prorsus indolem assumeret et pro noua ac diuersa dialecto haberetur. Ita sermonem lyricorum antiquiorem, quod et fragmenta declarant, in seriora Pindaro tandem in dialectum Doricam cum Aeolica mixtam abiisse videmus. Et ipsa oratio pedestris ex Ionica et Attica, quod Polybii exemplo primum nobis constat, in vulgarem aliquem sermonem coaluit. Interea cum philosophia primum exculta esset per poetas, et poetica dictione tot praestantissimi viri, Xenophanes, Parmenides, Empedocles περὶ φύσιος carmina condidissent, etsi hic Agrigentinus, et Parmenides Eleates; nam Xenophanes Colophonius fuit; ad prosam tandem conversi Heraclitus, Democritus, ab oratione poetica profecti vix initio multum ab ea abesse potuere. Historia autem, quae ab epicis poetis exordia sua sumserat, sensim, ipsa orationis pedestris indole et necessitate adducta, ab antiquo poetico sermone recessit et proprium sibi sermonem elaborauit, qui iam Ionicus habetur, et aliquamdiu fuit prosaicae orationi proprio aliquo modo consecratus; doneo per historicos et oratores mox et philosophos Socraticos orationis Atticae studium increbuit maius et communius; ita Ionici sermonis vsus sensim defecit et exspirauit.

Ex iis quae dicta sunt intelligitur, quomodo fieri potuerit, vt Herodotus, qui Dorica origine erat, vtpote Halicarnassensis, Ionice tamen scripserit. Erat enim ille sermo ad pedestre genus scribendi iam vsu acceptus, accommodatus et frequentatus. Vtinam superessent plura ex scriptoribus (συγγραφεῦσιν) Anteherodoteis! ita facile appariturum esset, a poetico sermone vsque ad Herodoteam orationem transitum nequaquam fuisse subitum et momentaneum, sed colorem sensim esse mutatum, eoque Ionicam dialectum, quam vocant, suas vices subinde variasse. Quae ex Hecataeo Milesio supersunt, (v. c. ap. Schol. Il. O, 302 Demetr. de Elocut. §. 12.) et quae ex

Dionyſio Mileſio memorantur, propiora eſſe video Heſiodeis vel Homericis; Acuſilaus, etſi Argiuus, qui primus ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε, ſi Heſiodum exſcripſit, vt exſcripſiſſe traditur, certe in mythicis, vix a ſermone epico multum recedere potuit. Longius recedere debuere philoſophi e ſchola Ionica, qui pedeſtri oratione vſi ſunt; id quod docent ea, quae ex Thalete, Anaximandro, Anaximene, Anaxagora, paſſim circumferuntur; etſi haud ignoro, ex paucis his fragmentis, quae ſuo ſeriorum quisque ſermone, ad ſententias tantum, non ad verba, recitat, parum tuto aliquid colligi poſſe. Heraclitum et Democritum Ionice ſcripſiſſe ſatis conſtat; etſi ſchola Pythagorea Dorico ſcribendi genere vſa eſſe dicitur.

Neque vero poſt Herodotum ſermo Ionicus manſit idem, ſed mutatus eſt in multis, quod Hippocrate, qui et ipſe, etſi Cous, tamen Ionice ſcripſit, cum Herodoto comparato, intelligitur; quem in dialecto tamen interpolatum eſſe iam monitum eſt; ex Cteſia quae laudantur a Photio, non Cteſiae, ſed Photii verbis exponuntur; ait tamen hic in principio, vbi de Indicis memorare orditur: Κτησίου τὰ Ἰνδικά ἐστιν ἐν ἑνὶ βιβλίῳ, ἐν οἷς μᾶλλον ἰωνίζει. Itaque in Aſſyriacis et Perſicis ab Ionica dialecto aliquantum receſſerat. Nec vero niſi temporum progreſſu, norma aliqua grammatica dialecti Ionicae conſtituta eſt, nec niſi ſecundum ſcriptores, eius dialecti principes, et a grammaticis, quibus dialectus Ionica non erat ſermo patrius; nec alios hos eſſe exiſtimo quam grammaticos Alexandrinos. Adſtrictiores inde his legibus fuerunt ii, qui ſerius Ionice ſcripſere, vt Aretaeus Cappadox, Hippocratis haud dubie imitator, et auctor libelli de dea Syria.

Sane quidem tota haec disputatio profecta eſt a tam exilibus et tenuibus, vt verear ne ſint, qui me nimium grammaticis argutiis indulſiſſe dicant meamque λεπτολογίαν rideant; apparet tamen ex iis, quo deducta eſt disputatio, ſatis grauis momenti res cum iis eſſe coniunctas, de quibus pro ſuo quisque ſtatuet ſeu lubitu ſeu iudicio.

IN LIBRVM XXII. (X) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Iam ab initio monebimus, Scholiorum Leidensium specimen hoc libro typis reddito editum extare opera Valkenarii A. 1747. quod primum expectationes mouebat melioris auxilii ad criticen Homericam, cui nunc successit Villoisoni industria; habeo quoque codicis Townleiani et Victoriani scholia: quibus inter se comparatis, manifestum fit, omnia haec scholia sic satis inter se conuenientia e communi fonte esse hausta ad lubitum et pro consilio eorum qui describerent. Vt haec clarius perspiciantur, adieci ad priores versus vbique nomina Scholiorum, vt hoc saltem exemplo declaratum darem, in duas fere classes redigi posse Scholia, meque adeo recte statuisse, cum per reliquum carmen, ne taedium et mihi et aliis crearem, satis esse putauerim, si Schol. A. et B. memorarem, cum Schol. Townl. et Victor. plerumque alterutrum et ipsa offerrent, similique modo Schol. Leid. et Schol. breuia: quae vtraque tantum Excerpta exhibent. Leidensia maxime ea, quae Schol. Ven. B. habet, sententias plerumque morales et prudentiae consilia captans, alieno loco ac tempore, cum verba et sententias poetae interpretari deberet, non super sententiis philosophari.

1. Ad primum versum in Leid. cod. et in Vict. appositum est Scholion, quod Schol. B. ad vs. 3. recitat, quodque iam sup. ad Π, 68. in Ven. A. excerptum legebatur; spectans ad vs. 3. κεκλιμένοι. dum putarunt es,

se idem ac περιεχόμενοι. Scholion est e Porphyrio petitum: cuius nomen in Leid. praefixum est.

πεφυζότες Sch. B. Leid. Townl. br. volunt non esse, *fugientes*, sed habitum animi exprimi, *pauore consternatos*, vt τεθηκότες, ἠΰτε νεβροί, vt Δ, 243 et al. Vocem iam vidimus Φ, 6. 528. 532. Ducunt eam grammatici a φύζω, πέφυζα.

2. ἱδρῶ ἀπεψύχοντο. Sch. A. et B. T. Vict. Lips. duplicem fuisse lectionem docent, ἀπεψύχοντο et ἀνεψύχοντο, hanc Aristarcheam esse, at illam ἀπεψύχοντο elegantiorem, χαριεστέραν, firmatque id Townl. Vict. Mihi quidem, quid intersit, haud patet. Vtrumque enim in ipso Homero occurrit ἕλκος ἀναψύχοντα E, 795. at Λ, 620 ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων et Φ, 561 ἱδρῶ ἀποψυχθείς. Obtinet ἀπεψύχοντο in codd. Etiam Hesych. Etymol. qui ἀνεψύχοντο ignorant. At in Mosc. 2. est Scholion ἀνεψύχοντο τῷ ἀνέμῳ. ἱδρῶ, vel κατὰ τὸν ἱδρῶτα, vel vt medium sit, pro ἀπέψυχον, actiua vi.

De πῖον priore correpta monet Eustath. Scilicet sunt duo πίω priore longa *do bibendum*, πίω, *bibo* priore breui. Idem πίοντο accipi posse ait: at sic esset priore longa.

ἀκέοντό τε δίψαν. Schol. br. et Hesych. ἐθεραπεύοντο. ἰῶντο· vbi cf. Notam. Melius idem in voc. ἀκοστήσας. τίθησι δὲ τὸ ἄκος ἐπὶ τῆς ἀποπαύσεως τοῦ τε λιμοῦ καὶ τῆς δίψης. πῖον ἀκέοντό τε δίψαν. Expressit hoc Pindar. P. IX, 180. ἀκεῖσθαι pro sedare, placare sup. N, 115. vbi v. Obss. Et Sch. A. T. δίψαν, Ἰακῶς. δίψος δὲ Ἀττικῶς quod iam ad T, 166 monitum erat.

3. κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν. Iterum Schol. A. cum Vict. errorem veterum grammaticorum repetit, reddendo περιεχόμενοι ὑπὸ τῶν τειχῶν, ducentium vocem a κλείειν v. sup. ad Π, 68. E, 356. Melius Sch. B. cum Townl. Vict. ἤτοι ἐπαναπαυόμενοι καὶ ἐπερειδόμενοι ταῖς ἐπάλξεσιν, ὡς Αὐτόχθων καὶ Ἐπαφρόδιτος, διὰ τὸν κόπον. Mox tamen in eodem Schol. B. subiiciuntur illa modo a

nobis damnata, quae etiam Eusiath. sequitur cum Sch. br. — ἐπάλξεις, ἀπὸ μέρους τῶν τεῖχος.

4. Etiam in κλίναντες errorem retinuerunt, vt in κεκλιμένοι. sic Sch. br. τοὺς ὤμους ταῖς ἀσπίσι καλύψαντες.

5. Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοὴ Μοῖρα πέδησεν. ὀλοή. Ita editum erat vsque ad Barnes, qui ὀλωὴ intulit, quod est quoque in Vrat. A. alii ὀλοιὴ, quod miror expressum esse in ed. Ven. At ὀλοὴ Townl. Lips. Harl. Aberrant ὀλωῇ Par. G. I. ὀλοῇ Par. A. ὀλοὴ B. ignoratione τοῦ digamma. Vidimus iam ad A, 342 τοῖς ἄλλοις, ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει. pronuntiatum ὀλοϝϝῆισι. Μοῖρ' ὀλοὴ (ὀλοϝὴ) lecta erat supra Π, 849. Φ, 83. Ergo et h. l. ὀλοϝϝὴ Μοῖρα pronuntiatum puta.

Μοῖρ' ἐπέδησε vulgg. at Hesych. πέδησεν. ὑποχείριον ἐποίησεν. Etiam Apollon. I, 1038 Μοῖρα — πέδησεν.

6. Ἰλίου προπάροιθεν v. ad O, 66.

— ἡ διπλῆ πρὸς τὰς Σκαιάς. Sch. A. Exciderunt puto reliqua, quae in Sch. T. et Vat. Cant. Exc. habentur: ὅτι ἐν ἀριστερᾷ κεῖνται τοῦ τείχους αἱ πύλαι. καλοῦνται δὲ Δαρδάνιαι. cf. ad Γ, 145.

7. αὐτὰρ Πηλείωνα. vn. Vindob. αὐτὰρ ὁ Π.

8. Τίπτε με, Πηλέος υἱὲ — vtitur vss. 8. 9. 10. Clemens Alex. Strom. V, p. 719 probans poetae iudicium.

9. θεὸν ἄμβροτον. Barocc. et vn. Vind. ἄβροτον. ambigua pronuntiatio et scriptio, de qua, vt de aliis grammaticis subtilitatibus, in vtramque partem disputari potest.

10. σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις. h. ἄγαν. concitate. Eadem verba lecta Δ, 32. ibi tamen explebantur altero versu adiecto, ὅτ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον. At nunc est simpliciter pro μαίνῃ. Tota oratio vim habebit, si per interrogationem efferuntur haec: οὐδέ νυ πώ με ἔγνως, ὡς θεός εἰμι; σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις.

11. ἦ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὓς ἐφόβησας. — „quod πόνος h. l. non est *dolor*, sed, οὐ μέλει σοι τὸ περὶ τοὺς Τρῶας πονεῖν καὶ ἐνεργεῖν. Schol. A. T. Vict.

noto vſu genitiui de quo Tollius monuit ad Apollon. Lex. p. 737. Schol. br. τὸ κατὰ Τρώων ἔργον. Iterum aliter Schol. T. ἢ ἄρα οὐ κεκόπωσαι διώκων τοὺς Τρῶας; an pro nihilo habes laborem in fugandos Troianos iam impenſum, dum nullum inde fructum capis? Dubito tamen an his commentis opus ſit. πόνος Τρώων ſollenni notione accipi poteſt, aerumna, discrimen, in quo illi verſantur, πονοῦσι. Scilicet ſententia ipſa docet, Achillem non dolere poſſe Troianorum cladem, ſed videri eum prorſus oblitum eſſe et incurioſum fugae et cladis Troianorum, quibus ille inſtare debebat, non abstrahendum ſe praebere in diuerſa, vt vnum Agenorem inſequeretur, Troianis autem copiam dare fugae liberae. Eſt ergo πόνος Τρώων, quatenus ipſi πονοῦσι, laborant, vrgentur, in discrimine verſantur.

οὓς ἐφόβησας. καὶ ὅτι ἐφόβησας, εἰς φυγὴν ἔτρεψας αὐτούς. Schol. A.

12. οἱ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν. Schol. B. ἐκεῖνοί, φησι, σου ἐνταῦθα ἀποκλιθέντος, πρὸς τὴν πόλιν συνεστράφησαν. conglobati incluſi ſunt: vt vidimus modo Φ, 534. 607. cf. ad Π, 403. Etiam Schol. br. συνεστράφησαν. ἔφυγον. at Schol. B. Townl. et Vict. turbant neſcio quid: εἰς ἄστυ ἄλεν. λείπει τὸ ἀφικόμενοι. (hoc quoque Schol. br. et Exc.) ἐπεὶ ἔδει εἶναι, τί ἄλεν. ἢ τὸ ἄλεν ἀντὶ τοῦ ἐξέκλιναν.

σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης. σοῦ ὧδε ἀποκλίναντος, ἐκεῖνοι ἐσώθησαν. Schol. T. et Vict. in hoc additur ἐπλανήθης. Schol. br. ἐξέφυγες. ἐξέκλινας. ἢ ἐπλανήθης. Euſtath. εἴληπται δὲ καὶ τὸ λιασθῆναι οὐκ ἐπὶ τοῦ φυγεῖν συνήθως, ἀλλὰ, παρεκκλῖναι — ἐξετράπης τῆς εὐθείας ὁδοῦ πλανήσας. De voc. λιασθῆναι v. Obſſ. ad O, 520. δεῦρ' ἐλιάσθης, ed. Rom. cum plerisque codd. Bentl. coni. λιασθείς. vt iunctura fiat verborum.

13. οὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔ τοι μόρσιμός εἰμι. Ita legerat iam Flor. ed. Aldus ſtatim ed. 1. intulit οὐ γάρ με κτανέεις. Ald. 2. οὐ μέν με κτανέεις. Reditum eſt ad οὐ γάρ με κτανέεις a Turnebo et H. Steph. ex

auctoritate ed. Rom. At, οὐ μέν με κτενέεις legerat Eustathius, sicque Cant. Mori. Harlei. Lipf. Leid. Ven. cum decem Paris. codd. quos inspexerat Tollius, et nostri tres Vrat. cum Mosc. 2. et binis Vindob. et reducendum id esse monuerat Ernesti, reduxitque Wolfius. οὐ μέν με κτενέεις est apud Cedrenum.

Ceterum versus nobilis est, quia eo vsus esse fertur Apollonius Tyanensis in Domitianum. v. Philostr. in Vita VIII, 5 p. 326 vbi legitur οὐ γάρ με κτενέεις, iterum p. 351 fine. repetunt hinc alii; apud Suidam est οὐ μέν με κτενέεις, quod tuemur.

ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι. οὔτι multi. μόρσιμος. φονεύσιμος. οὐχ ὑποκείμενος τῇ μοίρᾳ Schol. B. Leid. br.

15. ἔβλαψάς μ' Ἑκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων. Quaerunt grammatici, Ven. B. Vict. Townl. vnde Achilles Apollinem agnouerit. Dicunt: στοχάζεται ἢ ἀπὸ τοῦ· τούς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων (Π, 94) ἤ, ὅτι καὶ ἀπὸ Αἰνείου γινώσκει, ὅτι αὐτός ἐστι ὁ ἐμποδίζων παρὰ Ποσειδῶνος μαθών. (ex congressu cum Aenea Υ, 330. 347.) Pro altero hoc subiiciunt Schol. Townl. Vict. ἢ (ἀπὸ) τοῦ λαιψηροῖς ὀλέσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσι. (quod ex matre audierat de se Achilles Φ, 277. 8.) ἢ ἀπὸ τῆς τοξικῆς σκευῆς. Inanis labor! Ex ipsis Apollinis verbis: vs. 9. 10. res satis apparebat: quod ille se deum professus erat, et Hectorem Achille insequente subduxerat; atqui Apollo vnus e diis erat, qui Troianos tuebatur.

ἔβλαψας possit sane vniuerse accipi, malo me affecisti; verum βλάψαι proprio aliquo sensu dicitur de hominibus mente captis et fascinatis: alias plene, βλάπτειν τὰς φρένας, occaecare, seu vi diuina, seu fraude, θέλγειν. vt Ο, 724 εἰ δή ῥα τότε βλάπτε φρένας εὐρύοπα Ζεύς. item Od. Ξ, 178.

ἔβλαψάς μ' ἑκάεργε. corruptum esse digammo ignorato, apertum est. Emendauit iam Bentleius: βλάψας με, ϝεκαϝεργε.

θεῶν ὀλοώτατε πάντων. „ὀλέθρου παρασκευαστικὰ δηλονότι ἐμοί" Schol. B. Vict. T. Leid. Iidem cum Eu-

ſtathio: τινὲς, δολιώτατε, διὰ τὸ· δόλῳ γὰρ ἔθελγεν Ἀπόλλων. (Φ, 604.) Vidimus tamen ſimilem compellationem iam in Menelai verbis Γ, 365 Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλων. De impietate conqueſtus erat iam Plato de Rep. III, p. 391. A.

18. τοὺς δὲ σάωσας fuiſſe puto. Sicque Par. C. τὸν δ' ἐ. Par. D.

19. τίσιν. ἀντέκτισιν Apollon. Lex. cum iniuriam iniuria compenſamus. nam hoc vno loco legitur vox. Add. Heſych. Etymol.

20. ἦ σ' ἂν τισαίμην. Schol. T. et Vict. ἦ ſcribere iubent Leid. et iidem exponunt ἐτισάμην σε ἄν. Verſus eſt ap. Plutarch. de ſuperſtit. p. 170 F. Improbat Plato l. c.

22. σευάμενος, ὥςθ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφι. Inepte argutantur veteres ap. Sch. B. Leid. T. V. Euſtath. in ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφι, dum κέλητα eſſe volunt, et interpungunt ſic, vt σὺν ὄχεσφιν ὅς ῥα iungant. Ceterum ἀεθλοφόρος non eſt victor, ſed in certamine decurrens vt victoriam conſequatur, ex v. 23 et inf. 162. Sic et Callim. in Cer. 110 καὶ τὸν ἀεθλοφόρον καὶ τὸν πολεμήϊον ἵππον. Notarat Tollius.

23. ὅς ῥα τε ῥεῖα θέῃσι. — „quod θέῃσι pro θέῃ. qua figura abundat Ibycus, et quod πεδίοιο eſt διὰ πεδίοιο.“ Sch. A. Mirum, haec notabilia viſa eſſe. „ὅς ῥά τε. *qui ſcilicet*“ Clarke. τιταινόμενος exprimit ἐναργῶς niſum currentis; protendit ille vel intendit ſe, τείνει ἑαυτὸν, dum ἐντεταμένως currit. vnde Ψ, 403 σφῶϊ τιταίνετον. Iterum Ψ, 517. 8 ἵππος ὅς ῥα ἄνακτα Ἕλκῃσι πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφι. Eſt autem locus praeclare ἐναργής, idemque variatus, ſi compares cum Z, 507 ſq.

25. τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσι. Nullus dubito ſcriptum fuiſſe hic et mox vſ. 33 et vſ. 37 τὸν δὲ γέρων. Inutilem quaeſtionem mouerant veteres, cur Priamus, qui certamen filii cum Menelao adſpicere non ſuſtinebat, (ſup. Γ, 306) nunc congreſſum eius

cum Achille prospectat: v. Schol. ad Γ, 306. et h. l. ad v. 38.

26 et 27. ⸖ appicta stigme, in Scholiis tamen nihil notatum ad hos vss. 27. ὀπώρης est κατ' ὀπώρης. Supra E, 5o erat ἀστὴρ ὀπωρινὸς hic idem Sirius. vn. Vindob. ὀπώρῃ. Ex Exc. Schol. Barnes nouam lectionem finxit πρὸ ὀπώρης. Sch. B. T. Vict. Leid. Sch. br. Exc. notant: ἔδει δὲ πρὸ ὀπώρας εἰπεῖν. Ignorarunt ergo ὀπώραν de media aestate dici, qua sub mitiore caelo maturae fruges et poma leguntur, quae proprie φθινοπωρινὴ ὥρα, absolute dicta ὥρα. Sic Pollux ex hoc ipso loco lib. I, f. 60.

ἀρίζηλοι, ἀρίδηλοι, vt iam vidimus N, 244. et al. primo loco B, 318.

εἶσιν, ἄνεισιν. ἀνατέλλει.

28. μετ' ἀστράσι. Mireris grammaticos scribere ἄστρασι, et contendere pro ἄστροισι κατὰ μεταπλασμὸν dictum hoc esse. Sic Scholia; et Etymol. in ἔγχασι. Immo vero ab ἀστὴρ, ἀστράσιν vt a πατὴρ, πατράσιν. ab υἷς, υἱάσιν. ἀνδράσι.

νυκτὸς ἀμολγῷ. iam vidimus Λ, 175. Ait Eustathius dici de exeunte nocte. Videtur potius noctem nunc omnino designare. Inf. 317 eadem verba dicta sunt de Hespero.

29. ὅν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι. ⸖ „quod τε abundat in ὅν τε." Schol. A. quasi hoc insolens sit! „Sidonius (Dionysius) vna voce legebat Κυνωρίωνος" Mirum commentum! nec apparet cui bono? Schol. A. porro cum ceteris Schol. *Canem Orionis* recte memorari ait, cum et aliorum canes memorentur, vt Cerberus Plutonis, Orthrus (non Ὄρθος· v. ad Apollod. Not. p. 390) Ἄλκταινα Ἀλκταίωνος (leg. Ἀκταίωνος forte et Ἄλκαινα) Addunt Schol. A. B. br. eum, qui h. l. Orionis est, dici ab aliis *Canem Erigones*, laudantque Eratosthenem; addunt Schol. B. et Leid. ἱστορεῖ Ἐρατοσθένης ἐν τοῖς ἑαυτοῦ καταλόγοις. De Erigone carmen Eratosthenis fuisse satis constat eo nomine inscriptum; κατάλογοι ἀστέρων. an singularis libellus fuerit, non reperio. In catasterismis

Canis Orionis, non Erigones, memoratur, vt et Schol. ad Arat. 327. 450 cum aliis. vox ἑαυτοῦ vix ſana eſt. Fabulas de his expoſitas v. in Apollod. III, 14, 7. Notas p. 840 ſq. Add. Valken. ad Schol. Leid. p. 63 ſq.

30. λαμπρότατος μὲν ὅδ᾽ ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται. μὲν ὅδ᾽ ἐστί. codd. ſuppeditant Barocc. Harl. Vrat. b. Moſc. a. Pariſ. B. F. H. Venetus, pro eo, quod edd. habent ὅγ᾽.

Verſus latine conuerſus extat ap. Chalcid. Comment. in Platon. Timaeum p. 218. *Iſte quidem clarus, ſed triſtia fata minatur.* hinc ille οὔλιος ἀστὴρ erat Λ, 62.

31. καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι. „quod πυρετὸς vno hoc loco occurrit, et quod proprie dictus eſt de febri." cf. Schol. Sophocl. Oed. T. 27. ad πυρφόρον θεόν." non autem, vt nonnulli accipiunt, de aeris aeſtu." Vtrumque repetunt Schol. br. atqui, inquit, comparatio a noxa petita eſt: ſic quoque Euſtath.

Subiungunt Schol. A. καὶ ὅτι δειλοῖσιν ἀντὶ δειλαίοις. quid diſcriminis interſit, non ſtatim apparet. Dicitur tamen δείλαιος perpetuo de miſero; at δειλὸς etiam eſt infirmus, timidus, ignauus. An vero totus verſus interpretamenti loco a rhapſodo ſubiectus fuerit ſuperiori, haud dixero. πουλὺν eſt in cod. Pariſ. D.

32. ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμψε. Atqui arma, Schol. Townl. et Vict. inquiunt, aurea erant. Hoc tamen falſo poni, dictum eſt in Nota ad Il. Σ, 609.

33. κεφαλὴν δ᾽ ὅγε κόψατο χερσίν. λάζετο Lipſ. vn. Vindob. Par. A. C. memoriae vitio, cum alibi λάζετο χερσὶν occurrat. κόψατο vi reciproca, ſe percuſſit, κατὰ τὴν κεφαλήν. vt alibi abſolute in planctu, κόπτεσθαι, percutere ſe, pectus; vt Lat. plangere, pro plangere ſe. Vtrumque vſu vulgato ſimpl. pro lugere. cf. ad Tibull. I, 7, 28.

34. ὑψόσ᾽ ἀνασχόμενος. nunc idem quod alibi χεῖρας ἀνασχών. A, 450 et al. Quod geſtum addit precibus Priamus, bene a poeta adiectum eſſe innuunt grammatici.

36. ἑστήκει. vt conueniret cum aliis locis, scriptum pro εἱστήκει. Aristarchea lectio, iterum monente Schol. A. reperitur ea quoque in Harlei. Vrat. b. Veneto.

Memoratur in Schol. B. T. et Vict. ζήτησις· cur interea, quod Apollinem insequitur Achilles, nemo alius ex Achiuis Hectori instat? Respondetur, forte reliquos principes Achiuorum comitatos esse Achillem. En acumen! Μεγακλείδης δέ φησι, ταῦτα πάντα πλάσματα εἶναι. praeclare vero! Simpliciter dicendum: apparere ex ipsa re, Hectorem ab Achille fugatum paullo longius ab acie iam tum progressum esse versus moenia.

37. τὸν δ' ὁ γέρων. fuit olim τὸν δὲ γέρων. vt sup. vs. 25 iam monitum est. Peccatum est in hac voce per totam fere Iliadem, statim A, 33. 462. Γ, 109. 181. 259.

38. Ἕκτορ, μή μοι μίμνε. Quaeritur iterum, cur Priamus nunc sustineat adspicere Hectoris mortem, non sustinuerit videre Paridis pugnam sup. Γ, 306. De quaestione hac in Sch. B. Leid. T. Vict. ad v. 38 proposita v. supra ad 25. Ἕκτωρ alii et hic, cum Lips.

39. πότμον ἐπίσπῃς. vidimus ad B, 359.

40. Πηλείωνι δαμείς. ⟝ „πρὸς τὸ σχῆμα." Sch. A. scil. quod Πηλείωνι pro ὑπὸ Πηλείωνος.

41. σχέτλιος. εἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο. ⟝ „Obseruant nonnulli a contrario esse ductum, φίλος — ὅσσον ἐμοί. h. e. ἐχθρός." Sch. A. B. conuenire, addit Sch. B. T. V. illud τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ. I, 378. — Monet quoque Sch. A. scribendum esse τοσσόνδε. de quo v. ad Υ, 357. 9.

42. τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται. Ita vbique legitur; est tamen vitiosa lectio, orta ex antiquiore suspicor scriptura; debuit exarari ἔδωνται. Et nunc video esse ἔδωνται in Par. B. In Sch. A. T. V. notatum est, Aristarchum ἔδοιεν legisse; in Sch. B. τινὲς δὲ ἔδοιντο γράφουσιν εὐκτικῶς.

43. ἤ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι. vt alibi ἀπὸ θυμοῦ εἶναι A, 562. vbi v. ἀπ' οὔατος ἄγγελος ἔλθοι. Callimach. fragm. 301. cf. Toup. Ep. crit. p. 45.

ἔλθῃ Harl. Vrat. d. Mosc. 2.

44. ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὔνιν ἔθηκε. εὔνιν, ἐστερημένον hoc tenendum e pluribus ap. Schol. B. L. et T. V. Sch. br. ita quoque Apollon. Lex. laudato altero loco Odyss. I, 524.

Etymon vocis male petit Schol. B. cum Sch. Leid. Sch. br. Eustath. ab εὐνή, εὐνάζεσθαι. Melius alii ab εἷς, ἑνός, ἕνις, εὖνις, ὁ μεμονωμένος, καὶ δασύνεται. Nec tamen sic occurrit; sed ἑ mutatum in εὖ vt εὔκηλος ex ἕκηλος Eustathius comparat: Vsum Homericum sequitur Apollon. Arg. IV, 501. Aeschyl. Pers. 289. Aiunt tamen grammatici, dici quoque εὔνιδα *vxorem*. Sic Etymol.

45. περνάς νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων. Sch. Townl. τινὲς, θηλυτεράων, διὰ τὸ Λῆμνον καὶ Ἴμβρον ὑπὸ θηλειῶν βασιλεύεσθαι. ἀλλ' οὐκ εἰς ταύτας μόνον ἐπωλοῦντο. ἢ εὐγείων. ἀλλ' οὔ τις νήσων ἱππήλατος οὐδ' εὐλείμων." Od. Δ, 607. Est ergo hoc illud, quod Etymol. attingit p. 451, 6. ὡς ἐπὶ Νήσων θηλυτεράων. Verum de his iam dictum in simili loco et varietate lectionis ad Φ, 454.

46. καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε. Color orationis, qui sup. Γ, 236 Δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν etc. in verbis Helenae.

47. εἰς ἄστυ ἀλέντων v. sup. ad 12. ἀλέντων alii et hic: sic Ald. 2.

48. τούς μοι. Sic Aristarchus. sic Vrat. A. b. et pro exemplo τοῦ τοὺς adscripsit Apollon. in voc. τούς. κρείουσα, βασιλικωτάτη καὶ ἐντιμοτάτη, ὡς τὸ, δῖα γυναικῶν, Sch. B. — Λαοθέη Barocc. Λαοδόκη Par. G.

49. ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἦτ' ἂν ἔπειτα χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθα. ⟝ „quod ἂν vacat; alias ἀπολυσαίμεθα scripturus fuisset, si optatiue efferre voluisset." Sch. A. B. T. Itane pro soloeco habetur ἂν cum futuro positum? et iterum ad v. 66. In κεν tamen quod prorsus eandem vim cum ἂν habet, frequens ea iunctura est. Etiam h. l. vis τοῦ ἂν optatiua manifesta est; *redemturus sim, redimere haud detrectem.* εἰ μὲν ζώουσι suprascripto ζώωσι Cant. εἶτ' ἂν Par. I. μετὰ στρα-

τῷ, ἢ, μετὰ στρατὸν Eustath. pro ἐν στρατῷ. Et est μετὰ στρατὸν, in Par. L.

50. ἀπολυσόμεθ' in alio ἀπολύσομεν Sch. A. quod vsui vocis sollenni repugnat, v. A, 95.

51. πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὀνομακλυτὸς Ἄλτης. ἓ— „quod vna voce ὀνομάκλυτος est efferendum, pro ὀνομαστός. Additur, esse ὀνομάκλυτος, vt τοξόκλυτος; et sic Aristarchum quoque statuere; at Od. T, 183 esse ἐγὼ δ' ὄνομα κλυτὸς Αἴθων. (Sic Sch. A. B.) (Legitur in nostris edd. ὄνομα κλυτὸν Αἴθων).

Pergit: εἴπομεν δὲ ἐν τοῖς πρὸ τούτου βιβλίοις, (ὅτι) ποτὲ τὸ κλυτὸς κατὰ τὸ τέλος συντιθέμενον φυλάσσει τὸν τόνον, καὶ ποτὲ ἀναδίδωσιν. factum hoc ad K, 109. si cum casu nominis compositum sit, retrahi tonum, δουρίκλυτος, at in aliis vt ἀγακλυτὸς, περικλυτὸς seruari in fine; excepto ναυσίκλυτος, quod ναυσικλυτὸς scribitur.“

Haec de accentu; at alterum est: vtrum vna voce efferendum sit ὀνομάκλυτος. hoc affirmat quoque Schol. B. vt tamen appareat, fuisse alios, qui distinguerent ὄνομα κλυτός. quique ex neutro et masculino componi voces negassent. scil. ὄνομα et κλυτὸς. Ait enim: Ἀρίσταρχος ὑφ' ἕν, ὡς, πασιμέλουσα. (Od. M, 70) ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ, ὄνομα κλυτὸς Αἴθων, κατὰ παράθεσιν. εἰ δὲ, φασὶν, οὐκ ἐστὶν ἐξ οὐδετέρου καὶ ἀρσενικοῦ σύνθετον, τί ἐστι τὸ Ἀστυάναξ καὶ ποιηματογράφος; κατὰ σύνθεσιν οὖν ἐστιν, ὡς τὸ τοξόκλυτος [illegible] Πινδάρῳ (in Fragmentis CLXV) καὶ περίκλυτος.

Iam Schol. Vict. et Townl. post haec, quae ex Schol. B. apposui, adiiciunt: „Ἀθηνόκριτός φησι, τὸν Ὅμηρον πρώην Ἄλτην καλεῖσθαι, διὰ τὸ ἐπαινεῖν αὐτὸν ὀνομάκλυτος. (mirum iudicium!) κατὰ σύνθεσιν οὖν, ὡς τοξόκλυτος. ἔστι γοῦν παρὰ Πινδάρῳ τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ ἐν παρωνύμῳ χαρακτῆρι. ὀνομάκλυτα γάρ ἐστι. haec vix sana. an fuit in Pindaro τοξοκλύτα pro — κλήτη? — Secundum haec non mirum, vocem etiam in lexicon relatam ab Apollonio, cum interpretatione τῷ ὀνόματι ἔνδοξος, item ab Hesychio, qui etiam obseruat, quod e Sch. A.

Sch. br. didicimus, diuisim ab aliis scribi ὄνομα κλυτὸς, quod equidem amplecti malui, quam tricas grammaticorum et inconstantiam in accentu sequi: de quo cf. quoque Etymologum in βροτολοιγέ. In edd. erat scriptum cum tono in vltima ὀνομακλυτός.

Porro αἱ ἀπὸ πόλεων. παιδὶ Φίλῃ (non Φίλῳ, vt vitiose in Schol. A. scriptum; nam de Laothoe agitur) et hanc lectionem praeferam. In Vict. et Townl. additur: Ἀριστοφάνης πολλά. quod quorsum spectet, haud assequor. et accipiuntur haec praeeunte Eustathio et dispunguntur sic, vt πρόθεσις hoc versu sit absoluta: εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν sc. εἰσί. vt sit apodosis: ἄλγος etc. Dura ellipsis: quam tamen inter Attica retulit Gregor. de Dial. p. 66. Nec negari potest, tam duras ellipses et alibi occurrere. Huic tamen loco facile mederis, si tota oratio continuetur nec interpungatur plene nisi post v. 55.

Monent tandem ad h. v. 51. Schol. A. quod patres dotem dederunt filiabus: ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω. I, 147. Scilicet alibi ἕδνα dat sponsus.

52. εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν, ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα. λαοῖσι δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος ἔσσεται, ἢν μὴ καὶ σὺ θάνῃς, Ἀχιλλῆϊ δαμασθείς. Ita vulgo interpungitur.

εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, (quod antecedens est: sequitur apodosis: καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν ἄλ[illegible] ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα (sc. ἔσονται e [illegible].) λαοῖσι δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος ἔσσεται. Venerat hoc quoque in animum grammatico in Sch. A. et Sch. Vict. Townl. vt sit sententia: καὶ ἀποθανόντες ἀνιασόμεθα. (etiam post mortem dolebimus) ὁμοίως τῷ· (inf. vs. 389 sq.) εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο· αὐτὰρ ἐγὼ κᾀκεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου. Atque ita interpunxi in carmine ipso.

53. τοὶ τεκόμεσθα. ὁμοίως τῷ· Δάρδανος αὖ τέκετο. (Υ, 215) ἐπὶ ἀρσενικοῦ. Sch. A." it. Sch. Townl. Vict. Repetitur haec forma Od. Ψ, 61. Ω, 292. Mirum haec

nunc demum notari, cum iam vicies τέκετο sic dictum occurrerit. Sic quoque τεκνοῦν de vtroque sexu: vt ad Apollodor. obseruatum. Potuisset et illud notari, esse hoc inter verba actiua et media forma promiscue adhibita, τὸ τεκεῖν et τεκέσθαι. Sic inf. 485 est ἂν τέκομεν, σύ τ' ἐγώ τε, δυςάμμοροι.

54. Λαοῖσι δὲ. mirum omnes codd. in hoc consentire sine N.

55. Ἀχιλῆϊ δαμασθείς. — „propter figuram, Ἀχιλῆϊ pro ὑπ' Ἀχιλλέως. vt Τρωσὶ δαμείς. Il. Σ, 461 et al.

56—78. Totum locum adscripsit Plutarch. de Consolat. p. 113 D.

56. ἀλλ' εἰςέρχεο τεῖχος, ἐμὸν τέκος. Sch. B. et T. V. τινὲς δὲ συμπαθέστερον γράφουσιν· ἐμὸν θάλος. Puto ex v. 87. quid tamen in hoc sit grauioris affectus, non assequor; quin tropica dictio ab h. l. est aliena.

Est in Sch. B. et T. V. aliud Scholion idque vetus: τεῖχος, τὴν πόλιν. Καλλίμαχος· — ὁ δ' ἐκ Λοκρῶν τείχεος Ἰταλικοῦ πκρῆν ἀμύντωρ. Non reperio in fragmentorum sylloge.

57. Τρῶας καὶ Τρωάς. μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς. Τρῳας scribit cum multis Townl. mſ. vt alibi Τρωϊὰς et Τροϊάς. Vrat. d. Τροιάς. Τρωϊάδας praefixum habent Schol. Vict. et Townl. sicque recitat Plutarch. de Consolat. l. c. Bentleius offensus voce Τρωὰς varia tentabat, in his: Τρῶας καὶ Τρώων ἀλόχους, μήδ' εὖχος ὀρέξῃς. vt inf. 343 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι. Lectae tamen iam aliquoties sunt Τρωαί, vt Γ, 384. 420.

Notant Schol. A. B. distingui posse post Τρῶας καὶ Τρωάς. vt noua sequatur sententia; posse tamen et iungi cum ὄφρα ὀρέξῃς haud negat.

58. Πηλείδῃ αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. Versum recitat Apollon. Lex. in αἰών, vt doceat esse αἰῶνα τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου.

59. πρὸς δ', ἐμὲ τὸν δύςτηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον. Esse πρὸς δ' ἐμὲ scribendum, recte monent Schol. A. nam vim habet ἐμέ. sicque legunt optimus quisque. At

πρὸς δέ με Schol. B. Eustath. Esse πρὸς h. l. praeterea, obuium est legenti.

ἔτι φρονέοντα. Schol. B. „ἀντὶ τοῦ· τὸν ἔτι εὖ φρονοῦντα καὶ συμβουλεύοντα· ἢ ἀντὶ τοῦ ζῶντα.“ Sequuntur prius Scholia br. tanquam qui mox insaniturus sit; probatque Clarke; et ἀστειότητα in eo quaerit Eustathius; qui idem (ex antiquioribus, nam eadem sunt in Schol. Vict. et Townl.) obseruat, in hoc versu octo orationis partes contineri. Hoc vero est inania captare. At alterum vtique melius. Addunt iis Schol. B. Townl. Vict. Excerpta: sic φρένας dici pro vita; et de Patroclo: ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν. Ψ, 104.

ἔτι φρονέων vn. Vindob. Paris. A. et in marg. C, quod pro εὖ φρονέων ad Achillem referri possit.

ἔτι ζώοντ' ἐλέησον nonnulli ap. Schol. Townl. et Vict. Posterius hoc, ἐλέησον, codicum auctoritate recipiendum erat pro vulgato ἐλέαιρε, etsi nil refert. Ita enim Eustath. Harl. Mosc. 2. Vrat. A. Townl. Vict. Ven. vn. Vindob. sex Paris. Plutarch. edd. l. c. et inf. vs. 82.

60. ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Schol. ἐξόδῳ τοῦ βίου. Sic et Schol. Townl. Vict. br. Eustath. Vi vocis tamen non potest esse, nisi ingressus, primordia, senectutis, et hinc omnino periphrasis τοῦ γήρως. Occurret iterum Ω, 487 et aliquoties in Odyssea.

„ὅν ῥα. quem vtique“ Clarke.

60—68. Versus, cum in Plutarcho de Consolat. l. c. tum in Io. Stobensi leguntur Serm. CII. p. 558.

61. αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα. Versus est ap. Apollon. Lex. in αἶσα, τὸ πεπρωμένον. Pro αἴσῃ, δύῃ et φθίσῃ. aberrant Par. aliquot in φήσει.

πολλὰ ϝιδόντα emendabat Bentl. respectu digammi in ϝιδεῖν. Verum in compositis digamma saepe negligi, dictum est in Excursu IV ad T, p. 766. Creditur τὸ ἐπιδεῖν tantum in rebus grauioribus adhiberi, quod et in Platonis Gorgia et alibi fit; nec tamen hoc vbique, nec, puto, proprio aliquo vsu; sed si res ita fert.

62. υἷας τ' ὀλλυμένους, ἑλκηθείσας τε θύγατρας. Recte notant Schol. B. cum Vict. Townl. Leid. ἐναργῶς τέθεικε τὰ τῶν πορθήσεων. sunt enim grauissimae res et sententiae. Comparandus locus J, 587—590. adde loca de conditione captorum Il. Z, 454 sqq. et inf. X, 486 sq. Recitantur versus a Plutarcho et Stobaeo l. c. a Dione Chrysost. Or. XI p. 320. R. Sextus Empir. p. 710. recitat vss. 62 sq. respicitque locum Aristot. Ethic. I, 10 sub f.

ἑλκηθείσας τε γυναῖκας. In edd. erat ἑλκυσθείσας in ed. Rom. ἑλκυθείσας. Variant eodem modo codices, et sunt cognata ἕλκεσθαι, ἑλκύεσθαι, ἑλκεῖσθαι, de captis qui abstrahuntur. Ita h. l. αἰχμαλωτιζομένας reddunt Schol. br. ἑλκομένας τε νυούς. Maior tamen est auctoritas scripturae ἑλκηθείσας Eustath. Mori. Harl. Vrat. b. Paris. B. I. L. Lips. Leid. e quo probauit Valk. cum Ernestio et Wolfio, qui recte reposuit, cum inf. 336 ἑλκήσουσι editum legatur; actum iam de hac voce ad Z, 465 vbi ἑλκηθμὸς legebatur, et ad P, 558. Vnum illud quaeri potest, an non notio stupri h. l. accedere debeat: vt in eo verbo fit aliis in locis. Alludunt receptae nunc lectioni Cant. Mosc. 2. ἑλκησθείσας.

63. καὶ θαλάμους κεραϊζομένους. Male Scholia c. Eustath. vocem a κέρας ducunt hoc quoque loco: quod a κείρειν formatum est: v. ad B, 861 ἐκπορθουμένους reddit Apollon. Lex. in κεράϊζε.

64. βαλλόμενα προτὶ γαίῃ. In Stobaeo l. c. προτὶ ἄστυ vitiose.

65. ἑλκομένας τε νυοὺς, quod modo vidimus vs. 62. „γρ. ὀλοῶν“ Barnes. haud dubie commentum viri docti; posse scilicet ita scribi. Versum omittunt codd. ap. Plutarch. l. c.

66. αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσι &c. „quod πρώτῃσιν ἀντὶ τοῦ, ἄκραις. Occurrebat iam Θ, 411. — πρὸς τὸ, ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ (Z, 40. Π, 371. vbi v. Obss.) Melius redditur ταῖς αὐλείαις, ταῖς ὑπὸ τὴν εἴσοδον, in Schol. B. et br. Apollon. Lex. πρώτῃσ'

θύρῃσιν. ἐπ' ἄκραις θύραις. οἷον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Schol. Townl. acute obſeruat, ſuperiorem verſum anſam dediſſe fabulis apud Tragicos de Caſſandra et Aſtyanacte, hunc autem narrationi de Priami morte ad aram Iouis Hercaei, et de abiecto eius corpore truncato.

Porro Schol. B. „περισσὸς ὁ ἄν. Ergo ἐρύουσιν ἂν vel ἐρύσουσιν ἂν non iungi poſſe putarunt? eodem iudicio, quo vſ. 49. 50. ἀπολυσόμεθα ἄν. Atqui gloſſa Apollonii Lex. ἐρύουσι ἀντὶ τοῦ ἐρύσωσι. quod etiam editur, in edd. Plutarchi l. c. Alioqui expeditum erat h. l. ſuſpicari αὐτὸν δ' αὖ πύματον fuiſſe. In Par. F. erat αὐτὸν δὲ πύματον. nec hoc male. πύματόν τε Townl.

67. ὠμησταὶ ἐρύουσιν, ἐπεί κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ. — Expreſſum erat in edd. ἐρύσουσι, ἐπεί — in quo mirabar exulare vbique το ν finale; poſtea vidi vitium ed. Stephanianae eſſe propagatum per reliquas edd. Quo exemplo incuriae humanae edocti vtinam demittamus ſupercilium criticum in exagitandis aliorum peccatis! Sed grauius eſt alterum. ἐρύουσι eſt lectio omnium edd. mutata in ed. Halenſi a viro doctiſſimo ex iudicio Erneſtii, qui ἐρύσουσι repererat in mſ. Lipſ. aduocatis Schol. br. in quibus eſt ἐρύουσι, ἑλκύσουσι, et quia vſ. 61. 71 eſt futurum. Sane legitur ἐρύσουσι quoque in Vrat. A. vn. Vindob. Par. B. C. et ap. Dionem l. c. Enimuero repugnant antiquiores, in quibus eſt ἐρύουσι, cum obſeruatione praeſens poſitum eſſe pro futuro. Sic Ven. A. ὠμησταὶ ἐρύουσιν. ⊱ ἡ διπλῆ, ὅτι χρόνος ἤλλακται, ἀντὶ τοῦ, ἐρύσουσιν. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ· (ἐῴλπει) νευρὴν ἐντανύειν, ἀντὶ τοῦ, ἐντανύσειν. (quod nunc vulgatum eſt) Od. Φ, 97. 127. Etiam Schol. B. Townl. Vict. τὸ δὲ ἐρύουσιν ἐνεστός ἐστιν ἀντὶ τοῦ μέλλοντος. Ergo nec in Schol. br. ἐρύουσιν, ἑλκύσουσι, eodem modo eſt accipiendum: cum ſimili gloſſa Apollonii et Heſychii, in ἐρύουσι. Vidimus autem hoc ipſum hemiſtichium ſup. Λ, 454. vbi v. disputata, et cf. Obſſ. ad O, 351. cum Tollio ad Apollon. p. 304.

ὠμησταὶ scriptura est Aristarchi; Tyrannionis ὠμῆσται prius tamen obtinuit. v. ad Λ, 454.

ἐπεί κε τις Barocc. ἐπεί με τις.

68. τύψας ἠὲ βαλὼν ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται. ℱ „quod βαλεῖν et τύψαι opposita sunt; et quod τὰ ῥέθη omnia sunt membra, Aeolibus autem facies.“ Schol. A. B. Townl. Vict. Leid. breu. De his iam dicta satis multa Obss. ad Π, 856. Additur nunc in Scholiis Dionysium Thracem etiam h. l. ῥεθέων ἐκ ad notionem τοῦ προσώπου retulisse: διὰ γὰρ μυκτήρων ἢ στόματος ἐκπνέομεν. καί τοι γε τοῦ ποιητοῦ λέγοντος· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν ἔσσυτο (Ξ, 518) Hoc est argutari plus quam satis est.

θυμὸν ἕληται. ἕλοιτο in aliis erat teste Schol. A. perpetua variatione in nostro carmine.

69. οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλαωρούς. Ita in edd. lectum, et in codd. Grammatici tamen θυραωροὺς commendarunt, et plerosque ita scribere ait Eustathius. Venetus A. „Ἀρίσταρχος, θυραωροὺς, θυρακοφύλακας. Et Schol. B. „Ἡρωδιανὸς θυραωροὺς γράφει· πύλας γὰρ ἐπὶ πόλεων φησι.“ Memorant alterum hoc Schol. Vict. Townl. Iam certissima haec est obseruatio, Homerum nusquam pronuntiare de aedibus priuatis, etsi πύλαι Olympi, Solis, Caeli, Tartari, Orci, vrbium, castrorum, toties dicuntur πύλαι. Etiam πυλαωροὺς ita dixit bis, Φ, 530. Ω, 681. Ex his locis mutari potuit et transferri in locum nostrum, tanquam notius. Si criticis rationibus ex vsu loquendi scriptori proprio nihil tribuere vellemus, quis tandem fundus solidus lectionis haberi potest?

Hoc vnum forte contra moneri potest: totum, qui sequitur, locum, etsi per se praestantissimum, vix a primo auctore profectum videri; sententiae enim iam finitae subiicitur alia sententia, quae animum ad alia abducit, νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικε. Video quoque, a Plutarcho, qui locum recitauit, de Consolat. l. c. versus 69—73 a

codd. abesse. Si itaque serioris rhapsodi fetus est: potuit ille etiam vocem seriore vsu adhibere.

70. οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πίοντες, ἀλύσσοντες πέρι θυμῷ, κείσοντ' ἐν προθύροισι. Non περὶ θυμῷ sed πέρι, περισσῶς, ἐν θυμῷ. vt saepe iam monitum est. In Etymol. recitatur vitiose: οὐκ ἐμὸν αἷμα πίνοντες ἀλύσσουσι περὶ θυμῷ.

ἀλύσσοντες. vox semel obuia: cuius sensum e contexto sic satis assequi licet; scilicet rabiem canum declarari. At de etymo varia fuere commenta. Vulgari vsu erat λυσσᾷν; voluere ergo ἀλύσσειν esse ἄγαν λυσσᾷν. Ita ἄγαν λυσσῶντες in Schol. et aliis grammaticis redditur h. l. ἀλύσσοντες. accommodatius quam ἀδημονοῦντες. δυςφοροῦντες ap. Apollon. Lex. Sch. br. Hesych. Etymol. h. v. Eustath. e Lexico rhetorico pluribus aliis adiunctis. Analogiae saltem consuluissent, si ab ἀλύειν errare, etiam moerore animi et μελαγχολᾷν, ducerent ἀλύσσειν. Etsi omnia ista verba communem originem habere videntur, ἀλᾶσθαι. ἀλύειν. (ἀλύζειν, vnde et ἄλυσις, ἀλυσμὸς, in Hippocrate: v. glossas Galeni.) ἀλύσσειν. λύσσα. λυσσᾶσθαι. At praeterea alia inepta memorant Sch. B. A. T. V. Leid. Apollon. Lex. h. v. (quem em. Slothouw.) quae memorare nil attinet. Sufficit h. l. declarari saeuam et exasperatam canum indolem, sanguine gustato. ἀλύσσαντες Vrat. d. vitiose.

71. νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικε. Laborant Sch. B. et T. V. in eo, quod hoc argumentum potius suadere possit Hectori vt iuuenis mori malit." At haec aliena sunt a sententia: quae quam commode hoc tempore tam diserte exponatur, non dicam; at illud manifestum fit, ad senem ea tantum spectare, et miserationem augere ex comparatione cum iuuenili corpore.

Notus est locus Tyrtaei hinc expressus; nisi forte noster ex Tyrtaeo; (seruatus a Lycurgo c. Leocr.) pluribus versibus. Αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο — νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν, ὄφρ' ἄρα τῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ· Ἀνδράσι μὲν

θνητὸς ἰδεῖν ἐρατός τε γυναιξὶ Ζωὸς ἐὼν, καλὸς τ' ἐν προμάχοισι πεσών.

πάντ' ἐπέοικε. Ita scriptum quoque in Tyrtaeo πάντ' ἐπέοικεν, ἐοικός ἐστι, πρέπει πάντως, κεῖσθαι. docet eum omnino, quouis modo, caesum iacere. (Est ergo et in Tyrtaeo supplendum νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικε sc. κεῖσθαι, θυμὸν ἀποπνείοντα.)

72. Ἄρηϊ κταμένῳ. Ineptierant et hic innectim scribendo ἀρηϊκταμένῳ ap. Eustath. ἄρει κτεινομένῳ Barocc. — ἄρηϊ. χαλκῷ etiam Eustath. quidni *bello. pugna.* vel ἐν ἄρηϊ, vel ὑπὸ Ἄρηος.

73. ὅ ττι φανείη. Ita vulgo editum: sicque Eustath. φανήῃ alii, in his vn. Vindob. φανήῃ Lips. Vrat. d. Mosc. 2. Par. A. L. (superscr. ει) φανήῃ Aristarchea lectio, est in Veneto, Townl. cum Schol. A. — ἀντὶ τοῦ φανείη. non quasi ex hoc factum sit; nam est pro φανῇ, factum ex φανέῃ, φανήῃ. De qua forma iam aliquoties monitum est. v. sup. ad E, 598. Ξ, 81 et al.

74. Noli post γένειον supplere ἐστὶ, sed iunge haec tria: canes raptant et dehonestant, ἐνυβρίζουσι, canos, barbam et pudenda.

75. αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι. „αἰδῶ. τὰ αἰδοῖα" Sch. A. vt iam B, 262. Sch. B. T. Vict. αἰδώς ἐστιν ἡ ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος ὄψεως αἰσχύνη, puto, vt sit, *pudor*, quem viri iniicit dignitas. At hoc non bene conueniret cum κάρη et γένειον, quibus alia pars corporis est subiicienda. Tyrtaeus αἰδῶ non aliter quam de pudendis accepit. αἰσχύνουσι Cant. Vrat. A. Par. D.

77. ἦ ῥ' ὁ γέρων. Corrigendum etiam hic ἦ ῥα γέρων. vt sup. vs. 25. 33. πολιὰς δ' ἄρ' — „*deinceps.*" Clarke. Sexcenties iam monitum, perperam tamen. ἄρα est quod ῥα particula asseueratiua, *vtique*, δή. ἕλκετο χερσί. χειρὶ Par. B.

79. ὁ. δάκρυα λεῖβων Par. G.

80. κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε. ξε „quod ἀνιεμένη pro χαλῶσα. ἀναστέλλουσα. Et in Odyss. B, 300 μνηστῆρας αἶγας ἀνιεμένους, ἀναδέροντας. ἔστιν οὖν,

ἀπογυμνοῦσα τὸ κατὰ τοὺς μαστοὺς κόλπωμα" Sch. A. B. Leid. V. T. At in iisdem intextum eſt aliud Scholion a ceteris ſeiungendum: fuerunt alii, qui κόλπον de gremio et veſtis parte, qua vterus tegitur, accepere, quam illa eleuauerit: quod longe diuerſo conſilio, vt pudorem mariti iniicerent, aliquando fecerant mulieres. ἀποκαλύπτει δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ κόλπου τὰ γεννήσαντα καὶ θρέψαντα μέλη. Adiiciunt Schol. Vict. et Townl. „ὡς· ἀπὸ κόλπου μητρὸς, Ἐλειθυίης ἦλυθε βουλομένης" (ita correxi ἤλθετο.) Obuerſatur animo verſus, neſcio vbi lectus.

ἀνίεσθαι duplici modo accipiunt, vel, detrahere, ſoluere, laxare; vel, attollere, ἀνατείνειν, ἀνέχειν, (ita eſt quoque ἐκδέρειν, Od. B, 300.) Apollon. Lex. ἀνιεμένη, ἀνέλκουσα, καὶ ἀναχαλῶσα, τὸν κόλπον, καὶ τὸν μαστὸν προφέρουσα. adſcripto verſu. ὅταν δὲ λέγῃ· αἶγας ἀνιεμένους, σιάλους θ᾽ εὕοντας ἐν αὐλῇ. ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν κατωτάτω μερῶν εἰς τὰ ἄνω ἐκδέροντας τὰς αἶγας. Conſentit Heſych. gloſſa in ἀνιεμένη, et in κόλπον ἀνιεμένη. Sufficit altera manu eam ſinum reduxiſſe a pectore, altera mammam ſublatam oſtendiſſe.

ἐνιεμένη. aberrat Pariſ. I.

μαζὸς nunc primum de mamma muliebri. v. ad Δ, 123.

82. τάδε τ᾽ αἴδεο. Sch. B. reddit, ἀντὶ τοῦ· ἀπόδος τούτοις τὴν χάριν ὑπὲρ ὧν σοι ἐποίησαν. Immo vero reverentia matris quae te lactauit admitte preces. Sunt haec τὰ τροφεῖα, ἃ ἀπαιτεῖ ἡ μήτηρ τὸν υἱόν. Ad καί μ᾽ ἐλέησον αὐτὴν notatum in Townl. Schol. τινὲς δὲ παρ᾽ Ἴωσι λέγουσιν αὐτὴν τὴν μητέρα λέγεσθαι· τέκν᾽ ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτὴν (B, 317) grammaticum acumen!

83. εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον. λαθικηδέα μαζὸν epitheton ſuaue; quod facile expectes, a grammaticis notatum et a poetis frequentatum eſſe. λαθικαδέα οἶνον Alcaeus dixerat (Athen. X, p. 430 D.) Schol. A. τὸν λήθην ἐμποιοῦντα τοῖς παισὶ τῶν κακῶν ἁπάντων. Apollon. autem Lex. λαθικηδέα, λανθάνειν ποιοῦν· (ſcr. ποιοῦντα) τὰς ἀνίας. Add. Heſych. Etymol. Sch. A. Suidas.

Eustath. comparat τὸν πανσίλυπον. Et Schol. Townl. in mentem reuocat Z, 251. quod illa ἠπιόδωρος μήτηρ erat. — Porro Sch. A. οὕτως διὰ τοῦ ει. εἴ ποτέ τοι. Fuit ergo etiam ἤ ποτέ τοι. Ceterum notatur iam a veteribus, Sch. A. B. duplicem esse iuncturam sequentium, aut καί μ' ἐλέησον αὐτήν. Εἴ ποτε — noua sententia; vt continuetur oratio vsque ad ἐπέσχον. τῶν μνῆσαι etc. aut eam, quae vulgo habetur. Turbata scilicet est oratio affectu matris.

ἐπέσχον. fuere qui ἀνέσχον male exhiberent, ap. Eustath. παρέσχον Par. B. et τι aberrant multi.

84. τῶν μνῆσαι, φίλε τέκνον. — „quod φίλε τέκνον pro φίλον" quod male legitur in Lips. et ed. Rom. Vrat. A. Par. A. B. C. E. Idem vitium insidet Quinto Cal. II, 608 ὤλεό μοι, φίλον τέκνον — et „quod ἄμυνε pro ἄμυνον" Sch. A. at pro ἀμύνου dictum ait Sch. B.

85. τείχεος ἐντὸς ἐών. Monente Schol. A. Aristarchea lectio, quam et vterque Ven. habet, cum Barocc. Mori. Harl. Leid. Par. B. E. H. a sec. m. etsi Valk. eam admittere non audebat. Vulgaris lectio ἰὼν erat, minus accommodate. nam ita Homericum esset ἔσω. τοὶ δ' ἴσαν, εἴσω Od. Σ, 109 et al. quam et correxit Sch. B. cum Sch. Townl. Vict. μὴ δὲ diuisim esse scribendum, diligenter monet Ernesti. Atqui id vbique facere licet, vbi opportunius est.

μηδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ. Flor. Ald. 1. c. Par. L. τούτου. πρόθυμος Par. A.

86. εἴπερ γάρ σε κατακτάνῃ. κατακτενεῖ Harl. κατακτάνοι Par. H.

οὔ σ' ἔτ' Vrat. A. οὔτε σ' Par. C. Comparatur Virgil. Aen. IX, 485 sq.

87. φίλον θάλος. Pro hoc φίλον τέκος Ven. A. et Townl. Par. G. I. cum Scholio: γρ. θάλος. Noui equidem esse hoc doctius et videri alterum esse interpretamentum. At ab Hecubae affectu aliena sunt ornamenta: Conueniebat θάλος Pindarico carmini, recte legitur Od. Z, 157. minus bene h. l. et sup. 56.

88. οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος. ⊱ „quod δῶρα dederunt filiabus, et πολύδωρος est πολύεδνος“ (quod et mſ. Mori. legit) Sch. A. Videbimus inf. 472. 473.

„ἄνευθε μέγα, μεγάλως ἄνευθεν καὶ πάνυ πόῤῥωθεν ἡμῶν.“ Schol. B. Eustath. ἄνευθε, χωρὶς, versibus ad-scriptis Apollon. Lex. h. v.

90. προσηυδήτην Par. B. pro προσαυδήτην.

91. πολλὰ λισσομένω. οὐ δ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθον. ⊱ quod — (in οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθον) transpositum δὲ pro, Ἕκτορι δὲ θυμὸν οὐκ ἔπειθον, πρὸς τό· οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν. (Od. O, 246) Scilicet is versus male acceptus fuit: cum esset e poetae sententia: *vel sic tamen.* οὐχ ἵκετο δὲ γ.

πολλὰ λισσομένω. male intruserat Barnes ἑ, πολλά ἑ λισσομένω. vt alibi quoque facere est ausus; sic Φ, 368. Bentl. quoque em. πολλα Ϝε λισσομένω. At fuit pronuntiatum πολλαλλισσομένω.

93. ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι. ⊱ „quod χειὰ ἡ κατάδυσις, de serpentis latibulo seu caverna a χεῖσθαι, pro χωρῆσαι vt Od. Σ, 17 οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους τόδε χείσεται· Sch. A. B. T. Leid. Vict. Etymol. Snid. Eustath. Quod in iisdem est, alterum etymum ἀπὸ τοῦ ὕδατος δίκην χεῖσθαι, ineptum, est quoque apud Apollon. Lex. qui καταδύσει (sic quoque Hesych. Etymol.) exponit: ad quem vide glossam Philemonis a Villoisono adscriptam. Quae de χειὰ et similibus verbis (quae Scholia ad 93. excitant B. T. V.) grammatice disputari possunt, docte collegit Valken. ad Theocr. Adoniaz. 9. p. 247 sqq. add. Toup. ad Suid. voc. περιστειραθείς. P. III.

δράκων ὀρέστερος. agnoscit quoque Apollon. Lex. in χειά. At Schol. A. „ἔνιαι τῶν κατὰ πόλεις, ὀρέστερον ἄνδρα, et pro μένῃσι, δοκεύῃ.“ Potest vtique ὀρέστερον ἄνδρα ferri; vt sit vir *agrestis.* Nolim tamen cum Valkenario ad Theocrit. l. c. hoc praeferre. Nam sic vis inest in epitheto nulla; at δράκων ὀρέστερος, (non nemorensis) ἀντὶ τοῦ ἄγριος, ὡς οἱ παλαιοὶ, apud Eustath. sic.

que Schol. br. ἀγριώτερα δὲ τὰ ἐν ἐρήμῳ γεννώμενα, iracundiora et ferociora iis, quae in locis cultis viuunt, aut ad ea non accedunt, quia propter feritatem non tolerantur. Tum ipse cibus in locis desertis ex formicis et scarabaeis, (κανθαρίδες sunt in Schol. B. T. V. Eustath. κάνθαροι in Leid. et Sch. br.) acres et irritantes succos creare creduntur, secundum Aristotelem, cuius locum ἐν τῷ ς. περὶ ζώων laudant Schol. B. Leid. Leguntur vtique similia in Hist. Anim. VIII, 29. Λύκοι ὀρέστεροι, feri, memorantur Od. K, 212.

μένῃσι. ὡς μένῃσι. Sollenne in Homero in comparatione: v. Excurs. I. ad lib. IX. p. 695. Respicit locum Aelianus de Nat. A. VI, 4. οὐκ ἦν δὲ ἄρα Ὅμηρος αὐτῶν (τῶν δρακόντων) τῆς τροφῆς ἀμαθής. λέγει γοῦν· ὅπως ἀναμένει περὶ τὸν Φωλεὸν εἱλούμενος, προεμπλησθεὶς σιτίων πολλῶν Φαρμακωδῶν καὶ κακῶν.

94. *βεβρωκὼς κακὰ Φάρμακ', ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνός.* Priora extulit Virgilius: *serpens mala gramina pastus* Aen. II, 471. vbi v. Notam. add. alterum locum Ge. III, 437 sq. et Nicandr. Ther. 31 sq. Aelian. N. A. l. c. θανατηΦόρους ῥίζας ἐσθίουσι, καὶ τὰς πόας τὰς τοιαύτας. narratur quoque, fabulose, facere hoc serpentem studiose, antequam hominem aut bestiam aggrediatur.

95. *σμερδαλέον δὲ δέδορκε. δέρκεται.*

ἑλισσόμενος περὶ χειῇ. Aiunt Schol. B. T. V. facere hoc serpentem, si exasperatus sit; apricatur tamen ille eodem modo circum cauernam in spiras collectus. Vocem ἑλισσόμενος Toup. ad Suid. l. c. comparat cum περισπειραθεὶς, περιπλακεὶς, περιελιχθεὶς.

97. *πύργῳ ἐπὶ προύχοντι Φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας.* poterat esse turris in muro prominens, πύργος προέχων. At grammatici B. T. V. contendunt esse dictum pro, τὸ προέχον τοῦ πύργου, et quidem in inferiore parte. Eustath. ἐπὶ τῷ ἐξέχοντι μέρει τοῦ πύργου. ἔν τινι ἐξοχῇ τοῦ πύργου. (quae et dicta προβολή.) forte est, in crepidine turris vel muri. Scriptura autem προὔχοντι haud dubie est

recentior; antiqui ſcripſere *προέχοντι*, et pronuntiarunt trinis ſyllabis. Porro *ἐπὶ* pro *παρά*. iidem.

100. Πουλυδάμας *μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει*. „*ἀντὶ τοῦ*, *περιάψει*. Schol. T. V. *ἀνάψει*. vt vice verſa, *πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψε* pro *ἀνέθηκε*“ (Od. Γ, 274) Schol. B. Addunt: Atticos dicere, *φορτίον ἀναθεῖναι* pro *ἐπιθεῖναι*. *ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ*, *αὐξήσει*. parum commode. Euſtath. poſt iſta comparat vocem *καταχεύει*. forte ex Ψ, 408.

πρῶτος, *ἢ πρῶτον* Euſtath.

ἐλεγχείη. *ὄνειδος*. *μέμψις*. *αἰσχύνη*. Heſych. Iterum occurrit Ψ, 342—408.

Verſus eſt valde nobilitatus. Sunt tria Ariſtotelis loca, in quibus inter characteres fortitudinis hoc refertur Hectoris dictum: Ethic. Nicom. III, 11. Eth. Magn. I, 21. Eth. Eudem. III, 1. a Clarke laudata. Bina loca Ciceronis, Epp. ad Attic. II, 5. VII, 1. et cum vſ. 105. ibid. XIII, 13. quo altero loco *καταθήσει* legitur.

101. *ὅς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι*. In libris ſcriptis et edd. *ἐκέλευε*. Intulerat Turnebus *ἐκέλευσε*. neſcio qua auctoritate; idque probarunt Clarke, Erneſti, et inde Wolf. Sane et ipſum bene per ſe dictum, ex temporum conſequutione: *qui ſuaſit*. Bene tamen nec minus alterum: qui *mihi ſuadebat*. Ceterum Ioniſmus poſtulat *ὅς με κέλευε*.

Recte monent Schol. B. cum Townl. Vict. Leid. Euſtath. iungenda eſſe *ἐκέλευεν ὑπὸ νύκτα*, non *ἡγήσασθαι ὑπὸ νύκτα*. Nam conſilium datum erat a Polydamante ſub noctem praelio finito: Σ, 254 ſq. non autem, vt ſub noctem ducerentur copiae.

ἡγήσεσθαι Euſtath.

102. *ὅτε τ' ὤρετο*. „quando vtique. quando videlicet“ Clarke. nimis acute. vnum idemque eſt *ὅτε* et *ὅτε τε*. vt tot in locis patet.

105. *αἰδέομαι Τρῶας* — Verſus iam lectus Z, 442 vbi et vide de epitheto *Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους*. recitatus quoque verſus a Cic. ad Att. XIII, 13 vt paullo ante di-

xi, et iam ante ad Z, 442. Lipſ. Vrat. b. d. vn. Vind. Par. c. ed. Flor. Τρωϊάδας.

106. μή ποτε τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο Schol. B. T. V. „ἀντὶ τοῦ ἥσσων. οὐ γὰρ κακὸς Ἕκτωρ.“ hoc volunt: non quaſi ſe ipſum κακὸν, ignauum, eſſe profiteatur; volunt itaque eſſe aliquem, inferiore, deteriore loco. Immo vero eſt κακώτερος ἐμοῦ, ſimpl. pro ἄλλος τις κακὸς ὤν. Euſtath. ὑπό τινος ἄλλου κακωτέρου, ὅ ἐστι, δυςγενοῦς ἢ δειλοῦ. Habet enim locum illud Pindaricum P. XI, 44 κακολόγοι οἱ πολῖται. ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει.

ἐμοῖο vitioſe Barocc. vt paſſim vidimus erratum.

107. Ἕκτωρ ἦφι βίηφι πιθήσας. Apud Apollon. Lex. in θεόφιν expreſſum ἶφι βίηφι, vitio tamen calami, nam additum: οἷον τῇ ἑαυτοῦ. βίᾳ πεισθείς.

108. ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη. Schol. A. „αἱ κατὰ ἄνδρα, πολὺ κάλλιον.“ Quae hae ἐκδόσεις κατὰ ἄνδρα ſint, haud apparet; neque illae alibi memorantur, praeterquam h. l. et ad Ψ, 88. κατ' ἄνδρα et κατ' ἄνδρας eſt, viritim. Si dictum eſt eodem modo vt αἱ κατὰ πόλεις, exemplaria, quae per vrbes, ſeu omnino, ſeu in certis vrbibus, ſeruantur, eſſe poſſunt ea, quae a privatis habentur. Ita fere Villoiſon autumabat, eſſe exemplaria, quae ſinguli homines ſibi deſcribenda curarunt. Niſi forte per compendium ſcripturae obſcuratum erat αἱ κατὰ Ἀρίσταρχον.

109. ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι. Schol. A. „διχῶς. κατακτείναντα, καὶ κατακτείναντι. ſicque legerat Euſtath. Harlei. Moſc. 2. Par. H. Ita eſſet ἢ ἀντίον νέεσθαι Ἀχιλλῆϊ, κατακτείναντα ſcil. αὐτόν. Melius ſe habet vulgata, modo recte ſtruas verba, νέεσθαι (ἐμὲ) ἀποκτείναντα (τὸν) Ἀχιλῆα, ὡς ἀποκτεῖναι. vel νέεσθαι, ἀπονέεσθαι, κατακτείναντα Ἀχιλῆα ἄντην. prius praeſtat ſequi. Barnes: „γρ. ἢ ἄντην Ἀχιλῆα et mox ἤ κεν ὑπ' αὐτῷ.“ puto eſſe eius commenta.

110. ἠέ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόληος. Eſt „quod κεν abundat, (immo iungenda ὀλέσθαι κεν) et

quod ambiguum eſt, ſitne ἐμοὶ αὐτῷ, an Homerico more pro ὑπ' αὐτοῦ" Schol. A. T. Vict. hoc alterum haud dubie vere.

Miror nusquam legi αὐτοῦ, κατ' αὐτοῦ τοῦ χώρου, πρὸ πόληος. illico, hic ante vrbem. At Harlei. Vrat. A. Moſc. 2. ſeptem Pariſienſes αὐτόν. nec male, αὐτὸν ὀλέσθαι. in Lipſ. αὐτὸν ἐλέσθαι, ſuperſcripto ο.

πρὸ πόληος Schol. A. ὑπὲρ τῆς πόλεως. ὑπὲρ αὐτῆς γὰρ ἀγωνίζεται.

111. εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι. Recte notant Schol. A. B. T. V. „orationem continuari et ſuſpendi vsque ad vſ. 121 ibique nec expleri, ſed manere ἀνανταπόδοτον, vel quod haec dubitanter apud ſe dicit, vel ἠθικῶς, quod hoc momento ita ſentit, mox autem conſilium abiicit." Sane quum in mentem veniret, Achillem ira efferueſcentem, occiſurum eſſe ſe inermem, ſententiam mutare debuit. Hoc ergo tono et geſtu recitator declarare potuit.

καταθείομαι ἢ καταθῶμαι Euſtath. ac ſi eſſet lectio varians. Edd. καταθείωμαι, quod correxit Turnebus ex ed. Rom. Poterat quoque corrigi καταθείωμ'. Et hoc eſt in Par. E.

μὲν poſt ἀσπίδα exciderat edd. Flor. Ald. 1. et ex mſ. Lipſ.

112. δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας. vn. Vindob. ἐρύσας indocte.

113. αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω. Schol. Townl. Vict. „τινὲς, ἱκέτης. ὅθεν ἀνταῖος, ἱκέσιος, Ζεὺς παρὰ Ἱπποβότῳ." nomen mihi ignotum. Fuiſſe olim de voce iſta diſputatum, colligo ex Etymol. in ἀντία, et Heſych. in ἀνταῖος. Eſt hoc cognomen Rheae ap. Apollon. Arg. I, 1141 Ἀνταίη δαίμων. Nunc diſco, etiam Iovem ἀνταῖον fuiſſe.

ἀντίον. Vrat. A. Par. B. F.

116. ἥ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχή. Dixerat νῆας ἀρχεκάκους. E, 63.

117. 118. ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς ἄλλ' ἀποδάσσασθαι. „quod ἀμφὶς ἀποδάσασθαι est pro ἀμφιδάσασθαι; δίχα μερίσασθαι" Schol. A. Iterum variat lectio fic, vt neutrum habeat, cur alteri praeferatur. De vitio metrico, quod in plerisque regnat, quod ἀποδάσασθαι fcribitur, nil moneo; verum de eo, quod ἀποδάσσασθαι et ἀποδάσσεσθαι legitur; alterum hoc vtique conuenit cum δωσέμεν, legiturque in Euftathio, vnde petiit Stephanus cum fequacibus, et in Ven. B. et eft lectio Ariftarchi fecundum Schol. A. At ἀποδάσσασθαι fcriptum erat in Ven. A. Harlei. et aliis, tum in edd. Flor. Aldd. et Lipf. mf. nec tamen in libris melioribus legitur, vt Ernefti ait, fed codicum auctoritas eft fere par; dici tantum poteft hoc, plura alia effe exempla, in quibus tempora variant: et iterum inf. 120. Vtrumlibet itaque pofueris, reponet alter alterum. In talibus optimum factu effe cenfeo, relinquere, quod femel receptum eft. Ipfum Venetum A. fufpiceris habuiffe ἀποδάσσεσθαι, quandoquidem per μερίσεσθαι reddit; nifi fcriptum erat μερίσασθαι.

ἅμα δ' ἀμφίς. iterum δὲ abundare ait Schol. A. quod verum non eft; copulat haud dubie. Erat in edd. ἅμα τ', contra codd. δ', quod Valken. repofuit. Ceterum ἀμφὶς malit aliquis accipere, *feorfum, praeter ifta,* adhuc alia, ἄλλα, ὅσα, vel pro ἅ, vel pro: ἄλλα ἐξ ὧν. vt ea fint ἀντὶ κοινῆς, vt Γ, 286 fqq. 459. Sic quoque cenfuit Schol. B. cum Townl. Vict. ἅμα τῇ προτέρᾳ ὑποσχέσει καὶ ἕτερα, χωρὶς ὧν ἥρπασεν Ἀλέξανδρος. Similis erat disputatio Σ, 502. 510. At illi, qui pro ἀμφιδάσασθαι, δίχα μερίζεσθαι, dictum accipiebant, intellexere, fere vt Σ, 511 fqq. de omnibus vrbis fortunis in duas partes diuifis, vt alterum dimidium reddatur obfidentibus pro liberanda vrbe. Idque firmatur per vff. 120. 121. nifi hi verfus confecti funt ex l. c.

ὅσσα πτόλις ἥδε κέκευθε. Schol. A. „γρ. ὅσα τε πτόλις." Sicque Vrat. A. b. d. Par. E. cum edd. ante Steph. qui intulit ὅσσα πτόλις ex Euftath. quod codd. habent Ven. Leid. Townl.

κεκεύθει. Par. D.

119. Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι. primo Τρώσὶν pro παρὰ Τρώων. Schol. B. μετόπισθεν, μετὰ τὴν πρὸς Ἀχιλλέα ὑπόσχεσιν. ὅρκον ἕλωμαι. Schol. A. „γρ. ὅρκον ὀμοῦμαι" minus bene. ὅρκον ἑλέσθαι παρά τινος, adigere sacramento.

γερούσιον ὅρκον. „σεμνόν. ἢ τὸν τοῖς γέρουσιν ὀφείλοντα προτείνεσθαι." Schol. B. T. V. quid ni: praestandum a senioribus. Contorte Schol. br. τὸν ἐπὶ τῶν ἐντίμων ὅρκον. ὃν ἐν τοῖς ἐντίμοις ἐξῆν ὀμόσαι. quasi principes vrbis proprium sibi iusiurandum habuerint. Eustath. τὸν τοῖς γέρουσι πρέποντα. νέων γὰρ φρένες ἠερέθονται. (Γ, 108.) γερούσιον οἶνον vidimus Δ, 259. debitum, destinatum senibus.

120. μή τι καταχρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι. Tuentur omnes δάσασθαι, etsi post καταχρύψαι sequi debebat δάσεσθαι. quod iam H. Stephanus monuit; v. ad vs. 118 vbi saltem variabat lectio. Etiam Schol. Vict. Townl. μέλλοντός ἐστι. διὸ διὰ τοῦ σ. debuit esse διὰ τοῦ ε.

121. κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον — versus abest a Veneto; et potest illatus videri ex Σ, 511. 512.

ἐντὸς ἐέργει. ἔεργε Vrat. b.

122. ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; Schol. A. „οὕτως, χωρὶς τοῦ δ, ἀλλὰ τίη μοι. et Schol. Vict. Townl. ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα. ἀρίστη ἀνάγνωσις ἥδε. (an ἡ δέ;) Non assequor, quae alia lectio hic fuerit. Versus iam aliquoties lectus est, vt Λ, 407 et Obss.

123. μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰών. Schol. A. ait nonnullos legere ἱκῶμαι, vt sit ἱκετεύσω. nec tamen esse necesse (equidem nec video quomodo fieri possit grammatice) cum eandem vim habeat aoristus secundus ἵκωμαι vt λίπωμαι. Reddunt ἱκετεύσω quoque Schol. br.

Scilicet grauius est, quod eadem cum ceteris Scholiis monent, ἱκέσθαι h. l. ad ἱκετείαν spectare, vt Il. Ξ, 260 τὴν ἱκόμην φεύγων. Minus bene additur, vicissim Π, 574 esse ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε pro ἦλθε. Ex nostro ver-

ſu relatum eſt in gloſſas Apollonii Lex. et Heſychii in ἵκωμαι. ἐπὶ δὲ τοῦ ἱκετεύω· μή μιν ἐγώ etc.

ἐγὼν Vrat. A. „melius h. l." addit Erneſti. Equidem nec cauſſam video, cum nulla vocalis ſequatur, nec omnino voculam probo.

ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει. vn. Vindob. et Vrat. d. ἐλεήσῃ a m. ſec.

124. οὐδέ τι μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἐόντα. ξ— „ὅτι αἰδέσεται, ὡς ἱκέτην προςδέξεται. αἰδεῖσθαι δ' ἱερῆα. A, 23." Schol. A. item B. T. V. μετὰ αἰδοῦς ἀποδέξεται. poſtremi etiam addunt: „καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα. ἀντὶ τοῦ· ἱκέταις. (Od. O, 372. ex nonnullorum interpretatione. Saltem laudare poterant αἰδοῖοι ἱκέται Od. H, 165 et al. Hoc idem Schol. br. αἰδέσεται, προςδέξεται ὡς ἱκέτην. οἱ γὰρ ἱκέται αἰδοῖοι. Propria ſunt erga ſupplices αἰδεῖσθαι, vt Φ, 74 γουνοῦμαι σ' Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον. Add. Ω, 503. 208. I, 504.

κτενέει. „γρ. κτενέει" Barnes. ex vſ. 13. ſup.

125. αὔτως, ὥςτε γυναῖκα, ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω. hiatum feram equidem in medii verſus pauſa: v. Exc. ad lib. O p. 135. ſi modo verſus Homericus eſt, nec ſupplementum rhapſodi. Bentl. emendabat ratione ſatis expedita: ὥςτε γυναῖκ' ἐπειή κ' —

αὔτως Townl. vt alibi quoque ſcribitur.

126. 7. 8. οὐ μέν πως νῦν ἐστὶν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης τῷ ὀαριζέμεναι — Repetitur ter in Schol. A. B. tum in Vict. Townl. Leid. breu. Euſtath. Heſych. in οὐ μέν πως νῦν. falſa interpretatio verſuum petita a fabula *de natis e quercinis truncis hominibus*, aliena ab h. l. non enim eſt περὶ δρυός, ſed ἀπὸ δρυός. Male quoque huc vocatur verſus Od. T, 163 οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης. Auctor interpretationis traditur in Schol. br. Didymus. Ad locum Odyſſeae, non ad hunc Iliadis, ſpectant verba Platonis in Apol. Socr. p. 34 D. καὶ γὰρ τοῦτο αὐτὸ τὸ τοῦ Ὁμήρου, οὐδ' ἐγὼ ἀπὸ δρυὸς, οὐδ' ἀπὸ πέτρης πέφυκα, ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπων. At loco noſtro non eſſe poteſt niſi confabulatio facta a

quercu vel saxo, a stantibus supra quercu, ad inferius stantes, itaque confabulantes in loco tuto. Petita loquendi forma a vita agresti, cum v. c. ii, qui greges pascunt, aut vinitores vel frondatores, desuper de rupe vel arbore confabulantur, aut etiam, vt putatores in Virgilio praetereuntes conuiciantur; et h. l. expresse, iuvenis cum puella confabulatur, alter de alto, altera inferiore loco, de via, praeteriens. Harmer, vir doctus (*Obss. on Passages of Scripture* To. IV p. 21) exponebat, *sub quercu vel antro*. At hoc esset ὑπό. Alio porro modo prouerbialis locutio accipienda est apud Hesiod. Theog. 35 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρῦν, ἢ περὶ πέτρην; propius forte ad fabulam de ortu hominum, seu de habitatione in cauis arborum et rupium: quorsum has fabulas persequor, res a proposito alienas!

127. τῷ ὀαριζέμεναι, ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε. Spectare ad h. l. videtur glossa Apollonii Lex. ὀαρίζειν. ἄνδρα γυναικὶ ὁμιλεῖν. quod de confabulatione accipiendum esse patet. Et Hesych. ὀαρίζειν. ἄνδρας καὶ γυναῖκας ὁμιλεῖν adscripto versu 128. Et: ὀαριζέμεναι, τὸ, γυναικώδεις προςδιαλέγεσθαι λόγους, Etymol. in ὄαροι. vbi diserte de his vocibus agitur: de quibus egi ad Z, 516. I, 327. Teneas modo, ab ὄαρ, ὄαρες, factum ὁ ὄαρος, et hinc ὀαρίζειν. non vero inuerse. ὀαριστύς, N, 291. Miro modo Schol. Townl. et Vict. ducunt ὄαρος ἀπὸ τοῦ ἄρειν τὸ ὄας, οὖς, admouent enim aurem inter se colloquentes.

128. παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιϊν. — „πρὸς τὴν ἐπανάληψιν. in παρθένος ἠΐθεός τε. cf. ad Υ, 371. 372. et inf. Ψ, 641. 2. Si in his, priore saltem loco, schema hoc aliquam vim forte habet: at in nostro hoc loco, non modo otiosum est et ludicrum, et prorsus alienum a persona et discrimine, in quo Hector versatur, verum impedit quoque verborum et sententiae cursum. Forte adscriptum primo fuit explendi sensus caussa ad vs. 127 ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε in margine ὀαρίζετον ἀλλήλοιϊν. Inde alter expleuit versum; nisi omnino rhapsodi fetus est versus.

ἀλλήλοιιν. Ita legunt Harl. Vrat. A. Lipſ. Leid. Venetus. add. Pariſ. H. ſicque iam editum erat in Ald. 2. et hinc profectis; deſeruit H. Stephanus et recepit iterum ἀλλήλοισιν, quod et in Heſych. reperitur.

129. βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν. Supra tranſitione dictum erat θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι Υ, 134. et Φ, 394. Nunc igitur ſubſtituendum ἡμᾶς. Schol. B. εἰς ἔριν, ἢ μετ' ἔριδος συμβαλεῖν. βέλτερον αὖτ'. αὖτε nunc pro, poſt haec omnia; ergo pro οὖν.

129. 130. ὅττι τάχιστα εἴδομεν, ὁπποτέρῳ κεν 'Ολύμπιος εὖχος ὀρέξῃ. Schol. A. „ἐν ἄλλοις· ὄφρα τάχιστα. τοῦτο δὲ ἑκατέρωθι δύναται προσδίδοσθαι" hoc et Schol. T. et V. monent: poſſe et iungi: ξυνελαυνέμεν ὅττι τάχιστα. At vulgaris ratio, multo magis, ſi ὄφρα legitur, conuenit cum altero loco N, 326. 7 νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα εἴδομεν, ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν. cf. Od. J, 16. 17. Et fateor, hoc me praeferre; etiam propter vſum τοῦ ὄφρα. v. Exc. III. ad lib. IV p. 667. ſuadet quoque hoc praeferre Dorvill. ad Charit. p. 354. Alterum ὅττι τάχιστα εἴδομεν, abſolute ſic poſitum, poſſit firmari ex Od. Γ, 18. modo verſus eſſent genuini. Conuenit forte ἴομεν Il. I, 620. 1. et alibi.

εἴδομεν., μάθωμεν. Schol. br. εἴδομαι Par. E. a m. ſec.

εὖχος ὀρέξῃ. Euſtath. et Harlei. ὀρέξει. Lipſ. et Par. A. O. E. H. ὀρέξοι.

132. ἶσον 'Ενυαλίῳ. Schol. T. V. „fuere qui εἶσος ſcriberent ab εἴδω. ὅμοιος. vt εἰσάμενος, ὁμοιωθείς." num ſolum h. l. an omnino, non apparet.

κορυθάϊκι πτολεμιστῇ. τῷ κινοῦντι τὴν περικεφαλαίαν. ἀμφὶ δὲ πήληξ σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο. O, 609. Schol. A. T. V. br. Inf. X, 314 κόρυθι ἐπένευε φαεινῇ Achilles incedens. Sup. Υ, 162 νευστάζων κόρυθι βριαρῇ. Similis vox κορυθαιόλος, notante quoque Porphyr. Qu. Hom. 3.

133. σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον. Schol. Townl. et Vict. „οὗτος ὁ στίχος μετατιθέμενος Ἰωνικὸς γίνεται ἀπὸ μείζονος· σείων μελίην Πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὦμον. ἀλλ' ἡ σύνθεσις καὶ τὸν ἄῤῥενα τόνον τεθήλυκεν." Dicas: quorſum haec? Scilicet leg. Ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος. Fit enim metrum Ionicum a maiore, ſi ſcripſeris: σείων μελίην Πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὦμον. quem pro Sotadeo laudat Hephaeſt. p. 8. extr. ex Sotadis Jliade. Pro commentario eſto Demetrius περὶ Ἑρμηνείας ſ. 189 Σύνθεσις δὲ — vbi hoc ipſum exemplum apponitur; et diſertius Hermogenes de formis orat. lib. I, 6. p. 289.

134. χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ. ἴκελος hoc quoque loco Euſtath. c. Rom. Flor. Aldd. et rel. Correxit Barnes. v. ad N, 53.

135. ἢ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἠελίου ἀνιόντος. Notant Schol. Townl. Vict. ὑγρότερος ὁ στίχος ἐγένετο τῇ παραλληλίᾳ τῶν φανηέντων. Notantur haec ad poſterius hemiſtichium, forte in ἢ ἠελίου ἀνιόντος. Fateor me τὸ ὑγρὸν in hoc verſu haud aſſequi; ſuſpicor Scholion aberraſſe a vſ. 133, ad quem ſpectare potuit.

πυρὸς αἰθομένοιο erat in edd. inde ab Ald. 2. ita hiatus inferebatur αἰθομένοιο ἤ, quem iam Bentl. tollebat reponendo αἰθομένου. Et habent hoc codd. optimi Cant. Harl. Ven. cum Vrat. A. b. d. Moſc. 2. nouem Pariſ. Medic. et Stobaeus Ecl. phyſ. I, 26. p. 540 (Cant. p. 57) vbi vſſ. 133. 4. 5. recitantur, inter opiniones de Solis natura.

136. Ἕκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἕλε τρόμος. Par. F. Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησε, λάβε τρόμος.

137. ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, Schol. B. ὀπίσω, ἀντὶ τοῦ κατὰ νάτου καὶ πυλῶν, ἐφ' ὧν ὁ Πρίαμος εἱστήκει. leg. κατὰ νώτου. καὶ πύλας, ἐφ' ὧν. reliquit a tergo portam. Eadem Schol. cum Townl. et Vict. Exc. et Leid. φεύγει γὰρ ἐπὶ τὸν ἐρινεὸν, καὶ τὸ τοῦ Ἴλου σῆμα, εἰς τὰ δεξιὰ τῆς πόλεως· (recte, ſi eum ab vrbe procurrere cogites) ὁ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἀπὸ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ τῶν ἀριστερῶν μερῶν ἀναστρέφει. vt hoc verum ſit, ponere neceſſe eſt,

eum iam ad ea loca rediiſſe in quibus fugauerat Troianas cateruas, et vnde ad perſequendum Agenorem diſceſſerat.

138. ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς. vſus pedum celeritate; vt iam aliquoties. v. ad B, 588.

139. ἠΰτε κίρκος ὄρεσφιν. pro eo ἴρηξ Φ, 493. ἐλαφρότατος πετεηνῶν. ὤκιστος, τάχιστος. ἐλαφρότερος Par. A. F. πετεεινῶν Cant.

140. ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν. Medic. ἤμυσε. vitium tamen eſt; οἴμησε. ὥρμησε. οἰμᾷ, ὁρμᾷ Schol. br. Heſych. iterum inf. 308 οἴμησε δὲ ἀλεὶς, ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετήεις. cf. de voce οἰμᾷν ad Π, 752. ῥηϊδίως, velociter, expedite, ſi nihil impedit. τρήρωνα πέλειαν ſup. E, 778.

141. ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται. — „quod eſt ἔμπροσθεν φεύγει Schol. A. T. V. ἐκ πλαγίου Schol. B. Vide dicta ad O, 525.

ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς ταρφέ' ἐπαΐσσει. ὀξὺ λεληκὼς eſt Lat. *clangens*. κλάζων. Debuit eſſe forma λήκω. vnde ληκέω. In Odyſſ. M, 85 occurrit λελακυῖα. In Par. F. erat ὀξὺ κεκληγώς.

142. ἑλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει· τέ θ' ἑ Ald. 2. cum ſequacibus. Repetiit τε ἑ Stephan. habet tamen in marg. δέ ἑ. Barnes. „γρ. ἑλέειν δέ τε."

143. ὣς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτετο· τρέσε δ' Ἕκτωρ. — „quod τρέσε non τὴν πτόησιν notat, ſed cum τῷ φεύγειν h. l. coniunctum eſt. — Mori τρέε. — „ὣς ἄρ' *vt dictum eſt*, v. 138." Clarke. — τρέπετο Par. C. et πέτατο Par. I. L.

144. τεῖχος ὑπὸ Τρώων. τείχη ὑπὸ Mori. et Barocc. τείχει Medic. Par. F. τείχεος Vrat. b.

145. οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεόν. Mira ſunt quae Sch. B. cum Sch. T. V. adſcripſit: σκοπιὰν καὶ ἐρινεὸν, οὐ τὸν ὄντα πρὸς τὸ τεῖχος, ἀλλ' ἐπὶ τὸ σῆμα τοῦ Ἴλου. Atqui de ſpecula et caprifico iuxta Ili tumulum nil memini alibi dictum; nec eo vsque extendi potuit curſus. In Townl. et Vict. alind abſurdius: eſſe σκοπιὴν τὸ Αἰ-

ϑυητοῦ μνῆμα. Jl. B, 793. quod multo remotius ab vrbe erat, et a loco, in quo tum pugnari debuit.

146. τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο. Monent Sch. A. B. T. post τείχεος αἰὲν ὑπὲκ esse interpungendum, esse quasi ὑπὸ τὸ τεῖχος, et ἐξ declarare ὡς ἂν μικρὸν ἔξω τοῦ τείχους ἐδίωκον. Verbo: alter subit murum, alter eum ab vrbe abducere studet.

κατ' ἀμαξιτὸν, vox hoc vno loco lecta. Sch. B. ἡ λεωφόρος καὶ βασιλικὴ ὁδός. Similiter Sch. T. Tum Apollon. Lex. p. 105 et 389. et Hesych. ἀμάξαις διαπορευτὴ ὁδός. Scribitur ὑπ' ἐκ, ὑπὲκ, et ὑπεκκατ' vt in ed. Rom. cum edd. Flor. Aldd. haberent ὑπὲρ praue. etiam ὑπεκκαταμαξιτὸν in aliquot Par.

147. κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιῤῥόω. Loci qui sequitur elegantiam cum simplicitate, et numerorum suauitatem, recte praedicant veteres. cf. Eustath. p. 1263, 40. In voc. κρουνὸς argutantur omnes, etiam Eustath. ex etymo, si cum πηγὴ iunctum est, est scaturigo, quae si profluit est πηγή. κρουνῷ καλλιῤῥόῳ Towul. Par. H.

Est vero hic idem locus de fontibus Scamandri inter celebratissimos in narrationibus recentiorum, qui ea loca adiere, inde a Woodio; cum inter eos sint, qui ipsum calorem et frigus in fontibus deprehendisse sibi videantur, quod alii negant. Cum tamen ad poetam ea tantum spectent, quae eo tempore, quo ipse vixit, visa sunt, temporum autem decursus in his naturae phaenomenis multa mutare soleat, de his quidem in nostra commentatione argutari nihil attinet.

148. ἔνϑα δὲ πηγαὶ δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος. — „quod deest praepositio ἐκ vel ἀπὸ Σκαμάνδρου" Sch. A. T. Leid. Scilicet non Scamandri fontes hos esse voluere veteres, sed ex Scamandro tanquam riuos ductos. Obscura haec lucem foenerantur ex vetere Scholio in Sch. B. et Leid. vbi Porphyrii nomine insignitur, vnde discimus ζήτησιν fuisse, cum Scamandrum inter amnes ab Idaeis montibus ortos memorauerit poeta, (Jl. M, 19. 21) quomodo nunc ille sub moenia vrbis

oriri dici possit: *λύεται δὲ ἐκ τῆς παραλείψεως τῆς ἐξ* (in Sch. T. *ἀπὸ* est) *ἔστι γὰρ τὸ πλῆρες, ὅτι πηγαὶ δύο ἐκ τοῦ Σκαμάνδρου ἀνιᾶσι κατὰ τὸ πεδίον. ἀλλ' οὐχ ὅτι τοῦ Σκαμάνδρου εἰσὶν αἱ ἐν τῷ πεδίῳ πηγαί.* Obscurum tamen est vel sic, quomodo ex amne fontes duo ducti sint: nisi plura tenueris, quae in seqq. exponam sigillatim. Demetrius Scepsius fontes Scamandri vltra Jlium in Idae altioribus partibus haberi tradiderat; eum de altero amne, quem Simoentem appellamus, agere, in aperto est; potuere nomina aliquando permutari aut promiscue adhiberi, quandoquidem in inferioribus locis, haud longe a mari, vterque amnis vno alueo iuncti in mare exeunt, potuitque extremus ille alueus cum ostio Scamandri nomine communi impertiri. Iam cum Scamandri fontes ante Jlii aditum in conspicuo loco adeuntibus paterent, ad opinionem, (*ὑπόθεσιν*) deuentum est, vt ex Scamandro, vltra Jlium, fontibus suis scaturiente, abruptus meatu subterraneo alueus deferri crederetur subter vrbem ad eum locum, in quo fontes Scamandri nunc visuntur. Per haec aut similia lucem forte affundas variis veterum commentis. Sch. B. cum Leid. habet haec: *κρουνοὶ — νῦν δὲ αἱ τῶν πηγῶν ἀπόῤῥοιαι. ὁ γὰρ Σκάμανδρος κατὰ ἀνατολὰς τῆς Ἴδης ῥεῖ, πρὸ τριῶν τῆς Ἰλίου σταδίων. ὑπόγειος δὲ γενόμενος ἐν Ἰλίῳ δύο ἀναδίδωσι πηγὰς, ἀφ' ὧν οἱ κρουνοί.* Ait grammaticus, ab oriente Idae, tribus stadiis ab Jlio, (vetere haud dubie?) fluere Scamandrum, subire solum et ab Occidente Jlii binis fontibus iterum prodire. Legerat haec Eustath. et pro III. stadiis memorat CCC. p. 1263, 39. Scilicet fuit aliud Scholion doctius, quam prius illud et in multis diuersum, quod ex cod. Townl. et Vict. adscribam: „*κρουνῶν ἐκ μεγάλων· κρουνοὶ καὶ οἱ ἀπὸ τῶν ὀρέων μετὰ ψόφου καὶ κρούσεως νάοντες.* (Hoc Scholion spectauit ad Δ, 454) *αἱ δὲ ἀληθιναὶ πηγαὶ Σκαμάνδρου κατὰ ἀνατολὰς τῆς Ἴδης πρὸ τ̄ σταδίων* (300 Stadiis) *τῆς Ἰλίου εἰσίν. ἴσως δὲ ὑπόγειος ἐξ Ἴδης ὧδε ὁρᾶται. ἀλλὰ καὶ πῶς ἐν τῇ μ̄* (40 Stadiis) *ἀπὸ τῆς Ἴδης φησὶν* (quis?) *ἔχειν αὐτὸν τὰς πηγάς; ῥητέον*

οὖν, ὅτι νῦν φησὶ τὰς πηγὰς ταύτας ἀναβλύζειν ἀπὸ τοῦ Σκαμάνδρου, ἵνα λείπῃ ἡ ἀπό. (vſ. 148. *ἀναΐσσουσιν*) *ἀπὸ Σκαμάνδρου· οἱ δὲ τοπικώτερον ἱστοροῦντες, δύο λιβάδας εἶναι ἑτέρας τῶν ἀπὸ τῆς Ἴδης πηγῶν, ἃς εἰς τὸν Σκάμανδρον ἐμβάλλειν.* Eſt haec doctrina iam in Strabone obvia lib. XIII. p. 898 C. D. 899 A. vbi et hi verſus 147—152 adſcripti ſunt: tradiderat is e Demetrii Scepſii fide, Scamandrum manare e Cotylo, qui Idae collis eſt, et quidem vno fonte; eoque nec calido. Videri itaque calidum fontem defeciſſe, frigidas autem aquas meatu ſubterraneo aliquantum progreſſas ante Jlium e terra prodire, aut iuxta Scamandrum eſſe ſcaturiginem, quae Scamandri nomine impertiatur: *τὰ μὲν οὖν θερμὰ ἐκλελεῖφθαι εἰκός. τὸ δὲ ψυχρὸν κατὰ διάδυσιν* (non *διάδοσιν*, etſi corrupta lectio in Euſtathio quoque habetur p. 1263, 36.) *ὑπεκρέον ἐκ τοῦ Σκαμάνδρου κατὰ τοῦτο ἀνατέλλειν τὸ χωρίον. ἢ καί, διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ Σκαμάνδρου, καὶ τοῦτο τὸ ὕδωρ λέγεσθαι τοῦ Σκαμάνδρου πηγήν.* Repetit ex his nonnulla cum ipſis verſibus lib. I p. 101 A.

Cum de fontibus Scamandri infra loca, in quibus vetus Jlium ſitum fuit, adhuc ſuperſtitibus, pluribus numero, miro conſenſu memorent omnes, qui haec loca adiere, inde a Lechevalerio, quem certamina haec recentiorum de ſitu locorum Troadis mouiſſe, in magni in litteras noſtras beneficii loco ponimus: mihi quidem probabile fit, quod ſupra iam praemiſeram, Demetrium Scepſium Scamandrum appellaſſe eum, quem in Homero Simoentem nominari conſtat: forte ad morem iſtorum temporum, nominibus vulgo mutatis; aut forte errore inde orto, quod altero in loco (M, 19, 21.) inter amnes ex Ida ortos refertur Scamander; cum non viderent homines, etiam amnem *ἐν ὑπωρείᾳ* Idae ortum non minus recte inter fluuios ex Ida ortos memorari.

Ceterum haec attigere fere omnes, qui noſtra aetate aut Troadem adiere, aut de eorum narratis disputavere: quae exponere ſingula, a conſilio alienum foret.

Ipse vero locorum adspectus in tabulis recentioribus propositus pro optimo est loci commentario.

In capite versus δοιαὶ ἀναΐσσουσι. Lipſ. ἀναΐσσουσι, et Eustathius δοιαὶ ἀΐσσουσι recitat. Hic etiam p. 1263, 30 memorat duo similes fontes, περὶ τὴν Παννονικὴν γῆν, ἤγουν τὴν τῶν Βουλγάρων; porro Tearum, Thraciae fluvium in Hebrum exeuntem ex Herodoto IV, 90. Verum fontium miracula sunt innumera.

Quod Scamandrum δινήεντα appellat, sup. Φ, 603 βαθυδινήεντα, vorticosum, iure suo fecisse arbitror poetam epicum, quem omnia augere fas est ad mirationem rerum tantò maiorem. Καμάνδρου hoc quoque loco Harlei. vt alibi, et vn. Vindob.

149. ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει. Bentl. scribit γάρ ῥ' ὕδατι. Equidem delerem, si scriptum esset; cum antiquam scripturam censeam fuisse γὰρ ὕδατι. quae et est in codd. parte.

ὕδατι λιαρῷ. additum in Strabone l. l. ὅ ἐστι, θερμῷ. scilicet, cum alias *tepidum* notet vox: Disertius hoc idem exponit grammaticus ap. Athenaeum lib. II p. 41 B. vbi et adscripti sunt versus. Scribitur χλιαρῷ in Lipſ. Par. A. H. vt scribunt vulgo veteres. Vidimus tamen iam aliquoties λιαρός. primo loco Λ, 477.

Porro ῥέει Schol. B. ῥέει, ἀντὶ τοῦ περιῤῥέεται τῷ ὕδατι. de scaturigine, auctis aquis, in riuum collecta. Schol. T. ἡ ῥεῖται, ἡ ὕδωρ ῥεῖ. quorsum haec? est idem vsus qui Latine: aquae fluunt fontibus, et fons fluit aqua. Addunt eadem Scholia: assumendum esse χειμῶνι, propter oppositum θέρεϊ vſ. 152 Quod tamen necesse non esse videtur; nam per totum annum hic et ille fons eundem habitum, in diuersa vtriusque natura, seruare potest. Addit Schol. T. et V. Φασὶ δὲ καὶ τὰς ἐν Ἴδῃ πηγὰς τοῦτο πάσχειν. vix ex fama certa.

151. ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει. — „quod vi oppositi altera scaturigo calet *hieme*." de quo paullo ante vidimus. Ornati sunt vſſ. 151. 2. pro ῥέει ὕδατι ψυχρῷ, vt paullo ante ὕδατι λιαρῷ.

προῤῥέει vitiose in codd. parte, et in ipso Apollon. Lex. in ἦ p. 393.

εἰκυῖα. Par. L. εἰκεῖα.

152. ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ. ∫— sine Scholio Ven. A. At Schol. Townl. Vict. ὑγρὸν ἐποίησε τὸν στίχον τῇ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τῶν Φωνηέντων παραλήψει. Similia ap. Gellium VII, 20. An forte illi Reuchliniana ratione haec pronuntiarunt? cf. paullo ante adscripta ad vs. 133. 135.

153. ἔνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι. πλυνοὶ, πύελοι, ἐν αἷς τὰς ἐσθῆτας ἔπλυνον, (*solia, labra*) ἢ βόθροι, ὅπου πλύνουσι. Hesych. cum Eustath. alterum spectat ad locum Od. Ζ, 86 et 92 πολλοὶ γὰρ ἀπὸ πλυνοί εἰσι πόληος.

ἐγγὺς putes esse ἐγγὺς ἐπ' αὐτῶν τῶν πηγῶν. At Schol. T. V. de ipsis πλυνοῖς inter se accipit: οὐ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀλλήλων.

154. εἵματα σιγαλόεντα. quae sint v. ad Ε, 226.

155. πλύνεσκον. *lauare solebant.* Clarke monente. Priore producta, cum πλυνοὶ vs. 153 priorem correptam habeant. Fuit ergo πλῦνω et futuro πλῦνῶ, aut verius duae vocis formae, altera longa, altera breui priore syllaba, vt de aliis vidimus: Excurs. ad P, p. 403.

156. πρὶν ἐλθεῖν. excidit puto particula, πρίν γ' ἐλθεῖν. est hoc perpetuum, vt Ε, 288 οὐ πρίν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα.

157. τῇ ῥα παραδραμέτην. „ea vtique. ea, inquam" Clarke. „γρ. πάρ' ἐδραμέτην" Barn.

158. πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. ∫— „quod recte, ὑγιῶς, dixit διώκεσθαι τὸν φεύγοντα." Similia monent Schol. B. T. V. Scilicet apud Homerum semper haec duo sunt relata; apud alios autem διώκειν est vrgere, studere, incumbere.

Ait Schol. A. subiici in nonnullis versum exilem

Φεῦγ' υἱὸς Πριάμοιο, δίωκε δὲ δῖος Ἀχιλλεύς.

ἐσθλὸς φεῦγε Par. D. et μέγ' ἀρείων Par. B. Vulgata est in Aristide To. II p. 293.

159. *ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην.* In edd. ante Turnebum scriptum: *οὐχ' ἱ.* pro *οὐχί.* Porro *ἱρήϊον* Vrat. b.

ἱερήϊον, victima. *θῦμα.* Atticis proprie dictam ouem tradunt Schol. B. T. V. Leid. Lips. nostro loco simpliciter accipiendum de boue, non quidem, quod videtur statuere velle, cum iis quos laudat, Clarke, ac si omnis bos sit *ἱερεῖον*, sed quia bos pro praemio datus immolari solebat a victore.

Vtuntur h. v. Cicero ad Att. I, 1. extr. et Lucian. Eunuch. 3.

οὐδὲ βοείην. Ergo etiam *βύρσα*, corium bouinum, in certaminibus pro praemio propositum fuit. sic quoque Schol. B. Leid. Pro exemplo Schol. Townl. Vict. Oetaeos memorant: *καὶ νῦν Οἰταῖοι Ἡρακλεῖ πενταετήριον ἀγῶνα ποιοῦντες βύρσας διδόασι.* Ad quae tempora scholii auctor vixerit, scire aueo. Nec tamen minus probabile fit, per *βοείην* scutum pro praemio propositum intelligi.

160. *ἀρνύσθην.* Schol. B. T. V. *ἄρνυσθαι, τὸ ἀντί τινος λαμβάνειν τι.* et Eustath. *ἀντικαταλλάσσεσθαι.* quae aliena sunt ab h. l. in quo est, *consequi velle*, appetere. v. Obss. ad A, 159. Recte Schol. br. *ὑπὲρ ἀγῶνος ἐσπούδαζον λαβεῖν.* Sic E, 553 *τιμὴν Ἀτρείδῃς ἀρνυμένω.*

161. *ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος.* Eustath. laudat commode *τὸν ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον* ex Eurip. Or. 876. et ex Herodoto: *θέοντες τὸν περὶ τοῦ παντὸς ἤδη δρόμον.* lib. VII, 57. vbi cf. Valk. Recitat versum Schol. Thucyd. IV, 92. p. 291, 16.

162. *ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι* — ⊱ „*ὅτι ὡς περὶ ἑτέρων λέγει τρεχόντων περὶ Ἕκτορος ψυχῆς, αὐτοῦ τοῦ Ἕκτορος ἑνὸς ὄντος τούτων*" Schol. A.

Ceterum grauis animo suspicio insidet, totam comparationem et vss. 162—165 esse profectos a seriore rhapsodo: nam antegressa oratio variatur; nihil amplius; tum non bene respondet comparatum; vt equi curules currunt circa metam, magno praemio proposito: *sic ter* circa vrbem currebant Hector et Achilles: *ὡς τὼ τρὶς*

Πριάμοιο πόλιν πέρι δινηθήτην. qui verſus omnino ambiguitate laborat: et effictus eſſe videtur exemplo Hectoris ter circa σῆμα Patrocli raptati ab Achille Ω, 16. Nihil deſiderari poterat in antiquo carmine his omiſſis; nam ſic ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο.

Memorata tamen eſt haec ternorum curſuum fuga, et mox raptati ter Hectoris caeſi circa vrbem, paſſim ab antiquis, ſeu Cyclici alicuius inuento, ſeu Tragicorum. cf. ad Virgil. Aen. I. Excurſ. XVIII. Ipſe Strabo, vbi recens Jlium ſitu ab antiquo Jlio diuerſo conditum ſuiſſe contendit, hoc argumento vtitur lib. XIII. p. 895 A. οὐδ' ἡ τοῦ Ἕκτορος περιδρομὴ ἡ περὶ τὴν πόλιν ἔχει τὸ εὔλογον. οὐ γάρ ἐστι περίδρομος ἡ νῦν, διὰ τὴν συνεχῆ ῥάχιν· ἡ δὲ παλαιὰ ἔχει περιδρομήν.

περὶ τέρματα. Schol. A. ἀντὶ τοῦ, διὰ τὰ τέρματα. εἰς γὰρ τούτους (immo ταῦτα) τὸ τέλος τῆς νίκης ἀπόκειται. ἐπεὶ, εἰ περὶ τὰ τέρματα δραμοῦσι, εὐφυῶς κάμπτειν οὐ δύνανται. οὕτως Εὔβουλος. Quis hic ſit, alii doceant. Sed ſententia haec eſſe videtur: non *circum metam* eſſe περὶ τέρματα, ſed *propter metum*, victoriam, quippe extrema curriculi meta abſolui victoriam: (περὶ τέρματα. τὰ τέλη τῆς νίκης ait Schol. T. V.) Haec ne prorſus abſurda habeantur, reputandum eſt, grammaticos de *celete* haec accipienda eſſe ſtatuiſſe, qui ad metam ſubſiſtit, non curſum circa metam flectit. Suſpicor canere voluiſſe Eubulum, ne circa vrbis ambitum factus eſſe curſus exiſtimaretur, vi comparationis περὶ τέρματα, ideoque hoc aliter expoſuiſſe, ne eſſet, flecti curſum circa metam: hoc metuentes debebant περὶ τέρμα accipere de curſu iam verſus metam tantum non peracto: quo temporis articulo equi concitatiore curſu rapiuntur. — περὶ τέρματι. Medic.

163. τὸ δὲ μέγα. Male Barn. τὸ δὴ μ. mutarat. Idem „γρ. τροχόωσι." — μέγα τὸ δὲ Par. H. τὸ δὲ κεῖται μέγ' ἄεθλον vn. Vindob.

164. ἢ τρίπος, ἠὲ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνειῶτος. Sch. „quod ambiguum est, siue mulier ἀνδρὸς τεθνειῶτος an ἐπὶ τεθνειῶτι ἀνδρί· atque hoc vnice verum. Non enim alios nouit agones Homerus quam funebres." (scil. nondum ἀγῶνες στεφανῖται erant, sed tantum χρηματῖται) Haec Sch. A. B. T. V.

Dicas quomodo tam inepte quaeri aut dubitari potuit! Scilicet scriptum olim fuit seiunctim ἀνδρὸς κατὰ τεθνειῶτος. vnde Sch. B. ἡ κατὰ ἀντὶ τῆς ἐπί. ne in errorem similem inducaris, mutaui interpunctionem vt pateat, ἀνδρὸς κατατεθνειῶτος iungenda esse cum superioribus: ὡς — τρωχῶσι, sic vt interposita sint illa: τὸ δὲ μέγα — γυνή.

κατατεθνηῶτος Barocc. Mori. Cant. Harl. Lips. Vrat. b. d. Mosc. 2. Par. A. C. G. I. perpetua varietate v. ad Z, 71. H. Stephan. ait scribi quoque περὶ τεθνειῶτος. In capite versus Ἵππος ἠὲ γυνή mirus error Mosc. 2.

165. πόλιν πέρι δινηθήτην. Ita scripturus eram vel sine codice, qui nossem grammaticorum pruritum composita procudendi. Sic tamen quoque legitur in Cant. Mori. Vrat. b. Harl. Ven. A. At vulgatum habet Ven. B.

Ad περιδινηθήτην argutatur Sch. B. T. δίκην τόρνου περιεστράφησαν, et addit, cum celeritatem tum cursum eadem linea factum per eam vocem exprimi. De cursu autem ipso, an circa muros factus sit aut fieri potuerit, nil memorant grammatici; pro eo inepta ζήτησις subiungitur: quae et a Sch. A. ad 202 affertur, a Sch. Leid. et Sch. breu. ad 201. et ab Eustath. ad v. 208. p. 1266, 44. cur ποδώκης Achilles Hectorem non assequi potuerit. Quid respondeat, repetere, nil attinet: nisi forte hoc, quod Achilles exteriore, adeoque prolixiore, gyro currebat.

Quod itaque ad ipsam rem attinet: potest de ea in haud vnam partem disputari. Si ad verbum accipitur, et cursus circa vrbis murum, quantus quantus erat, factus esse ponitur: absurda est narratio. Etsi enim vrbem, quam satis amplam poeta alioqui exhibet, (nolo com-

memorare, eius ambitum LX ſtadiorum edidiſſe veteres in Schol. B. et Leid. aut XXX in Schol. T. V. ad vſ. 208.) ad circuitum quantumuis exiguum reuocare volueris, res tamen eſt abſona; minuitur quoque et in contemtum adducitur vrbis notio. Nec ſatis eſt dicere, rem eſſe epice auctam; nam non mirationem facit, ſed ſtomachum mouet, id, quod primo auditu omnem probabilitatem egreditur. Non itaque poteſt Ariſtoteleum illud huc vocari: abſonum quidem eſſe, mirationem tamen facere, et eſſe τὸ abſonum in re et extra carmen. Niſi hoc admittere malis: poetam epicum ſequi ea, quae primo vtique auditu animum percellant, et deprecari accuratum animi iudicium, quod paullo acutior aliquis ſubſequenti tempore aliqua de re ſeu dicto inſtituat. Movet autem admirationem vel maxime, ſi audieris, ter circa vrbem fugam factam eſſe; vlteriora hoc primo animi impetu nec admitti, nec admittenda eſſe.

Quae cum ita ſint, viſum eſt ingenioſum illud commentum a Lechevalerio et Dalzelio, viris praeſtantiſſimis, in medium prolatum in *deſcriptione Troadis* amplectendum eſſe, quod ex ipſa re ducitur: non circa vrbem, ſed *praeter murum*, ante vrbem, cis et vltra, modo huc modo illuc curſum factum eſſe, et accommodanda eſſe ad hunc ſenſum verba; veram quoque eſſe rem, nam ſpatia curſus videmus deſcribi intra ſpeculam, caprificum et Scamandri fontes, in via publica, ante muros vſſ. 145. 147 atque ita accipiendum eſſe περὶ πόλιν. Ornaui ipſe hanc interpretationem in Notis ad verſionem germanicam libelli 1792 editam. Si tamen quis vſum loquendi et ſenſum ſuum conſuluerit, fatebitur, quisquis haec nullo praeiudicio facto legerit, non aliter quam *circa vrbem* actum curſum ſe intelligere poſſe, et h. l. et vſ. 168 et 251. (etſi forte vſſ. 173 et 230 attemperari poſſit.) Cauſſam huius ſenſus, quam diu haud deprehendere potui, aſſequutus ſum eſſe hanc, quod numerus *ter* adiicitur; nam περὶ πόλιν διώκεσθαι facile aliquis accipiet eſſe, prope, ad, vrbem; at ſi audieris, τρὶς πε-

ρὶ πόλιν διώκεσθαι, non nisi *circa* vrbem id factum intelliges. Ita, nec aliter, sententia se praebet, si legas: Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι — τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Ω, 16. Ipsa verba non aliud admittunt, si audieris διώκεσθαι, ἕλκεσθαι, ἐρύεσθαι περί. v. c. in Platonis verbis de Rep. III p. 391 B. τάς τ' αὖ Ἕκτορος ἕλξεις περὶ τὸ σῆμα τοῦ Πατρόκλου. Contra μάχεσθαι περὶ ἄστυ facilius admittit sensum, ante vrbem, passim, locis indefinitis. Videtur itaque hoc esse concedendum: aut primum carminis auctorem aut eius interpolatorem rhapsodum interposuisse aliquid, quod probari nequeat, saltem quod admodum ambigue dictum sit. De versus autem auctoritate dubitari posse professus sum ad vs. 162.

166. θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο. θεοὶ δ' ἐς π. vt sit ἐςορῶντο Vrat. A. b. cum Par. C. G. K.

δέ ἐ Vrat. d.

Quaeras vbi constituti nunc contemplentur certamen. Schol. T. V. ἀπὸ τῆς Ἴδης ἑώρων. (potius ex Olympo in quem dii redierant sup. Φ, 518. 9.) ὅταν δὲ ἔλθῃ εἰς Ἴδην Ζεύς, ἐπὶ τῷ (f. ἐπὶ τὸ) ἐπισεῖσαι αὐτοῖς τὴν αἰγίδα παραγίνεται.

168. ὢ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ ἄστυ. Inepte Sch. B. T. V. positum esse aiunt pro διώκοντα, cum absonum foret, Hectorem memorari non Achillem. Memorantur vss. 168. 169. ap. Platon. de Rep. III p. 388 C. qui verba Ioue indigna reprehendit; acerbe ea exagitant alii, vt Iustin. Apolog. II. pr. Athenag. Legat. 17.

Pro περὶ τεῖχος est περὶ ἄστυ in Platone l. c.

Ceterum sequens locus et Iouis sermo gemelli sunt iis quae in Sarpedonis fatis nouissimis ab eodem pronuntiata legeramus Π, 431 sqq. vbi v. Obss. ad vs. 432. p. 215.

170. Ἕκτορος, ὅς μοι πολλὰ — „quod deficit περὶ Ἕκτορος." Sch. A. B. Turn. ἐπιμηρί' Ven. B. praefixum habet. Atqui est ἐπικαίειν. ἐπέκηε, mox supple ἄλλοτε μὲν Ἴδης ἐν κορυφῇσι. Erat enim Iouis ara in Ida; vnde nec mirum esse potest, Idam Ioui sacram fuis-

ſe et Iouem Idaeum dictum; alia in acropoli Pergamo. Simili pietatis in ſe laude cumulabat Aeneam Neptunus ſup. Υ, 298. 9.

βοῶν ἐπὶ μηρία ἔκηεν. ἐπέκηεν. latet notio *ἐπὶ τῷ βωμῷ*. Fuere itaque duae Iouis arae, altera in acropoli, altera in Ida.

178. *οἷον ἔειπες. „γρ. ἔειπας“* Barn. Par. T. Pariter Π, 440.

179. 180. 181. Petiti ſunt verſus ex Jl. Π, 441. 2. 3. vbi de Sarpedone ſimilis eſt altercatio Iunonis et Iouis. Et v. 181 lectus quoque Δ, 29.

181. *οὔτι* multi pro *οὔτοι*.

182. *τὴν δ' ἀπαμειβόμενος*. Quae ſequuntur, vix ſunt integra et ſana. Dubitare licet de tota hac *ῥήσει* de Iouis concilio, adumbrato ex aliis locis, vt Δ, pr. Θ, pr. et ſuper Sarpedone Π, 431 ſq. ſitne ea a prima manu, ſaltem hi verſus conſcripti ſunt ex aliis locis; verſus 183. 184. ex Jl. Θ, 39. 40. vbi eadem Iupiter profatur ad Mineruam; at ibi minas Iupiter fecerat; hoc autem loco nihil eſt, quod iratum Iouem et placatum arguat. 185. *ἔρξον ὅπως ἐθέλεις* Δ, 37. ad Iunonem. et *μηδέ τ' ἐρώει* Jl. B, 179.

183. 184. *θάρσει Τριτογένεια* et *πρόφρονι μυθέομαι*. ※ ※ quod verſus hoc loco recte leguntur, minus bene in concilio deorum *πρὸ τῆς κόλου μάχης* (Jl. Θ, 39. 40.) Sic Sch. A. T. V. Mihi tamen multo melius ibi collocati eſſe videntur; cum Iupiter antea iratus ſe placatum eſſe diceret; at h. l. Iupiter a miſeratione exorſus eſt verba. Senſere hoc nonnulli e veteribus; quod colligas e Scholio B. (quod Porphyrii eſſe e cod. Leid. diſcimus) *ὁ νοῦς ἀσαφής, ὅν τινα* (em. *τινες*) *ἀγνοήσαντες, ἠθέτησαν τὰ ἔπη. ἡ δὲ ἀσάφεια ἐκ τοῦ, πρόφρονι.* hoc eos accepiſſe, *οὐ κατὰ σπουδὴν ταῦτα ἀγορεύω. non ſerio haec dico.* At enim *πρὸ* eſſe pro *ὑπὲρ* (quod verum eſt, ſed laudantur exempla parum idonea: Ω, 734. Θ, 57) et *θυμῷ πρόφρονι*, pro *ὑπέρφρονι*, non ſuperbe ac tyrannice ſe haec dicere. (Quid tamen in Iouis verbis erat quod in

eam partem interpretari posse?) Redeundum est ad alterum locum Θ, 39. 40. vbi videbis esse: animo in id inclinato, pervicaciter. quod bene perspexerat Ern. in altero loco Θ, 23 vbi Iupiter ὅτε — πρόφρων ἐθέλοιμι. *si me lubido capiat, si pro imperio velim agere.* Ex eo huc traductum esse censeo non satis commode.

183. Θάρσει, Τριτογένεια. Τριττογένεια et Τριττογένεια aberrationes edd. Τριττογ. etiam in Cant. De voc. vide ad Δ, 515.

185. μηδέ τ' ἐρώει. ὑποχώρει. ἐνδίδου. Sch. A. Hesych. Vidimus iam B, 179.

186. ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην. ὤτρυνε vulgg. Pars codd. ὄτρυνε, in his Vrat. d. μένος Cant. Versus idem Δ, 73.

188. Ἕκτορα δ' ἀσπερχές. Nouam rem narrat Sch. A. ad h. v. notabile esse, quod *solus* Homerus pugna caesum, *reliqui omnes* Hectorem ex insidiis ab Achille interfectum narrant." Ex horum itaque scriptis suam narrationem concinnauit Dictys lib. III, 15.

In ἀσπερχὲς κλονέων, in ἀ. μενεαίνων aberrarant Par. G. I.

189. ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι — Ornata comparatio; pro simplici oratione: ὡς νεβρὸς οὐ λανθάνει κύνα, ὣς Ἕκτωρ οὐ λῆθεν Ἀχιλλέα.

190. διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας. (ἡ) „ὅτι (ἀντὶ τοῦ·) δι' ἀγκέων καὶ βησσῶν, vt διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα" (Il. K, 298) Sch. A. B. T. V. Sch. br. Eadem Scholia B. T. V. partes montium vocabulis propriis designant. Pro ὄρεος est ὄρεσσ' in vno Vindob.

191. καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ. ὑποπεσὼν Sch. B. T. Est πτήσσειν et πτώσσειν de auibus proprie et animantibus aliis prae metu se contrahentibus capite demisso, vt bene Ernesti obseruauit; verbum certatim a bonis scriptoribus vsurpatum; vnde etiam Latini, inprimis Cicero, contractionem animi et similia dixerunt. πτῆξε lectum erat supra Ξ, 40. transitiue; sed de lectione dubitari vidimus.

192. θέει ἔμπεδον. ἀνενδότως. ſine remiſſione. Sch. B. T. V. narrant, alios accipere: expreſſis in ſolo veſtigiis. Mirum acumen!

ὄφρα κεν εὕροι Lipſ. Vrat. b. Par. A. pro εὕρῃ. ἄρῃ. Par. B. vitio calami.

194. ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων. ⊱ „quod *Dardania* porta nunc eſt quae ſupra Σκαιαὶ πύλαι." Sch. A. At Sch. T. V. τὰς Δαρδανίας πύλας ἀνατολικὰς θέλουσι, Σκαιὰς δὲ πρὸς δυσμὴν νευούσας.

ὁρμήσατο Lipſ. forte pro ὁρμήσαιτο, ait Ern. ſicque eſt in Par. A. et vno Vindob.

195. ἀντίον ἀΐξασθαι ἐϋδμήτους ὑπὸ πύργους. Vn. Vind. et Vrat. d. ἀντίος. ὑπὸ πύργους receptum ex codd. Mori. Harlei. Vrat. A. d. Par. G. H. I. cum Veneto. pro vulgato ἐπὶ π. Melius erat, eum ſuccedere muris, quam accedere. Conueniunt autem haec fere cum calliditate Vlyſſis in Dolone a caſtris Troianorum intercludendo: αἰεί μιν προτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιειλεῖν. K, 347.

197. τοσσάκι μὶν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθάς. ⊱ „quod προπάροιθεν et de loco poteſt accipi, εἰς τοὔμπροσθεν, et de tempore πρότερον φθάσας, quod et verum (ὃ καὶ ὑγιές) — porro, πρὸς τὸ παραφθὰς, ὅτι κακῶς ἀντὶ τοῦ παραφθάσας. (perperam dictum hoc; v. ad H, 144.) Recte Euſtath. παραφθὰς, προφθάσας. vocem recepit Barnes, cum antea vbique legeretur παραστάς. Ait quidem ille in optimis edd. legi παραφθὰς, quod in margine Baſileenſium, ſed in nulla ed. editum vidi. In codd. autem bonis occurrit: Ven. Townl. et ceteris; παραστὰς tamen in Lipſ. Par. A. C. L et cod. Alteri.

ἀποστρέψασκε. Schol. Townl. Vict. ἀπεστρέψασκε, καὶ παρετρέψασκε διχῶς. debuit lectum eſſe ἀπετρέψασκε. nec male hoc.

198. πέτετ' αἰεί. „οὕτως διὰ τοῦ ε." Sch. A. Fuit ergo etiam πέτατ' αἰεί.

Deleui γ' quod poſt πεδίον irrepſerat iam in Ald. 2. aberat in Flor. Ald. 1. Rom. et exulat a Codd. et Euſtath.

199. 200. 201. ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ. — „ἀθετοῦνται tres versus, quod et compositione et sententia exiles sunt. Declarant enim, cursum effectu carere, nec praeteriri posse alterum; quod contrarium est illis v. 162 ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι" Sch. A. Vltima non video quam commode memorentur. Verum crisis per se fundum idoneum habet; nam in v. 199 deest subiectum, saltem τις, et in vs. 200 οὐδ' ὃ διώκειν, idem dicitur, quod iam in anteced. versu dictum erat. Etsi comparatio per se non est absurda. nam aliquamdiu nec Achilles Hectorem assequi, nec hic illum effugere potuit. At dubito Homero dictum esse διώκειν pro καταλαβεῖν, καταμάρπτειν, κιχάνειν. Non attenderunt ad vsum τοῦ διώκειν Homero proprium, de quo iam supra vs. 158 monitum fuit, Sch. B. Townl. Vict. nec, qui veteres memorat, Eustathius.

Ceterum negari nequit, interposita comparatione totius loci sententiam et iuncturam turbari. Per se enim bene iuncta sunt illa: τοσσάκι μὲν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεί· λαοῖσι δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεύς, οὐδ' ἔα — Male contra cohaerent illa ὡς ὃ τὸν οὐ δ. et πῶς δέ κεν etc. Video quoque Bentleium hos tres versus 202. 3. 4. signasse tanquam eximendos. Legerat tamen locum Virgilius, eumque expressit Aen. XII, 908 sqq.

200. οὔτ' ἄρ' ὃ τὸν δύναται. Turneb. ὁ τοῦ δ. vitio operarum.

201. ὡς ὃ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι. Ven. ὣς ῥα τὸν, cum Medic. Vrat. b. Par. B. F. G. I. Attamen Schol. A. ἐν ἄλλοις· ὡς ὁ τόν. In Par. A. D. erat οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται repetitum. In Schol. Townl. Vict. notatur: ὅτι τὸ μάρψαι ἐπὶ ποδῶν εἴρηκε. „γρ. οὐ δύναται, vt in vn. Vindob. et οὐ δύνατ' ἀμμάρψαι" Barnes.

202. πῶς δέ κεν Ἕκτωρ Κῆρας ὑπεξέφερε θανάτοιο. ξ— „πρὸς τὸ ζητούμενον, quomodo ποδώκης Achilles non

insequitur Hectorem?" quod iam vidimus ad 165. Scilicet, quia Apollo ei adfuit.

πῶς δέ κεν — ὑπεξέφυγεν. Ita legebatur. Alii acceperunt verba ἀορίστως, (atque adeo scribere debuere πώς,) ἐξέφυγε δ' ἄν πως ὁ Ἕκτωρ τὰς κῆρας, εἰ μὴ πύματον συνήντησεν αὐτῷ ὁ Ἀπόλλων." Schol. A. ita vero sententia contraria ei, quae requirebatur, existit: nam Apollo addit nouum vigorem] Hectori. Tum praeter omnem morem ab initio sententiae πώς ita poneretur.

Eadem Schol. A. ἠξιοῦσι τοῦτον τὸν στίχον καθ' αὑτὸν ἀναγινώσκεσθαι, ἐπεὶ ἐρωτητικός ἐστι, φασίν. Sic et nos vulgo facimus. Solet per interrogationem efferri, quod proprie affirmatiuum erat: οὐ δέ κεν Ἕκτωρ. Ita tamen prorsus turbatur sententiarum iunctura: „nec hic effugere, nec alter assequi poterat; quomodo enim Hector effugere potuisset, nisi Apollo vltima vice ei succurrisset et vires subministrasset?"

Saltem itaque seiungendae erant sententiae et distinguendae, etsi sic hiantes: vt post οὐδ' ὃς ἀλύξαι prorsus noua sit sententia; et iterum fiat tertia vs. 205. λαοῖσι δ' ἀνένευε.

Verum latet fraus in voc. ὑπεξέφυγε quod prorsus sententiam iugulat; non enim *effugit* mortem, sed *mortem* tantum *distulit* Apollinis vltima vice succurrentis Hectori opera. Legendum erat cum Aristarcho ὑπεξέφερε. ἐκφέρειν, ὑπεκφέρειν, *proferre, prorogare, differre.* Cum Achilles, tantopere pedum celeritate praestans, hac arte vteretur, vt semper interiore gyro curreret, et Hectorem a muris prohiberet, *quomodo differre, aliquamdiu saltem, mortem potuisset Hector, nisi Apollo eum confirmasset.* Vulgarior vsus loquendi toties obuius τοῦ ἐκφυγεῖν θάνατον, et κῆρα, et ὑπεκφυγεῖν θανάτοιο κῆρα, vt E, 22. Π, 687 facile expulit alterum exquisitius dictum. Alibi vtique ὑπεκφέρειν, est ὑπεξάγειν, subducere e discrimine, vt vidimus O, 628. E, 318. Cum loco nostro, multo magis, quam cum Θ, 268 ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερε σάκος, conuenit glossa Hesychii: ὑπεξέφερε,

προέτεινε, προεβάλλετο. Aristarchea lectio memoratur non modo in Schol. A. sed et in Schol. Vict. Townl. „γράφεται ὑπεξέφερεν. ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ· ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται“ O, 628. quae tamen vix bene conueniunt. Praefixa ea quoque est Schol. br. verum cum interpretatione: ὑπεξέφερεν. ὑπεξέφυγεν. ὠλίσθησε. et iterum: πῶς δέ κεν Ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφερε θανάτοιο. καὶ τὰ ἑξῆς. πῶς δέ, φησιν, ὁ Ἕκτωρ ἠδύνατο διαφυγεῖν τὸν Ἀχιλλέα, εἰ μὴ ὑστάτην βοήθειαν παρέχων αὐτῷ ὁ Ἀπόλλων ποδώκη ἐποίησεν. Saltem apparet vel sic, vulgarem lectionem venisse in locum exquisitioris vocis.

204. ἐγγύθεν — λαιψηρά τε γοῦνα; posse interpungi post γοῦνα, aut continuari sententiam vsque ad ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι, pronuntiat Schol. A. alterum hoc vix tolerabile!

205. λαοῖσι δ' ἀνένευε. Barocc. Harlei. et Mosc. 2. pro var. lect. Mori. Vrat. d. Par. A. G. I. duo Vindob. ἄλλοισιν δὲ. Megaclides apud Schol. A. T. V. figmentum, πλάσμα, hoc dixerat esse; quomodo enim tot millia hominum nutu auertisset a pugna?“ In Schol. T. V. est: πῶς γὰρ τὰ ἡφαιστότευκτα ὅπλα εἰσίν; quae quid huc faciant, non assequor. Quaestio ipsa est inutilis. Mirationem facit res, non vero fidem et probabilitatem egreditur.

Ceterum ad h. v. respicere putandus est Aristoteles de Poet. c. 24. et 25. priore loco, vt doceat, discrimen esse inter narrationem epicam et drama in apponendo τὸ θαυμάσιον, etiamsi ἄλογον est: μᾶλλον δὲ ἐνδέχεται ἐν τῇ ἐποποιΐᾳ τὸ ἄλογον, δι' ὃ συμβαίνει μάλιστα τὸ θαυμαστὸν, διὰ τὸ μὴ ὁρᾶν τὸν πράττοντα. ἐπεὶ τὰ περὶ τὴν Ἕκτορος δίωξιν ἐπὶ σκηνῆς ὄντα γελοῖα ἂν φανείη, οἱ μὲν ἑστῶτες καὶ μὴ διώκοντες, ὁ δὲ ἀνανεύων. ἐν δὲ τοῖς ἔπεσι λανθάνει. et in altero loco, vbi docet, posse aliquid peccari, quia falsum sit per se; bene tamen se habere, quia habet vim poeticam, dum verbi caussa facit admirationem: παράδειγμα ἡ τοῦ Ἕκτορος δίωξις. Scilicet ἄλογον

est etiam hoc, quod cursus tam longus circa vrbem ter factus esse narratur.

ἀνένευε. ἀνένευσε Vrat. d.

206. οὐδ' ἔα ἱέμεναι ἐπὶ Ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα. Legebatur οὐδ' εἶα ἔμεναι, quae Turnebo debetur: nam in Rom. per incuriam operarum expressum erat οὐδ' ἔα ἕ-μεναι, et in Ald. 2. οὐδ' εἶα ἱέμεναι, (quod et est in vno Vindob. in altero οὐκ ἔα) vnde fecit Turnebus οὐδ' εἶα ἔμεναι, quod tamen etiam Eustathium legisse video p. 1266, 48 et ex Harlei. laudat Bentl. At in οὐδ' ἔα ἱέμεναι consentiunt codices omnes, cum edd. Flor. Ald. 1. eamque exhibuit Valk. probauit Ernesti, qui erroris fontem bene detexit, et reposuit Wolf. ἔα puta esse pro ἔας.

ἱέμεναι ἐπὶ Ἕκτορι. ἀφιέμεναι. ἀφιέναι. alias esset ἐπὶ Ἕκτορα. De hiatu ἐπὶ Ἕκτορι nil monet Bentleius. Posse eum h. l. ferri bene sentio. si tamen ille ex vero Homero exulat, dicendum est etiam hunc versum expletiuum esse et serius accessisse.

207. μή τις κῦδος ἄροιτο βαλών, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι. ἄροιτο ἑλὼν Cant. et ἔλθῃ Vrat. b. Par. F. Vulgatum est in Plutarchi Pompeio p. 634. B vbi exploditur Achillis vanitas et cum ea comparatur multo maior vanitas Pompeii cum malignitate coniuncta. De iunctura τοῦ μή cum optatiuo v. Excurs. II ad lib. VII. p. 406.

208. ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο. „Notant hoc nonnulli tanquam expeditu difficile, cum paullo post dicatur: τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο δίον. inf. 251." Schol. A. T. V. Adde quod iam sup. vs. 165 hoc idem dictum erat. Si tamen, quod ad e. l. suspicatus sum, vterque versus, cum ipsa terna circa murum fuga serius illatus est: bene haec conueniunt; fuga fit ante vrbem inter caprificum et Scamandri fontes: nunc igitur quarta vice eundem ad locum perueneraut, cum Hector substitit et ad pugnam se accinxit.

At veteres etiam ad alteram narrationem de cursu circa muros facto accommodare versum studuerunt. Dio-

cles quid sibi voluerit, non satis liquet: Διοκλῆς φησιν, ὅτι συμβαίνει τῷ κύκλῳ περιτρέχοντι εἰς τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεσθαι. τρεῖς γὰρ ποιήσαντες κύκλους τοῦτον παιοῦσι τέταρτον. Schol. A. T. V. Leid. Quis de hoc dubitet? forte ille nodum quaesiuit in scirpo, quod alibi tantum de trinis cursibus narretur, vnde nunc memoretur quartus?

Quae de ambitu murorum Ilii in Scholiis adscripta sunt, Φασὶ δὲ τὸν παλαιὸν περίβολον Τροίας τριάκοντα σταδίων εἶναι, apposui iam supra ad vs. 165. Alia ἀπορία veterum, ab Eustathio p. 1266, 44. exposita, cur Achilles ὁ ποδώκης Hectorem assequi nequierit, memorata est iam sup. ad vs. 165.

209. καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. Locus praeclarus et vnicus, nisi iam alter de exercitus vtriusque Achiuorum et Troianorum fatis praecessisset Θ, 69 sq. iisdem fere versibus appositus, ita vt quaeri possit, annon hic ex illo effictus aut huc translatus sit. Accedunt tamen nunc noua ornamenta: ᾤχετο δ' εἰς Ἀΐδαο, quod sublimitatem habet ex ipsa re, etsi sensu conuenit cum altero: ἐπὶ χθονὶ ἑζέσθην. tum sensum animi percutit horrore quodam: λίπε δ' Ἕκτορα Φοῖβος Ἀπόλλων. nunc conclamatum esse de Hectore sentimus.

Plutarchus vss. 210—213 apposuit, de aud. poet. p. 165 F. 17 A. narratque praeterea, τραγῳδίαν ὁ Αἰσχύλος ὅλην τῷ μύθῳ περιέθηκεν, ἐπιγράψας ψυχοστασίαν. καὶ παραστήσας ταῖς πλάστιγξι τοῦ Διός, ἔνθεν μὲν τὴν Θέτιν, ἔνθεν δὲ τὴν Ἠῶ, δεομένας ὑπὲρ τῶν υἱέων μαχομένων. Transtulerat ille phantasma poeticum ad aliam pugnam, Hectoris cum Memnone. Subiecit Ernesti in Nota ad h. v. haec: „E mente veterum vnicuique erant sua fata; quae si contraria essent, vt h. l. Hectoris et Achillis, apud Virgilium Aeneae et Turni, minora vincebantur a maioribus. vide P. Burmann. ad Ouid. Ep. I, 28. Virgil. Aen. IX, 136. XII, 725." Comparationem vtriusque loci Homerici, et Virgiliani, ex Macrobio lib. V, 13 apposuit Clarke. Quod per se facile se ho-

minum animis offerebat, fatale saepe hoc esse, vt alter alteri interdum ne fortiori quidem, succumbat, versum est in phantasma trutinationis, quatenus de re dubia et incerta deliberatur tandemque aliquid constituitur. Vnde sup. Π, 658 γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα.

Κῆρας Fata interpretatus est Virgil. XII, 726. *et fata imponit diuersa duorum.* Aeschylus Κῆρας in Ψυχὰς mutarat: v. mox ad vs. 210.

In Quinto oeconomia carminis in Memnonis et Achillis pugna aliter est instructa, satis quidem ingeniose. Adstant Iouis iussu Achilli et Memnoni pugnantibus duae Κῆρες, Parcae, Fata, lib. II, 508. tandem vs. 539 Ἔρις ἴθυνε τάλαντα ὑσμίνης ἀλεγεινὰ, τὰ δ' οὐκέτι ἶσα πέλοντο. In eundem modum accepisse nonnullos etiam Homericum δύο κῆρε, vt sint δύο Κῆρε, *Parcae*, apparet ex Schol. Townl. Vict. Κῆρας, τὰς Μοίρας, γελᾷ δὲ τὸν μῦθον ὁ Ζωΐλος. ποδαπαὶ γὰρ αἱ Μοῖραι, ἐν ταῖς πλάστιγξι καθήμεναι ἢ ἑστηκυῖαι; Similes tamen duas figuras lancibus impositas videbis in patera antiquissima ap. Winckelm. *Monim. ined.* tab. 133 et Lanzi *(Saggio de Lingua Etrusca)* To. II. tab. XII, 4. Homerica in ea expressa putabat Winckelmann, ita tamen argumentum haud conuenit. Sedet enim Mercurius tenens libram, cuius lancibus insistunt duae icunculae, obscura forma, seu Κῆρας, Parcas, seu Ψυχὰς, referentes: adscripta sunt antiquis litteris graecis, saltem Italicis, Etruscas esse volunt, nomina: *Turms* (Hermes) *Achle* (Achilles) et alteri lanci *Efas* (ex ἠϝως, Ἠὼς) h. e. Memnon, seu vt ille Efas seu Eas nominatus sit, seu vt habeatur pro Ἠοῦς scil. παῖς. Adstat Apollo *(Aplu)* deus Achilli infestus, tanquam libripendem increpans. Manifestum fit, fabulam Aeschyli esse expressam, et icunculas τὰς Ψυχὰς esse Achillis et Memnonis: id quod etiam vidit Lanzius, vir doctissimus, p. 224. Incertum autem manet illud: Aeschylus ne primus haec excogitauerit, an ille antiquiora sequutus sit, quae iam in Graecia transmarina ante ipsum nota erant.

ἐν δὲ τίθει fuiſſe haud dubito; ſicque Moſc. 2.

210. τὴν μὲν Ἀχιλῆος. ⟨÷⟩ „quod hinc Aeſchyli ψυχοστασία ducta eſt, ac ſi Iupiter animas ponderet, non mortes.“ ὡς τοῦ Διὸς τὰς ψυχὰς ἱστάντος οὐ θανατηφόρους μοίρας.“ Sic Schol. A. B. T. V. Euſtath. p. 1266, 38 et p. 699, 31. cum Plutarcho de aud. poet. l. c. Reprehendunt quoque illa Schol. B. T. V. οὐ τὰς ψυχὰς, ὡς φαύλως ἐξεδέξατο Αἰσχύλος· ἐπάγει γάρ· τὴν μέν. (τὴν μὲν ſcil. κῆρα genere feminino) τὸ κέαρ δὲ λέγεται οὐδετέρως. ἐπὶ τῆς ψυχῆς.“ Enimuero tantopere ignarus linguae patriae haud fuit Aeſchylus, vt τὸ κῆρ et ἡ κὴρ ab eo confunderetur. ſed, quod non viderunt, Κῆρες Aeſchylo ſunt habitae *Vitae* a fato morti deſtinatae; iam autem ψυχὴ pro Vita frequentatur; potuitque ille ψυχὰς pro Κηρσὶν adhibere. Eadem iam ſup. ad Θ, 70 vidimus.

212. τὴν δ' Ἕκτορος ἱπποδάμοιο. Maximus Tyr. (29) Diſſ. X p. 181. ed. R. ἀνδροφόνοιο recitat; vbi etiam ψυχὰς, non κῆρας, memorat.

ἕλκε δὲ μέσσα λαβών. κατὰ τὸ μέσον Schol. Townl. Vict. Excerpta: „Χρύσιππος ῥῦμα γράφει. τὴν γὰρ ῥοπὴν τοῦ ζυγοῦ ῥύμην καλεῖσθαι.“ Debuit ergo ſcribere ἕλκε δὲ, ῥῦμα λαβών.

ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ. Vrat. d. cum vno Vindob. immutato ordine αἴσιμον Ἕκτορος.

213. ᾤχετο δ' εἰς Ἀΐδαο. verſum vere ſublimem iam antea mirabamur ad v. 209.

λίπεν δέ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων. Mirum eſt, hic vbique λίπε legi in libris; editum quoque ſic in Plutarcho, qui de aud. poet. p. 15 A. recitat vſſ. 210—213.

215. ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. μετηύδα. Par. K. ſollenni varietate.

216. νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα. ⟨÷⟩ „quod Zenodotus νῶϊν legerat, quod eſſet ἡμῖν vel ἡμῶν. at νῶϊ eſt ἡμᾶς vel ἡμεῖς.“ Schol. A. Aliquoties hoc nomine exagitatum vidimus hominem. cf. ad Θ, 352. 377. Scripſerat autem ille νῶϊν ἔολπα.

217. Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας. Cant. Ἀχαιοῖσιν ποτὶ ν.

218. Ἕκτορα δηώσαντε. Edd. δηϊώσαντε. sane sic scriptum antiquis litteris. at si nobis constare volumus, vsui communi in minoribus litteris est obtemperandum; sicque scribitur in plerisque codd. Harl. Mosc. 2. Townl. Leid. Ven. sex Paris.

μάχης ἆτόν περ ἐόντα. Ernesti ait in ed. Stephan. legi δηώσαντε μάχῃ. In ed. Poetar. principum non occurrit ea lectio.

ἆτον, ἀκόρεστον. Barocc. Mori. Vrat. b. ἄατον. v. ad E, 388.

219. οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ πεφυγμένον ἄμμε γένεσθαι. οὔ οἱ non οὐχ οἱ· de quo v. et Excurs. VII ad lib. I. p. 185. sic statim B, 392 οὔ οἱ ἔπειτα. E, 53. O, 496. οὔ τοι Vrat. d. cum vno Vind.

πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι. Barnes ediderat πεφευγμένον, contra codd. quod fecerat quoque Z, 488. ad quem loc. v. Obss. At fuere plures formae: φεύγω, φυγέω, πέφυγω.

ἄμμε. mirum codices paucis exceptis, in his Townl. et vno Vindob. obsidere fere ἄμμι. sic Cant. Mori. Med. Vrat. b. d. Par. A. C. F. ipse Venetus: ad quem tamen Schol. A.: „γρ. ἄμμε, quod haud dubie verum est; namque πεφυγμένον εἶναι est idem quod φεύγειν τινά. Et sup. Z, 488 μοῖραν πεφυγμένον ἔμμεναι.

220. οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων. πάθῃ Mori. Barocc. Lips. Vrat. d. Mosc. 2. vn. Vindob. Par. A. B. C. F. perpetua varietate. Et vtrumque in Homericis obuium post εἴ κεν. v. Excurs. III ad A. p. 74.

πάθοι ἢ κάμοι. Eustath. Si varia est lectio, miror non alibi eam memorari. est ergo interpretatio, eaque satis docta. κακὰ παθεῖν, ἄλγεα παθεῖν, in Homericis saepe occurrunt. At h. l. πολλὰ παθεῖν accedit ad vsum Atticorum: τί παθὼν τοῦτο ἐποίησε; ergo et h. l. *etsi multa fecerit*, tentauerit, molitus sit, nil intentatum reliquerit

ad flectendum Iouem. Nam non conuenit: *multas aerumnas perpessus.*

221. *προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διός.* *προκυλινδόμενος πρὸ Διός*, h. e. *ἱκετεύων.* Schol. B. T. V. breu. vt iterum Od. P, 524. 5. *τοῖς ποσίν. πρὸ ποδῶν Διός.* In iisdem: „*τινὲς δὲ προασπίζων τοῦ Διός*, et addunt: *ἐπειδὴ αἰπεστῇ μάλ᾽ ἐπισείων.* (Il. O, 230. vbi Iupiter Apollinem aegide instruit vt Achiuos in fugam agat.) Non videntur illi *προασπίζων* pro interpretatione *τοῦ προπροκυλινδόμενος* posuisse, quod absurdum esset; sed innuisse Apollinem supplicantem Ioui, vt iterum se aegide instruat.

Non dubito antiquitus pronuntiatum et scriptum fuisse seorsum *πρὸ πρὸ κυλινδόμενος.* vti etiam *προπρὸ* scriptum occurrit: vt in Apollonio aliquoties; v. c. Argonaut. lib. III, 453 *προπρὸ δ᾽ ἄρ ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα.* vbi Schol. *ἐμφαντικῶς αἱ προθέσεις τὴν συνεχῶς ἀνειδωλοποιοῦσαν τῷ νῷ ἐμφαίνουσι. καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ· προπρὸ κυλινδόμενος.* Dionysius tamen de Composit. f. 15 (p. 25 Hudſ.) vim quaesiuit in decompositis; sic et Etymol. Vno quoque ductu exhibet vocem Hesych.

222. *ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι, καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ᾽ ἐγώ τοι·* Vrat. A. *τὸν δέ τ᾽ ἐγώ τοι.* etiam bene. *ἀλλὰ σὺ νῦν μὲν* Par. B. mollius.

224. *ὁ δὲ πείθετο.* Ionice cum codd. Par. A. C.

225. *στῆ δ᾽ ἄρ.* „*ἄρ᾽* vt iusserat Minerua vſ. 222." Clarke.

227. *Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας* — versus frequentatus hac in re: vt N, 45. vbi v. Obſſ.

228. *ἔπεα πτερόεντα προςηύδα. μετηύδα* Par. K. vt modo vſ. 215.

229. *ἠθεῖ᾽ ἦ μάλα δή σε.* — „quod *ἠθεῖον* maiorem natu appellat iunior" Schol. A. cum ceteris Schol. et Eustath. cf. ad Z, 518 vnde apparet, Hectorem natu maiorem fuisse inter Priami filios.

βιάζεται. Cant. *βιάζετο* male.

231. *ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν.* verſus iteratus ex Λ, 348 vt ibi, ita h. l. *στέομεν* Lipſ. Harlei. Vrat. b. Moſc. 2. Par. A. B. C. F. H. Etiam *ἀλλ' ἄγε* et *ἀλλά γε* variat.

Schol. B. T. V. et ad vſ. 247. Leid. „*ἄτοπον, θεὸν οὖσαν πλανᾷν τὸν Ἕκτορα. ἢ τὰ ἴσα πράττει Ἀπόλλωνι, ἐπεὶ κἀκεῖνος ἐπέθετο* (ſic eſt leg. pro *ἐπείθετο*) *Πατρόκλῳ.* inſidioſe Apollo Patroclum aggreſſus erat Π, 788. De cenſura ipſa v. Notam ad vſ. 214. Poeta non cogitavit niſi de finiendo curſu mirabili aliqua ratione, et de adducendo vtroque heroe ad pugnam.

232. *τὴν δ' αὖτε. τὸν δ'* Vrat. A. tanquam Deiphobum.

235. *νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι.* Henr. Stephanus ex ed. Rom. et Euſtath. receperat *τιμήσεσθαι,* quod iterum eiectum eſt et *τιμήσασθαι* repetitum a Valken. et Wolfio, Erneſtio probante. Per ſe in ſimili poſitu vtrumque in Homero frequentatur tempus, et ferri poteſt; vt modo ſupra vidimus. At h. l. codicum omnium auctoritas *τιμήσασθαι* tuetur.

Schol. B. T. V. Leid. br. notant deſiderari *σε.* Omittitur id et alibi. Poterat h. l. legi, *νῦν σ' ἔτι.*

νοέω, animo propoſitum, decretum, habeo: vt Ω, 560 *νοέω δὲ καὶ αὐτὸς Ἕκτορά τοι λῦσαι.*

236. *ὃς ἔτλης, ἐμεῦ ἕνεκ', —* Facile intelligitur *ὃς* produci ante vocalem geminato ſibilo; vt mireris referri verſum inter *ἀκεφάλους* a Grammaticis et ab ipſo Valkenario. Emendarat H. Stephanus: *ὡς ἔτλης,* ex ed. Rom. et Euſtath. cui etiam Townlei. annumerandum eſſe video. Erneſti dubitabat, ſitne ex antiqua ſcribendi ratione *ὃς* pro *ὡς* propagatum. Equidem nullo modo dubito, *ὃς, qui,* eſſe. Conſtanter autem optimi codd. *ὃς* exhibent.

243. *μηδέ τι δούρων ἔστω φειδωλή.* Codd. et edd. in *μηδέ τι* conſentiunt. Itaque dimittendum erat vulgatum: *μηδ' ἔτι.* poſt Valkenarium. *φειδωλὴ* pro *φειδὼ* illuſtrat Euſtath. ex adiectiuo *φειδωλὸς,* quod et agnoſcit Heſych. cum Etymol.

244. ἴνα εἴδομεν, εἴ κεν. In multis ἵνα εἴδωμεν cum vitio metri. Vſum Homericum iam aliquoties vidimus: v. Excurſ. II ad lib. VII, p. 404.

245. 246. εἴ κεν Ἀχιλλεὺς — φέρηται — ἤ κεν σῷ δουρὶ δαμείῃ. Schol. A. monet „ἢ eſſe ſcribendum: ἀδύνατον γὰρ τῷ η συνδέσμῳ ἑπόμενον αὐτὸν ὀξύνεσθαι.“ fateor me haec non aſſequi. hoc video, voluiſſe veteres vltima haec ſeiungere a ſuperioribus interpungendo poſt γλαφυρὰς. vt nunc ſit: ἦ κεν. ſane tua haſta ſic occubiturus eſt. Medic. εἴ κεν σῷ etiam altero loco. Expectabam, veteres offenſos permutatione modorum, maluiſſe δάμηται. Verum vſu Homerico haud raro haec occurrit variatio; v. Excurſ. III. ad lib. I. et Exc. II. ad lib. V.

247. ὣς φαμένη, καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη. „κερδοσύνῃ. In aliis κερδοσύνῃς“ Sch. A. vt ſolet poeta plurali in ſimilibus vocibus vti. Occurrit tamen alterum etiam in Odyſſea. At in καὶ iam veteres laborarunt. Schol. A. ita tuetur, vt ſit ἀλλὰ καὶ, Sch. B. cum Sch. T. V. „vel abundare ait, quod et in Euſtath. eſt, vel φαμένη pro ἔφατο.“ Poteſt non vno modo mutari; verum aut totus verſus eſt inſititius aut eſt male cuſus. Saltem ἅμα ſcriptum malim, quod alibi adiectum.

250. οὔ σ' ἔτι, Πηλέος υἱὲ, φοβήσομαι. ℰ „quod aperte φοβήσομαι eſt pro φεύξομαι.“ Πηλέως Barocc. Cant.

251. τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον. ℰ „quod δίον eſt pro ἐδιώχθην. (ſic et Apollon. Lex. in δίον verſu adſcripto) Nec vero repugnat τὸ τρὶς τῷ τέταρτον, nam quartus curſus nondum erat abſolutus. Sch. A. cf. ad 208. et de trinis curſibus, ad vſ. 165. Additur porro: „γρ. καὶ δίες. καὶ οὕτως εἶχον αἱ χαριέστεραι.“ Sch. A. Quantum aſſequi licet, meliores codices deteriorem lectionem habuere; δίειν enim eſt *fugere*, (et hinc *timere*, vt E, 566. I, 433.) At *fugare* eſt δίεσθαι, proprie, *facere vt alter fugiat*. — Sch. B. Vict. T. Leid. Sch. br. δίον. ἔδειςα vel ἐδιώχθην. vt ἀπὸ στρατοῖο δίεσθαι

(voluit ἀπὸ σταθμοῖο. M, 304 vel ἀπὸ μεγάροιο Od. Υ, 343) vel φοβηθεὶς ἔφυγον. Argutatur alia Eustath.

252. νῦν αὖ τέ με θυμὸς ἀνῆκε. Vrat. b. Par. C. νῦν δ' αὖτε.

253. στήμεναι ἀντία σεῖο· ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην. σεῖο ἕλοιμι. Talis hiatus in Homericis suspiciones monere, iam saepe vidimus. Bentl. ϝελοιμι scribit; atqui id verbum non habet digamma. Si arte factum dixeris, vt recitatio requiescat in media versus parte: ferendum id esse arbitror: quod iam professus sum in Excursu ad lib. XV p. 136. Suspicor tamen hos quoque tres versus 251. 2. 3. ab iis esse insitos, qui semel intulerant ternos cursus circa vrbem. cf. ad vs. 162. 165. Sententia ipsa obvia iam fuit βέλτερον ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἠὲ ἁλώῃ Ξ, 81. vbi v. Obss. add. P, 504—6. Od. Ξ, 183. 4. O, 299. et cf. Il. H, 77. 81. Ψ, 724.

στῆναι ἀντία Vrat. b.

ἤ κεν ἁλοίην. Erat ἁλοίμην male in Flor. et Aldd. Ex Rom. recepit Turnebus ἁλοίην quod codd. habent. „γρ. ἁλοίμην Barnes. e glossa, nescio vnde. Ita tamen Vrat. d. Par. E. Ex aliis locis et ex similibus, vt paullo post 257 δῴη, expectes ἁλῴην. Ita in omnibus locis modo laudatis et I, 588 ὢν ἄστυ ἁλῴη. nec tamen e codicibus laudatum vidi aliud quam vulgatum, nisi quod in Vindob. est ἁλοίμην et ἁλοίμην.

254. ἀλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. — „ὅτι (ἐπιδώμεθα) ἐπιμαρτυρώμεθα." Sch. A. Et ἑαυτοῖς μάρτυρας ἢ ἀναδόχους (sponsores) ἢ ἐπόπτας ποιήσωμεν πρὸς τὸ ἰδεῖν. ἢ εἰς οὐρανὸν ἀποβλέψωμεν οὗ εἰσιν οἱ θεοί. ἢ ἐπικαλεσώμεθα αὐτούς. Sch. B. Leid. V. T. (in quibus post οἱ θεοὶ interponuntur verba: ἢ μαρτυροποιησώμεθα. τοὺς γὰρ μάρτυρας Ἀττικοὶ δήρυς φασί. Monstrum vocis δήρυς, in Schol. Vict. δήους scriptum, corruptum puto esse ex ἵστορας) et Sch. br. Vides grammaticos fluctuantes: primo quod ponitur loco, est verum, ab ἐπιδίδωμι. διδόναι et ἐπιδιδόναι μάρτυρα. quod et h. l. suppletur e vs. seq. δόσθαι θεοὺς μάρτυρας ἐπὶ πράγματί τινι. Alterum est ex

etymo, *ἰδέσθαι*. et tertium eſt ex alio loco ductum K, 463 vbi variat lectio *ἐπιβωσόμεθα* et *ἐπιδωσόμεθα*. v. ad e. l. Etiam h. l. Vrat. d. cum vno Vindob. *ἐπιδωσόμεθ' οἱ γὰρ — ἐπιδώμεθα. ἐπιδῶμεν* eſt in Apollon. Lex. et Heſych. *ἐπιδώμεθα. ἐπιδῶμεν θεούς*. adiectum quoque *ἴδωμεν*. correctum. *ἢ δῶμεν*. At *περιδόσθαι* de ſponſione videbimus lib. ſeq. Ψ, 485.

Bentl. adſcripſerat *θεοὺς πιστώμεθα*. ſagaciter, non vere. haerebat in voce quam ab *ἰδέσθαι* ducebat; vnde quoque tentabat *ἐφορώμεθα*, ne eſſet *ἐπιδώμεθα*.

255. *μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων*. ⊱ „quod *μάρτυροι* pro *μάρτυρες*. Iterata obſeruatiuncula: v. ad H, 76.

ἁρμονιάων. Sch. A. B. *ἁρμονιῶν. ἀφ' οὗ δηλοῖ τὸ, ὁμολογιῶν καὶ συνθηκῶν. συμβόλων*. hoc et Sch. T. add. Euſtath. Apollon. Lex. *ἁρμονιάων. ἐπὶ μὲν τῶν συνθηκῶν*. adſcripto hoc verſu. *ἐπὶ δὲ τῶν ἁρμογῶν*· Od. E, 248. cf. Heſych. in *ἁρμονίας*. Ceterum vox illa hoc vno loco, ſenſu tropico, occurrit; nam praeterea nec *ἁρμόζειν* nec alia inde vox ducta in Homericis habetur.

256. *οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ*. Ad voc. *ἔκπαγλον* ex iis, quae ſunt ap. Grammaticos, nihil huc ſpectat; poſſet eſſe *σε ἔκπαγλον*, vt erat Φ, 452 Laomedon *ἔκπαγλος* qui violenta facit. v. Not. ad A, 146 ſed cum verbo melius iungitur, et *ἀεικίζειν* vel *αἰκίζειν ἐκπάγλως*, *immaniter, immanium hominum more.*

Notabile, quod Hector et nunc, et olim H, 76 ſq. ſepulturae honorem tanto cum ſtudio flagitans, eo tamen priuatur.

257. *αἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς δώῃ καμμονίην*. ⊱ „ὅτι καμμονίη, νίκη, οὐ καθολικῶς, ἀλλὰ ἡ ἐκ καταμονῆς. διὸ ἐπὶ τῶν καταμαχεύντων καὶ πυκτευόντων τίθησιν, ἐπὶ δὲ δρομέων οὐκέτι." Sch. A. Conuenit Apollon. Lex. et Sch. T. *τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην* (vt recte emendatum pro *δίκην*) *δὶς δὲ κέχρηται τῇ λέξει*. Alter locus eſt Ψ, 661. vbi de pugilatu, ad quem maxime Sch. A. ſpectat. Plutarchus inter voces, adiuncta notione notabiles de aud.

poet. p. 22 D. recitat: *καμμονίην δὲ, νίκην Αἰολεῖς, τὴν ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας.* At alii argutati sunt in etymo, et de monomachia interpretari voluere, vt sit ἡ *κατταμονὰς* l. *κατὰ μόνας μάχη.* Hoc est quod Schol. B. cum Schol. breu. interpretatur *τὴν μονομερῆ νίκην.* Sic et Hesych. vbi v. Notas. Eam vocem esse obscuram, profitetur Eustath. p. 1268, 7. Ex vtroque, sed turbate, consarcinatum est Scholion in Etymol. Expedita res est *καμμονίην* bene h. l. pro victoria poni, vt opponatur *τῇ φυγῇ.* cf. ad Hesych.

δώσει Vrat. d. et vn. Vindob. pro *δῴη.*

258. *ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κε σε συλήσω.* Par. K. *ἐπεὶ ἄν.*

259. *ὡς δὲ σὺ ῥέζειν.* *ῥέξειν* Barocc. Mori. Lips. Vrat. A. b. Par. A. B. C. D. L. *ῥέξῃς.* Par. F. *ῥέζε* Par. H. At Schol. A. *ὣς δὲ σὺ ῥέζειν.* (⊱) *ὅτι ἀντὶ τοῦ ῥέζε.*

261. *Ἕκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας.* Sch. A. cum T. V. „*δασυντέον*" h. e. vltimam vocem esse scribendam ait *συνῆμοσύνας*, prisco more. Addit interpretationem, *συνθήκας·* (quam et Hesych. habet cum Sch. Leid. plura videbis ap. Apollon. in *συνώμεθα.*) *σύμβολα καὶ κοινοβουλίας.* Sch. B. cf. Eustath. Ab *ἱέναι* esse *ἥσω, ἥμων, ἡμοσύνη*, patet. Sic et *μεθημοσύνη.* Similia sunt in Etymol.

In Cant. erat *ἄλας τε συνημοσύνας τε*, vnde Bentl. faciebat *ἅλας τε*, (quia molae salsae vsus in foedere erat?)

μεθημοσύνας cum gl. *συνθήκας* Vrat. A.

ἄλαστε. Schol. B. T. V. Schol. br. Eustath. *ἄλαστόν φησι. τὸν ἀνεπίληστα κακὰ δεδορκότα* leg. *δεδρακότα.* *ἀλαστεῖν* iam vidimus, M, 163 et *ἄλαστον πένθος* inf. Ω, 105 et aliquoties in Odyssea. Suidas miscet diuersa: dum ait: *ἄλαστε, ἀνεπίλαστε. τέκνον ἐμὸν ἄλαστε.*

262. *ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά.* Monent omnes, ductam hinc esse notam fabulam Aesopiam; et ad 263. notum prouerbium hinc prouenisse, sic amare amatores, vt lupum agnam. *οὕτω φιλοῦσι λύκοι τοὺς ἄρνας, ὡς φιλέουσιν ἀντερασταί.* In Sch. T. V. etiam versus habetur; *ἄρνα φιλοῦσι λύκοι νέον, ὡς φιλέουσιν ἐρα-*

σται τὴν ἐρωμένην. Vltimum puto adiectum ex interpretatione, et fuisse: ἄρνα φιλοῦσι λύκοι· νέον ὣς φιλέουσιν ἐρασταί. Alio modo vſſ. 262. 3. recitat et adhibet Maximus Tyr. Diſſ. VI p. 92 de auro omnes amicitias intercludente.

263. οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν. Pro ἄρνες, ἄνδρες exhibent Barocc. Mori. Schol. Ariſtoph. Pac. 1076.

λύκοι τε καὶ ἄρνες peccat in digamma; v. Excurſ. III. ad XIX p. 734. etſi alibi quoque in hac voce offenditur; vt Od. I, 226 ἐρίφους τε καὶ ἄρνας. cum fuiſſet ἐρίφους ἄρνας τε. I, 444 ὕστατος ἀρνειὸς, pro ὕστατα ϝαρνειός. 463 πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ. cum eſſet πρῶτος ϝαρνειοῦ λυόμην. K, 527 ἔνθ' οἶν ἀρνειὸν contracte vna ſyllaba οἶν. Ita promta eſt medicina Od. A, 25. Δ, 85. Similiter et h. l. lectum eſſe debuit λύκοι καὶ ἄρνες.

265. ὣς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι. „ἀντὶ τοῦ φιλῆσαι ἀλλήλους" Sch. A. T. εἰς φιλίαν ἐλθεῖν Sch. br. Cum φίλημι h. l. ſit priore correpta, ſupra autem T, 304 et alibi prima producta; manifeſtum fit, duplicem fuiſſe ſtirpem, alteram priore producta, alteram correpta, vnde φιλέω et alia prodierunt; nec cum Clarkio ad futurum recurri poteſt. cf. ad E, 117 et K, 280. Apparet adeo etiam φίλημι priore producta et correpta frequentari in Homericis.

οὔτε τι νῶϊν. Barocc. Vrat. d. Par. C. D. vn. Vindob. οὐδέ τι quod praeferam. οὐδ' ἔτι Vrat. b. οὐδέ τε Med.

266. ὅρκια ἔσσονται, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα. — „ὅτι ὅρκια ἔσσονται. οὐκ ἔσσεται" Sch. A. Verba ὅρκια ἔσσονται, turpem faciunt hiatum. Medicina tamen ad manum eſt. Sollenne quidem eſt poetae τὰ ὅρκια; occurrit tamen quoque Δ, 158 οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον. Fuit forte et h. l. ὅρκιον ἐσσεῖται. quod iam Bentleius ſuſpicatus eſt. Occurrit ἐσσεῖται B, 393 et N, 317.

πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα αἵματος ἆσαι Ἄρηα. *non conueniet inter nos, antequam alteruter proſtratus*

fuerit. Possit aliquis subiicere: ergo tum, cum alteruter ceciderit, erit locus pactioni? Possis quoque putare: esse nouam sententiam ordiendam cum πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε, antequam id fiat, (potius, quam vt id fiat) *alterutrum nostrum cadere necesse est.* Videntur simile quid sensisse Sch. A. B. T. Leid. εἰς τοῦτο ἡ διάνοια καταστρέφει. Et similis locus erat πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν A, 29. ad q. l. vide. Nec tamen h. l. talis interpretatio succedit, quia est οὐ πρὶν, πρίν γ' ἢ ἆσαι. nam in eum sensum scriptum esse deberet πρίν γε ἕτερός γε πεσὼν ἄσει Ἄρην. Itaque dicendum est: ex populari sermone poni aliquid, *quod fieri nequeat,* ad declarandum cum vi hoc, *nunquam* aliquid futurum esse aut euenturum esse; vt sit: nec vnquam amicitia inter nos iungetur.

267. Versum iam aliquoties vidimus. v. E, 289.

268. παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο. „Hoc hemistichium apte vsurpat Cic. ad Att. I, 15.“ *Ern.* Quam varia sit ars pugnandi, tenere licet ex aliis locis, vt de Hectore εὖ οἶδα μάχας etc. H, 237—241. Rem illustraui ad B, 823 μάχης εὖ εἰδότε πάσης. quae h. l. et sup. O, 642 παντοίη ἀρετή est omne genus virtutem et pugnandi artem exserendi; sic enim vox adhibetur: vt Od. Z, 234 et Ψ, 161 τέχνην παντοίην de auri fabro dixit, μῆτιν παντοίην Il. Ψ, 314. οἴμας παντοίας varia carmina, Od. X, 347. et ἱπποσύναι παντοῖαι inf. Ψ, 307. 8.

269. Versus iteratus ex E, 602 et al.

270. οὔ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις. οὔ τοι ἐσθ'. vulgg. edd. Flor. Aldd. et hinc ductae cum parte codd. sine ἔτ' quae tamen est in codd. Mori. Barocc. Leid. Townl. Ven. Vrat. A. et in ed. Rom. quam restituit Barnes.

ἄφαρ, ταχέως versu adscripto Apollon. Lex. h. v.

271. ἔγχει ἐμῷ δαμάα. δαμάσῃ Barocc. Mori. „γρ. ἔγχε' ἐμῷ“ Barnes.

νῦν δ' ἀθρόα abest δ' a Barocc. Par. C.

272. οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων. Harlei. θυίων. Aberat versus a Par. L. κήδεα ἑτάρων. ὑπὲρ ἑταίρων.

275. ἔζετο. Cant. ἄζετο quod ludificari potest. χάλκεον ἔγχος. in alio. μείλινον ἔγχος. Sch. A.

279. 280. οὐδ' ἄρα πώ τι — ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον. ἠείδης. Conueniunt in hanc scripturam partim codices, et ita lectum erat in edd. Flor. Aldd. Turn. mutatum e Rom. ed. ab H. Stephano in ἠείδεις. repetiit antiquum Valken. qui copiose disputat, vt doceat Atticum hoc esse. Fac tamen hoc ita esse; quid tandem Attica ad Homerum? Saltem dicendum erat, Ionicam veterem rationem hanc fuisse. Sane quid Homerica aetate pronuntiatum fuerit, ignoramus. Cum litteris consignaretur Ilias, scriptum est ηεδες. Mox cum diphthongi vsus inualuisset, Attici ε in fine in η mutarunt, apud alios ει frequentatum. Si itaque in Homero Attica forma reperitur, eam deducere necesse est ab exemplis, quae Athenis confecta sunt. Ita de hac doctrina statuendum esse apparet, cuius ceteroqui vsus nullus est alius. Ab εἴδω ductum erat vulgare ᾔδειν, ᾔδειν. vnde ἠείδειν, Attice ᾔδην, ᾔδην et ἠείδην. de quo locus iam a Valk. laudatus est ex Heraclide Alexandrino ap. Eustath. Od. Ψ, p. 1813. Quid igitur Atticorum more habitum fuerit, satis tenemus; quae autem vera sit ratio in Homericis, nullo modo constitui potest; variat quoque lectio in optimis codd. Sic h. l. Venetus A. et B. et cum aliis ἠείδεις. Sic Sch. br. Eustath. Eadem varietas est aliis in locis. cf. Obss. ad A, 70. vbi cum semel η probatum sit in ᾔδη, nec h. l. recedere ab eo vsu satius visum est: cf. ad Γ, 215. 388. Ceterum ἠείδει scriptum et editum quoque in Apollon. Arg. II, 824. et IV, 1700. docente quoque Etymologo hac voce qui praeterea laudat οὐδέ τις ἄλλος ἠείδει δμώων. pro quo οὐδέ τις αὐτὸν legitur Od. I, 205, 6. Tandem cum ϝειδω olim fuisse constet: ἐκ Διὸς ϝηείδης, in metrum peccare visum erat Bentleio. Varie idem tentabat: ἐκ Διόθεν ϝῄδεις. ἐκ Διὸς ἐϝείδεις. ἔκ τευ ἐϝείδεις. Immo vero, si ad antiquam normam scriptura se habuit, fuit ηϝειδης. Nam vidimus ex ϝειδω εϝεισαμην, adeoque etiam αϝειδειν vnde fieri debuit ηϝειδειν.

In Par. D. erat ἢ εἴδεις. in K. ἢ ἴδῃς.

ἤ τοι ἔφῃς γε. si nobis constare volumus, scribendum est ἦτοι *sane.*

281. ἀρτιεπὴς non h. l. in laudem dictum esse, iam veteres praeeunte Aristarcho viderunt: Sch. A. Exc. Townl. — ἀλλὰ ὁ λάλος, καὶ ὁ ἀπηρτισμένον παραλογιζόμενος τὸ δόρυ (*qui paratam iam ad emittendum hastam dolo auertit*) Sch. A. At Sch. B. ἀπηρτισμένος εἰς τὸ λέγειν ὥςτε πιστεύεσθαι. Apollon. Lex. ἀπηρτισμένος τοῖς λόγοις. Similia in Sch. br. Townl. Vict. Leid. Hesych. et secundum veteres Eustath. In etymo sibi non constare homines vides: partim accipiunt, ac si esset ὁ ἄρτιος εἰς τὸ εἰπεῖν. ἀρτιεπὴς non potest esse nisi ὁ εἰπὼν τὰ ἄρτια, *apta, consentanea:* vt αἰσχροεπὴς, παυροεπὴς et al. Sic sunt Musae ἀρτιέπειαι in Theog. Hesiodi 29. ἄρτια βάζειν vidimus supra Ξ, 92 et qui vera dicit, ἀρτιεπὴς est ap. Pindarum. At potest hoc idem fieri insidiose, fraudulenter, sicque h. l.

ἐπίκλοπος μύθων. Varia cumulant grammatici. Sch. A. ἠσκηκὼς λόγοις ἀπατᾷν. (ad sensum bene; sic et alii, vt Sch. B. T. V. L. quomodo vero μύθων conueniat, nondum apparet) οἱ δὲ ἐπιθυμητής. κλέπτεσθαι γὰρ τὸ ὀρέγεσθαι καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων (Od. Φ, 397 vbi Schol. br. similia notant, item Apollon. h. v. Etymol. h. v.) Hesych. in κλέπτεσθαι. ducta forte notione hac ex illo ipso contexto Odysseae. ἢ ἀσκῶν, διὰ λόγων παραλογίζεσθαι. ὡς τὸ· μὴ κλέπτε νόῳ. (sup. A, 132) Scilicet κλέπτειν clam facere, tum subducere, tum ἀπατᾷν καὶ παραλογίζεσθαι, vt est ap. Etymol. Casus secundus tamen alio modo adiunctus est, quam in ἐπίκλοπος τόξων, (*qui insidiatur arcui*) si quidem ἐπίκλοπος μύθων est διὰ μύθων, qui insidiatur *per verba*, verbis. Apollon. Lex. ἢ κλέπτων καὶ ἐξαπατῶν τοῖς λόγοις. In marg. Stephani: „γρ. μύθῳ et μύθοις.“ ductum ex Eustath. per interpretationem arbitror, etsi probasse video Wassium, bene ad sensum; non autem ad syntacticam rationem. Vide an melius sit accipere ἐπίκλοπον, *callidum, peritum*, seu

τρέξων seu μύθων, vt ἔμπειρος λόγων dicitur. Sin hoc displicet, manendum est in eo, vt μύθων sit pro διὰ μύθων, vel μύθων ἕνεκα, quod ad verba attinet. Vn. Vindob. habet, ἐπίκλοπος ἔπλεο μῦθον. Sch. Leid. et br. ἐπίκλοπος. παραλογιστικὸς, ἀπατεὼν, διὰ λόγων κλέπτειν τὴν ἀλήθειαν εἰδώς. Bis vox occurrit in Odyss. Λ, 363 et N, 291 κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, nullo cum adiecto.

282. ὄφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι. Primo ὑποδδείσας, duplicata δδ, debetur grammaticis. Monitum ad M, 413. — μένεός τ' ἀλκῆς τε Barnes. inutili opera, etsi est quoque in Vrat. A. λαθοίμην msf. Medic. Par. F. vn. Vindob. Ald. 2. et hinc profectae. Rediit ad antiquum Turnebus.

283. οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις. Versus iam sup. Θ, 95 lectus, et repetitus ap. Laert. VI, 53.

284. ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον. vel διέλασσον δόρυ διὰ τοῦ στήθεος vel διέλασσον δόρυ (ἐν τοῖς) στήθεσι. cf. ad Θ, 300. ἰθὺς μεμαῶτα vn. Vindob, Par. C. sicque videtur Townl. legisse. στήθεσσι Sch. Exc. c. Stobaeo Serm. VII p. 82. vbi vs. 283. 4. excitantur.

285. νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι. Legitur ἄλευε in Lips. vno Vindob. Vrat. A. Par. C. L. Ven. B. Est et in Schol. br. et in Hesych. Homerus tamen tantum medium nouit, ἀλεύεσθαι, ἀλέασθαι. Et sane ἀλεύω per se habet vim actiuam, facio alios euitare, auerto, propulso vt Aeschyl. VII. ad Th. 88. 141.

εἴ τοι ἔδωκε θεός. Vrat. d. ἤτοι.

286. χάλκεον, ὡς δή μιν σῷ ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο. Ita minus bene continuabatur oratio. At ὡς δὴ dicta sunt optatiue. Monent quoque Schol. A. B. T. V. esse interpungendum post χάλκεον. et ὡς esse pro εἴθε, et μιν πᾶν pro ὅλον ἔγχος. Vidimus ὡς εὐκτικὸν iam sup. Σ, 107 ὡς Ἔρις ἔκ τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἀπόλοιτο. Φ, 279. Ω, 764. — σῷ ἐνὶ χροῒ Cant. nec male.

287. καί κεν. „ἐν ἄλλῳ καί σφιν." Sch. A.

288. σεῖο καταφθιμένοιο. Pro hoc κατακταμένοιο Par. K.

290. καὶ βάλε Πηλείδαο κατὰ σάκος. Legit καὶ μάλα Vrat. d. μέγα σάκος Par. C.

οὐ δ' ἀφάμαρτε. ſcribere iubet Sch. T. et V. οὐκ ἀφάμαρτε δέ. Saltem δὲ delendum.

291. τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ· χώσατο δ' Ἕκτωρ. ⌐ „quod χώσατο pro συνεχύθη" Sch. A. V. T. Euſtath. Sic accipiebant χώσατο N, 165. vbi v. plura. ἀπεπλάχθη Vrat. d. Par. L. vt alibi alii.

292. „ὅττι ῥα. quod ſcilicet." Clarke.

293. οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος. Fuit ad h. l. ζήτησις· in Sch. B. Leid. et in Townl. ad 300. cum Hector alibi duas haſtas habeat (πάλλων ὀξέα δοῦρα Z, 104. Λ, 212.) vbi nunc alteram reliquerit. Λύσις· ſcilicet alteram in curſu abiecerat." Acute! quaſi, ſi duas haſtas ante multos dies habuerat, easdem etiam nunc eum tenuiſſe neceſſe ſit. οὐ δ' diſtincte: pro οὐ γὰρ — Sch. br. nec vero.

294. Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα. ⌐„quod ſemel dixit λευκάσπιδα" Sch. A. Eadem Sch. B. Apollon. Lex. h. v. Addit Euſtath. apud Sophoclem, Ἀργείους λευκάσπιδας dici. Intelligo autem eum, qui ſplendentem clipeum tenet.

ἐκάλει. αἱ τῶν πόλεων, ἐβόα. Sch. T. Vict. Sane parum intereſt; miror tamen ab aliis lectionem haud memoratam eſſe.

297. θάνατόνδε κάλεσσαν. Sic ſcriberem vel ſine codice. Sic tamen Ven. Par. C. E. I. Harlei. vn. ap. Barnes. et vn. Vindob. At δ' ἐκάλεσσαν vulgg.

298. Δηΐφοβον γὰρ — Excidit Scholion Ven. A. γὰρ ὧδ' ἐφάμην Vrat. A.

299. ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη. Vnde tandem compertum hoc habere potuit Hector, Mineruam fraudis auctorem eſſe? Hoc poeta ſcire potuit; non Hector. Suſpicor verſum adſutum eſſe ab aliquo rhapſodo.

301. οὐδ' ἀλέη. Huc ſpectat Heſych. ἀλέη. ἄλυξις. ὃ ἐστιν, ἔκκλισις· quae et in Schol. A. B. T. V. Leid. br. leguntur. Alibi pro eo erat ἀλεωρή. Par. K. ἀλέειν.

ἦ γάρ ῥα πάλαι τό γε φίλτερον ἦεν Ζηνί τε — Erat τό τε in Barocc. Mori. Townl. Vict. cum Schol. πάροιθέ γε. ἐν δὲ ταῖς εἰκαιοτέραις, πάλαι τό γε φίλτερον. φέρτερον Vrat. A. ſed φίλτερον eſt idem quod φίλον, ſollenni vſu Homeri.

In vſſ. ſeqq. facile haeſeris, ſi arguteris. τό γε nihil aliud eſſe poteſt, quam quod mors inſtat; ſiue ex θάνατος repetas τὸ θανεῖν, ſiue alio, et duriore modo, cum Schol. Excerptis ex ἀλέη, τὸ ἀλεαίνειν, vel ἀλέην εἶναι· ergo: inſtat mihi mors, neque eam effugere poſſum, dudum enim hoc *placuit*, *decretum* erat, Ioui et Apollini, qui antea me tuebantur; nunc autem Parca me aſſequitur. Dices Μοῖραν eſſe idem illud Iouis placitum fatale; nam Iupiter decernere dicitur idem illud, quod fatale eſt. Iam ſi eum amabant, quomodo hoc ipſis φίλτερον, ſeu φίλον, eſſe poterat, vt periret? Enimvero ad ſententiam tantum illa ſpectant: iam dudum Iovi et Apollini, qui antea me tutabantur, hoc conſtitutum fuit, vt nunc occumberem; itaque nunc fatalis hora inſtat. Alioqui valde ſuſpicari licet verſus 301. 2. 3. a rhapſodis eſſe aſſutos.

Video nunc, etiam acutiſſimum virum Knight p. 79 in his vſſ. haeſiſſe; verum alia de cauſſa; diſplicuit ei τό· γάρ ῥα, et mutauit οὐδ' ἀλέη γάρ. ἦ ῥα πάλαι.

302. Ζηνί τε καὶ Διὸς υἱεῖ ἑκηβόλῳ. peccabat in metrum υἱεῖ ϝεκηβόλῳ. Legitur diſerte υἷι in Cant. Lipſ. Townl. Par. A. B. C. D. E. K.

302. 303. οἵ με πάρος γε πρόφρονες εἰρύαται. Harl. πάρος περ. εἰρύαται erat lectio edd. inde a Flor. et Rom. Clarke e Schol. br. notatum videns εἰρύατο, εἰρύοντο, ἔσωζον, melius in hoc temporum rationem ſeruari aiebat; idque recepit Wolf. ſane conſentiunt quoque multi codd. in εἰρύατο, Cant. Mori. Harl. Vrat. b. d. Moſc. a. vn. Vindob. ſex Par. ipſe Venetus. In Townl.

εἰρύσατο erat. Enimuero Clarke, vir doctiſſ. non meminerat vſum Homericum vocis *πάρος* cum praeſenti; quem iam A, 553 vidimus, *καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ.* Ξ, 386. 426 *πάρος γε μὲν οὔ τι θαμίζεις.* O, 256 *ὅς σε πάρος γε ῥύομαι.* Sicque ſaepe, vt M, 346. Ξ, 131. P, 720. Υ, 123. 4. vſu fere eo, qui in Latinis eſt voc. *dudum*. Vnde manifeſtum ſit, *εἰρύατο* grammatici correctionem eſſe parum tempeſtiuam.

Verum alterum vitium inhaeret voci, idque proſodicum: ab *ἐρύω, εἰρύω*, ſeruo, tueor, media eſt natura longa, v. Excurſ. IV ad lib. I. Neceſſe itaque eſt reſtituere veram lectionem *πρόφρονες εἴρυνται.*

νῦν αὖτέ με Μοῖρα κιχάνει. Par. K. *κιχάνοι.*

304. *μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην.* ξ— „quod *ἀσπουδὶ χωρὶς μόγου καὶ κακοπαθείας*" Schol. A. *δίχα ταλαιπωρίας* Schol. ceteri. et ſcribitur *ἀσπουδὶ* in Ven. A. et B. et Par. L. Vulgo *ἀσπουδεὶ*, de quo iam vidimus ad Θ, 512. Vis vocis h. l. eſt, non ignaue, ſed, ſtrenue, fortiter.

305. *ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι*, Mirum acumen grammatici Schol. B. et Leid. V. T. *λείπει τὸ ἀγαθόν· ὡς Ἀλκμάν· μέγα γείτονι γείτων.* (quod fere Pindar. Nem. VII, 128 *τί φαμέν κε γείτον' ἔμμεναι γείτονι; χάρμα πάντων ἐπάξιον.*) *ἢ κακὸν τὸ εἰς πολεμίους. ὡς· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν* (Δ, 161) *καὶ· ἔπαθον μεγάλα.* (Pindar. Ol. II, 40. 41). Quidni dicamus *μέγα τι* eſſe ſimpliciter magnum aliquod et ſtrenuum facinus. vt ap. Virgil. IX, 186 aut pugnam aut aliquid iam dudum inuadere magnum Mens agitat mihi.

μέγα τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. Iam B, 119 *αἰσχρὸν γὰρ τοῦτό γ' ἐστι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι*, (*ὥςτε πυθέσθαι αὐτό*) cf. Od. Λ, 76. Φ, 255. Ω, 432. Conuenit alterum: *ἥτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται* Il. Γ, 287. ad q. l. v. Obſſ. *καὶ ὀψιγόνοισι* recitat Cyrill. in Iulian. p. 336.

304. 5. verſus ſententiis ſublimes; quibus vſus eſt Polybius de Cleomene Spartano praeclaro in loco, lib.

V, 38. adhibuit quoque versus, quod Ernesti monuit, Cicero ad Att. X, 1. et ad Diu. XIII, 15.

306. εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ. recte, εἰρύσσατο, non εἰρύσατο. a ϝερυω, traho. v. Excurs. IV ad lib. I. Vrat. b. εἰρύχτο. Et τὸν δ' ἄρα φωνήσας Vrat. d.

307. τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο. Schol. B. T. V. ἀπὸ τελαμῶνος ἤρτηται. „γρ. τέταται" Barnes. ὑπαὶ et h. l. alii.

τό οἱ. seu τὸ οἷ vt alii. Barnes: τὸ οἷ. ἔγκλισιν ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου οὐκ ἐπαινῶ· ὅτι δὲ τὸ κάλλιον ἐκτείνεται διὰ τὸ περισπώμενον οἷ. ἄλλοι δὲ ἀναγινώσκουσι, τόῤῥ' οἷ. „vnde haec sumserit; non apposuit. Inepta vero haec mutatio; nam τό οἱ est ex τό ϝοι. pronuntiatum asperatione geminata, τοϝϝοι. Clarke iam apposuerat: pronuntiatur, vt opinor, τοwwοί. Ernesti „commentum hoc Clarkianum vix probari posse" ait. Scilicet digammi nullam notionem iustam habebat. De τόῤῥα satis multa dicta, sup. ad Π, 228. vt et de οἷ passim.

308. οἴμησεν δὲ ἀλείς. ἡ „ὅτι κἀκεῖ γραπτέον· αἰετοῦ·οἶμα τ' ἔχων. οὐχ, ὡς Φιλήτας, ὄμματα" Schol. A. T. V. Respicit Φ, 252. ad quem locum v. Obss. ibique de οἰμᾶν dicta; quod et lectum sup. vs. 140. idem sane, quod ὁρμᾶν, vnde οἴμημα. οἶμα, Π, 752.

ὥρμησεν pro var. lect. e Seruio ad Virgil. Aen. IX, 563 excitat Barnes.

De ἀλείς, in multis hic quoque ἀλείς, quod corpus collectum notat, v. ad E, 823. Φ, 571.

309. ὅςτ' εἶσι πεδίονδε διὰ νεφέων Schol. Townl. Vict. „τινὲς, ἀπὸ νεφέων." Debuit saltem esse πεδίονδέ τ' ἀπὸ ν.

310. ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. ἄρνα ἀμαλὴν esse pro ἁπαλὴν, νέαν, docent Sch. br. Apollon. Lex. Hesych. Ait Etymologus vocem esse Macedonum; alia argutantur Schol. B. T. V. Leid. Eustath. e quo lectionem extudit Barnes variantem, ἄρνα μαλὴν et καλήν. ἁμαλὴν adspirate Lips. et ἁπαλὴν substituunt Vindob. et al.

πτῶκα iam vidimus P, 676.

ἁρπάξων lectum iam erat in Flor. Ald. 1. Rom. Irrepserat in Ald. 2. ἁρπάζων, quod et ipsum ferri potest, et legitur in Cant. Lipſ. Vrat. A. d. Townl. Par. K. L. Repetiit ἁρπάξων Turnebus; idque firmant codd. in his Leid. Ven. cum Apollon. Lex. in ἀμαλήν.

313. ἀγρίου, πρόσθεν δέ. producta media in ἀγρίου molestiam facit, etiam Bentleio, qui emendat ἀγριόφι, vt Ἰλιόφι. v. ſup. O, 66. Barnes contra etiam ad artem poetae hoc referebat: cum enim Achillis iram pene efferatam per dactylos exprimeret, repente interpoſuiſſe eum ſpondeum, vt nec prudentiam Achilli defuiſſe declararet. Hoc tandem eſt ſapere! Alioqui enim, ait, poterat Homerus ſcribere: Ἀγρίου, ἔμπροσθεν. Enimuero ita ſcribere non poterat, quia vocem ἔμπροσθεν Homerica aetas ignorat.

πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψε. tegendi cauſſa praetendit. Vſum hunc τοῦ καλύπτειν, adhibere aliquid quod tegat, vidimus ſup. Φ, 321 τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.

315. κόρυθι τετραφάλῳ quatuor φάλους, conos, ergo et totidem criſtas habente: v. ad E, 743.

καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι. „αἱ πλείονες, δειναὶ δέ.“ Schol. A. T. V. quod nunc non occurrit in libris. Harlei. περὶ σείοντο.

316. χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος. aberat verſus a Vrat. d. Par. I.

317. οἷος δ᾽ ἀστὴρ εἶσι. Expreſſit et ornauit haec Apollon. II, 40 ſq. de Polluce contra Amycum prodeunte in pugnam.

ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ. vidimus paullo ſupra vſ. 28.

318. Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ. „ὅτι νῦν τὸν ἕσπερον κάλλιστον, ἐν ἄλλοις δὲ τὸν Ἑωσφόρον φαάντατον. καὶ οὐ δεῖ, ὡς μαχόμενον, λαμβάνειν.“ Schol. A. Exſcripſit partem Suidas in Ἕσπερος. Reſpicit locum Od. N, 93 εὖτ᾽ ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅς τε μάλιστα ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἠοῦς ἠριγενείας. Inf.

Ψ, 226 ἦμος δ' Ἑωσφόρος εἶσι, Φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν. Schol. B. T. V. Leid. de ſtella Veneris modo heſpero modo lucifero multa apponunt, nunc vulgata; quae et Euſtath. habet. Praeſtat memorare verſum Callimachi Ἑσπέριον Φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἑῷον in fragm. LII p. 434. Schol. Townl. et Vict. addunt: τὸν Ἕσπερον Πέρσαι μὲν Τήρων, Ἕλληνες δὲ Ἀπόλλωνα Φασί.

Cum eruditum hoc Scholion valde me pupugiſſet, conſului Collegam litterarum cum aliarum, tum Orientis doctiſſimum, *Tho. Chr. Tychſen*, a quo edoctus ſum, vocem Τηρων vix aliam eſſe poſſe quam Perſicum *Tir*, cui notio eſt, 1. nitoris ac ſplendoris, 2. tum ita appellatur planeta Mercurius, tandem 3. eſt Genius menſis Iunii, qui idem in tutela habet pecudum greges. Hactenus comparari ille poſſit cum Apolline *Nomio*. Sufficit tamen ad nominis cauſſam prima ſignificatio ſplendoris.

ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ. Scholia eadem in hac voce haerent, ἵσταται, cum Veneris ſidus inter erraticas ſtellas ſit; reddit igitur, ἀνθίσταται, ἀνατέλλει, aut cum, ſi ille ſub veſperam oritur, ortus eius ſub crepuſculum notari nequeat, μετέωρον ἱστάμενον ἐν τῷ δύνοντι τοῦ οὐρανοῦ μέρει. nimis ſollicite! ἵσταται, ſtat, ſimpliciter pro, eſt, locum habet.

319. ὣς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἦν — neutraliter. poteſt ſubintelligi ἀπέλαμπέ τι, vel Φῶς. Vulgare eſt ὡς αἰχμὴ ἀπέλαμπε, ſic actiue, emittere radios, lucem. Sic Λ, 65. 66 Hector πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ λάμΦ', ὥς τε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.

ἐπέλαμπ' Par. I.

321. ὅπῃ εἴξειε μάλιστα. Schol. B. T. V. ὅπου χωρήσειεν ἡ αἰχμή. καὶ ἀλλαχοῦ: πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη, οὔτησε — Il. Δ, 468 Φυλάσσεται γὰρ τὰ τοῦ Πατρόκλου ὅπλα τρῶσαι. nimis argute; noluiſſe Achillem arma Patrocli haſtae ictu foedare.

322. τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη, ſequitur: Φαίνετο δ' ᾗ κληῗδες. — „quod ſic ſo-

let loqui, ἄλλο τόσον, quoties de toto pars aliqua exigua decedit; vt: οἳ δή τοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω προςέκειτο. Σ, 378. Schol. A. B. V. T. L. Euſtath. Suidas in ἄλλο τόσον. Allata iam erant eadem ad locum Σ, 378. adde inf. Ψ, 454. 455 ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ λευκὸν σῆμα τέτυκτο.

Vt quod mihi verum videtur ex grammatica ratione, ſtatim praemittam: explenda eſt oratio: τὰ τεύχη ἔχε (occupabant, tegebant) χρόα αὐτοῦ (κατὰ) ἄλλο (μέρος) τόσον (pro ἐπὶ τόσον). Iam debebat ſequi: ἐφ' ὅσον μὴ κληῗδες ἔχουσιν αὐχένα ἀπ' ὤμων. ſeiungunt, ἀπέχουσι, h. in interuallo inter iugulum et humerum. Inuertit orationem poeta, et deflexit: φαίνετο δέ, ᾗ κληῗδες ἔχουσι. eodem modo vt in laudato loco Σ, 378.

Erneſti accepit: *totum quantum quantum corpus.* non animaduertens, nec eſſe τόσον ὅσον χρόα, nec ἄλλον τόσον χρόα, ſed ἄλλο.

Sententiam, per ſe expeditam, bene exponunt veteres: τοῦ μὲν Ἕκτορος λοιπὸν σῶμα ὑπὸ τῶν ὅπλων κατεκάλυπτο. Schol. br. et τὸ μὲν ἄλλο σῶμα (τὸ μὲν πλεῖον σῶμα Schol. B. Leid.) καθώπλιστο, γυμνὸν δὲ μόνον διεφαίνετο ἀπὸ τῶν ὤμων ἐπὶ τὸν αὐχένα. Sch. A. B. V. T. L. At iidem tricantur in grammatica ratione. Schol. V. T. Excerpta „τὸ μὲν ἄλλο σῶμα κατείχετο κρυπτόμενον. Schol. B. ἐσκέπετο, ἐκεῖνος δὲ ὁ τόπος ἐφαίνετο, (vel vt Sch. Townl. τὸ μὲν ἄλλο σῶμα ἔσκεπον, τὰ τεύχη, ἐκεῖνον δὲ τὸν τόπον, ἔφαινον.) ὅπου αἱ κληῗδες τῆς λαυκανίης τὸν αὐχένα συνέχουσι (leg. διέχουσι) οἱ δὲ γλωσσογράφοι, τόσον ἀντὶ τοῦ, τὸ σῶμα.“ haec quis tandem aſſequatur! Ita tamen Heſych. ἄλλο τόσον, ἀντὶ τοῦ, ὅλον σῶμα. et Suidas: ἄλλο τόσον Ὅμηρος· τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον. οὕτως εἴωθε λέγειν· ἄλλο τόσον· ἐπειδὰν ἀπολίπῃ τι τοῦ ὅλου μικρόν. ἀτελές. Scilicet haec gloſſa ſpectat ad alterum locum Ψ, 454 ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν. vbi σῶμα ſuppleri poterat, etſi nec ibi ἄλλο τόσον iungi poteſt, ſed eſt explendum: ὃς κατὰ τὸ μὲν ἄλλο (σῶμα)

ἦν Φοῖνιξ ἐπὶ τόσον, ἐφ' ὅσον μὴ λευκὸν σῆμα ἐτέτυκτο ἐν μετώπῳ. v. Obſſ. ad e. l.

Tandem pro τοῦ δὲ, alii τοῦδε. et Vrat. b. τεύχεα vt contracte pronuntietur.

323. τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε. hoc illud eſt, quod miror poetam in vſus ſuos non apertius et ſignificantius vertiſſe; conſpectu armorum Patrocli Achillis iram inflammari neceſſe erat. Hoc eſt, quod Schol. V. T. notant: ἐμφαίνει δὲ, ὅσον ἐρέθισμα ἐνεποίει Ἀχιλλεῖ ἡ θέα αὐτοῦ (leg. αὐτῶν, τῶν ὅπλων).

324. Φαίνετο δ', ᾗ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι. Φαίνετο δὲ (ὁ χροῦς, ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ, μερίδι, ἐφ') ᾗ κληῖδες ἀπέχουσιν αὐχένα ἀπ' ὤμων, (κατὰ τῆς) λαυκανίης. haec erat grammatica ratio, pro qua ſenſum omnino apponunt Scholia. Apponam ſaltem Schol. br. καθ' ὃ μέρος αἱ κατακλεῖδες συνάπτουσι διείργουσαι τὸν αὐχένα ἀπὸ τῶν ὤμων.

κληῖδες, κλεῖδες, κατακλεῖδες, αἱ ἀπὸ τῶν ὤμων διήκουσαι διατάσεις τῶν νευρῶν, καὶ συνέχουσαι τὸν αὐχένα. Schol. B. L. de his cf. ad Θ, 325. 328.

Porro Schol. A. ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων· Φαῖνεν δὲ (in Townl. V. qui eadem fere recitant, eſt Φαῖνον δὲ,) κληῖδες. ἵν' ᾗ ἐπὶ τῶν τευχέων. (vt τεύχεα ſubiectum ſint) τὰ τεύχη οὐκ ἐκάλυπτε τὴν λαυκανίην, ἀλλ' ἐποίει φαίνεσθαι. (pro quo, ἔφαινε.) Ita vero legere quoque debuere λαυκανίην. niſi λαυκανίης μέρος, χώραν, ſubſtituerunt. In vno Vindob. mirum eſt vitium: τεύχε ἔχουσι.

325. λαυκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος. λαυκανίης ex ed. Rom. recepit Turnebus. Addicunt codd. Townl. Ven. cum in Flor. Aldd. eſſet λευκανίης ſcriptum vſitatiore more, quem etiam ſequuntur codd. vt Cant. Vrat. A. b. Moſc. 2. Par. E. Variat quoque lectio in Polluce II, ſ. 206. Heſych. Etymol. At Apollon. Lex. λαυκανίη, ὁ λαιμός. ὁ φάρυγξ. et videtur ea ſcriptio eſſe antiquior, altera communior: ita in Apollonio Arg. II, 192 conſtanter λευκανίη ſcribitur.

λαυκανίην Mori. Barocc. Par. D.

Per opposita *λαυκανίην*, h. e. *στόμαχον*, et *ἀσφάραγον*, *βρόγχον*, apertum fit Homerum discernere duas gutturis partes diuersas, alteram qua cibus potusque defertur, gulam; alteram, faucem, qua spiritus ducitur. In Schol. B. Leid. et plenius in Schol. br. adscriptus est locus Praxagorae, nobilis medici, *ἐν τῇ Ἀνατομῇ*, dignus, quem apponam, ad designandas gutturis interioris partes: „*μετὰ δὲ τὴν τῆς γλώττης θέσιν, ὑπέρκειται κατὰ τὸ ἔσχατον τοῦ οὐρανοῦ* (palati) *ἡ κιονίς*. (vua) *μετὰ δὲ ταῦτα, φάρυγξ καὶ στόμαχος. ἔστι δὲ ὁ μὲν φάρυγξ ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου, ὁ δὲ στόμαχος ἐκ τοῦ ὀπισθίου, προςπεφυκὼς τοῖς τοῦ τραχήλου σπονδύλοις. καὶ ὁ μὲν φάρυγξ ἐμφύεται εἰς τὸν πνεύμονα, ὁ δὲ στόμαχος εἰς τὴν κοιλίαν. μεταξὺ δὲ φάρυγγος τὸ στόμα*. Additur: *Ποσειδώνιος δέ φησι, κατὰ ῥιπὴν τῆς τροφῆς σκέπεσθαι ὑπὸ τῆς ἐπιγλωττίδος τὸν βρόγχον*. Nonnulla ex his illustrantur a Foesio in Oecon. Hippocr. in *φάρυγξ* et *στόμαχος*. plura ap. Plutarch. Sympos. Qu. VII, 1. cf. ad Γ, 292. P, 47.

ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος dictum, sic, quia Homericum est, *ὀλέσαι ψυχήν*, *θυμόν*, vitam *perdere*, pro ea priuari. Sic *ψυχὰς ὀλέσαντες* N, 763 *θυμὸν ὀλέσσαντες* et alia. cf. ad E, 250. Eustathius memorat sumtum hinc esse Euripideum: "*Εκτορος δ' ἀπόλλυται ψυχή*. respexitne Hecubam 21? Ernesti autem putabat Liuium hinc sumsisse de elephanto dictum XXVII, 49. *ea celerrima via mortis*, quod ei in mentem tum veniebat.

326. *τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαὼς ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς*. Iungenda: *ἐπιμεμαὼς οἱ ἔλασεν* (*αὐτόν*). Monet Schol. Townl. Vict. esse h. l. *ὀρθοτονητέον*, *ἐπὶ οἷ*. Aristarchea ea est doctrina, de quo passim est monitum, et modo supra Φ, 174. cf. ad T, 384. A, 368. N, 64. „*τῇ ῥα*. ea inquam." Clarke.

μεμαώς. Harl. Lips. cum aliis, Vrat. A. Mosc. 2. Ven. et septem Paris. *μεμαῶτ'*. aberrat *μεμεῶτ'* Vindob. Ernesti ait, male. quid ni et hoc fieri potuit in pugna?

327. *ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή*. Corrigit et hic *ἄντικρυς* Bentleius.

328. οὐτ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε. „ἀσφάραγον, φάρυγγα“ Apollon. Lex. ὁ γαργαρεών, Schol. B. Leid. esse βρόγχον, ait Plutarch. Sympos. VII, 1. p. 698. Mouit enim disputationem hic locus de ea gutturis parte, quae incolumis mansit, ita vt vocis iter et loquela superesset. Reprehensus ibi erat Plato, qui τὰ πολλὰ διεξιέναι διὰ τοῦ πλεύμονος dixit, quasi per pulmonem potus cibusue transire posset; tum *Protogenes* grammaticus pronuntiat Homerum primum perspexisse, ὅτι τῆς μὲν τροφῆς ὁ στόμαχος ἀγγεῖόν ἐστι, τοῦ δὲ πνεύματος βρόγχος, ὃν ἀσφάραγον ἐκάλουν οἱ παλαιοί. διὸ καὶ τοὺς μεγαλοφώνους ἐρισφαράγους ὀνομάζειν εἰώθασι. itaque Hectoris, inquit, *iugulum* poeta ait esse percussum, quippe quo recipitur cibus et potus, Ω, 641. 2. non vero *guttur* seu *fauces*, quibus aer recipitur, et sonus emittitur. Reponitur ab iis, qui aderant, non conuenire alterum locum Odyss. I, 373 vbi φάρυγος ἐξέσσυτο οἶνος ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι. Dicendum erat, poetas vocibus his non vbique proprie vti, sed cognata permutare. Respexit haec Hippocrates aut quisquis auctor est libri περὶ σαρκῶν (p. 43 ed. Foes.) εἶδον δὲ ἤδη, οἳ σφάξαντες ἑωυτοὺς ἀπέταμον τὸν φάρυγγα (atque is est ἀσφάραγος) πάντεπασι, οὗτοι ζῶσι μὲν, φθέγγονται δὲ οὐδὲν, εἰ μή τις συλλάβῃ τὸν φάρυγγα. οὗτοι δὲ φθέγγονται. Ex Plutarcho locum latine vertit Gellius XVII, 11. et de Platonis asserto disputat quoque Galenus de placit. Hippocr. et Plat. VIII, 9. Breuiora ac disertiora sunt in loco classico Pollucis II, 4. s. 206. Ὅμηρος μέντοι τὸν στόμαχον καὶ λαιμὸν καὶ λευκανίαν καλεῖ, καί φησι ψυχῆς ὤκιστον ὄλεθρον εἶναι, ὅτι διαιρεθεὶς (scil. ὁ λαιμὸς) ἀπόλλυσι τὴν ὁδὸν τῆς τροφῆς. τὸν δὲ βρόγχον ἀσφάραγον καλῶν, καὶ φωνῆς ὄντα πορείαν ἐπιστάμενος, ἄτμητον ἐπὶ Ἕκτορι τετήρηκεν· ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν. Similia sunt ap. Apollon. Lex. in σφαραγεῦντο.

Monet Eustathius fuisse veteres, qui scriberent: οὐδ' ἄρ' ἀπὸ σφαράγου. Sane et σφάραγος et ἀσφάραγος pronuntiatum fuit: v. Etymol, Hesych.

Clarke nihil notauit, nisi suum sollenne: „οὐδ' ἄρ'. *vt ex tali vulnere fieri verisimillimum est*" hoc vero est παραφράζειν. non verborum vim declarare. Est: nec vero nec sane. οὐδὲ δή.

μελίῃ χαλκοβαρείῃ scriptum est in Etymol. in ἀσφάραγος. vt Achilles sit subiectum.

329. ὄφρα τί μιν προτιείποι. — „ἀθετεῖται versus; quia ridiculum est, si Achilles noluit hasta fauces resecare, eo consilio, vt Hector eum alloqueretur. Qui tamen defendunt, aiunt, id quod casu factum est, nunc pro caussa efferri. Simili modo, inquit, damnantur illa: οὐδ' ὅδε δειπνήκει, ὁ δὲ παύσατο θεῖος ἀοιδός. Od. P, 359." Schol. A. Addit Schol. Townl. Vict. duo alia exempla Od. M, 427 ἦλθε δ' ἔπι νότος ὦκα — ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν. et I, 154. 5 ὦρσαν δὲ Νύμφαι — αἶγας, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι. Priorem locum Eustathius quoque excitat; idem hastae vitam et mentem tribui monet. Verbo: dicendum erat, ὄφρα h. l. non esse pro ἵνα, sed, *eo modo euenisse id quod subiicitur;* non caussam, sed consequens declarat; Ictum autem ab Achille ita esse illatum, vt, declinante caput Hectore, non totum guttur abscinderetur.

προτιείπῃ Vrat. A. Mosc. 2. Par. C.

331. Ἕκτορ, ἀτάρ που ἔφης. sic codd. et edd. Flor. Ald. 1. Rom. At Ald. 2. intulerat ἔφησθα.

ἀτάρ που. at tu. enimuero tu forte putasti. Eustath. reddit per δή. Schol. Townl. Vict. ἄφαρ legisse videtur; nam ἄφαρ, adscriptum est, ἀντὶ τοῦ εὐθέως, κούφως, ἀφρόνως. ἴσως, ἐπεὶ ἔλεγεν τίς δ' οἶδ' εἴ κ' Ἀχιλεὺς — φθήῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρί. Π, 860. 1. De hac voce v. ad P, 417.

332. σῶς ἔσσεσθ'. Multi ἔσεσθαι. debebant saltem σῶος ἔσεσθ' scribere. Verum σῶος Homero non frequentatum est. Contra σῶς aliquoties occurrit; σῶς ἔσεσθαι, σώζεσθαι· v. ad N, 773. Schol. Vict. et Townl. σῶς. τινὲς ἐκ τοῦ σόος. ἀλλ' ἔδει σοῦς. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σαός. Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὰ δύο οο εἰς ω συναλείφει. Quae sequun-

tur, sunt corrupta: ἐπὶ νηῶν δέ τινες. ἐπὶ νεάς τε καὶ εἰσιν αὗται ἀντὶ τοῦ ἐπὶ νεῶν. Debuit in his esse appositum ex Alcaeo: ἐπινῶν δέ. nam constat νοέω fuisse quoque νῶ, vnde νώσομαι, νώσῃ, et alia: de quibus monitum a Bentleio ad Callimach. in Ion. 87 τά κεν ἰοῖ νώσῃ. quod indoctior aliquis pro ἐπὶ νεῶν acceperat.

ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα. Schol. T. V. οὐδὲν ψιλῶς. ἵνα παρέλκῃ τὸ δέν. δύναται δὲ καὶ δασέως. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ. Sic intellige, posse οὐδὲν scribi et οὐδέν, οὐδὲ ἕν. esse porro ἐμέ ὀπίζεο pro ἐμοῦ.

333. τοῖο δ' ἄνευθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων. Schol. B. T. V. ἀμείνων σοῦ δηλονότι, non Πατρόκλου." ἀοσσητὴρ, βοηθός. Apollon. Lex. Vidimus iam O, 254. 735.

334. μετόπισθε λελείμμην, μετόπισθε seu τοπικῶς in castris, seu χρονικῶς, μετὰ ταῦτα. Schol. B. V. T.

335. 336. σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς. Schol. A. „οἱ περὶ Ἀντίμαχον, ἐπὶ τὸ γνωριμώτερον, ἑλκήσουσι, κακῶς." leg. iunctim ἑλκήσουσι κακῶς. Ita ille legerat pro ἀϊκῶς, vulgatiori vocabulo. Schol. B. ἀϊκῶς, ἀπὸ τοῦ αἰκέως, ὃ δηλοῖ τὸ αἰκιστικῶς, (sic et Apollon. Lex. h. v. adscripto versu. in Schol. br. est ὑβριστικῶς) γίνεται αἰκῶς et ἀϊκῶς. Schol. V. et T. quorum verba sunt: οἱ μὲν δισυλλαβῶς αὐτὸ προφέρονται, οἱ δὲ συνεστάλθαι φασί. περισπᾶται δέ. ἐστὶ γὰρ ἐκ τοῦ, αἰκέως πεπονθώς. ὃ σημαίνει τὸ αἰκιστικῶς, καὶ χαλεπῶς. ἄλλως· ἀϊκῶς. Ἀντίμαχος, κακῶς. Si vero quaeritur, quomodo Antimachus, si modo is fuit Thebaïdis auctor, ita legere potuerit; probabiliorem rationem eius rei haud reperio, quam vt illum Homericis verbis in carmine suo vsum esse suspicer. Villoison, V. C. Proleg. p. XXIV verba grammatici sic acceperat, vt Antimachum scripsisse putaret ἑλκύσουσι κακῶς. vt hoc adiectum sit tanquam nota grammatici: cf. sup. ad Δ, 439. Ceterum haud dubie ἀεικής, indigaus, fuit prius altero ἀϊκής et αἰκής, a quo αἰκία, αἰκίζεσθαι, cf. ad 266. Habet tamen etiam hic ἀεικῶς scriptum cum Barocc. Mori. Vrat. A. d. vn. Vindob.

ἐλκύσουσ' Mori. Barocc. Vrat. A. Parif. octo. De forma voc. altera ἑλκήσουσ' v. fup. ad 62.

τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί. κτερέουσι Mori. Harl. Mofc. 2. Par. G.

337. τὸν δ' ὀλιγοδρανέων — „ὀλίγον τὸ δρᾶν ἔχων," Schol. B. T. V. viribus iam deficiens. Vidimus iam O, 246. Π, 843.

339. μή με ἔα. vitiofum eft. fuit haud dubie μή μ' εἴα vel μή μ' ἐάα; dummodo disfyllabum hoc fit. cf. ad VIII, 414. Bentl. μὴ ἔμ' ἔα. vel μή μ' ἐάα. Mf. Par. E. μή μ' ἔα. Pro δέδεξο vf. 340. vn. Vindob. δέχεσθαι.

341. δῶρα, τά τοι δώσουσι. τά σοι. Lipf. Par. A. B.

342. σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι. Apollon. Lex. h. v. notat, obferuatam effe hanc vocem ab Ariftarcho, καὶ σεσημείωται διπλῇ, ὅτι σῶμα Ὅμηρος οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηκεν. Tum adfcribitur hic verfus cum Jl. Γ, 23.

ὄφρα πυρός με. ⊱ „quod etiam ii, qui in ipfa patria exfpirauerant, cremati funt" Schol. A. Dicerem faltem, patere hinc, etiam apud Troianos fuiffe morem corpora cremandi. Verum grammaticus videtur refpicere alia loca, in quibus Achiui cremant corpora, vt offa mortuorum in patriam reportent. Ceterum iisdem verbis vfus erat Hector, cum ad pugnam Achiuorum fortiffimum prouocaret H, 79. 80.

343. ὄφρα πυρός με — λελάχωσι θανόντα ⊱ „quod λελάχωσι eft λαχεῖν ποιήσωσι. vid. ibid. H, 80.

344. τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδών. „ἐν ἄλλῳ· τὸν δ' ἀπαμειβόμενος." Schol. A.

345. μή με, κύον. Mori. Barocc. Vrat. d. Leid. κύων. perpetua varietate, vt in Ἕκτορ et Ἕκτωρ v. c. fup. 38.

346. αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνήῃ. Ita, ἀνήῃ ex libris, vfu et ratione grammatica, quam vidimus B, 34. cf. ad E, 598. ad Ξ, 81. Ita vtique Ven. A. B. ἀνήη Harl. Vrat. A. Mofc. 2. Par. F. I. Vulgatum erat ἀνείη, quod etiam eft in Townl. Vict. Euftathius: ἀνείη, ἤτοι ἀναπείσοι. Norat tamen alteram lectionem p.

1073, 28. et Hefychius vtrumque habet: ἀνείῃ, ἀφῇ. ἀνῇ. Et, ἀνήῃ, ἀναπείσῃ. ἀφῇ.

Supra Σ, 175 Hectorem arguebat Iris minatum esse, suffixurum se esse caput Patrocli palo. Expectabam, hoc ab Achille furente ira nunc memorari.

347. ὤμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷα μ' ἔοργας. ὤμ' ἀποταμνόμενον grauius vocabulum desiderari, aut esse dictum pro ἀποσπαράσσοντα, notant grammatici. ἀποτεμνόμενον legunt Mori. Barocc. Lipf.

ὦμ' est in Eustath. et ed. Rom. Vrat. b. d. Mosc. 2.

κρέα ἔδμεναι. non est hiatus, sed κρέα est pro κρέαα ex κρέατα. nisi praestat κρεῖ' ἔδμεναι. Schol. A. T. V. κατὰ συστολὴν τὸ κρέα. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. ἐκτείνει δὲ Τυραννίων (ergone κρεᾶ pro κρεάα?) ἀλλ' οὐδέποτε ὁ ποιητὴς κρεάα εἶπεν.

Ceterum hanc barbariem ista aetate ignotam haud fuisse, et hic locus arguit et sup. Δ, 34. 35. et inf. Hecubae verba Ω, 212. 213. Nota est Tydei crudelitas in Melanippum in pugna ad Thebas: v. Apollod. III, 6, 8. cf. Eustath.

οἷα μ' ἔοργας. h. κατὰ τοῖα οἷα. pro iis quae male in me consuluisti. ὅσσα μ' Vrat. d. vn. Vindob.

ὣς οὐκ ἔσθ' ὅς — ὣς pro οὕτως. Minus bene per exclamationem dictum accipias, ὡς, ὅσον!

349. οὐδ' εἴ κεν δέκακίς τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα. Cum FEIKOΣI olim fuerit, necesse est scriptum fuisse δέκακις καὶ ϝεικοσ. omisso τε quod et abest a libris, vt Par. D. Similem locum vidimus Λ, 25.

„ σημειοῦνταί τινες, πρὸς τὴν εἰκοσινήριτα λέξιν, ὅτι πρὸς εἴκοσι ἐξισούμενα. εἰκοσαπλᾶ." Schol. A. Repetunt haec alii in iisdem Scholiis, et addunt, obseruandum esse, quod ν interponitur in εἰκοσιν - ήριτα. et quod est πρὸς εἴκοσι ἐρίζοντα, ὅ ἐστιν ἐξισούμενα, εἰκοσάκις. Similia sunt in Schol. V. T. Leid. breu. At in Apollonio Lex. posita est vox et versus sine interpretatione; siue e more glossographorum, nude interdum voces notabiles, per se perspicuas, apponendi, siue quod illa excidit; est

ea vtique in Hesych. h. v. Disertissimus locus est Etymologi.

Notant porro, quod *vel*, noua sententia procedere potest inde a vs. 348 vel 349 οὐδ' εἴ κεν ad vs. 352 οὐδ' ὥς σέ γε πότνια μήτηρ, *vel*, vt haec superioribus adiungantur, et noua sententia procedat: οὐδ' εἴ κεν σαυτὸν — Neutrum satis placet, sed adiuncta sunt superioribus ὧς οὐκ ἔσθ' — οὐδ' εἴ κεν, continuata oratione, repetita asseueratione, οὐδ' ὥς σέ γε. ex affectu dicentis.

350. ἄποινα στήσωσι. παραστήσωσι, ἢ ἰσόσταθμά σοι κομίσωσι Schol. B. Alterum verius, appendendo pretio. ἀποστήσωνται sic vidimus N, 745. στήσονθ' Par. F.

ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα. Vitium ὑπόσχονται in multis: Barocc. Vrat. A.

οὐδ' εἴ κεν σαυτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Πρίαμος. „quod hyperbolice dixit haec; Aeschylus tamen vere pari auri pondere redemtum Hectoris corpus exhibuit ἐν Φρυξίν." Sic Schol. A. ἐν Ἕκτορος λύτροις Schol. T. V. Scilicet duplex fabulae nomen fuisse constat.

ἐρύσασθαι. Schol. B. ἀντιστῆσαι. Schol. V. T. πρὸς χρυσὸν ἀντιστῆσαι recte. Est enim ἐρύσασθαι idem quod ἕλκειν, ἕλκεσθαι, de libra et lancibus. Plenius Schol. br. σταθμήσασθαι et ζυγοστατῆσαι. Porphyr. Qu. Hom. 25 addit: ἀπὸ τῶν ἑλκόντων τὸν ζυγόν. Hinc est in Theogn. 77 πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι ἄξιος. Non intellecta vox in Philostr. Apollon. II, 26.

ἐρίσασθαι vitium Lips. Vrat. b.

ἀνώγοι. Ed. Rom. Schol. br. Vrat. d. Par. D. E. F. H. K. ἀνώγει. Lips. Par. A. vn. Vindob. ἀνώγῃ. Sane post εἴ κεν vtrumque in Homero habetur; respondet tamen ἀνώγῃ ceteris, στήσωσι et ὑπόσχωνται.

354. ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται. Scholion tamen excidit; respexit id haud dubie verba κατὰ πάντα δάσονται pro καταδάσονται πάντα. Redditur in Schol. B. κατέδονται. Nam δάζεσθαι, καταδάζεσθαι, μερίζεσθαι, et inde idem quod καταδάπτεσθαι. Docent Etymol. Hesych. cf. Schol. Exc. ad Ψ, 21. Ali-

quoties occurrit in Odyssea. v. c. Σ, 86 μήδεα τ' ἐξερύσας ἐφὴ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. πάντα. Eustath. ὅλον ex vsu poetae.

355. τὸν δὲ καταθνήσκων. Vrat. d. τέσσα δ' ὀλιγοδρανέων. Saltem deb. esse: τὸν δ' ὀλιγοδρανέων vt sup. 337 estque id in vno Vindob. ἀποθνήσκων tamen etiam Apollon. Lex. in voc. καταθνήσκω. p. 386 κατὰ δὲ ἀντὶ τῆς ἀπό. adscripto versu.

356. ἦ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον πείσειν. — „quod in προτιόσσομαι ἀπὸ τῶν ὄσσων ἡ μεταφορά. (quae et in Suida leguntur.) προβλέπω τῷ νῷ. ἀντὶ τοῦ, προέβλεπον. (προορώμην Schol. T. V. προορῶ Schol. br. mutato tempore. Eustath. δηλοῖ τὸ προςβλέπω. ἢ τὸ οἶδα καὶ μαντεύομαι. ad h. l. et alibi aliquoties. At Schol. B. et Leid. προςφθέγγομαι. παρὰ τὴν ὄσσαν. ἢ προορῶμαι. Hesych. προτιόσσεται. προορᾶται. προςδέχεται. προςαγορεύεται. et iterum προςδοκᾷ. At prius non recte fieri, obseruant Schol. T. V. „ἀλλ' οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ ὄσσα ἐπὶ θνητῆς φωνῆς.

Sunt igitur duo in hac voce, quae dubitationem faciunt, prius, sitne ab *ὄσσα, vox*, an a *τὼ ὄσσε, oculi*, alterum, est προτί, quod videntur accipere dictum pro πρό. Quod ad prius attinet, analogia quidem videtur admittere, ὄσσομαι, φωνῶ, ab ὄσσα, vox, et προτιόσσομαι, alloquor, προςαγορεύομαι, et est quoque hoc creditum a nonnullis grammaticis. Verum repugnat, quod ὄσσομαι, simplex, hoc significatu non occurrit, nec ὄσσα est alia vox, quam ominosa, omen. Alterum, quod si προτιόσσομαι, ab τὼ ὄσσε, redditur, praeuideo, προτὶ videtur dictum esse pro πρὸ, perperam sumitur: ὄσσομαι est *video mente*, Od. B, 152 ὄσσοντο δ' ὄλεθρον. πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχον, τουτέστι προςεδόκων — v. Hesych. h. v. et προτιόσσομαι est, mente intueor, tanquam positum ante oculos animo video; eodem modo quo ἐπιόσσομαι sup. P, 381 ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων. vbi v. Obss. Et hoc firmat vsus Odyss. E, 389 πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον. intuebatur animus, tanquam

praesens, exitium, praesagiebat, Ξ, 219. itaque sic quoque accipitur pro animo respicere, Odyss. H, 31. Ψ, 365. Quod ergo προτιόσσομαι reddi bene potest praeuideo, non fit vi praepositi προτι, sed ex ipsa re, quod quae praeuidemus, animo quasi intuemur. Ernesti: „forma haec, inquit, orationis hebraismo similis est: praesensi, me tibi non persuasurum, quod peterem.“ Dicam potius, esse orationem nondum satis ad grammaticam rationem compositam: cum deberet esse: εὖ γινώσκων σε, προτιοσσόμην, ὅτι οὐκ ἔμελλον πείσειν σέ. vel προτιόσσομαι, ὅτι οὐ μέλλω πείσειν σέ. Etiam Schol. A. ἤλλακται γὰρ ὁ χρόνος.

„γρ. πρό τε ὄσσομαι“ Barnes. commentum viri docti parum prosodicum.

οὐδ' ἄρ' ἔμελλον πείσειν. οὐκ εἰκὸς ἦν. Vrat. d. cum vno Vindob. οὐ γὰρ ἔμελλεν..

357. ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἐν Φρεσὶ θυμός. Vincit lectio ἐν Φρεσὶ auctoritate codd. Barocc. Mori. Lips. Vrat. b. d. Par. A. C. F. Vindob. 1. 2. Ven. etsi per se nulla re praestat altera ἔνδοθι, quod et ipsum Homericum esse meminimus statim ex A, 243 σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις et sup. X, 242 ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ.

358. 9. 360. Versus nobiles inter loca de praesagiis morientium et vi animi praesentiendi futura in discessu a corpore: de qua v. ad Π, 854. p. 278 in simili loco de Patroclo. Vtuntur inuento multi. Sic Machaon moriens vaticinatur Eurypylo in Quinto VI, 426. cf. Iacobs ad Tzetzae Posthom. 385. adde praeclarum locum Diodori XVIII pr. Ernesti laudat Latina, Virgil. Aen. IV, 607 sqq. X, 739 sq. ex h. l. ductum. (Silius Ital. II, 696. parum ad rem facit.) Add. Cic. de Diu. I, 30 et ibi Dauis.

358. Φράζεο νῦν, μή τοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι. μήνιμα, μῆνις, (v. Hesych. h. v. cum nota) et hinc irae caussa. Sic iterum Od. Λ, 73 iisdem verbis, Schol. B.

et br. τῆς ἐκ θεῶν βλάβης αἴτιος. Vrat. b. et al. μήνυμα, male.

359. 360. ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε. Ex h. l. petitus est vnus ex variis modis, quibus narrata est facta esse Achillis mors a Cyclicis et Tragicis; et receptum hinc inter vulgata, a Paride sagitta percussum esse Achillem, Apollinis seu opera seu iussu: vnde alii ipsum Apollinem seu Paridis telum direxisse, seu suum telum immisisse narrant; vnde splendidus locus est Horat. IV, 6. pr. et Virgil. Aen. VI, 57 *Phoebe — Dardana qui Paridis direxti tela manusque corpus in Aeacidae.* Ap. Quintum III, pr. in pugna ipse Apollo Achillis talum pedis sagitta traiicit vs. 62. Conuenit Hygin. f. 107. *Hectore sepulto, cum Achilles circa moenia Troianorum vagaretur ac diceret, se solum Troiam expugnasse, Apollo iratus, Parin se simulans, talum, quem mortalem habuisse dicitur, sagitta percussit et occidit.* Primus auctor huius narrandi modi fuisse videtur Arctinus in Aethiopide: Τρεψάμενος δ' Ἀχιλλεὺς τοὺς Τρῶας, καὶ εἰς τὴν (πύλην) εἰςπεσὼν ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται καὶ Ἀπόλλωνος, Proclo inde referente. Caussa igitur irae Apollinis fuit, quod Achilles Hectorem prostrauerat et diris modis corpus eius foedauerat; quod ipsius Iouis iram in Achillem concitauerat: Ω, 112 sqq. ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι Ἕκτορ' ἔχει παρὰ νηυσί. Variarunt tamen poetae caussas quoque irae Apollinis in Achillem: Schol. Townl. et Vict. aiunt, nonnullos hanc memorare, quod, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς Τένεδον ἀνεῖλε τοῦ Ἀπόλλωνος. lege τὸν Τέννην, Cycni creditum filium, vere Apollinis, Tenedi insulae conditorem: v. Schol. Lycophr. 232. 233. forte ex perdita Euripidis fabula, Τέννης inscripta. Pro Tennis morte, Cycni patris caedem memorat Ouidius ex aliis Met. XII, 580 quam Apollo vltus sit sagitta Paridis in Achillem directa. Ceterum ex Apollinis in Achillem ira et vltione nexa erat iterum alia narratio: Neoptolemum, patris caedem vlturum, ad-

iisse Delphos, vt eos diriperet, ibique periisse: v. Schol. Pindari VII, Nem. 58.

ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε. Schol. Townl. Vict. ἤματι τῷ· τῇ ἑξῆς μετὰ τὰς ταφὰς ἀνῃρέθη. „αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος“ Σ, 96. Fuere igitur, qui narrarent, Achillem altero statim post Hectorem caesum die occubuisse. Vulgo tamen interponuntur *pugnae* cum *Penthesilea* et cum *Memnone*, qui Antilochum Nestoris f. ceciderat, vt ap. Quintum lib. I. II. auctore nimirum Arctino in Aethiopide, quod ex Proclo didicimus: *Biblioth. d. alt. Kunst* T. I. p. 33. *Troilum* addidere Sophistae Dares c. 23. Dictys IV, 9. ex antiquioribus haud dubie: si compares Lycophron. 307. et Schol. adde Tzetzam Posthom. 351 sq. cf. Exc. XVII. de Troilo ad Aen. I.

Vidimus variasse poetas in *caussa* et *auctore* mortis Achillis, tum et *de tempore;* variarunt quoque *in loco:* Arctinus simpliciter narrasse videtur, Achillem intra vrbis portam irrumpentem a Paride et Apolline esse interemtum: prorsus vt in Homero: ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσι. Alii in Apollinis Thymbraei templo, seu Polyxenae amore captum, seu fraude Priami, Polyxena promissa, ad pactionem illectum, ex insidiis caesum esse; eaque vulgaris narratio ap. Schol. Lycophr. 269. Dictyn, Dareiem et al. Pleraque horum commentorum a Tragicis profecta esse manifestum fit; forte in his hoc quoque, quod fata Achillis et Hectoris omni modo aequare voluere; ita Achillis corpus praedam canibus proiicere voluit Paris apud Daretem c. 34. illudere cadaueri Troiani ap. Dictyn IV, 12. Et Schol. Vict. Townl. sup. ad 358 μή ὁ ἐμὸς θάνατος τὴν ἐκ θεῶν μῆνιν ἐπί σε ἐρεθίσῃ, ἐπεὶ καὶ αὐτόν σε δεήσει ὑπὸ Τρώων ἑλκυσθῆναι.

360. ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσι. Schol. Pind. Nem. VII, 58 ἐπὶ Σ.

362. ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει. „σημειοῦνταί τινες, ὅτι μόνη κάτεισιν εἰς Ἅδου ἡ ψυχὴ, καὶ οὐ δεῖται τῆς Ἑρμοῦ παραπομπῆς“ Schol. A. Sci-

licet non vbique tam dissertae expositioni mythicae locus est, cuius modi erat Odyss. Ω, pr.

Versus 362. 363. iam lecti erant de Patroclo sup. Π, 856. 857. ad quos v. Obss. Versus inter eos esse quos Plato improbat, de Rep. III pr. propter falsas rerum inferarum notiones, iam ibi vidimus; pariaque Plutarch. de aud. poet. p. 17. vbi ad verba: ἐκ ῥεθέων in codd. affertur, ἐκ σπλάγχνων ἢ μελῶν (de voc. ῥέθος v. ad Π, 856) Vulgata legitur quoque ap. Dionem Or. XXI, p. 508. R.

363. λιποῦσ' ἀνδροτῆτα. in scripturam consentiunt omnes codd. et edd. praeter Turneb. et Barnes c. Clarkio, qui ἀδροτῆτα tuentur. v. ad Π, 857 et inf. Ω, 6.

364. τεθνειῶτα. Etiam h. l. τεθνηῶτα multi, Lips. Cant. Mori. Paris. sex. vt toties alibi. v. ad Z, 71.

προςηύδα. μετηύδα Par. P.

365. τέθναθι. quia post τεθνειῶτα subiungitur nunc τέθναθι, mirum in modum argutantur viri docti. Scaliger, qui contulit h. l. cum Virgilio Aen. X, 743. 744. „*nunc morere; at de me diuum pater atque hominum rex viderit*" non decuit, inquit, Achillem verbum τέθναθι, cum exspirasset Hector. Clarke contra „vim aliquam praeteriti habere hanc vocem pronuntiat, laudatis locis O, 494 sq. P, 404. quae ea vis sit, equidem nullo modo eruere potui. Enimuero, cum Achilles verba haec pronuntiaret, putandus est Hector nondum exspirasse, sed extremum spiritum duxisse. Quid ni enim poeta haec ita narrare potuit, vt prius morte memorata verba morientis subiungeret; quod vulgo ita efferres: cum his dictis Hector exspirauit?"

κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι. Par. L. τεύξομαι. at hoc requireret κηρός.

365. 6. ὁππότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι. Clarke: „quandocunque erit futurum, vt." Graeca hanc vim habent: quando Iupiter voluerit (ὁππότε δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ κεν τελέσαι) id quod fatale est, ad exitum perducere.

ἐθέλῃ. Vrat. A. ἐθέλει. ſicque Par. I. at Par. K. ἐθέλοι.

368. καὶ τό γ' ἄνευθεν ἔθηχ'. Lipſ. Moſc. 2. vn. Vindob. καὶ τό δ'.

370. οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος. Comparat Homerica cum Herodoteis de Maſiſtio caeſo Valkenar. ad Herod. IX, 25. mirantur ibi virum μεγάθεος ἕνεκα καὶ κάλλεος.

θηήσαντο, ἐθαύμασαν. Schol. B. recte, ex vocis vſu ſaepe obſeruato; vt ſup. H, 444. K, 524. Υ, 682. et aliquoties in Odyſſ. cf. ad Ω, 418. Proprium eſſe vſum Homero ait Schol. Apollonii I, 436.

θειήσαντο aberrant codd. rec. οἳ καί ἑ θηήσαντο praefixum Schol. B. male.

Hectorem dignitate corporis inſignem celebrarunt veteres, referente Euſtathio, et laudante narrationem ap. Plutarch. (in Arato p. 1028 E.)

371. οὐδ' ἄρα δή τις ἀνουτητί γε παρέστη. Scriptum ἀνουτητὶ per iota in codd. et edd. temere mutatum in ἀνουτητεὶ a Barnes, vt diphthongo tutior ſit prosodia. Dictum autem hoc, ſenſu actiuo: οὐ χωρὶς τοῦ ἐπιτρώσκειν. Schol. br. εἰ μὴ ἔτρωσεν αὐτόν. Schol. T. V. In Lipſ. eſt ἀουτητὶ, vt ſup. Σ, 536 erat ἄουτος. Barnes laudat e cod. Mori adſcriptum epigramma: Βάλλετε νῦν μετὰ πότμον ἐμὸν δέμας etc. quod eſt quoque in Anthol. Stephani p. 8. Brunck. Anal. To. III. p. 144. XI.

οὐκ ἄρα γέ τις Par. F.

373. ὢ πόποι, ἦ μάλα δή — More ſuo Plutarch. de ira cohib. p. 453 B. verſum in alium ſenſum vocat, de eo, qui placatiore eſt animo. Schol. A. „σαρκαστικὸς ὁ λόγος — et comparat locum alterum: ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ — ſup. Π, 745.

374. ὅτε νῆας ἐνέπρησε πυρὶ κηλέῳ. Ita edd. (ait Ern.) ἐνέπρηθεν Barocc. Harl. Vrat. A. Moſc. 2. Par. G. H. I. K. et defendit Erneſti, eſſe enim: quo tempore incendere parabat naues. Il. I, 585 τοὶ δ' ἐπὶ πύργον βαῖ-

νον κουρῆτες καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ. De πυρὶ κηλέῳ v. ad Θ, 217.

375. ὧς ἄρα τις εἴπεσκε καὶ οὐτήσασκε παραστάς. ⸖ „quod inter dicendum vulnerarunt: ita vt idem ſit atque: ὧς ἄρα τις ἔλεγε καὶ οὐτήσασκε Schol. A. Similia Schol. B. V. T. Leid. qui et addunt: τὸ ὁμοιοτέλευτον latere h. l. quia non ſit in fine verſus. In Vict. adſcriptum verſui: ἀθετεῖται.

In Schol. Leid. adſcriptus eſt locus τοῦ Σεναχηρείμ, qui miratur neminem hunc locum ἠθετηκέναι, in quo non modo ſummae crudelitatis ἔμφασις ſit, verum ſit quoque verſus εὐτέλεια καὶ ἀσθένεια. Lectus tamen ille eſt quoque Dioni Or. XI. p. 180 D. (p. 348. R.) cf. Or. XXI. p. 275 C. D. (p. 508. R.)

376. ἐξενάριξε. Vitium Ald. 2. ἐξενάρηξε.

Notatur verſus ab Apollon. in ἐναρίζει, quod καταχρηστικῶς dictum eſt κατενάριξεν, quod proprie eſt *ſpoliauit*, pro ἀνεῖλεν. vnde emendatur Heſych. h. v.

377. ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν. Barnes: „γρ. πτερόεντα προςηύδα.“ Legitur ſic in Mori. vno Vindob. Eadem varietas ſaepe iam obuia facta.

378. ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες. ⸖ „quod Zenodotus pro his effinxit (ἀντὶ τούτου πεποίηκεν)· Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν. Atqui, ait Schol. A. Agamemnon huic pugnae haud interfuit; ex vulnere enim aeger in caſtris retinebatur.“

At alia eſt lectio: ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος. quae erat in Flor. Ald. 1. Rom. repetiit hanc Valken. „quia verſus vulgatus hoc quidem in loco minus conuenit Achilli“ quid interſit, equidem haud video; adſtipulatur tamen Erneſti. Dixeris tamen, Achilli totum agmen, non ſolum duces fuiſſe appellandos. Atqui qui duces compellat, compellat et milites. Et eſt ſimilis locus de Menelao, eodem cum verſu P, 248. inf. Ψ, 456. 7. Vulgatam tuentur codd. Ven. Townl. cum

aliis bonis codd. et potuit in mentem venire altera lectio, quia is versus aliquoties legitur B, 110. O, 733.

379. ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν. ἐ— „quod in 379—384 caussam praemisit, cum esse deberet: εἶδ' ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν — ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν. Notant similia Schol. B. T. V. Leid. Comparat quoque T. V. πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι etc. τῶ σε χρή. Il. H, 328. Obuia res est etiam in Latinorum periodo.

In Schol. A. subiunguntur haec: ὁ δὲ Διονύσιος (Thrax, puta) διστάζει, μὴ πρὸς τὴν ἀπόλειψιν τοῦ χρόνου. παρασκευάζει γὰρ τὸ· ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο (Ψ, 2.) καὶ· ἐπὶ τὸν ὃς βέβλητο (leg. ἐπίτονος βέβλητο Od. M, 423) τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐσημειοῦντο πρὸς κρίσιν ποιημάτων, ὅτι σπανίως Ὅμηρος κακομέτρους ποιεῖ. Obscura sunt priora; videtur delendum μὴ, nam ille potuit ambigere ad defectum morae s. temporis, χρόνου, cum syllaba breuis sit prima in ἐπειδή. quod addit παρασκευάζει γὰρ, dictum apparet eo sensu, de quo iam alibi monui, cum διασκευασταὶ memorabantur, esse non concinnare carmen, sed mutare, interpolare: vt h. l. ex falsa opinione, peccare in metrum ἐπειδή.

Scilicet, cum apertum sit, pronuntiatum fuisse ἐππειδὴ antiquitus, grammatici tamen haeserunt et versum cum similibus inter ἀκεφάλους retulerunt; qua de opinione aliquoties iam dixi: multa de iis sunt ap. Eustath. Barnes etiam ad h. l. Schol. T. V. br. σημειωτέον, ὅτι καὶ ἀκεφάλοις χρῆται ὁ ποιητής. ὥστε οὐ δεῖ περισπᾶν τὸ φίλε κασίγνητε. Eadem Eustathius afferens οἱ παλαιοὶ φασίν. addit. Occurrit autem hoc Δ, 155. vbi v. Obss. et E, 359. Videbimus hoc ἐππειδὴ inf. Ψ, 2. in Odyssea aliquoties: Δ, 13. Θ, 452. Φ, 25.

δαμάασθαι Cant.

Laudat versum Plutarchus de sui laude p. 542 E. quod minus molesta illa est, si refertur res ad fortunam vel deum, vt h. l. et A, 128. v. ibid. p. 541 C.

380. ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν." alii ἔρδεσκεν. de quo v. ad I, 546. Euſtathius p. 1274, 44 ἔῤῥεξεν ἢ ἔρδεσκεν. ἔῤῥεξεν eſt quoque in Mori. Barocc. Harl. legebatur quoque K, 49. notante Bentl.

ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι. Euſtath. οἱ ἄλλοι, alii illi, οἱ ἑτερογενεῖς δηλαδὴ ἡμῖν τοῖς Ἀχαιοῖς. ὃ δὴ ὁμοίως ἔχει πρὸς τό· ἰχθύες οἱ ἄλλοι. τὸ πρὸ ὀλίγων γραφέν. Erat tamen ibi ἰχθύες ἄλλοι, Φ, 22. ſed erat ibi interpretatio τῶν παλαιῶν, οἱ ἄλλοι, ἀλλοφυεῖς· p. 1221, 33.

381. εἰδ' ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν. εἰδ' ἄγετε. v. ad VI, 376. σὺν τεύχεσι, pro, ὁπλισθέντες. Locus expreſſus a Virgilio Aen. XI, 17 ſqq.

382. ὄφρα κέ τι γνῶμεν. ὄφρα γνῶμεν ἂν (κατά) τι. „γρ. ὄφρα κ' ἔτι" Barnes. forte ex Euſtathio p. 1274, l. 62. ſicque Cant. Mori.

383. ἢ καταλείψουσι πόλιν. (εἰ ἢ) Vrat. b. καταλήψουσι. Vrat. d. καταλείψωσι.

πόλιν ἄκρην. non videtur ipſa Acropolis Pergamus deſignari, ſed omnino vrbs Ilium, quandoquidem et ipſa fuit in alto ſita. Nihil de hoc video monitum; vt nec de nexu ſequentium.

385. ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; verſus iam aliquoties lectus. v. ſup. X, 122. Si in poeta noſtro artis aliquam calliditatem ſuſpicari liceret, dicerem haec eximio cum artificio eſſe tractata. Haud dubie enim ars imperatoria hoc requirebat, vt, caeſo promacho Hectore, iniectis tantis terroribus, e veſtigio vrbem ipſam adoriretur Achilles. Nec tamen hoc praefinito carminis argumento comprehenſum erat. Proluſum quoque dudum ac ſaepe erat, fatale eſſe, ne ab Achille Troia caperetur. Nauigabat itaque in medio duorum ſcopulorum poeta: ſi Achilles ne quidem in animum hoc admiſerat, poſſe nunc Troiam capi, hebes ille et tardus videri debebat; ſin tentaret, turbabantur calculi. Inuentum itaque erat fauſtum, incidiſſe quidem in illud conſilium, ſed auocari ſe paſſum ſummo animi maerore ex amici morte, et properare ad iuſta ei perſoluenda. Be-

ne Schol. T. V. ἐνταῦθα ἀνακύπτει τὸ δεξιὸν τῆς οἰκονομίας, τὸ πρὸ τῆς Πατρόκλου ταφῆς ἐξιέναι τὸν Ἀχιλλέα. cf. Schol. B. Euſtath.

At vero alterum Scholion T. V. haud aſſequor: οἱ περὶ Ἡρόδικον φασὶ προφασίζεσθαι αὐτὸν τὸν περὶ τὰς Σκαιὰς πόλεμον.

pro φίλος διελέξατο θυμὸς eſt φίλα in Par. D.

386. νέκυς ἄκλαυτος, ἄθαπτος. repoſitum ἄκλαυτος pro vulgato ἄκλαυστος auctoritate codd. Lipſ. Vrat. d. vn. Vindob. Ven. ed. Rom. Euſtathii, et Pollucis II, 64 qui vocem ex Homero laudat. Scilicet emollitum videtur id, quod vulgo durius ad aurem — αυστ.

387. 388. ὄφρ' ἂν ἔγωγε ζωοῖσι μετέω, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ. Schol. A. „ὅτι· ζωὸς ἐν Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετείω." forte erat „ὅτι γράφεται· ζ. vel ὅτι ἐν ἄλλοις· ζ. nam fuit diuerſa lectio, quae etiam reperitur in Vrat. A. et b. et in Euſtathio, qui tamen et alterum norat; Barnes illam etiam vulgatae praetulit, et Valkenaer in locum vulgatae repoſuit. Hoc vero eſt nouare praeter neceſſitatem, et, ſi ſemel temere feceris, cur in aliis locis hoc idem pari iure facias. Nihil prorſus ſeu ſenſu ſeu vi ſeu elegantia intereſt, vtrum eligas; tantum ſtudio nouandi et nouitate placere poteſt altera lectio. Conuenit quoque verſus aliis locis: Ψ, 47 ὄφρα ζωοῖσι μετείω. Od. Ξ, 487 οὔτοι ἔτι ζωοῖσι μετέσσομαι. Od. K, 52 ἢ ἀκέων τλαίην καὶ ἔτι ζωοῖσι μετείην. quod alterum hemiſtichium, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ etiam alibi occurrit I, 606. et K, 90 non poteſt pro argumento ſuſpicionis eſſe. Contra vero inſurgere poteſt aliquis in altero verſu, et monere primum, inutile eſſe τὸ ἐν, cum τὸ μετεῖναί τινι omnibus locis iungatur, et deberet eſſe ζωὸς Ἀργείοις μετείω· ſecundo quod friget: donec *inter Argiuos interero viuus*: quaſi res aliter ſe habitura ſit, ſi inter alios, quam Argiuos, vixerit.

ὀρώρει Par. G. H. I.

389. εἰ δὲ θανόντων μὲν καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο. καταλήθηντ' Vrat. d. καταλήθοιτ'. Eſſet ſaltem καταλήθοιντ'.

390. *αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι.* recte sic Cant. Harl. Venetus. Par. F. H. vulgg. *κἀκεῖθι* ex seriore vsu.

Laudantur versus a Synesio, Epist. 123. et 124. notante Barnes; item in Charitone lib. V. extr. et vs. 390 Plutarch. non posse suauiter viui. p. 1104 D. De interpretationis difficultate v. Notas. Si sententia est, in inferis memoriam aliquorum deleri, vt alias Lethe pota omnia vitae pristinae obliuioni traduntur, expeditior esset sententia, si legeretur *εἰ δὲ θανόντες περ κ.* vt tamen nihil inde ad interpretationem proficias.

391. *νῦν δ' ἄγ' ἀείδοντες Παιήονα.* Fuit quaestio: quomodo in Apollinem, Troianis studiosum, Achiuis infestum, cani potuerit nunc hymnus; Schol. B. Leid. Vict. Townl. Atqui promta erat responsio: Paean, *Παιάν*, factum est nomen genericum: quod iam ad A, 473 vidimus. Nec aliter Virgilium statuisse, apparet ex eo, quod ipse *paeana* sic dixit omnino de cantu Aen. X, 738 et VI, 659.

Grammatici tamen multa comminiscuntur: placare Achiuos Apollinem, vt Troiani Mineruam (sup. lib. VI, 87 sq.) aut esse hymnum victoris, inuentum ab Apolline occiso dracone (Pythone); Sch. T. *ἄλλως, παιήονα. τὸν ἐπὶ καταπαύσει κακῶν ᾀδόμενον, ἢ ἐπὶ τὰ μὴ γενέσθαι* (adde *κακά.*) Schol. Excerpt. aiunt proprie sic appellari cantum post victoriam, et esse paeanas duo, alterum ante pugnam Marti, alterum post victoriam Apollini cani solitum. *Παιᾶνες μὲν κῶμος καὶ εὐφημίαι ἦσαν, δύο ὄντες. Ἐνυάλιος, ὅτε ἦρχον, ὅςτε πρὸ τῆς μάχης ἐγένετο, καὶ ἕτερος ὅτε ἐνίκων. δύο δὲ Παιᾶνας ᾖδον οἱ παλαιοὶ, τὸν μὲν πρὸ τῆς μάχης, τῷ Ἄρει, τὸν δὲ μετὰ τὸν πόλεμον τῷ Ἀπόλλωνι. τοῦτον δὲ μετὰ τὴν νίκην τῷ Ἀπόλλωνι ᾖδεν Ἀχιλλεύς.* Commenta grammaticorum!

In Vict. et Townl. Scholion adscriptum est, quod non grauabor exscribere: *ὅτι οὐ μόνον συμποτικὴ καὶ μετ' ὀρχήσεως ἡ πάλαι μουσικὴ, ἀλλὰ καὶ εἰς θρήνους* (*καὶ εἰς θριάμβους* addunt Schol. Excerpta) *ἐπιτηδεία. ἥτις καὶ μέχρι τῶν Πυθαγορείων ἐθαυμάζετο καλουμένη κάθαρσις.*

περὶ δὲ τὴν εἰαρινὴν εἰς ταὐτὸν συνιόντες ἤκουον ἑνὸς, ὃς (ἐν) μέσοις καθήμενος, ᾖδε, λύριον ἔχων, ταῖς ἠρεμαίοις ἁρμονίαις. Ἀχιλλεὺς δὲ μόνος καὶ Πάρις οἶδε παρ' Ὁμήρῳ, ὁ μὲν ὑπὸ Χείρωνος, τοῦ καὶ Ὀρφέα παιδεύσαντος, ὁ δὲ ἐν Ἴδῃ τραφεὶς, οὗ διέτριψαν οἱ Ἰδαῖοι (non Ἰουδαῖοι) Δάκτυλοι, μουσικώτεροι γεγονότες, καὶ πολλὰ εἰς τήνδε τὴν τέχνην * * ὧν ἕνα κρινόεντα φασίν· (est κρίνον genus saltationis ap. Athen. III, p. 114 F. e quo Eustath. p. 1018, 17. et Hesych. h. v.) ὃς πρῶτος Μούσαις ἔθυσεν. (non conuenit cum Pausan. IX, 29) οὗ ἀπόγονος Τέρπανδρος οὗ Ἀντισσαῖος. (leg. ὁ Ἀντισσαῖος. erat ille ex Lesbi Antissa, al. ex Methymna) ἐπὶ δὲ τοῦ· ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι (Od. Ξ, 464) οὐκ ἀποδοκιμάζων τὸ ᾄδειν φησὶν, ἀλλὰ διὰ τὸ μάλα. (v. ap. Athen. III p. 179 F.) τὸ δὲ· ἁπαλὸν γελάσαι, (ibid. vs. 465.) ὅ ἐστι καὶ ᾆσαι * * ἡ δὲ ἁπαλὴ ὄρχησις μόθων· (Pollux IV, 101) καὶ βαυκισμὸς, (ibid. 100) καὶ σχεδισμὸς (nec ibi nec alibi memoratur, sed videtur esse σχεδιασμὸς, ex tempore.) ἅπαντα τοῖς μαλακοῖς δέδοται.

393. 394. ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον, ᾧ Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῷ ὡς, εὐχετόωντο. — ἀθετοῦνται, quod Achille indigna est oratio; nam ipse dixerat: ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται, ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν ἡμέτερος θεράπων Π, 243 Schol. A. add. Eustath. indigna Achille oratio visa, non, vt nos iudicabimus, quia gloriabundi hominis est, sed quia in istis versibus Hectorem se multo inferiorem, ne quidem Patroclo parem iudicauerat; responderant alii apud Eustath. p. 1275, 22. pronuntiari hoc carmen in contumeliam Troianorum audientium haec: in quo omnino plura commenta de hoc cantico cumulantur. Est inter ea hoc: quod duo hos versus nonnulli pro ipsis Paeanis verbis ex tempore ab Achille compositi habuere, forte repetitis a choro incedentium, et per interualla. Erat quoque adscriptum in Vrat. A. οὗτός ἐστιν ὁ Παιάν. Quod ad ἀθέτησιν attinet, apparet, non esse eam aliam, quam, quod improbant grammatici haec, tanquam Achilli indecora; non

artem, quia acceperant, non antiqua ac genuina haec esse. Bentleius totum locum 391—394 pro insititio habebat; recte vtique, si ex indicii elegantia haec diiudicare licet. Mihi suspecti fiunt, quia ingenium festiuius, quam pro Homeri simplicitate et austeritate, prodere videntur. Excitantur versus a Dione Or. II p. 92. ed. R. Per parodiam haec dicta a Timone in Lacydem in compotatione v. ap. Eustath. l. c. (ex Athen. X, p. 438 A.)

Apud Virgil. Aen. XI, 14 expressa verba sunt ab Aenea, ita tamen, vt non canentis, sed dicentis sint: *sic incipiens hortatur ouantes: Maxima res effecta viri; timor omnis abesto Quod superest.* Quintus quoque recitare verba facit Troia capta conniuantes Achivos lib. XIV, 117 *δόρπεον, ἀλλήλοισι διηνεκέως ἐνέποντες· ἠνύσαμεν πολέμοιο μακρὸν τέλος. ἠράμεθ' εὐρὺ κῦδος ὁμῶς δηΐοισι μέγα πτολίεθρον ἑλόντες.* Verterat Homerica Abronus Silo ap. Senecam Suas. c. 2. *Ite, agite, o Danai, magnum Paeana canentes, Ite triumphantes, belli mora concidit Hector.*

395. *ἀεικέα μήδετο ἔργα.* Homericum, pro *ἀεικές τι εἰς Ἕκτορα ἐμήδετο, εἰργάζετο.* Iterum Ψ, 176. „γρ. μήσατο" Barnes.

Totus, qui sequitur locus 395 ad 411 a Dionys. Halic. de struct. orat. s. 18 adscriptus est, vt doceat, quam *εὐγενῶς* et *δεινῶς τὰ πάθη* reddita sint.

396. *ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε* — quod *τένοντας* dixit tendines a crure ad talum protensos Schol. A. „γρ. τένοντας" Barnes. Sane sic Vrat. d. vn. Vindob. et Dionys. l. c. *ἀμφοτέρω — τένοντε* Lips. Par. C.

397. *ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης* Schol. Vict. Townl. *μετόπισθε ποδῶν ἐκ τοῦ ὑποκάτωθεν μέρους, τοῦ κατὰ τὴν πτέρναν, ὡς ἐπὶ τὸ σφυρόν. ὥστε ὅλην λύσασθαι τὴν ἀγκύλην. Λεπτίνης δὲ* (quis hic fuerit, haud reperio) *κακῶς φησιν ἐκ πτέρνης τοῦ ἅρματος. ἐκ σφυρῶν ἐκ πτέρνης* praefixum est Schol. B. (et idem notatum ex Par. E. F.) cum verbis: *ἐκ τῶν σφυρῶν καὶ τοῦ κάτω μέρους τῆς πτέρ-*

νης ἐτρύπησεν, ὥςτε ὑπολύσασθαι τὴν ἀγκύλην. Etiam Schol. br. ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ σφυροῦ ἕως πτέρνης. An legerant: ἐκ σφυροῦ ἐς πτέρνην? Ceterum miratur Vesalius in Epist. ad Ioach. Rolants p. 65 loco a viro docto mihi indicato, ἀκρίβειαν Homeri anatomicam.

In Schol. A. B. br. inserta est ζήτησις, similis ei, quae ad Ω, 15 apposita legitur, cur Hectorem caesum raptat et αἰκίζεται Achilles, qui tamen Eetionem ne spoliauerat quidem (Z, 417). Sane vindictae studio propter ea, quae in Patroclum meditatus erat sup. Σ, 176 (ita vero necesse est, non modo meditatum ea esse Hectorem, sed et palam pronuntiasse vt ab Achiuis audirentur.) Alio modo excusant Achillem: e Callimacho constare, fuisse Thessalis morem patrium, raptare caedis suorum auctores circa sepulcrum; memorant quoque exemplum Simonis alicuius, qui primus id instituerit. Eadem leguntur in Schol. Leid. vbi ἅψασθαι τοῦ νόμου πρῶτον est leg. ἄρξασθαι.

βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας „γρ. ἐξ ἧπτεν. Cant. βοέους. δ' abest ab Harlei.

Ceterum miror, a grammaticis non memorari, quod alias legitur, in religandis pedibus Hectoris Achillem vsum esse eodem balteo, quem Hector pro munere acceperat ab Aiace, cui vicissim gladium dederat, quo Aiax se transfixit: (sup. Z, 303. 4. 5.) ita vtrique exitiosum fuit munus amicitiae et honoris pignus. Locus class. est Sophocl. Ai. 1028 sqq. (1049)

598. κάρη δ' ἑλκεσθαι ἔασεν. male ἔασσε Barnes et h. l. ἔσσευεν Par. E. saltem ἔσευεν.

400. μάστιξεν δ' ἐλάαν. sic vbique legitur; Barnes tamen exhibet μάστιξέν ῥ', nec tamen primus, sed Stephanus, nescio vnde. Esse tamen ῥ in Par. F. I. K. video, μάστιζεν in Par. D. In Par. B. aberat vs. 399. sed librarii incuria.

τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην. ἀέκοντε rescripsi e more Homerico pro ἄκοντε. monente dudum Bentleio, et adstipulante Harl. Mori. Cant. Par. K.

Versus aliquoties iteratus, primo E, 366.

401. τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο. Ignorasse poetam Hectorem ter circum Iliacos raptatum muros hinc patet; et monitum a multis. v. ad Virgil. Aen. I, 487. ter fugerat circa vrbem; sup. X, 65. ter eius corpus circa Patrocli tumulum fuit raptatum Ω, 17. at nunc in castra ex curru Achillis religatum trahitur.

κονίσαλος vno sibilo et h. l. multi.

402. ἀμφὶ δὲ χαῖται κυάνεαι πίτναντο. Valde variat lectio; primo in excusis: πίμπλαντο Flor. Ald. 1. Rom. cum Eustath. (Etiam Schol. Ven. A. ἔν τισι, πίμπλαντο. Agnoscit quoque Vict. Townl. Vrat. A. cum gl. τοῦ κονιορτοῦ. et Vrat. d. Par. E. F. L. Vindob. Alteri.) tum πέπναντο Ald. 2. corrupte, pro πίτναντο. Turnebus induxit πίλναντο, (ex Eustathio, qui pro var. lect. memorat: ἢ πίλναντο, τουτέστιν, ἐπέλαζον τῷ κονισσάλῳ) quod retinuere editiones sequentes: est illud in Vrat. b, donec, quod Ernesti praetulerat, reduxit Wolf. πίτναντο, nunc e Cod. Ven. iterum eum dedisse video πίλναντο. Iam hoc doctum esse voc. non nego; fuit enim πελάω, πιλνάω, πίλνημι, admoueo. Supra T, 93 οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται h. e. πελάζει. Apollon. IV, 952 ἢ δ' οὔποτε πίλναται οὔδει. Verum minus commodum est hoc loco, quod deest casus γῇ, πέδῳ; supplent quoque Sch. br. τῇ γῇ προσεπελάζοντο. Nec conuenit cum nostro locus Hesiod. Θ. 702 ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν πίλνατο. nam ibi est *inuicem*. repetere autem κονισσάλῳ vix licet. Etsi sic facere video Eustathium: ἢ πίλναντο τουτέστιν ἐπέλαζον τῷ κονισσάλῳ. Inf. Ψ, 368 ἅρματα — χθονὶ πίλνατο. Ita magis conueniret πίμπλαντο· sc. κονισσάλου· vt et Eustath. facit: πίμπλαντο τοῦ τοιούτου κονισσάλου. quod tamen ex interpolatione venisse apertum est. Apud Synes. Laud. Caluit. p. 82 C. D. Dio Chrys. reprehenditur, quod Homeri loca excitauerit, quae nus-

quam reperiantur; in his de Hectore: ἀμφὶ δὲ χαῖται κυάνεαι πεφόρηντο. commodam lectionem esse censet Valkenar. suspicatur tamen fuisse πεφόρυντο, *foedabantur* comae. Verum recte monet Ernesti πεφόρηντο ap. Synes. nihil aliud esse, quam interpretamentum. Coniecerat quoque Valk. ἀμφὶ δὲ χαίτας — πεπάλακτο. venerat quoque in animum πεπάλυντο. Haberent haec quoque locum per se; sed necessaria non sunt, cum aliam lectionem habeamus antiqua auctoritate satis firmatam, et ab Ernestio vindicatam, cuius nota ad h. v. est omnium optima per totam Iliadem, πίτναντο· hanc in suo cod. repererat Aldus, eaque est in cod. Lips. Townl. Par. C. vno Vindob. eget tantum interprete. Iam sup. Φ, 7 vidimus, id, quod πετάω est, fuisse quoque πιτνάω. πίτνημι, et habere notionem *pandendi, explicandi;* cf. ad Pindar. Nem. V, 20 vbi afferui πίτναν τε χεῖρας. comae πίτναντο ἀμφὶ, tracto et succusso capite spargebantur quaqua versus. Ernesti comparat vs. 315 περισσείοντο de crista galeae, iactabantur. Schol. Townl. Vict. πίτναντο. ἐξεπετάννυντο. διὰ τοῦ τ. τινὲς δὲ, πίδναντο. haud dubie pro πίλναντο. Schol. Ven. B. non πίλναντο, sed πίτναντο legerat, nam Scholion est: ἐξεπετάννυντο καὶ πρὸς γῆν ἡπλῶντο. Habemus quoque vocis glossema in Hesiodi Sc. Herc. 291 οἱ δ' ἄρ ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον καὶ ἔπιπλον ἀλωήν. fuit ἔπιτνον ἀλωῇ. Eo ducit cum codd. ap. Graeu. locus corruptus in Etymol. ἔπιτνον Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι — ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν ἀλωὴν ἔῤῥιπτον, ἐξέτεινον, ἥπλουν, ἐπὶ τῷ ξηρανθῆναι. ἔψυγον. Quod insertum est Etymologo, ἐπλήρουν, ad aliam interpretationem spectat. Ceterum coma Hectoris promissa, forte ex hoc ipso loco, fuit nobilitata: cf. Eustath. Et Lycophroni 1133 τοὺς νυμφίους τοὺς Ἑκτορείοις ἠγλαϊσμένους κόμαις.

403. τότε δὲ Ζεὺς δυςμενέεσσι. ἐν ἄλλῳ· Ζεὺς τερπικέραυνος

χάριεν· Flor. Ald. 1. quod a χαρίεν diuersum esse docent Grammatici, vt χαρίεν sit τὸ μετέχον χάριτος; χάριεν, χαριέντως, pro aduerbio. Versum recitat Apol-

Ion. de Syntaxi p. 159 vbi disputat de vſu τοῦ ἑὸς, et docet ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ eſſe idem ac ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ τοῦ Ἕκτορος. Ceterum fuit et hic ζήτησις· cur Iupiter hanc permiſerit αἰκίαν, cum paratus eſſet ad vitam ſeruandam ſup. vſ. 174. 5. 6. Scilicet fato fuit prohibitus δῶκεν, ἀντὶ τοῦ· οὐκ ἤμυνεν.

405. ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο. „γρ. κεκόνιστο." Barnes. ſicque Vrat. d. vn. Vindob. Schol. Pind. N. I, 100. v. ad Φ, 541.

405. 6. ἡ δέ νυ μήτηρ — Fuit et hic quaeſtio, ἀπορία et λύσις, cur Hecuba deliquium non patiatur, quod patitur Andromache. Soluitur ex eo, quod haec inopinato atroci ſpectaculo percutitur. Eſt ea ζήτησις inſerta in Schol. Leid. Sch. Ven. A. inf. ad 431. Excerpta ex iis habent Scholia cetera, et repetunt ad 431. 466. λιπαρὰ, (λαμπρὰ, λευκῆ,) κάλυπτρα eſt quae κρήδεμνον alibi.

408. Quaerunt ſubtilitatem in ᾤμωξεν πατὴρ et κώκυσε μήτηρ· hoc eſſe feminarum, illud virorum. Sch. B. T. Leid.

409. κωκυτῷ δ' εἴχοντο. κ. ᾤχοντο. Mori. Comparat Schol. Thucyd. VII, 71. l. 66. Thucydidea: οἰμωγῇ τε καὶ στόνῳ πάντες δυςανασχετοῦντες etc.

410. τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα Ἴλιος. Laborant veteres in eo, quod ſubſtituant ad τῷ. Sch. A. B. „τοιούτῳ θρήνῳ ὅμοιον." Etiam Euſtath. ſupplet ὅμοιον ἦν τὸ θρηνῴδημα, ἤ τι τοιοῦτο. Potius τὸ πρᾶγμα, χρῆμα, ſubſtituendum eſt. Fuere qui ſcriberent ὡς ἵ ἅπασα. Nam Sch. A. „Τινὲς περιέργως διὰ μόνου τοῦ ι γράφοντες, ἀποδιδόασιν, ὡς αὐτῇ ἅπασα." Vix haec aſſequaris niſi ex Etymol. in μὶν teneas, habitum fuiſſe pro prototypo pronomine ἐγὼ, σὺ, ἵ, vnde μὶν, νὶν. vt adeo probabile ſit, non ὡς αὐτῇ, ſed αὐτὴ ἅπασα Ἴλιος ab iis conſtitutum fuiſſe. At recte in Sch. A. adiicitur, poetam nec ἵ nec σφεῖς noſſe, et eſſe ὡςεὶ, vt Odyſſ. K, 419. 420 vbi ſocii ad Vlyſſem a Circe venientem Σοὶ μὲν νοστήσαντι, διοτρεφὲς, ὣς ἐχάρημεν, Ὡς εἴ τ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα. Eadem fere habet Schol. Townl. Vict. τινὲς

δὲ τὸ ὡςεὶ διὰ τῆς ῑ γράφουσι, καὶ δασύνουσι (itane *ὥς ἵ?*) *ἀντωνυμίαν ἐκδεχόμενοι τρίτου προςώπου, ἀντὶ τοῦ· ὡς αὐτή. ἀλλ' οὐ χρῆται αὐτῇ* (scil. *τῇ ἀντωνυμίᾳ ῑ*) *ὁ ποιητής.* Additur ex Sophoclis Oenomao: *ἡ μὲν ὡςεὶ θάσσονα,* (an *θάσσουσα?*) *ἡ δὲ ὡςεὶ τέξου* (an *τέξουσα?*) *παῖδα·* misere corrupta! Tum ex Thucydide comparantur illa: *οὐδὲν γὰρ ἄλλο, ἢ πόλει ἁλισκομένῃ ἐῴκεσαν.* *ὥς εἰ* distraxit Barnes: recte ex prisca ratione. vulgo *ὡςεί.* Locus Virgil. Aen. IV, 669 sq. comparatus iam a Macrob. IV, 6.

μάλιστ' αἰεὶ ἦν Par. A.

411. *Ἴλιος ὀφρυόεσσα.* — „quod ἡ Ἴλιος. v. ad Δ, 46.

ὀφρυόεσσα, hoc vno loco occurrit, alibi est *αἰπεινὴ, ἠνεμόεσσα.* *Troia alta* Virgilio. Schol. Vict. Townl. *ἐπὶ ὀφρυώδους τόπου κειμένη.* Suidas: *ὑψηλὴ καὶ ἀπόκρημνος.* add. Schol. br. Eustath. Hesych. *ὀφρὺς* pro clivo montis Υ, 151 legitur, loco tamen vix Homerico.

πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης. *μύχοιτο* Vrat. b. *σμύχοιτο, καταφλέγοιτο,* Schol. Ven. Leid. *σμύχεσθαι, τὸ ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον αὔξεσθαι τὸ πῦρ τρεπόμενον ἐς φλόγα,* Schol. B. Sup. Il. I, 689 *κατὰ δὲ σμύξαι πυρὶ νῆας.* sic enim a poeta ponitur, cum proprie de igni latente, serpente, ac per fumum tandem se prodente dictum sit: quod docta nota exposuit Hemsterh. ad Lucian. D. Mort. 6. p. 351.

σμώχοιτο vel *σμωχοῖτο* scripserat Aristarchus, docente Schol. A. Nam fuisse *σμώχειν* vel *σμωχεῖν.* Apud Hesych. est *ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς,* respectu loci Aristophanei, diserte laudati a Suida, in Pace, vbi nunc pro *σμήχετ' ἀμφοῖν τοῖν γνάθοιν* editum quoque est vs. 1308 in Brunck. *σμώχετ'.* *σμῶξαι, πλῆξαι* memorat Eustath. p. 1277, 9 Repositum quoque est *κατασμώξαιο* pro *καταρμώξαιο* in Nicand. Alexiph. 332 vbi redditur per *κατάτριψον.* Apud eund. *σώχειν* et *κατασώχειν* occurrit eodem sensu; vt et apud Herodot. IV, 75. vt viri docti iure suspicentur esse vnum idemque *σμώχειν* et *σώχειν.*

σμήχοιτο edd. Flor. Aldd. Turneb. vsque ad Stephanum, qui ex edit. Rom. σμήχοιτο correxit. add. Par. A. K. Erat quoque hoc in Schol. bt. et apud Macrob. IV, 6. qui tamen, vt recte Ernesti monet, cum graeca in eo serius edita sint, dare variam lectionem non potest.

Satis apertum est, omnia haec verba ducta esse a communi stirpe σμάω, σμῆσαι, atterere; differre tantum vsu inter se certo: σμύχεσθαι proprie de igni dictum nostro loco vnice est probandum. Etiam Apollon. Lex. σμύχοιτο, ἀφανίζοιτο. sic quoque Hesych. Schol. B. Leid.

κατ' ἄκρης. vna voce κατάκρης Rom. Eustath. Vrat. b. al.

412. γέροντα μόγις ἔχον. vulg. μόλις. at μόγις Mosc. Vrat. b. Ven. Par. G. H. I. idque retinendum, nam ea forma seruata est ceteris locis I, 355. Φ, 417.

ἀσχαλόωντα. ἀδημονοῦντα. Suidas. δυςανασχετοῦντα, λυπούμενον Schol. br.

413. πυλάων Δαρδανιάων. esse easdem, quae Scaeae, ex h. l. patere videtur. v. ad E, 789.

414. πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον „ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὸν συρφετὸν τῆς γῆς (corrige hinc σύμφυτον τῆς γῆς e Cod. Leid. a Valkenario editum) ἔστι δὲ καὶ Ἐπίγραμμα εἰς Ἐπίχαρμον οὕτως· εἰμὶ νεκρὸς, νεκρὸς δὲ κόπρος, γῆ δ' ἡ κόπρος, ἡ δὲ γῆ νεκρός. Similia dat Schol. Leid. At Schol. Vict. et Townl. εἰμὶ νεκρὸς, νεκρὸς δὲ κόπρος, γῆ δ' ἡ κόπρος ἐστίν. εἰ δὲ γῆ νεκρός ἐστ', οὐ νεκρὸς, ἀλλὰ θεός. Vix aliquid quod sibi constet, hinc efficias. Ludere saltem licet:

εἰμὶ νεκρός. νεκρὸς δὲ κόπρος. γῆ δ' ἡ κόπρος ἐστίν.
εἰ δέ τε γῆ νεκρός ἐστ', οὐ νεκρὸς, ἀλλὰ θεός.

Postrema non satis percipio. Videtur pentameter ab alio adiectus esse priori versui. *si autem corpus terra est:* videtur sequi debuisse: *animus non corpus est, sed deus:* εἰ δέ τε γῆ νεκρὸς, οὐ νοῦς νεκρὸς, ἀλλὰ θεός. Videbunt me doctiores, an alibi versus legantur. Per κόνιν interpretatur κόπρον Apollon. Lex. et Hesych. Eadem ite-

rum occurrit Ω, 164. aliter quam ſup. Σ, 575 et Ω, 640 et in Odyſſ. aliquoties.

πάντας δὲ λιτάνευε. antiqua forma et ratio cum Vrat. b. Vulg. δ' ἐλλιτάνευε. et δ' ἐλιτάνευε. ſic Townl. Lipſ. Cant. Vrat. d. vt alibi quoque.

414. 5. memorat Plato de Rep. III p. 388 B. vbi Priamum appellat ἐγγὺς θεῶν γεγονότα, ita exprimens τὸν θεουδῆ. vt inf. Ω, 217 et al.

415. ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον. „οὐ κοινῶς, ἀλλ' ἰδίως“ Schol. Townl. Vict. Apollon. Lex. reddit ἐπ' ὀνόματος verius ἐξ ὀνόματος. ſicque Heſych. cum Schol. br.

416. καί μ' οἶον ἐάσατε, κηδόμενοί περ. Ariſtarcheam eſſe lectionem docent Schol. A. T. V. *quamuis ſolliciti de me, licet mei ſtudio hoc agentes.* ſicque Euſtath.

Attamen κηδόμενόν περ nec minus accommodatum, modo περ videas eſſe, *quippe,* vti ſaepe accipiendum eſt: *quippe valde afflictum, contriſtatum animo.* etſi Schol. Townl. ait, περ πλεονάζειν. Eſt autem altera haec lectio codd. omnium meliorum; itaque haud potui refugere, quin reciperem. Ingenioſe verſu utitur Maximus Tyr. Diſſ. VI, p. 196. vbi numen a bellis gerendis auocat: quos tamen ad noſtram vsque aetatem obſurduiſſe nouimus: σχέσθε — ἐάσατε κηδόμενόν περ σώζειν ὑμᾶς, καὶ μὴ περιορᾶν ὑπ' ἀλλήλων κακουμένους.

417. ἱκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. latere in ἱκέσθαι notionem τοῦ ἱκετεῦσαι etiam ad h. l. monent grammatici. v. ſup. ad vſ. 123.

418. λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν. Vulgo lectum erat in edd. λίσσομαι. nec male hoc, ſollenni vſu Homerico pro futuro. Vſitatum ei tamen et alterum, ſubiunctiuus omiſſo ἵνα. vt inf. 450 (ἵνα) ἴδωμαι. monuit iam Erneſti. Iam autem codd. mirus conſenſus eſt in λίσσωμ'. Nec videntur editores principes aliud voluiſſe; ſed vitio operarum illatum eſſe in Flor. Rom. Aldd. λίσσομ' ἀνέρα. quod tamen vitium codd. quoque obſidet Vrat. b. d. et quinque Pariſ. cum Vin.

Bobb. primus emendauit λίσσομαι Turnebus, forte ex Eustath. p. 1277, 53.

ὀμβριμοεργὸν scribunt multi, Mori. Barocc. forte et Lipf. Par. C. D. F. itidem vt ὄμβριμος vidimus. Cur ὄβριμος praeferendum iudicem, dixi ad Γ, 357.

419. ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται ἠδ' ἐλεήσῃ. Offendit permutatio modorum, possis itaque probare ἐλεήσει, ex Par. C. D. nec minus tamen offendit ἤν, ἐάν, cum indicatiuo. Erit itaque emendandum: εἴ πως vt in altero loco H, 39. vbi v. Obss. Alioqui variatio temporum frequens est in Homericis in ipsa oratione copulata.

420. καὶ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοιόςδε τέτυκται. Eustath. ἤγουν καὶ δὴ τῷ γε πατήρ. Harlei. καί γε νυ τῷδε. Vrat. b. d. καὶ δέ νυ τῷ γε.

422. ἄλγεα θῆκε scripsi Ionice cum Townl. pro vulg. ἄλγε' ἔθηκε. In Eustath. vtrumque ponitur.

423. τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας. ἀπέκτειν Flor. Aldd. Rom. et reliquae vitiose vsque ad Turnebum, qui primus correxit. ἐπέκτεινε Eustath.

τηλεθάοντας. putes scribendum esse τηλεθόωντας vt Z, 148 ἄλλα δέ θ' ὕλη τηλεθόωσα φέρει. et sic saepe. Vidimus tamen καλὸν τηλεθάον P, 55. necdum canonem satis certum de his teneo. „γρ. τηλεθόωντας" Barnes.

424. ὧν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι. Memorat Schol. Sophocl. 1075 et περὶ supplet. Licet nec minus supplere ἕνεκα.

425. οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω. Apollon. Lex. ad h. l. cum Hesych. κατοίσεται, κατάξει.

426. ὡς ἔφελε θανέειν. Vitiose ed. Rom. ὄφελλε et Eustath. ὤφελε.

427. τῷ κε κορεσσάμεθα. Vrat. A. κορεσσόμεθα „γρ. τῷ κεκορεσσάμεθα" Barnes: ex ingenio.

428. μήτηρ ἥ μιν ἔτικτε δυςάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός. Schol. A. pronior est in alteram interpunctionem, ἥ μιν ἔτικτε, δυςάμμορος ἠδ' ἐγὼ αὐτός.

Notant grammatici ad h. l. et ad Apollon. I, 286. formam vocis decompoſitae ex δύςμορος, et ἄμμορος. v. Etymol. et Heſych. in δυςάμμοιρος. eſt, *valde infelix.*

429. ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται. Schol. A. „γρ. γέροντες" quod erat eodem in verſu T, 338.

430. ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο. Schol. B. πυκνοῦ καὶ συνεχοῦς. ἢ, οἰκτροῦ, κατὰ Αἰτωλούς. (h. e. vocem hoc ſenſu frequentatam eſſe Aetolis, ab aliis Graecis relictam.) Etiam Schol. T. V. οἰκτροῦ κατὰ Αἰτωλούς. Ἀρίσταρχος, ἀθρόου. Schol. br. ἐλεεινοῦ. οἰκτροῦ. De voce v. ad Σ, 316.

ἐξῆρχε de praeeunte iam vidimus ſic Σ, 51. 316. 605. alias de chorago.

431. ἐγὼ δειλὴ τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα. τί, πρὸς τί βείομαι, ſenſum habere, *quorſum viuam*, ex appoſito videtur apparere, *te mortuo.* etſi apertum eſt βέω, βείω, eſſe proprie idem quod βάω, incedo, tum vitae inſtituto vtor, viuo. Apponam ſummatim, quae e Scholiis colligere licet, etſi pleraque iam appoſita ſunt ſupra ad O, 194.

Schol. A. ἀντὶ τοῦ, ἔτι βιώσω, ὅ ἐστι, ζώσω. Tum in iisdem Scholion Porphyrii, quod et eſt in Schol. Leid. εἰς τί βιώσομαι; τὸ δὲ βείω παρὰ τὸ βαίνειν τὸν ζῶντα ἐπὶ γῆν. ſubiungit multa a re aliena; ad rem facit hoc vnum, quod Z, 113 ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω προτὶ Ἴλιον legitur: Sub finem, aliunde puto, indocte certe, adiectum: τὸ δὲ βείω παρὰ τὸ βαίνω.

Porro in iisdem Sch. A. βείομαι. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η, βήομαι, βηώσομαι. At Sch. B. c. Sch. Leid. τὸ δὲ βείομαι Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ι γράφει. ἵν' ᾖ πῶς βιώσομαι καὶ ζήσομαι, σοῦ θανόντος. Scripſit ergo ille βίομαι. τί νυ βίομαι quod Mori et Cant. habent; et Vrat. A. d. Par. E. (ſuperſcr. ει.) F. et τίνι βίομαι Par. A. et C. a m. ſec. cum a pr. m. eſſet τί νυ βείομαι. τίνι βείομαι Par. D. I. Heſych. in τί νυ βίομαι; iam laudatus a Barnes et Bentl. τί νυ μέλλω βιοῦν. ὅ ἐστι ζῆν. Ita tamen haud apparet, quomodo βι produci poſſit. Contra Townl. Vict. Schol. τί νυ βείομαι. οὕτως Ἀρίσταρχος.

τῶς ζήσομαι. Hactenus nondum exploratum est, quae Aristarchea lectio fuerit.

De sensu vocis dubitatio vix esse potest: τί, πρὸς τί, *quorsum misera ego viuam!* τί δὴ βιώσομαι, ζήσομαι. *Sch.* br. Eustath. nec dubitari potest fuisse formam antiquam βέω, βείω, βείομαι, quae et idem significauit quod βάω, βαίνω, vt Z, 113, et *viuo:* vti h. l. et aliis locis.

Adiuncta sunt in Sch. B. Leid. commenta alia: τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ, πῶς ἀποβήσομαι; πῶς φροντισθήσομαι. ὡς τὸ, οὔτι βέομαι Διὸς, ἤτοι οὐ φροντίζω. O, 194.

Aristarchus scribebat quoque αἰνὰ τεκοῦσα, vt esset idem quod δυςαριστοτόκεια sup. Σ, 54. Thetis de Achille. Sic Sch. B. Leid. T. V. Tandem pro τέκνον, ἐγὼ δειλὴ Sch. br. Ἕκτορ, τέκνον ἐμόν.

432. σεῦ ἀποτεθνειῶτος. „ἀποτεθνηῶτος." Barnes. sicque Vrat. b. Par. A. B. C. F. I. v. ad Z, 71. κατατεθνηῶτος Lipſ.

433. εὐχωλὴ, καύχησις. δόξα. at Eustath. pro εὐχὴ malit accipere; contorte.

434. οἵ σε θεὸν ὥς, δειδέχατ'. Latius Sch. A. B. T. καθ' ἑκάστην οὖν ἡμέραν, φησὶν, ὡς θεῷ σωτῆρί σοι ηὔχοντο. quod in poetae verbis non est. Etiam Ern. „δειδέχατ' (non δείδεχατ') verte *colebant.* Alibi in hac sententia verbum τίειν vsurpat: τῖον δέ μιν ἶσα θεοῖσι." Bene haec; sed quo iure δέχεσθαι esse potest τίειν. Cum hoc δέχεσθαι sit proprie excipere adeuntem, verbis, manu, poculo, vt I, 224. et al. videtur maxime de redeunte e pugna victore Hectore esse cogitandum: *ciues eum excipiebant tanquam deum:* vt 394. ei vt deo precari dicebantur. plusquamperfectum δεδεγμένοι ἦσαν, aperte pro imperf. ἐδέχοντο, post τελέσκεο. ἤ σε θεὸν ὥς Lipſ.

435. ἦ γὰρ καί σφιν Barocc. et recepit Valk. et cum eo Wolf. praestatque hoc haud dubie, absolute dictum. Erat quoque in Mori. Par. A. Vulgo κε est. ἦ γάρ κε. *esses si adhuc viueres.* quod minus commodum est. Abest omnino κε et καὶ a Vrat. A.

436. νῦν δ' αὖ Lipſ. Vrat. A. Par. A. C. quod alias additum demunt alii.

440. ἀλλ' ἥγ' ἱστὸν ὕφαινε. „quod Andromache in tanto tumultu ἀσυμπαθῆς domi manſit. — Scilicet fuit haec ζήτησις vel ἀπορία. Ariſtarchus reſpondit: poetam ἀποσχέσθαι (non ἀπεσχίσθαι) νῦν τοῦ προςώπου, cum Andromache iam partes ſuas egiſſet ſupra in congreſſu cum Hectore: Z, 394 ſq. Sic intellige Schol. A. et V. T. Euſtath. — Inf. ad 447. Sch. A. B. et Sch. br. eam viri obiurgatione perculſam (Z, 490) domi ſe continuiſſe putarunt. De poetae copia in ſimilium caſuum variatione non cogitant.

441. δίπλακα μαρμαρέην. Ita edd. At codd. Mori. Barocc. Harlei. Lipſ. Vrat. b. Moſc. a. Townl. Ven. vterque, octo Pariſ. cum Euſtath. πορφυρέην. Vincit itaque auctoritate haec altera lectio: etſi Schol. V. T. „γρ. καὶ μαρμαρέην. Et probabile fit μαρμαρέην eſſe interpretationem τοῦ πορφυρέην, quod h. l. non de colore, ſed de nitore, etiam de candore, ſit accipiendum. Similis variatio in ſimili loco Γ, 125. 6. erat: Τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ. ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, Δίπλακα, μαρμαρέην, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους. ad q. l. vide. Etiam h. l. Sch. A. T. Exc. δίπλακα. διπλοΐδα, ἣν οἷόν τε διπλῆν περιβαλέσθαι. De veſte *duplici* Erneſti ad Salmaſ. de Pallio p. 396 ablegat.

θρόνα hoc vno loco occurrunt. Redduntur per ἄνθη ab Apollon. Lex. h. v. At Sch. A. et T. τὰ βαπτὰ ἔρια — *lana tincta coloribus.* ἄλλως. ἄνθη ποικίλα ἐξ ὧν βάπτουσι, *flores et herbae, quibus tingitur lana.* Videtur ſimpliciter declaraſſe flores, ipſa textura, coloribus variis, expreſſos. Nota vox e Theocr. Id. II, 59 de herbis quibus in magica re mulier vtitur. et Nicand. Theriac. 493 θρόνα πάντα καὶ ἀλθηστήρια νούσων, vbi de antipharmacis agit. At Theocr. Schol. Θρόνα Θεσσαλοὶ μὲν τὰ πεποικιλμένα ζῶα. Κύπριοι δὲ, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια. Αἰτωλοὶ δὲ, φάρμακα, (venena an colores?) ὥς φησι Κλείταρχος. Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα. (quod qua auctoritate

aut ratione dixerit, haud apparet) παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς. Haec late prosequitur Eustath. πολύθρονον. πολυφάρμακον. θρόνα γὰρ τὰ ἄνθη. adscripto versu Suidas. Optime Sch. br. ἄνθη. ποικίλματα. et Hesych. θρόνα, ἄνθη, καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα. vbi v. Not. et ad τρόνα. in quo tamen paullo ante spuria erat glossa: θρόνα. ἄνθη, ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν ἄνω. et paullo post Θρόνον — ἐκπεποικιλμένον. — In Sch. B. legitur et praefixum est θρόα, quod vnde defendi possit, non video; estque id in Par. L. a pr. m. Idem Sch. B. ἐνέπασσε. δηλοῖ δὲ κατὰ Κυπρίους τὸ ποικίλλειν. (potest hoc ita se habere; nec tamen Homerus e Cypro petiisse putandus est) ἀφ' οὗ καὶ παστός. Similia ap. Eustath. Sch. br. Pleniora habet Apollon. in ἔπασσεν et ex eo Hesychius in πάσσε. — ἐπὶ δὲ τοῦ, ἐποίκιλλεν. πολλοὺς δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους. ἀφ' οὗ καὶ παστὸν λέγομεν γαμικὸν ποικίλον ὕφασμα κυρίως. Similia sunt in Schol. br. ad Il. Γ, 126. at in Sch. A. B. est παστὸς, ὁ γαμικὸς θάλαμος. qua de re v. Not. Tollii ad Apollon. Lex. p. 537. Etiam Sch. A. ad locum in quo versamur: πάσσειν Κύπριοι τὸ ποικίλλειν· ἀφ' οὗ παστὸς ὁ θάλαμος.

ἔπασσε. Peccatur passim ὄπασσε.

Ceterum hic versus vna cum Γ, 125. 126. est inter praecipua loca de artium incrementis, quae illa aetate iam fuisse necesse est, si textura tam exquisitae artis a Troianis mulieribus elaborari potuit. Signa, (figurae) pugnantium et florum ornamenta intexi telae vix possunt sine delineatione; requiritur quoque protypus coloribus pictus, ad quem in tela ipsa signa reddantur. Fuisse tamen artis pingendi primordia multo seriorum temporum traduntur. Sane Phrygum et Babyloniorum peritia figuras intexendi celebratissima est. Et potuit per Dorum barbariem post occupatam Peloponnesum artium non modo progressus sisti, sed ipsa elementa obscurari.

442—4. Augeri per haec τὸ πάθος bene obseruant Sch. A. B. T. Leid.

443. ἀμφὶ πυρί. Mosc. 2. ἀμφὶ πυρήν.

444. ἐκ νοστήσαντι. vulgg. vna voce, ἐκνοστήσαντι.

445. νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν. De formula v. ad B, 38. Debuit esse scriptum: οὐδὲ νόησε.

447. κωκυτοῦ δ' ἤκουσε — κωκυτὸς, ὁ θρῆνος Apollon. versu adscripto. Bentl. ad h. vs. refert glossam κλυτοιμωγεῖς. ἀκουσταὶ θρήνου ap. Hesych. et emendat καὶ οἰμωγῆς ἤκουσε θρήνου.

448. τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα. Etiam h. l. Bentl. cum viris doctis τῆς δε ϝελιχθη. sed v. ad A, 530. non autem nunc est συνεστράφη, sed membra concussa sunt ἐσείσθησαν· dictum fere vt si ἔγχος σειόμενον ἐλέλικτο, N, 558. τρόμῳ περιεσείσθη Townl. Sch. Emendabat Bentl. τῆς δὲ λελύατο γυῖα. vt N, 85 γυῖα λέλυντο.

χειρὸς δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς. κερκὶς, radius, quo stamina dirimuntur et trama inseritur.

450. Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται. ἕπεσθον (ἵνα) ἴδωμαι. Eustathius haeret, sitne ἴδωμαι an ἴδωμι, vt scribit, et editum est in Rom. ed. ἴδωμι ait esse pro ἴδοιμι, vt τύχωμι, pro τύχοιμι. v. Obss. ad H, 243. ἴδωμαι tamen frequentatum et alibi: nisi quod similem dubitationem iam vidimus sup. Σ, 63.

Verum totus versus facit molestias propter duplex peccatum in digamma: ἕπεσθον ϝιδωμ' et ὅτιν' ϝεργα. nisi ex ipsa re pateret, versum esse serius excusum, cum rhapsodus Helenam ex lib. Γ, 143 meminisset, quae prodibat οὐκ οἴη ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο; nisi hoc, inquam, ita se haberet, liceret forte caussam erroris et medelam reperire. Ad prius Bentl. iam adscripserat: ἕπεσθε ϝιδοιμ', ad alterum nihil ei succurrebat. poterat tolerari ἴδωμ' ἅτε ἔργα τ.

Ceterum lectio variat aut corrumpitur in libris. In Vict. et in Townl. a pr. m. erat ὅτιν. at Scholio praefixum ὅττι ἔργα. ἄμεινον, ἅτι, ἀντὶ τοῦ· ἅτινα. ὅτινα Par. F. In Vrat. A. Par. B. vno Vindob. ὅτι ἔργα. Vrat. b. et Par. E. ἅτιν'. In Schol. Exc. erat ὅτινα. γρ. ἅτινα. Enimuero ὅτινα per se non habet quod offendat, vidi-

mus iam O, 492 ἠδ' ὅτινας μινύθῃ τε. Add. Od. Θ, 204. O, 594.

452. ἐν δέ μοι αὐτῇ στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα. Quod supra Agamemnon de se: κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει.

νέρθε δὲ γυῖα πήγνυται. Schol. B. Leid. Excerpta. Vict. Townl. laudat e Callimacho: ἐκόλλησαν γὰρ ἀνίῃ γούνατα. In oculos incurrit esse ἀνίαι legendum, quod et Vict. Townl. offerunt. Emendauerat quoque Valk. ex Callim. H. in L. P. 83. 84. ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι γούνατα.

454. αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος. quod iam Polydamas dixerat Σ, 272 αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο. vbi v. Obss. εἴη ἔπος ἐμεῦ Vrat. b. „γρ. ἦεν pro εἴη." Barnes. Apud Suidam ex Callimacho memoratur: ἀπ' οὔατος ἄγγελος ἔλθοι. cf. Toup. Ep. Crit. p. 45.

πεδίονδε δίηται. Vrat. d. πεδίοιο δίηται, omisso διὰ, quod aliquoties iam vidimus. v. c. sup. 23. 26. Φ, 247.

457. καὶ δή μοι καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς. recte Eustath. ait, ἀγηνορίης pro θρασύτητος. ἀλεγεινῆς Schol. T. V. exponit λυπηράν. puto, exitiosam esse. καταπαύσει Vrat. A. vn. Vindob.

458. — ἐνὶ πληθύι μένεν ἀνδρῶν. perperam scribitur πληθυϊ, cum nulla diaeresis locum habeat, sed vox sit dissyllaba. In Edd. inde a Flor. erat ἐνὶ πληθυϊ μέν' ἀνδρῶν, (estque ita etiam ex Veneto a Villoiſ. expressum) ac si media esset producta; quod secus est; vt iam sup. I, 637 vidimus: πληθύος ἐκ Δαναῶν. Iam Eustath. p. 1279, 28 recitat: ἐπεὶ οὔποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν. quod recte recepit Barnes, sed retinuit diaeresin, quam et Clarke seruat, et adstruit ex Od. Π, 105 εἰ δ' αὖ με πληθυϊ δαμασαίατο. atqui et hic est πληθύι. Bentl. scribebat πληθυῖ. Cant. Mori. πλήθει.

459. τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων. in vltimis est hiatus. nam εἴκω cedo, non habet digamma. v. Excurs. de digammo ad T. p. 742. Sed totus versus expletiuus est sententiae breuiter et cum vi enuntiatae superiore versu.

461. παλλομένη κραδίην. Mosc. 2. κραδίῃ.

464. 465. ταχέες δέ μιν ἵπποι ἕλκον ἀκηδέστως. Optime Apollon. Lex. οὐ κηδεμονικῶς, ἀλλ' ὑβριστικῶς, et apponit ex Ω, 417 ἦ μέν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο ἕλκον ἀκηδέστως. Hesych. reddit ἀνηλεῶς, ἀφροντίστως. et Schol. br. ἀφροντίστως, ἀμελῶς. quod etiam pro ἀνηλεῶς reponere volebat Alberti ad e. l. reuocare eum poterat vel Etymol. in ἀκηδής, quam vocem vidimus sup. Φ, 123.

ἕλκον. „γρ. εἷλκον" Barnes. Ionicam rationem in hac voce aliquoties vidimus Homero probatam.

466. τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν. Schol. B. „Andromache deliquium animi patitur ex repentino adſpectu; aliter Hecuba." Vide de hoc ſup. ad vſ. 406.

467. ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε. Schol. B. V. T. cum Suida, ἐξέπνευσε. oppoſitum ἀναπνεῦσαι.

468. τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα. „αἱ 'Αριστάρχου, βάλε δ', αἱ δὲ κοιναὶ, χέε." Sch. A. T. V. Eſt βάλε in Lipſ. Par. A. C.

Nobis expedita videtur eſſe ſententia: retro prolapſae, reclini, ſupinae, feminae capite reclinato, et ipſo lapſu ſuccuſſo, excidit capitis ornatus. At veteres, qui forte norant, ea ornamenta alligata eſſe, difficultatem in his repererunt: vt et inter ἀπορίας ſeu ζητήματα eſſet, quomodo mulier deficiens, et deliquium paſſa, *abiicere* et amouere a ſe, χέειν, poſſit redimicula capitis. Ait itaque grammaticus in Sch. A. melius fuiſſe, ſi recepto demum ab ea ſpiritu poeta paullo poſt vſ. 476 dixiſſet ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, ἀμβλήδην γοόωσα, τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα.

Tum in Sch. B. et Sch. T. V. Leid. alius grammaticus haec dicta ait ex communi poetae vſu, quo per duo verba effert ea, quae vna voce dici debebant; vt: αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς ἀντὶ τοῦ, ἔρξας τελευτήσῃς. Od. A, 293. Simili modo interpretatur loca Il. Φ, 537. B, 4. K, 67. eſſe adeo haec dicta pro, χέασα τῆλε ἐκάπυσσε. Alii acceperant dicta vt θρέψασα τεκοῦσά τε, (Od. M, 134) cum poeta immutato tempore et ordine res narrat; voluere eſſe haec immutato or-

dine dicta, cum esse deberent: ἤριπε δ' ἐξοπίσω, τῆλε δὲ ἀπὸ κρατὸς χέε, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε.

Porro in Sch. A. V. et T. duae obseruationes propositae sunt satis subtiles: primo, quod, cum in Hecuba vna tantum κάλυπτρα memorata esset, v. 406. in Andromache nominantur plura; spectare hoc ad miserationem, εἰς μνήμην ἄγει τῆς παλαιᾶς εὐδαιμονίας, ὅπως τῇ μεταβολῇ αὐξήσῃ τὸν οἶκτον — Tum: ἐπὶ δὲ ταύτης, ὡς ἂν νέας, καὶ μάλιστα γυναικὸς τοῦ μᾶλλον εὐδοκιμοῦντος, ἐπεξεργασίᾳ χρῆται. Altera obseruatione, quae et in Sch. Leid. est, laudatur verecundia poetae, quod in feminae lapsu lectorem ad capitis ornamenta auocauit. An poeta de hoc cogitauerit, nolim equidem fidem interponere; obseruatio tamen est arguta.

De voc. σιγαλόεντα h. e. λιπαρὰ, λαμπρὰ v. ad E, 226.

469. ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην. Habet versum et nomina recitat Pollux V, 95 inter ornamenta muliebria; nihil tamen illustrat. ἄμπυκα. Vox ad equorum ornamenta migrauit; vnde χρυσάμπυκας ἵπποι E, 358 et al. Nunc hoc vno loco ἄμπυξ occurrit; videamus de ea antiquiores: Apollon. Lex. ἄμπυξ, ὁ ἀναδεσμὸς τῶν τριχῶν. ἀπὸ τοῦ εἰς τὰ ἄνω πεπυκνῶσθαι. χρυσάμπυκας ἵππους φησίν. ὅταν δὲ λέγῃ (non, λέγει) „Ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε," κόσμον τινὰ ἔοικε περὶ τὴν κεφαλὴν σημαίνειν, (ergo iam tum ornatus ille capitis exoleuerat) οὐ μὲν ἀπέχοντα τῆς περὶ τὰς τρίχας συλλήψεως. Eadem fere Sch. A. B. Leid. br. ἄμπυξ δὲ δεσμὸς τριχῶν καὶ κόσμος κεφαλῆς. οὕτως Ὅμηρος. Suidas. add. Hesych. c. Notis. Eustath. Etymol. nec plura discas ex aliis: vt e Sch. Theocr. I, 33. Schol. Pindari Ol. VII, 118. Minus proba dat Sch. Eurip. Hec. 464. Nuper ἄμπυκα cum ceteris illustrauit Boettiger ad Pict. Vas. I, 2 p. 87.

κεκρύφαλος qui fuerit ex Sch. br. Hesych. Suid. Erotian. Lex. Hippocrat. Etymol. in κροκύφαντος, non satis apparet; nec placet inutilia ex etymo repetere. ἄμπυκα

καὶ κρύφαλον scriptum erat in Schol. Pind. J. II, 2. κεκρύφαλον ἠδὲ editur in eodem ad Ol. V, 15. sed τ' et ibi cod. Gott.

πλεκτὴν ἀναδέσμην. Apollon. Lex. οἱ μὲν διάδημα. οἱ δὲ μίτραν. πλὴν, κόσμου εἶδος περὶ τὴν κεφαλήν. addit, occurrere semel hoc vno loco. Ex eo sua habet Hesych. In Sch. T. V. A. B. Leid. haec habentur: ἀναδέσμη λέγεται σειρὰ, ἣν περὶ τοὺς κροτάφους ἀναδοῦνται. καλεῖται δ' ὑπ' ἐνίων καλαυδάκη. videtur in hac *calantica* latere. κρήδεμνον δὲ πάλιν τὸ μαφόριον. Hoc et aliud serioris Graeciae nomen, κούφια, v. ap. Eustath. Prosequatur haec qui volet euoluendo glossaria.

Scripsi τ' ἠδὲ, quod iam Turneb. ediderat, nam vitiose vbique legitur τε ἰδὲ cum hiatu; etiam in Ven. Harl. Apollon. p. 125. et miror a Valk. esse reuocatum. τε ἠδὲ erat in Par. L. at τ' ἠδὲ diserte in cod. Alteri. Scribitur quoque τ' ἠδὲ in Sch. Pind. Ol. V, 15 et Ol. VII, 118. vbi Lachesis χρυσάμπυξ. Vulgatum τε ἰδὲ est quoque in Schol. Lycophr. 757.

470. κρήδεμνον. Vidimus iam Ξ, 184. Redditur per ὠμοφόριον in Sch. Leid.

Obseruat Schol. A. esse θ' pro τε. οὕτως ἅπασαι. An igitur fuere libri, in quibus scriptum aliter? an δ'?

χρυσέη Ἀφροδίτη. χρυσῆ Townl.

472. μυρία ἕδνα. „γρ. μυρί' ἔεδνα" Barnes.

473. ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἦσαν. γαλόῳ esse scribendum, cum J, et accentu in penultima, diligenter monent Sch. A. B. V. T. (fuit quoque ea doctrina Herodori et Apionis ap. Eustathium;) pluralem adeo conuenire cum datiuo singularis numeri: quem Γ, 122 vidimus: ad q. l. cf. dicta. Et sunt γαλόῳ αἱ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφαὶ, εἰνατέρες autem αἱ γυναῖκες τῶν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῶν.

ἔσταν habent codd. sicque editum inde ab Ald. 2. Antea erat ἦσαν in Flor. Ald. 1. Rom. Eustath. in quo ἔσαν, quod et est in Vrat. A. d. ἦσαν Par. L.

474. *αἶ ἑ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.* *μετὰ σφίσιν*, non *μετά σφισιν* scribendum esse, monent Sch. A. et T. V. cf. ad Δ, 2. *μετὰ σφῇς* Lipſ. Porro *ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.* videtur dictum esse pro *δεδοικυῖαν* *metuentem, ne moreretur.* qui vſus vocis inſolens eſt; ſenſerat hoc Lennep. ad Coluth. p. 146. qui eo quoque deuenit, vt coniectaret *ἀτυζόμεναι* ſcil. feminae ei adſtantes. *ἀτυζομένην* ex vſu communi eſt *conſternatam, prae dolore mente captam, ὥστε ἀπολέσθαι*, ita *vt periculum mortis eſſet*, Sch. B. V. T. Leid. Exc. *ταρασσομένην. ἄτῃ συνεχομένην.* Addunt *ἢ ἑαυτὴν ἀποῤῥίψαι τοῦ τείχους θέλουσαν.* quae in verbo non habentur.

ἀπολέσθαι. Euſtath. *γρ. ὀλέσθαι.*

475. *ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη.* „Ariſtarchus legerat *ἔμπνυτο. ἔμπνους ἐγένετο.* vt de Sarpedone, *αὖθις δ' ἐμπνύνθη* E, 697.“ Schol. A. B. his addunt Schol. V. T. Leid. *ἐν ἑαυτῇ τὸ πνεῦμα συνῆξεν.* Et Heſych. *ἔμπνυτο, ἀνεβίωσε.* Recte praelata eſt altera lectio de ea, quae e deliquio ſe recepit, *ἄμπνυτο*, ex ſollenni vſu *τοῦ ἀναπνέειν*. v. ad E, 697. Verſus iterum legitur Od. E, 458. Ω, 348.

ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. In edd. Flor. Ald. 1. Rom. Turn. erat *θυμὸν ἀ.* quod tanquam exquiſitius dictum praeferebat Valken. et, ſi recte video, Erneſti. *θυμὸς* receperat Ald. 2. eamque ſequutus eſt Stephanus cum ſeqq. Recte vero: nam ſic verſus legitur in ceteris locis, quae modo laudaui, et Il. Δ, 152 *ἄψοῤῥόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.* Eſt porro elegantia illa *θυμὸν ἀγέρθη* longius arceſſita; facitque ingratum ſonum *ἐς φρένα θυμόν.* Tum vero auctoritas codd. quos noui omnium ſimplicius illud *θυμὸς* tuetur; etiam Apollon. Lex. p. 32. *θυμὸς ἀγέρθη, συνελέγη.*

ἡ δ' ἐπεὶ οὖν. Vrat. d. *ἀλλ' ἐπεὶ οὖν.*

476. *ἀμβλήδην γοόωσα, μετὰ Τρῳῇσιν ἔειπεν.* *ἀμβλήδην* hoc vno loco lectum. Apollon. Lex. *οἷον ἀναβολήδην. ἀπὸ προοιμίου.* verſu hoc adſcripto, *ἀμβλήδην γοόωσα κατὰ δμωῇσιν ἔειπε.* Vbi *κατὰ* vitioſum eſt. at *δμωῇσιν* et-

iam a Dionyſ. Hal. de compoſ. ſ. 15 p. 92. Reisk. legi, iam notatum eſt a Barnes, etiam a Tollio: adde Cod. Lipſ. Par. A. C. recte quoque eſt iudicatum, propter glores et fratrias circumſtantes Τρωῇσιν eſſe accommodatius.

Verum vt ad ἀμβλήδην redeamus, quam varie id a grammaticis in Scholiis et in Gloſſariis exponatur, declaratum v. in Nota ad Heſych. h. v. Reddunt fere omnes ἐκ προοιμίου· ſcilicet, quia ἀναβάλλεσθαι de initio cantus facto et de proludendo dicitur: cf. Euſtath. Erit igitur h. l. illa *principio a gemitu facto* dixit. Si tamen reputes, ἀναβάλλειν, ἀναβολὴν, ἀμβολὴν, de iaculando, et ſurſum emittendo, interdum per interualla, et ſup. Φ, 364 ἀναβολάδην de ebulliente adipe eſſe dictum: facile iudices, magis conſentaneam loco eſſe interpretationem: ex alto petito gemitu, aut, ſingultim; vt Dan. Heinſius reddebat, ἀναβάλλουσα τὸν γόον, vtque Schol. br. ἀναφέρουσα τὸ πνεῦμα ἀθρόως.

477. ἰῇ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ. repoſitum a Stephano: antea edd. γινόμεθ'. Sequutus ille eſt exemplum aliorum locorum: K, 71. Υ, 128. „γρ. γεινάμεθ' et γινόμεθ'" Barnes. γεινάμεθ' etiam eſt in Par. E. ſed vitioſum eſt.

Lamenta haec Andromaches veri affectus plena comparari poſſunt cum rhetorico fuco Libanii in Progymnaſmate p. 141. ed. Morell. To. I. et p. 1011. Vol. IV. Reisk.

Leguntur vſſ. ſqq. apud Strabon. XIII p. 876. in loco tamen luxato, vt doceatur, inter tractus, qui Troiae accenſentur, fuiſſe Lyrneſſum, tum quoque Theben, quae ſub Mynete erat.

478. Πριάμου κατὰ δῶμα. Schol. A. T. V. αἱ κοινότεραι· ἐνὶ οἴκῳ.

479. Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ. v. ad Z, 396. ὑποπλάκῳ etiam loco noſtro ed. Ald. 2. cum Romana. at ὑπὸ Πλάκῳ iam habetur in Flor. Ald. 1. retractum a Turnebo: ſicque diſerte Harlei. Θήβηφι vn. Vindob.

480. ὅ με τρέφε τυτθὸν ἐοῦσαν. Ionicum erat in Lipſ. Par. A. C. pro vulg. ὁ μ' ἔτρεφε. τυτθὸν puta eſſe ὁ καὶ ἡ τυτθός. vt inf. quoque vſ. 494. Schol. V. T. ἀντὶ τοῦ τυτθὴν, ὡς· θερμὸς ἀϋτμή.

481. δύςμορος αἰνόμορον. Moſc. 2. δύςμορον αἰνόμορον. ſic et Harlei. adſcripto altero pro var. lect. — ος. Et iam olim aberratum fuiſſe docet Schol. A.

ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι. Par. A. ὤφειλε. Par. E. ὡς μὴ ὄφελεν τεκέσθαι.

482. νῦν δὲ σὺ μὲν Ἀΐδαο δόμους. Barnes interpoſuerat ρ, vt metro caueret: σὺ μέν ῥ' Ἀΐδαο. perperam vtique; ſic tamen quoque codd. Harl. Mori. Moſc. 2. Ven. quatuor Pariſ.

ὑπὸ κεύθεσι γαίης. Townl. ὑποκεύθεο. perperam.

483. αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις. Repoſuit ἐνὶ e Rom. Turnebus et Steph. ſicque codd. In Flor. Aldd. erat ἐν.

484. παῖς δ' ἔτι νήπιος αὔτως, Ὃν τέκομεν — fuere olim qui αὔτως cum τέκομεν iungerent, ματαίως. quod vidit Sch. A. Iungendum enim eſſe νήπιος αὔτως pro ὡςαύτως· quod Sch. A. reddit, *ſic vt ante erat* Sch. B. *ille infans vt ego vidua*. Vtrumque in Sch. T. V. Vidimus tamen iam alibi vocem αὔτως apponi ἠθικῶς. καὶ ἄφρονα αὔτως Γ, 220 et παῖδ' ἀταλάφρονα, νήπιον οὔτως, Z, 400. de hoc ipſo Aſtyanacte, vidimus, *ſic, prorſus, tenellum;* vt iterum Ω, 726. παῖς δέ τε Cant. Par. D. δέ γε Par. C.

Ceterum vulgo interpungitur plene poſt δυςάμμοροι. ita παῖς δ' ἔτι νήπιος αὔτως. ſupplendum eſt ἔστι quod eſt ieiunum. Vim habet oratio, ſi iunguntur ſeqq. vt illa παῖς δ' ἔτι νήπιος αὔτως, quod ad hunc attinet, οὔτε νυ τούτῳ — οὔτε σοι οὗτος.

487 ad 499. ἤν περ γὰρ πόλεμόν γε. — „ἀθετοῦνται στίχοι ιγ. ὅτι ἀδιάθετοι (Sch. B. et T. V. τὴν σύνθεσιν εὐτελεῖς καὶ τῷ καιρῷ ἀνάρμοστοι.) Abſurdum enim eſt, inquit Sch. A. Aſtyanactem vagum errare et amicos patris potum rogare, Priamo adhuc ſuperſtite et patrueli-

bus et matre? et quis ei, vtpote heredi, erepturus esset τὸ τέμενος? Omnino haec, pergit Schol. A. communia sunt omnium orphanorum, non Astyanacti propria." Iniqua prior reprehensionis pars, nam de vrbe capta cogitat Andromache; post vrbis excidium omnia ista mala metuenda erant puero. Sch. B. et T. V. versus notam loquacitatis habere aiunt. Similia e suis grammaticis apposuit Eustath. Est nunc ἀθετῆσαι simpliciter *improbare*, nam a codd. absfuisse, aut interpolationis suspectos versus nemo dixit. Versus per se non contemnendos esse nemo neget, concedit quoque Sch. B. mores feminae praeclare esse adumbratos. Sollenne enim esse mulieribus, vt in magno luctu disertiores sint in malis recensendis quae miserationem faciant. Post haec omnia tamen fateor, notas inesse exornationis, quae serius accessit, sententiis parum cohaerentibus, modo generaliter enuntiatis, modo puero regio non conuenientibus. Iunctura tandem versibus his exclusis erit felicior: οὔτε σοὶ οὗτος (500) Ἀστυάναξ ὃς πρὶν μὲν — Iudicabit de his pro suo quisque ingenio. Eustath. tantum nouem versus inde a 490 qui prorsus γνωμικοὶ sunt, damnat.

487. ἤνπερ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ. ἢν γὰρ δὴ Ven. A. πόλεμόν τε Lips. Par. A. K. et ed. Rom. vn. Vind. Vrat. d. Par. G. I. ἤνπερ γὰρ δὴ π. Par. K. Bentleius videtur plures variorum interpolationes agnouisse; sane vix vnius hominis fetus versus omnes esse videntur. φύγοι Barocc. Mori.

488. αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω. Par. E. αἰεὶ δὴ τ.

489. ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας. ⸖ cum ⸓. sed excidit Scholion, quod spectauit, puto, ad ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας. Schol. B. „τῶν ὅρων ἀφαιρήσονται, alii ἀφαιρήσουσι." Schol. T. br. Hesych.

Confundit Apollon. Lex. ἀπούρας, vt A, 356, cum ἀπουρίσας. κυρίως μὲν, ἀφορίσας· hemistichio adscripto. Scilicet ex Etymol. (add. Eustath.) apparet, fuisse qui ἀπούρας contractum esse putarent ex ἀπουρίσας. At est

οὖρος pro ὅρος, ὁρίζω, οὐρίζω. ἀπουρήσουσιν Harl. Mosc. 2. Par. B. H.

Porro pro ἄλλοι γάρ οἱ Sch. A. „ἐν ἄλλῳ· ἄλλῃ τοι ταύτῃ." An forte Scholion ad v. 488 spectauit: vbi αἱ εἰ τοι τούτῳ est? Imitatur hunc locum et aerumnas has ad mulieres viduatas viro et filiis transtulit Quintus VII, 276 sq. Quod melius exsequutus erat Homer. sup. Il. Z, 454 sq. breuius Tecmessa in Sophocl. Ai. 510 sqq.

490. ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι. „ἔρημον τῶν ἀμφηλικιωτῶν" Sch. A. B. T. (adde Sch. br.) Addunt tamen: alios seiungere πᾶν, vt sit πᾶν ἦμαρ τὸν ὀρφανικὸν παῖδα τίθησιν ἀφήλικα. quod vix placebit. Eustathius ex antiquioribus: παναφῆλιξ δὲ παῖς, ὁ τῶν ἡλικιωτῶν ἁπάντων ἀπηλασμένος. ἢ πάντη ἀφῆλιξ, οἷα, τῇ ἀφηλικιότητι προςτεθέντων καὶ τῶν τῆς ὀρφανίας κακῶν. Praeiuit Apollon. Lex. παναφήλικα. πάντων τῶν ἀφηλίκων ὁμηλίκων, ἀπεληλασμένον. Paria sunt ap. Hesych. Si hoc, et ad eos dicta, cum Polluce et Phrynicho, dictisque ad eosdem, comparaueris, apparet, veteres in vsu vocis admodum variasse, vt et ἀμφήλικες et ἀφήλικες scriberent; tum ἀφῆλιξ iis esset et is, qui ephebis excessit, et impuber, qui ad pubertatem accedit.

491. πάντα δ' ὑπεμμήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί. Antiqua scriptura est ὑπεμνήμυκε. vitiosa forte, constans tamen, non modo in edd. verum et in codd. et in grammaticis. Sensum vocis ex contexto constituerunt; vocem autem modo a μύειν et μύζειν duxerunt, modo ab μνημύειν, μνημύνειν, et μηνύειν, modo ab ἠμύειν; hoc postremum vtique recte: Sch. A. et Sch. br. „ὑπεμνήμυκε. καταμέμυκε, κατεστύγνακε. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐπὶ τοῦ κατανένευκεν ἐκδέχεται. (debuit adeo ab ἠμύειν ducere) οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀνάμνησιν ἔρχεται τοῦ πατρὸς (putarunt ergo hi a μνήμη, forte a μνημύω, μνημύνω, duci posse) Postrema etiam habent Sch. B. T. V. Leid. Aliter tamen constituunt subiectum, πάντα αὐτὸν τὰ δεινὰ εἰς ἀνάμνησιν ἄγει τοῦ δυςφορεῖν. Pergunt tamen: ἤ, πάντα αὐτῷ καταπέπτωκε καὶ κατακέκλιται. παρὰ τὸ ἠμύω;

ἠμύσω, ἤμυκα, ἐμήμυκα, καὶ περισσὸν τὸ νῦ. Haec vtique meliora, dum ducunt a verbo ἠμύειν, ſicque alii, etiam Euſtathius. add. Apollon. in ἐμνήμυκε et ὑπεμνήμυκε, (vbi ἐν ἀθετουμένοις στίχοις verſum haberi ait: v. ſup. ad 489) cum iis quae expoſita ſunt in Excurſu VII. ad Apollon. a doctiſſimo Tollio. Iidem tamen ipſi, qui ab ἠμύω ducendam vocem eſſe viderunt, ſeruant τὸ ν. Scilicet vident viri docti omnino eſſe ab ἠμύω ἤμυκα et ἐμήμυκα, (quod Atticum eſſe volebat Euſtathius; hoc eſt, vt accuratius dici puto, priſcum loquendi morem ab Atticis ſeruatum) de ceteris autem discedunt in partes; alii ἠμύμυκα inde factum eſſe volunt, alii ἐμμήμυκα, antiquiores ἐμνήμυκα. Obuium eſt ſuſpicari vitio ita ſcriptum eſſe, aut duplicato μ, ſuccurrere metro veteres voluiſſe: v. Euſtath. et Etymol. potuit tamen etiam pronuntiatio ita inflecti, vt μμ mutaretur in μν. Quo ſit, vt veriſimiliorem ſcripturam ὑπεμμήμυκε ab omni parte firmatam credere nondum liceat. Fuiſſe quoque, qui pro ἠμύω in vſu fuiſſe putarent μνημύω, patet ex Heſychii gloſſa: Μνημύει. σκυθρωπάζει. μνήμυκεν, ὑποπτήσσει. δυςχεραίνει. Ex eo numero videtur fuiſſe librarius cod. Harlei. et Moſc. 2. Par. H. in quibus eſt ὑπομνήμυκε. In Schol. V. et T. praefixum eſt ὑπεμήνυκε. Aliae aberrationes ſunt Par. C. ὑπεμνύμηκε Par. F. ὑπεμίμνηκε et Par. D. ὑπερμνήμυκε. E Vindobonenſibus nil video notatum; debent ergo conſentire in ὑπεμνήμυκε.

Nunc poſt tot disputationes doctorum virorum, inprimis Tollii l. l. Toupii Epiſt. crit. p. 73. et Emendat. ad Heſych. (To. IV. p. 373. ad calc. Emendatt. in Suidam) nec haeremus amplius in hac voce, nec nunc diſertos eſſe neceſſe eſt in expoſitione. Monebo tantum verbo: Barnes parum feliciter non modo coniecerat, verum et in poetam intulerat ὑπεμνήμευκε, contractum ex ὑπεμνημόνευκε, prouocando ad Heſych. ἐμνήμυνεν, εἰς ὑπόμνησιν ἤνεγκε, quod emendabat ἐμνημόνευκε. Kuſterus ὑπεμμέμυκε olim lectum eſſe cenſebat, Lennep. ad Coluth. p. 146 coni. πάντα δ' ὑπ' ὄμμ' ἤμυκε. (eſt ta-

men in ipſo Colutho 331 γοεραὶ μὲν ὑπημύουσι παρειαί.) At Toup. l. c. ὑπεμεμήμυκε emendat, vel ὑπεμήμυκε, vt hoc tamen efferretur duplicato μ. Prius iure receperat Wolf. cf. praef. pr. ed. p. XXXIII.

De voce ἠμύειν, quae cum πτήσσειν, ὑποπτήσσειν, conuenit, vide dicta ad B, 148. Θ, 308. T, 405. Ὄρφανος (κατὰ) πάντα ὑπημύει, *oculis eſt deiectis.*

δεδάκρυνται δὲ παρειαί. Ariſtarchus παρειά. Schol. A. V. T. οὐδετέρως. Sicque legebat Ven. B. et Harl. Moſc. a. Par. H.

δεδάκρυντο ap. Apollon. Lex. in ὑπεμνήμυκεν.

492. δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους. — Sch. A. notatu dignum duxit, ἐς eſſe pro πρός. vt in illo: εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον. Vt vltima in πάϊς producatur, Barnes em. πρός perperam, vt iam Clarke monuit.

494. τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε. — „quod κοτύλη et ὁ κότυλος genus poculi eſt. Iterum occurrit πύρνον καὶ κοτύλην (Od. P, 12 et O, 311.)" Sch. A. Scilicet pro menſura ſerius haberi coepit: de qua v. Pollux et Euſtath: qui ſua ex Athenaeo petiit. Nam is de κοτύλῃ disputat XI p. 478 D. ſq. Fuere tamen quoque qui τὸ κοῖλον χειρὸς, volam, intelligerent: Sch. B. V. T. L. cf. Etymol. h. v. Euſtath. et Sch. B. ad Ψ, 34. Ex h. l. patet, exigui vaſis genus eſſe debuiſſe.

κοτύλην τυτθὸν aut pro τυτθὴν, vt ſup. 480 ſicque Euſtath. aut τυτθὸν ἐπέσχε, *paullulum* admouet ori. Sic I, 485 καὶ οἶνον ἐπισχών.

495. χείλεα μέν τε δίην', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε. ὑπερώην palatum h. l. eſſe, τὸν οὐρανὸν, οὐρανίσκον, τὸ ἄνω τοῦ στόματος, dubium non eſt. De voce loca praecipua ſunt Polluc. II, 98. Etymol. et Heſych. Nec neglexerunt Scholia cum Suida et Euſtathio. μέν τε δίην' Ionicum dedi e Vrat. d. vulg. τ' ἐδίην'. Verſu ſcite vtitur Lucian. Merc. cond. 20. item Maximus Tyr. Diſſ. V p. 74.

496. τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε. ἀμφιθαλὴς ſemel obuium in Homero: „ὁ ἐπ' ἀμφοτέ-

ροις τοῖς γονεῦσι θάλλων. ἢ, ἐφ' ᾧ ἀμφότεροι οἱ γονεῖς θάλλουσι." Apollon. Lex. et ex eo Hefych. add. Etymol. Similia Sch. B. br. Euftath. vt Lat. patrimi et matrimi.

497. χερσὶν πεπληγὼς, καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων. πεπληγὼς pro πλήσσων, et ἐνίσσων pro ἐπιπλήσσων, κακολογῶν. „γρ. ἐνίπτων. Sch. Exc. ἐνίσπων, Cant. Vrat. A. b. ὀνειδίοισι edd. vsque ad Turnebum, hoc quoque loco, item codd. Harl. Lipf. v. ad Π, 628.

498. 499. Ἔῤῥ' οὕτως et δακρυόεις versus tam inepti funt, vt ipfe Euftathius ferre eos nequeat: τὸ δὲ ἔῤῥε inquit καὶ ἑξῆς ὁ στίχος ὅλος εὐτελὴς τῇ διανοίᾳ, καὶ εὖ περίγραπτος.

ἔῤῥ' οὕτως fc. ὡς ἔχεις. Nusquam reperio, quod ferior faltem vfus ferebat ἔῤῥ' οὗτος. Habet tamen codex Alteri, qui eft ex recentiffimis.

οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν. Vrat. d. μετὰ δαίνυται. nec hoc male.

499. ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα. Vrat. A. πρός. Etiam Barnes malit fubftituere πρός. Vidimus modo notatum ad vf. 492.

500. ἑοῦ ἐπὶ γούνασι πατρός. Vrat. d. ἐπὶ γούνατα.

501. μυελὸν οἶον ἔδεσκε καὶ οἰῶν πίονα δημόν. Non affequuntur prifcum vfum loquendi, quem nos e facris Hebraeorum litteris tenemus, quo omnino lautus victus declaratur, Schol. B. T. V. qui a poeta doceri aiunt, quomodo nutriendi fint pueri: quod fane ifto modo fieret peffime. Melius addunt, declaratum fic effe τὸ ἁβροδίαιτον τοῦ βασιλικοῦ καὶ μονογενοῦς παιδός.

ἔδεσκε et mox 503 εὕδεσκε *comedere folebat* et *dormire folebat.* Clarke.

502. αὐτὰρ ὅτ' ὕπνος ἕλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων. „γρ. ἕλῃ." Barnes. νήπι' ἀχεύων Par. G. I. Notat Apollon. Lex. cum aliis: νηπιαχεύων effe παραγωγὸν ex νηπίαχος, οἷον νηπιευόμενος.

503. εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης. εὕδεσκεν λέκτροισιν. Mofc. 2. et Euftath. ἐν ἀγκαλίδεσσι pro ἀγκάλαις dictum notat Apollon. Lex. h. v. p. 18.

504. θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ· „θαλέων. παντοδαπῶν τροφῶν καὶ ἐδεσμάτων.“ Schol. B. ἡδυσμάτων Schol. T. V. ad ſenſum bene. propius ad etymon, πάντων τῶν πρὸς τὸ θάλλειν ἐμπλησθεὶς Schol. br. et τῶν πρὸς θάλλειν ἐπιτηδείων Apollon. Lex. et Heſych. τῶν θάλλειν ποιούντων — ἡδέων. Altera interpretatio eſt παιγνίων, ſumta ex antecedentibus, non ex vocis vi. Ducunt θαλέων plerumque a τὸ θάλος, quod eſt βλάστημα. Et Euſtath. τὰ θάλεα, τὰ τοῦ θάλλειν αἴτια, ἀγαθά. ſollennior vtique vſus de plantis. Exiſtimo fuiſſe voc. ὁ, ἡ, θαλής, τὸ θαλές. vnde ſup. vſ. 496 erat ἀμφιθαλής, floridum. inde τὰ θαλέα, res lautae, opiparae.

ἐμπλησάμενος κῆρ. κῆρ pro ventriculo Hemſterhuſ. accipiebat. Immo vero eſt Homericus vſus ſollennis, pro ἑαυτὸν dicere κῆρ, θυμὸν, ἦτορ; et ſimilia.

εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ. „γρ. ἐν“ Barnes.

505. νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι — „eſt pro πάθοι ἄν. πρὸς τὸ, ἰχθὺς ὥς κε φάγῃσι.“ Schol. A. Reſpicitur ad Φ, 127. et Scholion ad e. l. ſcribebatur ibi ὅς κε φάγῃσι, pro ὅς κε φάγοι ἄν.

φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτών. ἀφαμαρτὼν πατρὸς, χωρισθεὶς, vt Schol. br. Supra Z, 411 Andromache de ſe ad Hectorem: ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι.

506. 507. Verſus iidem fere lecti ſup. Z, 402. 3. ſed opportuniore loco; repetiti hinc, ſi quid video. Video quoque Dan. Heinſium ad Heſiod. p. 97. ſic ſenſiſſe et Bentleium vncis verſum 506 incluſiſſe. Tentabat ille quoque: Ἀστυάνακτ' ὃν, vt ſeruaretur iunctura: ſed v. ad H, 138. Plato tamen verſum legerat, nam recitat in Cratylo p. 392 D. niſi quod variat lectio: ἔρυτο πόλιν.

Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσι. Mori et Barocc. πάντες· in hoc tamen adſcriptum: γρ. Τρῶες.

509. 510. νῦν δέ σε μὲν — αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται. Schol. B. T. V. εὐστροφοι καὶ ποικίλαι. Schol. br. σκώληκες εὐκίνητοι. Porphyr. Qu. Hom. 3, verſu laudato

αἰόλαι οὖν εὐλαὶ, ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι ταχέως λέγονται. de voc. vide ad Δ, 186.

ἐπεί κε κύνες κορέσωνται. Lipſ. verſu ab alia manu adſcripto, κορέσονται, vt legunt Harl. Vrat. d. Moſc. 2. Pariſ. Tex.

510. ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται. vn. Vindob. κέοντο.

512. 513. 514. ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ, οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς, ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι. Euſtath. „δυςκόλως πέφρασται ταῦτα. δηλοῖ δέ· ἀλλ' ἔστω σοι κλέος ἡ τῶν ἱματίων καῦσις, ἔμπροσθεν τῶν ἐν τῇ Τροίᾳ. Scilicet inuerſa eſt oratio pro vulgari more loquendi: καταφλέξω ὡς αὐτὰ σοὶ εἶναι κλέος πρὸς Τρ. καὶ Τρ. ἐπεὶ σὺ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς· quo ipſo fit, vt, quod apponitur, illa ſint οὐδέν σοι ὄφελος. cremauit veſtes pretioſas ipſi deſtinatas, quarum ne quidem ad funebrem apparatum vſus erit, cum corpus abstractum ſit; cremabuntur autem ſaltem in eius honorem in conſpectu omnium.

512. ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ. Sch. T. V. „ἀλλ' ἤτοι. ἀλλὰ ὄντως σοι. ἤ, ἐγὼ μὲν φλέξω, σοὶ δὲ οὐκ ὄφελος. διὸ ψιλωτέον τὸ οὐδὲν, (non eſſe ſcribendum ait οὐδ' ἕν) ὡς περισσοῦ ὄντος τοῦ ἐν· ὃ καὶ ἄμεινον. inanis ſubtilitas!

πυρὶ κηλέῳ v. ad Θ, 217.

513. οὐδὲν σοί γ' ὄφελος. Par. οὐδέ νυ σοί γ'. ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς. vt ἐντίθεσθαι, ſic ἐγκεῖσθαι. Schol. V. T. „κείσεαι. κήσεαι. κήσῃ. ἐνετίθετο γὰρ τὰ ὀστᾶ τοῖς ἱματίοις, ὡς ἀπὸ (f. ἐπὶ) Λαέρτου (Od. B, 99 et al.) καὶ Ἕκτορος δῆλον (Jl. Ω, 793. 6.) ἔστι δὲ γυναικεῖον, ὡς τότε ὠφελίμου οὔσης τῆς ἐσθῆτος, εἰ συνέκειτο αὐτοῖς. (leg. συνεκεῖτο) Ergo grammatici ἐν κείσεαι αὐτοῖς acceperunt pro ἐγκαυθήσῃ αὐτοῖς. fuit enim κέω, κείω, κάω, καίω. κειάμενοι πυρὰ πολλά. v. ad H, 333.

515. ἐπὶ δὲ στενάχοντο. recte, Ionice. Lipſ. cum al. ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο.

IN LIBRVM XXIII. (Ψ) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Scholia Cod. Ven. A. multo parcius per vltimos libros ſunt adſperſa. In libris X, Ψ, Ω, nulla quoque ſunt ſub finem adſcripta nomina grammaticorum, e quibus ſigna et notae ſint petitae. Ad ſupplendum hunc defectum in manibus habeo Scholia Victoriana.

1. *ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν.* ⊱ „quod hinc apparet, *στενάχων* eſſe ſcribendum, non *στεναχῶν.* (quaſi a *στεναχὴ στεναχέω* formandum ſit) alias non eſſe poſſet *στενάχοντο.* Sch. A. V. Debuit Scholion ſup. Π, 489. aut Σ, 318. reſpicere; nihil tamen ad ea loca monitum.

κατὰ πτόλιν. „*πόλιν· Κυπρίων τῶν ἐν Σαλαμῖνι ἡ λέξις. κεῖται δὲ καὶ παρὰ Κωμικῷ ἐν Σωσίππῳ.* Sch. A. Sch. Exc. et ex antiquis Euſtath. Mirum nunc demum hoc Scholion apponi, et a Salaminiis *τὸ πτόλις* pro *πόλις* repeti, apud quos forte ille vſus *τοῦ πτόλις* vulgaris fuit e priſca aetate. Rem ſic accipiendam cenſeo; manſiſſe antiquam poetarum formam *πτόλιν* in vſu communi apud Cyprios. Fabulam *Soſippum* ignorabamus. In Schol. Vict. nomen Comici adiicitur: *παρὰ Κωμικῷ Ἀλεξανδρίδῃ.* hunc viri docti volunt Anaxandridem eſſe ſcribendum. Nomen fabulae in recenſu ap. Fabric. non reperitur.

2. *ἐπειδὴ νῆάς τε, καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.* Et hunc verſum inter *ἀκεφάλους* retulerunt: notatum quoque a Clarkio. At fuit pronuntiatum Ε*ππειδη*. cf. ad X, 379 et poterat ita ſcribi eodem iure, quo *ἔδδεισεν ἔλλαβε*

ἔβρεξε aliquoties et alia similia; docet hoc ipse tonus recitantis, nec esse video cur in hoc ἐπειδὴ haereamus. Bentl. quoque scribebat ἐπτειδή.

ἐπειδὴ δ' εἰς νῆας recitare Hephaestionem aiebat Paw, contra quem disputata Doruilliano more v. in Vanno Crit. p. 510.

νῆας pro loco, dictas notant A. B. V. Scilicet est statio nauium, Naustathmus. Etiam illud ad hunc demum versum notatum, Hellespontum dici mare ad Sigeum.

3. οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο. Ionicum esse debuit ἄρα σκίδναντο. — „ἄρ' vt par fuit“ Clarke.

4. οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι. Sch. A. B. V. ἀφ' ἑαυτοῦ χωρίζεσθαι. l. vacare volunt ἀπὸ, vt in ἀπητίμησεν. (N, 113.) Scilicet sic erit ἀπ' ἀλλήλων χωρίζεσθαι, vt antea, ἐσκίδναντο. l. scribendum esse ἄπο.

5. ὅγε οἷς. „γρ. ὅγ' ἑοῖς“ Barnes ignarus digammi.

6. Μυρμιδόνες ταχύπωλοι. Vox iam aliquoties lecta vt Δ, 257 et al. Attamen Schol. Vict. „καὶ ὁ θεὸς ἐν τῷ πρὸς Αἰγεῖς χρησμῷ· ἵππον Θεσσαλικήν.“ Est hoc oraculum ap. Paroemiographos (Zenob. I, 48) Suid. in Αἰγιεῖς, Steph. Byz. vnde distichon est ap. Strabon. X p. 689 (449) vbi corrige quod ibi legitur ἵππον Θεσσαλικόν.

7. μὴ δήπω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους. — „quod μὴ δή πω dictum pro μηδέ πω“ „μὴ δή πω. nequaquam quaeso.“ Clarke. Potest ita reddi. at in verbis haec sunt: μήπω ne forte. δὴ, vtique. Schol. Vict. μηδέ πω. ὡς τὸ, εἰς κόρακας· (hoc alienum est; non imprecatur Achilles, sed precatur) Λοκροὶ δὲ οἱ πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ χρῶνται τῷ ἢ ἀντὶ τοῦ ε. „ὑπ' ὄχεσφι pro τοὺς ὑπὸ τοῖς ὀχήμασιν ἵππους“ Sch. A. Quidni ὑπολυώμεθα iungamus? vt alibi ὑπολύειν, etiam inf. 513 ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους. — De υ modo producta modo correpta in λυώμεθα 7. 11. 27. notatum quoque antiquis. v. Eustath. Etymol. in θύω. v. sup. ad A, 314. et Exc. I. ad XVII. p. 407. Versus 7 omissus Vrat. d.

8. αὐτοῖς ἵπποισι — ὅτι λείπει ἡ σύν. B. V. Sch. br. Eustath. Schol. Vict. addit: λείπει ἡ σύν, ὡς τὸ αὐτῷ γε-ρυ . . . Leg. ὡς τὸ, αὐτῷ γωρυτῷ. Od. Φ, 54. ἵπποις καὶ ἀνδράσι Schol. Aristoph. Ran. 228.

9. ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. — „quod ὁ γὰρ, ἀντὶ τοῦ, τὸ γὰρ, aut vacat γάρ.“ Sch. A. Prius verum: sic enim et sup. Π, 457. 676. Et sic Apollon. Lex. in ὁ. Vitiose τὸ γὰρ legitur ap. Stobaeum Serm. CXXI. p. 613 vbi versus insertus.

10. αὐτὰρ ἐπεί κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο. Clarke vrget vim reciprocam: *nos ipsi satiauerimus*, et laudat X, 33 et ad N, 45. Addit Ernesti, non ad solam satietatem respici, sed etiam ad quandam dulcedinem quae in ipso luctu sentitur; Ouid. Trist. IV, 3, 37 *Est quaedam flere voluptas.* add. inf. 108. Eodem spectat, quod Sch. B. laudat Aeschylum dicentem, ὅτι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἰάματα οὐ μέτρια τυγχάνουσι. Habet sane locum vtrumque; nam Od. O, 399 κήδεσι τερπώμεθα — μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνήρ. Enimuero et alterum habet locum, vt sup. X, 427 Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε. Vocem vidimus iam I, 701 τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ σίτου καὶ οἴνοιο. Et de lamentis iterum inf. 98. et Ω, 513. et aliquoties in Odyssea. cf. Eustath. Spectat ad h. v. glossa Hesychii τερπώμεθα. ἐμπλησθῶμεν. si legeris τεταρπώμεσθα.

13. οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν — Ex his Apollon. I, 1059 Τρὶς περὶ χαλκείοις σὺν τεύχεσι δινηθέντες τύμβῳ ἐνεκτερέϊξαν. et ibid. IV, 1535. 6. et secundum eos Virgil. Aen. XI, 188 sq.

14. μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσε. hoc adiecto occurrere poetam reprehensioni, quod milites flent, ait Sch. A. Atqui sunt lamenta Myrmidonum sollennia ista quae ad luctum illa aetate spectabant, vt mox Achillem videmus ἐξάρχειν γόου; et disertius inf. Ω. super Hectore. Schol. Vict. „ἢ καὶ αὐτὴ ἀνακαλουμένη, ἢ θεία δύναμις ἐμπνεύσασα συμπάθειαν αὐτοῖς. Eustath. alio modo Thetidem adhibitam esse vult, vt ratio reddatur, vnde

tanta lacrimarum copia ſuppetierit, vt et in arenam defluerent. Non meminerat priſcum loquendi morem hyperbolicum; vt Π, 3. quem nec Virgil. adſpernatus eſt: *Spargitur et tellus lacrimis, ſparguntur et arma.* Aen. XI, 191.

Loquendi forma γόου ἵμερος in ſuperioribus libris non occurrebat; nunc aliquoties hoc et vltimo libro, et in Odyſſea. eſt animi procliuitas ad flendum. Commotio animi redditur per ἵμερον. Inf. Ω, 507. Ern. ait eſſe ἵμερον γόου deſiderium triſte, mouens triſtitiam et lacrimas, ἵμερον γοερόν. At Homero eſt vere *deſiderium flendi* h. e. impetus quo lacrimae erumpunt, animo commoto. Hinc altera parte eſt τεταρπόμενος γόοιο. vt Ω, 513 et ſup. Ψ, 10. Thetidis autem mentio vix ſatis opportuna, cum non ipſa adſit. v. Notam.

Poſt iſta omnia fatendum eſt verſum habere magnam ſimilitudinem cum eo verſuum genere, qui explendae et dilatandae ſententiae cauſſa interpoſiti ſunt.

15. δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα ἀνδρῶν. ⊱ quod δεύοντο τεύχεα, vt σπάρτα λέλυνται neutrum plurale cum verbo plurali: Β, 135. Abſurde autem nonnulli arma lacrimari acceperant; iubent adeo Sch. A. B. diſtinguere poſt τεύχεα. Repetit ea Euſtath.

16. τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα Φόβοιο. ⊱ quod τοῖον dictum eſt αὐξητικῶς Sch. A. (addit Sch. B. καὶ θαυμαστικῶς μετ' ἐμφάσεως, ἵν' ᾖ, τὸν μέγαν καὶ περιβόητον) non, vt Gloſſographi acceperunt, ἀγαθόν. A. B. Sch. Exc. Vict. Satis ſero notatur vſus, toties obuius factus, ſtatim Il. Δ, 390. vbi iam Erneſti docuerat, eſſe pro cauſſali: *nam magnum* aut ſimile quid. Sic ſaepe, v. c. Κ, 145. Sic et inf. 280. Quod gloſſographi per ἀγαθὸν expoſuere, (vt et ap. Heſych. eſt τοῖον. τοιοῦτον, οὕτως ἀγαθὸν) ſpectavit ad Od. Δ, 206 τοίου γὰρ καὶ πατρός, vbi Euſtath. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ, τοίου γὰρ πατρὸς, οἱ γλωσσογράφοι ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ φασίν. ὡς τὰ παλαιὰ σχόλια λέγει.

μήστωρα Φόβοιο. μήσασθαι φυγὴν πολεμίοις δυνάμενον Sch. B. ſaepe iam vidimus; ad Δ, 328. Θ, 108.

17. τοῖσι δὲ Πηλείδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο iam vidimus Σ, 51. et ἀδινοῦ γόοιο, ἀθρόου. οἰκτροῦ, Sch. br. νῦν πυκνοῦ. συνεχοῦς θρήνου v. ad Σ, 316.

18. χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου. „quod ambiguum eſt, ſintne manus Achillis, an Patrocli ipſius." Sch. A. B. V. Euſtath. Probabilius prius, vt iam Σ, 317 dictum, vbi idem verſus lectus erat; etiam monitum, quod ἀνδροφόνους ſcripſit Ariſtarchus, alii ἀνδροφόνου — ἑταίρου.

χεῖρας ἀπ' vitium Ald. 3.

20. πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω. τελέω pro futuro. Schol. Vict. τελέω. ὅσον οὔπω, τελέσω. eo adducta res erat, vt effici poſſent — τοι quod codd. habent, e Rom. recepit Stephanus pro σοι. VII. 19. 20. legantur infra 179. 180. opportuniore loco.

21. Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. ὠμῶς ἀπομερίσασθαι Sch. B. v. ad X, 354. Vix tamen verſus eſt Homericus: δευρ' ϝερυσας.

22. ἀποδειροτομήσω Vrat. d. quod etiam locum tuetur pro — σειν.

24. ἀεικέα μήδετο ἔργα. Laudat Plutarch. de aud. poet. p. 19 C. quod per epitheta poeta ipſe facinus improbat.

μήδετο. Schol. B. interpretatur μήσατο ἀντὶ τοῦ εἰργάζετο. ἐποίει. Declarat tamen ipſa interpretatio, μήδετο ab ipſo eſſe lectum. Etſi Barnes γρ. μήσατο ſcil. aliis locis, vt K, 289. At μήδετο et inf. 176. nec aliter ap. Plutarch. l. l. p. 19. Quidnam τὸ ἀεικὲς ſit, fuit ζήτημα. v. Sch. B. V. et Euſtath. ſimpliciter dicam, quod inſepultum corpus apud feretrum humi proſternitur. VII. 24. 25 recitat Plutarch. de aud. poet.

26. οἱ δ' ἔντε' ἀφοπλίζοντο ἕκαστος. ἀφωπλίζοντο. ἀφῃροῦντο. Apollon. Lex. et Heſych. Sch. br. adiiciunt τὰ ὅπλα. ἕκαστος. „γρ. ἕκαστοι" Sch. A. ſicque Harl. Cant. Townl. Vict. Vrat. A. duo Vindob. et ſic edd. Fl. Aldd. donec e Romana Turneb. recepit ἕκαστος. Inf. 55 ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι non variat.

27. λύον δ' ὑψηχέας ἵππους. „γρ. λύοντο δὲ μώνυχας ἵππους" Sch. A. Et fic Mori. Barocc. Cant. Townl. Vrat. A. edd. Flor. Aldd. Turn. quod follennioris vfus eft in Homericis, donec ex ed. Rom. alterum recepit Stephanus. ὑψηχέες ἵπποι vno praeterea loco memorantur Il. E, 772 ad q. l. vide.

28. καδδ' ἶζον Flor. Ald. 1. Rom. κάδδιζον Ald. 2. reduxit prius Turneb.

παρὰ νηί. Schol. Vict. λείπει· καὶ σκηνῇ. ὡς· παρά τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ (A, 329) — nimis fubtiliter: federe poterant fub dio ante nauem et tentorium.

29. αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ. — „ὅτι τάφον τὸ δεῖπνον τὸ περὶ τὴν ταφὴν γενόμενον" Schol. A. qui proprie τὸ περίδειπνον, vt exponit Apollon. Lex. et ex eo Hefych. in τάφος, et Sch. br. Repugnarunt alii ap. Euftath. et in Nota Villoif. ad e. l. Apollonii, qui contendunt effe fimpliciter h. l. δόρπον. δαῖτα et recte. Τάφος enim proprie dictum epulum non praebebatur nifi iuftis perfolutis, vt inf. Ω, 801. 2. 3 et Od. Δ, 309. 310 Aegifiho caefo: quem loc. laudat et comparat Γ, 258. Schol. Vict. Mirum eft, quod adiicit: Κύπριοι δὲ τάφον τὸν φόνον. πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησα. ὅ ἐστι, φόνῳ. Verfus eft Od. Ω, 87. at ibi locum vix habet caedes. Multa argutatur Sch. B. δαίνυ, παρεσκεύαζεν vt I, 70 vidimus.

30. πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ. ὀρέχθεον. Vocem antiquatam grammatici ex etymo et contextu conftituere ftuduerunt. Ita tres fere fectas difcernas, quas attigere quoque Schol. br.

Sch. A. κατὰ μίμησιν ἤχου τραχέος πεποίηται τὸ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ, ἔστενον ἀναιρούμενοι. Hefych. ἐστέναχον. ἐμυκῶντο. ἐβρύχοντο. Apollon. Lex. τῶν πεποιημένων ἡ λέξις adiecto hemiftichio. Vifum itaque eft effe verbum ad merum fonum factum. Conuenit Sch. B. V. ἀπεστείνοντο ἀναιρούμενοι· τὸ γὰρ ἰδίωμα μέμνηται (μιμεῖται) τῆς φωνῆς, ἣν προΐενται ἀναιρούμενοι οἱ βόες. add. Sch. br. Sequitur haec Schol. Apollonii Arg. I, 275.

In Apollon. l. c. porro: τινὲς οὖν εἶπον ἀπὸ τοῦ ὀρεύ-σαν συνεσχηματίσθαι, ὅ φασιν εἶναι, τὸ μετὰ θορύβου τὴν σφαγὴν ὑπομένειν. Putes ita ſaltem ἀπὸ τοῦ ὀρέγεσθαι duci debere. proprie *extendere ſe*, (tum communi vſu, appetere, ſcil. quia apprehendendae rei cauſſa extendimus nos) Iam ſiue ab hoc ſiue ab ὀρέγεσθαι ductus manſit ſignificatus τοῦ ὀρεχθεῖν, vti et eſt apud Schol. br. et Euſtath. οἱ δὲ παλαιοί φασι καί, ὅτι τὸ ὀρέχθεον ἀντὶ τοῦ ἀναιρούμενοι ὠρέγοντο, ἤτοι ἐξετείνοντ:, et vt poeta ſolet, ἐτανύοντο. Schol. Vict. ἢ ἐξετείνοντο ἀποθνήσκοντες. ὡς τὸ· κεῖτο μέγας μεγαλωστί. Videtur hinc ὀρεχθεῖν adhibitum pro, *cupere*, ap. Apollon: Arg. I, 275 et II, 49 vt ſenſus docet, et Schol. ad alterum locum declarat, ἀντὶ τοῦ ἐφώρμα καὶ ἐπεθύμει. ἐν ὀρέξει ἦν. vnde et ὀρεχτεῖν, ἐπιθυμεῖν, eſt ap. Heſych. Ita proprie de animo dictum eſt agitato, de corde palpitante, vt apud Suidam exponitur: ὀρεχθεῖν, κινεῖν, ταράττεσθαι, adſcripto Ariſtoph. Nub. 1371 quam vocis acceptionem illuſtrat et Aeſchyli fragmentum ex Niobe apud Strabonem lib. XII extr. de quo paullo poſt dicam.

Tandem Schol. B. et Schol. br. οἱ δὲ, διακόπτοντο. ἀπὸ τούτου καὶ ἐρεγμὸς, ὁ ἀποκεκομμένος κύαμος· quae Euſtathius quoque e veteribus repetit. Scilicet apparet fuiſſe, qui aut ſcriberent ἐρέχθεον, aut ὀρέχθεον eodem modo dictum acciperent, ab ἐρείκω, σχίζω, ductum. Eo adduxerat eos verſus: δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων, ſeu vt ſcripſerant, ἐρεχθὼν, Od. E, 83 et 157. Apion ἐριχθὼν, διακόπτων legerat; nam ibi fuit quoque lectum ὀρέχθων, vt laudantur verba a Schol. Apollonii Arg. I, 275 monente, accipi quoque vocem pro τραχύνεσθαι. Itaque in Etymologico, loco turbato, in ἐρεχθὼν, vbi Ariſtarchea interpretatio ſupra memorata, eſſe στεναγμοῦ καὶ ποίας φωνῆς, apponitur, ſubiiciuntur verba: οὕτω διὰ τοῦ ε Ἀρίσταρχος, videlicet quia alii ὀρεχθὼν et ἐριχθὼν legerant; apponitur quoque paullo poſt Apionis lectio ἐριχθών. Eſt quoque ap. Heſych. ἐρέχθων, διακόπτων.

Iam ſi de iudicio interponendo quaeritur, fatendum eſt, notionem τοῦ *mugire* eſſe quidem admodum accommodatam, grammatice tamen et etymologice declarari haud poſſe. Verbum quidem eſt ſoni cognati, ῥοχθεῖν, de ſtrepitu fluctuum et maris; expectabam quoque veterum aliquem id eſſe comparaturum aut adeo legere malle ἐρόχθεον. et eſt quoque Euſtathius, qui illud comparat cum Theocriteo, mox memorando. Altera interpretatio ὀρέχθεον, ὠρέγοντο, conuenit cum etymo, analogia, et ſequente mox τανύοντο· πολλοὶ μὲν βόες ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ, διὰ σιδήρου, σὺν σιδήρῳ. extendebantur, iacebant extenta, verbo, πολλοὶ δὲ ὕες τανύοντο εὑόμενοι διὰ φλογός. Ducta hinc altera ſignificatio, de motu, moveri, et ex motu turbari, vt ap. Ariſtoph. l. c. et Theocr. XI, 43 de motu maris alluentis ad littus, τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χερσὸν ὀρεχθεῖν, vel dorice ὀρεχθῆν. nam, vt ſit mugire, infertur ex contexto; comparat quoque Euſtath. ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα, qui id quoque admittit; infertur quoque in verſum Aeſchyli ex Niobe a Valkenario ad Hippol. p. 245. et Toupio emendatum, πᾶν δέ κ' ὠρεχθεῖ πέδον, ταράττεται. vbi quid ſibi velit Toupii Ἴδη — τέρπουσι, non aſſequor. De fragmento autem Ariſtiae ap. Athenaeum II, 19, p. 60 μύκαισι δ' ὠρέχθει τὸ λάϊνον πέδον nihil tuto licet pronuntiare; quod et vidit Schweigh. ad e. l. Dictum eodem ſenſu ἐρέχθειν et ἐρεχθεῖν, vnde leniore pronuntiatione videtur factum eſſe ἐρέθειν, ἐρεθίζειν. quo ſenſu eſt Od. E, 83 et 157. ſupra laudd. et inf. Ψ, 317 νῆα ἐρεχθομένην ἀνέμοισι. quo Heſychii gloſſa ſpectat, ἐρεχθομένη. σαλευομένη. ὑπὸ τῶν ἀνέμων ταρασσομένη. Hymn. in Apoll. 358 (in Pyth. 180) ἡ δ' ὀδύνῃσιν ἐρεχθομένη χαλεπῇσι κεῖτο. Quod ap. Euſtath. laudatur, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὀρέχθει, videtur memoriter eſſe repetitum pro ὑλάκτει ex Od. Υ, 13.

βόες ἀργοί. haerent grammatici in epitheto. non poſſunt eſſe ταχεῖς; nam boues ſunt εἰλίποδες. non λευκοί, nam diis inferis nigrae, non candidae, victimae caedun-

tur, ait Sch. B. cum Euſtath. e vet. et Sch. Exc. et Schol. Vict. Niſi ſit accipiendum de pecudibus excoriatis et adipe candentibus; vt ἀργᾶντες βόες ap. Pindar. Frag. CXL. aut quia non Patroclo, verum ad epulas Myrmidonum mactabantur. Haec recte, arbitror. In Schol. Vict. additur: aut pro aduerbio haberi poſſe: ἢ ἀργῶς· ὅ ἐστι, ταχέως. ὡς· ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν (inf. 287) τινὲς δὲ, ἀργοὶ, συνεχεῖς. ταχεῖς ἀδιάλειπτον. ἢ, ἀργῷ σιδήρῳ, τῷ πολιῷ. Porro: σιδήρῳ. τινὲς ἀθετοῦσιν, ὡς οὐκ ὄντος σιδήρου τότε. τί οὖν φησί· πολιόν τε σίδηρον· (I, 366) ἀμφὶ σιδήρῳ et cum ὀρέχθεον et cum σφαζόμενοι iungi videas. ἀμφὶ vt Θ, 86 κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ. αἷμα ἐρωήσει περὶ δουρὶ, A, 303 et ſimilia.

31. αἶγες. οὐκ ἔτι ὀρέχθεον, ἀλλ' ἐμήκαζον. Sch. A. V. Ceterum vſſ. 31. 32. 33. iam lecti fere ſup. I, 462—4.

32. ἀργιόδοντες ὕες ab ὗς, alia forma fuit ὗς ex ὕίς.

33. εὑόμενοι τανύοντο. Schol. B. V. τὸ εὕειν ἐστὶ τὸ ἀποκαίειν τὰς τρίχας. quod alienum ab h. l. etſi per ſe recte. Sic εὗσέ τε μίστυλλέν τε. Alii ibid. ἀντὶ τοῦ· τὴν πημελὴν ἐτήκοντο. Optime Schol. br. ἀντὶ τοῦ· τεινόμενοι ἐφλέγοντο.

34. πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔῤῥεεν αἷμα. ⟝ „quod κοτυλήρυτον ſcribendum, non κοτυλήῤῥυτον. (vt eſt in Ven. B. Vrat. A. Lipſ. item in ed. Nicandri Ther. 538. apud Apollon. Lex. Athen. XI p. 479 A. etſi Ariſtarcheam interpretationem afferunt) ſicque ductum non ἀπὸ τῆς ῥύσεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀρύσαι, *haurire*. Ariſtarchus expoſuerat πολὺ, ὥστε κοτύλῃ ἀρύσασθαι. Sch. A. Eodem modo Sch. B. Vict. br. Apollon. Heſych. vt ſit δαψιλές. Nec vero infuſum fuiſſe corpori ſanguinem, ſed circa illud effuſum. Idem Schol. B. et V. de κοτύλῃ diſerte agunt, quam iam vidimus X, 494.

36. εἰς Ἀγαμέμνονα eſſe pro πρὸς omnes notant.

37. σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἑταίρου χωόμενον κῆρ. ⟝ „quod σπουδῇ, μετὰ πολλῆς κακοπαθείας.“ Sch. A. item Sch. B. V. Sch. br. quod tamen ſaepe iam vidimus; ſta-

tim B, 99. et quod ad ἑταίρου χωόμενον κῆρ deest περὶ, et χωόμενον, pro συγχεόμενον. Sch. A. συγκεχυμένον καὶ λυπούμενον Sch. B. Scilicet sic exposuere vocem χώεσθαι et sup. v. c. Π, 553 quatenus omnino magnus animi motus et affectus iram adiunctam habet.

παρπεπιθόντες Barnes acuerat; quod et facere iubet Sch. B. et Etymol. cum vbique esset editum παρπέπιθοντες; variat scriptura in Apollon. et Hesych. edd. Aiunt παρπεπίθοντες esse παραπείσαντες, at παρπεπιθόντες, παραλογισάμενοι, vt Od. Ξ, 291. At hoc fundo idoneo caret: vtrumque est aliquem de sententia deducere seu monito et consilio seu fraude. Verum ad Il. Ξ, 208. iam monitum est, esse diuersas grammaticorum opiniones, cum alii πεπιθὼν pro πιθὼν dictum accipiant, alii nouum verbum πεπίθω, πεπίθων, eodem significatu quam πείθω. quibus equidem adstipulor; est quoque πεπιθέω. Potest etiam ab hoc ipso Aoristus πεπιθὼν deduci. Reliqui tamen quod semel receptum erat.

38. ἵξον. „γρ. ἷξον." Barnes. perpetua varietas. ἴξον Ald. 2. vitiose. deb. ἷξον.

39. κέλευταν sc. οἱ βασιλεῖς Aristarchea fuit lectio: probata Herodiano. Sch. A. B. Vict. Estque ea in Venetis, Harlei. Mori. Cant. Mosc. 2. Vrat. b. Vulgg. κέλευσεν Agamemnon: quae fuerat quoque in cod. Vict. κέλευε, temere, ed. Turneb. vnde forte Barnes: „γρ. κέλευεν."

40. στῆναι male Ald. 2. c. sequ.

εἰ πεπίθοιεν vim in εἰ quaerit Sch. B. V. παρασκευάζοντας declarare, etsi vix sperent se esse effecturos. At ex vsu Homerico εἰ est pro ἵνα, ὅπως, vt etiam Eustath. recte monet.

42. αὐτὰρ ὅγ᾽ ἠρνεῖτο στερεῶς. Mori στεῤῥῶς, quod Homericum non esse Barnes monet. στυγερῶς, quod et cod. Alteri habebat, induxerat Ald. 2. eiectum ab H. Stephano: nec tamen spernendum esse putabat Ernesti. Alterum στερεῶς tamen frequentatum poetae I, 506 στερεῶς ἀποείπῃ. αὐτὰρ ὁ ἠρν. Vrat. b. d.

45. σῆμά τε χεῦαι. reduxi hoc e codd. Cant. Harl Ven. Mosc. 2. Vrat. A. et edd. ante Ald. 2. quae χεῦσαι induxerat.

46. οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε. Sch. A. „ἐν ἄλλῳ· ἐπεὶ οὔτι με δ." Vrat. d. οὐδέ με δ. idem κείρεσθαι. Stobaeus περὶ πένθους, vbi vs. recitat et vn. Vindob.

48. Ἀλλ' ἤτοι νῦν μεν. ordo e Barocc. Harl. Ven. Townl. Mosc. 2. Vrat. d. b. et vno Vindob. vulgo incomte μὲν νῦν.

στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί. Sch. A. Vict. „οὕτως, πειθώμεθα, οὐ, τερπώμεθα." siue quod ita quoque lectum sit, siue vt pro obseruatione sit, quia Achilles inuitus cibum sumit: vt Schol. B. V. vti dixerat πειθώμεθα νυκτὶ, ingruenti Θ, 502. ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι Η, 282. 293. vbi v. Not. Et Nestor inf. 644 γήραϊ λυγρῷ. Barnes comparat Ouidianum: *et queror, inuisi cum venit hora cibi.* e Ponto I, 11, 7.

Ita vero στυγερῇ πειθώμεθα δαιτὶ si verum est, Achilles cibum sumsit, quod antea tam peruicaciter renuerat facere, antequam Patroclo iusta persoluta essent: Τ, 209. 305. Non hoc conuenit ingenio Achillis, quale poeta per totum carmen ostenderat, in eoque peccasse dicendus; etsi dicas, exsatiatam saltem fuisse iram, Hectore caeso et ipsam naturam cibum desiderasse. Vereor vt et h. l. lectum olim fuerit, στυγερῇ πειθώμεθα νυκτί. ita conuenit ἠῶθεν δὲ — et 55 δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστος. In toto loco interpolationis vestigia videbimus.

49. ἠῶθεν δ' ὄτρυνον ἄναξ — haee non Homerica esse, apparet, digammo vitiato. Emendauit Bentl. ὄτρυνε ϝάναξ.

50. παρὰ δὲ σχεῖν, ὡς ἐπιεικές. παρασχεῖν, ὡς ἁρμόζει καὶ καθῆκόν ἐστι. Schol. B. V. De structura impedita nemo monet. Videtur versus 51 serius insertus esse, et substituisse carmen in ὡς ἐπιεικές. Vt nunc est, supplendum est τὸν νεκρὸν, ἔχοντα αὐτά. vel αὐτό. In alia oratione esset, ἃ ἐπιεικές ἐστιν ἔχοντα νεκρὸν νέεσθαι.

52. ὄφρ' ἤτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ. Barocc. Townl. ἐπιφλέγει. quod etiam bene ſe haberet.

53. θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν. ſunt breuiter dicta: ἵνα ταχύτερον ἐκτὸς τῆς ὄψεως ἡμῶν γένηται. Schol. A. B. V. Barnes cum hebraiſmo comparat. Scilicet eſt ex oratione minus ſubtiliter elaborata pro vt comburat et ex conſpectu remoueat.

λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται. Barocc. Townl. τρέπωνται.

54. τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο. nec h. l. Ionicum occurrit, ἠδὲ πίθοντο.

55. ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι δαίνυντο. Si ἕκαστοι, non videtur commune epulum fuiſſe ab Agamemnone praebitum, nec Achilles cibum guſtauit. Schol. B. et V. obſeruant, antea Myrmidones iam ab Achille cibo ſatiatos eſſe vſ. 29. nunc Achiuorum exercitum epulari.

ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι. cum vitio metri ex digammo Ϝεκαστοι. Bentlei. hoc animaduertit et occurrit ſcribendo ἐφοπλίσσαντο Ϝεκαστοι, verſu ſequenti δαίνυντ', eiecto, tanquam inſititio. Et ſane ἐφοπλίσαι non minus occurrit, quam ἐφοπλίσασθαι, δόρπον. vt Θ, 503. I, 66.

56. 57. Verſus lecti iam A, 468. 9. et aliquoties.

58. οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν. ⸓ „ὅτι σύνηθες ἦν, ἀναλύειν. ὡς καὶ ἐν 'Οδυσσείᾳ, ἐπὶ τῶν μνηστήρων.“ Schol. A. quaſi vero hoc aliter fieri poſſit, quam vt a conuiuio ſurgant et ad ſuam quisque domum ſe conferat. Verſus aliquoties legitur in Odyſſea, vt A, 424 et iam ſup. Il. A, 606 de diis e Iouis epulis discedentibus. Excidit forte aliquid praeterea monitum a grammatico.

59. Πηλείδης δ' ἐπὶ θινὶ — Aeſchines aduerſ. Timarch. p. 151. ed. Reisk. exponens ea, quae ſequuntur, ad pyram Patrocli eueniſſe narrauit.

61. ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνας κλύζεσκον. vulgatum eſt, ἐπ' ἠϊόνος, nec male hoc dictum. ἀπ' ἠϊόνος Vrat. A. ἐπ' ἠϊόνας Vrat. b. d. et ipſe Venetus. Od. Z, 138 τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἠϊόνας προὐχούσας.

Suſpicari licet, fuiſſe *ἐπ' ἠϊόνα κλ.* mutatum metri metu.

κλύζεσκον. „alluere ſolebant" Clarke. *κλύζεσκεν* Harlei. *ἐκλύζεσκον* Lipſ. *τινὲς, ἐπέκλυζον*" Schol. Vict. — *ἐν καθαρῷ*, vidimus iam Θ, 490. K, 199. vbi appoſitum erat, *ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος.* nunc ſimpliciter vel in loco ſolitario, non in caſtris et tentorio, vel ſub dio. Poteſt ſane locus *καθαρὸς* eſſe modis multis. Schol. br. accipiunt de loco fluctibus alluentibus purgato a ſordibus. Erneſti, in terra, ſine ſtrato.

62. *εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε.* Schol. B. *τὸ εὖτε ἀντὶ τοῦ, ὁπηνίκα.* Iungitur ſic cum antecedentibus: iacuit ille — cum ſomnus eum oppreſſit; noua ſuccedente ſententia vſ. 65 *ἦλθε δ' ἐπί.* Nam minus commoda eſſet iunctura, ſi poſt *κλύζεσκον* finiretur prior ſententia; tum nouam exorſus poeta pergeret: *εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε* — apodoſi: *ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχή.* ponitur autem *εὖτε* vtroque modo, in protheſi et in apodoſi.

λύων μελεδήματα θυμοῦ. h. e. *φροντίδας.* Notata vox gloſſographis. Heſych. *φροντίδες. μέριμναι.* Apollon. *μεριμνήματα, ἀπὸ τοῦ τὸν μεριμνῶντα οἷον τὰ μέλεα ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν.* conuenit Etymol. Sic et *μελεδῶναι*, et *μελεδῶνες.* Melius dixeris eſſe terminationem *τοῦ μελεδέω* ex *μελέδη.* Vox occurrit quoque Od. Δ, 650. et ap. Apollon. III, 4. 471. 751. *λυσιμέριμνος* ſomnus in Hymn. Orph. 5. notante Clarke.

63. *νήδυμος ἀμφιχυθείς.* ⊱ „quod aperte *νήδυμος* eſt, non *ἥδυμος.*" Sch. A. V. Euſtath. ſpectat ad controverſiam aliquoties memoratam. v. ad B, 2. *ἀμφὶ χυθεὶς* Vrat. b.

64. *προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.* ⊱ „*ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον.*" Sch. A. vt ſexcenties. „*γρ. Ἕκτορ' ἐπαΐσσων. Ἕκτορ' ἐπ' αἴσσων*" Barnes. vt ſit *ἐφ' Ἕκτορα αἴσσων.* alterum eſt *Ἕκτορι ἐπαΐσσων.*

65. *ἦλθε δ' ἔπι ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο.* ⊱ „*ὅτι ἀπ' εὐθείας τῆς, ὁ Πατροκλῆς*" Sch. A. B. quaſi hoc inauditum eſſet a *Πατροκλῆς* formari *Πατροκλῆος*! et cur

demum hoc loco fuit monitum? porro „quod δειλοῖο pro δειλαίου“ Sch. A. B. V. hoc idem iam vidimus P, 670.

Adiiciunt Scholia A. B. V. cum iis Eustathius, Antisthenem hinc statuisse, animas retinere figuram corporum, ἐντεῦθεν Ἀντισθένης ὁμοσχήμονάς φησι τὰς ψυχὰς τοῖς περιέχουσι σώμασιν εἶναι. (debebat tamen simul docere, vnde non modo os, sed et vnde vestitus v. 67 superesset.) Χρύσιππος δὲ, μετὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ σώματος σφαιροειδεῖς γενέσθαι δογματίζει. tropico, vt probabile fit, sensu dictum hoc a Chrysippo de anima, vt de Sapiente alias dictum, intra se omnia sita habente quae eius naturam constituunt, vt ap. Antonin. Imp. XI, 12 σφαῖρα ψυχῆς αὐτοειδής. Ad sensum autem statuit rudior aetas, corpore flamma consumto superesse eius εἴδωλον, animam, quae prius corpori inclusa erat, corpusque, antequam crematum esset, circumuolabat, et corpore combusto in infera loca descendebat. Locum qui sequitur παραφράζει Aeschines in Timarch. p. 151. R. et apposuit Stobaeus Ecl. phys. p. 132. Cant. P. I. p. 1030.

66. καὶ ὄμματα κάλ' εἰκυῖα. Non est Homericum καλ' ϝεικυια. Emendauit Bentl. καὶ ὄμματα ϝειοικυῖα. Sic sup. Σ, 418 ζωῇσι νεήνυσι ειοικυῖαι. (ϝειϝοικυιαι)

68. στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς. e more somniorum. v. ad B, 20. Versum omittit Vrat. d.

69. λελασμένος. ἀντὶ τοῦ ἐπιλέλησαι Sch. B. τὸ ᾶ vnde proficiscatur in Ionico scriptore, v. iam ad E, 834 dictum. ἐμοῖο male et h. l. Barocc. Vrat. b. Interrogationem addidit Barnes, notante Clarkio.

70. ζώοντος ἀκήδεις. Monet Sch. A. non esse ἀκηδεῖς, sed ἀκήδεις pro ἠκήδεις. Ita vero malim scriptum ἀκήδεες. Barnes quoque hoc apposuit pro var. lect.

71. θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω. „quod deest ἵνα vel ὅπως, vt sit ἵνα περήσω.“ Sch. A. et Eustath. At versus hiatum habet, θάπτε με ὅττι τάχιστα. Etsi nec aliter ille memoratur a Charit. lib. IV. pr. Stobaeus Ecl. I, p. 132. Possis scribere θαπτέμεν, ὅττι τάχιστα, infinitiuus pro imperatiuo: nisi malis Bent.

leium ſequi, qui ἵνα excidiſſe monet, et fuiſſe: θάπτε μ', ἵν' ὅττι τάχιστα. Lenior tamen eſſet oratio: θάψον μ' ὅττι τάχιστα. Disiunxi ὅττι τάχιστα cum prauo grammaticorum more in vnam vocem coaluiſſent. „γρ. θάπτε με, ὄφρα" Barnes. ex eius commento.

περῆσαι vt iungantur πύλας Ἀΐδαο περῆσαι τῆλε με εἴργουσι, (quod graece fieri non poſſe, bene obſeruat Clarke) erat in edd. ante Stephan. qui ex ed. Rom. recepit περήσω, quod codd. tuentur.

Porphyrii ad h. v. eſt ζήτημα· quomodo Patroclus nunc dicere poſſit, ſe non admitti in loca infera, quia ἄταφος ſit, cum alio loco, in Odyſſ. Ω pr. procorum inſepultorum animae deducantur in Orcum. (Laudandus erat multo magis locus de Elpenoris anima ex Orco euocata, quamuis ille inhumatus iaceret Od. Λ, 51 ſq. in primis in iis quae ad loca infera, terrarum extremas partes, Occidentem et Oceanum ſpectant, ita vt nihil poſſit vnum poni, quod omnibus locis accommodatum ſit.) Reſpondet ille, haec Homerum e *ſua* perſona narrare, at Patrocli vmbram viſam eſſe iſta dicere *Achilli.* Sch. B. Poterat probabilior λύσις afferri: diuerſis locis ſequi poetam diuerſa mythorum commenta: quod ſaepe facit. Alioqui poteſt aliquis locum inter ea referre, in quibus Odyſſea recedit ab Iliade.

72. τῆλέ με εἴργουσι ψυχαί, εἴδωλα καμόντων. τηλε με ϝειργουσι, aut, ex Homerico more, adſcripſerat Bentl. τηλε μ' εϝεργουσι. Sic Od. Λ, 502 οἵ κεῖνον βιόωνται ἐέργουσί τ' ἀπὸ τιμῆς. v. ſup. ad Γ, 77 et Excurſ. de Digammo p. 750. Schol. Vict. iubet ſcribere ἀπολύτως, τῆλε μὲ — καμόντων vt iam Γ, 278.

73. οὐδέ μέ πως μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσι. ſ— „quod, qui inſepulti ſunt, arcentur ab aditu fluminis nec admittuntur in erebum" Sch. A.

οὐδέ μέ πω Harl.

ποταμοῖο ἐῶσι. hiatu diſplicent: quem tamen Bentl. iam ſuſtulit: ὑπὲρ ποταμοῦ εἰῶσι. vt B, 132 καί οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα. et al. Vulgata eſt ap. Stobaeum Ecl. I p. 132.

vbi excitantur vff. 72. 74. 5. 6. melius collocati in Heeren edit. p. 1030. 32.

74. ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ. Etiam haec vox, ἀλάλημαι, in Odyffea frequentata, hoc vno loco legitur in Iliade, pro πεπλάνημαι. ex ἄλημι, vt copiofe docet Etymologus h. v. ex h. l. ἀνὰ idem quod ἐπί.

αὔτως „γρ. αὗτως“ Barnes. vt variat fcriptura aliis locis. per ὡςαύτως interpretatur perperam Porphyrius ad K, 165.

Eft autem chorographia locorum inferorum haec: Interius eft Hades, Ἄδου δῶμα, cuius funt πύλαι. Ante domum eft amnis, adituris domum traiiciendus. cis amnem vagantur recens defunctorum animae, nondum cremato corpore: quo facto loca intrant, (ergo, traiecto amne) nec amplius redeunt, 75. 76. Nomen amnis haud apponitur: nec tamen dubito, de Oceano haec effe accipienda; etfi non conueniunt inter fe loca Odyff. Ω, 11. et K, 513. 45. nec fatis clara eft locorum ὑποτύπωσις ex his locis.

75. καί μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι. omiffum effe ἵνα, monent Schol. A. et Vict. vt fit pro ἵνα ὀλοφύρωμαι. idem in Schol. br. et ex veteribus ap. Euftath. legitur, vt dictum fit de lamentis peregre abeuntium, manu, puta, prehenfa. Nil tamen apertius, quam ὀλοφύρομαι effe interpofitum, da manum, precor. proprie, precor lamentando.

75. 76. οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις νίσσομαι ἐξ Ἀΐδαο. Schol. A. recte obferuat, apud Tragicos etiam poft fepulturam animas ad loca fupera redire.“ Adeo fibi non conftabat fuperftitio. νίσομαι quoque fcriptum fuiffe, notat Euftathius, et effe futurum a νίω· vel ab νίσσω. Eft quoque νίσομαι in Ven. Townl. Vrat. A. b. d. Nihil de his certo ftatui poffe, iam fupra profeffus fum ad I, 381. Variat vbique fcriptura; νέομαι, νείομαι, νείσομαι, νίσομαι, νίσσομαι. poteft νίσσομαι effe praefens pro futuro. νείομαι Harlei. Mofc. 2.

ἐξ ἀΐδαο ἐπήν — hiatus, facile tollendus, quod iam Bentl. egerat: ἐξ αἴδεω ἐπειὴ vel ἐξ ἀΐδα' ἐπειή.

ἐπήν με πυρὸς λελάχητε. λαχεῖν καὶ τυχεῖν ποιήσητε. v. ad H, 80. Male Vrat. d. λελάχηται.

77. οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε — ita legitur quoque in edd. Plutarchi de amic. multitud. p. 94 F. At Schol. A. „γρ. οὐ γὰρ ἔτι ζ. et ἄλλως· ἔν τισι τῶν πολιτικῶν, (in codd qui in vrbibus seruantur) οὐ γὰρ ἔτι." ficque excitatur verſus ab Aeſchine in Timarch. p. 30. Reisk. p. 152 nam ibi recitatur locus a vſ. 77—92. multis tamen variatis et interpolatis: de quibus v. in ſeqq. ita vt hic locus eſſe poſſit pro exemplo, quam incerta et varia lectio Homeri eſſe debuerit ante criticos Alexandrinos. Locum iam memorarunt Clarke et Taylor. Aeſchinis locum cum vſſ. 77. 78. laudat Hermogenes Method. eloqu. 30 pro exemplo χρήσεως ἐπῶν ἐν πεζῷ λόγῳ. vbi etiam οὐ γὰρ ἔτι legitur.

Ceterum haec eadem Aeſchines paullo ante ſic παραφράζει· ὅτι οὐκέτι περὶ τῶν μεγίστων, ὥςπερ τὸ πρότερον, καθεζόμενοι μετ' ἀλλήλων μόνοι ἄποθεν τῶν ἄλλων φίλων βουλευσόμεθα.

78. 79. ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κὴρ (non κῆρ, quod eſſet κέαρ, cor,) ἀμφέχανε στυγερή. In Townl. legitur ἀμφέλαχε. Schol. br. reddunt, περιέχανε, κατέπιεν. Schol. B. κατέφαγε καὶ κατέπιε. Schol. Vict. κατέπιεν. ἀμήχανος γὰρ περὶ πάντας ὄλεθρος. ἀντὶ τοῦ, καταπίει. Ponitur antecedens pro effectu, ſignum pro re. χαίνει enim qui devorat, deglutit. Ap. Heſych. redditur ἀμφεκάλυψε, nimis laxe.

ἥ περ λάχε γεινόμενόν περ. Schol. A. et Vict. notant, dictum hoc eſſe, quod fata nouiſſima pendent a natalibus: ὅθεν καὶ Ζηνόδοτος ὁ Κρατήτιος Χαλδαῖον τὸν Ὅμηρόν φησι· quatenus Chaldaeorum placitum ſuum facit. Habemus h. l. Zenodotum diuerſum ab Alexandrino: quem eundem neceſſe eſt cum Zenodoto Mallote ſupra memorato ad N, 731. v. Obſſ.

80. καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ. Vrat. d. εἰ δέ σοι. Dici haec a Patroclo, vt Achilles eius amorem retineat, mox enim et ipſum ad inferos eſſe deſcenſurum, cenſent Schol. B. et Vict.

81. τείχει ὕπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι. Incidimus in vocem dubiam et obſcuram: etſi vulgo redditur *nobilium*, εὐηγενέων, per ſe, non abhorrente ſententia; vt conueniat quodammodo cum epitheto μεγάθυμοι, μεγαλήτορες, quod *generoſi* redditur, etſi proprie ad fortitudinem animi ſpectat. Verum forma grammatica offendit; ſi enim a γένος ducitur, ſunt εὐγενεῖς, nec apparet vnde τὸ η interpoſitum duci poſſit. Multo magis ſuſpecta fit vox ex eo, quod εὐγενὴς in Homero non occurrit. Laborarunt itaque in hoc grammatici. Schol. A. „ἐν τῷ 'Ριάνου καὶ 'Αριστοφάνους, εὐηφενέων, διὰ τοῦ φ, εὖ τῷ ἀφένῳ χρωμένων, ὡς Κλέαρχος ἐν ταῖς γλώτταις. Poteſt voc. placere; memorant quoque eam lectionem Schol. B. V. Exc. addunt tamen: εὐηγενέων, τῶν καλοὺς ἀγροὺς ἐχόντων (quaſi a γαῖα duci poſſet) ἡ γένη. Schol. br. εὖ διαγόντων. (quaſi ab ἀγινέω ductum ſit) εὐγενῶν." Quod vulgo legitur, εὐηγενέων (vitioſe Vrat. b. εὐγενέων, ſaltem eſt ἠϋγενέων) vides memorari ab omnibus et in eo acquieuere grammatici Ven. A. B. cum codd. tum Apollon. Lex. εὐηγενέων, κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ η. agnoſcit quoque Heſych. item Etymol. qui etiam εὐηγενὴς comparat cum εὐηγεσία Odyſſ. Τ, 114. Adhibitam quoque vocem videmus in Theocriteis XXVII, 42 ἐξ εὐηγενέων. Auctoritas antiquior lectionis eſt Aeſchinis, qui, vt modo dictum eſt, h. l. recitat, et eandem vocem habet.

Apud eundem verſus interponitur poſt 81. καὶ δέ σοι αὐτῷ μοῖρα — ἀπολέσθαι μαρνάμενον δηΐοις 'Ελένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο. Sequitur: ἄλλο δέ τοι ἐρέω.

τείχει ὕπο „γρ. τείχει ὑπὸ Τρ. et τείχε' ὑπὸ" Barnes.

82. ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι αἴ κε πίθηαι. ἐφήσομαι, ἐπισκέψομαι, ἐντελοῦμαι. inf. ad Ω, 117. αἴ κε

Mori. Barocc. Verſum Aeſchines ſic recitat: ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι.

83. μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ' Ἀχιλλεῦ. Schol. A. accipit τιθήμεναι pro imperatiuo pronuntiatum; cum tamen ſatis commode ab ἐφήσομαι pendere poſſit; potuiſſe quoque τιθέμεναι, τιθέμμεναι ſcribi, obſeruat Euſtathius miraturque poetam (dicere voluit grammaticos) non hoc maluiſſe. τιθήμεναι puta eſſe a τιθέω. Eſt tamen etiam τιθέμεναι in Mori, Moſc. 2. Vict. et erat in edd. Luciani, qui hos vſſ. recitat in Paraſito 47. et ludicro modo θερέποντα paraſitum interpretatur. τιθείμεναι eſt in Euſtath. Cant. a m. ſec. Nimis ſubtile eſt, quod τιθέναι vocabulum Laconicum eſſe pro θάπτειν diſputat Barnes e Schol. Excerpt. (et Vict.) eſſe enim vocem communis vſus, vt ponere corpus, patet ex ipſa re; ſic et προτιθέναι. Legit quoque τιθήμεναι Aeſchines, qui ſeqq. ſic recitat poſt ὀστέ' Ἀχιλλεῦ,

ἀλλ' ἵνα πέρ σε καὶ αὐτὸν ὁμοίη γαῖα κεκεύθῃ
χρυσέῳ ἐν ἀμφιφορεῖ, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ·
ὡς ὁμοῦ ἐτράφεμέν περ ἐν ὑμετέροισι δόμοισι
εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα —

Idem παραφράζει antea vſſ. ſic: ἐπισκήπτει μὲν γὰρ αὐτῷ, προειπὼν, ὅτι οὐδὲ ἐκεῖνος ἀπέχει μακρὰν τῆς τοῦ βίου τελευτῆς, εἴπως εἴη δυνατὸν, προδιοικήσασθαι ὅπως τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥσπερ καὶ ἐτράφησαν καὶ ἐβίωσαν ἐν τῷ αὐτῷ, οὕτω καὶ τελευτησάντων αὐτῶν τὰ ὀστᾶ ἐν τῇ αὐτῇ σορῷ κείσεται.

84. ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι. ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφην περ Cant. Vrat. A. d. vn. Vindob. Townl. Venetus, ex interpolatione manifeſta; requiritur pluralis. ὡς ἐτράφημεν ἐφ' ὑμ. pro ἐν Schol. Platon. in Phaed. p. 10. vbi ille docet ὁμοῦ et de loco et de tempore adhiberi. vnde particula eſt ap. Suid. in ὁμοῦ. In Aeſchinis codice haec ſic legebantur: ὡς ὁμοῦ ἐτράφεμέν περ. habes iterum exemplum grammaticae minus doctae in Homericis, et hoc quidem loco, cauſſam iuſtam ſuſpicionis, correcta eſſe plura a grammaticis. v.

Excurſ. ad h. l. Reſpondent autem ſibi: *ἀλλ', ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν* — *ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν*. vſ. 91.

86. *εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα* — de hoc Patrocli facinore caeſi inter luſum Cleſonymi et fuga ad Peleum v. Schol. ad Jl. M pr. cf. Nota ad Λ, 764 et omnino Apollod. III, 13 f. Etiam Schol. A. Amphidamantis filium *Κλεισώνυμον* a Pherecyde edi narrat; at Schol. B. *Λύσανδρον*, et caeſum eſſe *παρ' Ὀθρυονεῖ, τῷ γραμματιστῇ*, quae vix ab antiquiore ſcriptore tradita ſunt; recitat tamen quoque Euſtath. et inſuper, aliis Aeanem puerum nomen habere *Αἰάνην*. Verum licet dare pleniora e Schol. Victor. *παῖδα γὰρ ἀνεῖλεν, ὃν μὲν Κλεισόνυμον, οἱ δὲ ἑανῆ* (leg. *Αἰάνην*) *οἱ δὲ Λύσανδρον καλεῖσθαι* (*λέγουσι*.) *ἀπέκτεινε δὲ αὐτὸν παρὰ Ὀθρυονεῖ, τῷ γραμματιστῇ, ὥς φησιν Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ἐν Ἀστρολογισταῖς*. Videndum an hoc nomen tragoediae fuerit. Legitur in iisdem Scholiis paullo poſt: *οἱ νεώτεροι φασὶ* (fugiſſe Patroclum) *διὰ τὸν Εὐρυτίωνος φόνον*.

86. *ἤγαγεν ὑμέτερόνδ'*. Vrat. A. *ἤγαγεν ὑμέτερον δῶμ'* vitioſe.

ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς. pro *διὰ τήν*. „*γρ. ἀλεγεινῆς*." Barnes, Steph. in marg.

87. *παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος*. Harlei. *Ἰφιδάμαντος*, perperam; nam alterum nomen conſtanter ab aliis memoratur.

88. *ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς*. — „quod ſemel tantum luſum talorum memorauit:" Schol. A. Idem addit: *αἱ πλείους τῶν κατὰ ἄνδρα*. (ſunt codd. priuatorum opp. *αἱ κατὰ πόλεις*) „*ἀμφ' ἀστραγάλῃσιν ἐρίσσας* (vel *ἐρίσας*, antiquo more non *ἐρύτας*) *καί ἐστιν Ἰωνικώτερον*. „*ἀστραγάλαι δ' Ἔρωτος*" *εἰσὶ μανίαι καὶ κυδοιμοί*. *Ἀνακρέων*. Euſtathius quoque; *ὅτι οἱ πλείους ἀστραγάλῃσι γράφουσι*. et Schol. Vict. *αἱ πλείους, ἀμφ' ἀστραγάλῃσιν ἐρίσσας, καί ἐστιν Ἰωνικὸν τὸ, ἀστραγάλη*. Sane apud Heſych. *ἀστραγάλας, τὰς πονηρὰς κύνας. κακοηθεῖς κύνες*. videri poſſunt grammatici ad infauſtum iactum hoc retuliſſe. De ludo ipſo diſertus eſt ad h. l. Euſtath.

νήπιος, οὐκ ἐθέλων. Vrat. d. νήπιον ad παῖδα. quod et Clarke laudat, nescio vnde.

90. ἔτραφέ τ' ἐνδυκέως. ita vsus Homericus fert, et bonorum codd. auctoritas, cui et alibi parere debebam; sicque Barocc. Ven. Norat tamen alteram lectionem Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἔτρεφέ τ', quod et ap. Aeschinem legitur. In Lucian. l. c. in Paras. 47. et Gregor. de dialect. p. 189. editum: ἔτρεφεν ἐνδυκέως. ἐτρέφετ' Townl. et al. Aliud vitium ἔτρεφ' ἐνδυκέως Ernesti profert ex edd. et ex cod. Luciani: saepe illud obuium cum similibus, vt statim 95. ταῦτ' ἕκαστα, ms. Lips. talia tamen enotare piget. ἐνδυκέως primo nunc occurrit in Iliade; aliquoties in Odyssea: vt H, 256 ἣ με λαβοῦσα ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφε. h. e. ἐπιμελῶς, φιλοφρόνως. vt Schol. br. Eustath. Hesych. Etymol. etsi etymum incertum est.

καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε, pro, esse iussit. Schol. B. Vict. qui addit σὴ παράκοιτις κέκλημαι (Δ, 60. 61).

91. ὣς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. ⟋— „quod semel nunc dicta occurrit σορός" Schol. A. Notat quoque vocem Apollon. Lex. dictam h. l. e vulgari vsu; quo scilicet, cum esset omnino arca, de arca sepulcrali proprie dici coepit. cf. ad Hesych. h. v. vbi est: σορὸς, μνῆμα. θήκη. Remittit quoque Bentl. ad alterum Hesychii locum ὁμὴ νῶϊ. ἡ αὐτὴ ἡμᾶς τοὺς δύο. quod ad h. l. spectare et hinc emendandum esse videtur, νῶϊν, ἡμῖν δυσὶ, vel ἡμῶν τῶν δύο.

92. χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ. ⟋— — ἀθετεῖται. (hic tandem sensum laciniae adiectae habuere grammatici!) quod perperam ἀμφιφορεὺς additur, cum iam σορὸς memorata esset, quae alibi λάρναξ est, loculus, capulus: inf. Ω, 795. Apud Aeschinem versus locum habebat opportuniorem, vt supra ad vs. 83 vidimus; nec nostro loco est adscriptus; ita σορὸς non proprie, sed generice, erit dictum. At h. l. versus haud dubie est eiiciendus. Etiam Schol. A. „ἐκ τῆς δευτέρας Νεκυΐας (Odyss. Ω, 74) φησὶν, (leg. φασὶν) αὐτὸν μετενηνέχθαι." Schol. Vict. ἐν πάσαις δὲ οὐκ ἦν ὁ στίχος. καὶ

Ἀρίσταρχος ἐκ τῆς Νεκυίας αὐτὸν ἐσπᾶσθαί φησι· δῶκε δὲ μήτηρ χρύσεον ἀμφιφορῆα. ἀλλ' ἐκεῖ εὐλόγως πρὸς (f. τὴν χρείαν excidit) τῆς ταφῆς. Scilicet, quod interpolationis caussas praebuit, hoc est, quod inf. 243 in ipsa humatione aurea phiala diserte memoratur: ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ, in Ω, 74 autem χρύσεος ἀμφιφορεύς· videbatur itaque ille et h. l. requiri. Multis autem fabulis celebrata est ista amphora, a Baccho Thetidi pro munere data, ex eo ipso loco, et ex Schol. A. br. ad h. l. et Eustath. Dionysus a Vulcano hospitio exceptus, pro munere hospitali ab eo vas aureum acceperat, quod Dionysus, vbi Lycurgi minas fugiens apud Thetidem latuerat, (v. Jl. Z, 130 sqq.) ei dono dederat. Debebat tantum cautior esse interpolator in iungendo capulo et vase, et scribere: ὣς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι χρύσεος τ' ἀμφιφορεύς, vt, ex more sollenni, vas conditum sit in arca; χρύσεος est binis syllabis pronuntiandum. In Schol. A. et br. haec adduntur: ἱστορεῖ Στησίχορος. Probabile fit, ipsos Cyclicos, qui de morte Achillis egerunt, haec passim recoluisse: itaque in Posthomericis Tzetzae occurrunt praecepta Achillis moribundi 419 sqq. et narratur ipsa cura ossium in arca reponendorum a Quinto III, 727 sqq. inde ap. Lycophr. 273 Achilles caesus dicitur κρατῆρα Βάκχου δύεσθαι· add. Sch. ad e. l. Non autem insolens hoc, cineri condendo vas quodcunque esse arreptum, multo magis si pretiosum et affabre factum in penu extaret.

ἀφιφορεὺς edd. Fl. Aldd. Emendatum a Turnebo ex Romana.

94. ἠθείη κεφαλή. ⊱ „quod compellatio est maioris natu a iuniore: (de quo v. ad Z, 518) quo ipso patere, ait Sch. A. Achillem minorem natu fuisse (v. Jl. Λ, 785. 6.) Chamaeleon scripserat ὦ θείη κεφαλή, quod Sch. A. et Vict. aiunt ridiculum esse de mortuo. Eadem repetit Eustath. et Schol. Exc. Forte non omnes ei adstipulabuntur; etsi alia de ratione, quam Barnes. Apud Hesych. est ἠθείη. ὡραία. Accuratius quoque, vt moni-

tum est in ceteris locis, scriberetur ἠϑείῃ cum Iota subscripto ex ἠιϑείῃ.

τίπτε με Barocc. Mosc. 2.

96. ὡς σὺ κελεύεις. Sch. A. „ἐν ἄλλῳ· ὥς με κελεύεις" sicque vn. Vindob.

97. 98. ἀλλά μοι ἆσσον στῆϑι, μίνυνϑά περ ἀμφιβαλόντε ἀλλήλους ὀλοοῖο τεταρπώμεσϑα γόοιο. „Deest ἵνα ad τεταρπώμεσϑα" Sch. A. hoc bene; addit ἀλλήλους et ad ἀμφιβαλόντε et ad τεταρπώμεσϑα adiungi posse." prius bene; vix alterum. Possit et μίνυνϑά περ ad στῆϑι retrahi. In Eustath. est ἀμφιβαλόντες. λέγει δὲ ἀμφιβαλεῖν, τὸ περιπλακῆναι. Sic quoque ἀμφιβαλόντες msf. Lips. et forte rectius, addit Ern. quia versus sequens a vocali incipit. Adde Harl. Cant. Townl. Mosc. 2. vn. Vindob. Vrat. d. cod. Vict. In Schol. B. pro interpretatione est ἀμφιχυϑέντες, περιλαβόντες. In Sch. Exc. ἀμφιχυϑέντε vt Od. Π, 214 ἀμφιχυϑεὶς πατέρ' ἐσϑλόν. At Schol. Vict. ἀμφιβαλόντες. ἀμφιχυϑέντες. ἀμφιχυϑεὶς πατέρ' ἐσϑλόν. Vix definias, vtrum praestet.

98. ὀλοοῖο τεταρπώμεσϑα γόοιο. „ἐν ἄλλῳ. κρυεροῖο" Sch. A.

99. ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσι, exple ὠρέξατο κατ' αὐτοῦ σὺν χ. extendit se manibus, h. e. extendit manus. χεῖρας ὤρεξεν. ἐπεϑύμησεν. Schol. Vict. v. sup. ad Δ, 307. occurrit quoque in Hesiodo Theog. 178 πάϊς ὠρέξατο χειρὶ σκαιῇ.

100. 101. ψυχὴ δὲ κατὰ χϑονός, ἠΰτε καπνός, ᾤχετο τετριγυῖα. Schol. B. διὰ τὸ λεπτὸν καὶ ἀφανές, καὶ πνευματῶδες. Addunt Schol. Vict. ἢ πρὸς τὴν κίνησιν. Ζωΐλος δέ φησιν, ὅτι ἀλλ' ὁ καπνὸς ἄνω φέρεται. satis subtiliter, quod hic *anima abit ad inferos*, κατὰ χϑονός, at fumus sursum fertur.

τετριγυῖα. ἐλεεινὰ βοῶσα ὡς ἐπὶ τῶν νεοσσῶν. Schol. B. Vict. De pullis passerum vidimus vocem a serpente prehensis B, 314. Conuenit multo magis locus alter Od. Ω, 6—9 in quo comparatio fit animarum stridentium cum pipientium vespertilionum strepitu, ὡς δ' ὅτε νυκτε-

ρίδες — τρίζουσαι ποτέονται — cf. Eustath. ad h. l. τρί-ζουσα, ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦσα. Vocem passim suam faciunt scriptores: e Philostrato exempla iam apposuit Hemsterh. ad Lucian. Necyom. 11 pr. Nota apud Etymol. in κεκριγυῖα non ad h. l. spectat sed ad Od. Ω, 9.

Versl. 100. 101 et 103. 104. recitat et, tanquam animorum virtutem corrumpentes, delendos censet Plato de Rep. III, pr.

102. χερσί τε συμπλατάγησας· ἐπὶ τῇ παραδόξῳ φαντασίᾳ τὰς χεῖρας συνέκρουσε Schol. B. συνεκρότησεν Apollon. Lex. add. Eustath. Schol. br. Apud Hesych. συμπατάγησαν eodem modo exponitur, vnde suspicio nata est, lectum esse etiam συμπατάγησεν h. l. Sicque legitur in msſ. Lipſ. etiam in Cant. Mori. Vrat. A. b. et olim in Oppian. Hal. II, 194. eiectum a Schneidero, cuius nota videnda. Apud Sext. Empir. p. 450. vbi vſſ. 101. 102. recitantur, est vulgatum συμπλατάγησε.

χερσί τε. „γρ. δὲ" Barnes.

ἔπος τ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε. Apollon. Lex. ὀλοφυδνὸν, ὀλοφυρτικόν. Schol. br. ἐλεεινόν. οἰκτρόν. θρηνῶδες. magis ad rem ipsam, quam Schol. B. V. τὸ μετὰ τίλσεως τριχῶν γενόμενον, vel, vt Schol. Vict. ὁ μετὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν οἶκτος. „ὤλοψας δὲ ὀστῆφι." Cumulant similia, cum lamentis coniuncta, Hesych. Etymol. sed declarantur haec ex etymo, quod fuit ὀλόπτειν, τίλλειν. notum ex Callimacho in Dian. 76 λασίης ἐδράξαο χαίτης ὤλοψας δὲ βίηφι. vbi v. Not. quem locum puta laudari a Schol. Vict. et inde corrige.

103. ὢ πόποι, ἦ ῥά τις ἐστί. Lipſ. Vrat. A. τι „quod non ſpreuerim" addit Ernesti; memor versus: *Sunt aliquid Manes*. Ita vero versus corrumpitur. Recitat vſſ. 103. 4 Plato, vt dictum ad vſ. 100.

104. ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν. ⸎ „quod Homerus statuit, animas *insepultorum* intelligentiam, τὴν φρόνησιν, seruare" (scilicet, cum contra in ipso Orco facultatem τοῦ πεπνῦσθαι, iudicandi et disserendi, haud retineant?) Exemplum quoque est Elpeno-

τοις ἀτάφου, Vlyſſi ad quaeſita reſpondentis Od. Λ, 51 ſqq. Achilles tamen hoc aliter ſe habere crediderat. (Miratur enim, quod in Hade eſt ψυχὴ καὶ εἴδωλον, etſi φρένας non habet, et quod Patroclus ei adiutit lamentando et mandata dando.) In iisdem Schol. A. „ἐμφρόνως καὶ συνετῶς διείλεκται πάντα ὁ Πάτροκλος. ἐναντιοῦται οὖν ἐκ τῆς Ὀδυσσείας ὁ στίχος. ἐκεῖ γὰρ τὰς ψυχὰς εἴδωλα σκιώδη, φρονήσεως ἀμέτοχα, ὑπέθετο.“ ſcilicet repugnare videntur verba: ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν. ſi φρόνησις haud ineſſet, non potuiſſet Patrocli vmbra iſta dicere. Verum peccatum in acceptione vocis φρένες, quae h. l. ſunt praecordia, ſanguinis receptaculum, adeoque virium fons et cauſſa: Ad hoc redit quoque mox ipſe grammaticus, ἢ φρένας λέγει, οὐ τὸ διανοητικὸν, ἀλλὰ μέρος τι τὸ ἐντὸς τῶν σωμάτων. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· „ἐν δὲ φρένες ἧπαρ ἔχουσι“ (Od. I, 301. vbi eſt ὅθι φρένας) καὶ πάλιν· „ἔνθ᾽ ἄρα τε φρένες ἔρχαται“ (add. ἀμφ᾽ ἀδινὸν κῆρ Il. Π, 481.) ἔστιν οὖν ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον σῶμα. Conſentiunt ex parte Schol. B. V. et Exc. mutua correctione indigentia; Schol. V. addunt: „γράφεται δὲ καὶ, πᾶσαι.“ ergo pro πάμπαν. φρένες οὐκ ἔνι πᾶσαι.

Reputanda ſunt hominum antiquorum et rudiorum iudicia non niſi a ſenſibus ducta, de quibus iam ſupra monitum ad vſ. 65. quaecunque ſunt, ſunt φανερὰ; quae perierunt, ſunt ἀφανῆ, adeoque ἀειδῆ h. e. omnino non ſunt, quia non cadunt ſub ſenſus, non cerni poſſunt. Inde in perſonam mutatum hoc, et in locum; vterque dictus, ὁ Ἀΐδης, ſerius pronuntiatus Ἅδης. Iam de hoc Hade fabulandi materies erat copioſa, et, quod facile expectes, phantaſiae potius, quam iudicio, accommodata. In Odyſſea bene inter ſe cohaerent dicta Λ, 217 ſqq. carnes et oſſa conſumta eſſe rogo; animam diſſolutam et diſſipatam. Iidem tamen, qui hoc credunt, perſuadent ſibi eſſe locum aliquem, quem non cernunt, in inferis, ſub terra, vltra Oceanum, et ſic porro, in quem ſit mortuorum deſcenſus, ſine corpore, qui adeo eſſe

nequeunt, nisi vmbrae et εἴδωλα sine corpore, ergo et sine viribus, sine loquela; at repleta sanguine corpora iterum vires recipiunt, recordantur, loquelam exserunt: cf. Od. Λ, 146. Supra opinio erat, ante crematum corpus extare εἴδωλον prorsus simile, etiam vestitu: 65 sqq. Nunc Achilles mirabundus, tanquam qui non hoc persuadere sibi potuerit, exclamat: vere in inferis adhuc superesse Patroclum, et quidem ψυχὴν καὶ εἴδωλον. Nisi ibi vss. 66. 67. aliunde inserti sunt, dissidet nunc Achillis iudicium: qui Patroclum *etsi nondum sepultum* iam in inferis esse credit; in iis autem persuasum habet, esse ψυχὴν καὶ εἴδωλον, vmbram et spectrum, simulacrum, etsi hoc φρένας non habens, seu vt omnino corpus intelligat, seu praecordia, in quibus sanguis et sensus esse creditur: quae illi inesse negat. Haec, etsi iudicio parum subtili concepta, petita sunt ex ipsa re et ex verbis; quae pro se quisque ad componenda haec iudicia excogitauerit aut cogitare possit, non ad poetae interpretationem spectant, sed ad legentis iudicium de ipsa re.

106. ψυχὴ ἐφεστήκει lectio Aristarchea, a Veneto seruata, et a Schol. A. firmata; eaque Ionica. Vulgg. ἐφειστήκει. perpetua varietate: vt Δ, 434.

107. καί μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν. Neglectum digammi in μοι ἕκαστα vsui Homerico aduersatur, et versum arguit esse serioris commatis, rhapsodi vtique, forte vna cum vss. 66. 67. etsi ille iam ab Apollonio Lex. lectus fuit, in quo est ἔικτο, ὡμοιοῦτο. Bentl. tentabat: καί μοι πάντ' ἐπέτελλεν, vel καί με ἕκαστ' ἐπέτελλεν.

ἔικτο δὲ θέσκελον αὐτῷ. θέσκελον, θείως, eximie. Schol. B. ἀληθῶς. Eustath. p. 1288, 8 θαυμαστῶς πάνυ. sic et Schol. br. Supra vs. 67 πάντα — εἰκυῖα.

108. πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. Sic iterum vs. 153 et Ω, 507. et aliquoties in Odyssea. γόου ἵμερον ὦρσε sup. vs. 10. In Eustathio occurrit ἐφ' ἵμερον ὦρσε. quod et in Aristot. Rhet. I, 11. legitur. Sane vtrumque accommodatum: alterum ὑπῶρσε, ὑπεκίνησε tamen melius.

110. ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. Schol. Vict. „Ἀττικῶς ἐξέτεινε τὸ νέκυν." vides grammatici iudicium parum subtile; quid tandem Attica dialectus ad Homerum? Tum tono producitur vltima; et iam aliquoties hoc idem videramus, v. c. Σ, 180. P, 394.

111. οὐρῆας τ' ὤτρυνε. ξ— „quod nunc manifestum fit, οὐρῆας esse mulos." Scilicet respicitur Jl. A, 50 οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, quod erant qui mallent, custodes, interpretari. v. ad e. l. τ' post ὤτρυνε deesse multis exemplaribus, notant Schol. A. Vict. Nil refert: tamen τε ante καὶ sollenne est: οὐρῆας τε — καὶ ἀνέρας.

ἀξέμεν ὕλην. Ambigunt, quod mireris, veteres, sitne παρὰ τὸ ἄγω, ἄγνυμι, an ἀπὸ τοῦ ἄγειν, φέρειν, in Schol. br. Eustath. At prius fuisset ϝαξεμεν, et alterum est aperte verum. ἀξέμεν' Vrat. A. Lips.

112. πάντοθεν ἐκ κλισιῶν. κλισιέων Cant. et vn. Vindob. et Eustath. vnde Stephanus in marg.

113. Μηριόνης θεράπων — otiosa est quaestio in Schol. A. Vict. et Eustath. p. 1291 extr. cur Merioni potissimum negotium hoc mandatum fuerit; nec minus inanis solutio: (in Schol. A. ad vs. 123)" quia Creta, vnde is oriundus erat, montosa et siluestris est.

ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος. Laudat versum Apollon. Lex. h. v. ἀγαπῶντος τὴν ἠνορέην. cum alias sit nomen proprium. Paria sunt apud Moeridem p. 33. Piers. v. sup. ad Θ, 114. ἀνδρείου Schol. br.

114. πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες. trinis syllabis πελέκεας, ac si esset πελέκεις. monitum iam ab aliis.

116. πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον. Versus nobilissimus artificio et structura, celebratus quoque a Demetr. Phal. s. 226. et Quintil. Aristid. p. 212. Meibom.

κάταντες laudat ex Homero Schol. Theocr. I, 12.

πάραντα. Schol. B. cum Schol. Vict. et Exc. μήτε ἀνωφερῆ, μήτε κατωφερῆ, ἀλλ' εὐθύτομα. nec tamen, quasi hoc πάραντα sit, nam hoc esse debet, *in transuersum*, τὰ παρατετραμμένα. Schol. br. τὰ κρημνώδη καὶ τρ-

λοφα. δόχμια reddunt τὰ ἐκ πλαγίου. Etiam Apollon. Lex. δόχμια, πλάγια, apposito versu: a δόχμη vel cum Aristarcho δοχμή· de quo v. collecta ab Eustath. p. 1291, 42. Explicant quoque voces singulas Hesych. et Etymol. cum Schol. br. et Exc.

117. ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης. Pro ἀλλ' ὅτε Schol. br. ἄλλοτε, ἀλλαχοῦ τῶν ποδῶν τιθεμένων. minus commode. κνημούς. κρημνοὺς pro var. lect memorat Eustath. p. 1291, 34. sicque Harlei. Sunt tamen haud dubie accommodatiores h. l. κνημοί, quos iam aliquoties vidimus memoratos inde a B, 821. Schol. br. κνημοὺς, τὰς προβάσεις τῶν ὀρῶν, iuga continuata. τὰ ὑψηλότερα τῆς ὑπωρείας ap. Eustath.

πολυπίδακος Ἴδης. nunc constanter legitur in edd. et codd. etiam in Veneto; adduntque Scholia, legi sic ab Aristarcho, ab aliis πολυπιδάκου, quod Townlei. cum Victor. exhibet. v. ad Υ, 59.

118. αὐτίκ' ἄρα. „statim deinceps" Clarke.

119. 120. ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι πίπτον. ἕν „quod dicta sunt inuerse pro πίπτουσαι ἐκτύπουν, κτύπον παρεῖχον" Schol. A. V. sic et Eustath.

τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ ἔκδεον ἡμιόνων. „Sic Aristarchus, διαπλήσσοντες pro διακόπτοντες" Schol. A. B. V. br. Exc. διακόπτοντες πρὸς τὴν συμμετρίαν. aut cum Eustath. εἰς μικρὰ τέμνοντες. Apollon. Lex. διασχίζοντες, cum Hesych. ad quem v. Nota. Et Eustathius ait Pausaniam (in Lexico, puta) hoc vocare κατακορμίσαι, bene a κόρμος. Atque haec lectio est vulgata edd. et codd. (nam Ald. 2. vitium est διαπλήσοντες) aduocatur in Schol. A. et V. ex Od. K, 440 τῷ (ἄορι) οἱ ἀποπλήξας κεφαλὴν, h. e. ἀποκόψας. vbi nunc vulgatum est ἀποτμήξας. Itaque Achiui magnarum arborum truncos, vt absportari possent, fissos aut sectos et detruncatos religant in fasces.

Fuit tamen et alia lectio, eaque doctior: διαπλίσσοντες. Schol. A. „ἄλλοι δὲ, διαπλίσσοντες, διὰ τοῦ ι." hanc eandem innuunt, etsi vitiose διαπλήσσοντες scribunt,

Schol. B. V. adiecta interpretatione; ἀντὶ τοῦ, τοῖς ποσὶ διαβάντες. Etiam Apollon. Lex. εἰ δὲ διὰ τοῦ ῖ γράφεται, ἔσται, διαβαίνοντες. Est autem Od. Z, 318 de mulabus: εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν. cf. de hac voce Etymol. in εὐπλίσσοντο. leg. εὖ πλίσσοντο. καλῶς ἐβάδιζον καὶ διέβαινον. Et διαπέπλιχε, διαβέβηκε, Hesych. vbi cf. Nota. Iam διαβάντες egregie accommodatum est ad nisum, quo quis facit aliquid, exprimendum; intendit aliquis ictum vel iactum εὖ διαβὰς, gradu firmato; vt M, 458. et h. l. religarunt adstrictis funibus, εὖ διαβάντες. Iam autem hoc ipsum est διαπλίσσοντες. Male enim in loco Odysseae laudato vertitur: *currebant et pulcre alternabant pedes;* quasi sit πλίσσειν idem quod πλέκειν. vt et ap. Hesych. est διαπλήσσειν, διαπλέκειν. f. διαπλίσσειν. immo vero, *firmabant* pedes, firmiter ponebant gressus, ὥςτε μὴ σφαλῆναι. Atque hunc ipsum vsum docent loca a viris doctis operose congesta, omnium diligentissime a Stephano in Lex. Potuit ab initio πλήσσειν esse ποσὶ, quod de saltantibus in vsu mansit, cf. ad Σ, 571. tum vero πλίσσειν de firmo gressu et incessu receptum est; itaque ἀμφιπλίσσειν de statu recto, cum vtrique talo aliquis insistit, v. Pollux II, 172 vnde πόδες περίπλικτοι ap. Theocr. XVIII, 8 si admittuntur, non sunt diuaricati, sed firmiter vtrinque impacti, insistentes, ἀμφιπλίξ. et διαπλίσσειν, διαπλίξαι, διαβῆναι, de statu corporis, qualis est v. c. Amphionis et Zethi religantium tauri cornua funibus. Primarius locus est Schol. Aristoph. Acharn. 217. e quo reliqui grammatici hausere, in his Gregor. p. 258. cum nota Koenii.

Fuit tertia lectio ab Eustathio memorata: ἕτεροι δὲ, ἀντὶ τοῦ διαπλήσσοντες, „διαῤῥήσσοντες“ γράφουσιν. mera interpolatio, nec sententiae idonea; repofuit tamen in margine H. Stephanus.

Tandem et quarto loco lectio occurrit διαπρήσσοντες, quae esse posset, rem strenue peragentes, nam vt sit διαπράσσειν τὴν ὁδὸν, vt B, 785 μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο, non conuenit cum actu vinciendi, ἔδησαν. Pro-

babile tamen fit merum esse vitium librarii; etsi Schol. Exc. καὶ τὸ διαπρήσσοντες, τοῖς ποσὶ διαβάντες. Et Hesych. διαπρήσσοντες, διατέμνοντες, καὶ διαπερῶντες. orta ex eo, quod etiam τέμνειν dicitur de incessu, τέμνειν τὴν ὁδὸν, τὸ πεδίον. vnde ibid. διαπρήσσουσα, διατέμνουσα, διασχίζουσα, scil. Il. A, 483 de naui.

121. ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο. διέκοπτον ταῖς ὁπλαῖς τὸ ἔδαφος. ἢ διεμερίζοντο τοῖς ποσὶ τὴν γῆν. Sic Schol. A. B. V. similia Eustath. Praestat posterius, vt Latinis: carpere viam, progrediendo. Disertius quoque in hunc sensum exponit Etymologus. h. v. et Schol. Exc. Vnde Hesych. vno verbo: δατεῦντο, ἐπορεύοντο, hemistichio adscripto.

122. ἐλδόμενοι πεδίοιο. Putare possis, vsu Homerico omisso τῷ διὰ explenda haec esse per ἐλδόμενοι διελθεῖν διὰ πεδίου· vt ἔρχεσθαι, διαπρήσσειν, πεδίοιο. Redditur tamen simpliciter ἔλδεσθαι cupere, appetere, festinare ad planitiem. Schol. A. τὸ γὰρ ἑξῆς ἐστι· ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο διὰ ῥωπήϊα πυκνὰ ἐλδόμενοι πεδίοιο· vt dicat εἰς τὸ πεδίον αὐτὰς ἐπείγεσθαι ἀπὸ τῶν ῥωπῶν, non autem τὰ τοῦ πεδίου ῥωπήϊα. Spectat ad h. v. Suidae glossa: διὰ ῥωπήϊα, τὰ παρ' ἡμῖν ῥωπάκια.

125. κὰδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ. ἐφεξῆς παρὰ τὸ ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ τὴν σχέσιν ἔχειν. Schol. A. B. V. Exc. v. ad Λ. 667. ἄρ' „vbi scilicet" Clarke.

126. ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς φράσσατο. Est nunc φράζεσθαι meditari animo, designare, vt in Odyssea; φράζεσθαι θάνατον. Vsitatius πέφραδε vs. 318. μέγα ἠρίον. Vox alibi satis obuia, v. c. Apollon. I, 1165 et Schol. occurrit hoc vno loco, vnde apparet fuisse ϝηριον. μεγα ϝηριον. ἠρίον, τάφος Apollon. Lex. h. v. cum Schol. br. Hesych. Etymol. in ἠρία ab ἔρα. Ex digammo tamen suspicor, ductum fuisse ab ἦρ. ἦρα φέρειν. ἠδέ οἱ αὐτῷ. hoc poetam de suo memorare, obseruat Schol. Vict.

127. παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην. iterum inf. vs. 683. παρακάμβαλον, Cant. Harl. Mosc. a. nisi fuit male lectum. περικάμβαλον Vrat. A.

129. αὐτίκα — κέλευσε. Mori. Barocc. κέλευε. Vrat. h. μετηύδα.

130. χαλκὸν ζώννυσθαι. χαλκὸν ἢ χαλκῷ. Eufiath. ad idem vtrumque redit. ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν. Cant. ζεῦξαι θ' ὑπό.

Schol. Vict. ad h. v. (quod ad totum locum, inprimis ad 132. 3. fpectat) Ἀριστοτέλης φησί, τοὺς πυλεῖς Ἀχιλλέως, (f. Ἀχιλλέα εἰς Ἀχαιοὺς) τοὺς δὲ Ἀχαιοὺς τὸν νόμον (morem) εἰς Κύπρον κομίσαι. τῶν γὰρ βασιλέων κηδευομένων αὐτὸς προηγεῖται πυῤῥιχίζων ὁ στρατός.

131. οἱ δ' ὤρνυντο. Lipf. οἱ δ' ὄτρυνον.

καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον. Schol. B. V. pro εἰς τὰ τεύχη. ἔδυνον, ἔδυσαν. Apollon. Lex. Scilicet eft ἐνδύνειν τεύχεσι. vt K, 254 ὣς εἰπόντ' ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην. Sollenne ἐνδύσασθαι τεύχη. cf. inf. ad 622.

132. ⊱ excidit Scholion, vt et ad 134 ⊱. At Schol. B. monent ἀν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι effe ἀνέβησαν εἰς δίφρους. ἐν δ' ἔβαν vn. Vindob. παραιβάται. Schol. Vict. ὧδε μόνον αὐτοὺς ὠνόμασεν· ἐκεῖ δὲ σημαίνει· Ἄντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός. Λ, 104. Scilicet, vox παραβάτης hoc vno loco occurrit; res ipfa faepe: vt loco ex Λ.

παραβάται Lipf. Mofc. 2. nec male. ipfo tono fyllaba producitur; et faepe τὸ παραὶ grammaticis remifimus.

133. μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. Schol. Vict. πρὸς τὸ σχῆμα. (puta ftigmen factum:) quia νέφος pro πλῆθος.

135. θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον. ⊱ „quod πάντα νέκυν pro ὅλον. πρὸς τὸ· πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι (B, 809. Θ, 58. ad q. l. vide.)

καταείνυον. κατεκάλυπτον, ἐσκέπαζον, τουτέστι, πολλὰς τρίχας κατέβαλλον, ὥστε καλύπτειν τὸν νεκρὸν, in honorem mortui, vt alibi; τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. Sch. A. et ex parte Sch. br. et Exc. laudata memoriter ex Π, 457. 675. X, 389. Od. Ω, 189. 295. iunctim cum Od. Δ, 196. 198.

Porro Sch. A. ſcriptum eſſe ait cum aſpero ἕννυον. ergo καταέννυον, eſſe enim ἑννύω ab ἕω, τὸ ἐνδύω. Forte hoc retinuere grammatici ex digamma. nam vox ἕω, induo, fuit ϝεω. ϝεννυω.

Addit tandem idem cum Vict. eſſe in nonnullis κατείλυον ſ. καταϝειλυον. et eſt in Vrat. A. καταειλύον. involuerunt.

Ariſtarchus ſcripſerat καταείνυσαν. At Ven. B. cum Schol. ſeruant καταείνυον. ἀντὶ τοῦ, περιεκάλυπτον. Etiam Apollon. Lex. καταείνυον. κατεκάλυπτον verſu adſcripto. Sic et Heſych. Suidas. Etymol. Euſtath. In Moſc. 2. et Vict. ſimpliciter pro gloſſa, περιεκάλυπτον. „γρ. καταέννυον." Barnes variando ſcilicet.

136. ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε. ὄπιθε δὲ Lipſ. recte. κάρη σχέθε Cant. Townl. Schol. Vict. ἔθος φησὶ (ſ. Ἀριστοτέλης vt vſ. 130) παρὰ κλινδίοις τοῦτο. fuit puto παρὰ τοῖς Λινδίοις.

137. πέμπ' Ἄϊδός δε. Fuere qui ſcriberent Ἄιδος δῶ. (Sicque Vrat. b. d. vn. Vindob.) quos improbarat Herodianus ἐν τῷ ιθ' τῆς καθόλου Sch. A. B.

138. οἱ δ' ὅτε χῶρον ἵκανον, ὅθι. Vrat. d. vn. Vindob. et Venetus ἵκοντο. quod nolis recipere, cum hiatum inferat. Etiam Schol. A. „γρ. ἵκανον."

139. αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην. ⟝ „quod nonnulli τὸ μενοεικὲς reddiderunt per πολύ. (ſic Schol. br. per πολλήν.) eſſe tamen τὸ μένει ἐοικὸς, τὸ ἀρεστόν, vnde vult μενοεικέα ὕλην eſſe τὴν ἱκανὴν Schol. A. Arguntantur Schol. B. V. τὴν ἀρεσκομένην Ἀχιλλεῖ, ἤ, τὴν πρέπουσαν τῇ πυρᾷ. Miror nunc demum grammaticos haeſiſſe, cum aliquoties iam, primoque loco I, 90 μενοεικέα δαῖτα legerimus, dapes, quibus ſatiamur, ideoque ἱκανάς. Additur in Schol. Vict. φησὶ γοῦν παρά τε σχεῖν ὡς ἐπιεικές. μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ζώντων. κυρίως γὰρ ἂν εἴποι τις μενοεικὲς τὸ τῷ τε μένει ἀρεστὸν, καὶ καταθύμιον. Eſt autem μενοεικέα νήεον ὕλην dictum pro aduerbio, κατὰ τὸ μενοεικές. ἀρκούντως. ἱκανῶς. cf. Euſtath. *affatim*.

νήεον, ἐσώρευον quae glossa quoque est in Suida ἐσώρευον ὕλην. vidimus iam vocem I, 137. Eustathius legerat νήνεον, sicque Mosc. 2. nil refert. Sic H, 428 νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήεον.

140. ἄλλ' ἐνόησε. Nusquam Ionicum ἄλλο νόησε.

142. τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν. Notatur ritus vouendi comam fluuiis patriis: et nunc quidem, quod pater filii comam consecrat: res per se nota: cf. Pauf. I, 37 p. 90. Super caussa argutantur grammatici. Schol. B. V. quia κουροτρόφοι habentur amnes, διὰ τὸ αὐξητικὸν τὸ ὑγρὸν εἶναι. ὅτι δὲ αὐξητικόν ἐστι, καὶ παῖδες πρώτῃ τροφῇ χρῶνται τῇ ὑγρᾷ. Locupletior est Schol. Vict. καὶ τοῖς γαμοῦσι δὲ λουτρὸν ἐξ αὐτῆς ἐκόμιζον, γονὴν οἰωνιζόμενοι. καὶ τοῖς πρὸ γάμου τελευτῶσιν ἡ λουτροφόρος κάλπις ἐτίθετο. (in tumulis puellarum) ὅτι δὲ τὸ ὑγρὸν αὔξει, καὶ παῖδες πρώτῃ τροφῇ χρῶνται τῇ ὑγρᾷ. τινὲς δὲ τρόφιμον φασὶ τὸ ὕδωρ, καὶ τοὺς βουλιμῶνας (βουλιμιῶντας) πίνοντας κορέννυσθαι. Simpliciter dicendum erat: fuisse habitum genus ἀπαρχῶν comas rescissas; vt in victimis consecrandis pili de vertice. Add. Schol. br. et A. item Eustath. qui alia attexuit p. 1292, 54 ex Athenaeo petita XII, p. 528. Congessit alia Barnes. In Schol. A. subtexuntur haec: quae partim cum Schol. br. conueniunt: ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις, μετὰ τὸ παρακμάσαι τῆς νεότητος τὰς κόμας ἀποκείρειν τοῖς ποταμοῖς. τούτους γὰρ ἐνόμιζον τῶν ἀνατροφῶν αἰτίους εἶναι. διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν (quod amnes τῶν ἀνατροφῶν αἴτιοι sint) καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς ἀπὸ τῶν ποταμῶν ὕδωρ ἐκόμιζον, (in Schol. br. καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς ὕδωρ ἐκόμιζον. forte fuit: καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς πλοκάμους ἐκόμιζον.) τέκνων τε γενέσεως καὶ παιδοτροφίας οἰωνὸν τιθέμενοι. διόπερ καὶ τὰς Ἀχιλλέως κόμας Πηλεὺς τούτῳ (τῷ Σπερχειῷ puta) καθιέρωσεν. ἦν γὰρ ἐκ Φαρσάλου τῆς Θετταλίας. ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Ἀργολικοῖς συγγραφεῦσι. miror de rebus Pelei prouocari ad scriptores Argolicos: illustrari tamen potest forte ex Pausan. II, 29. Erat autem Achilles πρωτοκόμης, vt eum appellat Schol. Pind. P. IV, 145. Et tenendum ex Schol.

Vict. Σπερχειῷ ὡς συγγενεῖ. Πολυδώραν γὰρ εἶχε τὴν Πηλέως θυγατέρα. (v. Apollod. III, 13, 1. et Not. p. 788.) ἢ, ὅτι ἀπὸ Φθίου Σπερχειοῦ. Φθίῳ. (vltima videntur ab alio esse adiecta) δῆλον δὲ, ὅτι ἐν Τροίᾳ (excidit τεθνήξεσθαι, θανεῖν, aut similis vox) ἤκουσε διὰ τὸ περὶ αὐτοῦ λόγιον.

143. ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον. Vrat. b. vitiose ὀχθήρας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.

144. Σπερχεῖ', ἄλλως σοίγε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς. ἄλλως, ἀντὶ τοῦ μάτην. Sic reddunt omnes, etiam Eustath. Schol. Aristoph. Acharn. 114. idque vsu inualuisse apud Atticos. Doctum est de hoc τοῦ ἄλλως vsu Scholion h. l. in Ven. A. quod lectum iam est in Etymol. h. v. Iterum hac notione Od. Ξ, 124 ἀλλ' ἄλλως ψεύδονται. Alioqui notio vulgaris *aliter* defendi poterat, alio modo, non ita, vt nunc fit, vt saepe Latini poetae: aliter, non sic, sperabam reducem. Supra Λ, 391 ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο — ὀξὺ βέλος πέλεται.

146. σοί τε κόμην κερέειν. Schol. Vict. καὶ Ἀντίμαχός φησι τῷ Κηφισσῷ κατὰ τὴν Λιλαίαν τεθυκέναι καὶ κόμην. poetane de se professus erat?

147. πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν. oues mares. ἀῤῥενικὰ, vt glossa Mosc. 2. de voce v. Toup. ad Hesych. To. III p. 249. Schol. Theocr. III, 4. vbi τὸν ἐνόρχαν τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα, τράγον, illustrat, τὸν ὄρχεις μεγάλους ἔχοντα. τὸν τέλειον. ἢ ἡμιτομίαν. (hoc ab alio additum, qui nugatus est, τὸν ἐνόρχαν scribendo) καὶ Ὅμηρος· „πενταετῆ δ' ἔνορχα." ita scripti. Emendatum in edd. πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι. Amnibus caedi mares aiunt, propter idem τὸ γόνιμον aquarum h. e. vim fertilitatis quam illi habent, saltem in agris fecundandis. Sic Eustath. et Schol. B. pleniora dant Schol. Vict. ἔνορχα τοῖς ποταμοῖς καὶ Ποσειδῶνι δὲ, διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὑγροῦ τὴν γένεσιν εἶναι· „ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν." σκεπτέον δὲ, μὴ μῆλα νῦν τοὺς ταύρους φησί.

τούτους γὰρ τοῖς ποταμοῖς ἱέρευον. „ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, (ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι Il. Λ, 727.)

παρ' αὐτόθι. „in alio παραυτίκα“ Schol. A. παρ' αὖθι Vrat. b. παρ' αὐτόφι Lipſ. Townl. vn. Vindob. vt ſup. N, 42. vbi v. Obſſ. quod et h. l. reponi poſſit.

149. ὣς ἠρᾶθ' ὁ γέρων. haud dubie hoc in numero tot aliorum ſimilium locorum, ſerioris grammaticae eſt habendum, pro eo quod erat: ὡς ἠρᾶτο γέρων.

150. 151. νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε — leguntur ap. Platon. de Rep. III, p. 391 A. Sophoclem expreſſiſſe Homerum, alio tamen modo, cum Teucer Euryſacem puerum comas tenentem ſupplicem ad Aiacis corpus aſſidere iubet, obſeruat Euſtath. ſcilicet Ai. 1190 ſqq.

153. τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. Vrat. d. ἐφ'. Vide modo ad vſ. 108.

154. καί νυ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο. excitat verſum et emphaſin in vſu particularum quaerit Demetr. Phaler. ſ. 433.

155. Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς. ⊱ „quod πρὸς aſſumendum eſt.“ Schol. A. Puta eum legiſſe Ἀγαμέμνονα, vt aliquoties εἶπε cum quarto caſu iunctum vidimus. Legit quoque ſic diſerte Vrat. b.

156. σοὶ γάρ τε μάλιστα. „in alio σοὶ μέν τε μ.“ Schol. A. ſicque legerat Euſtath. Vrat. b. d. Moſc. 2. vn. Vindob.

157. λαὸς Ἀχαιῶν πείσονται. ⊱ „quod πρὸς τὸ νοητὸν dictum; πείσονται λαός. Vrat. A. πείσωνται.

γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἆσαι. Subintelligi ὕστερον docent Schol. A. et Vict. in poſterum licebit lamentari quantum iubet; nunc autem νῦν δέ. Niſi hoc modo placet, poſſunt verba ſic conſtitui, vt ſe offerunt: eſt etiam lamentandi modus aliquis, ſatietas aliqua: vti πάντων μὲν κόρος ἐστί — N, 636 ſq. cf. Δ, 103. et inf. Ω, 227 ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον ἕντο. Ergo lamentorum ſatis eſt; ſat datum luctui. De ἆσαι v. ad E, 203. μὲν ἔστι ſcripſi, pro μέν ἐστι, ex monito Schol. Vict. „ἐπαγγελλικῶς προσεκτέον τὸ ἔστι. ὡς· ἔστιν δ' ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολύς, ἔστι δὲ χαλκός·

159. δεῖπνον ἄνωχθι ὅπλεσθαι lecta iam T, 172. de ἄνωχθι K, 67.

τάδ' ἀμφὶ πονησόμεθ'. grammaticorum more alii iunctim ἀμφιπονησόμεθ'. recte disiunxit Barnes.

160. οἷσι μάλιστα κήδεός ἐστι νέκυς. ⟵ ὅτι τινὲς ἐβάρυναν, ὥςτε εἶναι γενικήν. ἄμεινον δὲ ὀξύνειν, ἵνα ᾖ ῥηματικὸν ἀπὸ τοῦ κηδεύω — Schol. A. ſpectat ad voc. κήδεος, ſitne a τὸ κῆδος, an ſit κηδεὸς, adiectiuum verbale, κηδεὸς, *lugendus*. Ii, qui ſcribunt ὀξυτόνως, κηδεὸς, ductum eſſe volunt a verbo κηδεύω, et laudant plura ſimilia, a φωλεύω φωλεὸς, a σωρεύω σωρεὸς et ſic porro. a λοχεύω λοχεός. ἐκ λοχεοῖο παῖς (Heſiod. Θ. 178) repetitur haec obſeruatiuncula centies ap. Etymol. et al. Adde h. l. Euſtath. Atqui haec ſunt ſubſtantiua, cum h. l. ſit adiectiuum. Cur autem hoc a κηδεύω ducendum ſit, non aſſequor; et cur non maluerint κήδεος eſſe idem quod ὁ κήδειος, dignus cura, cuius cura habetur. Nec minus tamen bene alii eo deuenerunt, vt pro genitiuo haberent a κήδεος, vt ſit pro διὰ κήδεός ἐστι, pro ἐν κήδει. etſi Sch. A. in verbis ſupra adſcriptis improbauit. Paria ſunt in ceteris Scholiis, quae conueniunt fere in hoc, vt reddant φροντίδος ἄξιος Sch. B. κηδεύσιμος. Apollon. Lex. qui cum Heſychio et Sch. br. vtro modo ſcripſerit, non apparet, ὁ κηδεύσιμος καὶ ὑπὸ κηδεμονίαν πεπτωκὼς, laudato hemiſtichio. Etymol. κηδεὸς, ὁ φροντίδος καὶ κηδεμονίας ἄξιος, καὶ κηδεύσεως, τουτέστι ταφῆς. Similia Heſych. Euſtath. Sch. br. Hinc Suidas κηδεὸς, ὁ νεκρός.

παρὰ δ' οἵ τ' ἀγοὶ ἄμμι μενόντων. Sch. A. monet ſeruare παρὰ tonum, quia iungenda ſunt παραμενόντων.

οἵ τ' ἀγοὶ — τε abundare putabat Dionyſius (Thrax), ἀγοὺς autem eſſe τοὺς ἡγεμόνας. At ταγοὺς Ariſtarchus, cui adſtipulari plerosque omnes ait Sch. A. et ſubiicit: διὸ καὶ ἐγὼ συγκατατίθεμαι. ſicque ſcriptum in Veneto, Sch. br. Sunt et alii codd. Mori, Moſc. 2. in quibus ταγοί. Ex Harlei. ταγοὶ laudat Clarke, at Bentl. οἵ τ'

ἀγοί. item ed. Rom. cum Euſtath. Turneb. Steph. add. Suidam in h. v. „ταγός, ὁ ἡγεμών. verſu adſcripto.

Barnes iure reiecit, et monet aduerſus hanc lectionem, quod prior in ταγὸς eſt longa, nec alibi occurrit vox in Homero, at ἀγὸς ſaepius. Corripi tamen in ταγὸς priorem ap. Ariſtoph. Equit. 159 ὦ τῶν Ἀθηναίων ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων, vbi quoque Schol. aduocant vſ. Homericum, notat Erneſti; ſi modo Atticorum vſum licet transferre in Homerum. Atqui producitur prior apud ipſos Atticos, Tragicos. Nondum tum Ariſtophanem liberauerat ab hoc mendo Brunck. qui dedit ὦ τῶν Ἀθηνῶν τάγε. Apollon. Lex. agnoſcit ἀγὸς, ignorat ταγός. Heſych. vtrumque habet. Suidas ταγὸς cum hoc ipſo verſu οἱ ταγοὶ notauit.

Omnibus his comparatis Ariſtarchi criſin parum acutam et ἀγοὶ retinendum eſſe apparet. Bentl. adſcripſerat f. ϝαγος. Puto, quia meminerat Laconum βαγὸς ex Heſychio natum ex Digammo.

161. τόδ' Vrat. A.

163. κηδεμόνες δε παραῦθι μένον. Sch. A. „οἱ μάλιστα ἀνιώμενοι, διὰ τοῦτο Φροντίζοντες." Immo ſunt qui funus curant, κηδείαν habent ſibi mandatam ἡγεμόνες Vrat. A. quia ante erant ii ipſi οἱ ἀγοί.

παραῦθι Mori.

164. πυρὴν ἑκατόμποδον. e Rom. cum Euſtath. recepit Turn. Steph. et hinc recentiores. Nec eſt in codd. niſi a m. ſec. in Cant. et Lipſ. etſi illud videtur ipſa ratio poſtulare: cum ſit *centum pedum* rogus ab omni latere. Obſidet tamen codd. Moſc. 2. Vrat. b. ἑκατόμπεδον, etiam Ven. (ſic et ap. Pindar. J. VI, 32) etſi Schol. A. ἑκατὸν ποδῶν ἔχουσαν πλευρὰν ἑκάστην, habet; et quidem ap. Sch. B. ἐξ ἑκάστου μέρους. Similia ſunt in Schol. br. quibus praefixum ἑκατόμπεδον. Poteſt ipſa pronuntiatio corrupiſſe vocem; etſi ne hoc quidem neceſſe eſt ſumere; ſed pro πούς fuit quoque πέδη, πέζα. Certe ἑκατόμπεδον eo ſenſu dictum eſſe, vt eſſet ἑκατὸν ποδῶν, docet Parthenonis Athenis nomen ἑκατόμπεδος·

quod laudant Etymol. Suidas. Hesych. vbi v. Not. Itaque ἑκατόμπεδον reuocaui.

166. Versum iam vidimus I, 462.

169. περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει. ⊱ „quod δρατὰ pro δαρτὰ positum.“ Addit Sch. A. πολλὰ τῶν ὑπομνημάτων διὰ τοῦ ε δρετὰ ex δέρω. Eodem spectat Schol. Vict. ταυτὶ δέδραται. Ἀριστοφάνης. ἐν ἐνίοις γράφεται δρατά: immo, δρετά. δρατὰ, ἐκδεδαρμένα Sch. br. Hesych. Etymol. Laudat versum Schol. Aristoph. Pac. 1039 ad δέδραται. In Vrat. b. vitio σώματ᾽ ἀνήει. — νήει, ἐνήεε, περὶ αὐτὸν ἐσώρευεν Sch. B.

170. ἐν δὲ τίθει μέλιτος. ἐν δ᾽ ἐτίθει. ed. Rom. Mosc. 2. Vrat. A. b. d. Adipis vsus ad flammam augendam; Mellis in inferiis frequentatus vsus; nec constat qua de caussa.

171. πίσυρας δ᾽ ἐριαύχενας ἵππους. ⊱ „πίσυρας· κατὰ πλευρὰς ἕνα. οἰκεῖος δὲ τῶν νεκρῶν ὁ ἴσος ἀριθμός. διὰ τοῦτο τῷ Ποσειδῶνι πέντε θύουσι.“ Sch. A. quam subtiliter haec! quibus nullum fundum subesse credo.

172. στεναχίζων edd. ante Steph. tum codd. Ven. Vrat. d. Cant. Mori. quod et alibi praelatum fuit vulgato στοναχίζων quod Stephanus intulit, nescio vnde. v. ad Σ, 124.

πυρὶ Vrat. b. d. perpetuo errore pro πυρῇ.

174. τῶν ἐννέα βάλε πυρὶ indocte Vrat. A.

176. κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα referunt ad indignationem poetae damnantis hoc. elogio atrox Achillis factum; sic Sch. B. Eustath. Bene haec adi sensûs nostros. An vero poeta ita senserit, dubito. Verba Homerico more tantum hoc declarant: rem Troianis captiuis perniciosam eum exsequutum esse, eos interemisse. Sic κακὰ, κακὰ ἔργα, et ea μήδεσθαι sexcenties, vt vel Dammii Lexicon docere potest: sup. Φ, 19 insilit in alueum Scamandri Achilles ense stricto, κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα. add. Φ, 413. Π, 478 et al. „γρ. μήσατο vt sup. 24. Barnes. An vero versum a rhapsodo insertum suspicari liceat, iudicent alii.

177. *πυρὸς μένος σιδήρεον ἐνῆκεν, ὄφρα νέμοιτο, ἐσθίοι αὐτά.* Ornata ignis accenſi notio. *μένος* h. l. *ἰσχὺς*, vis ignis, et *σιδήρεος στερεός* pro, firmus. validus.

179. 180. Iidem vſſ. ſupra 19. 20. lecti, recte nunc leguntur loco ſuo.

179. *Χαῖρε.* „*ἀντὶ τοῦ ἥδου, ὅτι τοι τὰ πρὸς ἡδονὴν ἀπεπλήρωσα.*" Sch. B. *ἥδου* quoque Sch. br. vt, quae offeruntur, grata ſint Manibus. Non male curioſus fuit grammaticus de propria vi vocis *χαῖρε* in compellando mortuo. Si diis nuncupatur *χαῖρε*, eſt: eſto propitius.

180. Notat Sch. B. in alio legi: *πάντα γὰρ ἤδη τοι τετελεσμένα, ὥςπερ ὑπέστην*, male illato hiatu. Eam lectionem exhibent Cant. Townl.

181. 2. *δώδεκα μὲν Τρώων — υἱέας, τοὺς —* Monet Sch. A. iungenda eſſe haec et *τοὺς* eſſe *τούτους*. *δώδεκα μὲν Τρώων υἱοὺς τούτους.* Scilicet eſt pronuntiatione adiuuandum: hos duodecim iuuenes, quod ad eos attinet, hos flamma conſumet.

183. *πυρὶ δαπτέμεν ἀλλὰ κύνεσσι.* „*ὅτι ἀπὸ κοινοῦ τὸ δαπτέμεν*" Sch. A. ſcilicet ad *κύνεσσιν*. Malim monitum eſſe, vocem hanc proprie ad canes ſpectare, minus proprie de igni dictam.

186. *ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ.* „quod nomen *μύρον* ignorauit, (quippe quo primus vſus eſſe fertur Archilochus) conficiendi tamen vnguenti rationem norat; nam *τὸ ῥοδινὸν μύρον* declarauit per *ῥοδόεν ἔλαιον*" Schol. A. Vict. de quo v. Athenaeum XV p. 688 C. vbi *δροσόεντι ἐλαίῳ* eſt. Eſt quoque *ῥοδόεντι. ῥοδινῷ* cum hemiſtichio in Apollon. Lex. Vim et effectum eius eo refert Sch. B. et Euſtath. vt corpus indurauerit: *ἰσχυροποίησε τὸ σῶμα.* Videtur magis conuenire naturae vnguenti, vt tubera, liuores, tumores, leniendo diſſoluat et tollat. Fuit autem vnguentum roſaceum inter antiſeptica habitum; itaque eo quoque inunxerunt ſigna lignea, *ξόανα*, aduerſus aeris humorisque iniuriam: v. Pauſan. IX extr. Ad *τὸ στερεὸν* tamen ambroſiae vim traxerunt alii, vt in Achille, cuius corpus inuulnerabile ex hoc erat; etſi alii

tantum τὸ ἀθάνατον per ambrosiam parari narrarunt, vt de ipso Achille Apollon. IV, 869—872. quod idem in Metanirae puero Ceres tentabat in Hymno in Cer. 236 sq. vbi v. Mitsch.

187. ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων. „ἀποδρύφοι. Ἀποσπᾷ καὶ ἀποσύροι" Sch. br. In Apollon. Lex. ἀποδρύψει, καταξύσει.

191. μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο σκήλῃ. „σκληροποιήσειε. ξηράνῃ." Sch. B. Similia Sch. br. Etymol. Hesych. (vbi σκήλησεν est emendandum ex h. l. σκήλῃ.) Eustath. σκήλει Townl. scribe σκήλει', quod et in Schol. Vict. est, σκήλειεν, εὐκτικῶς. et in Veneto. quod et ipsum locum habet, cum, quod toties vidimus, μὴ, pro legentis sensu et pronuntiandi modo, et prohibentis et auersantis ac deprecantis, et metuentis, vim habere possit. v. Excurs. II. ad lib. VII. (H.) Etiam Schol. B. V. μή πως, πρὸ τοῦ ἀπολυθῆναι τοῖς οἰκείοις, τὸ σῶμα σκελετῶδες ποιήσειεν. οἱ δὲ, τὸν περὶ τοῖς μέλεσι χρόα. quod vtique fieri solet in corporibus ex pugna insepultis: quo Archilochium spectat fragmentum: ἔλπομαι, πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ ὀξὺς ἐλλάμπων, ap. Plutarch. Sympos. III, 10. p. 658 B. vbi hic quoque Homericus versus recitatur de vi solis, vbi etiam σκήλῃ editur.

192. οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνειῶτος. numeros versus restitutos debemus Barnesio ex Barocc. Mori. Adde nunc Venetum et alios: cum aliis, etiam bonis codd. vt Townl. insideat οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου καίετο. Simile vitium emendauerat Barnes Γ, 449 ἐφοίτα. pro φοίτα. cum contra toties augmentum insertum sit, vbi haud requirebatur.

τεθνειῶτος. Etiam h. l. τεθνηῶτος Aristarchea scriptione Cant. Lips. cf. ad Z, 464.

Nota quoque illa aetate nondum fuisse vsum distinctum vocum ἅπτεσθαι, ἐνάπτεσθαι, incendi igni, et καίεσθαι de re quae crematur; nam h. l. πυρὴ ἐκαίετο.

194. 5. δοιοῖς ἠρᾶτ' Ἀνέμοισι, Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ. „ὡς Θρᾳξί. Θρᾴκη γὰρ Τροίας πλησίον" Schol. B. Saltem no-

tandum, quod Zephyrus inter ventos vehementiores numeratur hic et alibi.

Βορέης in capite versus pronuntiari Βοῤῥῆς obuium est: cf. ad I, 5. Veteres tamen anapaestum in prima sede adhibitum putarunt.

καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλά. „ὑπέσχετο ἢ ὑπίσχετο" Eustath. et est alterum hoc in Lips.

Vt hiatus tollatur inter ὑπέσχετο et ἱερὰ Bentleius suadet leg. ὑπέσχετ' ἄρ' ἱερὰ, at h. l. in θέσει et pausa hiatum ferre haud recuso: v. sup. Excurs. ad lib. XV.

197. ἐλθέμεν. ὄφρα — Schol. A. „γρ. ἐλθεῖν." sicque Harl. Mosc. 2. Vrat. A. Townl. ed. Flor. quam deseruit statim Ald. 1. Centies hic infinitiuus variat, vix digna res relatu. Iterum vs. 209 ἐλθεῖν ἀρᾶται.

ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοίατο νεκρόν. vt comburerent (venti) corpus. ergo φλεγέθεσθαι pro φλεγέθειν. Barnes: „γρ. φλεγεθοίατο νεκροί. non male." Sicque Venetus. sane quidem grammatice recte, pro φλεγέθοιντο vt comburantur; at h. l. vnus tantum est νεκρός. Ex Schol. Vict. disco, etiam φλεγεθοίατο νεκρὸς lectum fuisse; nam legitur in eo: φλεγεθοίατο. Εὐφορίων κακῶς τῷ ῥήματι ἑνικῶς χρῆται.

Pro πυρὶ, πυρῇ Harl. Mosc. 2. vt 216.

198. ὕλη τε σεύαιτο καήμεναι. *vt ipsa concitet se ad ardendum*, vt confestim exardescat materies, lignorum strues. Lectio ὕλη τ' ἐσσεύαιτο est in libris etiam optimis, Ven. Townl. Vict. ἐσσεύατο Vrat. d. et superscriptum ει in Mosc. 2. cum glossa, ὁρμὴν λάβοι. Scilicet voluere esse aequatum τῷ φλεγεθοίατο. In Flor. et Ald. 1. ὕλη τε σεύαιτο, pro qua intulit ἐσσεύαιτο Ald. 2. et sequaces, donec Henr. Stephanus recepit τ' ἐσσεύοιτο ex ed. Rom. Iam sup. P, 463 de his vidimus, vbi reposui ὅτε σεύαιτο διώκειν, cum similis occurreret varietas; et ita quoque h. l. reponendum fuit: ὕλη τε σεύαιτο. Sicque ab aliis legi profitetur Schol. A. sicque Eustathius legerat; ὕλη τε σεύαιτο, ἤγουν ὁρμηθείη. κατασπευσθείη, καήμεναι. et Schol. br. σεύαιτο, ὁρμὴν λάβοι. ἐπειχθῇ.

Etsi autem ferri poterat, quoties ἐσσεύετο, ἐσσεύοντο scriptum occurrit, (quamquam σ geminari potest pronuntiatione, non scriptione et antiquiores credere licet scripsisse Il. B, 808 ἐπὶ τεύχεα δὲ σεύοντο, Λ, 167 παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο, sicque 419. 548. I, 80 et alibi) non tamen sine vitio grammatico scribi potest cum augmento in optatiuo vel coniunctiuo: ἐσσεύοιτο, ἐσσεύαιτο, nam necesse est esse σευαίμην.

Porro fuit olim lectum quoque ὕλην, vt ex Scholiis etsi turbatis intelligas: ἀντὶ τοῦ, ὁρμήσειαν οἱ ἄνεμοι καίειν τὴν ὕλην. ita vero debuit quoque legi ὕλην τε σεύαιντο καήμεναι, et hoc accipi pro καίειν, quod esse deberet καιέμεναι, non καήμεναι, quod est καῆναι. Praestat itaque ὕλη, vt subiectum sit, eaque σεύαιτο, ὁρμὴν λάβοι, τοῦ καῆναι. ἀπὸ δὲ τῶν ἐμψύχων μετῆκται, ait Schol. A.

ὠκέα δ' Ἶρις peccat in digamma δ ϝῖρις. Remedium iam reperit Bentl. ὦκα δὲ ϝῖρις.

199. μετ' ἄγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν „Ἰωνικῶς, ἀντὶ τοῦ, πρὸς ἀνέμους ἦλθεν. ὡς Ἀρχίλοχος. μετέρχομαι σύμβουλον." addit ἐς σύμβουλον Schol. Vict. voluit ergo grammaticus iungi μετῆλθε. si vero ad Archilochi exemplum id fieri voluit, casus quartus quoque erat iungendus, μετῆλθεν ἀνέμους. ita vero alius exibat sensus, vt esset, insequi, persequi. μετέρχεσθαί τινα. vt Z, 280 ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι. at h. l. est, accedere, adire. Est tamen disiunctum μετ' ἄγγελος in melioribus libris Cant. Mori. Harl. Vrat. b. d. Townl. Vict. Ven. et Schol. Ven. et Vict. Narrat quoque Eustath. quaedam exemplaria hoc exhibere; disiunxi quoque μετ' ἄγγελος iam sup. O, 144. Ἶρις ἥ τε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισι. vbi est μέτεστι. Legebatur ibi iunctim μετάγγελος, vt etiam h. l. vulgatum erat, sensu forte expeditiore, quam si μετῆλθεν ἀνέμοις iungitur, nouo vsu, pro προσῆλθεν. Apud Eustath. est: ὅτ' ἄγγελος μετ' ἀνέμοισι, ἤγουν ἐπ' ἀνέμους, καὶ εἰς ἀνέμους, ἦλθεν ἡ Ἶρις. Sane alia quoque verba cum praepositione composita, quae per se quartum casum postulat, cum tertio casu iunguntur; et ex ipso με-

τά. Αἰνείας δ' ἑτάροισι μεθίστατο, E, 554. tum ἦλθεν ἀνέμοις per se sollenni dictum vsu. licet quoque μετὰ accipere absolute dictum pro μεταξύ.

200. οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθρόοι ἔνδον εἰλαπίνην δαίνυντο. Schol. A. B. V. δυσαέος. οὐκ ἀεὶ, ἀλλὰ χειμῶνος. Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει. Od. H, 119. Scilicet, cum vulgo *lenis* Zephyrus habeatur. Aliter tamen hoc se habere potest pro diuersis terrarum plagis; et diversam naturam Zephyri esse in Asiae occidentalis plaga littorali, in Ionia et Troade, obseruatum est a Wood. Coray, vir doctiss. ad Hippocr. de aere p. LXXVIII confundi pronuntiat Zephyrum cum Libe et Argeste, ab eodem quidem terrarum latere flantibus. Omnino tamen non haerendum est in particula δυς; est enim δυςαής, valde flans, si concitatus est; mox est κελαδεινὸς, quod et de austro dictum. Schol. A. σφοδρὸν πνεῦμα ἔχοντος. Apollon. Lex. δυςαέος. δυςπνέου. Βορέαο δυςαέος. vt ille videri possit, legisse h. l. οἱ μὲν ἄρα Βορέαο δυςαέος. cf. Villois. et Toll. Sane Boreas alias pro principe ventorum habetur; prole quoque ille insignis; potest tamen nec minus esse interpolatio.

Ceterum in *h.* l. habemus exemplum figmenti poetici ab imitatione profecti, saltem ad commune exemplum aliquod adumbrati. Missa Iris ad Ventos, offendit eos conniuantes. Ita quoties aliquis accedit ad deos, in conuiuio sedentes eos deprehendit, inuitatur ad assidendum et epulandum: Ita O, 84 Iuno in Olympum rediens. Translatum hoc nunc ad Ventos; ita ad Aeolum Od. K, 8. 60. porro, quod, vt alias iussa deorum, nunc Achillis preces ab Iride perferuntur ad Ventos; tertio, quod Iris iter ad Oceanum praetexit, vt solet fieri, quoties dii absentes a coetu declarandi sunt, vt A, 423. Z, 200.

201. θέουσα δὲ Ἶρις ἐπέστη. Vrat. d. ὑπέστη.

202. βηλῷ ἔπι λιθέῳ. ad antrum reuocarunt veteres apud Eustath. Laudatur hemistichium in Etymol. voc. βηλὸς, οὐδῷ ἔπι λιθέῳ. Barn. ἔπι habet in nota. Vss. 200. 1. 2. aberant a Vrat. b.

203. κάλεον δέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος. Barnes: „γρ. κάλεόν τε μιν.", ſicque Townl. Vrat. d. εἰς ἓ acui, non εἴς ἑ ſcribi, voluere veteres quoque, Etymologus et Apollon. Lex. in ἑ, pro εἰς ἑαυτὸν ἕκαστος. cf. ſup. ad Δ, 497. Imitationem loci in Callimacho in Dian. 168 notavit Erneſti. Mirum eſt, quod ſomniat Schol. Vict. cur omnes aſſurrexerint Iridi venienti: ἔστι γὰρ ἐρωμένη Ζεφύρου. ἀφ' ὧν καὶ τὸν ἔρωτά (f. excidit τῶν ἄλλων ἀνέμων) φασι· ἴσως δὲ ἀκροθόρακες ἐόντες ἐρῶσιν αὐτῆς. (ἀφροδισιασταί, a θορός ſemen.)

204. ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον. Townl. Vrat. A. εἶπέ τε. Vrat. b. ἀνήρατο· vitio.

205. οὐχ ἕδος. vidimus iam Λ, 647. pro οὐ τὸ ἕζεσθαι (πάρεστι) οὐχ ἑδραστέον Schol. B. Apollon. Lex. in ἕδος. ποτὲ δὲ ἐπίῤῥημα. ἀντὶ τοῦ ἑδραστέον, adſcripto hoc verſu. Comparat Euſtathius Sophocleum: οὐχ ἕδρας ἀκμή.

εἶμι γὰρ αὖτις. Ven. A. αὖθι cum Vrat. d. Debebat ſaltem eſſe αὖθις. Schol. A. „γρ. αὖτις."

206. Αἰθιόπων ἐς γαῖαν. Schol. A. „ἐς δῆμον· ὡς αἱ ἀπὸ τῶν πόλεων." Sic quoque Schol. Vict.

Schol. B. deos nunc apud Aethiopes πανηγυρίζειν ait, quia conſilia de Achille nunc exitum habent: nimis ſubtiliter! niſi ſit commentum Iridis. Similia ſunt apud Euſtathium.

ὅθι ῥέζουσ' ἑκατόμβας. Moſc. 2. ῥέξουσ'.

Manifeſtum autem h. l. eſt et notabile exemplum, mythi veteris in formulam poeticam mutati; longe enim aliter debuit eſſe comparatus mythus, cum primo eſſet repertus et adhibitus; etſi nunc liquido aſſeuerari quicquam de eo nequit; ingenioſe nuper ad temporis computum antiquiorum Aegyptiorum eum reuocauit Dornedden; verum h. l. inſeruit mythus praetexendae cauſſae, cur moram facere haud poſſit Iris, ſe in eo eſſe, vt ad Aethiopes proficiſcatur, vt interſit epulis ſacrorum, quae ibi parentur diis, quos eo profectos eſſe illa innuit. De ſacro hoc Aethiopum v. A, 423.

207. ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν. Sch. br. μεταλάβω αὐτῶν. sc. μετὰ τοῖς ἀθανάτοις vel μετὰ τῶν ἀθανάτων, δαίσομαι (δαῖτα ἐκ, κατὰ τῶν) ἱρῶν.

208. Ζέφυρον κελαδεινὸν, τὸν δυςαῆ dixerat vs. 194.

209. καὶ ὑπίσχεται ἱερὰ καλά. ὑπίσχετο Lips. male illato hiatu. ὑπίσχεται. ἀναδέχεται, ὑπισχνεῖται. Hesych. Suid. an vero ex h. l. non definiam cum Ernestio.

212. ὡς εἰποῦσ' ἀπεβήσετο. ἀπεβήσατο Barocc. Harl. et Lips. a pr. m. Vrat. b. perpetua variatione. v. sup. ad Γ, 262.

214. πόντον ἵκανον ἀήμεναι. τὸν Θρᾴκιον πόντον, vs. 230. καὶ Ἑλλήςποντον. ἀήμεναι. „γρ. ἀήμενοι" Barn. quod sane occurrit in Odyss. Z, 131. et commodum esset. At Od. Γ, 176 ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἀήμεναι. In Hesych. vtrumque reperitur: ἀήμεναι, πνεῦσαι et ἀήμενοι, πνέοντες. sic quoque in Apollon. Lex. p. 46.

215. πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ. ὕπο Barn. vt 202.

216. τοὶ δ' ὀρέοντο. ἐρέοντο. ὀρέωντο vitia Vrat. b. d. ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην. edd. πυρὶ, restituit istud Barnes ex Eustath. Mori. Cant. add. Ven. Atqui iam Rom. ed. habet πυρῇ..

217. φλόγ' ἔβαλλον. Schol. B. τῷ πνεύματι ἔβαλλον. notabilis vsus voc. βάλλειν, quem notatum non video, recte tamen redditus, *flammam iactare; ἀναβάλλειν. ἱέναι. ῥιπίζειν.* ἔβαλλον φυσῶντες, pro ἐφύσων. φλέγα βάλλον non reperi.

219. ἔχων δέπας. Sch. A. in alio ἑλὼν δ. Et sic legitur in Barocc. Harl. Mori. Mosc. 2. Vrat. d. et in Veneto. Schol. A. ἑλών. ἐν ἄλλῳ, ἔχων. ἀμφικύπελλον v. A, 584.

220. δεῦε δὲ γαῖαν. χεῦε vitium edd. ante Turnebum. ἀφυσσάμενος Harl. Mosc. 2. Vrat. d.

221. ψυχὴν κικλήσκων. ⊱ „quod versus duodecim syllabarum est et spondeis constat." Sch. A. et quidem post versum dactylicum. Nec tamen aut in hoc grauitatis aut in illo celeritatis caussam in sententia elicias,

222. ὡς δὲ πατὴρ — Sch. B. αὔξησιν notat in eo, quod non modo filius ſed νυμφίος memoratur, e quo nepotes ſuſcepturus erat pater. Laudat locum Plutarch. de conſolat. ad Apollon. p. 117 D. ſed aſſuto verſu Ἄῤῥητον ex Jl. P, 37.

223. νυμφίον eſſe maritum vxore nuper ducta per ſe manifeſtum fit. Sed Sch. A. B. vocant huc Od. H, 65 νυμφίον ἐν μεγάροις, μίαν οἴην παῖδα λιπόντα. Schol. br. νυμφίου, ἤτοι νεογάμου. ἢ ἡλικίαν ἔχοντος γαμήλιον. Adde Heſych. qui et verſum laudat: νυμφίου, ὅς ῥα θανὼν —

224. ὡς Ἀχιλεὺς ἑτάροιο ὀδύρετο ὀστέα καίων. verſus duplici hiatu contaminatus; niſi medelam admiſeris, alteram facillimam, iam a Bentleio allatam ἑτάρου ὠδύρετο (vel ἑτάροι' ὠδύρετο) altero loco idem inſerebat ἄρ', ὀδύρετ' ἄρ, ὀστέα καίων. niſi hoc loco ferri poteſt hiatus, quia eſt in theſi.

225. ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊὴν. Schol. B. βαρεῖα καὶ μογερὰ κίνησις διὰ τοῦ ἑρπύζειν δηλοῦται. Conuenit Vict. Notant vocem, iterum in Odyſſea, et ap. Apollon. Rhod. obuiam, Apollon. Lex. et Heſych. de cuius loco v. Toup. Vol. III, p. 263. συγκεκυφὼς, καὶ ἠρέμα παραγενόμενος Schol. br.

ἀδινὰ στεναχίζων. De ἀδινὰ v. ſup. ad vſ. 17 et Σ, 51. 316. Bentl. ad h. l. retrahit Heſychii gloſſam: ἀδινὰ, τὰ τῷ οἴκτῳ legens. melius tamen ibi emendatum ὄγκῳ.

στεναχίζων vbique legitur. Induxerat στοναχίζων, vt alibi, H. Stephanus ex edit. Rom. et Euſtath. Vide modo vſ. 172.

πυρκαϊὰν paſſim legitur: vt Vrat. Moſc.

226. ἦμος δ' Ἑωσφόρος εἶσι, φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν. — „quod ἐρέων ἀντὶ τοῦ ἀπαγγελῶν (quidni ἀγγέλλων?) τοῦτο δέ ἐστι· προσημαίνων — δι' ἐπιτολῆς (non δι' ἐπιστολῆς) Etiam Schol. br. ἀπαγγέλλων. et Apollon. Lex. σημαίνων cum Heſych. in ἐρέω. Atqui hoc iam vidimus B, 48. 49. vbi Ἠὼς Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. Simile eſt illud Od. N, 93. 94 εὖτ' ἀστὴρ ὑπέρ-

εσχε φαάντατος, ὅς τε μάλιστα ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἠοῦς ἠριγενείης. Contrahi autem εω vna syllaba, obuium est. At δ' omisso, ἦμος ἑωσφόρος laudant Schol. ad Θ, 1 et X, 318. Planeta Venus, Lucifer, prodit εἶσι ἐρέων φῶς, diem; at veteres ap. Schol. Vict. ἐπὶ ad εἶσι retulere, ac si esset: ἔπεισι γαῖαν, ἐρέων φῶς. Nam, ἡ ἐπὶ aiunt, πρὸς τὸ εἶσιν οὐκ ἀναστρέφεται δὲ, διὰ τὸ μεταξὺ τεθεῖσθαι. ἕτερον γὰρ μέρος λόγου.

227. ὅν τε μέτα κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς. Non Ἠὼς, nunc enim non est dea, quae spargitur, sed dies, lux. Vidimus quoque iam Θ, 1. μεθ' ὃν κίδναται, etsi aliis locis frequentatur σκίδναται. quo apparet, in ἅλα vltimam breuem ante σκ in longam transituram fuisse.

ὑπεὶρ ante ἅλα non dubito esse grammaticum commentum, et ὑπὲρ fuisse olim scriptum, cuius vltima ipso tono producitur. In Hesychio vtrumque in numeros est relatum.

228. τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο. Schol. Vict. „καὶ ἐπεὶ οὖν· φλὸξ ἐμαράνθη, γραπτέον" respicit locum I, 212 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλὸξ ἐμαράνθη. vbi dissidium de lectione v. in Obss.

229. ἔβαν οἶκόνδε νέεσθαι. Barocc. Mori. οἶκόνδε ἕκαστος, cum altero supra adscripto.

230. Θρηΐκιον κατὰ πόντον. notatus locus propter sedem Ventorum in Thracia saepe memoratam poetis: (itaque mare versus Hellespontum traiiciunt.) Barnes memorat Schol. in Apollon. Rh. I, 826. Porro Schol. Vict. obseruant, haec repugnare narratis in Odyssea de Aeoli imperio in ventos: εἰ οὖν αὐτεξούσιοι οἱ ἄνεμοι, τετεράτευται τὰ περὶ τοῦ Αἰόλου.

οἴδματι θύων iam lectum Φ, 232.

232. κλίνθη κεκμηώς. κεκμηκώς. Harl. Mori. Vrat. A.

233. οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο. Expleuit hiatum Bentl. legendo: ἀμφ' Ἀτρείωνας ἀολλέες. Ita quoque mox vs. 236. leg. Ἀτρεΐδαί τε.

234. τῶν μιν — δοῦπος ἔγειρεν. Vrat. A. ἔγερθεν, adſcripto „γρ. ἔγειρεν“ pro correctione puta.

236. Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι. videtur fuiſſe Ἀτρεῖδαι, mutatum, cum ſemel peccatum eſſet Ἀτρείωνα vſ. 233 et video quoque legi Ἀτρεῖδαι in Harl. Moſc. 2. et ſic ſe habet verſus idem alibi, vt inf. vſ. 658.

237. αἴθοπα οἶνον iam ſaepe, et primo A, 462 videramus.

238. πᾶσαν ὁπόσσον. Townl. ὅσον. Sic ſaltem ὅσον περ erat ſcribendum; eſt autem pro κατὰ τόσον, καθ' ὁπόσον.

239. ὀστέα λέγωμεν. Schol. Vict. τοῖς ἄλλοις τὸ σβέσαι ἐπιτάσσει· συμπεριλαμβάνει δὲ ἑαυτὸν εἰς τὴν ὀστεολογίαν.

240. ἀριφραδέα. Apollon. Lex. μεγάλως φανερά. Sch. br. εὐεπίσημα. εὔγνωστα. Ceterum locus notabilis de oſſibus legendis.

243. δίπλακι δημῷ. omento duplicato v. de hoc ad A, 461 δίπτυχα ποιήσαντες et de voc. δίπλαξ ad Γ, 126. Schol. A. B. V. δημῷ τὰ ὀστᾶ καλύπτει, πρὸς τὸ, λιπαινόμενα μὴ εὔσηπτα εἶναι.

244. θείομεν, εἰςόκεν αὐτὸς ἐγὼν ἄϊδι κεύθωμαι. — „quia θείομεν pro θείωμεν“ Sch. A. Atqui hoc iam A, 143 videramus!

Alia fuit στιγμῆς appoſitae ad h. v. cauſſa: „ὅτι κατὰ συγκοπὴν κλεύθωμαι, ἀντὶ τοῦ κελεύθωμαι, οἷον πορεύωμαι.“ Atque ſic legebat ipſe Ven. A. Sch. br. Ἄϊδι κλεύθωμαι. εἰς ᾅδου τὴν κέλευσιν, ὅ ἐστι, τὴν ὁδὸν ποιήσομαι. συγκέκοπται δὲ ἀπὸ τοῦ κελεύθομαι, καὶ σημαίνει τὸ πορεύομαι. In Schol. Vict. autem etiam additur: τινὲς δὲ, κεύθωμαι. οὐκ εὖ. Eſt etiam apud Heſych. κλεύθωμαι, κελεύθωμαι. παραγένωμαι, ὁδεύω. et paullo poſt κλεύσομαι. et κλευσόμεθα. Etiam Etymol. in κλεύθομαι. em. κλεύθωμαι. At Euſtath. prorſus ignorauit, et cum edd. habet κεύθωμαι. ſic et codd. Mori. Cant. Barocc. Harl. Townl. Nec quicquam apertius quam κεύθεσθαι Ἄϊδι, *orco, vt ſepulcro, tumulo.* Barnes inuentum pu-

tabat κλ. propter antecedentem breuem in ἄϊδι et propterea intulerat ἀΐδῃ, recte eiectum a Clarkio. Bentl. coni. κεκύθωμαι. forte memor verſus Od. Z, 303 ὁπότ' ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή. Eſt ſane magnus formularum loquendi numerus de morte, et nonnullae paullo audaciores et φορτικαί, vt cum Manes ſepulcro condi dicuntur, et ſimilia, maxime in epigrammatibus; nec tamen apparet, quid tantopere offenderit, Achillem condi, abscondi, Orco.

αὐτὸς ἐγὼν Sch. A. ἐν ἄλλῳ· αὐτὸς ἰών. quod ſaepe hoc modo adiicitur aliis verbis. Dubito ſaltem, an ν in ἐγὼν antiquum ſatis ſit.

ἄϊδος κεύθωμαι Moſc. 2.

245. τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα. ⟝ „quod πονέεσθαι eſt ἐνεργεῖν." Sch. A. quod tamen aliquoties iam videramus, vt B, 409. J, 12.

οὐ μάλα πολλὸν, μέγαν. vt: πολλὸς γάρ τις ἔκειτο. H, 156. Sch. B.

246. ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον. Sch. B. V. bene: ἠθικῶς, ἀντὶ τοῦ, μικρὸν καὶ σύμμετρον. Tum Apollon. Lex. et ex eo Heſych. ἐπιεικέα, ἐγχωροῦντα, πρέποντα. Poteſt tamen de τοῖον quaeri, ſitne adiectiuum, ἐπιεικέα τοῖον pro, ἐπιεικῶς τοῖον, quod in vſu Atticorum mox habitum; hoc eſt, quod Erneſti innuit, et Caſaub. ad Polyb. I, 14 laudat, vel disiunctiue, ἐπιεικέα, *modicum*, τοῖον, *magnitudine fere hac*, δεικτικῶς cum geſtu pronuntiatum; an aduerbium ſit, vt X, 241 τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες, κατὰ τοῖον, τοίως, et alibi. vt ſit, ἐπιεικέα τοῖον, τοίως, οὕτως. Parum tamen intereſt. Ambiguitatem ſenſit Erneſti.

247. εὐρύν θ' ὑψηλόν τε τιθήμεναι ſc. μέμνησθε. „γρ. τιθείμεναι et τιθέμμεναι" Barnes. petitum ex vſ. 83. οἵ κεν ἐμεῖο. ſolito errore ἐμοῖο Barocc. Vrat. d.

248. ἐμεῖο δεύτεροι — λίπησθε. Schol. A. B. V. δεύτεροι, ὕστεροι. vt δεύτατος, ὕστατος· T, 51. λίπεσθε Vrat. d.

249. οἱ δ' ἐπίθοντο. nusquam notatum οἱ δὲ πίθοντο.

251. βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ. κάππεσεν ὕλη."

252. κλαίοντες δ' ἑτάροιο ἐνηέος ὀστέα λευκὰ ἄλλεγον. hiatum tollit Bentleius: ἑτάρου εἰνηέος. possis quoque substituere ἑτάροι' ἐννηέος. Apud Hesych. est ἐννηῆς post ἐνηῆς. etsi hoc loco ferri possit hiatus in tono remisso. Est autem ἐνηῆς iam sup. 96. P, 204. et iterum inf. 648. ἐνηείη P, 670 ad q. vs. vide. Ad nostrum locum spectat Apollon. Lex. ἐνηέος, προσηνοῦς. προσφιλοῦς. Schol. br. προσηνοῦς.

253. ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην καὶ δίπλακα δημόν. Ambiguum, inprimis si distinxeris post φιάλην, vtrum hic et vs. 243 phiala inuoluta fuerit adipe, an cinis, in phiala reponendus. Probabilius hoc, nam spectatur in apparatu hoc τὸ ἄσηπτον καὶ ἄθρυπτον τῶν ὀστῶν. Haec *phiala* sup. vs. 92 ad quem vide Obss. et Od. Ω, 74 est ἀμφιφορεύς.

ἄλλεγον. in capite versus. Mori σύλλεγον.

254. ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. Scilicet interea, dum tumulus esset confectus, reposuere vrnam in tentorio ἑάνῳ λιτὶ, tenui linteo. de voce ἑανὸς dictum satis ad Σ, 352 vbi idem versus legebatur; de prosodia ad Γ, 385 et disertius in Exc. III ad XIX p. 737 de λιτὶ v. ad Θ, 441. Schol. A. et ex parte Vict. apponunt iterum h. l. doctrinam de λιτὶ, per metaplasmum dicto pro λιτῷ, et de accentu λιτὶ, vt φωτί. ὡς καὶ Ἀρίσταρχος. de quibus iam actum ad Θ, 441. vbi vidimus ex Herodiano ea esse petita.

ἐς κλισίην δὲ θέντες Vrat. A. cum metri vitio.

255. τορνώσαντο δὲ σῆμα. Schol. A. cum Schol. br. κύκλῳ περιέγραψαν. Schol. B. V. ὡς ὁ ζωγράφος προϋπογράφει πρῶτον, οὕτως καὶ οὗτοι προδιέγραψαν τὸ σχῆμα τοῦ τάφου. τὸ δὲ τορνογράφειν, κυκλοτερῆ δείκνυσι τὸν τάφον. Apollon. Lex. τορνώσαντες ἐπέγραψαν. vitiose pro περιέγραψαν. et mox τόρνωσαν δὲ σῆμα. vbi Toll. suspicatur fuisse olim τόρνωσαν δέ τε σῆμα. quod et in Etymol. h. v. legitur p. 762. Est tamen quoque τορνώσεται Od. E, 249.

Eustathius etiam: τορνώσασθαι δὲ κυρίως τὸ κυκλοτερῶς διαγράψαι, ὡς ἀπὸ τοῦ τόρνου. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς περιγράψαι. Atque in hoc erat subsistendum; nam nihil aliud est τορνώσαντο σῆμα, quam, descripserunt locum, quem tumulus occuparet; aream, intra quam terra aggesta accumulanda esset; itaque θεμείλια προεβάλοντο, linea ducta, fossa, humo egesta, fundamenta iecerunt; eaque circa rogum, quem in media area fuisse puta; sic vidimus quoque factum in κοινοταφίῳ sup. H, 433. Scholiastes Pindari voce et hemistichio τορνώσαντο δὲ σῆμα vtitur ad illustrandum sensum τοῦ ἀμφιβάλλεται Olymp. I, 13. ἢ περιγράφεται καὶ περιλαμβάνεται.

θεμείλια τε προβάλοντο, πρὸ τῆς πυρᾶς ἔβαλον. ὅ ἐστι, κύκλῳ τῆς πυρᾶς. Schol. B. Eustath. προθέσθαι, hoc est, θέσθαι πρὸ τῆς πυρᾶς ποιήσασθαι.

256. εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν. ἡ „quod χυτὴ γαῖα non omnis terra est, sed, quae mortuo inicitur. Schol. A. br. Eustath. vidimus iam Z, 464. Ξ, 114. Per se tamen est *terra egesta*, quae vrnae seu cadaueri mox iniicitur. Comparat ὑγρὰν κόνιν Euripidis Schol. Phoen. 1655. hoc est νεοσκαφῆ.

ἔχευαν Lips. a m. pr. Schol. Eurip. l. c. ἔχευεν.

Ceterum, vt haec cum iis, quae Odyss. extr. de Achillis sepultura memorantur, conueniant, cogitandum est, temporarium tantum tumulum fuisse, moxque post Achillis mortem, cinerem Patrocli cum Achillis cinere coniunctum in eadem vrna, nouo tumulo exstructo, conditum esse.

257. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε. Sequitur episodium de ludis funebribus in honorem Patrocli ab Achille institutis: quod vtrum aliquando singulare carmen fuerit, an partem Πατροκλείας constituerit, tum in corpus Ἰλιακῆς ποιήσεως insertum et coagmentatum, an principio statim a primo secundoue auctore Iliados pro parte carminis epici designatum, quis pronuntiare ausit? Ariolari licet multa; quod recte statui possit, nihil video.

nisi quod a primo auctore vix totum carmen proficisci potuit; est enim color eius saepe ab Homerico diuersus; occurrunt multa ingenii imitantis, et aliena vestigia legentis; sunt multi hiatus. Ceterum multorum epicorum imitationi propositum fuisse hoc episodium nota res est.

258. καὶ ἷζανεν εὐρὺν ἀγῶνα. Verba singula satis definita sunt: ἀγὼν est et locus, et consessus spectantium, vt toties in hoc libro et sup. H, 298. epitheton εὐρὺς proprie ad locum spectat; at ἱζάνειν ad consessum reuocat, καθιστάναι ἀγῶνα, vt Eustathius reddit, ipsum certamen designat. Schol. B. supplet εἰς vt sit ἷζανε λαὸν εἰς ἀγῶνα, vt sit locus in quo certamina fiunt, vt inf. 273. ἄεθλα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι. Schol. Vict. ἷζανε. καθεσθῆναι ἐποίησε τὸ πολὺ πλῆθος· ἢ εἰς εὐρύχωρον τόπον. ἵνα λείπῃ ἡ, εἰς. Hoc sane omnium primum erat circumspiciendum, vt locus ludis habendis et spectandis aptaretur; et facit omnino mirationem, vnde tantum campi spatium in castris suppetierit, vt cursus curules fieri possent. Debuit autem locus ludorum esse diuersus a coenotaphio sup. H, 435. intra fossam et vallum, circa rogum et tumulum Patrocli, qui mox Achillis quoque corpus accepit; atqui is in littore extructus esse et olim creditus est et nunc creditur, et sup. 125. 126 diserte memoratur; add. Odyss. Ω, 82. Infra vs. 451 locum inter sedilia excelsiorem, περιωπὴν, memorari videbimus, vnde prospectus esset.

259. 260. 261. — habent notam obeli in Veneto, excidit tamen Scholion: quod supplebo ex Vict. „καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἠθέτηται τοῦτο vel ταῦτα.“ Et recte damnantur versus; iterantur enim otiose eadem, quae mox sigillatim memorantur. Enimuero alii non minus recte statuere versus hos tres esse a primo auctore profectos, et adiectos esse sequentes 262 ἱππεῦσι μεν vsque ad 271. fabricatos ex iis quae infra de praemiis distributis memorantur vs. 512. 513 et in seqq.

259. νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα. τοῦ τόπου ἔνθα ἦσαν (αἱ νῆες) Schol. B. nam in nauibus non seruabantur haec

omnia, sed in tentoriis, in castris. φησὶ γοῦν· οἰσέμεναι κλισίηθεν, inf. 564.

261. πολιόν τε σίδηρον. Eustath. reddit τὸν ἔντιμον, παρὰ τὴν πολιὰν (albedinem canitiei v. Etymol.) ἢ πολιτικόν. At enim est splendidum, candidum. sic σίδηρος αἴθων. I, 366.

263. Θῆκε, γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν. „ἡ διπλῆ, πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν, quod ambiguum est, sitne ἀμύμονα ad γυναῖκα, an ad ἔργα referendum" Schol. A. etiam Eustath. Facile dubitatio potest tolli, si memineris disputata ad I, 128 et T, 245 ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας, vel, vt olim scriptum fuit ἔργα ἰδυίας, et vt hoc quoque loco legendum est ἔργα ϝιδυιας. artium muliebrium peritas. Infra 704. 5 γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκε, quae πολλὰ ἐπίστατο ἔργα.

At inest versui vitium aliud ex hiatu γυναῖκα ἄγεσθαι. Fuit γυναῖκ' ἀγαγέσθαι, vt Bentl. emendauit, aut, quod equidem malim, γυναῖκα τ' ἄγεσθαι, nam respondet καὶ τρίποδα. Nam pluralis γυναῖκας nunc non locum habet; ἀμύμον' ἔργα Flor. sed emendatum statim Ald. 1.

Porro Sch. A. monet, ad τρίποδα non ἄγεσθαι repeti, sed ex eo φέρεσθαι elici; perpetuo enim Homeri vsu alia ἄγεσθαι, inanima φέρεσθαι.

264. καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δυωκαιεικοσίμετρον. Melius vna voce quod et Schol. Vict. facere iubent, scribitur, quam quod, etiam Eustathius, dirimunt δύω καὶ εἰκοσίμετρον quod repugnat grammaticae rationi. Dicerem fuisse δύω καὶ εἴκοσι μέτρων. Obstat O, 678 vbi δυωκαιεικοσίπηχυ occurrit. „γρ. δυοκαιεεικ." Barnes. quod et Bentl. malebat. ὠτόεντα Lips. Sic saltem deberet esse οὐατόεντα quod ex Callimacho laudatur: cf. Eustath.

266. ἑξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν. ἑξέτε' Schol. A. et Vict. cumque iis Eustath. Schol. br. notant, Ascalonitam ἑξέτε', alios ἑξετέ' scribere; καὶ οὕτως ἐπείσθη ἡ παράδοσις. Sicque Ammon. p. 137. Aliter tamen vsus edd. suasit facere. Conf. ad B, 765 οἰέτεας. Nota-

tur porro τὸ βρέφος pro ἔμβρυον ab Eustath. Sch. br. et Vict. et Hesych. Simili modo adhibuit vocem pro σκύμνος Callimach. v. Etymol. Contra ἔμβρυον pro βρέφος in Odyss. I, 245.

267. αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα. ⸖ quod τριτάτῳ pro τρίτῳ, et quod ἄπυρος λέβης ὁ ἀναθηματικὸς, diuersus ab eo qui in igni reponitur: ἕτερον τοῦ ἐμπυριβήτου. Sch. A. cf. Sch. br. Apollon. Lex. in ἀπύρους τρίποδας. v. Dicta ad I, 122.

268. τέσσαρα μέτρα κεχανδότα Sch. B. ἀντὶ τοῦ, χανδάνοντα. Scilicet pro κεχαδότα a χαδεῖν. v. sup. ad Δ, 24.

λευκὸν ἔτ' αὔτως. „γρ. ἔτ' αὔτως et ἔθ' αὔτως" Barnes. Scilicet ἔτ' αὔτως recte ed. Flor. Ald. 1. At Rom. Ald. 2. et hinc Turn. Steph. corrupte ἔτ' αὔτως scripsere, cum deberent saltem ἔθ' scribere. Perpetui errores in h. v. cf. ad B, 138.

„λευκὸν δὲ τὸν κενόν. Schol. B. leg. καινόν.

269. δύο χρυσοῖο τάλαντα. ⸖ quod τάλαντον olim minoris pretii fuit quam seriori tempore. Adduntur plura in Sch. A. B. V. quae cum non ad doctrinam poeticam sed ad antiquitatis studium spectent, et tractata sint ab omnibus fere, qui rem antiquariam, inprimisque numariam, attigerunt, omitto, et ad hos relego, inprimis ad Arbuthnot. Accessere nunc Paucton. Grosse.

δύο. δύω alii hoc quoque loco, vt Vrat. b. d. Diversam talenti aestimationem in ipsis Homericis deprehendere licet comparatione locorum facta, I, 122. 264 et Odyss. Θ, 393.

270. πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε. ⸖ „quod φιάλην dixit, οὐ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον ποτήριον, sed γένος τι λέβητος ἐκπέταλον, (patulum) ἐκ παντὸς μέρους δυνάμενον ἔχειν. διὸ ἀμφίθετον. Ad ἔχειν adde ἕδραν, quod et in Suida habetur. Cur lebetem esse statuat, non video; sufficit esse vas patulum, pateram vel patinam. Schol. B. et V. notant plures interpretationes: οἱ μὲν ἐξ ἀμφοῖν μέροιν αἰρομένην. (ergo per ansas vtrinque appositas) οἱ δὲ πανταχόθεν ἱσταμένην. ἀγγεῖον

δὲ λεβητώδες ἦν, δύο ἔχον ὦτα ἀμφοτέρωθεν, δι' ὧν ἐβαστάζετο. Cumulantur pari modo plura apud Etymol. Suidam, Hesych. Vides et in hoc grammaticos etymo coniectantes, quae ab antiquioribus haud erant tradita. Meminisse debebant, quod supra lectum est δέπας ἀμφικύπελλον, vs. 219 et A, 584. vbi v. Obss. quod est vas fundum habens in medio, ideoque cauum duplex, et duas oras summas, quarum vtraque pro basi esse potest, si apponitur: disertius Nestoris poculum Λ, 634 δύο δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν, ὑπῆσαν. vbi cf. Eustath. p. 870, 50 Ita quoque Apollon. Lex. οἷον (οἱονεὶ) καὶ ἐπὶ στόμα δυναμένην τίθεσθαι καὶ ἐπὶ τὸν πυθμένα. (eadem in Schol. br.) laudato versu inf. Ψ, 616 ἀμφίθετος φιάλη. Ex Eustathio p. 1299, 54 qui antiquiora Scholia exscripsit, discimus, hanc interpretationem esse Aristarchi, reliqua esse petita e Dionysio Thrace; Ibi quoque fuere, qui ἀμφιθέουσαν redderent, κυκλοτερὲς ἔχουσαν σχῆμα. alia ibi adiecta ex Didymo et Herodiano: tam seria res habita est veteribus haec φιάλη ἀμφίθετος. Enimuero omnis haec Eustathii doctrina sublata est Athenaeo XI p. 501. vbi et memoratur contraria ceteris opinio Apollodori grammatici περὶ κρατῆρος. quam vide in Fragmentis Apollodori p. 1166.

ἀπύρωτον, idem quod ἄπυρον vs. 267 sicque Apollon. Lex.

271. μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν. Lips. ἔθηκεν e superiore versu.

272. Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι. „γρ. Ἀτρεῖδαί τε vt infra vs. 658." Barnes, h. e. ipse ita scribi posse arbitratus. Melius vtique sic: cf. paullo ante ad vs. 236. Doctior tamen lectio est in Lips. Ἀτρεΐδα, quam pro vera habeo, etiam sup. 236 correxit quoque sic Bentleius.

καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί. Schol. A. „γρ. καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν. sicque erat in Cant. Mosc. 2. Vrat. b. sicque variat lectio et alibi.

273. ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι. „ἡ διπλῆ, ὅτι τὸ δεδεγμένα, ἀντὶ τοῦ, προσδεχόμενα.

κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων" Schol. A. manent, expectant, vos; vobis seruantur. Apollon. Lex. h. v. δεδεγμένα. ἀναμένοντα, προςδεχόμενα. sic quoque ex antiquis Eustath.

Aliud Scholion A. „διχῶς Ἀρίσταρχος, δεδεγμένα, καὶ δεδεχμένα" hoc est, in ἐκδόσεσιν Aristarchi duplex fuit lectio. Vict. Schol. διχῶς, εἰ μὲν διὰ τοῦ γ, ἀντὶ τοῦ, ἐπιδεδειγμένα. εἰ δὲ διὰ τοῦ χ, ἀντὶ τοῦ, ἐκδεχόμενα ὡς ἐπὶ ἐμψύχων. Atqui etiam a δέχομαι est δέδεγμαι, non, δέδεχμαι. At si δεδειγμένα scriptum fuit, esse poterat a δείκνυμι, proposita, monstrata. Atque ita assequor, cur alii ἱππεῦσι scripserint; nam Schol. A. „τινὲς δὲ γράφουσιν· ἱππεῦσι τάδ' ἄεθλα. nam tertius casus tum requiritur.

274. εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί. ἐπὶ ἄλλῳ. hiatus, vix a vitio profectus. Potes mederi ἐπί γ' ἄλλῳ. Schol. Vict. „συσταλτέον τό νυν. ἀντὶ γὰρ τοῦ δή." Hoc quorsum spectet, non assequor. Excidisse videtur aliquid, et fuit forte lectum, εἰ μέντοι νυν ἐπ' ἄλλῳ. Totus hic locus serius illatus esse videri potest a rhapsodo, cui ipsius Achillis equi in mentem venerant. Est paullulum ἀπροςδιόνυσος tota haec Achillis oratio: haud dubie enim is, qui praemia proponit, non ipse certamen inire potest. Conf. ad 278. Mox τὰ πρῶτα sc. ἆθλα. πρωτεῖα.

276. ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι. „quod περιβάλλετον est dualis; vtebantur enim bigis, συνωρίδι, et περιβάλλετον pro ὑπερβάλλουσι" Schol. A. cum Eustath. et Sch. br. Etiam Hesych. περιβάλλεσθαι, ὑπερβάλλεσθαι. Scilicet vt toties περὶ et πέρι. vt statim A, 417 ὀϊζυροὶ περὶ πάντων. B, 831 et saepe.

277. Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτούς. Pro his est Π. πόπορ' αὐτὸς in Vrat. A.

278. πατρὶ ἐμῷ. Iterum alius hiatus in hac ῥήσει, et tertius in Πηλῆϊ ὁ δ'. Etsi huic medetur Bentl. Πηλῆ' ἔγε δ'.

280. τοίου γὰρ σθένος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο. ℰ— ſed ſine Scholio. Reſpexit forte hoc voc. τοίου. quod in comparatione *ſignificanter* adhibitum etiam h. l. obſervat Euſtathius: πολλαχοῦ γὰρ τῇ τοιαύτῃ λέξει σεμνῶς χρῆται διὰ γοργότητα. Saepe de hoc monitum. Remittit Erneſti ad Callim. in Del. 27. recte idem monet poſt ἡνιόχοιο eſſe interpungendum. Compara P, 164 τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος etc. Niſi notauit grammaticus variam lectionem κλέος ἐσθλὸν, quam Venetus A. et cum eo codd. Mori, Barocc. et Euſtath. habuit, parum commodam; non enim κλέος tali periphraſi inſeruit, ſed σθένος ἡνιόχου, ſolita eſt periphraſis, vt et Erneſti accipit, vt μένος πυρὸς et ſimilia. Potuit quoque in Schol. A. notatum eſſe, quod Schol. Vict. habet: λαβόμενος μικρᾶς ἀφορμῆς (Achilles) πάλιν ἐπὶ τὴν μνήμην ἔρχεται τοῦ φίλου.

281. ἠπίου, ὃς σφῶϊν vbique legitur, non σφωϊ. ὃς κατέχευεν ἔλαιον σφῶϊν, h. e. αὐτοῖν. At porro Sch. A. ἐγκλιτικῶς τὴν σφωϊν, ἀντωνυμίαν, ἀναγνωστέον. (voluit ergo ὅς σφωϊν. nam et ſic ſcribi pronomen duale volebant: v. Apollon. de Syntaxi p. 168. v. ſup. Θ, 402. Sch. A. legerat ὁ pro ὅς. (vt eſt quoque in Cant.) Comparat ὅ σφιν ἐΰφρονέων ἀγορήσατο A, 73. vbi v. Obſſ. Schol. Vict. δι' ἑνὸς σ, (ὁ σφῶϊν) ὡς τό· ὅ σφιν ἐΰφρονέων. ἐγκλιτικὸν δέ, σφωϊν. ἐστὶ γὰρ τρίτου προςώπου.

ὑγρὸν ἔλαιον. epitheton paſſim illuſtratum; optime, vi oppoſiti: ſunt enim alia vnguenta craſſiora, alia liquidiora. Apollon. h. v. p. 666. ex Heliodoro, vt ſcribitur: ἤτοι, διὰ τὸ εἰς ἄνεσιν ἄγειν, καὶ ἀνίεναι, τὸ σῶμα (vt ipſum corpus vngendo fiat ὑγρὸν, mobile, flexile) ἢ διὰ τὸ πλείονα χρόνον ὑγρὸν διαμένειν ἐκχεόμενον. Eadem partim ſunt in Heſychio, aliis adlectis, vt et in Schol. br. in quibus hoc quoque legitur, quod non congelaſcit oleum; ſaltem non tam facile, vt liquores alii. Similia in Etymol. quae ex Gellio illuſtrari monuit iam Barnes lib. XVII, 8. Euſtathius: ὑγρὸν, τὸ μὴ ταχὺ ἰκμαζόμενον, ἀλλὰ παραμένον τοῖς ἀλειφομένοις, καὶ κωλύον τὴν κραυ-

ῥωσιν. h. e. ne res aliqua indurescat, vt corium, exarescat et frangatur; nam hoc est κραυρόν. v. Timaei Lex. h. v. Occurrit ὑγρὸν ἔλαιον aliquoties in Odyssea, inprimis memorabili loco H, 107. Argutatur in hoc epitheto Plutarch. Sympos. Qu. VI, qu. 9.

Cur oleo h. l. Patroclus inunxerit iubas equorum, varias rationes affert Schol. A. cum simplicissima sit, factum hoc, vt iuba niteret. Laudant Schol. B. V. et Eusth. Xenophontem iubentem caput equi et προκόμιον aqua delibuere: de re equestri c. 5. s. 6. Illustrat morem Aelian. H. An. XVI, 24. vbi et hic locus et alter ex Simonide apponitur de mulieribus indolem equinam habentibus. In Schol. Vict. adiiciuntur haec: τρίτον δὲ κοτύλης (tertiam partem heminae) ἐλαίου τὸ πᾶν ἀνθρώπου τέγγει σῶμα.

282. χαιτάων κατέχευε. καταχεῦε Turnebi sola; et ex vitio. λοέσσας ὕδατι λευκῷ. puro, limpido, vt iam dictum supra.

283. τὸν τώ γ' ἑστακότες πενθείετον. iunguntur dualis et pluralis, iunctura non per se noua et inaudita; verum tamen, quod iam Ernesti suspicatus est, ς potuit ad producendam syllabam inseri, cum esset ἑστακότε πενθείετον. In Lips. et Mosc. 2. est ἑσταῶτε. in Townl. est ποθείετον pro πενθείετον. ita legi posset: τὴν τώ γ' ἑστηῶτε ποθείετον. In Mori. Harl. Mosc. 2. scribitur πενθήετον.

283. 284. οὔδεϊ δέ σφι χαῖται ἐρηρέδαται. Harlei. ἐρηράδαται. quod ductum videri potest a ῥάζω, ῥαίνω, *imbuo, adspergo;* et forte amplectaris, si appositum esset κόνει, puluere. At recte iuba in humum profusa, capite ad terram demisso, dicitur οὔδει ἐρείδεσθαι.

Apollon. Lex. ἐρηρέδαται. ἐρηρισμέναι εἰσίν. Ἰακὸν δὲ τὸ σχῆμα τοῦ ῥήματος. leg. ἐρηρεισμέναι. quod et Etymol. habet, et interpretatur πελάζονται, (at ἐρήρισται esset ab ἐρίζω.) item Hesych. et Schol. br. Ab ἤρεισμαι, ἐρήρεισμαι, ἐρήρεισται et ἐρήρεισνται, durissimum pronuntiatu, mollitum est ἐρηρείαται, vel ἐρηρέαται, quod et in mss.

Lipſ: legitur, et ab Ionibus interpoſita littera ἐρηρέδαται. Iterum occurrit haec forma inf. vſ. 329 et Od. H, 95 et 86. Alia ſimilia verba appoſuit Euſtath. p. 1301, 1.

285. 6. ἄλλοι δὲ στέλλεσθε, κατὰ στρατὸν ὅςτις Ἀχαιῶν ἵπποισί τε πέποιθε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσι. Interpunxi poſt στέλλεσθε. Iungenda enim ſunt: ὅςτις κατὰ στρατὸν πέποιθε. Minus bene στέλλεσθε κατὰ στρατόν. Etiam Schol. A. τὸ, κατὰ στρατὸν, ἑκατέροις δύναται προςδίδοσθαι· βέλτιον δὲ τοῖς ἑξῆς.

στέλλεσθε, παρασκευάζεσθε. ὁρμᾶτε Schol. br.

ἀλλ' ἄγε δὴ στέλλεσθε mſ. Lipſ. nec male, inquit Erneſti. ſic quoque vn. Vindob.

ἵπποισί τε πέποιθε. vim ineſſe verbo ait Barnes. At enim eſt ſollennis vſus pro ἔχει. qui habet, qui vtitur. Argutari paſſim ſic interpretes videas.

287. ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν. „quod ταχέες pro ταχέως dictum, vt in illo: λῦσε δ' ἀγορὴν λαιψηρήν." T, 276. Schol. A. etiam Euſtath. quod neceſſe non eſt. Porro ἄγερθεν Ven. A. D. addunt Scholia, eſſe hanc lectionem Ariſtarcheam: quam deteriorem cenſet Erneſtius; contrarium tuente Toupio ad Suidam T. I. p. 171. vtraque ſane bona, per ſe, et, ſi dixeris, alteram conuenire cum ſequente ὦρτο, ὦρτο, ergo ἐγέρθησαν· dixeris contra, neceſſe fuiſſe ante omnia, vt currus e diuerſis locis adducti conuenirent. Agnoſcit ἄγερθεν, συνηθροίσθησαν, Heſychius, et Euſtath. cum ed. Rom. vnde erat receptum in ed. Turnebi, Steph. et reliquas: cum ἔγερθεν eſſet lectum in Flor. et Aldd. quod reuocauit Barnes ex mſ. Mori. Accedunt codd. Townl. Harl. Lipſ. Vrat. a. Varietatem memini et alibi occurrere. Praetuli tamen ἄγερθεν, quia antecedentia docent, currus ante omnia e locis ſuis adducendos fuiſſe, nec iam tum adſtitiſſe; cum Achilles certamen indiceret.

288. ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ. Turbata ratio digammi μὲν ϝάναξ. Praeclare Bentl. medetur πολὺ πρώτιστα ϝάναξ ſagacius quam Dawes πρῶτός γε ϝάναξ. Lo-

cus qui sequitur ante oculos fuisse videtur Sophocli in Electra 683 sqq. praeclaro loco.

289. Eumelus ὅς ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο. ὡς Θετταλικὰς ἵππους ἔχων καὶ ὑπ' Ἀπόλλωνος τραφείσας Schol. Vict. tamen et ille excellebat τέχνῃ ἱππικῇ Schol. B. V.

290. 291. Diomedes iungit equos currui. Oblitus erat poeta, eum graui vulnere fuisse affectum T, 49. Dicendum: hoc esse ἔξω τοῦ δράματος. aut, celeriter eum esse sanatum; et hoc Schol. Vict. affert.

291. ἵππους δὲ Τρωοὺς ὕπαγε ζυγόν. „γρ. ὑπ' ἄγε vt 294." Barnes. Τρῳοὺς vulgo scribitur cum iota subscripto: ita vero erit ex Τρώϊος, Τρῷος, Τρῴους. Est quoque Τρωΐους in Vict. et Townl. At Τρωοὺς (Schol. A. V. ὡς πολλοὺς, pronuntiari aiunt) est a Τρὼς, vnde Τρωὸς ducitur. Haec sunt, quae docere videntur Schol. et Eustath. Sine iota quoque Ven.

οὕς ποτ' ἀπηύρα. Schol. Vict. ὡς τό· οὕς ποτ' ἔδωκας ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ. Od. X, 290. 1.

293. τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης ὦρτο. Vrat. A. ὑπ'. verum ἐπὶ de ceteris quoque, qui surgunt.

295. Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονίην, τόν ἑόν τε Πόδαργον. ⊱ „ὅτι ἐντεῦθεν παρῴξηται τὰ ὀνόματα τῶν Ἕκτορος ἵππων· Αἴθων καὶ Πόδαργος. non enim quadrigis vsos induxit Homerus." Schol. A. Spectant haec ad Θ, 185. vbi v. Obss.

τὸν ἰόν τε e Flor. memoratur; est tamen in ea ἑόν τε.

296. τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος. ⊱ „quod ambiguum est, vtrum sit nomen viri, Anchisiades an Echepolus: hoc tamen verisimilius." Schol. A. Mireris, dubitari potuisse. De Anchise Troiano nemo cogitabit; fuit Anchises seu Anchisius Sicyonius. Mosc. 2. Ἀγχισειάδης. ferrem, Ἀγχεισιάδης. Sunt plura a Schol. et Eustath. inepte ad h. v. monita.

τὴν, ἐκείνην τὴν Αἴθην.

297. ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν. ⊱ „quod Ἴλιος est femininum" Schol. A. saepe recocta animaduersio!

δῶρ' ἵνα μή οἱ ἕποιθ'. δῶρα pro δῶρον, paullo durius! Excitat versus 297 et 299 Plutarch. de aud. poet. p. 32 F. et an vitios. pr. p. 498. et cum Aristotele probat Agamemnonem bonum equum praeferentem homini ignauo. Notant hoc quoque Schol. B. et V. κρείττονα δὲ ἡγήσατο πολεμιστὴν ἵππον ὑπὲρ ἀπόλεμον ἄνθρωπον Ἀγαμέμνων. Victor. praeterea adiicit: Ἀκουσίλαος ἐν τρίτῳ Γενεαλογιῶν κύριον ἤκουσε τὸ, Ἐχέπωλος, οὕτως· „Κλεωνύμου δ' Ἀγχίσης. τοῦ δὲ, Ἐχέπωλος." καὶ Φερεκύδης ἐν τῷ Γ. „Κλεώνυμος δὲ ὁ Πέλοπος ᾤκει Κλεωναῖσι, καταστήσαντος Ἀτρέος. τοῦ δὲ γίνεται Ἀγχίσης. τοῦ δὲ Ἐχέπωλος."

299. μέγα — ἄφενος. Lips. ἄφενον. vitiose. ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι.' mendose alii εὐρυχώρῳ. de voce v. ad B, 498. aut est simpliciter εὐρεῖα vrbs, aut in planitie sita, latum campum habens; hoc sane probabilius, et ex re et ex passione equorum.

300. τὴν ὅγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν. Schol. A. „in alio: τὴν τόθ' ὑπό." forte hoc voluit addere Ald. 1. in qua est τὴν πόθ'.

μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν. reddunt: *cursus cupidam* ex Eustathio: πάνυ ἐφιεμένην δραμεῖν. Voc. ἰσχανᾷν est proprie ἴσχειν, ἔχειν, *continere*, κατέχειν, et hinc *re, sistere*, κωλύειν, ἐρητύειν, vt M, 38 ἐελμένοι ἰσχανόωντο. vbi v. Obss. T, 234. O, 723. quo fit, vt et sit ἀντέχειν, *persistere* peruicaciter aliqua in re, vti vidimus de musca mordente P, 572 ἰσχανάᾳ δακέειν. ergo etiam, persistere in appetendo, cupide appetere; h. l. procliuem esse, imminere, ferri in cursum. Od. Θ, 288 adit Venerem Mars ἰσχανόων φιλότητος. ad quem locum Scholion est in Etymol. ἰσχανόων. Contra apud Quintum VI, 139 est: puerum ἰσχανόωντα γάλακτος, lacte priuatum, pro ἰσχανοωμενον. proprie, qui se abstinet aliqua re, ergo etiam, si priuatus, per necessitatem. Recedunt ab his Schol. br. „ἰσχανόωσαν. ἐξεχομένην. ἐκτεινομένην. ἢ, ἐπιθυμοῦσαν. ἂν ᾖ ἄνευ τοῦ σ. voluit adeo esse ἰχανόωσαν. hoc Etymologus quoque memorat: γρ. καὶ ἰχανόων. παρὰ

τὸ λίαν ἔχεσθαι. Ineptiae grammaticae! Nihil de his Scholia vetera, nec Apollonius in Lexico. Suidas tamen, poſt alia: ἰσχανόω δὲ τὸ ἐπιθυμῶ, γενικῇ.

303. Πυλοιγενέες δέ οἱ ἵπποι. recepi Πυλοιγενέες vt Il. B, 54. vbi v. Obſſ. diſerta auctoritate veterum, cod. Ven. et Schol. Vrat. d. cum Etymol. et Euſtath. qui et docent, eſſe dictum pro Πυλογενὴς fieri Πυλοιγενὴς, vt ὁλοοίτροχος, ὁδοιπόρος, et alia. Nihil tamen eſt per ſe quod in Πυληγενὴς damnes; nam et hic eſt modus componendarum vocum: v. Etymol. p. 461. in θῶ. Sic ab ἔλαφος, ἐλαφηβόλος. ἑκατηβόλος. Seruant quoque hoc alii codd. et edd. excepta Romana, e qua in marg. adſcripſit H. Stephanus. Πυλυιγενέες. eſt quoque notatum ex vno Vindob. Occurrit et in Hymn. in Apoll. 398. 424. In Apollonii Lex. Heſych. Suida nil de hac voce monetur.

Schol. A. et Vict. τινὲς γράφουσι παλαιγενέες. αμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος. inf. 445. pergunt: ὠκύποδες δὲ ἐπὶ νεότητος. ὡς Πρίαμος εὐμελίης.

304. ὠκύποδες φέρον ἅρμα. ⊱ „ὅτι κοινότερον κέχρηται τῷ ἐπιθέτῳ, ὠκύποδες. ἐπιφέρει γάρ. βάρδιστοι θείειν Schol. A. Scilicet ὠκύποδες eſt proprium ac perpetuum equorum, etſi comparatiue alii aliis eſſe poſſunt celeriores tardioresque. Fatendum tamen, non bono cum dilectu ita epitheton eſſe appoſitum. Nec tamen mutandum, ſed notandum eſſe dixerim. At Bentl. coni. λευκόποδες.

305. μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ. Schol. A. notat, diuerſimode poſſe interpungi et iungi, εἰς ἀγαθὰ φρονέων, pro εὐνοῶν. aut μυθεῖτο εἰς ἀγαθά. Hoc equidem praeferam cum ipſo grammatico, ἔλεγεν ἐπ' ἀγαθῷ. Sup. I, 102 ὅταν τινὰ θυμὸς ἀνώγῃ εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν. Non aeque bene dicitur φρονεῖν εἰς ἀγαθὸν, ſed φρονεῖν ἀγαθά. Sequuntur tamen hoc Schol. br. εἰς ἀγαθὰ σωφρονίζων, Euſtath. Schol. B. Vict. ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν αὐτὸν σωφρονίζων.

306. 307. *νέον περ ἐόντ᾽ ἐφίλησαν Ζεύς τε Ποσειδάων τε καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν.* ⁓ „quod Zenodotus ſcribit ἐδίδαξαν, vt per ſyllepſin vtrique, Ioui et Neptuno, tribuatur, quod vni conuenit; vt Il. E, 760. 1. Venus et Apollo *ἀνέντες. τέρπονται.* At Ariſtarchus *ἐδίδαξεν* de vno Neptuno; nam is equeſter eſt, *ἵππειος.*" Schol. A. Et Victor. *ἐδίδαξεν. οὕτως, ἑνικῶς. ἐπὶ μόνου Ποσειδῶνος.* Manifeſtum fit, Ariſtarcheam ſeu lectionem, ſeu verius correctionem, redolere grammaticam ſubtilitatem; alteram eſſe ſollennis vſus in vita, qui nec poetam dedecet; ad Neptunum proprie ſpectare *τὴν ἱπποσύνης διδαχὴν,* nemo poterat ignorare.

Ceterum nihil monent veteres de hac Neſtoris oratione, ſenili forte ingenio accommodata, ad faſtidium tamen producta; et ſunt nonnulla ab Homerico more aliena. Ita rhetorica ſunt, quae de prudentia, *μῆτι,* praedicantur vſ. 315 ſq.

308. *τῷ καί σε διδασκέμεν οὔ τι μάλα χρεώ.* Legebatur *κέν σε,* quod importunum eſſe ipſe ſenſus docebat; laetabar cum mox vidiſſem *καὶ* legi in Harl. Moſc. 2. Vrat. a. b. vno Vindob. Lipſ. Ven. Townl.

χρεὼ recte, vt aliis locis, primum Il. I, 75. Cant. Vrat. A. *χρεών.*

309. *οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ᾽ ἑλισσέμεν.* Vidit iam Bentleius digamma enecari in *τερμαθ᾽ Ϝελισσεμεν,* et debere reponi *τερμα Ϝελισσεμεν.* vt inf. 462 *ἴλον περὶ τέρμα βαλούσας.* In Vrat. b. d. et Townl. eſt *περὶ τέρματ᾽ ἑλισσέμεν.* vt et alibi ſine aſpero ſcribi ſolet. Vrat. A. *ἑλισσέμεν᾽.* Eſt autem *ἑλίσσειν* ſcil. *τοὺς ἵππους, τὸ ἅρμα,* proprie *κάμπτειν.*

310. *τῷ τ᾽ οἴω λοίγι᾽ ἔσεσθαι.* Schol. B. notat, eſſe pro *τῷ τοι οἴω,* per ſynaloephen dictum, Homero tamen alias haud frequentatam; forte nec neceſſariam; poteſt enim locum habere *τῷ τε* pro *τῷ, διὸ,* quare, vt bene reddit Euſtath. Townl. *τώ τ᾽ οἴω.* vt ſint *τὼ ἵππω.* Lipſ. Harl. Moſc. 2. vn. Vindob. *τῷ κ᾽ οἴω.* pro *καί.*

λοίγι' ἔσεσθαι. Eustath. λοίγια vocat τὸ τῆς νίκης ἐκπεσεῖν. οἷα, τοῖς φιλοτίμοις ὀλέθριον.

311. τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι. — „quod hoc solo loco ἀφάρτεροι occurrit ab ἄφαρ, ταχέως." Schol. A. παρὰ τὸ ἄφαρ, ὃ σημαίνει τὸ εὐθέως. οἱ εὐθεῖς καὶ ταχύτατοι. Schol. B. V. Illud ἄφαρ saepe vidimus, A, 349 ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο. *statim.* Similiter in vocis explicatione occupantur Apollon. Lex. Hesych. Etymol. qui etiam Alexandrinorum ἀφαρεὶ hinc illustrat. adde Eustath. et Porphyr. in Schol. ad K, 165. Oppositi h. l. ἀφάρτεροι et βραδύτεροι, seu βάρδιστοι. In Vrat. b. erat ἀφέρτεροι. vt in Hesych. legitur ἀφερτέρους.

τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν. „γρ. ἵπποι δέ τοι, et τῶν δέ τοι ἵπποι ἔασιν ἀφερέτεροι ἢ τὸ πάρος περ" Barnes. Cur non adscripsit, ita perperam in ἀφάρτεροι legi ap. Suidam?

οὐδὲ μὲν αὐτοί. vn. Vindob. οὔ γε.

312. πλείονα ἴσασι σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι. Barnes, μητίσσασθαι, non bene: quod iam Clarke monuit. Est a μητίω, priore producta, (cf. Exc. I ad Jl. P, p. 406.) Vidimus iam alibi, primo loco K, 48.

313. 314. μῆτιν παντοίην Ernesti: „non, *consilium omnigenum*, quod nihili est, nec sensum hic habet; sed παντοῖον dicitur in laudem, *valde bonum*, intelligit consilium, quod ipsi daturus erat" hic sui ipse dissimilis vir prudentissimus, ex re, non ex sermonis ratione, argutatur. τὸ παντοῖον vbique est, *varium, omnigenum;* etsi potest interdum reddi per, *omne, summum.* Supra X, 268 Achilles ad Hectorem: παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο. et Od. N, 45 θεοὶ ἀρετὴν ὀπάσειαν παντοίην. omne genus rerum, quibus quis excellit; pro quo est παντοίας ἀρετὰς Jl. O, 652 et Od. Δ, 725. Ita quoque μῆτις παντοίη est idem ac μήτιες παντοῖαι, consilia varia, modi, artes, flectendi ac regendi cursus.

314. ἵνα μή σε παρεκφύγῃσιν ἄεθλα· Etsi quinto quoque loco propositum erat praemium, ita vt nemo omnino sine praemio discedere posset, erat tamen prae-

mium loco primo propositum, quod vnusquisque appetebat. De hoc multa sunt ap. Eustath. p. 1302, extr. e quibus fluxere nonnulla in Schol. B. V. nam fuit hoc inter ἄπορα habitum: quod tamen res et vsus loquendi facile soluere poterat.

315. μήτι τοι δρυτόμος. Male μῆτει editum in Themist. XVI p. 207. vltima producta in μήτι quia est ex μήτιι. Notatum quoque ab Eustath. et a prosodicis; etiam ab eo, qui nuper euulgatus est ab Hermanno Gr. Gr. p. 432. Sententiam illustrant Barnes et Clarke locis aliis, in quibus est Clemens Alex. Strom. VI, p. 738. qui laudat Musaei versum: ὡς αἰεὶ τέχνη μέγ' ἀμείνων ἰσχύος ἐστί. Ipse Clemens in nostris verss. recitat: μήτι τοι δρυτόμος περιγίνεται. memoriae lapsu ex vs. 318. Sunt loca alia Quinti Calabri et Oppiani, quae qui varias versiones cognoscere amat, collecta videat ab H. Stephano in Virtutum Encomiis p. 22 sqq.

ἠὲ βίηφι. ad hanc vocem spectat Scholion Vict. τῇ δὲ ἐπαγωγῇ πρῶτος Ὅμηρος χρῆται.

316. ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. Vrat. A. ἐπί. Bentl. ad h. v. refert Hesychii glossam ἔνοπι πόντῳ, et corrigit p. 1244. Alb. Vocem videramus iam A, 350.

317. νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι. Schol. A. „ἐρεχθομένην, ἐρεθομένην (v. sup. ad vs. 30.) ὅ ἐστιν, ἐρεθιζομένην. vt, θυμὸν ἐρεχθεύων, pro ἐρεθίσας" voluit puto: στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων laudare Od. E, 83. 157. Repetunt similia Schol. B. respicit puto, h. l. Etymologus: ἐρεχθομένη, ἡ σαλευομένη καὶ ἐλαυνομένη, καὶ ἐνοχλουμένη, ὁμοίως. Eadem Hesych. subiectis: ὑπὸ τῶν ἀνέμων ταρασσομένη. Alio modo vox adhibita est Hymn. in Apoll. 358 nec locus noster ibi respici potuit.

Porro Schol. A. B. V. „γράφεται καὶ, ἐεργομένην, hoc est, συνεχομένην, κωλυομένην. In Schol. br. debuit eadem lectio praefixa fuisse, pro qua nunc exhibetur: ἐρεχθομένην, βαρουμένην. Accommodatius tamen est, vt gubernator regat nauem a ventis vexatam et iactatam, quam nauem μαλακίᾳ oppressam.

318. μήτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο. Spectat ad h. l. glossa Hesychii, in qua redditur, περιττεύει. Exciderat versus in Vrat. b.

319. 320. ἄλλος μέν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς, ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα. Lectum vulgo: ἀλλ' ὃς, sic iunctura laborat, et πεποιθὼς supplendum esset εἴη vel ἐστί. Sensit quoque Schol. B. et ii sensere qui ap. Eustath. scripsere πέποιθε. „πεποιθὼς, ἤγουν πέποιθε κατά τινας." At Schol. A. „aspirandum esse monet ὅς. (quo apparet, fuisse quoque lectum sine adspiratione ἄλλος.) ἔστι γὰρ ἄρθρον. sic Ascalonita; Antigonus autem ὡς legebat οὐ παραδεχόμενος τὸ ἄρθρον." Nec tamen apparet, quomodo ὡς locum opportune habuerit. Cum nulla sit mutatio, sed melior litterarum distinctio, non dubitaui ἄλλος reponere; video quoque Bentleium ita statuisse. Videtur id quoque praefixum habuisse Schol. Vict. „ἀλλ' ὅς μὲν — τινὲς μὲν δασύνοντες, ὡς ἄρθρον. ἀντὶ τοῦ ἢ μὲν, ὡς ὅσης ἄλκιμος ἐξεφαάνθη." leg. ἀντὶ τοῦ ἡμέν. ὡς· (ἔνθ' ὅγε δειλὸς ἀνὴρ) ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. Si tamen licet sensum meum aperte testari, vss. 319. 320. 321. auctarium mihi esse videntur rhapsodi.

ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται. ne vitium habeat versus, legendum est πολλὰ Ϝελίσσεται cum Bentleio. Restat tamen vel sic alterum ἐπὶ πολλὸν vel πολλὰ ἑλίσσεται. Homericum erat ἑλίσσεται πολλά. non, ἐπὶ πολλά.

321. οὐδὲ κατίσχει. durum post ἵπποι πλανόωνται. οὐδὲ αὐτὸς κατίσχει αὐτούς. pro οὐδὲ κατίσχονται. Schol. B. τὴν ἧτταν ἐκτήσαντο. suppleuit ergo, οὐδὲ κατίσχει αὐτὸς τὴν νίκην.

322. ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ. Nimis vage Schol. br. ἢ συνετὸς ἢ πανοῦργος. Eustath. κέρδεα δὲ εἶπεν, οὐχ οὕτω τοὺς δόλους, ὅσον τὰς ἁπλῶς, κερδαλέας, ὅ ἐστιν, ἐπωφελεῖς, ἐπινοίας. Scilicet pro ista aetate, quae vitia et virtutes nondum subtiliter satis distinguere norat, κέρδος late patet, nec modo fraudem, sed et consilia callida, prudentia, idonea, declarat. Recte Schol. B. V. τέχνης

βουλεύμασι. Inf. 515 κέρδεσιν, οὔ τι τάχει γε, παρα-φθάμενος. loco nostro, κέρδεα εἰδὼς, κερδαλέος, est is, cui μῆτις inest.

ἐλαύνων ὠκέας ἵππους. monent grammatici, ambiguum esse, vtrum superioribus vel sequentibus adiungatur. Nec facile definias; bene enim fit vtrumque.

323. αἰεὶ τέρμ' ὁρόων, στρέφει ἐγγύθεν. Schol. B. T. recte: κάμπτει ἐγγὺς τοῦ καμπτῆρος, ἵνα μὴ ἐξαγώνιος αὐτῷ γένηται ὁ δρόμος.

οὐδέ ἑ λήθει. etiam haec duplicem iuncturam admittunt: potest suppleri οὐδέ ἑ λήθει sc. τὸ τέρμα, ita minus bene conueniunt sequentia. Melius ergo iunges: οὐδὲ ἑ λήθει, ὅπως τανύσῃ. Iam autem locus sententiam postulat: *bene nouit, quomodo habenas equorum adducat, ne citius cursu deficiant, euagando.* Sicque video verti latine: „neque eum latet, quo pacto primum adducat bubulis loris, sed continet perpetuo.“ Ita tamen τανύειν ἵππους ἱμᾶσι (pro τανύειν τοὺς ἱμάντας τῶν ἵππων) contrario sensu accipitur quam Homericus vsus fert; nam secundum hunc τανύειν ἵππους vbique de *incitato* cursu, non de adductis habenis dicitur. Sic sup. Π, 375 τανύοντες δὲ μώνυχες ἵπποι, vt ἐπιτεταμένως currerent. et 475 ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν. ἐνετανύσθησαν ἵπποι ῥητῆρσιν, intentis habenis et ipsi incitati. Inde τείνεται, τέτατο, ὁ δρόμος. Inf. 475 τάτο δρόμος. σύντονος ἐγένετο. ἐκτείνονται γὰρ ἐν τῷ δρόμῳ οἱ ἵπποι. add. vs. 403. 518. Dicendum itaque erit, aut contrario sensu nunc illa poni, aut omnino dicta esse pro aurigari, ἡνιοχεῖσθαι, non latet eum, bene nouit, memor est, quomodo aurigetur, ab initio cursus statim regat equos, scil. ne euagentur, fere vt Eustath. οὐδὲ λανθάνει αὐτὸν, πῶς ἡνιοστροφήσει τοὺς ἵππους τὸ πρῶτον, ἤγουν, πρὸ τοῦ εἰς τὸ τέρμα ἐλθεῖν. aut, si retineas proprium vocum sensum, interpretatio ita est instituenda: „nec incuria sua committit, vt primo statim cursu frenis laxatis admittat, concitet equos, ἀλλ' ἔχει, κατέχει — hoc equidem praeferam.

Poſt haec omnia ſuſpicor, vſ. 324 ὅππως τὸ πρῶτον ſupplendae ſententiae cauſſa in οὐδέ ἑ λήθει (quod bene ſuppleri poterat ex τέρμ᾽ ὁρόων) ſerius rhapſodi ingenio acceſſiſſe, quo liberata reliqua bene procedunt.'

324. ὅππως τὸ πρῶτον τανύσῃ. Barocc. cum Veneto τὸν πρῶτον. ſine ſenſu idoneo; τὸν πρῶτον ἵππον? Forte fuit τοι. quod diſerte habet Moſc. 2.

325. καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει. προὔχοντα, nunc, τὸν προελαύνοντα, προέχοντα τοὺς ἵππους. illuſtrat Euſtathius.

326. σῆμα δέ τοι ἐρέω. aberat verſus a Vrat. b. μάλ᾽ ἀριφραδὲς, Lipſ. ἀρίδηλες. prque aduerſo metro; etiamſi ἀρίδηλον ſcribendum dicas.

327. ἕστηκε ξύλον αὖον, ὅσον τ᾽ ὄργυι᾽, ὑπὲρ αἴης. Schol. A. monet ad hunc quoque verſum, cum Euſtathio eſſe aſperandum αὖον, v. ad M, 137. αὖον, τὸ ξηρὸν, verſu adſcripto, Erotian. Lex. Hippocr.

ὄργυι᾽, Moſc. 2. ὀργυῖ᾽. alii ὀργυί᾽. Scilicet de tono diſputatur inter grammaticos, ſitne ὄργυια, ex antiqua forma ὀρόγυια, an ὀργυιὰ, quod vulgari vſu probatum: quae ad nos nil ſpectant; v. Euſtath. Etymol. h. v. Schol. de menſura ipſa v. ad Heſych.

„In nonnullis: ὄργυι᾽ ἐνὶ γαίῃ." Schol. A.

328. ξύλον αὖον — ἢ δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ. Ex Ariſtotele Poet. c. 25. (in loco aliunde illato) et in Sophiſt. Elench. I, 4. diſcimus, fuiſſe olim, qui ad h. l. offenderent, contra quos Hippias Thaſius λύσιν attulerat, κατὰ προσῳδίαν· το μεν ου καταπυθεται ομβρῳ. „deſideratur explicita rei expoſitio, quae huiusmodi eſſe debuit: verſatam eſſe diſputationem in voce ου, antiquiſſima aetate O, poſtea OT, ſcripta; cum accentus nondum adſcriberentur, pronuntiari poterat et οὐ et οὗ. neque in alium modum accipi poſſe video verba de Soph. El. c. 21. ὡς δὲ λυτέον, δῆλον. οὐ γὰρ ταυτὸ σημαίνει τὸ μὲν ὀξύτερον (ſcil. οὐ pronuntiatum οὗ) τὸ δὲ βαρύτερον ῥηθέν (οὐ.) Nihil enim horum ad accentus adſcriptos referri poteſt: quod videtur fugiſſe viros

doctos; in his Tyrwhittum ad Poet. l. c. qui repugnare videbat hoc, quod οὐ nusquam cum accentu scribitur; atqui etiamnum pronuntiatur ὀξυτόνως, ac si esset οὔ. Videtur autem τὸ οὐ improbatum esse: quidni enim per pluuiam non putrescat lignum? occurrisse Hippiam dicendo: esse pronuntiandum οὗ, eo loco, quo; vbi; τὸ μὲν οὗ καταπύθεται ὄμβρῳ. quae ieiuna esse, facile sentias. si enim computruit lignum, non terra illud potuit extare; aut si cum Alexandro Aphrodis. ad h. l. Elench. Soph. accipias οὗ, *qua parte* putrescit. At lignum, truncus arboris, quae exaruerat, οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ, quia erat ex ilice vel picea, quae saltem non tam facile putrescit. Laudat Schol. B. Theophrastum. Θεόφραστός φησι, τὰ τοιαῦτα ξύλα κατορυσσόμενα ἢ ἐν λίμναις βρεχόμενα, μὴ σήπεσθαι· ἐὰν δὲ ἐν θαλάσσῃ ᾖ, σήπεται. Recte. Locus est hist. Plant. V, 5 p. 109 Heins.

Ceterum hic locus vna cum altero, διδόμεν δέ οἱ εὖχος ἀρέσθαι (Il. B, 15. v. Obss.) est pro exemplo τῆς προσῳδίας, antiquo sensu, h. e. accentus seruati in pronuntiando ab antiquiore inde aetate, nec tamen scripti seu appicti. v. ad E, 656. cf. Scriptores de accentibus, inprimis Foster p. 176.

329. λᾶε — ἐρηρέδαται. ἠρεισμένοι εἰσί. iam vs. 284.

330. ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ. λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς. Non sunt συμβολαὶ, quatenus duae viae συμβάλλονται, sed, vbi via συνέχεται, angustatur. Schol. A. ἐν τῷ μέσῳ καὶ στενωτάτῳ τῆς ὁδοῦ. Circa metam erat via angustior, cum reliqua essent campi planities aperta. Miscent et cumulant vtrumque Schol. B. V. Leid. Eustath. nam adscribunt et, συμπτώσεις, et, ταῖς ἀπὸ εὐρυχωρίας εἰς στενὸν ἐγκλειομέναις. Etsi nec, cur hoc statuere necesse sit, esse caussam idoneam video; nam ξυνοχαὶ ὁδοῦ esse potest ille locus, in quo via a dextra parte metae flexu facto transit in alteram, eoque citerior viae pars iungitur cum altera vlteriore. Circumcirca erat λεῖον πεδίον inf. 359. Nec vero cum hac συνοχῇ ὁδοῦ confundendus erat στενωπὸς, vs. 416. στεῖνος τι, στεῖνος ὁδοῦ

κοίλης, h. ὁδὸς κοίλη, χάραδρα, ſulcus per torrentem in ſolo factus, vſſ. 420.' 1. qui in altera parte curſus fuit: cf. inf. ad vſ. 419. Erat tamen in eo quoque ſpatii tantum, vt Antilochus praeterire poſſet Menelaum.

ἀμφὶς, Schol. A. ait ſignificare τὸ πέρας. forte τὸ πέραν. Schol. B. Leid. ἀμφὶς, χωρὶς, ἤγουν, ἐκτὸς τῆς στενώσεως. Schol. Vict. ἀμφὶς, μετὰ τὴν ἀποστένωσιν. οἱ δὲ, χωρὶς, μετὰ τὴν τελευτήν. non aſſequor vltima. Schol. br. ὁμαλὸς δέ ἐστιν ὁ μετ' αὐτὸ ἱππόδρομος turbat Euſtath. p. 1304. Non video, cur non ſit, circumcirca, ad vtramque metae partem, cis et vltra. Inf. Ω, 488 περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες.

331. ἤ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνειῶτος. etiam hic, vt alibi, Ariſtarchea lectione, κατατεθνηῶτος, Cant. Mori. Lipſ. Vrat. A. vn. Vindob. v. ad Z, 71. Ceterum notabile eſt in hoc verſu, quod tumulum antiquioris aetatis arguere dicitur truncus arboris. Tumulos lapidibus, columellis, cippis inſignitos ex antiquitate bene nouimus; at truncum arboris inter duo ſaxa non memini vsquam in tota antiquitate pro monimento ſepulcrali memorari. Nunc video Euſtathium hoc ipſum ab antiquis ex h. l. notatum memorare p. 1304, 19.

332. ἢ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων. Interpolationem loci arguit hiatus: etſi illi Bentl. occurrebat emendando τέτυκτο παρὰ πρ. Poterat quoque hiatus defendi, quia eſt in tono quieſcente. Iam autem habemus diſertum teſtem interpolationis grammaticum veterem ap. Euſtath. qui ab Ariſtarcho lectum eſſe pro hoc et ſequente verſu memorat:

ἢ τόγε σκίρος ἔην· νῦν αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς.

Simulque addit: σκίρον τὴν ῥίζαν λέγεσθαι. παρὰ τὸ ἐσκιάσθαι. Idem Scholium nunc video ſeruatum eſſe in Schol. Vict. vt mirer Venetis codd. illud excidiſſe: nam ibi: Ἀρίσταρχος γράφει·

ἠὲ σκίρος ἔην· νῦν αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς.

σκίρον δὲ τὴν ῥίζαν· διὰ τὸ ἐσκιάσθαι. τὸ σκιάδιον Ἀττικοὶ σκίρον λέγουσι. Etymum ſane ad alium ſignificatum vo-

cis ſpectat; at idem voc. plures habet ſignificatus, quod lexica docent; in his eſt quoque λατύπη, ſcrupus, lapillus; vn de forte medicorum σκίρος ſeu σκίῤῥος, tumor durus, ſcirrhus. nunc quoque diſcimus pro nodo arboris et radice dictum eſſe. σκίρος etiam σκεῖρος, σκῦρος ſcriptum; vnde ap. Pindar. P. V, 124 σκυρωτὰ ὁδός. Illuſtrant vocem, inprimis e Suida, viri docti, Hemſterh. ad Pollnc. p. 1364. Toup. ad Suid. To. III p. 148 et Mazoch. ad tab. Heracleenſ. p. 232. fere paria afferendo.

Apparet adeo veterem lectionem et doctiorem et hiatu liberam fuiſſe. Mature tamen ea relicta eſt; nam non modo e codd. exulat, verum etiam Apollon. Lex. p. 479 νύσσα habet: quae, caſu recto, hoc vno loco in Homericis occurrit; Ionibus debuit eſſe νύσση. De νύσσῃ in ſtadio v. inf. 758.

333. καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς. τέρματ' ἔθηκε nunc eſt ſimpliciter ὥρισε, conſtituit, voluit eſſe, ἐσήμηνε, vt inf. 358. At Euſtathius ait idem fore, ſi τέρμα τέθεικε, ponit, poſitum habet. ποδώκης Cant.

334. τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους. Poſſit accipi τῷ, quare. τῷ σὺ, μάλ' ἐγχρίμψας, ἐλάαν, vel τῷ σὺ μάλ', ἐγχρίμψας, ἐλάαν. vt ſit: quare tu, vbi ad metam adueneris, appropinquaueris, age equos admodum prope, iuxta, metam. Non enim nunc ἐγχρίμψαι poteſt eſſe illidere, attingere, ferire, vt alias. At Euſtath. cum ed. Rom. ᾧ, vt ſaepe vidimus haec variare: vt iam E, 662. Voc. χρίμπτειν ſcriptura variare, aliquoties iam vidimus; itaque h. l. ἐγχρίμψας aliis eſt ἐγχρίψας, vt Harl. Cant. Mori. Moſc. 2. Vrat. A. Lipſ. Erneſti laudat loca H, 272. N, 146. in quibus eſt ἐγχριμφθείς. inf. 338 ἐγχριμφθήτω. Occurrunt quoque per μ, χρίμψαι et ἐγχρίμψαι in Apollon. Rh. Ceterum expreſſit locum Sophocles in praeclara narratione de Oreſtis aurigatione El. 722. κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα, δεξιὸν τ' ἀνεὶς σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμενον.

335. αὐτὸς δὲ κλινθῆναι ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ, ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν. κλινθῆναι μέμνησο, κλίθητι, ἦκα ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ τοῖν ἵπποιν. vt ipse stans in bigis inclinet corpus, se, in sinistram equorum partem; quod, si recte haec perspicio, ea fit de caussa, quia equo dextro habenas immittit, vt aequilibrium teneat, ne currus euertatur. In Schol. br. est συγκαμφθῆναι redditum; saltem in obliquum.

Laudantur vss. 335—340. a Platone in Ione p. 537. et vss. 335. 6. 7 a Xenoph. in Sympos. 4, 6. In vtroque cum varietate. In Platone est: κλινθῆναι δὲ καὶ αὐτὸς ἐϋξέστῳ ἐπὶ δίφρῳ. In Xenophonte autem αὐτὸν δὲ κλινθῆναι ἐϋξέστου ἐπὶ δίφρου. Vides quam necesse fuerit, semel constitui lectionem a grammaticis, etsi, quae vera principis poetae fuerit, nemo ausit pronuntiare. In nostris libris est ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ. non vt viminibus contextum currum statuamus, sed est pro εὔτυκτος, εὐεργής. vt quoque in locis Hesiodi Scut. 63. 307. 436 a Barnes laudatis.

336. ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν. Disertum est Scholion B. et Vict. κλιθῆναι ἠρέμα, πρὸς τὸ μήτε στρέψαι (leg. τρέψαι) τὸν δίφρον, ἀλλὰ καὶ κουφισθῆναι τὸν δεξιὸν, καὶ περιδραμεῖν. ὁ δὲ ἀριστερὸς σχολαίτερος ἀνύει. At Schol. A. molestiam facit: καλῶς ἡ συνήθεια στίζει ἐπὶ τὸ τοῖιν. τὸν γὰρ ἵππον δεῖν φησιν αὐτὸν ἐπ' ἀριστερὸν κλιθῆναι. Non haec assequeris, nisi animaduerteris eum legisse, quod a Platone recitatur, αὐτὸν δὲ κλινθῆναι, quod ad equum retulit grammaticus; etsi ita τοῖιν prorsus otiosum erat, nisi legebat ἐπ' ἀριστερὰ τοῖον, tantillum. vt sup. 246 τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον.

ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον. Mirum est, Apollonium adscripsisse hunc versum, vt doceat esse ἀτάρ, δή. Sane ἀτὰρ esse quoque δή, nemo dubitet; quid igitur notabile in hoc! At enim alienum quoque id ab h. l. est enim nunc, vt alibi saepe, ἀλλὰ, αὐτὰρ, ἀτὰρ δή. enimuero.

337. κένσαι ὁμοκλήσας, εἶξαί τε οἱ ἡνία χερσίν. „quod εἶξαι pro χαλάσαι" Schol. A. et Sch. br. quae

addunt, ἐπιδοῦναι. In Xenoph. l. c. κένσαι ὁμοκλήσαντ', vt κελεύω subintelligatur.

338. ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω. non vt impingat, nec vt tangat, sed vt quam proxime, quantum fieri potest, admoueatur. Lips. ἐνύσσῃ, vt legebatur quoque in Hesychio. ἐγχριφθήτω codd. vt Vrat. b. et al. cum edd. Flor. Ald. 1. Rom. mutatum in Ald. 2. rectè. et est quoque sic editum in Platone l. c. Maximo Tyr. XXIV p. 474. cf. paullo ante ad vs. 334.

339. ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι κύκλου ποιητοῖο. Iterum antiquo more, aut vt futurum sit pro coniunctiuo, aut vt ε pro η fuerit habitum, pro δοάσσηται, nam est pro ὡς φαντασθῇ, νομισθῇ, vt bene reddunt Schol. B. V. cf. Excurs. ad h. v.

Vocem δοάζεσθαι iam aliquoties vidimus pro δοκεῖν, vt N, 458 δοάσσατο κέρδιον εἶναι. In Eustath. recitatur διόσσεται. casu puto.

ἄκρον ἱκέσθαι. supple ἱκέσθαι ἐπὶ τὸ ἄκρον. Constituendum est ante omnia subiectum: ἡ πλήμνη κύκλου ποιητοῦ, h. e. τοῦ τροχοῦ, quam iam vidimus E, 726. modiolus axem ambiens, adeoque ipse axis. is igitur tam prope est admouendus metae, vt videri possit impingere in ipsam metam, ἱκέσθαι, ἐφικέσθαι, ἄκρον scil. τῆς νύσσης, τοῦ καμπτῆρος. Bene Eustathius: τουτέστιν, ὡς ἂν τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, τὸ κατὰ τὸν τροχὸν, (τοῦτο γάρ ἐστι πλήμνη τροχοῦ) δόξῃ ἐγγίσαι ἄκρᾳ τῇ νύσσῃ, περὶ ἣν ὁ λίθος.

Miro modo reddit haec Schol. br. ὥς τε τὴν ἔξωθεν περιφέρειαν τοῦ τροχοῦ δόξαι ψαύειν τῆς χοινικίδος. τοῦτο δὲ πάσχειν δοκεῖ ὁ παρὰ τὸν καμπτῆρα τροχός. Legerat ille πλήμνῃ, et iunxerat: τὸ ἄκρον κύκλου (h. e. τροχοῦ) δοάσσεται ἱκέσθαι, pro ἐφικέσθαι, τῇ πλήμνῃ.

Plato in Ione l. c. legerat: ὡς μή τοι πλήμνη γε. qui sic legerant, accipere debuere ἐγχρίμπεσθαι sollenni vsu pro illidi, impingere, ἐνερείδεσθαι vt E, 662. de hasta ossi illisa. At iam ante vs. 334 vidimus esse admoueri,

propius accedere, nec attingere, προςπελάζειν. At illa lectio non reſpondet ceteris.

πλήμη ſcriptum in Lipſ. vno Vindob.

340. λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν. ἀπολαῦσαι. addit Euſtath. οὐκ εἰς ἀγαθὸν, ἀλλ' εἰς κάκωσιν. καθ' ὁμοιότητα τοῦ· ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, (Α, 410) καὶ τῶν ὁμοίων. Aliquoties iam vidimus ἐπαυρεῖν, pro ψαύειν, proprie γεύασθαι, Λ, 572. N, 649. attingere, offendere, illidere. Apollon. Lex. in ἐπαυρεῖν. — καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν verſu hoc adſcripto.

λίθου. nunc vnus, ſupra duo erant, λᾶε vſ. 329. verum alterutri e binis impingere poterat, non vtrique ſimul.

341. μήπως ἵππους τε τρώσῃς κατά θ' ἅρματα ἄξῃς. τρώσῃς ἀντὶ τοῦ, βλάψῃς. Ἰωνικῶς. Euſtath. ex antiquioribus, vt in Odyſſ. Φ, 293 οἶνός σε τρώει. Dicta ſunt plura de hac voce ad M, 66. vbi de foſſa: στεῖνος γὰρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω, ſcil. τοὺς ἵππους. non animaduerſum hoc in Herodoto I, 174 οἱ ἐργαζόμενοι in ſaxis caedendis laeduntur puluere fauces et oculos obſtruente: ἐφαίνοντο τιτρώσκεσθαι οἱ ἐργαζόμενοι.

τρώσεις Vrat. d.

342. ἐλεγχείη δέ σοι αὐτῷ. huc ſpectat Scholion Apollonii Lex. h. v. ἡ αἰσχύνη καὶ ὄνειδος. idem tamen aliam lectionem apponit p. 41 in ἀεικίσωσιν. ὁ δὲ Νέστωρ, inquit, φησίν· ἀεικίη δέ σοι αὐτῷ ἔσσεται. legerat itaque ἀεικίη, alibi non memoratum; niſi memoriae errore hoc ſcripſit. Vocem iam vidimus X, 100 et eodem ſenſu ἔλεγχος Λ, 314 vnde homines probris digni, ipſi probra ſunt, κάκ' ἐλέγχεα, B, 235 et al. Poteſt autem duplex inſtitui iunctura, vel ἄξῃς, χάρμα δὲ ἔσσεται, mutato tempore, pro μήπως ᾖς, vel εἴῃς. vel quod melius vt ſit noua ſententia χάρμα δὲ — ἔσσεται. pro τοῦτο δὲ ἔσται χάρμα.

343. φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι. prudenter caue. πεφύλαξο. Schol. B. ἀντὶ τοῦ, ἔσο. ἢ λείπει τὸ, σπεῦδε. Euſtath. legerat ἔσσεαι.

344. εἰ γάρ — παρεξελάσησθα scil. τοὺς ἵππους. παρεξέλθῃς. vt vſ. 345.

345. ὅς κέ σ' ἕλῃσι μετάλμενος οὐδὲ παρέλθοι. Schol. A. notat esse dictum pro ὃς ἂν ἕλῃ σε. quorsum hoc, toties iam obuium, nunc demum notatum sit, haud assequor.

παρέλθοι. vulgo παρέλθῃ. haud male, et conuenienter alteri ἕλῃ. attamen variata sic saepe vidimus et nunc auctoritas vincit Cant. Mori. Harl. Townl. Mosc. a. Vrat. A. b. d. vn. Vindob. Lipſ. Ven. Eustath.

Sensum bene reddunt Schol. B. V. οὐδεὶς μετά σε ὁρμῶν καταλάβοι σε, εἰ δὲ καταλάβοι, ἀλλ' οὐ παρέλθοι. παρελεύσεται.

346. Ἀρείων. equus Adrasti, et antea Herculis, qui eum iunctum habuit currui, cum pugnabat cum Cycno, (v. Scut. Herc. 120.) cum ante Copreo datus fuisset a Neptuno. Disertum de eo est Scholion e *Cyclicis* in Sch. A. B. br. e quo et ex Pausan. VIII, 25 p. 650. notabilia alia petenda sunt: cf. Not. ad Apollodor. III, 6, 8 p. 634. Schol. Vict. nimis acute: ἴσως, ἐπεὶ ἐν Σικυῶνι γέγονεν ὁ Ἀρείων, εὖ ἐδόκει ἡ Αἴθη (vſ. 295) ἀπόγονος εἶναι. Idem reliqua sic concinnauit ad vſ. 347 ὃς ἐκ θεόφιν. Ὅμηρος μὲν ἁπλῶς, ὅτι θειοτέρας ἦν φύσεως. οἱ δὲ νεώτεροι Ποσειδῶνος καὶ Ἁρπυίας αὐτὸν γενεαλογοῦσιν. οἱ δὲ ἐν τῷ Κύκλῳ, Ποσειδῶνος καὶ Ἐρινύος. καὶ Ποσειδῶν μὲν αὐτὸν Κοπρεῖ τῷ Ἁλιαρτίῳ δίδωσιν· ὁ δὲ Κοπρεὺς Ἡρακλεῖ· καὶ (οὗτος) Κύκνον ἀνεῖλεν ἐν Παγάσαις ἐπ' αὐτοῦ μαχόμενος, ἔπειτα αὐτὸν δίδωσιν Ἀδράστῳ.

Ἀρίονα passim scribi iam Eustath. notauit. Sic quoque editum in Pausan. et al. sicque h. l. Ven. Lipſ. Vrat. d.

οὐδ' εἴ κεν ἐλαύνοι. nusquam ἐλαύνῃ. v. Excurſ. III ad A.

348. οἳ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί. vetus erat lectio edd. Eustathiique. E codd. Barocc. Mori. enotatum ἔτραφεν nihil additum a Barnes de τ. At in Ven. manifeste est γ'. ἔτραφεν pro ἐτράφησαν. Schol. Vict. τρά-

φεν. additum tamen: τῷ τέτραφεν ἐπὶ παθητικοῦ χρῆται, ὡς ἐκεῖ· (Φ, 279) ὥς μ' ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος. In Schol. Venetis nihil ad h. l. notatum. At sup. ad Φ, 279 de voce est disputatum, vbi erat ὃς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος. quod veteres ἐνθάδε τ' ἐτράφ' scripserant, et pro ἐτράφη dictum esse volebant. Erit ergo etiam h. l. οἱ ἐνθάδε τ' ἔτραφεν ἐσθλοί, pro ἐτράφησαν. ἐνθάδε γε τράφεν vn. Vindob. In Townl. est τε τράφεν, quod magis Ionicum est: οἱ ἐνθάδε τε τράφεν ἐσθλοὶ, pro ἐτράφησαν. Et conuenit cum illo B, 661. de Tlepolemo, ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ. In aliis variae sunt corruptelae.

ἑκάστου πείρατα est vel summa rei cuiusque, vel praecipua capita. Nam vtroque modo τὸ πέρας occurrit dictum. (v. ad I, 56) tandem simpl. ipsam rem, de qua agitur, antiquo loquendi more, περιφράζεται. vt ὀλέθρου πείρατα. Potest ergo et h. l. sic accipi, si quis ita statuere maluerit.

352—357. absunt a Vrat. b.

354. μετὰ τόνδε λάχε suppeditauit Lips. Townl. Vulgg. τόνδ' ἔλαχε. Εὔμηλος Ald. 1. 2. recte.

355. δουρικλειτὸς Μενέλαος. Metri incuria et h. l. editum erat ante Barnes: δουρικλυτὸς. quod et codd. habent, in his Venetus.

357. λάχ' ἐλαυνέμεν. „γρ. τάχ' pro τάχα." Barnesii inane acumen.

358. στὰν δὲ μεταστοιχεί. — „quod est pro ἐπὶ στίχου. putes hoc accipiendum esse, eadem serie; nec aliter credas bigas statui potuisse, quam eadem serie; nam, si alius currus post alium stetit, nimis disparem fuisse dicas conditionem certantium. Est quoque is perpetuus mos certaminum curulium, quantum memini; obseruatus quoque in circensibus; nec aliter recte fieri posse videtur. Video quidem posse memorari quae in Pausania de carceribus hippodromi Olympiaci memorat VI, 20 p. 503. vbi ait ἄφεσιν τῶν ἵππων habere formam prorae nauis, et narrat diuersa loca forte assignata esse

curribus; vnde mox prodeunt repagulis remissis; verum, vbi iam procurrendi locus erat eadem linea constituti erant: — ἕς τ' ἂν ἐξισωθῶσιν ἀλλήλοις κατὰ τῆς πρώρας τὸ ἔμβολον. τὸ ἀπὸ τούτου δὲ ἤδη καθέστηκεν ἐπίδειξις ἐπιστήμης τε ἡνιόχων καὶ ἵππων ὠκύτητος. Grammatici tamen veteres contrarium statuerunt, voce μετὰ in μεταστοιχεὶ, arbitror, forte quoque, quia τριστοιχεὶ ita dictum occurrere meminerant K, 473 tribus ordinibus ac seriebus, inducti, et diuersis ordinibus, στίχοις, stetisse currus contenderunt; sic Veneti, Victor. Eustath. p. 1305, 25. Schol. br. κατὰ στοῖχον. ἐφεξῆς. quod possis putare esse, eadem serie; alioqui dixisset κατὰ στοίχους. Addit quoque Schol. A. versum non bene repeti inf. 757. de stadio. Itaque appictum versui signum ※

τριστοιχὶ scribit Venetus cum Vrat. b. Supra tamen K, 473 τριστοιχεὶ exhibuerat. μεταστοιχεῖ Lips.

σήμηνε δὲ τέρμαθ'. σήμαινε Townl. Vrat. A. b. De ipso cursu, constitutus ne fuerit secundum littus, an a littore versus vrbem v. ad vs. 365. 374.

360. ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο. Suspicor versum rhapsodicum esse supplementum; arguit quoque hiatus; etsi Bentl. explet legendo Φοίνιχ' ἀμοπάονα ex Il. Θ, 276. vt fecerat quoque P, 610.

361. ὡς μεμνέῳτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποείποι. Iota subscriptum requiri et proparoxytonum esse, μεμνέῳτο, monent Schol. A. B. V. Etymol. Eustath. pro μεμνέοιτο. Addit Schol. A. „sic et Ascalonitam statuere; apud Xenophontem tamen Cyrop. lib. I esse sine ε, μεμνῷτο, in verbis: ἀλλ' ὅτε τὰ ἄριστα πράττοι, τότε μάλιστα τὸν θεὸν μεμνῷτο. lege τῶν θεῶν. Locus etiam ab Etymol. excitatus in μεμνέῳτο est Cyrop. I, 6, 3. vbi, eiecto Zeunii, μεμνῆτο, recte restituit μεμνῷτο Schneider, quem v. in nota. Fuit scilicet forma haud vna a μνάω, μέμνω, vnde Od. Ξ, 168 μεμνώμεθα, et μεμνέω. Narrat porro Schol. A. alibi esse μεμνῆται vt apud Aristophanem ἐν Πλούτῳ δευτέρῳ (992) ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῆταί μου. (haud dubie scripserat grammaticus

μεμνῆτο, aut, si recte lego: *ὑποκειμένου τοῦ ι· μεμνῇτο*, vt etiam nunc legitur; vtque est apud Suidam in *μεμνῇτο* ex eo ipso Herodiani loco, e quo nostrum Scholion ductum esse apparet *ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ*. Volunt autem esse *μεμνήμην μεμνῆτο*, aut *μεμνῇτο*, perf. opt. pass. Eundem locum ante oculos habuit Etymol. qui et addit: *Κράτης, μεμνοῖτο — Πίνδαρος δὲ Δωρικώτερον διὰ τῆς αι, μεμναίατο*. In Harl. *μεμνόῳτο* erat, quod et ipsum analogiam habet, et Mosc. 2. *μεμνόωτο*.

Porro pro *δρόμου*, quae et ipsa Herodiani videtur fuisse scriptura, lectum quoque est *δρόμους*, Aristarchea scriptura, vt ex alio Scholio A. intelligitur; est quoque haec lectio in Etymol. l. c. In codd. est *δρόμου*. Nata quoque hinc alia loci interpretatio: non vno cursu, seu, si mauis diaulo, reditu inde a meta ad carceres facto, sed saepius iterato cursu, vt in Olympiis XII absolui certamen: quod repugnat ceteris: de quibus ex antiquis tradit Eustathius. Occurrit autem apud Homerum casus vterque iunctus *τῷ μνᾶσθαι* et *μιμνήσκεσθαι*.

Sensus *τοῦ μεμνέῳτο δρόμου* recte redditus a Sch. B. *ἐπιμελοῖτο*. et Etymol. *ὅπως ἐπισκοποίη καὶ ἐπιμελοῖτο τὸν δρόμον, ὅπως μή τις περὶ τὸν καμπτῆρα πανουργήσῃ*. quibus paria leguntur in Sch. br.

Corruperat autem versum Barnes, edidit enim *ὡς μεμνέῳτο δρόμοιο ἀλήθειαν τ' ἀποείποι*· quod ipsi rotundius videbatur; intulerat simul hiatum; doctius quidem factum erat alterum, quod *ἀλήθειαν* reposuit, cum Iones in his *α* breue non mutent in *η*. Constanter tamen in Homero pluribus locis *ἀληθείην* legitur, nusquam *ἀλήθειαν*. Sunt porro alia similia quae per *η* efferuntur, vt *ἔγχεια ἐγχείη* et *ἐγχείην*.

ἀποείποι nunc simpl. *εἴποι*. Monuit Eustath. contra quam aliis locis. v. ad I, 309. *ἀποείπῃ* Mosc. 2.

362. *οἱ δ' ἄρα πάντες ἐφ' ἵπποισι μάστιγας ἄειραν*. receptum *οἱ δ' ἄρα* ex Harl. Mori. Mosc. 2. Vrat. d. Townl. Vict. Ven. et Schol. A. B. etsi parum refert, pro

vulgato: οἱ δ᾽ ἅμα, quod et Schol. A. agnoſcit, „γρ. οἱ δ᾽ ἅμα."

ἐφ᾽ ἵπποιιν ed. Rom. cum Euſtath. accedentibus Harl. Mori. Townl. Moſc. 2. Ven. B. quod nec Erneſti ſpernebat, *in ſuis quisque bigis.* habet tamen ſtudium nimis curioſum. Corrupte ap. Ammon. de diff. voc. p. 18. ἐφίππιοι.

Ceterum locus qui ſequitur eſt ex luculentiſſimis. Comparandus eſt nobiliſſimus locus Sophoclis El. 712 ſqq. qui cum Homero certauit.

363. πέπληγόν θ᾽ ἱμᾶσιν. aut vitium ſubeſt in ἱμᾶσιν, priore producta, quae alibi corripitur, aut recitandum et ſcribendum ἱμμᾶσι, vt iam ſupra ſuadebam ad Θ, 544. Bentleius emend. πεπλήγοντο δ᾽ ἱμᾶσιν. Nusquam tamen vidi πεπλήγοντο vel πεπλήγετο aliter occurrere, quam vi reciproca: *pulſarunt ſibi pectus, ſemora.*

364. οἱ δ᾽ ὦκα διέπρησσον πεδίοιο. — „quod διὰ deeſt ante πεδίοιο." ſaepe iam monitum: ſtatim B, 785.

365. νόσφι νεῶν. Fuit quaeſtio inter veteres: deſignatumne fuerit ſtadium, ſeu hippodromus hic, ſecundum littus, inde a Sigeo verſus Rhoeteum; an a littore verſus campum: ap. Schol. B. Vict. Leid. plenius apud Euſtath. ad vſ. 358. p. 1305, 43. ſi ſecundum littus, non bene videtur conuenire νόσφι νεῶν, τῶν πρὸς αἰγιαλῷ; niſi eſt, remotius a littore ſtadium fuiſſe; ita vero non congruit vſ. 374 ἐφ᾽ ἁλός. Praeferenda ergo videtur altera ſententia, quae Ariſtarchi fuit: κατὰ μέντοι Ἀρίσταρχον δρόμος ἐγένετο ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ τείχους (vallo caſtrorum) ἄχρι τῆς θαλάσσης. καὶ τῶν ἐκεῖ κλισιῶν πενταστα-δίῳ διαστήματι. adiecit hoc διαστήματι ε̄ σταδίων etiam Schol. Vict.

ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη. verſum recitat Apollon. Lex. vt doceat κόνιν etiam eſſe κονίην.

366. κονίη ἵσταται ἀειρομένη, ὥςτε νέφος. Barnes malebat ὡςεὶ νέφος. ἵστατο non eſſe *ſurgebat*, ſed, *ſtabat*, vertendum, monet Erneſti, quod de denſitate pul-

veris aliusue rei dicitur: vt Aen. XII, 401 *puluere caelum ſtare vident.*

367. χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. Ita vbique ſcribitur. At Apollon. Lex. ῥώοντο. ὁρμὴν ἐλάμβανον. χαῖται δὲ ῥώοντο. Occurrebat iam eadem vox Σ, 411 ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο, item Υ, 37. cf. ad Ω, 616 Vrat. A. ἐρώοντο. Eſt autem ῥώεσθαι, cum impetu moveri; et de Ioue iam vidimus A, 529 χαῖται ἐπεῤῥώσαντο.

μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. de ambiguitate ſenſus in hac formula, μετὰ, σὺν, ἅμα, monui ad M, 207. praeſtare puto hoc, vt ſit, *vento ferente*, quo ventus fert *flatu ſuo.* In Schol. br. additur ἀνέμου δίκην, vix bene. ab Euſtath. ἐν πνοαῖς. melius Apollon. in μετὰ, — ἀντὶ δὲ τῆς ὑπό. χαῖται δ' ἐῤῥώοντο (ad vulgarem rationem) μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. Sic quoque Suidas in μετά.

368. ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο. Verſus expreſſi a Virgilio Ge. III, 108. 9. *iamque humiles, iamque elati ſublime videntur Aera per vacuum ferri atque aſſurgere in auras.* Omnino autem in deſcribendis certaminibus, maxime curſus, graeci latinique poetae Homerica paſſim expreſſere.

De voce πίλνατο, pro qua aberratur πίδνατο, v. ſup. ad X, 402.

369. τοὶ δ' ἐλατῆρες ἕστασαν ἐν δίφροις. Euſtathius ἐλατῆρες praefert Δωρικῶς. quod vnde ipſi in mentem venerit, haud aſſequor. Scripſerat puto: τοίδε ἐλατῆρες. ἀρέσκει μάλιστα γράφειν· τοὶ δ' ἐλατῆρες διοριστικῶς, *diviſim* τοὶ δὲ, non τοίδ'. In Cant. eſt τῇ δ'.

370. ἕστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου. Offendit θυμος Ϝεκαστου. Bentl. em. θυμὸς ἁπάντων. malim credere ordinem verborum eſſe mutandum, ἐν δίφροις, θυμὸς δὲ πάτασσε Ϝεκάστου. Formulam vidimus H, 216 Ἕκτορι δ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσε. Et N, 282. Vulgata tamen lectio expreſſa quoque eſt ap. Dionem Or. XXXII, p. 692. R. vbi vſſ. 368—372 recitantur.

Pro ἕστασαν passim scriptum ἕστασαν. vt et alibi v. M, 55.

372. οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο. ⟩— „quod διὰ supplendum“ Schol. A. vt modo vs. 364.

οἱ δὲ πέτοντο Townl. Vrat. b. vn. Vindob. vulg. οἱ δ' ἐπέτοντο. At in versu inf. 449 repetito etiam τοὶ δὲ πέτοντο legitur.

373. ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον extremam cursus partem; hic quidem altera hippodromi parte circumactam post metam. Simpliciter de extrema stadii parte a linea ad terminum inf. 768.

374. ἂψ ἐφ' ἁλὸς πολιῆς. Ex hoc manifestum fit curriculum inde a mari versus interiora campi designatum fuisse; flexo enim circa metam cursu reuertuntur versus mare, et absoluitur cursus vno missu. Firmatur sic Aristarchi sententia. v. modo ad vs. 365. Alii tamen, plures missus et plura curricula facta esse volebant, decepti, puto, voce ἂψ, vt esset, *iterum:* ii quoque scripserant ἀφ' ἁλός. quod et legitur in Harl. Townl. Mosc. 2. Eustath. p. 1306, 1. et p. 1305, 43. Ii autem qui cursum secundum mare factum esse aiebant, praesidium quaerebant in ἐφ' ἁλός. quod tamen h. l. pro ἂψ ἐπὶ τὴν ἅλα accipiendum est; nec insolito more. v. c. ταίγε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων. Schol. Vict. ἐφ' ἁλός. οὕτως Ἀρίσταρχος. οἱ δὲ πλείους· ἀφ' ἁλός.

ἀρετή γε ἑκάστου Vrat. b. ἀρετή τε.

375. τάθη δρόμος. ὦκα δ' ἔπειτα. plene interpunxi ante ὦκα. Post flexum circa metam, et in reditu ad carceres cursus cum maxime intenditur. Et nunc, cum hoc factum esset, Eumeli equi anteuerterunt omnes alios.

376. ἔκφερον ἵπποι. ἐξέφερον ἑαυτούς. Iterum inf. 759 Aiax cursu ἔκφερεν. Eustath. ἐκφέρειν ἀλλαχοῦ μὲν — ἐνταῦθα δὲ τὸ προτρέχειν, ἢ καὶ ὑπερφέρειν (an ὑπεκφέρειν?) τῶν ἄλλων. ex serie ceterorum se anteferre, antecellere, emicare.

377. τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον. sine dubitatione scripsi, vt sit μετὰ δὲ τὰς, ταύτας, ἐξέφερον. disiunctim quoque

ſcriptum erat in Veneto. At vulgo vna voce *μετεξέφερον*, nouum decompoſitum vt fingerent grammatici, ſeriori aeuo accommodate, non Homerico; etſi Euſtath. ad Ioniſmum hoc refert, comparando Herodoteum *μετεξέτεροι*. Schol. A. ſcribit quidem disiunctim, *τὰς δὲ μετ'*, verum *μέτ'* accentu ſignari vetat, quia interpoſitum ſit, *δέ*.

378. *οὐδέ τι πολλόν*. Townl. Vrat. b. *οὐδ' ἔτι*. nec hoc male.

379. *αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην*. Verſus hos pro exemplo *ἐναργείας* laudat Demetr. de Elocut. ſ. 216. vbi ed. Ald. exhibet *δίφρῳ* pro *δίφρου*.

380. *πνοιῇ δ'* ſcil. *τῶν ἵππων τοῦ Διομήδους*. Tum *Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω θέρμετο*. pro *ὤμω θέρμοντο*. retractum ad *μετάφρενον θέρμετο*. Euſtathius addit, *ὤμω θέρμετο*, dualis cum ſingulari verbi *δωρικώτερον* dictum eſſe poſſe.

382. *καί νύ κεν ἢ παρέλασσ' ἢ ἀμφήριστον ἔθηκε*. Ita lectum inde ab Ald. 2. conſentientibus codd. etiam Veneto. At ed. Flor. Ald. 1. Rom. *ἢ παρέλασσεν ἢ ἀμφ.* nec hoc inſuauiter; ſicque Lipſ. forte hoc mutatum ex vſ. 527 *τῷ καί μιν παρέλασσ' οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν*. Inflexit verſum Fauorinus apud Gellium II, 26. *ſed tu, mi* Fronto, quod in verſu Homerico eſt, id facis, *καί νυ κεν ἢ παρέλασσας ἢ ἀμφήριστον ἔθηκας*.

ἀμφήριστον. Schol. B. *ἀμφισβητήσιμον*. Schol. Vict. *ἀμφισβητούμενον*. Plura cumulat Heſych. *ἀμφοτέρωθεν ἐξισούμενον, ἀμφίλογον. ἀμφιβαλλόμενον. παρὰ τὸ ἄμφω καὶ ἐρῶ, τὸ λέγω, ῥῆμα*. immo vero, ab *ἐρίζω*. Alio loco p. 307 idem *ἐξ ἀμφοτέρων εριστόν, ἐπίμαχον*. Etymol. *ἀμφίβολον ἢ ἄνισον* et mox *ἀμφίλογον ἢ ἔπισον*. ſimilia in Suida. Verum de hoc non laboramus; notum enim voc. ex Callimacho in Iou. pr. ſed quaeritur: ſitne *τὸν* an *τὸ ἀμφήριστον*. Schol. br. *τὸν ἀμφοτέρωθεν ἐξισούμενον, ἢ ἀμφισβητήσιμον*. Apollon. Lex. *τὸν ἐπ' ἀμφότερα ἐξισωθῆναι δυνάμενον*. Euſtath. accepit *τὸ*, nam ſubſtituit *ἔλασμα*, quod longe petitum eſt; ſaltem eſſe debet *τοῦτο*,

εἰ παρελάσειεν ἂν ἢ μή. cf. 527. Doctius tamen erit dictum τὸν, ἐκεῖνον, ἀμφήριστον ἔθηκεν, ipſum fecit talem, de quo ambigi poſſet. Atque ſic acceperat Virgilius Aen. V, 325 *transeat elapſus prior ambiguumque relinquat.* Sic ap. Suidam h. v. πολίτης ἀμφήριστος.

383. εἰ μὴ Τυδέος υἷι κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Cauſſa, cur Apollo iraſceretur Diomedi, repetitur ex eo, quod Apollo ſtudebat equabus Admeti, quas ipſe pauerat, cum Admeto ſeruiret. cf. B, 766 ſqq. Schol. A. B. br. V. Notat porro Schol. B. σεμνοποιῆσαι θέλων τὸν ἀγῶνα, καὶ θεοὺς συνφιλονεικοῦντας εἰσάγει. et Schol. Vict. ad εἰ μή. συναγωνιζῶν αὐτοῖς ποιεῖ τοὺς θεατάς. κατὰ Πίνδαρον· πολλοὶ δὲ καὶ μέμνανται, εἴ τι πολιανθῇ." leg. καλὸν εἴ τι πονηθῇ. Ol. VI, 16. 17.

385. τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο. „quod χωομένοιο pro συγκεχυμένου dictum eſt" Schol. A. V. Addunt Schol. B. καὶ λυπουμένου ἐπὶ τῇ συντυχίᾳ. de vſu hoc vocis χώεσθαι iam aliquoties vidimus monuiſſe grammaticos, et modo Ψ, 37.

„γρ. σύτο" pro χύτο. Barnes: viri docti commentum!

387. οἳ δέ οἱ ἐβλάφθησαν. impediti ſunt, retardati in curſu: ſic βλάπτεσθαι aliquoties, vt Π, 331. alibi adduntur genua: βλάψε δέ οἱ φίλα γούνατα Η, 271. Senſu hoc occurrit in libro hoc inf. 461. 571. 774. 782. ſimili ſenſu dictum ἅρμα πεδῆσαι inf. 585. ita eſt fere quod σφάλλειν. cf. ad Z, 39. Alter vſus τοῦ βλάπτεσθαι (κατὰ) τὸν νοῦν, τὰς φρένας. vidimus ad Z, 39.

ἐβλάφθησαν primus, quantum video, emendauit H. Stephanus; ſicque codd. meliores. Legebatur in edd. antiquioribus metro corrupto ἐβλάβησαν. quod et codd. nonnulli exhibent, in his Lipſ.

οἳ δέ οἱ ἐβλ. dictum pro ἐκεῖνοι δὲ αὐτῷ ἐβλάφθησαν. quod ipſum ſe offert. Barnes edidit οἱ δὲ οἳ — „γρ. δέ οἱ male. δ' ἑοὶ melius." immo deterius, digammo et metro violato.

Aliter comparata ſunt, quae in Schol. A. memorantur, quae ſic accipe: Aſcalonitam accepiſſe verba vt *οἱ* eſſent pro *ἑοὶ* ſui; ſcribere ergo debuit *οἱ δὲ οἱ*, *ſui equi*, pronomine poſſeſſiuo; atque in hac ſecta fuit quoque Apollon. de Syntaxi lib. II, p. 158. hoc eodem verſu adſcripto. At Ariſtarchus acceperat, et recte ex vſu Homerico, *οἱ* pro *ſibi*, et *ἐγκλιτικῶς* ſcripſerat *δέ οἱ*. ita eſt, *illi autem ipſi* impediti ſunt *οἱ δέ οἱ*. *ἐκεῖναι δὲ αὐτῷ ἐβλάφθησαν*. quod idem reddidit *οἱ δὲ αὐτοῦ ἵπποι*. Sequuntur Ariſtarchum Schol. B. V. ſicque iterum inf. vſ. 500 *οἱ δέ οἱ ἵπποι ὑψόσ' ἀειρέσθην*.

Schol. Vict. *οἱ δέ οἱ ἵπποι*. Schol. Vict. *ἐτάχυνε τὴν ἐπαγγελίαν, μιμούμενος ψόφον ἁρμάτων κλωμένων*. haec quo referam, non habeo. An ad vſ. 392 ſpectant?

pro *θέοντες* recitat Schol. Pindari *θέουσαι*. ad Ol. I, 33. vbi *ἀκέντητοι* equi currunt. Barnes refellit hoc, cum fuerint *ἄρσενες ἵπποι* vſ. 377.

388. *οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων*. Vox *ἐλεφαίρεσθαι* hoc vno Jliadis loco, et altero Od. T, 565 de ſomniis obuia. Redditur a Schol. B. *παραλόγως καὶ ἀλόγως βλάψας αὐτόν*. Schol. Vict. *μετὰ παραλογίας γράψας* (em. *βλάψας*) Schol. br. *δι' ἀπάτης βλάψας*. Apollon. Lex. *ἀντὶ τοῦ, βλάψας*. Idem: *ἐλεφαίρονται, βλάπτουσι καὶ ἐξαπατῶσι*. Heſych. *βλάψας. διαψευσάμενος*. At in Etymologo *ἐλεφαίρετο* (non — *ατο*) reſpicit Heſiod. Theog. 330 vbi ſimpliciter pro *βλάπτειν* dictum, nam leo Nemaeus *ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων*. Ibidem et ap. Euſtath. miro modo vox ducitur ab *ἐλπίς*. voluere puto, *ἔλπω, ἔλφω, ἐλέφω*, factum eſſe.

390. *μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆκεν*. Euſtath. *ἵπποιϊν* vt vſ. 362.

391. *ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσα βεβήκει*. vulg. *κοτέουσ' ἐβεβήκει*. Ionicum nobis praebet Cant. Harl. Moſc. 2. Vrat. A. b. d. vn. Vindob. et ita ſcribi teſtatur Schol. A.

ἡ δὲ κατ' Ἀ. Mori.

392. *ἵππειον δέ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν.* Hic peccatur in digamma et metrum. *ἄγω* frango vbique eſt *ϝαγω*. cf. ad Γ, 367 et Exc. de Digammo ad T. p. 730. ergo *ἱππειον δε ϝοι ϝηξε*. Bentleius adſcripſerat: *ἵππειον δ' ἐϝᾶξε*. voluit, puto ſcribere: *ἵππειον δ' οἱ εϝαξε*, quod et Knight ſuppeditat p. 81. Ita tamen erit *δ' ϝοι εϝαξε*. De *ϝεαξε* non eſt dubitandum. Si plene diſtinguitur poſt *βεβήκει*, poterat nunc noua ſurgere ſententia: *ἵππειον ϝοι εϝαξε*. Alioqui facilis eſſet transpoſitio: *ἵππειον δὲ θεὰ ϝαξε ζυγόν*. Etiam *ἵππιον δε ϝοι εϝαξε θεα ζυγον* ſcribi poterat. In Euſtathio eſt: *ἵππειον γάρ οἱ ἦξεν ὅ ἐστιν ἔαξε, ζυγόν*. Vrat. A. Ι. *δέ οἱ ῥῆξε*. ex interpolatione.

Ad ſeqq. cf. Sophocleum nobilem locum hinc expreſſum de Oreſte curru excuſſo El. 745 ſqq.

393. *αἱ δέ οἱ ἵπποι ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην. χωρὶς καὶ ἔξωθεν τῆς ὁδοῦ*, bene Schol. br. Laudat verſum Apollon. Lex. in *ἀμφίς*, ſed ſcribit *οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ὁδοῦ δρ.*

ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη. Sch. B. *συνεῤῥύη. συνέπεσεν*. addit *κατειλήθη* Schol. Vict. vt illud: *λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθείς*, Od. I, 433. Plenius Scholion eſt ap. Suidam. Plura quoque coaceruata ſunt in Etymol. h. v. — Apollon. Lex. *ἐλύσθη. παρεχύθη καὶ ἔπεσε*. vnde corrig. in Heſych. *παρελύθη, συνειλήθη, ἔπεσε, συνεποδίσθη*. In eod. ſunt notata quoque vitioſe ſcripta *ἐλίσθη* et *ἠλύσθη*. Etiam *ἐλύθη* Vrat. b. Conuenit de notione *τοῦ ἐλύεσθαι*, ab *ἐλύω*, *εἰλύω*, voluo. Mirationem mihi facit, quod cum *ϝελω*, *ϝειλεω* et ſic cetera hinc ducta fuerint, et *ϝειλύω* ſollenne ſit, v. ad E, 186 et ſaepe alibi, ſcriptum tamen eſſe *ἐλύω*. etiam inf. Ω, 510 *προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς*. Add. Od. I, 433 *λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθείς*. Il. Ω, 510. Poſſis hactenus aliquid tribuere Etymologo, qui vocem ab *ἐλεύθω* duxit; niſi commentum grammatici hoc eſſet; forte tamen et hoc inter notas ſerioris auctoris horum librorum vel locorum referas. Mox 395 recitatur ab Ariſtide T. II, p. 257. Iebb.

396. θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι. Induxit duplex λ Stephanus ex ed. Rom. in qua θρυλλίφθη operarum vitio, et ex Eustathio. Alii θρυλίχθη, etiam Cant. Ven. A. B. Apollon. alii ap. Eustath. Cum tamen θρυλέω primam habeat breuem, vt in Theocr. II, 142. quem etiam Ernesti memorauit, recte geminari τὸ λ apparet: μὴ μακρά, φίλα, θρυλέοιμι, σελάνα. Etsi vel sic, vt in aliis, duplex prosodia esse potuit: θρῦλω, et θρὔλέω. ergo et θρῦλισσω.

In notione vocis constituenda conueniunt: cum θρυλίζειν vel θρυλλίζειν, etiam θρυλλίσσειν, omnino sit ὀχλίζειν, ταράσσειν, θορυβοῦν, reddunt in Homero θρυλλίχθη, ἐθραύσθη, tanquam synonymum τοῦ ἐθρύφθη. in Schol. A. περιεθραύσθη. Schol. br. συνετρίβη. ἐθραύσθη. Grammatici inter ὀνοματοποιηθέντα esse volunt. At Sch. B. ex sono factum declarare τὴν ταραχὴν τοῦ θραυσθέντος προσώπου. Apollon. Lex. ὁ μὲν Ἀπίων συνεθραύσθη, Θρυλίχθη δὲ πρόσωπον. ἔνιοι δὲ παρεσύρθη. τινὲς δὲ ἐθρύφθη. Similia sunt in ceteris glossis Hesych. vbi v. Not. Etymol. Schol. Eustath. Videtur θρύω idem esse quod τρύω, attero, vnde τρύχω et alia. et concinit θράω, θραύω.

Porro pro μέτωπον legerunt πρόσωπον Sch. B. Apollon. Lex. Photius Lex. MS. At μέτωπον agnoscit Ven. A. Etymol.

397. θαλερὴ φωνή. Sch. A. ἡ σύντονος καὶ μεγάλη. v. ad P, 696.

398. Τυδείδης δὲ παρατρέψας vt iterum 423 ἐκτὸς ὁδοῦ. praeteruectus currum fractum Eumeli: Schol. Vict. ἵνα παρελάσῃ, τὸν ἐντὸς ἔχων δρόμον ὀρθότερον, καὶ φθάσῃ ἐπὶ τὸν καμπτῆρα. (atqui haec fiunt iam in reditu inde a meta) ὁ δὲ Μενέλαος ἐξωτέρω τὸν ἀσφαλέστερον ἤλαυνε δρόμον.

399. τῶν ἄθλων Lips. vitio pro τῶν ἄλλων.

400. καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε. Cum alias sit κῦδος διδόναι, ὀπάζειν, ἐγγυαλίζειν, ὀρέγειν; nunc h. v. et 106 est ἐπιτιθέναι κῦδος. fere vt ἐπορέξαι κῦδος E, 225. ἔδωκε Lips. et vn. Vindob.

403. ἔμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον. ⟝ „quod recte σφῶϊ sine ν ponitur" Sch. A. *vos duo;* contra σφῶϊν 408 *vobis duobus.* σφῶϊ pro ὑμᾶς accipit Sch. B. Eusiath. vt sit ὑμᾶς αὐτοὺς τείνετε (Sch. br. ἐπείγετε) πρὸς (εἰς) δρόμον. (Sollennius esset medium τιταίνεσθον) Schol. Vict. ἀντὶ τοῦ, τιταίνεσθε. At Sch. A. inf. ad 408 ἀντὶ τοῦ, ἐμβῆτε ὑμεῖς. Scilicet esset plena oratio, ἔμβητον τῇ ὁδῷ, βῆτον ἐν ὁδῷ, ὅττι τάχιστα, καὶ τιταίνετον ὑμᾶς, intendite vos ad cursum. Spectant haec ad disputationem sup. ad M, 366. A, 8. et 574.

ὀττιτάχιστα vna voce induxerat Barnes, cum antea diuisis vocibus, vt par erat, scriberetur.

405. — 406. — „ἀθετοῦνται οἱ δύο. quomodo enim nosse poterat, a Minerua id factum esse? At Sch. B. suspicari hoc Antilochum tanquam virum prudentem; vti inf. 782 Aiax: ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας. Si quid est, quod versus in suspicionem adducat, dixerim hoc: quod speciem habent interpretamenti ac supplendi versus antecedentis: ἤτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω. qui illi κεῖνοι sint, interpretari necesse haud erat; etsi nec omnino ineptum est, quod adiicitur,

κῦδος ἔθηκε. ἔδωκε et h. l. vt vs. 400. vn. Vindob.

408. μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ. ⟝ „quod σφῶϊν nunc est ὑμῖν vel ὑμῶν· (duali)" at vs. 403 σφῶϊ ὑμεῖς. Schol. A.

καταχεύῃ. Harl. καταθείῃ. Comparat Ernesti vs. 100. X. Πουλυδάμας μοι πρῶτον ἐλεγχείην ἀναθήσει. vbi quoque alii καταχεύει. At vsus τοῦ καταχέειν hoc sensu obuius est, etiam in Odyss. Λ, 432 καταχέειν αἶσχος, X, 463 ὄνειδος, Ξ, 38 ἐλεγχείην. et additur plerumque casus tertius, personae; vt in iisdem locis.

409. τίῃ λείπεσθε, φέριστοι; Schol. Aristoph. Nub. 752 τίη. τί δή. παράλληλα, καὶ παρ' Ὁμήρῳ. τίη, τί δή, λείπεσθαι ἄριστοι; memoriter.

411. οὐ σφῶϊν κομιδὴ — ἔσσεται. ⟝ πρὸς τὸ σφῶϊ, ὅτι οὐχ ὑμῖν." Schol. A. non quasi hic ita legerit, sed respectu ad vs. 403 habito, vbi σφῶϊ male ita acceptum

erat a grammaticorum parte. σφῶϊν est vobis, et σφῶϊ vos, duali.

Pro κομιδὴ fuit in nonnullis βιοτῇ, Schol. A.

περὶ Νέστορι Lipſ. male pro παρά.

412. αὐτίκα δ' ὔμμε κατακτενεῖ. ed. Flor. Vrat. A. κατακτανεῖ, vt ſup. Z, 409 κατακτανέουσι. Sic variare vidimus κτανέει et κτενέει X, 13.

413. αἴ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον. „ὅτι ἔδει, ἀποκηδησάντων ὑμῶν. ἤ, ἀποκηδήσαντε ἐγώ τε καὶ ὑμεῖς" Schol. A. Eſt ἀποκηδεῖν proprie curam deponere, tum idem quod ἀκηδεῖν ſup. vſ. 70 et Ξ, 427. ſicque Euſtath. et Etymologus in ἀπότριχες. Schol. B. br. ἀφροντιστήσαντες. ἀμελήσαντες. Schol. Vict. ἀφροντίσαντες. Apollon. Lex. ἀποκηδήσαντες, ἀπακηδιάσαντες. f. ἀκηδιάσαντες. plurali enim efferre ſolent. ſic et ἀκηδήσαντες legitur in Heſych. Suida. ſic quoque ed. Flor. Vrat. A. cf. Toll. ad Apollon. l. c.

414. ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον. „Ariſtarchus: ἐφαμαρτεῖτον" Schol. A. Vict. Vt lectionis cauſſam aſſequaris, adeunda ſunt diſputata de ἁμαρτῇ et ὁμαρτῇ. v. ad E, 656. M, 400. voluit ſcilicet ille vocem eſſe ἁμαρτεῖν, ab ἁμαρτῇ. ab ἄρω, ἀρτέω, iungo, apto, ἐφαμαρτεῖν, inſequor.

415. 6. ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ νοήσω, στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδέ με λήσει. poteſt duplici modo accipi et interpungi: vel vt τεχνήσομαι ἠδὲ νοήσω, ſynonyma iungatur, et ταῦτα παραδύμεναι, pro τοῦτο, τὸ παραδῦναι. Et hoc Homerico more recte. Vel vt iungantur: ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι· ἠδὲ νοήσω παραδύμεναι.

παραδύμεναι. παρεισδῦναι, ἐκ πλαγίου ἐπιδραμεῖν, καὶ οὕτως ἔμπροσθεν γίνεσθαι, vt Euſtath.

οὐδὲ μελήσει Townl. vn. Vindob. ἐγὼν grammaticorum commentum eſſe, pro ἐγὼ, ſaepe monitum.

417. ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν. ſimplici ὑποδείσαντες multi. ſic vtique antiqui ſcripſerant, relicta geminatione iis qui recitarent. Verſus repetitur inf. 446.

419. στεῖνος ὁδοῦ κοίλης. angustius spatium viae erat; quia via intra torrentis alueum ducebat. Sup. M, 66 fossa valli erat στεῖνος curribus exitiosum. Nihil autem cum meta commune habebat haec intra torrentis vestigia via; nam metam dudum a tergo reliquerant: sup. 374. et 462. Esse τὸ στεῖνος ex τὸ στένος, notant grammatici et comparant τὸ μάκρος apud Aristophanem: addit verba Schol. Vict. ὦ Πόσειδον, τοῦ μάκρους. ex Auib. 1131.

420. ῥωχμὸς ἔην γαίης. „ῥωχμὸς, τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίου ὕδατος“ Sch. A. et Sch. br. ἐκρηξίς τις ἦν ἀνωτέρω τοῦ καλυπτῆρος (l. καμπτῆρος) ἐν δεξιᾷ Μενέλαος ἦγεν. Sch. B. Leid. χάσμα ἐκ ῥύακος γεγενημένον. Apollon. Lex. ῥωχμὸς, ῥῆξις, ῥαγὰς, οἷον ῥηγμὸς, ἔκκοπὴ ὕδατος, vbi v. Villois. et Toll. v. Hesych. (in quo et ῥωγμὸς) Etymol. et Eustath. Erat autem ipsa via intra hoc, cauum, seu alueum torrentis; non vero cauum erat iuxta viam. Ceterum ῥωγμὸς quod in ed. Ern. legitur, scribebat Herodianus ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ζ.

ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ. ἀλὲν est Hesychio συναθροισθέν. in quo tamen asperatur vox ἁλὲν, quod etiam Ald. 2. innexerat. v. ad E, 823.

421. ἐξέῤῥηξεν ὁδοῖο. Schol. Vict. „Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ὁδοῦ. Et: χῶρον ἅπαντα. Ἀριστοφάνης χῶρον ἔνερθεν.

422. τῇ ῥ' εἶχεν. h. ἤλαυνεν. Aristarchus ᾗ ῥ' εἶχεν. Sch. A. Vict. τῇ ῥ' ἦρχεν Townl.

ἁματροχίας ἀλεείνων. De voce hac, ἁματροχία, Porphyrius in Schol. ad h. l. (quod et extat in Quaest. Hom. 4.) multa disputat contra Callimachum, (v. Fragm. CXXXV.) qui dixit pro ἴχνος, rotarum orbita. At ea est ἁρματροχία inf. 505 memorata. Contra ἁματροχία, ὁμοδρομία, vt h. l. est; idem notat αἰὲν ὁμοστιχάει O, 635. sicque in verbis Eumaei Od. O, 450 ἁματροχόωντα θύραζε. vbi etiam ὁμοτροχόωντα lectum est. Valde diserti in hac voce post Kusterum ad Suidam fuere viri docti laudd. ad Hesych. in his Valk. ad Ammon. p. 11. Accentum in vltima collocant multi ἁματροχιὰ, sicque in edd. receptum; laudatur pro eo φυταλιὰ, plus tamen

rationis habet — χία. Pluralis autem h. l. pro ſing. ἁματροχίαν. ἁματροχίας iam Apollon. interpretatur τὰς συνεμπτώσεις τῶν τροχῶν. eſſe τροχοὺς τοὺς δρόμους docuere alii, in his Porphyr. l. c. Etymol. etſi et alterum bene locum habere poteſt; cauet enim Menelaus τὰς τῶν τροχῶν συγκρούσεις.

423. 424. Turbat ſenſum Schol. B. V. quaſi Antilochus extra viam in ῥωχμὸν ſe commiſerit; enimuero, vt modo dictum, via ferebat per cauum illud a torrente factum; et Antilochus inflexo ſiniſtra paullulum curſu currebat, ἐδίωκε (τοὺς ἵππους.)

Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας. Ἀντίλοχον δὲ, Ald. 2. vitium. Euſtathius anguſtam viam inter duo ῥωχμοὺς eſſe ſtatuit, p. 1309, 15. 32. quod poetae verbis et ſententiis non minus aduerſatur.

424. ὀλίγον δὲ παρακλίνας „in alio παρακλινθείς" Schol. A. παρεκλίνας Lipſ. in quo Erneſti latere putabat παρεκκλίνας.

426. Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι. ἱππάζεσθαι hoc vno loco occurrit, et eſt ſimpliciter, currum agitare. At apud recentiores alio ſenſu, pro equitare. v. Pollux et Suidas.

ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους. Schol. B. ἄνω ἔχε, μὴ ἐπίκεισο, immo vero, retine. cohibe.

427. τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις. Townl. εὐρυτέρῃ πελάσσεις. videri poteſt ortum eſſe vitium a compendio ſcripturae: τοῦ παρ. niſi fuit περ. εὐρυτέρῃ περ ἐλάσσεις. quod et in Veneto eſt. Praeſtat tamen ad ſenſum vulgata. παρελάσσῃς Mori. nec male. παρελάσσαις Lipſ. Fuit quoque lectum παρελάσαι. (παρελάσσαι) Nam Schol. Vict. παρελάσαι. λείπει τὸ ἔσται. ὅταν παρέλθῃς τὸ στενὸν, ἔσται ταχέως εὐρυτέρα, ὥστε παρελάσαι. εὐρυτέρῃ. ἐν εὐρυτέρᾳ ὁδῷ παρελάσεις.

στεινωπὸς γὰρ ὁδός. Mori στεινωπός περ. laudat hemiſtichium Apollon. Lex. in στεινωπὸν ad Od. M, 234 τόπον στενόν. Nota vox ex Sophocl. Oed. R. et ſup. vſ.

416 et iam H, 143. Apparet autem fuisse ὁ et ἡ στεινωπός.

428. ἅρματι κύρσας. συμβαλὼν, συμπεσὼν, Schol. br. συῤῥάξας Schol. B. Est pro ἐγκύρσας, συγκύρσας, vt vs. 435 προσκρούσας.

430. ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς. προσποιούμενος μὴ ἀκούειν. Schol. B. Vict. Apud Hesychium apparet aliquem legisse οὐκ ἄξιον τι ἐοικὸς, h. e. πρέπον.

κέντρῳ ἐπισπέρχων scil. τοὺς ἵππους. σπεύδων.

431. ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται. ⊱ „πρὸς τὸ σχῆμα, quod οὖρα πέλονται, non, πέλεται" Schol. A.

οὖρα, τὰ ὁρμήματα. Schol. B. V. δίσκου ὁρμὴ, ἄφεσις. Schol. br. Etiam Hesych. οὖρα, ὁρμήματα. Idem tamen in ὅσσα δίσκου οὖρα. ὅσσα δίσκου οὔρια. voluit τὰ ὅρια pro ὅροι. vt et Etymol. accepit p. 642, 37. Eosdem sensus discordes vidimus sup. ad K, 351 ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται. et Od. Θ, 124 ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιϊν, τόσσον ὑπεκπροθέων. Infra 523 sunt δίσκουρα. ϝουρα scribit Bentl. At v. Excurs. ad T. p. 764.

δίσκου κατωμαδίοιο. Schol. B. Vict. τοῦ κατὰ τῶν ὤμων φερομένου (emissi, Schol. Vict. βαλλομένου) ἄνωθεν γὰρ αὐτὸν ῥίπτουσι. scilicet, reducta in humerum manu, κατωμαδόν. discus enim ad humerum adductus, colligendarum virium caussa, proiicitur.

432. ὅν τ' αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνήρ. Clarke: „ὅν τ', quem scilicet." At hoc non necesse: ὅντε est ὃν, nec quicquam aliud.

πειρώμενος ἥβης. Schol. br. ἀκμῆς, bene. Barnes laudat O, 359 σθένεος πειρώμενος. add. Od. Φ, 282. et absolute πειρώμενος Il. Π, 590.

433. αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω. αἱ δ' — Ἀτρείδεω. Bentl. emendat οἱ δ' ex vs. 446. οἱ δὲ ἄνακτος. Atqui Menelai bigarum altera equa erat ἡ Αἴθη, alter ὁ Πόδαργος. Nec aliter quam αἱ δ' recitat Apollon. Lex. in ἠρώησαν. ἀνεχώρησαν. versu laudato.

434. αὐτὸς γὰρ ἑκών. manifeſtum vitium γαρ ϝεκων Bentl. corrigit τε ϝεκων. fuit puto αὐτὸς δὲ ἑκών. μεθέηκεν ἐλαύνειν. e ſollenni more expectabas ἐλαύνων.

436. δίφρους τ' ἀνατρέψειαν Vrat. A. Erneſti: „quod pronuntiandum (immo ſcribendum) ἀντρέψειαν. eaque eſt vera lectio. Currus non ἀναστρέφονται, ſed ἀνατρέπονται, cum confringuntur e concurſu. Sic igitur poſt haec locus hic exprimendus erit.“ Sane malim et ipſe ἀντρέψειαν legi; et ſexcenties ita eſſe permutatas voces στρέψαι et τρέψαι fuit notatum. Nusquam tamen ſcriptura variat; et videntur verba ipſo vſu promiſcua fuiſſe. Etiam Heſych. ἀναστρέφειν, ἀνατρέπειν et altero loco ἀνατρέπειν, ἀναστρέφειν habet. Supra P, 58 de planta virenti e ſolo euulſa expectabas ἐκτρέπεσθαι; eſt tamen, ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ, ſine vlla varietate.

436. 7. κατὰ δ' αὐτοὶ ἐν κονίῃσι πέσοιεν. Remittit Clarke ad N, 508. vbi eſt ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ. hoc tamen ſaepe iam vidimus, vt Δ, 482. et al. pro ἐμπεσεῖν τῇ κόνιϊ, vel κόνει.

439. οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος. vt Γ, 365 Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Et X, 15 de Apolline θεῶν ὀλοώτατε πάντων. dictum pro κακοῦργος. qui gaudet malis alienis. Abeſt verſus a Vrat. b.

440. ἔρρε. De h. v. ad Θ, 164.

φάμεν „ἔφαμεν.“ Sch. A. non recte habuimus te pro homine prudente, οὐκ ἐτύμως, cum nunc tam ſtolide agas et nos vtrumque in ſummum discrimen adducas.

441. ἀλλ' οὐ μὰν — „Videtur prouerbii loco dictum in eos, qui non facile, non ſine graui labore ac difficultate conſequi poſſent quod peterent etc.“ Ern. Non memor vir doctus eorum quae inf. 581 memorantur. Sane Euſtath. qui ipſi videtur hoc innuere: Πρὸς τὸν μὴ δίχα ὅρκου ἀποισόμενον, ὃ θέλῃ, ῥηθήσεται· ἀλλ' οὐ μάν. At hoc Euſtathio familiare eſt, vt Homerica dicta et formas in vulgarem vſum vertat, et doceat quo-

modo aliquis etiamnum aliquo dicto vel ſententia vti poſſit; nec id pro interpretatione eſt habendum.

ἄτερ ὅρκου οἴσῃ. interponit Vrat. b. *ὅρκου γ' οἴσῃ.* vn. Vindob. *οἴσει* et *οὐ μέν.*

444. *Φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γυῖα καμόντα. Φθήσονται*, quod tuentur codd. legitur inde ab H. Stephano. At Sch. br. *φθίσονται.* Sicque erat editum in Flor. Aldd. Turn. mutatum a Stephano ex ed. Rom. et Euſtathio, qui *φθήσονται* laudat et a *φθῶ*, vel *φθῆμι*, pro *φθάνω*, deducit, vt ſit dictum velut *φθάνουσι καμόντες*, anteuertunt alios, deficiendo *prius*, *deficient: πόδες καὶ γοῦνα φθήσονται καμόντα τούτοισι (πρὶν) ἢ ὑμῖν.* Sic quoque Ern. conſtituit. Euſtath. paria iam attulerat p. 886, 47. ad Λ, 820. vbi eſt *ἢ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες.* Fatendum tamen, ſenſui non minus accommodatum eſſe *φθίσονται*, grauiore verbo iracundiae conſentaneo, *peribunt*, *deficient*, vires. Legitur hoc quoque in Vrat. b. *φθίσσονται* Vrat. A. *φθίσονται* etiam vn. Vindob. Et *φθήσονται* eodem ſenſu acceptum eſſe video. Nam Heſych. *φθήσονται, διαφθαρήσονται.* Et fuit etiam *φθέω. φθῶ. φθείρω.*

445. *ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.* Schol. B. *στέρονται. ἐνδεεῖς εἰσι καὶ χρείαν ἔχουσιν ἥβης.* Schol. Vict. „*στέρονται. οἱ δὲ γλωσσογράφοι, μέμφονται.* De his iam memoratum eſt ad Λ, 704.

446. 447. Sunt merae repetitiones vſſ. 416. 417. et videntur inde huc eſſe translati; praeter neceſſitatem. *ὑποδδείσαντες* etiam hic in aliis non minus bene *ὑποδείσαντες* ſcribitur.

448. *ἐν ἀγῶνι καθήμενοι.* de conſeſſu ſpectantium v. ſup. 258.

449. *τοὶ δὲ πέτοντο.* Barocc. Vrat. b. d. *οἱ δὲ* vt ſup. in eodem vſ. 372.

450. Cur Idomeneus prae reliquis omnibus has partes in carmine habeat, ratio idonea quaeritur. Ait Schol. B. V. *ἀγωνιᾷ διὰ τὸν φίλον* ſcil. Merionen, qui eſt inter certantes.

452. τεῖο δ', ἄνευθεν ἐόντος, non χωρὶς, sed μακρὰν ἀπόντος ἡνιόχου, vt Schol. B. recte, cum Schol. Vict.

454. ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον Φοίνιξ ἦν, ἐν δὲ μ. ⸎ „quod sic loqui amat Homerus, τὸ ἄλλο τόσον, ἀντὶ τοῦ· τὸ παρὰ μικρόν. ἀντὶ τοῦ, ὃς τὸ μὲν λοιπὸν σῶμα" Schol. A. τὸ ἄλλο ὅλον σῶμα etiam Schol. br. At Schol. B. post ἀντὶ τοῦ ὅλον, (excidit παρὰ μικρὸν) addit: οὕτω γάρ φησι πρὸς τὰ παρ' ὀλίγον τετελεσμένα. (pleniora dat Eustath. p. 1310, 12.)

Iam autem porro Schol. B. „οἱ δὲ γλωσσογράφοι, ἀντὶ τοῦ, σῶμα." Sic quoque Schol. Vict. Eustath. p. 1310, 18. et Hesych. ex interpretatione. Similia vidimus sup. X, 322 τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον. vbi iam declaratum est, ellipticam esse orationem pro: ἐπὶ τόσον, ἐφ' ὅσον οὔ. h. e. πλὴν ᾗ.

Apollon. Lex. in Φοίνιξ — σημαίνει καὶ τὸν πυῤῥὸν τῷ χρώματι· „τὸ μὲν ἄλλο δέμας Φοίνιξ ἦν." vt alterutrum pro glossemate habendum sit. Φοινικοῦς est ap. Suidam.

Tandem Chamaeleon obseruat in Schol. B. V. tales equos (qui fului sint fronte candida) esse optimos; etiam in Eustathio. ὃς τὸ μὲν, vn. Vindob. ὥς.

455. λευκὸν σῆμα τέτυκτο. „Ἰακῶς Ἀρίσταρχος" Schol. A. Sicque Harlei. Mosc. 2. Vrat. A. pro vulgato: σῆμ' ἐτέτυκτο.

ἠΰτε μήνη. μήνης Vrat. d, vn. Vindob.

458. οἶος ἐγὼ ἵππους αὐγάζομαι, ἦε καὶ ὑμεῖς," αὐγάζομαι hoc vno loco legitur; itaque grammatici exponunt, Apollon. Lex. ὁρῶ. Schol. br. Etymol. θεωρῶ. Hesych. βλέπω. Ab aliis verbum satis est frequentatum.

459. ἄλλοι μὲν δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι, ⸎ „πρὸς τὸ παροίτεροι. ὅτι τοπικῶς, ἀντὶ τοῦ πρότεροι κατὰ τὸν δρόμον" Schol. B. „παροίτεροι παρὰ τὸ πάρος, ἵν' ᾖ οἱ πρότεροι. καὶ πλεονάζει τὸ ῑ, ὡς ἐν τῷ, μυχοίτατος. (Od. Φ, 146.) οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πάροιθεν, τοπικῶς. Similia Eustath. Petiit hinc παροίτατος pro πρότερος Apollon. Arg. I, 910. vbi Schol. aduocat h. v. Infra 498 est:

γνώσεσθε — οἵ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν. Et ſpectat huc gloſſa Apollonii Lex. h. v. et Heſychii: μᾶλλον ἔμπροσθεν προάγοντες. vnde Schol. br. μᾶλλον ἔμπροσθεν, ſine vltima voce. Eſt quoque diſertum Scholion in Etymologo. Nihil tamen tritius eſſe videtur, quam voces ſpatium loci et temporis deſignantes inter ſe permutari et permutari poſſe ac debere.

460. ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται. Φαίνεται. vid. ad P, 213. Barnes: „γρ. μ' ἰνδάλλεται" perperam.

αἱ δέ που αὐτοῦ. Moſc. 2. αἱ δέ που αὐταί. Vrat. A. οἱ δέ που αὐτοί.

461. αἵ κεῖσέ γε Φέρτεραι ἦσαν. „Zenodotus et Ariſtophanes: αἱ κεῖθί γε Φ. καί ἐστιν ἀναλογώτερον" Schol. A. vt ſit, *ibi. inibi.* At κεῖσέ γε ſorte doctius, *illuc, vsque ad. huc vsque. adhuc.* Conſentit Schol. Vict. ἐκεῖσε, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, πορευόμεναι. ἔστι δὲ ὡς τό· τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν. (Δ, 455) ἀντὶ τοῦ, τηλόθι. καί, Κύπρονδε (Λ, 21. πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος.)

462. ἤτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας· νῦν δ' οὔπη δύναμαι ἰδέειν, πάντη δέ μοι ὄσσε παπταίνετον — Si ita interpunxeris, expedita eſt oratio, ἤτοι γὰρ τάς, h. ταύτας, — νῦν δὲ οὔπη δύναμαι ἰδεῖν (αὐτάς). Sicque admodum ſe commendat lectio Aldd. 1. 2. τὰ πρῶτα. Aliter tamen interpunxere alii: nam Schol. A. ait abundare δὲ, in νῦν δ' οὔπη δύναμαι. Neceſſe eſt, vt τὰς acceperint pro ἃς πρῶτα ἴδον, νῦν οὔπη δύναμαι ἰδέειν. Et ſic Schol. A. alterum reddit: ἃς τὸ πρῶτον ἴδον καμπτούσας, νῦν οὐ δύναμαι ἰδεῖν. Omittunt quoque δ' et ſcribunt: νῦν οὔπω δύναμαι, Turneb. et Stephanus.

πρῶτα δ' ἴδον Lipſ. perperam. πρῶτον ἴδον Vrat. A. qui etiam: περὶ τέρμα μολούσας.

463. νῦν δ' οὔπη δύναμαι ἰδέειν. Ita iam ed. Rom. et Euſtath. non οὔπω, quod ceteras edd. inſedit, et Schol. br. νῦν δ' οὔπω, νῦν δ' οὐδαμῶς, ipſumque Ven. A. B. Vict. At Schol. A. οὕτως διὰ τοῦ η. νῦν δ' οὔπη. Ἀριστοφάνης. idem habet alterum Schol. A. praefixum,

idemque praeferunt Schol. B. Vict. *τὸ γάρ πη τὴν εἰς τόπον δηλοῖ σχέσιν. nuspiam, nullibi.* Habent quoque *οὔπη* codd. Harl. Townl. Mosc. 2.

464. *πάντη δέ μοι ὄσσε Τρωϊκὸν ἂν πεδίον παπταίνετον εἰςορόωντι.* Scripsi *ἂν πεδίον,* vt alibi quoque vt E, 87. 96. vid. ad Θ, 441.

παπταίνετον. Schol. A. „*αἱ Ἀριστάρχου.*" Quid igitur alii legerunt? an *παπταίνουσ'*? Immo vero, quod me docet Schol. Townl. *παπταίνεται.* Atqui, si recte memini, nusquam alibi medium occurrit in Homericis.

εἰςορόωντε Vrat. A. vt ad *ὄσσε* referatur.

465. *ἠὲ τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη — ἠὲ* molestum est, *seu.* Itaque Eustath. alterum *ἢ* desiderabat, et Bentl. cum etiam hiatum animaduerteret post *ἡνία,* coniiciebat: *ἠὲ τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνί', ἢ οὐδὲ δυνάσθη.* cui medelae praeferam ipsum naeuum versus; inprimis cum in *θέσει* occurrat hiatus. Facile autem alterum *ἢ* animo suppleas: seu aliud malum ei accidit.

φύγεν ἡνία Barocc. Vrat. d.

οὐδ' ἐδυνάσθη Lips. Townl. vn. Vindob.

466. *εὖ σχεθέειν, τοὺς ἵππους, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξαι. ἀπέτυχε τοῦ ἑλίξαι καὶ συστρέψαι τοὺς ἵππους.* Sch. B. V.

467. *σὺν δ' ἅρματα ἆξαι.* Schol. A. „*γρ. κατά δ' ἅρματα ἆξαι.* sicque Harl. Townl. Mosc. 2.

VII. 467. 468. inuerso ordine leguntur in Vrat. d.

468. *αἱ δ' ἐξηρώησαν.* Schol. B. *ἔξω τοῦ δρόμου ὥρμησαν, κουφισθεῖσαι τοῦ ἡνιόχου.* Apollon. Lex. *ἐξηρώησαν. ἐξώρμησαν.* vnde emendatum in Hesychio *ἐξήρησαν* iam a Bentleio.

ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν. Eustathius: *ἀντὶ τοῦ, προεθυμήθησαν, ἢ καὶ, ἐθυμώθησαν αἱ ἵπποι.* ita vero *θυμὸς ἔλαβε μένος.* equi sunt efferati; verum et alterum vsum habet: *τὸ μένος, λαμβάνει, ἀναλαμβάνει, κατέλαβε, θυμὸν,* ira inuadit animum, vt X, 312 *μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου.* et sic saepe *μένος* pro ira, furore vt de

Achille A, 103 *μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο.*

469. *ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες.* al. *ὔμμες* cum Townl.

471. *Αἰτωλὸς γενεὴν — ἀθετεῖται (ὁ στίχος) ὡς ληρώδης*, addit Schol. Vict. quia *τὸ ἐπεξηγεῖσθαι* poetae conuenit, non autem perſonae herois loquentis, aut, vt Schol. B. V. aiunt, quia abſurdum eſt, ſub finem carminis declarari, cuias Diomedes ſit: *διασαφεῖν ἐθέλει τὸν προγνωσθέντα Διομήδην.*

472. *Τυδέος ἱπποδάμου υἱός. ἱππομάχου* Vrat. A. et *ἱπποδάμοιο παῖς* Lipſ. quod cum Erneſtio praeferam.

473. *τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένισπεν.* Cant. *ἐνένιπτεν*, perpetua variatione, de qua Erneſti quoque monuit ad O, 546. *ἐνέειπεν* Townl. Vrat. A. *ἐνένιπεν* Vrat. d. et b. vitio ſollenni.

Ceterum quod Aiaci Oilei f. repente mores tantopere aſperos tribuit poeta, mirationem facit; nam per totum carmen mores et indolem Aiacis aut omnino non attigerat, aut eum animo concordem alteri Aiaci et ſagittando eximium exhibuerat; infra in curſu vincitur, quia Minerua Vlyſſi fauet. Ex hoc tamen ductum videtur in Odyſſea, quod Minerua inter alios Achiuos, quibus iraſcebatur, Aiaci potiſſimum infeſta eſt; nam Caſſandrae illatum ſtuprum ſeriorum inuentum eſſe videtur. Nec magis cauſſa apparet indignationis erga Idomeneum; non enim ſtudio aliquo praecipuo Eumelum amplexus eſſe alibi narratur, nec eum cognatione attigiſſe. Non autem probatur in poeta, quicquid ille ſine cauſſa probabili comminiſcitur. Facilius contra ex h. l. conſtitui poterat Aiacis ingenium in proteruia quam in naufragio retinet. Schol. Vict. *πρόγλωσσος ἀεὶ καὶ θρασὺς Αἴας. καὶ νῦν τὸ ἴδιον νόσημα φυσικῶς ἑτέρῳ ἐπιτίθησι. διὸ ἐπὶ τῆς γλώσσης κολάζεται νῦν τε καὶ ἐν τῷ ναυαγίῳ.* Memorantur eadem a Schol. A. et B. alio loco, ad vſ. 479. Et ad vſ. 476 quaeſtionem attingit Schol. B. his verbis: *ἀγροικώδης μὲν ἡ λοιδορία, ἀλλὰ μιμεῖται διαθέσεις τῶν θεατῶν.* (hocne eſt: ingenia ſpectantium qui variis ſtu-

diis distrahuntur? an, qui diuersis moribus sunt?) δέδονται γὰρ τὸ ποιητῇ, πᾶν εἶδος ἔργων καὶ λόγων διαγράψαι.

474. Ἰδομεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; Schol. A. λαβρεύεαι. πολυλογεῖς. ἢ προγλωσσεύῃ, assumto in notionem τῷ πάρος, vt et in Apollon. Lex. vbi Apioni tribuitur interpretatio et in Hesychio. add. Eustath. Vim vocis melius declarant Schol. B. et Vict. λάβρως, καὶ οὐ μετὰ σκέψεως (Vict. μετ' ἐπιστάσεως) λαλεῖς. Apud Nicandr. Alexiph. 160 est λαβράζεσθαι, vbi v. Schol. Supplendum est, λαβρεύεσθαι ἔπεσι impetuosum, praecipitem esse, dictis. De λάβρος v. ad B, 148. generalior notio redditur in Schol. br. προπετεύεις.

πάρος secundum ea, quae memorata sunt, est πρὸ, πρὸ τῶν ἄλλων.] praecipitanter. Redditur in versione: cŏntinuo. Ita πάρος λαβρεύεαι esset dictum, vt: πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις Σ, 425. et A, 553 καὶ λίην σε πάρος γ' οὐκ εἴρομαι. Hoc sensu accepere, qui legerunt λαβρεύεο, vt apud Plutarch. de aud. poet. p. 35 B. quo loco ille morem obiurgandi probat, dum non corporis, sed animi vitia exprobrantur; vt iterum mox vs. 483. Quod pro β scribitur passim υ, λαυρεύεαι, vix dignum memoratu.

αἱ δέ τ' ἄνευθεν. Townl. αἱ δ' ἔτ' ἄνευθεν.

475. ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται. — „ὅτι διὰ πολλοῦ πεδίου· καὶ ὅτι δίωνται, ὡς λάβωνται." Schol. A. Non assequor, quomodo δίωνται legi potuerit. Suspicor Scholion translatum esse ex P, 110 vbi eadem narrata sunt. Legitur tamen δίωνται in Cant. quoque.

Ferri poterat δίονται, quandoquidem vbique variant δίω et δίημι. δίενται, δίονται. et δίω idem esse quod διώκω, identidem notatur: v. sup. ad M, 276. Σ, 162. Etiam ad h. l. Schol. A. eadem obseruat, et addit: τρὶς περὶ ἄστυ δίον, X, 251. et κνώδαλον, ὅττι δίοιτο, ita legerat Od. P, 317. Attexam hinc alia de δίημι. vnde δίενται h. l. quod ceteri habent, et ipse Venetus A. et ἐνδίεσαν Σ, 584. Etiam Eustath. et Apollon. Lex. δίενται, διώκουσι. Hesych. δίενται. δίονται. δίωνται.

At Schol. br. miro modo: δέονται. ἐνδεεῖς ὑπάρχουσι. necesse est, vt ille legerit: πολέος πεδίοιο δέονται, magno spatio adhuc indigent, h. e. absunt Diomedis bigae.

πολέος Vrat. d.

476. νεώτατος — τοσοῦτον. pro τόσον, οὕτως νέος, ὥςτε δέρκεσθαι ὀξυτέρως τῶν ἄλλων. hoc per inuersionem extulit prae ira.

477. οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε. nihil monitum video de iunctura: ὄσσε ἐκδέρκεται, praeterquam ab Ernestio, qui ex hoc ipso exemplo, et ex N, 435 θέλξας ὄσσε φαεινά, patere monet, ὄσσε genere neutro plurali dici, quandoquidem singularis verbi adiicitur. Repugnat tamen hoc omni analogiae; et τὼ ὄσσε aliquoties in Homero occurrunt. Bentl. coni. δέρκεται ὄμμα. Mihi videbatur lenius fore: ἐκδέρκεαι ὄσσε. quarto casu pro tertio: nec sane oculis cernis acutissime, h. e. acutius, quam alii omnes. Memorabilis lectio est in Lips. et vno Vindob. ἐκδέρκετον ὄσσε. Sane quidem sollenne est δέρκομαι. docet tamen ἔδρακον, δέδορκα, etiam τὸ, δέρκω, fuisse.

ἐκδέρκεται. Barnes: „γρ. κεφαλῆς ἐκ δέρκεται" quod et ipse praeferam.

478. ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. Schol. Vict. ἐμφαντικῶς μετήνεγκεν ἀπὸ τῶν λάβρως ἐσθιόντων. v. sup. ad 474.

479. λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι. — „ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖος, et quod aliena sunt, illa: πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι, nam nec iis principibus proprium hoc ac praecipuum vt possint loquaces esse." Schol. A. Scilicet iunxere: πάρα γὰρ καὶ scil. εἰς τὸ λαβρεύεσθαι. Hoc vero est calumniari; nam sensus est; non decet te multa blaterare, quia adsunt, quibus verecundiam debes, cum loco, aetate, auctoritate praestent. Ex Schol. Vict. apparet, alios iunxisse cum vs. 477. οὐδέ τοι ὀξύτερον κεφαλῆς· (ita enim verba recitat) πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες. (qui visu praestent.) additur tamen: superlatiuo non posse comparatiuum subiici;

καὶ πῶς δύναται ὑπερθετικῷ ἐπῆχθαι συγκριτικόν; At enim versus damnandus est alia de caussa. Manifestum est eum insertum esse rhapsodi inepta opera, ad explendam sententiam. Nam οὐδέ τί σε χρὴ, supplebatur ex antecedentibus, λαβρεύεσθαι. Nunc autem fuit, qui versum subiiceret priori hemistichio tolerabilem, altera parte otiosum.

Ceterum vocem λαβραγόρας non minus, quam λαβρεύεσθαι vs. 474 notant grammatici. Optime Schol. br. προπετῆ ἐν τοῖς λόγοις. λάβροι παγγλωσσίᾳ, h. e. γλώσσῃ, sunt apud Pindar. Ol. II, 156. In vn. Vind. λαβρογόρην, eodem vitio quo in Suida: λαβρογόρην, σφοδρῶς δημογοροῦντα. immo δημηγοροῦντα.

τ' interponunt: λαβραγόρην τ' ἔμεναι Townl. et Stobensis Serm. XXXVI p. 217. sunt enim vss. 478. 9. in titulo περὶ βραχυλογίας.

πάρα Schol. A. monet esse acuendum, τὸ δὲ πάρα, ἀντὶ τοῦ· πάρεισι. διὸ τὴν πρώτην ὀξυτονητέον· (ergo παρά?) ὁμοίως τῷ· παρὰ δ' ἀνὴρ ὃς καταθήσει. (Od. Π, 45) An excidit οὐ? contrarium vtique esset communi doctrinae.

ἀμείνονες. Harlei. ἀμύμονες.

480. ἵπποι δ' αὗται ἔασι παροίτεραι. Miror hiatum neminem offendisse, quum ipse loquendi vsus doceret legendum esse αὐταὶ, quod nunc et prolatum est e codd. constatque auctoritate Veneti A. Townl. vn. Vindob. Aberrant alii. Lips. αὗται. Vrat. A. αὗται. Vrat. b. αὗται. Mori αὗται. at hoc in Homero non occurrit; nec αὐταὶ aliter licet accipere quam: *ipsae equae sunt ceteris anteriores, quae. αὐταὶ ἐκεῖναι, αἵ.*

ἔασσι vitium Ald. 2. et sequ.

παροίτεραι receptum erat a Wolfio ex auctoritate Ernestii, quia feminino genere libentius vtuntur poetae; vti mox 487. Probat quoque Bentl. Et est — ραι in Mosc. 2. etsi αὗτε seruat, tum in Vrat. A. b. Vict. Et erat παροίτεραι recepta lectio Flor. Aldd. donec ex ed. Rom. mutatum est in παροίτεροι a Turn. Steph. Mirum

hoc ipsum in Veneto legi, qui tamen αυται habet. In eodem erat stigme ⸖ praefixa; sed Scholion excidit. quod suspicor fuisse idem, quod in Vict. est: παροίτεραι, τοπικῶς. et mox τὸ πάρος περ, χρονικῶς.

481. ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε. ⸖ quod εὔληρα hoc vno loco dixit τὰς ἡνίας. Sch. A. Addit Sch. B. et V. ὅτι Ἡρωδιανὸς (Vict. Παριανὸς) καὶ ἐπὶ ἱματίου (f. ἱμάντος) καὶ ἐπὶ δεσμοῦ τίθεσθαί φησι τὴν λέξιν. Ἔστι δὲ παρὰ τὸ εἰλῶ εἴληρα καὶ εὔληρα, δηλοῖ δὲ τὰ ἡνία. Praefuit Apollon. Lex. — οἱονεὶ εἴληρα. ἀπὸ τοῦ περιειλεῖσθαι τοὺς ἱμάντας χερσὶ τῶν ἡνιόχων. et ex eo Hesych. Sane ab εἰλέω recte duci videtur. Praeferam tamen expositionem Etymologi: τὰ ἡνία, τὰ εἰλοῦντα καὶ συνέχοντα τὰ ὑποζύγια. Idem notat ab Epicharmo dicta esse αὔληρα (quod et in Hesychio occurrit) ἵν' ᾖ τὰ ἐπιμήκη. (an excidit ἡνία?) Malim αὔληρα pro alia pronuntiatione τοῦ εὔληρα habere. Ceterum facile est ad intelligendum cum ducta haec sint ab εἰλέω, quod fuit Homerica aetate ϝειλεω, fuisse quoque ϝειληρα.

βεβήκει Vrat. A. b. non bene; et contra temporum legem. Est enim, *incedit*, inuehitur.

483. Αἶαν, νεῖκος ἄριστε. Ita legebat Aristarchus, docente Schol. A. et Vict. ex sollenni poetae vsu ac more. sicque codd. Barocc. Mori. Vrat. A. Lips. et Hesych. Vulgatum erat νείκει ἄριστε. quod codd. aliis insidet, etiam Veneto; et edd. Plutarchi de aud. poet. p. 35 B.

In Harlei. et Mosc. 2. erat νείκη. forte antiquius fuit νεῖκε' ἄριστε. ex quo natum νείκει.

κακοφραδὲς, κακολόγε, κακὰ ἐπιλογιζόμενε. Schol. B. Male prius; nam deducta adiectiua haec in φραδής sunt a φράζομαι, delibero, cogito, consulto, non a φράζω, dico. Ita ἀφραδής, inconsultus, stolidus, et hinc deducta saepe in Homericis occurrunt.

ἄλλα τε πάντα δεύεαι Ἀργείων. requiri videtur δὲ, nam est: iurgiis nectendis praestas, at in aliis omnibus rebus inferior es Achiuis. Saltem ἄλλα γε praestet.

Porro haud vno modo iungi et interpungi poteſt. Praeſtare mihi videtur Αἶαν, — δεῦρό νυν, vt omnia reliqua ſint in medio; hoc modo: Αἶαν, νεῖκε' ἄριστε, κακοφραδὲς, (ἄλλα δὲ πάντα δεύεαι 'Αργείων, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής:) δεῦρό νυν.

δεύεαι 'Αργείων. ἐπιδεύεαι, vt inf. 670. cf. dicta ad E, 636. N, 310. P, 142.

485. δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος. — „quod δεῦρο pro ἄγε et quod νυν corripiendum." Schol. A. Paria Vict. Sane conuenit vſu pari; eſt tamen, *huc vtique*. Iungitur quoque, δεῦρ' ἄγε. In Photii Lex. Mſ. laudatur: εἰ δ' ἄγε νῦν. Schol. Ariſtoph. Equ. 788. et Acharn. 771. et iterum ad Nub. 744. δεῦρό γε νῦν. Heſych. δεῦρο νυνὶ τρ. Verum haec leuia ſunt; grauius eſt,

περιδώμεθον. Schol. A. „τὸ δὲ περιδώμεθόν ἐστιν ἄν, ἐπεὶ δηλοῖ τὸ, συνθήκας ποιησώμεθα" addunt Schol. B. V. συνθώμεθα· καὶ λείπει ἡ, περὶ, εἰς τὸ, τρίποδα. Simili modo certatim reddunt alii, hic et altero loco, Od. Ψ, 78 αὐτὰρ ἐγὼ ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, in his Apollon. Lex. Heſych. Suid. Schol. br. Laudantur porro loca Ariſtoph. Equ. 788 ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι. add. Nub. 644 cum Schol. Acharn. 1114. Plura ſunt ap. Suidam in περίδου, vnde petiere alii, etiam Stephanus in Lex. v. Notas ad Heſych. in περιδώμεθα et in δεῦρο. θῶμεν στοίχημα vulgo nunc id dici, ait Euſtath. p. 1312, 21. ex στοιχεῖν, συνθέσθαι. quam vocem Heſych. habet. Haec quidem grammatici. Nemo tamen docet, quomodo περιδόσθαι περί τινος eſſe poſſit paciſci, ſe oppignorare, παραβάλλεσθαι, h. e. pignore vel depoſito certare. Alienum eſt, quod idem cum aliis etiam Schol. Ariſtoph. affert, eſſe a δέειν, obligare, δεσμηθῶμεν συνθήκας. Verum ſubſtituendum eſt: δόσθαι ὅρκον περὶ τρίποδος ἢ λέβητος, tanquam ſponſione ſeu ſacramento iurare, ſi res ita ſe non habeat, tripodem ſe, ſeu lebetem, poenae loco eſſe daturum, ἀποτίνειν. Dici autem δοῦναι ὅρκια, quod ſerius fuit, δοῦναι πίστιν, patet

Odyſſ. T, 303 ἵμπης δέ τοι ὅρκια δώσω. Apud Euſtath. ad h. l. p. 1939, 6. ſuppletur περί τινος δοῦναι λόγον ἢ συνθήκας. vix ſatis commode. - Simile eſt quod ſupra vidimus X, 254 ἐπιδόσθαι, quod erat δόσθαι θεοὺς μάρτυρας ἐπὶ τούτῳ.

Cum metri iniuria legerunt nonnulli: περιδώμεθα ἠὲ λ. ſic Barocc. Harl. Townl. vn. Vindob. et Schol. Ariſtoph. l. l.

486. ἵστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω. „quod ἵστορα pro μάρτυρα, οἷον συνθηκοφύλακα" Schol. A. B. V. Schol. Apollonii Arg. IV, 1557. Vocem iam vidimus Σ, 501 ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. Per διαιτητὴν exponunt alii, ipſe Valk. ad Ammon. p. 64.

487. ὁππότεραι πρόσθ' ἵπποι. ὁππότεροι Vrat. d. Ald. 2. cum ſeqq. rediit ad ὁππότεραι Stephanus. cf. ad 480.

ἵνα γνοίῃς ἀποτίνων. ἵνα τὸ ἐπιτίμιον διδοὺς, γνῷς. ζημιούμενος. Schol. A. B. ſcilicet ſoluto dato eo, quod pignoris loco depoſitum erat.

γνώῃς Barocc. Vrat. d. et Vict. cum Schol.

490. καί νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν, antiqua forma, προτέρω γένετο pro προέβη. Etiam Sch. B. ἀντὶ τοῦ· εἰς τοὔμπροσθεν, εἰς μείζω, προέβη τὰ τῆς ἔριδος. comtius quam Schol. Vict. εἰς τοὔμπροσθεν ἂν διέβη τὰ τῆς ἔριδος. Expreſſit locum Apollon. Arg. I, 492. 3.

491. ἀνίσταιτο καὶ φάτο μῦθον. „ἐν ἄλλῳ· καὶ κατέρυκεν" Schol. A.

492. 493. μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν, Αἶαν Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς. Harlei. ἀμείβεσθε· quod probari poteſt, quia eſt αμειβεσθε ſεπεεσσι.

Αἶαν Ἰδομενεῦ τε. Nonnulli Αἶαν τ' Ἰδομενεῦ. referente Barnes. vt ſyllaba producatur; nam eſſe breuem meminimus Αἶαν ἁμαρτοεπές. etſi exempla nonnulla ſyllabae extremae in θέσει quoque productae vidimus.

At κακοῖς, quod ſubiicitur, vt ſit χαλεποῖς ἐπέεσσι κακοῖς, vix ferri poteſt. Licet reponere κακῶς, quod vi-

deo quoque a Iortino (*Tracts* To. II p. 71) esse in medium allatum; legitur quoque in Vrat. A. Verum totus versus insititio admodum similis est.

494. καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον. *et vos alii succensetis, qui.* Habet νεμεσᾶτον pro imperatiuo Eustathius. Desiderabam νεμεσῶτον, optatiuum, νεμεσάοιτον ἄν. Nisi est subiunctiuus.

ὅ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Cant. ῥέξοι. hocque erat in Flor. et Ald. 1. Successit ῥέζοι in Ald. 2. ῥέζῃ vn. Vindob.

495. ἀλλ' ὑμεῖς — καθοράασθε. Lips. cum vno Vindob. καθοράασθον. ad Aiacem et Idomeneum: non male, etiam Ernestio iudice.

497. γνώσεσθε ἕκαστος. ἕκαστοι Vrat. A.

498. οἳ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν. οἱ τὸ πάροιθεν Flor. Aldd. nec emendatum, nisi a Turnebo ex ed. Rom. Ernesti modum Graecorum (admodum vulgarem) obseruare iubet, γνώσεσθε ἵππους οἳ pro γνώσεσθε, οἱ ἵπποι, qui et remittit ad Υ, 310. 311.

500. μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν. μάστι esse pro μάστιϊ, ex μάστις, ιος, in aperto est, quo fit vt syllaba producatur. Schol. A. ait: Ἰωνικῶς, ὡς Θέτι. ergo et haec, Θέτις, Θέτιος. Erat tamen in edd. ante Barnes μάστιγι, metro vitiato, etiam in codd. ipso Townl. Nunc satis constat, μάστις, μάστιν, fuisse, vel ex Hesychio. μάστιν Aeolice dici ait Apollon. Lex. ad Od. Ο, 182. μάστιε, μαστίεται, quae inde ducta sunt, iam vidimus Ρ, 622. Υ, 171. Suidam perperam tradere, μάστι esse per apocopen (scil. ex μάστιγι, quod et Schol. Vict. censebat) dictum, notauit Ernesti. Eustathius comparat μῆτι sup. 315 et Bentl. addit κνῆστι Λ, 639. laudatque Stephan. Byz. in Χίος.

κατωμαδὸν, κατὰ τῶν ὤμων τῶν ἵππων τὴν μάστιγα ἐπαίρων Schol. B. Sup. 431 erat δίσκος κατωμάδιος, vbi vide. Vocem iam vidimus Ο, 352 notarunt eam Apollon. Hesych. Etymol.

οἱ δέ οἱ ἵπποι. Vrat. A. etiam h. l. αἱ δέ οἱ. at sequitur nunc πρήσσοντε.

501. ὑψόσ' ἀειρέσθην. Schol. Vict. et B. τοῦτο πρὸς τὸ ἁβρὸν (Vict. γαῦρον) καὶ τὸ τῶν ποδῶν εὔρυθμον.

502. αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον. improprie dici κονίης ῥαθάμιγγες videntur, cum nullius humoris mentio sit, vt in aliis locis, sanguine admixto pulveri, vt Λ, 535. 6. Υ, 500. 501. vix enim spuma puluери admixta adspergere aurigam potuit.

αἰεὶ δ' — Hesych. αἰεὶ — καὶ τὸ ἐν βραχεῖ χρόνῳ· συνεχές. αἰεὶ δ' ἡνιόχοιο. Schol. Vict. addit alterum: αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο· ex A, 52. Idem ἀεὶ scribit vtroque loco. Alia idem cum Schol. B. adiicit: ἡνίοχον, τὸν Διομήδην. ὡς· θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες Ἕκτορα (Θ, 89.) τί οὖν ἄτοπον, εἰ καὶ τοὺς ἡνιόχους ἱππῆας ἐν τῇ Λ. καλεῖ· (Λ, 151.) Discrimen ergo fuit in vsu vocis inter eos, qui currus bellicos agitabant adstante in curru pugnatore, παραστάτῃ, non autem is, qui curru certabat.

503. ἅρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε. Aliter nunc dicta πεπυκασμένα quam B, 777 ἅρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων, obducta velis. Sane πυκάζειν πυκνοῦν. σκεπάζειν. nunc sunt currus auro obducti, laminis aureis.

ἅρματά τε Vrat. b. ἅρματα δ' αὖ χαλκῷ versus scribitur ap. Plutarch. Sympos. IX, 15 p. 747 E. Κασσίτερος quis fuerit, disputatum est aliquoties, v. ad Λ, 25.

504. ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον scil. ἅρματα. Ex „quod ἐπέτρεχον ἅρματα, non, vt vulgaris vsus fert, ἐπέτρεχεν. Seruat quoque ἐπέτρεχον Plutarch. l. c. Schol. Vict. autem obseruat dilectum in voc. ἐπιτρέχειν h. l. ἐψύχωσε δὲ αὐτὰ (τὰ ἅρματα) ὡς καὶ αὐτῶν ὁρμώντων αὐτοκινήτων.

504. 505. οὐδέ τι πολλὴ γίγνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν ἐν λεπτῇ κονίῃ. vulgg. οὐδέ τε. nec est quod damnes: verum tamen consentiunt codd. in οὐδέ τι cum Etymol. in ἁρματοτροχιῇ. Ammon. p. 16. repositum

esse volebat Ernesti, quia etiam vs. 520 legitur. οὐδ' ἔτι Vrat. b. d. οὐδ' ἄρα Porphyr. Qu. Hom. 4.

505. ἐπισσώτρων ἁρματροχιή. ἡ τοῦ τροχοῦ ἔντμησις καὶ χάραξις (ἐγχάραξις οὐ βαθεῖα Schol. br.) τοῦ ἐδάφους. Apollod. Lex. versibus adscriptis; similiter ceteri glossographi. Est τὸ ἴχνος τῶν τροχῶν ἐν τῇ κονίᾳ. De voce ἁρματροχιή confusa cum ἁματροχιή v. sup. 422. Accentu mutato ἁρματοτροχίη Lips. cum al. vt supra vs. 422 variari vidimus.

ἐπίσσωτρα, οἱ κανθοί, ferramenta extremis rotarum orbibus impacta, σιδήρεα κύκλα, videbamus iam E, 725.

506. τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ, πέτεσθον" praesens tamen minus accommodatum esset h. l.

507. στῆ δ' ἐν ἀγῶνι. etiam h. l. ἐν ἀθροίσματι, monente Schol. A. Ceterum in his vsque ad vs. 512. magnum artificium quaerit Sennachirim, quod hoc temporis interuallo inter aduentum Diomedis et absportationem praemiorum declaratur, quantum Diomedes omnes anteverterit: ap. Valk. Diss. p. 133. Acumen ieiunum!

508. ἐκ τε λόφων sudor fluebat. λόφον nunc esse τράχηλον. in iumentis, proprie de ea ceruicis parte, cui iugum imponitur, accurate notat Eustath. post Apollon. Lex. Hesych. Etymol. Schol. br. in quibus αὐχένων, τραχήλων exponitur. Sic et K, 573 accipiebatur κνημάς τ' ἠδὲ λόφον. cf. Obss.

509. αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος. „quod hic versus tollit ambiguitatem, in ἐνώπια παμφανόωντα" Schol. A. respicit locum illustrem Θ, 435 ἅρματα τ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα. ad quem v. Obss. Apparere ait grammaticus ex h. l. vt δίφρος παμφανόων est, ita ἅρματα ibi esse παμφανόωντα, non ἐνώπια. Paria sunt in Schol. Vict. Cur dicantur currus *corusci*, apparet ex vs. 503 quia auro et cassitero obducti et ornati sunt.

510. κλῖνε δ' ἄρα. „ἄρα, vt fieri solet." Clarke. et iterum ad 514. 517.

οὐδὲ μάτησεν. οὐκ ἠμέλησε Sch. B. Vocem iam vidimus E, 233. Π, 474 οὐδ' ἐμάτησεν Eustath. ed. Rom. Mosc. a.

512. ⟹ 513. ⟹ πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ Φέρειν καὶ τοῦ ἄγειν. Sch. A. et Vict. de quo iam saepe monitum fuit.

513. καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν. Tripodem hunc aereum Delphis a Diomede dedicatum seruari ferebat antiquitas. Extat quoque epigramma ei inscriptum; scilicet vnus ex lusibus poeticis huius generis. Allatum est ad h. l. ab Eustathio, qui exscripsit Athenaeum VI, 4 p. 232 a quo ex Phania ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράννων *est petitum.* Legitur quoque in Analect. Brunck. To. III p. 179. CL. — ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους· „γρ. ἔλυσεν. ἐλύσαθ'" Barnes. Sunt commenta viri docti, non varia lectio. In vna Flor. exciderat ὑφ'. Mediam in ἔλυεν corripi solitam, nunc produci notat idem; rem inverse se habere, Clarke contendebat, qui remittit ad not. ad N, 103. O, 24. Vide an melius censuerim, duplicem fuisse formam vt aliorum verborum, ita τοῦ λύω, alteram producta, alteram correpta penultima. v. sup. ad P, p. 407. ad T, p. 771. etiam antea ad A, 314 p. 92. λύω habet syllabam priorem longam; si corripitur, fieri id sequente vocali.

514. τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηλήϊος ἤλασεν ἵππους. ⟹ „quod Antilochus Νηλήϊος *ab avo* dictus." Sch. A. cum Vict. Schol. Vict. videtur id omnino damnare; nam ait: τὸ οὖν τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαο Ἀγαμέμνονος, οὐκ Ὀρέστου. καὶ τὸ· μέγ' ἄριστοι ἔσαν Φηρητιάδαο. τοῦ Ἀδμήτου." hoc ex B, 763. at prius ex Od. A, 40. vbi legitur: ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαο. Putes eum nolle iungere Ὀρέσταο Ἀτρεΐδαο. quoniam id rarius occurrit. Est autem ἐπὶ δὲ τῷ (τῷδε) ἄρα, *post hunc vtique.*

515. κέρδεσιν. vide sup. 322. artes, quas Nestor eum edocuerat.

517. ὅσσον δὲ, vn. Vind. τε. et vs. 515. τάχει τε. ὅς ῥά τ' ἄνακτα. τ' serius est interpositum, ignoratione τοῦ digamma: monuere Bentl. et Dawes. Abest quoque in Eustath. Omittit vss. 515. 516. Vrat. b.

518. ἵλκῃσι πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφι. ⸓ quod omissum διὰ πεδίοιο. Sch. A. vt 521.

τιταινόμενος extendens se, prominens, concitato cursu: v. sup. ad 324.

519. Versum recitat Schol. Pind. N. II, 16. p. 678.

520. οὐδέ τι πολλή. οὐδ' ἔτι Vrat. b. v. ad vs. 504.

521. χώρῃ μεσσηγὺς, πολέος πεδίοιο θέοντος. ⸓ „quod (θέοντος αὐτοῦ, τοῦ ἵππου) omissum est διὰ, διὰ πεδίοιο πολέος." μεσσηγὺ Vrat. b.

523. ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο. ⸓ „σημειοῦνταί τινες (stigmen apponunt) quod quae supra diuisim δίσκου οὖρα erant v. 431 nunc vna voce δίσκουρα sunt" Sch. A. fuit in his Aristarchus, tum Ptolemaeus καὶ οἱ πλείους, ὡς λίπουρα, vt statim alio Scholio monitum est. Sch. A. vbi grammaticus subiicit: assentire se iis ipsum; κἀγὼ δὲ συγκατατίθεμαι. E Schol. B. Vict. et ex Eustath. patet, alios et h. l. diuisim scripsisse, δίσκ' οὖρα. Porro Apollon. Lex. δίσκουρα. δίσκου ὅρια. ὅσον ἄν τις βάλοι δίσκον. add. Hesych. et Not. ib. Mensurae genus hoc e comparatione, decens inprimis aeui simplicitatem, multis similibus aliis illustrat Eustath. p. 1313, 57.

526. εἰ δὲ κ' ἔτι προτέρω. Sch. B. ἀντὶ τοῦ πορρωτέρω. et χρόνου nunc esse δηλωτικὸν etiam Sch. br. notat. Sane vtrumque locum habet. Virgil. V, 325 *Spatia et si plura supersint Transeat elapsus prior ambiguumue relinquat.*

527. τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν. ⸓ „quod Zenodotus scripserat, ἢ ἀμφήριστον ἔθηκε. non bene. Nunc enim est οὐδ' ὅλως" Sch. A. Scilicet aliter res se habebat sup. 382. de Diomede: καί νύ κεν ἢ παρέλασσ' ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν, εἰ μὴ —

τῷ κέν μιν παρέλασσ'. τῷ κέ μιν Rom. τῷ καί μιν Barocc. Vrat. d. Lips. vn. Vindob. quod praeferam.

Porro ἀμφήριστον quaeras et h. l. sitme αὐτὸν an τὸ πρᾶγμα. praefero prius. v. ad e. v. 382. Eustath. nunc supplet τὸν δρόμον.

529. δουρὸς ἐρωήν, quod sup. O, 358 ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή, vbi vide.

530. βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ. Ald. 2. vitium β. τὴν γάρ οἱ· βάρδισται Vrat. A.

531. ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι. ⊱ „quod τὸ ἥκιστος hoc vno loco legitur et est ex ἦκα, ἡσυχῇ, significatque idem fere quod ἐλάχιστος. At apud Atticos asperatur ἥκιστα et est oppositum τοῦ μάλιστα." Sch. A. Similia habet Sch. B. addens: οἱ δὲ, ἄτεχνος, ἄλλοι, ἀσθενής. et Sch. br. πάντων ἡττώμενος. ἀσθενὴς ἢ ἄτεχνος. Schol. Vict. habent vtrumque Scholion A. et B. et cum et ipse duxisset ἀπὸ τοῦ ἦκα, ἡσυχῇ, addit: οἱ δὲ, παρὰ τὸ ἔχω, ὅ ἐστιν, ἐπέχω. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ἥσσων. ἀμαθῶς.

Negligunt tamen lenem Ionum pronuntiationem, vt in tot aliis, Attici, hincque vulgaris scriptura ἥκιστος non modo libros obsidet praeter Ven. et Lips. verum adspirationem addunt quoque Apollon. Lex. in quo ἥκιστος, ἐλάσσων, versu adscripto, Hesych. Eustath. cum Etymologo. In Lips. tamen erat glossa: τινὲς δὲ δασύνουσιν. ἀμαθῶς.

533. ἕλκων ἅρματα καλὰ, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους. ⋶ „quod Zenodotus scribit: ἐλαύνων ὠκέας ἵππους. atqui, addit ipse grammaticus, fracto curru, non poterat agere ἐλαύνειν ἵππους, sed ducere" Schol. A. Similia sunt in Schol. B. et Vict. reddunt quoque πρόσσοθεν per ἔμπροσθεν, vt egerit Eumelus equos ante se, currum autem manu traxerit. (Est tamen ἐλαύνει etiam vs. 536.) Ignauus et inutilis versus, idemque male procusus, auctore rhapsodo; nam Zenodoto ille iam lectus fuit. Inest quoque hiatus, et, quod grauius, vitium prosodicum, correpta longa in πρόσσωθεν, pro quo πρόσσοθεν recitauit versificator. Malum tamen vt tollerent, alii legerant ἐλαύνων πρόσσωθ' ἵππους. Sic Eustath. Ed. Rom. et Lips. Alii argutati sunt alia ap. Eustath. p. 1315 pr. Etiam Bentleius versum vncinis incluserat.

535. στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε. Vrat. b. d. vn. Vindob. πτερόεντα προςηύδα. sic quoque Towul.

Prius hemistichium corrupte edebatur in Flor. et Aldd. στὰς δ' ἐν Ἀργείοισιν ἔπεα — ed. Rom. στὰς δ' ἄρ Ἀργείοις, ἔπεα. ex ea propagatum per Turneb. et Stephanum. Emendatam, quam nunc habemus, primo video occurrere in Ed. Cantabr. firmantque eam codices, et ipse Venetus.

536. λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους. λοῖσθος, ἔσχατος, adscripto hoc versu, Apollon. Lex. Schol. Eurip. Or. 517. v. Etymol. in λοῖσθος et λοίσθιος.

ὤριστος· Barnes: „γρ. ὤριστος et ὁ ἄριστος" prius est in Mosc. 2. v. ad Λ, 288.

ἐλαύνειν, vt iungatur cum ὤριστος, adscripserat Bentleius: idque praeclare: alioqui offendit versus hoc ipso, quod nunc probandum esset id, quod paullo ante vs. 533 damnabamus, vbi Eumelus ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους, qui non aurigatur, curru fracto, sed agit equos ante se: nunc idem tamen ἐλαύνει ἵππους. Abstergitur vitium, si ille ὁ ἄριστος ἐλαύνειν ἵππους dictus est.

Vulgata est ap. Aristidem To. II p. 257. vbi in hunc locum commentatur, et docet, etiam in certaminibus fortunam regnare.

537. ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικὲς, δεύτερ'. ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός. ⸓ „quod in nonnullis subiungebantur duo alii versus:

τὰ τρίτα δ' Ἀντίλοχος, τέτρατα ξανθὸς Μενέλαος,
πέμπτα δὲ Μηριόνης, θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος.

Verum, quod recte additur, versus nec characterem Homericum habent, nec caussam idoneam habet enumeratio" Schol. A. Vict. Forte tamen cum iis nec minus expungendus erat versus 538. molestum enim est: δεύτερ'. Etsi enim supplendum est κατὰ τὰ δεύτερα, altero loco, sequitur tamen: ἀτὰρ τὰ πρῶτα, vt debeat quoque esse τὰ δεύτερα ἆθλα, pro hoc est ἀέθλιον δεύτερα. Erit saltem interpungendum: ὡς ἐπιεικές. Δεύτερ', ἀτὰρ τὰ

πρῶτα φ. vt ſint iungenda: τὰ δεύτερα φερέσθω Eumelus, ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Diomedes. Nec tamen deſiderabatur haec ſententia declaratiua antecedentis verſus; vividior Antilochi ſenſus vel ſic, auditis Achillis verbis, ſtatim moueri debuit vt erectus et de ſuo praemio ſollicitus Achillem compellaret.

Ceterum Antilochi caritate ductum Achillem facile agnoſcas; cuius amore ductum hunc nouimus vel ex Od. Ω, 78. 79. At Schol. B. et Vict. etiam Diomedem memorari et primarium praemium ei ſeruari ab Achille volunt, ne videatur ſimultatem erga Diomedem ſeruare διὰ τὴν ὑποψίαν τὴν φθάσασαν ἐγγενέσθαι αὐτοῖς. puto poſt legationem reducem re infecta lib. IX, 692 ſq.

539. ἐπῄνεον, ὡς ἐκέλευε. Vrat. d. ὡς ἐκέλευον Vrat. A. ἠδ' ἐκέλευον. Praeſtat Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἠδὲ κέλευον" hoc praeferam. vn. Vind. αἶδ' ἐκέλευον.

540. καί νύ κέν οἱ πόρεν ἵππον, ἐπῄνησαν γὰρ 'Αχαιοί. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἐπῄνησαν γὰρ οἱ ἄλλοι" vtrumque ſane otioſum eſt poſt vſ. antec. Vrat. A. ἐπῄνεον. alii ἐπῄνεσαν. vitioſe.

Clarke plurimos codd. ait habere καί νύ κέ οἱ. hoc ſane recte ad antiquum κε ϝοι. nec tamen reperio, quinam illi plurimi ſint; ex vno Harlei. laudari video a Bentleio. καί νύ κε δὴ Vrat. A.

542. Πηλείδην 'Αχιλῆα δίκῃ ἠμείψατ' ἀναστάς· „iure agere, ius vrgere coepit." Erneſti; ſequutus forte Euſtathium: qui reddit δικανικῶς. Atqui δίκῃ per ſe eſt, δικαίως, σὺν δίκῃ, vt ſaepe ap. Pindar. et alios. et ἀμείβεσθαι ſcil. ἐπέεσσι, reſpondere. Eſt ergo: reſpondit ei iure ac merito. Recte Schol. br. δικαίως ἀπεκρίθη.

543. ὦ 'Αχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἴ κε τελέσσῃς τοῦτο ἔπος. ⊱ „notant nonnulli verſum, quod κεχολώσομαι pro μηνίσω" Schol. A. Miraberis notationem. Reſpicit grammaticus vſ. A, 139 ἄξω ἑλών. ὁ δέ κεν κεχολώσεται, ὅν κεν ἵκωμαι. quem tollebant alii, alii tuebantur, forte verſu hoc laudato. Nec tamen ibi de vſu vocis dubitabatur, nam etiam κεχολώσεσθαι Υ, 301 et

alibi vidimus; verum de ſententia verſus ieiuna et otioſa. αἴ κε ταλάσσῃς Vrat. d.

544. μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον. ⟝ „quod μέλλεις pro ἔοικας.

546. ἀλλ' ὤφελεν ἀθανάτοισιν εὔχεσθαι. Ad ſenſus antiquorum hominum cognoſcendos notabilis verſus: cum ſemel illi ad deorum interuentum referrent omnia, et ſe ipſis gratos eſſe putarent, ſi ſucceſſum haberent, illos autem ſibi infeſtos, ſi optatis exciderent, eosque exorari poſſe putarent: Antilochus ait, Eumelum deos ſibi propitios precibus reddere debuiſſe: pro eo quod nos ad caſus infauſtos, fortunam aduerſam, talia referre ſolemus. Quid hoc ad me, ſi ille deos aduerſos habuit, vt propterea mihi nunc praemium altero loco debitum eripiatur? debuerat ille videre, quomodo meliorem ſibi fortunam procuraret. Itaque preces facere vidimus eos, qui arcum tenderent, vt Pandareum Δ, 101. ſic inf. 770 Vlyſſes in curſu.

αὐτός τ' ἐσθλὸς ἐών. In Harlei. τ' abeſt, quod Clarke ferri poſſe ait; vix bene. Subiectum videtur conſtituiſſe Achillem. at eſt Eumelus, et ſunt abſolute poſiti caſus recti pro, αὐτῷ ἐσθλῷ ἐόντι, vel αὐτοῦ ἐσθλοῦ ὄντος. Monuit quoque Erneſti.

547. εὔχεσθαι. τό κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων. Lipſ. Moſc. 2. τῷ κεν. ita vero debebat ſcriptum eſſe τῷ κ' οὔτι. Bentleio placebat τῷ κ' οὐχί. Adſcripſit tamen Od. Θ, 332 τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει. Vtique etiam τό κεν recte ſe habet, pro καθ' ὅ. κατὰ τοῦτο, οὕτως.

548. καί τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ. vulgatum erat φίλον. Obſequendum erat auctoritati, nam diſerte Venetus: φίλος. et Sch. A. „οὕτως διὰ τὸ σ πᾶσαι εἶχον." At quae illae πᾶσαι? Verum et Schol. Victor. monet φίλος ſcribendum eſſe, et legitur φίλος in Harl. Townl. Euſtath.

εἰ δέ μιν οἰκτείρεις. Vrat. A. οἰκτείρῃς.

549. ἔστι τοι ἐνὶ κλ. Fl. Aldd. nec emendatum niſi a Turnebo, ex Romana.

550. εἰσὶ δέ τοι δμῶες καὶ μώνυχες ἵπποι. Per ſphalma operarum editum erat καὶ μεῖζον ἄεθλον, hoc et ſequenti verſu in edd. Flor. Rom. Aldd. Turneb. nec emendatum a Stephano, tacite tamen, etſi iam Euſtathius antiquam lectionem ſuppeditabat.

551. 552. „ quod ἔπειτα eſt pro μετὰ ταῦτα, vt oppoſitum ſit αὐτίκα. Reſpicit haec obſeruatio Jl. I, 169 Φοῖνιξ μὲν πρώτιστα — Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας" Sch. A. Scilicet, cauere voluere, ne ἔπειτα ſit copula, ſed vt ſit, *altero loco*.

μεῖζον ἄεθλον notat Sch. B. neutro hoc dictum cum alias τὸν ἆθλον dicat. Poterat ſane et h. l. ſcriptum eſſe μείζον' ἄεθλον. Lucem affundit Apollon. Lex. ἄεθλος, quod et certamen et praemium eſſe docet; at ἄεθλα, τὰ ἔπαθλα κατὰ τὸ πλεῖστον vt inf. 653. ὅθεν καὶ 'Αρίσταρχος ἀναγινώσκει· μεῖζον ἄεθλον. ἀνελὼν δόμεναι, accipe, *ſume et da*.

554. ὅς κ' ἐθέλῃσι recte Barnes reſtituit (nec aliter Venetus) pro ὅς κε θέλῃσι. cum ſatis conſtet Homerum θέλειν ignorare.

556. χαίρων 'Αντιλόχῳ. ἐπὶ τῷ 'A. monet Sch. B. ne ſit quod alias: *gaudere aliquo*, pro habere.

557. ἔπεα πτερόεντα προςηύδα. πτερόεντ' ἀγόρευεν Moſc. 2.

558. εἰ μὲν δή. *ſiquidem reuera*, Clarke. κελεύεις καὶ οἴκοθεν, eſt in Harlei. Bentl. addit, ita debere ſcribi: κέλῃ καὶ οἴκ.

559. ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω. Abundare δὲ obſervat Sch. A. Scilicet in apodoſi. In hoc tamen loco etiam Latine diceres: *ego vero et hoc ſaciam*, ἐγὼ δὴ καὶ τὸ τελέσσω. Turnebus, qui haud dubie effinxit ex Romanae ed. vitio: ἐγὼ δὲ καὶ τὸ τ. etſi fatendum, placere illud poſſe, vt et placuit Bentleio. τελέσω paſſim ſcribi facile expectes.

560. τὸν 'Αστεροπαῖον ἀπηύρων. Barnes: „γρ. ἀπηῦρον" quod idem ille apponit inf. 808. hoc eſt, ludere.

Vtrumque in Homericis occurrit, ἀπαύρω ſeu ἀπαυρέω et ἀπαυράω. Eſt tamen ἀπηῦρον quoque in Cant.

561. ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται. Schol. A. ait eſſe qui πέρι ſcribant; at Aſcalonitam et pleroſque iungere περὶ — ἀμφιδεδίνηται. Ita eſſet quod alioqui efferres ἀμφιπεριδεδίνηται. Schol. br. περίχευμα, περίχυμα et paullo poſt, ἐν ᾧ κύκλῳ περικέχυται ὁ κασσίτερος. Erat περίχυμα quoque in Vrat. A.

Schol. B. ἐδήλωσε τὸν ἐκκεχυμένον τε καὶ πεπηγμένον τῷ δόρατι (lege τῷ θώρακι) κασσίτερον. putauit thoracem aereum in ſuperficie ſua ſtanno fuiſſe oblitum et inductum. Immo vero ora clipei fuit ſtanno obducta. Euſtathius nil monet. Vertitur vulgo: „thoracem quem circum ora fulgidi ſtanni vertitur." Iis, quae ex Schol. B. appoſui, addit Schol. Vict. ἴσως οὖν περισσεύει ἡ περί. διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον αὐτήν.

562. πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται. Moſc. 2. δέ τοι. nec hoc male. ἄξιον Cant. Mori. Vrat. d. cum Veneto. Poteſt vtique et hoc ferri, vt erat N, 446 ἦ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι, τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι. Verum et pro his aliter Ξ, 471 ἦ δὴ οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντιπεφάσθαι ἄξιος; eſt quoque ἄξιος doctius et magis poeticum inf. 885 λέβητα βοὸς ἄξιον. O, 719 ἦμαρ πάντων ἄξιον. Od. Θ, 405 ἄορ — πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.

565. Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει. ὁ δὲ δέξατο χαίρων. Verſus abeſt a Veneto, Townl. Vrat. A. b. vn. Vindob. et abeſſe poteſt; iudice quoque Erneſtio.

ὁ δὲ δέξατο ex Moſc. 2. firmatur. Vulg. ὁ δ' ἐδέξατο.

567. 568. ἐν δ' ἄρα κῆρυξ χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε. ξ— „quod οἱ δημηγοροῦντες σκῆπτρον ἔλαβον" Schol. A. br. atqui hoc non nunc demum diſcimus; nam aliquoties iam vidimus; vt K, 328.

χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε. Ita vulgo lectum; nec inepte, ſed ex vſu vulgari; tuetur quoque Erneſti; vt mox 582 ἱμάσθλην ἐν χερσὶν ἔχων. At χειρὶ, conuenienter vtique de ſceptro, vna manu capto, Barocc Mori. vn. Vindob. Lipſ. Ven. A. B. Od. B, 37 σκῆπτρον δέ οἱ ἔμ-

βάλε χειρὶ κήρυξ Πεισήνωρ. Et Schol. A. χειρὶ, γρ. χερσί.

σιωπῆσαί τε κέλευσεν. Ionica forma pro τ' ἐκέλευσεν. In Barocc. vno Vindob. et Lipſ. erat τ' ἐκέλευεν.

570. 571. Verſus propter ſententiam commendati a Plutarcho de aud. poet. p. 32 A.

572. τοὺς σοὺς πρόσθε βαλών. προβαλὼν, iterum 639. Ita προβαλέσθαι eſt anteire, praeſtare, T, 218.

574. ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε, μήτ' ἐπ' ἀρωγῇ. „ὅτι οὐκ εἰς τὸ μέσον παρελθόντες, ἀλλὰ, μέσον δικάσαντες μήτε τούτῳ προςχαριζόμενοι, μήτε ἐμοί. διὸ ἐπιφέρει· μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ." Schol. A. cum Suida in μέσον. Pariter Schol. B. V. cum Leid. ἐς μέσον, ἐξ ἴσου. ἐκ παραλλήλου. μὴ ἑτεροβαρῶς. Conueniunt Schol. br. et Euſtath. Apud Heſychium: ἐς μέσον ἀμφοτέροισι. μεσολαβήσατε τὸ πρᾶγμα, ἢ τὴν δίκην.

μήτ' ἐπ' ἀρωγῇ. ἀρωγὴ in iudicio, de patrocinio, latius accepto, occurrebat ſup. Σ, 502 λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον ἀμφὶς ἀρωγοί. at nunc de iudicibus, qui fauent alterutri cauſſae, κατὰ χάριν indicant. Gloſſam Heſychianam corruptam: μηδέ τ' ἄρ ὠνῇ. μηδὲ βοηθήσῃ, ex h. l. emendauerat Bentl. eodem modo, quo factum ab Hemſterh. et vt facile emendes, ſi modo verſum memoria attuleris.

μὴ ἐπ' ἀ. Lipſ. μήδ' ἐπαρωγῇ Vrat. A.

Pro δικάσσατε autem eſt δικάσσετε in Vrat. idemque erat in edd. Flor. Aldd. donec Turnebus δικάσσατε intulit ex ed. Rom. conſenſu codd. Barnes: „γρ. δικάζετε" ex ingenio ſuſpicor: ἐς μέσον ἀμφοτέρων δικάσατε contemto metro Cant.

577. ὅτι οἱ πολὺ χείρονες ἵπποι. αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. Ineſt ambiguitas: πολὺ χείρονες ἵπποι erant Antilochi ſup. 309 ἀλλά τοι ἵπποι βάρδιστοι θείειν. itaque Neſtor arte ei vtendum eſſe, monebat. Idem Antilochus, tanquam iuuenis, praeſtabat βίῃ et ἀρετῇ, robore et arte aurigandi, ἀρετῇ ἡνιοχικῇ. Ita Menelaus aufert praemium ψεύδεσσιν, ψευδῶς, per fraudem, ἀδίκως,

quod illi Antilocho, equi quidem erant deteriores, ipſe tamen Antilochus praeſtabat arte et robore.

Poteſt tamen nec minus ſubiectum eſſe Menelaus: qui praemium aufert ψεύδεσσι βιησάμενος, falſa accuſatione vincens, cum tamen haberet deteriores equos (vt quidem aiebant illi qui iniuſte cum Antilocho actum eſſe dicerent) ipſe autem ἀξιώματι, potentia et opibus praevaleret. In vtraque interpretatione ὅτι moleſtum eſt. Priorem rationem amplexum video Euſtathium p. 1316, 21. 56. Tertia ratio eſſet, vt ὅτι οἱ ſit accipiendum de Antilocho, αὐτὸς δὲ vero de Menelao. In verſiones recepta eſt altera ratio, vt Menelaus ſubiectum ſit. In Vrat. b. ſuperſcriptum erat ον ad Μενέλαος.

580. ἄλλον ἐπιπλήξειν vn. Vindob. μᾶλλον. f. ex μ' ἄλλον.

581. Ἀντίλοχ' εἰ δ' ἄγε δεῦρο Διοτρεφὲς, ἣ θέμις ἐστί. — „ἀθετεῖται, quod importune διοτρεφὲς ait, cum ei iratus ſit" Schol. A. Cenſura importuna! nam ex more Homerico epitheta eiusmodi heroum abierunt in nomina propria. Etiam Schol. Vict. διοτρεφές. περισσὸν τὸ ἐπίθετον, ὡς· δῖον Ἀλέξανδρον. Ἀνδρομάχη λευκώλενος. ὄρσεο κυλλοποδίον. ὁ δὲ στίχος περισσός. ἀλλὰ, φασὶ, θωπεύει Νέστορα. ἀλλ' οὐ πρέπει τῷ φλεγμαινομένῳ θῦσαι (leg. θωπεῦσαι).

αἰ δ' ἄγε. Edd. excepta Romana, εἰδ' ἄγε, cum codicum parte; et ſic ſaepius ſup. vt I, 167. Attamen Euſtath. τὰ δὲ πλείω καὶ ἀκριβέστερα τῶν ἀντιγράφων, αἰ δ' ἄγε, φασίν. Nil ſane refert. adſtipulantur tamen vn. Vindob. Townl. Ven. Rom. Variat quoque alibi.

ἣ θέμις ἐστί. Euſtath. ἡ θέμις ἐστί.

582. αὐτὰρ ἱμάσθλην. Flor. ed. et mſ. Lipſ. ἱμάσθλην.

583. χερσὶν ἔχε ῥαδινὴν — ἔχων legebatur inde a Stephano, cum edd. Flor. Aldd. Rom. haberent ἔχε, quod omnes codd. tuentur. Illatum autem ἔχων, non codicis fide, ſed ex vitio Turnebi, a quo editum ἔχεν (etſi hoc quoque in Vrat. d. occurrit) quod Stephanus mutauit in ἔχων. Conuenit hoc ceteris; Erneſti quoque

hoc verum esse censebat, idque constructione patere. Verumtamen χερσὶν ἔχε nititur codicum auctoritate; ne structuram turbet, animaduertendum est, in medio interposita illa esse: αὐτὰρ ἱμάσθλην χερσὶν ἔχε ῥαδινὴν ᾗ περ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες, et iungenda: στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἅρματος, ἵππων ἁψάμενος, ὄμνυθι. nisi malis Schol. A. sequi, qui iungit: ᾗπερ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες ἵππων ἁψάμενος, vt sit pro ἐφαψάμενος, καθαψάμενος, flagello percutiendo. Ait enim: διαστολαὶ ἐπὶ τὸ, ἅρματος, ἐλάυνες, καὶ, ἁψάμενος· μέχρι γὰρ τοῦ, ἅρμα πεδῆσαι, ἤρτηται ὁ λόγος. An Eustathius quoque ἔχων legerit, mihi non patet p. 1317, 1.

ῥαδινὴν ἱμάσθλην. vocem hoc vno loco obuiam illustrant Schol. br. εὐκίνητον, ἰσχνήν. Schol. B. et V. λεπτήν, ἐπιμήκη, χαριεστάτην. vltimum hoc, quod et a Vict. abest, potius ad puellam gracilem referes: κόρην ῥαδινὴν saepe dictam videas; sic Iunoni χεὶρ ῥαδινὴ tributa ap. Apollon. III, 106 vbi v. Schol. et Hesych. h. v. cum Intpp. Videri poterat ῥαδινὴν restituendum esse Apollonio Lex. vbi ῥαδινὸν, λεπτὸν, οἱονεὶ ῥαδανὸν, παρὰ τὸ ῥαδίως δονεῖσθαι legitur. Enimuero glossa illa longe diuersae indolis et consilii est; spectat enim ad lectionem variantem ῥαδινὸν δονακῆα. Il. Σ, 576. v. sup. To. VII. p. 556.

584. ἵππων ἁψάμενος. Vrat. A. interponit δ', ἵππων δ' ἁψασάμενος. quia non vidit illa: αὐτὰρ — ἐλαύνεις in medio interiecta esse.

γαιήοχον Ἐννοσίγαιον ὄμνυθι. Hoc Neptuni epitheton quale sit, a mari ductum, vidimus ad I, 183. At Schol. br. ex hoc ipso loco epitheton referunt ad rem equestrem, vt idem sit cum ἵππιος, a γαίω et ὄχος. gaudens curru. Vti et Etymologus: ὁ γαίων τοῖς ὀχήμασι. Pausanias vero vss. 584. 5. vtitur lib. VII, 21 ad docendum, Neptunum ἵππιον a re equestri, seu curuli, dictum, nec aliunde.

585. ὄμνυθι, μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι. Versus malae fabricae: τὸ ἐμὸν facile liberari potest hia-

tu: emendauit iam Bentl. τοὐμόν. Alterum vitium non vidit; eſt Homericum vbique ϝεκων. Non itaque ſtare poteſt μη κεν ϝεκων. In Pauſan. laudatur: μηδὲν ἑκών. Suſpicari liceret fuiſſe μηδὲ ἑκών. niſi manifeſta eſſet aberratio μηδὲν ex μὴ μέν. Mſ. Alteri τὸ ἐμὸν δόλον corrupte, et alter Vindob. 'μου ἅρμα δόλῳ τε πεδῆσαι. Fatendum quoque, μὴ μὲν in iureiurando et alibi occurrere vt ſup. K, 330 ἴστω νῦν Ζεύς, μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος. T, 261 ἴστω Ζεύς, — μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι. Quod ſi hoc tuendum eſt, videndum eſt an fuerit permutatum: μὴ μὲν ἐμὸν σὺ ἑκὼν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι. vt in illo eſt: μὴ μὲν ἐγώ. Ita vero haud dubie lenius omnia procedent, ſi ſcriptum fuiſſe ſtatuas: ὄμνυθι, μὴ σὺ ἑκὼν τοὐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι.

586. τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος. Lipſ. αὖ perpetua varietate.

587. ἄνσχεο νῦν h. e. ἀνέχου. „ἐν ἄλλῳ· ἴσχεο" Schol. A. At ἄνσχεο, ἀνάσχου Apollonius quoque Lex. h. v.

πολλὸν γάρ ἔγωγε νεώτερος. Barnes: „γρ. πολὺ μὲν γάρ ἔγωγε.

589. νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι. Schol. B. V. παραβάσεις τοῦ δέοντος.

591. ἵππον δέ τοι αὐτὸς δώσω. Subtiliter obſeruant grammatici, quod tacite innuit Antilochus, ſe nec victoria nec praemio cedere, ſed, quod ſuum eſſe aſſerit, donare Menelao.

592. δώσω τὴν ἀρόμην. vn. Vindob. ἀράμην cum vitio metri.

593. μεῖζον ἀπαιτήσειας Schol. br. ἐπαιτήσειας quod et ipſum ferri poſſit; ſic et ed. Rom. Moſc. 2. vn. Vindob. Ven. B. cum Schol. B. et V. ἐπὶ τῷ ἵππῳ αἰτήσας (forte αἰτήσειας) μεῖζόν τι. Harlei. autem μεῖζον ἔπ' αἰτήσειας. Euſtathius autem: ἀπατήσειας ἢ μᾶλλον σαφέστερον, ἐπαιτήσειας.

594. βουλοίμην ἢ σοί γε. pro βουλοίμην μᾶλλον, vt aliquoties iam vidimus, vt ſtatim A, 117 βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι. Porro, pro Διοτρεφὲς, eſt διαμπερὲς in

Barocc. Mori. Conuenit quod aliquoties occurrit, *διαμπερὲς ἤματα πάντα*. vt Π, 499. Od. Δ, 209.

595. *δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός*. v. Nota. Ad periurium non bene refertur. De voce *ἀλιτρὸς* v. ad Θ (VIII) 361.

598. *τοῖο δὲ θυμὸς ἰάνθη*, (*διεχύτο. ἐχάρη* Sch. br.) *ὡςεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση λήϊου ἀλδήσκοντος*. Vt omni dubitationi occurratur, ex ſenſu meo debet ſubſtitui *ὡςεί τε ἐέρση* ſc. *ἰαίνει τὸ λήϊον, ἀλδήσκοντος τοῦ λήϊου, ὅτε Φρ.* et iungenda *περὶ σταχύεσσιν ἐέρση* (*οὕτω*) vt inuerſio ſit pro: *ὡςεὶ λήϊον ἐέρσῃ ἰαίνεται*, *vt ſeges recreatur rore*. Nam operoſior eſſet iunctura, ſi *ἐέρσῃ* ſcriberes, et ſubiectum eſſet *ἄρουραι*, vt ſit *ὡςεί τε — ἐέρσῃ, λήϊου ἀλδήσκοντος ὅτε Φρίσσουσιν, ἄρουραι* — ſc. *ἰάνθησαν* vel *ἰαίνονται*. *vt recreantur rore arua, cum ſegete adoleſcente horrent*. Nihil de orationis obſcuritate moneri video in Schol. etſi Sch. B. Vict. et *οἱ παλαιοὶ* ap. Euſtath. p. 1318, l. 31. bene reddunt: *ὥςπερ δὲ τὸ λήϊον, περιχυθὲν τῇ δρόσῳ, φαιδρύνεται μεταβαῖνον* (*μεταβάλλον* ap. Euſtath.) *ἀπὸ στυγνότητος εἰς κάλλος, οὕτω καὶ Μενέλαος*. Euſtathius *Φράσιν* dilucidiorem fore ſtatuit, ſi poſt *τοῖο δὲ θυμὸς ἰάνθη* plene interpungatur. Bene hoc: modo tum legatur: *ὡςεὶ δὲ περὶ*, vt etiam Erneſtium legere video, noua ſententia hinc progreſſa. Vidimus tamen ſimilia exempla comparationis ſic iteratae. At idem Euſtathius ad *ἐέρση* ſupplet *ἐστί*. et iungit ſequentia: *λήϊου ἀλδήσκοντος ὅτε Φ.* vt ſit *δρόσος, ἣ γίνεται, ὅτε τῇ τοῦ λήϊου αὐξήσει Φρίσσουσιν ἄρουραι*. parum commode. Ait idem alios, quum non, vt ipſe facit, interpungerent, per *ἀντίπτωσιν* dicta accepiſſe, quaſi pro *καθὰ περὶ σταχύεσσιν ἐέρση* eſſet: *καθὰ οἱ στάχυες τῇ ἐέρσῃ* (*περὶ ἐέρσῃ*.) ſcilicet *ἰαίνονται*. Subiicit tandem ex antiquioribus ea, quae ſupra apposui.

Ex comparatione tamen loci in Apollonio III, 1019. 1020 et ex Schol. videor mihi perſpicere, frequentatam eſſe olim diuerſam aliam interpretationem, vt *ἰάνθη* ex propria ſignificatione *τοῦ ἰαίνεσθαι*, *intepeſcere*, adeoque *τήκεσθαι*, *liqueſcere*, acciperetur: animus Menelai *mol*-

litus eſt, vt ros liqueſcit in ariſta, ὡςείτε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση ſc. ἰαίνεται. Sic cera liqueſcit ἰαίνεται Od. M, 175 αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἲς ἠελίοιο. Nam verſus Apollonii hi ſunt. Medea ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω Τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέοισιν ἐέρση τήκεται, ἠῴοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν. Mens mollita liqueſcebat vt ros circa roſas ſolis radiis (ex gelu) reſolutus h. liquefactus. Addit Schol. τὸ Ὁμηρικὸν παρέφρασεν· Ἰάνθη δ' ὡςεί τε. — Idem, poſtquam docuit ἰαίνεσθαι et τήκεσθαι eſſe quidem ſynonyma, nec tamen eadem prorſus, ὅθεν Ὅμηρος, εἰπὼν ἰάνθη, ἐπήνεγκεν ὡςεί τε. Sed reliqua obſcura ſunt, vt tamen ſuſpicari liceat eum et ipſum locum expediiſſe per ἀντίπτωσιν ſupra memoratam.

'Εέρση pro ἔερσα notabile eſſe obſeruatum eſt alio loco ad Π, 374 vbi erat ἄελλα et ἀέλλη.

ὡςεί τε. alii ὡς εἴτε. ſic quoque ed. Rom.

599. ληΐου ἀλδήσκοντος. αὐξανομένου. vt αὔξεται δένδρον et ἀΐσσει ἐέρσαις χλωραῖς ap. Pindar. Nem. VIII, 68. In Vrat. A. eſt ἡλίου ἀλδήσκοντος. felici lapſu.

ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι. Sch. A. ἀντὶ τοῦ· φρίσσοντας ἔχουσι τοὺς στάχυας. Sch. B. ὅτε τελειοῦνται οἱ στάχυες adeoque ros iam in ariſta adhaereſcens in obtutum venit. ὅτε φρίσσωσιν Townl. Vrat. b. nec male.

600. μετὰ φρεσὶ θυμὸν ἰάνθη. prima nunc correpta, quae vſ. 598 producta erat. In hoc ſaltem verum eſt vocalem ante vocalem et produci et corripi. Poteſt tamen et hic produci ſyllaba per tonum et ictum.

602. Ἀντίλοχε, νῦν μέν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτός. Barnes refinxerat: Ἀντίλοχ' ἦ νῦν μ. Bentley: Ἀντίλοχ' ἦ μὲν νῦν τοι. μέν σοι vn. Vindob. ἐγὼν ſaepe damnaui. Nunc ipſe Lipſ. ἐγώ.

603. ἐπεὶ οὔ τι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων. ξ— „quod παρήορος eſt ὁ παρηρτημένος τὰς φρένας, οὐκ ἀραρὼς, οὐδὲ κατὰ χώραν ἔχων αὐτάς. Schol. br. κεχαλασμένος τὸν λογισμόν. παράφρων. Παρήορος ἵππος qui ſit, vidimus H, 156. Θ, 87. Π, 152. 471. qui iugali equo adiunctus non currui iunctus eſt, et hactenus ſolutus vagatur vel

vagari solet; hinc omnino *ταρήορος*, solutus; porro de eo qui membris solutus, pedibus manibusque porrectis, iacet prostratus, *πολλὸς ταρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα* H, 156. hoc ad animum translatum, facili tropo, notat leuitatem et stultitiam: vt *Φρένας ἠερέθεσθαι* iam vidimus Γ, 108. et sollenne est, voces leuitatem designantes et stultitiam ad animum transferre, v. c. *μετήορος*. Nunc *παρήορος* simili notione frequentatum. Apollon. Lex. h. v. *ποτὲ δὲ παρήορον, τὸν παραιωρούμενον κατὰ τὰς Φρένας, οἷον ἄΦρονα,* adscripto hoc versu. vbi cf. Villois. et Toll. et Intpp. Hesych. a quibus iam notatum est Antilochium: *τίς σὰς παρήειρε Φρένας;* est in iisdem fragmentis alterum: *καὶ βίου χρήζων πλανᾶται καὶ νόου παρήορος.* Innotuit vox multo magis ex noto Theocriti versu Id. XV, 8. *πάραρος* ad quem v. Valk. Contraria sunt *ὁ ἀραρὼς τὰς Φρένας, Φρενήρης.* add. Eustath. inprimisque Etymol. Ducta autem vox *παρήορος* ab *εἴρω*, vnde iota subscribitur; confusa cum etymo *ἀείρω, αἰωρέω, ἄρω.* vt iam monitum ad H, (VIII) 155.

Conuenit *ἀεσίΦρων* cum eodem vocabulo; vidimus illud iam Υ, 183 *ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίΦρων. ματαιόΦρων.* Schol. Vict. *ἀνεμώλια Φρονῶν.*

χωόμενος in principio versus: Eustath. monet supplendum esse, *εἰ καὶ χωόμενος.* Ernesti reddit: quamuis iratus tamen cedam. Schol. A. autem apposuit: *ὅτι χωόμενος νῦν ἀντὶ τοῦ χολούμενος.* quo haec spectent, intelliges ex notatis ad vs. 37. et 385.

604. *νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.* — „quod hoc vno loco occurrit vox hunc in modum formata „*ὅτι νῦν μόνον οὕτως ἐσχημάτισε, νεοίη ἀντὶ τοῦ, νεότης*" Schol. A. Hoc idem notant Apollon. Lex. et Hesych. At in Schol. A. aliud scholion subiicitur: „*ἄλλως. νεοίη ὡς ὁμοίη.* (Eustathius comparat *ἄλλος, ἀλλοῖς, ἀλλοίη*) *οἱ μέν τοι μετ' αὐτὸν ὡς ἐπὶ πλεῖστον νεόειαν λέγουσι,* (forte *νεανείαν.* nam alteram vocem non reperio) *περὶ δὲ τῆς λέξεως εἰ ὑγιῶς ἐσχημάτισται ἐν τῷ προτατικῷ ἐζήτησα. ἅπαξ δὲ ἐχρήσατο τῇ λέξει. αἱ δὲ (οἱ δὲ) περὶ 'Αντίμαχον" νόημα*

νίκησε „γράφουσιν, ἀντὶ τοῦ νόον." Fateor me haec satis haud expedire. fuitne liber grammaticus: ὁ παρατατικός? De Antimachea lectione iam alibi dixi quae sententiam; nec tamen in ea vitiato metro νόημα νίκησε haberi potuit. Est tamen quoque Scholion Vict. „νεοίη, νεότης. οἱ δὲ περὶ Ἀντίμαχον γράφουσι νόημα." an τὸ νέον accepere pro ἡ νεότης, quae vicit, νόημα?

605. δεύτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν. Occupat editiones lectio, ad sensum per se bona, βέλτερον αὖτ'. etiam Schol. A. eam norat: „γρ. ὕστερον." est tamen mera interpretatio lectionis codicum, Vindob. Alteri excepto, omnium, quos noui: δεύτερον praecesserat quoque πάρος. Opponitur ὕστερον, pro quo etiam δεύτερον. Lectum quoque erat in ed. Rom. et in Eustath. sed neglectum ab edd.

ἀλέασθαι. posthaec caue, ne praestantiores decipias, seu, iis praestare dolo allabores, cupias, vt Ernesti quoque vertit.

ἀμύμονας Vrat. b., etiam h. l. vt vs. 479 et alibi.

607. ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες καὶ πόλλ' ἐμόγησας. Desiderabam Ionica, ad aurem quoque suauiora: ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πολλὰ πάθες καὶ πολλὰ μόγησας. Bentleius autem elegantius resingebat ἐμόγησαν σός τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεός.

609. τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι. Townl. Vrat. b. ἐπιπείθομαι.

610. δώσω, ἐμήν περ ἐοῦσαν. Non male Schol. B. V. obseruant τὸ φιλότιμον etiam in Menelao signate a poeta expressum: cedit praemium, sed pro munere, et tanquam suum donat. cf. sup. ad vs. 591.

611. ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής. Cant. ὡς ἐμοὶ — ὑπερφίαλος nunc esse debet peruicax in ira, durus, implacabilis, vt iam O, 94 οἶσθα καὶ αὐτή, οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής. coniuncta autem talis indoles cum superbia et insolentia. Mox 612 Νοήμων diuersus ab altero Od. B, 386. notantibus Schol.

615. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον, (sup. 270.) ἀμφίθετος φιάλη. ⊱ „quod ἀμφίθετος, ἡ πανταχόθεν ὑπέρεισιν ἔχουσα" Schol. A. saltem quod vtrinque, a summo et ab imo ὑπερείδεται, dum ora poculi et labium pro basi est. De his v. dicta ad vs. 270 vbi et memoratus est, qui ad h. l. spectat, Apollon. Lex. ἀμφίθετον. οἷον καὶ ἐπὶ πτέμα δυναμένην τίθεσθαι καὶ ἐπὶ τὸν πυθμένα. ἀμφίθετον φιάλην τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς. priora, memoriae vitio, minus accurate.

Interpunxi post ἀμφίθετος φιάλη. Sequitur noua propositio: τὴν, ταύτην, Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς. Consentit Schol. A.

Ceterum Schol. B. et V. obseruant, ex h. l. petiisse Isocratem suum illud, quod fas esse censebat, vt non minus prudentiae certamina ac praemia constituerentur: Παρ' Ὁμήρου τοίνυν διδαχθεὶς Ἰσοκράτης ἐπιτιμᾷ τοῖς μὴ φρονήσεως (συνέσεως) ἆθλα τιθεῖσιν.

618. τῇ νῦν. λαβέ. v. ad Ξ, 219.

619. Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι. τάφον per ἐπιτάφιον ἀγῶνα reddunt Schol. br. vt inf. 680 ἐς τάφον. notante Schol. Vict.

οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν ὄψει. Townl. οὐ γὰρ ἔτ' αὖ τὸν ὄψει.

620. ὄψει ἐν Ἀργείοισι. Ven. ὄψῃ. ad vulgarem formam.

621. αὔτως. οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι. ⊱ „quod πυγμὴ primo loco memoratur, vti fit Od. Θ, 246. (obseruatio passim iterata, infra quoque ad 634 etiam a Plutarcho Sympos. lib. II, probl. 5. p. 639 B.) vnde patere ait grammaticus, eiusdem poetae esse carmen vtrumque: ὁ αὐτὸς ἄρα ποιητής. satis leui argumento! Respicit h. l. Dionysius Halic. Ant. VII sub f. vt doceat tria certamina Graecis fuisse antiquissima: δρόμον, πυγμὴν, πάλην.

αὔτως. etiam Ven. alii αὕτως vt Eustath. c. ed. Rom. perpetua varietate: statim A, 133. etiam οὕτως, vn. Vindob.

μαχήσεαι. μαχέσσεαι Bentl. etiam h. l. malebat. Margo Stephani: πὺξ μεμαχήσεαι.

622. οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐςδύσεαι. Vulgatum erat ἐνδύσεαι, quod et Schol. br. cum Veneto exhibent. Grammatici tamen pugnant pro altero, Ariſtarcho praeeunte. Nam Schol. A. „'Αρίσταρχος, ἐςδύσεαι." "Αλλως· „οὕτως, ἐςδύσεαι, σχεδὸν ἅπασαι. οὐδέποτε γὰρ Ὅμηρος τῇ ἐν ἀντὶ τῆς εἰς κέχρηται. Repetunt eadem Schol. B. Vict. Et legitur ἐςδύσεαι in codd. iisdem, tum in Barocc. Cant. Mori. Harl. Lipſ. Moſc. 2. Vrat. A. nec aliter Euſtathius legerat.

De auctoritate τοῦ ἐςδύσεαι ergo dubitare non licet; at de ratione a grammatico appoſita, Homerum nunquam ἐν pro εἰς vſurpare, facile ambigas: eſt enim apud eum in hac ipſa voce ἐνδύσασθαι, ἐνδῦναι χιτῶνα, τεύχεα· B, 42. 578. etſi quoque ἐνδῦναι ὅπλοις, vt K, 254.

Iam ſi de vſu vtriusque vocis quaerimus, ἐνδύεσθαι, vel ἐνδῦναι, de veſtibus, ſimilibusque rebus, quae ſubimus, induimus, aſſumimus dicitur; tum de habitu animi vel corporis; vt δύεσθαι ἀλκὴν ſimpliciter Il. I, 231. at εἰςδύεσθαι, ſubire, inire, ingredi. Iam ἀκοντιστὺς eſt ars iaculandi, vel ipſa actio; h. l. videtur eſſe ipſum certamen, quod ἐςδύεται aliquis, ingreditur, εἰςέρχεται. Bene Schol. br. οὐδ' εἰς ἀκοντίου ἀγῶνα κατελεύσῃ. Erneſti ait: „ſed ἐνδύσεαι magis poeticum et exquiſitum," non video, quanam in re? etſi in ſcriptoribus ἐνδύεσθαι et εἰςδύεσθαι eodem fere vtrumque ſenſu poni aut permutari, bene noui. Addit idem: „de verbo ἐνδύσασθαι eſt erudita et copioſa disputatio Gatakeri in Aduerſariis:" ſi eſt locus Miſcell. Aduerſ. II, 19 nihil ad rem ibi reperio.

ἀκοντιστὺν, male ἀκοντιστὴν Schol. br. Aldi.

623. ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει. Schol. A. „γρ. ὀπάζει, ἱκάνει. ἔπεισι. Eadem varietas in ſimilibus locis eſt notata: v. ad Θ, 103. ἐπείγει quod et Venetus habet, a Turnebo ex ed. Rom. eſt receptum. Erat ἱκάνει in edd. Flor. Aldd. quod et tuentur codd. Barocc. Mori. Lipſ. Idque legebatur Δ, 321 νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει. vbi ſimile Scholion quam h. l. et Od. Λ, 195.

χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει. ἔπεισιν est in Cant. Harl. Mosc. 2. Vrat. A. vt A, 29 πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν. Eustath. „ἐπείγει, ἢ ἔπεισιν." Tandem ὀπάζει in Townl. Vrat. b. quod est Θ, 103 χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει. Ex his nihil est, quod praeferas ceteris; praestat retinere, quod semel locum occupauit.

624. ὁ δὲ δέξατο χαίρων. Ionicum recepi pro vulgato ὁ δ' ἐδέξατο ex Townl. Vrat. b. Cant. Mori.

625. ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Barocc. Mori. πτερόεντ' ἀγόρευε.

626. κατὰ μοῖραν ἔειπες. ἀληθῶς. Barnes: „γρ. ἔειπας" vt solet, quia sic aliis locis variat, vt A, 286.

627. οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα. ⊱ „ὅτι ἀπὸ τοῦ γὰρ, ἤρκται, τὸ αἰτιατικὸν προτάξας" (quasi hic non sit perpetuus Graecorum vsus, vt oratio, per γὰρ pro δὴ exordium sumat) „καὶ ὅτι ἐπεξηγήσατο τὴν, ἔμπεδα γυῖα, λέξιν· πόδες καὶ χεῖρες" quod et Schol. B. V. notant.

φίλος. pro φίλε. Vrat. d. φίλοι.

οὐδέ τι χεῖρες. Turnebus ex edit. Rom. intulerat οὐδέ τε. Verum οὐδέ τι, ex sollenni poetae vsu, edd. Flor. Aldd. et codd. Harl. Lipf. Ven. vterque, Mosc. 2. Vrat. A. b. d. οὐδ' ἔτι Barocc.

628. ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται. Eustath. „ἀπαΐσσονται ἢ ἐπαΐσσονται. Hesiod. Theog. 150 τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων — ἀΐσσονται.

629. εἴθ' ὡς ἡβώοιμι. Formulam et versum vidimus Jl. H, 157. Λ, 669. Imitatus est auctor Odyss. Δ, 341 sqq.

630. ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα. ⊱ „ὅτι τῶν ἀναξίων ἀγώνων μέμνηται, ἱερῶν δὲ οὔ." Sch. A. Obseruatio, per se bona, etiam alibi facta, mirum esse, certamina τῶν ἀνάκτων passim occurrere, at certamina sollemnia Graeciae ab Homero non memorari: quae res aliis suspicionibus etiam locum fecit. Sunt ἱεροὶ ἀγῶνες, qui et στεφανῖται, iis opp. χρηματῖται. At nomen ἀνάξιοι ἀγῶνες mihi non aliunde innotuit; vt ductum sit ab ἄναξ ἀνάξιος, regius; vocem ἀναξία dubiam bene memini in Pindar.

N. VIII, 18. De Amarynceo et reliquis v. Notam ad h. l. Etiam hoc obseruatur a Vict. quod simili modo iam alibi ad adhortandum Nestor exemplo suae virtutis vsus est: ἀεὶ οἰκείοις παραδείγμασι. ὅτε μὲν γάρ τινα ἐπὶ μονομαχίαν ἐξαναστῆναι θέλῃ, τὰ περὶ Ἐρευθαλίωνα λέγει. (Δ, 319) ὅταν δὲ Ἀχιλλέα ἐπὶ τὴν μάχην, τὰ περὶ τὸν Ἠλιακὸν πόλεμον (Λ, 669 sqq.) καὶ ἐν τοῖς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄθλοις παλαιοῦ ἐπιταφίου μέμνηται ἀγῶνος.

631. παῖδες δὲ θέσαν βασιλῆος ἄεθλα. „vel οἱ τοῦ βασιλέως παῖδες, vel περὶ βασιλέως. ait Sch. B. praeferendum prius. δὲ θέσαν etiam Vrat. d. vulgg. δ' ἔθεσαν. Laudat versum Strabo VIII p. 523. vt doceat Buprasium Epeorum fuisse.

633. οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων. Schol. Vict. τινὲς, τῶν Ἠλείων ἀπ' ὀξυ... (ἀπ' Ὀξύλου.) ψεῦδες δέ. οὐ γὰρ ἐπὶ Νέστορος ἡ κάθοδος. (Scilicet multo serius Elidem occuparunt Aetoli, qui Oxylo duce cum Heraclidis in Peloponnesum venerunt. Non satis clarum est, legerintne nonnulli τῶν Ἠλείων an Aetolos de Eleis interpretati sint) „τῶν Ἐπειῶν“ τοὺς Ἠλείους δηλοῖ. Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.“ Od. N, 275. „Αἰτωλῶν“ δὲ τῶν ἀρπαζομένων. respicit hoc Il. I, 527 sq. Φησὶ γοῦν Ἀγκαῖον Πλευρώνιον.

634. πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα Ἤνοπος υἱόν. ⸓ „quod etiam Nestor a pugilatu incipit enarrationem certaminum Sch. A. Eadem de caussa vss. 634. 5. 6. excitat Plutarch. Sympos. II, 5 p. 639 C. et Aristides To. II p. 374. v. modo ad v. 621.

πὺξ μὲν νίκησα Ionice. Townl. nolui tamen auris sensui obtrectare.

Οἴνοπος υἱὸν, Barocc. Mori. Townl. cum Plutarch. et Aristid. edd. l. c.

635. Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη. ⸓ „quod ὅς μοι ἀνέστη de pugnaturo; quippe sedentes a praecone excitabantur. Od. Σ, 333 μή τίς τοι — ἄλλος ἀναστῇ. Sch. A. pro κατ' ἐμοῦ. Porro pro πάλῃ Aristarchus πάλην. nec hoc male; est quoque in Vrat. d.

Pro Ἀγκαῖον legitur Ἀλκαῖον ap. Ariſtid. l. c.

637. δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον. Flor. Aldd. cum binis Vindob. ὑπερέβαλον. mea ſententia recte. nam pronuntiando ſyllaba producitur non appingendo ει.

638. οἴοισί μ' ἵπποισι. — „πρὸς τὰ περὶ Μολιονιδῶν ζητούμενα. Scilicet mira fuere veterum commenta ſuper voc. πλήθει πρόσθε βαλόντες, et οἳ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι, quis aurigandi modus fuerit, et quae victoriae ab iis reportatae cauſſa. Antidorus, ſeu Anſodorus, Cumanus, non ſibi hoc ſumit (οὐ προςποιεῖται) declarare quae eorum natura fuerit, at ait, (φησὶ, non, φασὶ) dicere nonnullos, Molionidas plures currus in certamen miſiſſe, vt adeo vincerent πλήθει. Alii dicunt, athlothetas indulſiſſe iis, vt carceribus priores exirent ceteris, hinc πρόσθε βαλόντες Ariſtarchus διδύμους interpretatur διφυεῖς, ex auctoritate Heſiodi (κατὰ τὸν Ἡσιόδου μῦθον. Ex Pherecyde ſimilia tradiderant Sch. A. et br. ad Λ, 708. ad q. l. vide, et ad Apollod. qui dixit συμφυεῖς II, 7, 2. Not. p. 450. 1.) quod duo habebant corpora in vnum iuncta, συμπεφυκότας ἀλλήλοις. Dicendum adhuc eſt, quid Ariſtarchum, vt ita ſtatueret, adduxerit. Obſeruaverat gemellos ab Homero dici διδυμάονε, διδύμους igitur de Molionidis proprium ſenſum habere putauit: haec Euſtath. repetit haud vno loco. cf. Notam Tollii ad Apollon. Lex. p. 224. Eſt tamen δίδυμοι ſimpl. pro δύο in Od. T, 227 αὐλοῖσι διδύμοισι de fibulae duobus canaliculis. Breuiter diuerſa commenta complexus eſt in Schol. br. add. Euſtath. et Heſych. in πλήθει πρόσθε βαλόντες.

Simpliciſſima ratio videri poterat eſſe quam in Nota poſui. Duo faciunt πλῆθος. Miror non ita quenquam accepiſſe vt πλήθει eſſet pro προβαλόντες τοὺς ἵππους πλήθει, πρὸ πλήθους τῶν συναγωνιζομένων, ſuperantes multitudinem concertantium.

638. Ἀκτορίωνε. ex h. l. Heſychius Ἄκτορος παῖδε.

639. ἀγασσάμενοι. φθονοῦντες „in nonnullis ἀγασσαμένω" Sch. A. Ita etiam βαλόντε memoratum in Schol.

ad E, 856. *πρόσθε βαλόντες* sc. *τοὺς ἵππους* simpl. *προδραμόντες*, sup. 572 *τοὺς σοὺς πρόσθε βαλών*.

640. *παρ' αὐτόφι.* pro *παρ' αὐτοῖς* sc. *τοῖς νενικηκόσι* dictum esse volunt Sch. A. B. Sch. br. *παρ' αὐτοῖς τοῖς ἵπποις ἔκειντο τὰ ἆθλα.* Eustath. *ἤγουν ἐν τῷ ἱππεύειν ἢ παρὰ τοῖς ἵπποις.* Sane *παρ' αὐτόφι* pro *παρ' αὐτοῖς*, M, 302. N, 42. dictum occurrit. Praestat tamen iungere *παρελείπετο αὐτόφι*, *αὐτοῦ*, *ibi*, *in certamine*, supererat adhuc. *αὐτόθι* Mori. Barocc. Lipf. Mosc. 2. Variantia haec vocabula vidimus vs. 147. Sensus est: Supererant adhuc adstantia in loco certaminis praemia equestri certamini destinata eaque lautiora ceteris; quae ne auferrem impedire volebant. Similis fere iunctura *ἐπ' αὐτόφι* occurrebat sup. T, 255. vbi v. Sunt autem eadem *λείπεσθαι*, et *παραλείπεσθαι*. Quod non dicit *προετέθησαν*, eo spectat, quod aliis iam certaminibus peractis *restabant*, vt 615 *πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον. supererant* praemia cursui curuli proposita; hinc *τὰ μ. maxima illa.*

641. *οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι.* Sch. B. *ἀντὶ τοῦ συμφυεῖς καὶ ἅμα γεγεννημένοι.* Sch. B. hoc ex doctrina Aristarchi: v. modo ad 638. Br. Sch. simpliciora dant: *δίδυμοι*, *δύο*.

642. *ἔμπεδον ἡνιόχευ'.* ⟝ „propter *ἐπανάληψιν*“ (saepe notatam) frequentem in Iliade, in Odyssea semel obseruatam: v. ad X, 128. Y, 372. Versus exciderat msf. Lipf.

643. *ὡς ποτ' ἔον* hic et Λ, 761. Excitatur *ὡς ποτ' ἔην* apud Etymologum sub f. p. 624, 44 in recensu significatuum diuersorum *τοῦ ὡς*, qui in grammaticorum libris circumfertur, vt in Hesych. sub f. et nunc quoque in libello prosodico edito a viro doct. Hermanno p. 464. in superioribus a me iam excitato. *νῦν δ' αὖτε* Mosc. 1.

644. *ἔργων τοιούτων, ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ.* (⟝) „quod hic versus et hexameter est, et trimeter pronuntiari potest.“ Schol. A.

γήραϊ πείθεσθαι, *cedere*, obnoxium esse, vt *νυκτί* et al. v. Nota ad H, 281.

648. ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω. pro ὥς docet Schol. A. legi quoque ὅς, ſicque vn. Vindob. Porro ille malit ἐνηέος iungere cum τιμῆς; quod ſi non placuerit, eſſe μευ ἐνηέος, ὥς ἐνηέος. aut in medio interpoſita eſſe οὐδέ σε λήθω. De voc. ἐνηής v. ad P, 204. Apollon. Lex. ἐνηέος. προςηνοῦς. προςφιλοῦς. Sch. br. ἐπιεικοῦς. Omnino in 648. 649. interpunctio non vno modo ſententiam poteſt variare. Vulgo interpungitur poſt ἐνηέος. οὐδέ σε λήθω Τιμῆς, ἧς περ. Nunc ſupplendum, *non excido memoria, non praetereor a te*, τιμῆς ἕνεκα, διὰ ἧς — Poteſt vero etiam οὐδέ σε λήθω in medio interpoſitum eſſe, vt aliquoties vidimus factum, vt A, 561. et iungi: ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω, τιμῆς. Ita fere accepiſſe videtur Euſtath. (etſi male legitur μοι pro μου.) Idem ad ἧς ſupplebat διὰ τιμῆς, alias ἥν — nam μεμνῆσθαί τινος τι et διά τινος. Iungant quoque οὐδέ σε λήθω, ἧς τε τιμῆς ἔοικέ με τετιμῆσθαι. Poteſt quoque τιμῆς iungi cum χαίρω. Niſi alteruter verſus a rhapſodo profectus eſt, praeſtat iungere μέμνησαί μευ ἐνηέος (φίλου ὄντος σοι) τιμῆς ἕνεκα — (honoris reſpectu). Eſt autem οὐδέ σε λήθω alio modo ac ſenſu nunc poſitum, quam A, 561. K, 279 οὐδέ σε λήθω κινύμενος, non te lateo; notus tibi ſum, tu me bene noſti et obſeruas.

649. τιμῆς, ἧς τε μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς. In edd. Flor. Aldd. Turnebi erat μετ' Ἀχαιούς, quod et in Apollon. Lex. voc. τιμήν legitur; correxit H. Stephanus ex ed. Rom. ſicque codd. In Etymol. in τιμή legitur: τιμῆς ἧτε.

652. ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλείδαο. poteſt omnino de ſermone accipi: vt Od. Ξ, 508 αἶνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας. cf. Etymol. p. 36, 16. in αἶνος. nihil tamen impedit, quo minus de laude accipiatur, cum extrema Neſtoris verba in laudem Achillis dicta ſint, vt inf. 795 et Apollon. Lex. pro ἔπαινος dictum accipit, ſic et Od. Φ, 110. At Schol. B. V. argutantur neſcio quid: „τινὲς τὸν ἀπόκρυφον (Vict. vitioſe ὑπέγρυφον) καὶ ἐσχη-

ματισμένον λόγον (ſimulatum) *ἐπεὶ ἐδόκει* (vter alteri, Neſtor an Achilles?) *αὐτῷ ἐν ὑπονοίᾳ εἶναι, νῦν δὲ τεθεράπευκεν.*

653. *αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα.* Sic, *ἄεθλα*, codd. et edd. inde a Turnebo e Rom. adſtipulantibus codd. Etiam Apollon. Lex. *ἄεθλα, τὰ ἔπαθλα ἐπὶ τὸ πλεῖστον. παλαιμοσύνης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα.* confundens cum altero loco vſ. 701. In Flor. et Aldd. erat *ἄεθλον*, idque tuentur Barocc. Mori. Harlei. Moſc. 2. Vrat. d.

ἀλεγεινῆς Schol. B. V. reddunt *πολυφροντίδος καὶ πολλῆς δεομένης τῆς ἐπισκέψεως*, non video quam commode; quid ni reſpectu laboris tolerandi, plagarum tolerandarum, et ſic porro; *aerumnoſus* pugilatus.

654. *κατέδησ' ἐν ἀγῶνι. κατέδυσεν ἀγῶνι.* Vrat. d.

ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων. Schol. Vict. *ὑπομένουσαν πρὸς τὰ ἔργα. διὸ καὶ τὸ· „ἀλγίστη δαμάσασθαι.“ σφιγῶσα* (*σφριγῶσα tumens viribus*) *οὐκ εἴκει τῷ ζυγῷ. στρατεύσας σὺν Ἀμφιτρύωνι κατὰ Τηλεβοῶν, ἐκ τῶν κοινῶν λαφύρων κεκλοφὼς ἐλαγάρειαν ἴσχει υἱὸν Ἐπειὸν, ὃς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀχαιοῖς. ἐλεήσασα δὲ ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τοῖς χορευταῖς φησι τὸν οὐκ ἐθέλοντα φορεῖν τέττιγος ἄεθλον, ἀντὶ τοῦ, ὃς νίκην μοι περιποιῆσαι τῷ Πανοπηι δηλως μετὰ δεῖπνον Ἐπειῷ ζημίαν.“* Verba Scholii vt aſſequaris, tenendi ſunt animo verſus Simonidis ap. Athen. X, p. 456 (e quo pauca, ſed minus conſiderate exſcripſit Euſtath. ad v. 676. p. 1323, 56) cum fragmento Steſichori ibid. et locus Lycophronis 930 ſqq. Ante *στρατεύσας* excidit nomen patris Epei, *Panopeus*, *Πανοπεύς*. is interfuerat expeditioni Amphitruonis contra Teleboas (v. Apollod. II, 4, 7) et ex praeda partem furatus erat, laeſo iureiurando, quo omnes ſe obſtrinxerant, praedam ſe in commune eſſe collaturos. Itaque ille diſceſſerat Phocide et in Italiam ſe contulerat, vbi condidiſſe ferebatur *Langariam*, ſeu *Lagariam*, vrbem in Lucania, quo ſe contulit quoque ſerius filius *Epeus*, qui et ipſe ab aliis vrbem condidiſſe narrabatur. Strabo VI. p. 404 *μετὰ δὲ Θουρίους*

Λαγαρίᾳ Φρούριον, Ἐπειοῦ καὶ Φωκέων κτίσμα — patet ergo, verba Scholii explenda esse: ὁ Πανοπεὺς, *στρατεύσας — κεκλοφὼς, Λαγάρειαν ἴσχει*, (*ἔχων*). *υἱὸν Ἐπειὸν, ὃς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀχαιοῖς. qui aquator erat inter Achiuos*; in poenam periurii patris, vt suspicari licet. Nititur hoc antiqua fabula, cuius auctor editur Stesichorus in Palinodia in Helenam, in cuius laudibus et hoc memorauerat, quod ea miserata est Epei aquantis, et Atridas adduxit, vt ille hoc munere leuaretur. Conuenire autem haec opera homini videri potuit, qui vires pugilatui idoneas haberet, quique fabrilem operam praestaret in exercitu. Vides in his variorum poetarum figmentis inesse saltem aliquid quod analogum sit; adde quod mula non indignum erat tali homine ex certamine praemium. Videamus nunc Athenaei verba: *διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι τοῦτο* (*τὸ ἀνακομίζειν ὕδωρ*) *δρᾷν ἐκεῖνον, καὶ ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ τὸν Τρωϊκὸν μῦθον*, (cogites in homine Phocensi de templo Delphico, et de nobili Polygnoti pictura in Lesche Delphica ap. Pausaniam; non ita; sed templum fuit Apollinis in insula Cea, Simonidis patria, in vrbe Carthaea: quod ex ipso Athenaeo apparet.) *ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀτρείδαις. ὡς καὶ Στησίχορός φησιν·*

— ᾤκτειρε γὰρ αὐτὸν
αἰὲν ὕδωρ φορέοντα Διὸς κούρα βασιλεῦσιν.

nam de Helena accipienda est *Διὸς κούρα*. Iam Simonides chorum instituerat in vrbe patria, ad idem Apollinis templum, cumque essent, qui iusto tempore non adessent, quoties chorum docebat, poenam ille ludicram ei constituit, vt choenicem hordei asino praeberet. Erat enim asinus Carthaeae, qui aquam per vrbem portabat, quem, re a pictura paullo ante memorata ducta, Epeum appellare solebant. Nunc ille poenam aenigmatice expressit epigrammate, quod Athenaeus seruauit l. c. quodque inde inter fragmenta Simonidea relatum est, etiam in Analectis Brunckii vbi cf. Iacobs Animaduerss. To. I. p. 268. aenigmatis explicationem ipse Athenaeus apposuit:

Φημὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον,
τῷ Πανοπηϊάδῃ δώσειν μέγα δεῖπνον Ἐπειῷ.

Asino inditum erat nomen Epei ex loco Homerico, in quo mulam praemium pugilatus accepit, et ex pictura, in qua ipse mulae vices praestabat. *δεῖπνον* est choenix hordei, et *τέττιγος ἄεθλα* accipe de cantu, quo cicadae nobiles sunt. Ita apparet in Scholio excidisse nonnulla, et reliqua sic esse concinnanda: *ἐλεήσασα δὲ ἡ Ἀθηνᾶ* * * * (nunc de Simonidis versibus memoratum erat, tum pergebat:) *ἐν τοῖς χορευταῖς φησι, τὸν οὐκ ἐθέλοντα φορεῖν τέττιγος ἄεθλον· ἀντὶ τοῦ· ὃς νίκην μὴ* * *, *περιποιῆσαι τῷ Πανοπηϊάδῃ μέγα δεῖπνον, ζημίαν.* Vitium inesse potest in *Ἀθηνᾶ*, quae substituta est Helenae apud Stesichorum. Mireris tamen multo magis apud Eustathium *Διὸς κούροις βασιλεῦσι* laudari, et obseruari hoc ipsum quod Castor et Pollux alias hoc nomine designantur; at illi non interfuere bello Troiano; et est de Atridis accipiendum. Forte in Scholio *Ἀθηνᾶ* orta est ex *Ἀθηναῖος*, ad quem Scholiastes prouocauerat.

655. *ἑξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι.* *ἑξετέ'* alii acuunt: v. sup. ad 266. *ἀδμῆτιν* edd. ante Stephanum, qui correxit ex ed. Rom. et agnoscit vocem Etymologus, *ἀδμῆτιν, ἀδάμαστον. νέαν ἄζευκτον.* legitur quoque in Vrat. d. Vidimus tamen *βοῦν ἀδμήτην* iam K, 293.

ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι· mireris hoc in commendationem mulae dici, quod difficulter iugo submittitur. *δαμάσσασθαι* edd. ante Turnebum, qui emendauit ex ed. Rom. vitium in codd. quoque obuium, et in ipso Vrat. d.

656. *δέπας ἀμφικύπελλον.* non aliud esse videtur quam sup. 270. 616 *ἀμφίθετον.* saepius tamen memoratum illud. v. ad A, 584. Etiam in hoc praemio dilectum laudant veteres: Scholion B. quod corrigam e Schol. Vict. *οἰκείως τὸ δέπας τῷ νικωμένῳ, πρὸς ἀνάκτησιν δίψους,* (f. *ἐκ δίψους*) *ἀφ' οὗ μάλιστα νικῶνται ὁπόταν ἡσσῶνται ἔργων τοιούτων·* sc. in pugilatu et simili certamine.

658. Ἀτρεῖδαί τε καὶ ἄλλοι. Ita ex Aldina 2. legitur haud dubie ex correctione deterioris lectionis, quae codd. et edd. Flor. Ald. 1. Rom. occupauit Ἀτρείδη, quamque iam animaduertimus sup. vſ. 236. 272. et facit mirationem, quod iam Erneſti obſeruauit, quod in hoc libro Ἀτρείδη toties legitur, cum et Menelaus adeſſet. Cur tamen Ἀτρεῖδαι reponere non auſim, eſt, quod veram lectionem cenſeo fuiſſe Ἀτρείδα, vt ſtatim A, 15. 16. vbi v. Obſſ. et forte ſaepius in tot aliis locis eius locum occupauit Ἀτρεῖδαι. Verum ſuſpicari haec licet, non mutare.

659. ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν. ⊱ „ὅτι ἰσαρίθμους τοῖς ἐπάθλοις καλεῖ ἀγωνιστάς. καὶ τοῦτο ἐπὶ πάντων τάττει. Schol. A. Similia B. et Vict. corrupte tamen; res tamen non digna vt in ea moras nectam. Virgilius reddidit: *nemo mihi non donatus abibit.* κελεύομεν. Barocc. κελεύομαι. verum et inf. 802 κελεύομεν. nec, ſi recte memini, occurrit in Homericis medium κελεύεσθαι.

660. πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. πὺξ μάχεσθαι. πυκτεύειν. μάλα pro εὖ. tum ἀνασχομένω ſcil. τὰς χεῖρας. Schol. Vict. δυνατωτέρα γὰρ ἡ πυγμὴ ἄνωθεν ἐπαγομένη. lege ἡ πληγή. Virgilius: *adſit et euinctis attollat brachia palmis.*

660. 1. ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων δώῃ καμμονίην. κ' ex Ald. 2. et aliis excidit. Apollo autem memoratur, tanquam τῆς πυκτικῆς ἔφορος; quem honorem ille conſequutus eſt, quod Phorbantem pugilatu praetereuntes prouocantem ſuſtulit. Schol. A. B. br. addunt: ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς. E pluribus Phorbantibus fuit hic rex Phlegyarum, qui iter ad Delphos obſederat Ouid. Met. XI, 513. 4. Philoſtratus Imag. II, 19. cf. Opuſc. Vol. V p. 228. 9. Apollinem inter θεοὺς ἐναγωνίους fuiſſe inde apparet.

δώῃ καμμονίην. ⊱ „quod καμμονίη non eſt quaeuis victoria, ſed tantum in pugilatu aliisue certaminibus, in quibus par pugnantium prodit, vidimus iam ſup. X, 257 vbi v. Obſſ. Recte et hic Schol. Vict. καμμονίην. τὴν ἐκ

καταμονῆς νίκην. οὐκ ἂν οὖν εἴποι αὐτὸ ἐπὶ δρομέων. At Schol. A. turbat: „ἡ διπλῆ, ὅτι οὐκ ἔστιν ἓν ἀνθ' ἑνὸς καμμονίη, νίκη, ὡς οἱ Γλωσσογράφοι, ἀλλ' ἐκ πολλῶν.“ ita ille contrarium eorum, quae ceteri, ex re ipſa, tradunt. Verum et ſequentia cum doctrina vulgari conſentiunt: διὸ ἐπὶ δρομέων οὐ τάσσει, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πυκτευόντων καὶ μονομαχούντων. μία γὰρ καταμονῆς. leg. νίκη γὰρ ἐκ κ. Videntur ergo ſuperiora emendanda, negatione eiecta, ante ἐστὶν, et reponenda ἀλλ' οὐκ ἐκ πολλῶν. v. Etymol. h. v. Plutarch. de aud. poet. p. 22 C. Aeoles ea voce vſos eſſe ait; volebat dicere, eſſe vocem antiquatam: Καμμονίην δὲ, νίκην Αἰολεῖς, τὴν ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας.

662. ἄγων κλισίηνδε Φερέσθαι. Erat νεέσθαι in edd. et Euſtath. nec improbandum id. Verumtamen Φερέσθαι codd. optimi Cant. Townl. Vrat. d. b. cum vno Vindob. tum Venetus; in quo Schol. A. „ἐν ἄλλῳ νεέσθαι. profectum tamen hoc eſſe potuit ex correctione grammatici, qui discrimen inter ἄγειν et Φέρειν toties recoctum animo tenebat.

664. ὤρνυτο δ' αὐτίκ' — Vrat. A. ὄρνυτο. ἠΰς τε μέγας τε. Schol. Vict. τὸ γὰρ μῆκος συμβάλλεται πρὸς τὸ σφοδρὸν ἄνωθεν (ſcil. ἐπιΦερομένης) τῆς πληγῆς. Mox de *Epeo* v. ſup. 654.

666. ἅψατο δ' ἡμιόνου. mirum ἅψατο hic vbique legi, etiam in Etymol. et Apollon. Lex. in ἥψατο, vbi docet ἅψασθαι eſſe pro ἐπιλαβέσθαι, et h. l. laudat ἅψατο, vna cum ἀψάσθην K, 377. In aliis tamen locis eſt ἥψατο.

668. τιν' ἀξέμεν. Townl. ἀξέμεν' vt al.

670. ἦ οὐχ ἅλις. primum ηου vna ſyllaba pronuntiatum eſt; tum fuit ἦ οὐ ϝάλις. vt iam aliquoties monitum eſt; v. ad E, 349. Verſus 670 et 673 recitat Plutarch. de ſui laude p. 543 F. et Ariſtides de inconcinne dicto T. II. p. 374. Expreſſit ſimilem ferociam in Darete verbis fere iisdem Maro Aen. V, 381 ſq. μάχης, κατὰ μάχης ἐπιδεύομαι, inferiore loco ſum in ipſa pugna.

Conuenit cum iis, quae in supra laudd. locis occurrunt ad vs. 654.

671. ἐν πάντεσσ' ἔργοισι. cum Ϝέργοισι sit, necesse est priora esse interpolata, et rescribendum esse ἐν πᾶσι aut vt nunc scribimus ἐν πᾶσιν ἔργοισι.

672. τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. Schol. A. „γρ. καὶ, μήν." fuit ergo lectum quoque τὸ δὲ μὴν τετελεσμένον ἔσται. aut forte ὧδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τ. Et sic est in Townl. Vrat. b. etiam ap. Aristid. l. c. Versus tamen aliquoties recitatur scriptura vulgata, vt sup. 410. A, 212 et al.

673. ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω. Veteres ἀντικρὺ pro διόλου et διαμπερὲς reddidisse, testatur Eustathius; et Apollon. Lex. h. v. διαμπὰξ καὶ οἷον διόλου hoc versu adscripto cum P, 49. E, 67. At Schol. B. ἐξ ἐναντίου ἀγωνιζόμενος. οὐ γὰρ κλέπτων τὴν μάχην πέποιθα ἐμαυτῷ. videtur tamen prior interpretatio magis conuenire sequ. σύν τ' ὀστέ' ἀράξω. Conuenit oratio homini corporis viribus ferocienti.

674. κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων, illico, confestim, hic adsunto, manento, qui eum statim absportent.

αὖθι. αὐτὶ vitium operarum ed. Lips. κηδεμόνες, οἱ κηδόμενοι αὐτοῦ Sch. B. V. melius quam Schol. br. ἐπιμεληταί. ἢ προσήκοντες κατὰ γένος.

677. *Euryalus*, iam sup. memoratus B, 565 ductor tertio loco Argis profectarum copiarum: vbi v. Obss. Schol. B. et Leid. τρίτος ἐστὶ βασιλεὺς Ἀργείων μετὰ Διομήδην καὶ Σθένελον, non satis accurate.

ἀνίστατο ἰσόθεος φώς. Vrat. d. et vn. Vindob. ἀνίσταται. haud bene. ὅς μοι ἀνέστη sup. 635.

678. Μηκιστέος υἱός, reuocaui antiquum, fauente Townl. Vrat. b. Et sic debebam reponere iam sup. B, 566. vbi idem versus legebatur; Attica non adoptat Homerus.

Ταλαϊονίδαο. Corrupte Ταλαονίδαο et h. l. edd. Aldd. cum parte codd. At enim est Ταλαὸς, Ταλαΐων,

Ταλαϊονίδης. v. Pind. N. IX, 32 c. Schol. et de Talai progenie Apollod. I, 9, 13. cf. sup. ad B, 564.

679. ὅς ποτε Θήβασδ' ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο. — „quod haec ὅς ποτε de Mecisteo accipienda, non de Euryalo, vti Crates fecerat; (scilicet temporum ratione repugnante; sunt enim quasi trinae aetates heroum: bellum Thebanum, bellum Epigonorum et bellum Troianum; etsi interdum huic ad Troiam bello interfuisse narrantur, qui inter Epigonos fuere; vt ipse Diomedes et Sthenelus) et quod diuersa a serioribus narrat Homerus de Oedipode, quem Thebis mortuum et ludos funebres in eius honorem factos narrat; (ad hunc, non ad verba ὅς ποτε spectat Schol. Vict. ὅτι βασιλεύοντα ἐν Θήβαις φησὶν ἀπολέσθαι, οὐχ ὡς οἱ νεώτεροι. Καὶ Ἡσίοδός φησιν, ἐν Θήβαις αὐτοῦ ἀποθανόντος Ἀργείαν τὴν Ἀδράστου σὺν ἄλλοις ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν κηδείαν αὐτοῦ Οἰδίποδος. scil. vxorem ductam a Polynice) tandem quod δεδουπὼς non recte a glossographis accipitur simpliciter dictum pro τεθνηκὼς, sed quod aut pugna ille cecidit, aut de alto loco se praecipitem dedit.“ Doctum Scholion Ven. A. Breuius haec complexus est Schol. Vict. δεδουπότος. ἢ ὡς ὑπερπαθήσαντος (scil. malis suis) καὶ ῥίψαντος ἑαυτὸν ἐξ ὕψους. ἢ καταχρηστικῶς, ἀποθανόντος. ὡς τὸ· ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίζοι. (sic legit) A, 191. κυρίως δὲ, τὸ, σκυλεύοι. Repetiit nonnulla Eustathius. Sane quidem ad liquidum res perduci nequit, quoniam non aliunde constat, quam famam de Oedipi morte poeta sequutus sit; fuit enim illa varia v. Pausan. I, 28 p. 69. c. 30 extr. cf. Valken. ad Phoen. p. 569. Videtur tamen vox δεδουπέναι, pro qua postea in vsum venit, πεσεῖν ad mortem violentam, caedem, reuocare: inde in pugna frequenter, δούπησε δὲ πεσών. et N, 426 ἢ αὐτὸς δουπῆσαι — Etiam Schol. br. δεδουπότος, ἐν πολέμῳ τεθνηκότος. Ita quoque de necatis, non simpliciter de mortuis, Apollon. IV, 557 δεδουπότος Ἀψύρτοιο, et I, 1304 quod ex h. l. advmbratum videtur, ἄθλων γὰρ Πελίαο δεδουπότος ἂψ ἀνιόντας — Lycophr. 492 δεδουπὼς τὸν κτανοῦντ' ἠμύνατο.

Est autem Aristarchi illud subtilius iudicium: Apollon. Lex. δουπῆσαι. ψοφῆσαι. ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθοῦντος, ἀποθανεῖν πεσόντα ἐν πολέμῳ. ὅθεν καὶ τοῦ δεδουπότος Οἰδιπόδαο ἀκούει ὁ Ἀρίσταρχος, ἐν πολέμῳ ἀνῃρημένου. Inde ducta, quae sunt in Etymol. δοῦπος et in Hesych. Conuenit quoque ἐριπόντι Πολυνείκει apud Pindarum Ol. II, 76. de quo cf. Apollonius de Syntaxi lib. III p. 277, 30. Θήβασδ' esse scribendum monent Schol. A. id que extat in codd. Ven. A. B. Harl. Lips. Mosc. 2. Vrat. A. b. d. nec dubito de aliis. Etiam edd. Flor. Aldd. Extrusit δ' Turnebus, secundum ed. Rom. Ceterum locus similis alteri de Tydeo Δ, 385 sq. et E, 806 sq.

681. τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο. Diomedes ministrat Euryalo et operam praestat ad certamen κατὰ συγγένειαν. Scilicet Deipyle, Diomedis mater, erat Adrasti filia; Adrastus autem et Mecisteus Talai filii; ex Mecisteo vero natus Euryalus. Diomedes autem duxerat Aegialeam, alteram Adrasti filiam, matris suae sororem, seu materteram. v. Apollod. I, 9, 13 et Not. p. 1011. 1115. Haec emendatius tradita sunt quam in Schol. et Eustath.

683. ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν. ζ— „propter veterem morem certandi cum subligaculo, cinctura pudendorum, ἐν περιζώματι.“ Schol. A. Subiicitur aliud: ἄλλως· ζῶμα. νῦν περίζωμα. πρῶτον δὲ ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς περιζώματα φέρειν περὶ τὰ αἰδοῖα καὶ οὕτως ἀγωνίζεσθαι. κατὰ δὲ τὴν τ ϛ β Ὀλυμπιάδα (leg. ιδ. Ὀλυμπιάδα) Ὀρίππου (leg. Ὀρσίππου) τοῦ Λακεδαιμονίου λυθὲν ἀγωνιζομένου τὸ περίζωμα αἴτιον αὐτῷ νίκης ἐγένετο. ἐξ οὗ νόμος ἐτέθη γυμνοὺς τρέχειν. Vnde monstrum lectionis τ ϛ β venerit, quae esset 392 Olympias, non assequor; meliora praebet Schol. Vict. μετὰ τὴν ιδ Ὀλυμπιάδα ἐφ' Ἱππομένους Ἀθήνησιν ἄρχοντος, Ὀλυμπιάσι στάδιον θεόντων ἐν περιζώμασι, συνέβη ἕνα αὐτῶν, Ὄρσιππον (male scribebatur Ἔρσιππον) ἐμποδισθέντα ὑπὸ τοῦ περιζώματος πεσεῖν καὶ τελευτῆσαι. ὅθεν ἐθεσπίσθη γυμνοὺς ἀγωνίζεσθαι. ὅθεν καὶ γυμνάσια οἱ τόποι, ἐν οἷς διεπονοῦντο. νεώ-

τερος οὖν Ἡσίοδος, γυμνὸν εἰςάγων Ἱππομένη ἀγωνιζόμενον ταλέντων. Conuenit Schol. B. et Leid. etsi minus emendate; ex eo tamen vltima vox abest, haud dubie corrupta, nec facile restituenda, nisi Eustathius idem antiquum Scholion seruasset, p. 1324, 24. vbi extrema sic apposita sunt: ὥς τε νεώτερος Ὁμήρου Ἡσίοδος, γυμνὸν εἰςάγων Ἱππομένην ἀγωνιζόμενον τῇ Ἀταλάντῃ. Hic Hippomenes, Megarei f. amauit et duxit Atalantam, ex certamine cursus: quem descripsit Ouid. Met. X, 605 sq. cf. Apollod. III, 9, 2 p. 228. vnde intelligitur, exposita haec ab Hesiodo fuisse in Ἠοίαις.

Monendum est adhuc verbo de nonnullis supra in Scholiis minus bene traditis. Verba Schol. A. repetit fere auctor Schol. br. et Etymol. in Γυμνάσια p. 242. nisi quod τὴν λ καὶ δευτέραν Ὀλυμπιάδα memorat. etiam hoc falso. Orsippus non Lacedaemonius, sed Megarensis fuit, vt ex Epitaphio ap. Schol. Thucyd. I, 5. constat. Eius casus duplici modo narratur, alii eum, perizomate liberatum, aiunt cursu vicisse; vt et in Epitaphio est ἐστεφανώθη, alii eum perizomate prolapso implicitum cecidisse et victum esse. In Schol. est πεσεῖν καὶ τελευτῆσαι. perperam hoc adiectum: nisi fuit πεσεῖν καὶ ἡττῆσθαι. in Eustathio iisdem additur: ἢ κατά τινας νικηθῆναι. fuit puto νικῆσαι vel νενικηκέναι.

De ipsa re disputatum est a multis viris doctis, quia est inter argumenta chronologiae constituendae, inprimis ex Eusebii Chronico petita; varie tamen tradita. Loca classica sunt Pausaniae I, 44 (vbi Olymp. XV. Acanthus primus occurrit nudus, scilicet cum Orsippi casus euenisset superiore Olympiade;) cum loco vexato Thucyd. I, 6. et Dionys. Hal. VII, 72. Epigramma est in hunc Orsippum ap. Schol. Thucyd. l. c. quod nondum video inter Analecta esse relatum. Adeundus de his saltem Corsinus Fast. Attic. ad Ol.

Secundum haec miror, monitum non esse, totam hanc disputationem esse alienam ab hoc loco omninoque ab Homero. Spectat enim chronologica illa notatio nu-

ditatis ad *curſum in ſtadio:* non ad pugilatum aut luctam; in curſu autem inf. 740 ſq. nihil huius rei meminit, nec nuditatis nec praecinctionis; at in lucta Od. Σ, 65. 74 vbi Vlyſſes cum Iro luctatur, eſt ζώσατο μὲν ῥάκεσι περὶ μήδεα. In lucta tamen et pugilatu probabile ſit per omne tempus nudos prodiiſſe certantes.

παρακάββαλε. Scribi in nonnullis Cant. Moſe. a. Vrat. A. et al. per μ παρακάμβαλε vix dignum eſt moneri: more librariorum pingendi τὸ β. Vocem iam vidimus ſup. 127 de lignis congeſtis παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην. at notio eius loci non bene conuenit noſtro; ſubligaculum non *proiicitur*, ſed *apponitur, circumdatur:* requiras ergo περικάββαλε. Etiam Schol. br. reddunt, παρακατέθηκε. Euſtath. περὶ τὰ αἰδοῖα ἔθετο. Et ap. Apollon. II, 83. 84 Caſtor et Talaus Polluci praeſto ſunt ὦκα δ' ἱμάντας ἀμφίδεον, μάλα πολλὰ παρηγορέοντες, vt in Homero paullo ante: 682 θαρσύνων ἔπεσι. *Proiiciuntur ceſtus* ap. Virgil. Aen. V, 402 vt bene monet Erneſti; vt ap. Apollon. II, 52, θῆκε πάροιθε ποδῶν δοιοὺς ἑκάτερθεν ἱμάντας. At *non cingulum;* niſi dixeris, allatum illud et proiectum eſſe a Diomede, vt Euryalus tollere et ſe cingere poſſet. Forte putes παρακαταβαλεῖν pro *apponere* dictum, vt παραβάλλω et παρατίθημι. Apollon. vocem cum verſu memorat p. 321. nihil adiicit, vt nec Etymol. in ζῶμα, qui mox θῆκεν ἱμάντας memorat, quod conuenit cum notatione, quam ſequi malo, proieciſſe Diomedem cingulum, quo ille ſe cingeret, et apposuiſſe quoque, θῆκε, παρέθηκεν, ceſtus.

εὐδμήτους Barocc. Vrat. A. vn. Vindob. et edd. excepta Romana, vsque ad Cantabrig. ſimili errore quam H, 304. Vera lectio verſu laudato eſt ap. Apollon. et Heſych. in ἱμάς, vbi docent, nomen horum coriorum eſſe μύρμηκας. vtroque loco cf. Notas. Teneas modo illud, ceſtus antiquiores fuiſſe lora coriorum ſecta, quae manibus circumligabantur; at ſerius fuiſſe arte facta coriis conſutis, vt indui poſſent manibus.

685. ζωσαμένω. Monet de vi media Clarke. *quum se ipsi accinxissent.* Versum apponit Dionys. l. c. Ex vocis mediae vsu licet argutari, recte accipi παρακάββαλε, proiecit, vt alter tolleret et sibi ipse alligaret; vnde nec ἔζωσε, περιέδησεν Diomedes, sed δῶκε. ipsi autem, ζωσαμένω, cinxere se. At ecce in Vict. Schol. est, δῆσεν ἱμάντας. οὗτοι γὰρ ἱμάντες βαρεῖς, καὶ ἐπιτήδειοι.

686. ἄντα δ' ἀνασχομένω χερσὶ στιβαρῇσιν ἄμ' ἄμφω, Σὺν ῥ' ἔπεσον. Ita interpungitur et vertitur fere ac si esset ἀνασχομένω τὰς χεῖρας. Ita Graece dici et ab ipso Homero, obuium est; est enim ἀνασχεῖν χεῖρας et ἀνασχέσθαι δόρυ vt Φ, 67, 161. Et Apollon. II, 67 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐν ἱμᾶσι (vt saepe, pro σὺν) διασταδὸν ἠρτύναντο (se accinxerant) αὐτίκ' ἀνασχόμενοι ῥεθέων προπάροιθε βαρείας χεῖρας, ἐπ' ἀλλήλοισι μένος φέρον ἀντιόωντες. Grammatice liceret iungere: ἄντα δ' ἀνασχομένω, χερσὶ — συνέπεσον. vt quoque fecisse sentio Eustathium, p. 1323. l. vlt. vt Virgil. V, 426 *arrectus vterque* — tum autem otiosa est particula quae sequitur: σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν. Dicendum igitur: ἀνασχομένω esse absolute dictum, *erigentes se* σὺν χερσὶ στ. pro sollenni, τὰς χεῖρας, vt alii poetae studiose mutant casus. An sic acceperit Sch. B. nescio: ἀνασχόμενοι (sic ille legit, saltem ita expressum est) ἀνατεινάμενοι καὶ οἷον διατιναχθέντες. Nude autem dictum ἀνασχόμενος vidimus Γ, 362 πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον. Od. Ξ, 425 κόψεν ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυός. quod tamen ἀνατείνας reddit Apollon. Lex. In Schol. A. legitur quoque: interpungi posse post ἀνασχομένω, vel post στιβαρῇσιν.

688. χρόμαδος. ποιὸς ψόφος ait Apollon. Lex. nec plenius Hesych. κρότος. ψόφος. Et Sch. br. ποιὸς ἦχος χρωτὸς, τῶν σιαγόνων. Disertius Sch. A. B. factum esse verbum ad reddendum sonum (sc. stridoris dentium) ἅμα γὰρ τρίζουσιν οἱ πύκται, ἐπείγοντες τὰς πληγάς. f. ἐπάγοντες. Et Schol. Vict. ἐπάγοντες τὴν πληγήν. Eadem Etymol. qui addit ficus dentibus momordisse pugiles ne eos laederent stridendo. Alii tamen ibidem, tum Eu-

ftath. et Suidas, de ipfo ictuum ftrepitu accepere; nec aliter Virgilius: *crudo crepitant fub vulnere malae.*

689. *ἐπὶ δ' ὤρνυτο Ֆεῖος Ἐπειὸς*, Ven. Vrat. A. Euftath. *δῖος*.

690. 1. *κόψε δ' ἄρ* — cf. Apollon. II. 95. 96. Verum, vt dixi, comparanda relinquo aliis loca Apollonii, Virgilii, Statii, Quinti, Theocriti Id. XXII.

οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἑστήκειν Venetus cum Schol. A. effe enim Ionicum, Barocc. Vrat. b. d. Sic et alibi mutaui. Vulgatum *εἱστήκειν*. *ἑστήκει* Vrat. A. et vn. Viadob. Euftath. *εἱστήκει ἢ ἑστήκειν*. refertur *τὸ ει* in fine ad Ionicam orationem. vt *ἤσκειν εἴρια πολλὰ* Γ, 387. vbi v. Obff. Iterum *εἱστήκειν* editur Od. Σ, 343.

692. *ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ Φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς*. Supra Φ, 126 erat *Ֆρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν Φρῖχ' ὑπαλύξει ἰχθύς*. erat *Φρὶξ* fuperficies maris horrens vento. Sic nunc quoque Schol. br. *Φρὶξ μὲν ἡ ἐπιπόλαιος τοῦ κύματος κίνησις ἢ λεπτοκυμία*, et Porphyr. in Scholio ad Φ, 126. Sed additur *Βορέω*. Dicendum itaque effet: effe dictum pro *Φρὶξ ἐκ Βορέω*. Nec tamen neceffe eft. Vidimus enim iam ad e. l. *Φρῖκα* effe etiam ipfius venti, qui mare exafperat, primo tempeftatis motu, quo mare nigrefcit, et pifces fubfiliunt: ita quoque accepere Schol. B. V.

ἀναπάλλεται ἰχθὺς, quod altero loco Φ, 126. *Ֆρώσκειν, ἀναπηδᾷν*.

693. *Ֆῖν' ἐπὶ Φυκιόεντι* legebatur. Eft tamen *Ֆῖν' ἐν* Φ. in Schol. br. Mori. Mofc. a. Vrat. A. b. d. et Ven. Praeftat hoc; at natum *ἐπὶ* ex *ἐνὶ* quod in aliis eft, vt in Cant.

μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν. Venetus cum Vrat. d. *μέγα δέ ἑ κῦμ' ἐκάλυψεν*. hoc pofterius non adfcifcam, etfi fit quoque in Euftath. et ed. Rom. Cant. Mori. Mofc. S. Vrat. A. d. et in Porphyr. l. c. Prius *μέγα* — *κῦμα* me non magis turbat: quoniam ad rem de qua agitur *magnus fluctus* nil facit: eft *κῦμα* ipfa maris fuperficies, in quam recidit, qui fubfilierat. Etiam Schol. A.

ἀγρ. μέλαν τε." Est τε quoque in Townl. Mosc. a. Vrat. b.

694. ὡς πληγεὶς ἀνέπαλτ'. Inducti per antecedens ἀναπάλλεται viri docti crediderunt, etiam ἀνέπαλτο hinc ductum esse. Atqui grammatice hoc esset ἀναπέπαλτο, et abiecta reduplicatione ἀνάπαλτο. At ἀνέπαλτο scribendum est, ab ἄλλομαι, vnde est ἥλμην, et ἄλμην, ἆλτο, ergo ab ἐφάλλομαι, ἐπᾶλτο. Vidimus iam sup. Υ, 424. Θ, 85.

Barnes „γρ. ἀνέπαλτο· ἀτὰρ" male. sic quoque vn. Vindob.

695. χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε. ex more pugilatus, vt prolapsum percutere haud liceat: monent Schol. B. V. qui ἄχρι καὶ νῦν durat, aiunt.

697. κάρη βάλλονθ' ἑτέρωσε. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ, βαλόνθ'." quomodo hoc vitium ille enotare potuit? an scriptum fuit in aliis κάρηνα βαλόνθ' —

αἷμα παχὺ πτύοντα. Schol. B. παχὺ interpretatur πολὺ, τὸ γὰρ ὀλίγον τῷ σιέλῳ λεπτύνεται. idem Scholion insertum Hesychio in αἷμα πᾶν, emendatum quoque a Bentleio et Kustero.

698. κὰδ δ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἷσαν ἄγοντες. Iungenda κὰδ — εἷσαν, καθεῖσαν. h. e. ἐκάθισαν.

μετὰ σφίσιν. esse acuendum σφίσιν monet Schol. A. εἰς γὰρ σύνθετον ἡ μετάληψις. obscure dictum.

ἀλλοφρονέοντα. Schol. br. οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα, ἀλλ' ἐξιστάμενον τῇ διανοίᾳ. Eustathius: ἀντὶ τοῦ, ἐξεστηκότα φρενῶν, κατὰ τοὺς παλαιούς. vnde in Hesychio redditum περιφρονέοντα emendarunt παραφρονέοντα. Apollon. Lex. ἀλλοφρονέων, ἀλλοῖα διανοούμενος ad alterum locum referendus Od. Κ, 374. vtrumque attigit Etymologus.

701. δεικνύμενος Δαναοῖσι. esse δεικνύμενος, quod scribribus ἐπιδεικνύμενος, hoc est φιλοτιμούμενος, notant Schol. B. Vict. Eustath. nescio an nimis subtiliter; est enim simpliciter, in medium proposuit, exhibuit, quod alibi θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων.

ἀλεγεινὴν πυγμαχίην compara sup. 653.

702: μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην. τὸν ἐπιτιθέμενον πυρί, Hesych. cui oppositum esse debet ἄπυροι τρίποδες I, 122. et ἄπυρος λέβης sup. 267. h. e. recens, nec vsui culinario destinatus, sed ἀναθεματικὸς inter cimelia. similiter dicti αἴθωνες λέβητες. v. ad I, 122. 123 quos male reddebant igni admotos, Schol. br. cum Etymologo in αἴθωνας.

τρίποδα περιβήτην Barocc.

703. τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί. inter se, aestimarunt. Est ergo τίειν, aestimare pretium rei. ἀπετιμῶντο reddit Schol. B. συνετίμων Schol. Vict. Convenit τίειν τι ἴσον τινί vt in illo: ἐτίομεν ἶσα θεοῖσι. Od. Λ, 483. ἶσα τοκεῦσι Il. O, 439 et in similibus. Tum pro τίειν, f. τιμᾶσθαι, (ἀντὶ) δυώδεκα βοῶν est δυωδεκάβοιον scil. τίμημα. χρῆμα. Apollonius Lex. reddit, δυώδεκα βοῶν ἄξιον.

τῖον et vs. 705 τίον priore breui occurrunt. Clarke ait in τίω priorem esse longam natura, corripi tamen posse sequente vocali, et remittit ad dicta N, 103. O, 24 vbi nihil est, quod magis firmet. Vide an praestet animaduertere, fuisse formas duas, τίω, vnde τίσω et reliqua; alteram τἴω, vnde est τιῶ, ἔτἴον.

ἐνὶ σφίσιν, καθ' ἑαυτοὺς Eustath. Acuendum esse σφίσι, monet Schol. A. et Apollon. Lex. p. 624.

704. ἐς μέσσον ἔθηκε. ἔθηκαν Harl. Mosc. 2. Vrat. d.

705. πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα pro ἐπισταμένην, εἰδυῖαν, καὶ τιμωμένην τεσσάρων βοῶν.

707. ἀέθλου πειρήσεσθον. vulgatum erat πειρήσεσθε, quod Turnebus e Romana induxerat; at πειρήσεσθον edd. Flor. Aldd. et codd. itaque Ven. — „quod iterum duobus certantibus par praemiorum numerus constituitur.“. Schol. et Schol. Vict.

709. ἂν δ' Ὀδυσεύς itaque eius pugilatus cum Iro Od. Σ pr. non aliena erat ab eius persona narratio.

710. ζωσαμένω δ' ἄρα τώγε. hic locum habent disputata de nuditate athletarum, seu luctatorum: de quibus sup. ad vs. 685. „ἄρα, vt facere solebant“ Clarke.

711. ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην. finiftra vterque manu alterius lateri fubiecta apprehendit dextra brachium laeuum aduerfarii (ita vt compreffis, a tergo manibus vrgeant fe nexibus mutuis) allifis vtrinque frontibus. παλαιὸς καὶ ἀγροικώδης ὁ τρόπος. Sic Schol. B. Vict. ad 713 et Euftath. κατὰ τοὺς παλαιούς. p. 1326, 63. Fiebat hoc vt alter alterum de ftatu deiiceret et profterneret, labefacto corpore: quod vf. 719 effici a neutro poteft.

ἀγκὰς vocem vidimus iam Ξ, 346. ἀγκάς. ἐν ἀγκάλαις Apollon. Lex. vbi verfum noftrum laudat, fed omiffo δ', quod non recte fit; nam vltima in ἀγκὰς eft breuis, nec bene ap. Hefych. vox ducitur ab ἀγκή. ἀλλήλων λαβέτην vn. Vindob. ἀλλήλους.

712. ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες, — Importunum τὸ δ' quod adhaefit haud dubie ex fimilibus comparationibus v. c. O, 679. Seruatur tamen religiofe in codd. excepto Lipfienfi, et ab antiquis grammaticis. Recte enim notat Schol. A. cohaerere cum antecedentibus, nec comparationem inde proficifci, cum alias antapodofis defit; nunc autem haec eft ipfa antapodofis, abundante δέ. ὡς ὅτ' ἀμείβοντες fcil. ἐλάβοντο ἀλλήλων. nifi accipiatur pro δή, cum Euftathio.

ἀμείβοντες. δοκοὶ μεγάλαι, ἀλλήλαις προςπίπτουσαι, ὥςτε βαστάζειν τὴν ὀροφήν. αἵτινες καὶ συστάται καλοῦνται. Schol. A. cum Schol. br. οἱ συστάται οἳ τὸ σχῆμα τοῦ Λ στοιχείου ἀποτελοῦσιν. Schol. B. V. vlterius declarat Euftath. p. 1326, 17. et p. 1327, 1. addit vulgo προςφιλοῦντας eas trabes vocari. Subftituendum ergo eft οἱ ἀμείβοντες στύλοι. Sic et ap. Etymol. funt ἀντιστάται, fc. στύλοι, vt παραστάται. at παραστάδες fcil. στῆλαι. cf. ad I, 469. p. 634. Vol. I. P. II. Obff.

Memoratur hic locus, quoties de elementis architecturae veterum agitur. Memorabilis autem eft locus multo magis propterea, quia alias in Homericis vbique, et in mediis aedibus et in atrio memorantur tantum columnae, v. c. Od. Z, 307. Θ, 66. 473. X, 466. notatum quoque *in Ionian Antiquities* To. II. p. 2.

τούς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων. Edd. Flor. Aldd. τούς γε. quod placet, certe ex aliorum poetarum more; more tamen Homerico, seu librariorum seu grammaticorum vbique fere pro γε in similibus est τε. τούς τε intulit Turnebus ex ed. Rom. adstipulantibus libris scriptis, et ipso Veneto.

κλυτὸς „γρ. σοφὸς" Barn.

ἤραρε, ab ἤραρον. non ab ἤραρα. Clarke.

713. βίας ἀλεείνων. non nunc esse potest *euitans*, sed, *faciens euitare*, arcens, excludens: vt iam Π, 213 vbi idem versus lectus.

714. τετρίγει δ' ἄρα νῶτα. terga stridebant nexu manuum, τῷ σφιγμῷ. vidimus vocem B, 314 et sup. 100. vindicandam Tryphiodoro 319. vbi nunc τετρύγει δ' ἄρα κάλων συνοχή, legendum τετρίγει. *stridebant funes.*

Mutaui interpunctionem; non enim ἀπὸ χειρῶν ἑλκόμενα sunt dorsa, ita esset ὑπό. sed τετρίγει ἀπὸ χειρῶν, διά.

715. ἑλκόμενα στερεῶς. est vitium Ald. 2. ἑλκόμεναι. κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς. „γρ. κατὰ δ' αὖ ν." Barnes.

716. πυκναὶ δὲ σμώδιγγες — versus est ap. Apollon. Lex. in σμῶδιξ. μώλωψ. At Apion τὸ ἀπὸ τῆς πληγῆς οἴδημα. Etymol. ἡ ὕφαιμον πληγή. vt sup. B, 267 vbi v. Obss.

717. αἵματι φοινικόεσσαι. pronuntiatum quatuor syllabis, φοινικοῦσσαι quia ῑ producta est; monente Clarke.

718. τρίποδος πέρι ποιητοῖο. In Ven. A. B. scriptum vna voce περιποιητοῖο, monent tamen Scholia A. distinguenda esse. porro scribendum esse περὶ, quia epitheton sequitur; recte ex vsu recepto; ad Ascalonitae doctrinam saepe memoratam. At Schol. B. πέρι accipit περισσῶς. Est autem τρίπους ποιητὸς ὁ ἔντεχνος. vt τυκτὸς erat pro εὔτυκτος, M, 105 et mox 741 κρατῆρα τετυγμένον. et ποιητὸς iam sup. vs. 370. E, 198.

720. κρατερὴ δ' ἔχεν ἴς Ὀδυσῆος. Schol. br. κατεῖχεν. immo vero, ἀντεῖχεν. Addit Schol. Vict. ἔστι γὰρ

Ὀδυσσεὺς παλαιστής, εἶγε καὶ τὸν Φιλομηλείδην κατεπάλαισεν. Od. Δ, 342 sq.

721. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζον ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς. ῾— „ὅτι ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀνίαν ἦγον, καὶ ἐχρόνιζον. τοῦτο δὲ μὴ νοήσαντες (quod qui non animaduerterent) μετέγραψαν· ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.“ Schol. A. Atque haec erat vulgata lectio inde a Turnebo ex editione Romana. At altera lectio: ἀνίαζον ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς, erat iam expressa in Flor. et Aldd. et est lectio codicum Barocc. Cant. Mori. Mosc. 2. Vrat. b. a m. pr. duorum Vindob. Harl. Lips. Ven. A. B. adstipulantur Schol. B. et Vict. hic addit post καὶ τὸ ἀνίαζον, εἰς ἀνίαν ἦγον. ὡς· Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιούς, εἰς κλίσιν ἦγον. Od. I, 59. Eustathius alteram lectionem in codd. habuit: ἔστι δὲ τὸ ἀνίαζον ἀντὶ τοῦ ἠνιῶντο. ἀνίαν εἶχον. γράφεται δὲ καί· ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζον Ἀχαιούς. καί ἐστι τοῦτο σαφέστερον μέν, οὐκ ἐν πολλοῖς δὲ ἀντιγράφοις κείμενον. quod verum esse potuit de iis libris, quos aut ipse, aut is, quem exscripsit, manibus versauerat. Est tamen sollennior vsus τοῦ ἀνιάζειν actione immanente, molestia afficere se, taedio affici, vt in illo: ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι. et sup. Achilles Φ, 270 ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα θυμὸν ἀνιάζων. Habet tamen etiam transitiua vis exemplum Od. T, 322 τῷ δ' ἄλγιον, ὅς κε τοῦτον ἀνιάζῃ.

724. ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ. τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει. Schol. B. V. „solent hanc in luctu appellare λαβήν, et dabat seu praebebat alter alteri modo dorsum modo ceruicem, saepe quoque podem. Eadem Eustath. p. 1327, 8. qui adiicit, hinc esse illud Comici, λαβὴν ἐνδέδωκας, (f. Nub. 551.) Apollon. Lex. in ἀείρας — ἐπὶ μὲν τοῦ βαστάζειν adscripto versu.

ἤ μ' — ἢ ἐγὼ σέ. postulat σὲ acutum, quia voci vis sententiae inest. Digladiati de hoc sunt veteres grammatici. Inclinationem ἢ ἐγώ σε contra Abronem defendit Apollon. de Syntaxi p. 150. Alia nunc video e Charace et Herodiano apposita a doctiss. Hermanno de emend. rat. p. 74 sq. Saepius de hoc et similibus iam ante est

memoratum. Ad formulam quod attinet, comparat Barnes plura loca: X, 253 ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίμην. Σ, 308. N, 425. M, 328.

Verſu hoc vſus erat Caius Imp. in Iouem vecordi impietate tonitru aemulatus: ap. Dion. Caſſ. LIX, 28. Sueton. Calig. 22. Abiit verſus in prouerbium apud Lucian. et al.

725. δόλου δ' οὐ λῆθετ' Ὀδυσσεύς. ⁓ „quod Vlyſſis vafrities et in his conſpicitur, et quod artem luctae tum non tenebant" Schol. A. Num igitur ex artis poſtea excultae praeceptis facere ſimile quid haud licuit? an commendare vult Vlyſſis ſollertiam ea iam aetate hoc tentantem? Schol. Vict. ὡς εἰωθότων τῶν τρώων (lege ἡρώων) ἰσχύϊ καταγωνίσασθαι, καὶ οὐ δόλῳ.

726. κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα ⁓ „σημειοῦνταί τινες καὶ τὸ· κόψ' ὄπιθεν κώληπα, ὅτι τὸ κῶλον οὕτω εἶπε." (an quatenus κῶλον etiam ποῦς, σκέλος eſt? non aſſequor.) ἄλλως· ἔκρουσεν, αὐτοῦ ἐπιτυχών, τὴν ἰγνύην, ἥτις καὶ ἀγκύλη καλεῖται, (flexum puta genu interiorem, poplitem,) ὡς τὴν μέσην αἰρόμενος περιπλέκεται. Leg. τῶν μέσων. Schol. br. ὡς τῶν μέσων ἐῤῥωμένων (leg. αἰρόμενος) περιπλέκεται. Schol. B. κώληπα interpretatur τὸν ἀστράγαλον, (fuit ergo vox minus nota) ἢ μᾶλλον τὴν ἰγνύην. priore ſenſu pro calce ſeu talo occurrit κώληψ in Nicand. Ther. 424. vbi Schol. ad h. v. prouocat de chelydri morſu: ἤτοι ὅτ' ἐν κώληπος ἢ ἐν ποδὸς ἴχνεϊ τύψῃ. Euſtath. p. 1326, 51. κώληπα δὲ λέγει, τὴν ἀγκύλην, κατὰ τοὺς παλαιούς, τὴν περὶ τὰς ἰγνύας. ἥν τινες ἄνταν ἢ ἄνζαν φασίν. ζητεῖ δὲ, οἵου γένους ἐστὶ τὸ, κώληπα. (genus igitur ignorabat) γίνεται δὲ, ὡς εἰκὸς, παρὰ τὸ κῶλον. ὅθεν καὶ ἡ κωλῆ (os femoris) — ſimpliciſſime Apollon. Lex. κώληπα τῶν ἅπαξ εἰρημένων. λέγει δὲ τὴν ἰγνύην. vbi v. Villoiſ. Ex Heſychio prorſus excidit vox. Ceterum ipſum modum quo vſus eſt Vlyſſes, vt circumacto pede poplitem Aiacis percuteret, diſerte explicuit Schol. B. (partem inde etiam Vict. ſuam fecit) et Euſtath. ex antiquioribus, p. 1327, 4. appoſui rem in

Nota ad h. v. Addit Euſtath. luctam hanc, ἐγγύων ἀφαίρεσιν (f. ὑφαίρεσιν et ſane ſic Schol. Vict. ad v. 729 καλεῖται δὲ του ων (leg. ἰγνύων) ὑφαίρεσις, ὥς φησι Σώπατρος) dictam, inueniſſe Cercyonem aliquem; conuenit fere res cum lucta Antaei et Herculis; quam ex ſymplegmate quod Florentiae aſſeruatur, intelliges (in Muſ. Flor. To. III.) et ex pictura ſepulcri Naſoniorum.

727. κὰδ δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω. Venetus cum Vrat. d. κὰδ' δ' ἔπεσ' minus bene. Schol. A. tamen: „γρ. κὰδ' δ' ἔβαλ'.

728. θάμβησάν τε Vrat. A. θαύμασάν τε. inſcite.

731. ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν. putes genu ipſius eſſe; tum plana omnia; verum veteres τὸ γόνυ τοῦ Αἴαντος accipiunt; tumque vt in Schol. B. V. Euſtath. p. 1327, 9. exponitur. res ita ſe habet: Aiacem, vtpote tam vaſti corporis, Vlyſſes tollere haud potuit, mouit tamen de ſtatu et labefactauit; τῷ δεξιῷ γόνατι παρατρίψας τὸ ἀριστερὸν αὐτοῦ σκέλος ἔπεσε, (immo ἔπαισε?) καὶ πλάγιοι πίπτουσι. ἐστὶ δὲ τὸ δεύτερον πτῶμα 'Οδυσσέως (poſt prius 727.) ſiue a fronte ſiue a tergo Aiacem amplexus eſt Vlyſſes. Similia ſunt apud Euſtath. ex antiquioribus: qui addit, quod Schol. Vict. habent, appellatam eſſe hanc luctam μεταπλασμὸν et παρακαταγωγήν. pro priore voc. eſt παράπλασιν in Vict. neutrum verum arbitror. an παραπλαγιασμόν.

ἐν — γνάμψεν. ἐνέκαμψεν. Sic omnes alios accepiſſe teſtantur Schol. A. et V. praeter *Leptinem*, qui ἓν γόνυ eſſe voluit; vt ἓν δέπας ἐμπλήσας Od. I, 209. verum de duobus poeta ſemper ἕτερον vſurpat: χωλὸς δ' ἕτερον πόδα B, 217. τὸν δ' ἕτερον σκόπελον Od. M, 101.

κάππεσον ἄμφω. κάππεσαν Flor. Aldd. cum deterioribus codd. vti Alteri. Correxit Turnebus ex ed. Rom.

733. αὖτις ἀναΐξαντε πάλαιον. Ionice Harlei. Townl. Moſc. 2. Vrat. b. vn. Vindob. quo alludit Flor. Aldd. ἀναΐξαντες πάλαιον. quod correxit Turnebus ex ed. Rom. ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον.

735. μηκέτ' ἐρείδεσθον. Sic diserte Venetus cum aliis bonis codd. Ven. B. ἐρίδεσθον cum Schol. μὴ ἐρίζεσθε. nec aliter Vict. ἐρίδεσθον. λείπει ἡ διά. οἷον, διερίδεσθε. Incredibilis metri ignoratio. Simile tamen vitium in ἐρείδειν etiam in glossographis occurrit: v. Hesych. ἐρίζεσθον Cant. edd. Flor. Ald. Turneb. Emendauit H. Stephanus ex ed. Rom. ἐρείδεσθον. voc. luctae, de contra nitentibus inuicem. Vindob. alter ἐρίδεσθον, alter ἐρίζεσθον.

μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι. μὴ καταπονεῖσθε κακοῦντες ἑαυτούς. Schol. B. V.

736. ἀέθλια δ' ἶσ' ἀνελόντες. Peccatum in digamma δ' ϝισ' sustulit iam Bentl. ἄεθλα δε ϝισ'. In Ammonio corrupte p. 5 ἀέθλια τόσσ' ἀνελόντες.

Fuisse ἀπορίαν seu ζήτησιν, quomodo ἰσοπαλεῖς haberi potuerint Aiax et Vlysses, colligas ex Schol. B. et Vict. ad h. v. gratificari Achillem Aiaci ὡς συγγενεῖ, vt supra Eumelo.

737. ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί. ἀεθλεύσωσι Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob.

738. οἱ δ' ἄρα. Clarke: „ἄρα, vt per erat" ἠδὲ πίθοντο cum Vindob. et al. pro vulgato: ἠδ' ἐπίθοντο.

739. καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας. Townl. Vrat. A. b. a m. pr. ἀπομορξάμενοι. Townl. λύσωσι. Vrat. b. λύσαντο.

741. ἀργύρεον κρητῆρα τετυγμένον. quod sup. 718 τρίποδας ποιητός, vbi vide. Hoc est quod vult Schol. Vict. ὡς ξεστὴν τράπεζαν. Od. A, 138 et al. καὶ τρίποδος περὶ ποιητοῖο καὶ τάρβυθα τε τειχήεσσαν. (Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν B, 559.)

742. 3. 4. recitat versus Strabo lib. I, p. 70 A. vbi de notitiis Homeri geographicis agit; iterum ad h. l. respicit lib. XVI p. 1098 B. vbi sollertiam Sidoniorum praedicat. Notabilis omnino est locus inter eos, quibus vetustior Phoenicum nauigatio memoratur Sidoniorum *opera* h. e. quae Sidonii fabricati erant, alibi quoque

mulieres, negotiatione maritima exportantium, et extremas maris Aegaei plagas, Lemnum vsque adeuntium.

742. *ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν. ἐνίκα τοὺς ἄλλους· δηλονότι κρατῆρας* Schol. B. V.

743. *ἐπεὶ Σίδονες πολυδαίδαλοι.* Nunc *Σίδονες*, qui alibi *Σιδόνιοι*, priore nunc correpta, quae alibi producitur, nec modo in *Σιδονίην*, *Σιδονίων* et similibus, sed et in *Σιδῶνος* Od. O, 424. Aliud est, quod Schol. Vict. annotant: *τὸ δὲ εἶδος εἰπὼν, τὸ τέλος* (leg. *γένος*, quod et Schol. B. habet) *ἐπήγαγεν. ὡς τὸ· Δουλιχίοιο Ἐχινάων θ' ἱεράων* B, 625. Respiciunt haec coniuncta: *Σιδόνες — Φοίνικες δέ.*

744. *ἐπ' ἠεροειδέα πόντον.* epitheton in Odyssea aliquoties legitur, semel in Iliade h. l. et varie exponitur in Schol. br. Praestat, *μέλανα.* quod et Apollon. Lex. habet. Sup. E, 770 *τὸ ἠεροειδὲς* erat ipse *ἀήρ.* caliginosus aer.

ἐς pro *ἐπ'* Cant.

745. *στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι.* " *ἀντὶ τοῦ, προσώρμισαν. ὡς τό· στῆσαν δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ.* " Sch. B. V. Od. A, 581. a. est: *ἂψ δ' εἰς Αἰγύπτοιο — στῆσα νέας.*

Ernesti ad h. v. „*στῆσαν* est, *exposuerant venalem*, vt opinor, cum aliis mercibus; nam et vendere est *στῆσαι*, habetque vtramque significationem in rebus, in quibus etiam pondus spectatur, vt in argenteis vasis. Post datus est dono regi insulae: *διὰ τὴν ἐν λιμέσι στάσιν*, vt ait Eustathius." Docta interpretatio, sed longius petita; permistis quoque binis notionibus *τοῦ ἱστάναι*, vt sit venum sistere, exponere, et, pendere libra: post *ἄγον ἐπ' ἠεροειδέα πόντον* et sequente *δῶρον ἔδωκαν* de merce exposita non cogitamus; sed sane *στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι* de *naue* facile quisque accipit, cum propria haec sint: *στῆσαι νῆα ἐν λιμένι, ἕστηκε νηῦς* et similia, vt saepe in Odyssea: vt A, 185. B, 391.

746. *υἷος.* Ita scribo, ait Barnes, non vt male olim, *υἱός.* Atqui habent *υἷος* edd. et codd. solus Turnebus male mutarat in *υἱός.* Vidimus iam saepe; et monitum

tres esse formas: υἱὸς, υἱεὺς, et ὕις, vnde ὕιας, et contracte υἷας.

747. ἥρωϊ Ἰησονίδῃ. Offendit hiatus: qui facile tollitur permutatis vocibus Ἥρωϊ Πατρόκλῳ Ἰησονίδης. Sic quoque Bentl. emendauit. Supra Φ, 40 in eadem re pro Patroclo Achilles memorabatur, et ὦνος erat ἑκατόμβοιος ibid. 79.

748. ἀέθλιον, οὗ ἑτάροιο (ἕνεκα, ἐκείνῳ) ὅς τις. Debuit haud dubie ἄεθλον ϝοῦ ἑτάροιο scriptum esse.

750. καὶ πίονα δημῷ. Sch. A. „ἐν ἄλλῳ· καταπίονα.“ vn. Vindob. πίονι δήμῳ. δευτέρῳ δ᾽: αὖ incuria metri edd. ante Turnebum, qui correxit.

751. ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθήϊ᾽ ἔθηκε Ven. et Sch. A. „γρ. λοισθῆι ἔθηκε“ vt Sch. br. diserte. λοισθήϊ, τῷ ἐσχάτῳ, ἀπὸ εὐθείας, ὁ λοισθεύς. atque sic vulgatum in edd. per hiatum: ad quem si offensus fueris, facile perspicias veritatem lectionis Venetae: sunt τὰ λοισθήϊα (ἄθλα) eodem modo vt τὰ πρῶτα φέρειν. Et sic inf. 785 λοισθήϊον ἔκφερ᾽ ἄεθλον. Praeclare Schol. Victor. ἡ συνήθεια λοισθήϊον. ἔκφερ᾽ ἄεθλον. οὐ γὰρ κλίνει, λοισθεύς, ὥς τινες. Scribendum adeo est: λοισθήϊ᾽ ἔθηκε, aut, quod antiquum et Ionicum fuisse putandum est λοισθήϊα θῆκε. λοισθῆ᾽ ἔθηκε Mosc. 2.

Talenti quae fuerit ratio, multo difficilius est dictu, si h. l. dimidium talenti tauri pretio inferius est pretium.

753. ὄρνυσθ᾽ οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε. ξ̇ὶν „quod Zenodotus hic quoque (vt sup. 707) πειρήσεσθον scribit, cum tamen tres sint, qui cursu certant“ Schol. A.

754. Nihil hic *in cursu* nec de nuditate nec de praecinctu memoratur cf. sup. ad 683. Apud Quint. IV, 298 sq. feminalibus cinguntur cursores in ludis funebribus Achillis; sed ibi praesentia Thetidis et Nereidum pudorem iniicere potuit.

757. στὰν δὲ μεταστοιχεί. ※ — „quod versus huc translatus est e certamine curuli: ibi stabant μεταστοιχεί, *(per ordines*, ita enim accipiebant) e sortitione vs. 358. At in cursu certantes stare κατὰ ζυγὸν dicuntur *(eadem*

linea) Schol. A. Repetit eadem ex antiquis Eustathius, p. 1328, 11. et Schol. Vict. στὰν δέ. διπλῆ καὶ ἀστερίσκος. πῶς γὰρ, κλήρου μὴ βληθέντος, ἵστανται μεταστοιχί; (ordinibus diuersis, altero post alterum) μεθήρμοσεν ἀπὸ τοῦ ἱπποδρομικοῦ ἀγῶνος στίχος;

Hactenus haud dubie versus est pro male iterato h. l. habendus. Enimuero in hoc ipso supra peccatum esse vidimus, quod μεταστοιχεὶ ad diuersos deinceps ordines reuocare voluere veteres; cum μεταστοιχεὶ potius eo quoque loco esse videatur μετὰ στοίχῳ, ἐν στοίχῳ, ἐπὶ στοῖχον, ἐπὶ τάξιν, eodem ordine, ἐφεξῆς. Ita steterunt vtique et in stadio ad lineam, vnde procurrebant, in eadem ipsi linea. Atque hoc animaduersum quoque esse ab aliis antiquioribus, apparet primo ex eo, quod Schol. B. apposuit μεταστοιχεὶ, κατὰ τάξιν tum multo magis ex Eustath. p. 1328, 12. φασὶ δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, πῶς, κλήρου μὴ βληθέντος ἵστανται μεταστοιχεὶ οἱ δρομεῖς, ὡς πρὸ τούτου οἱ ἱππεῖς; καὶ μὴ ἔχοντες λύσιν γενναίαν, φασὶν ἀπὸ τοῦ ἱππικοῦ ἀγῶνος εἰκῆ οὕτω μετῆχθαι τὸν στίχον· τοῦτο δὲ οὕτω φασὶ διὰ τὸ μὴ εἶναι στοῖχον νοεῖσθαι τὴν κατὰ μέτωπον τάξιν, ἀλλὰ τὴν κατὰ βάθος, ὡς προγέγραπται. ὡς (quandoquidem) εἴπερ ἦν στοῖχον τὸν ἁπλῶς νοηθῆναι ὄρθιον, οὐκ εἶχεν ἂν ὁ λόγος ἀπορίαν τινά. Vtinam multa huiusmodi iudicii recti effata grammaticorum! Attamen vel sic versum ex superiore loco de certamine curuli huc translatum esse facile concedo.

μεταστοιχὶ Ven. Townl vt sup. Schol. Vict. Eustath.

758. τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος. ὦκα δ' ἔπειτα ἔκφερ' Ὀϊλιάδης. Prima statim lectio eo ducit, vt de primo a linea cursu haec dicta accipiamus. Iam autem vox νύσσα in curuli decursu erat ὁ καμπτὴρ, *meta*, circa quam currus flexi in alteram partem ingressi ad carceres redibant: 332. 4. 8. videtur itaque νύσσα non aliter h. l. accipi posse; atqui cursus stadii a carceribus ad τὸ τέλος, τὸ τέρμα, definitum spatium, non autem metam, habebat. Cogitarunt itaque veteres de cursu dolicho, quo

ſpatium ſtadii duplo longius emetiendum erat; ipſi tamen pro eodem cum diaulo habuiſſe videntur; quo ſane, *diaulo*, ſtadii decurſus iterandus fuiſſe videtur, vt de *meta* circumflectenda cogitare liceat, quod in diaulo ita ſe habuiſſe colligo ex Polluce III, 147 vbi et apparet ab diaulo diuerſum fuiſſe τὸν δολιχὸν δρόμον, qui ſit in rectum, menſura tantum ſpatii ſeu curriculi longiore. Ita τέτατο δρόμος ἀπὸ νύσσης eſt, altera parte curriculi, cum ad carceres iam iterum tenderent, nunc cum maxime curſum eſſe concitatum.

Digna tamen ſunt verba grammaticorum, quae apponam: Ita enim Euſtathius ex antiquioribus p. 1328, 20 εἰς δὲ τὸ ἀπὸ νύσσης, φασὶν, ὅτι δολιχὸς ἦν ὁ δρόμος, καὶ ἡ ἄφεσις ἀπὸ τοῦ καμπτῆρος ἐγένετο ἄνω πρὸς τὴν ἀφετηρίαν. Sic quoque Schol. Vict. δολιχὸς δὲ ἦν ὁ δρόμος καὶ ἡ ἄφεσις ἀπὸ τῶν καμπτήρων. Fateor me haec non ſatis aſſequi: quomodo a meta potuit fieri ἄφεσις? niſi alio ſenſu ἄφεσις eſt circumflexa meta reditus ad carceres. Apud Pauſan. VI, 20. p. 503. videtur ſimilis eſſe perturbatio vocum; vt ἄφεσις ſit in fine ſtadii: πρὸς δὲ τοῦ σταδίου τῷ πέρατι, ᾗ τοῖς σταδιοδρόμοις ἄφεσις πεποίηται. verum ibi ſcriptor narrauerat de altera ſtadii extremitate, et procedebat verſus alteram, in qua carceres ſunt. Aut, ſi ἄφεσις proprie dicta eſt, debet καμπτὴρ de linea, vnde procurritur, accipi; quorſum autem tum de dolicho cogitarunt? Pergit Euſtathius: καὶ ἴσως οὗτος ἐστὶν ὁ λεγόμενος ἀκάμπιος δρόμος. οὗ μέμνηται Παυσανίας, εἰπὼν· ἀκάμπιος δρόμος, μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περίπατος. (In Pauſania noſtro haec occurrere haud memini; ſunt petita ex Lexico Pauſaniae grammatici: reperiuntur quoque in Heſychio, et in Etymologo.) εἰς δὲ τὸ, τέτατο δρόμος, φασὶν (οἱ παλαιοὶ) ὅτι, ἐπεὶ μὴ κάμπτουσιν, οὐ ταμιεύουσιν εἰς τέλος τὸ τάχος ἀλλ' εὐθέως συντόνως προπηδῶσιν. Vltima haec ſunt quoque in Schol. B. et Vict. in B. etiam haec: ὀλίγος τις ἦν ὁ δρόμος, ἔνθα μηδὲ κάμψαι ἐχρῆν. ergo non δολιχός. Miro modo hic diuerſa miſcentur.

Verum de simplici stadio narrata si acceperis, recte procedit sententia, dummodo admiseris, νύσσαν h. l. dictam esse de ipso curriculi ingressu; et docet versus Od. Θ, 121. ita dictam fuisse: *οἱ δή τοι πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσιν. τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος, οἱ δ' ἅμα πάντες καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.* Manifestum est, de cursus principio hic agi, et conuenire Virgilianum V, 315 sq. *haec vbi dicta, locum capiunt, signoque repente Corripiunt spatia audito, limenque relinquunt, Effusi nimbo similes.*

Belle haec, quae apposui, videri possunt disputata, mihique ipsi ita vita sunt se habere. Concidunt tamen omnia, si attenderis: decurrentes iam in eo esse dici, *vt apprehendant praemia:* 773 *ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον.* porro ibi victimas caesas memorari, 775. et Vlyssem Aiace praeuento statim arripuisse craterem *ὡς ἦλθε φθάμενος*, 779. haec omnia, vt et reliqua, apparet, nos retrahere ad ipsa stadii principia, ad quae praemia ab Achille constituta erant; apparetque auctorem huius carminis hoc ipsum animo habuisse, cursum factum esse duplicem, circa metam retro decursu facto iterum ad lineam, vnde processerat. Repetita ita sunt omnia ex decursu curuli: stant ordine, *μεταστοιχεί*, est meta constituta, circa quam cursus flecteretur, et intentioribus viribus vsi sunt in altera decursus parte, cum iam carceribus, nunc lineae, iterum appropinquarent: prorsus vt vss. 358. 373. 4 sq. Itaque, quamuis inuitus, agnosco *νύσσαν* h. l. de meta, et de cursu circa metam in alteram partem versus carceres, seu lineam, esse accipiendam.

Ernestii nota ad h. v. non est satis luculenta: „Alias, inquit, initium currendi fit a carceribus, (*ἀφετηρίᾳ*) et flectitur circa metam. Itaque hic putarunt veteres intelligi *δολιχοδρομίαν*, qui cursus est *ἀκάμπτιος*.“ Quid vero ipse putauerit, non liquet; quae adscripsit, sunt ex Eustathio petita; nec ad Homeri illustrationem faciunt. Melius se habent ea, quae Ernesti subiecit: „Quod autem

aiunt, eo etiam respici verbo τέτατο, idque indicare cursum contentis viribus, id verum non putamus. τέτατο eleganter dicitur pro ἦν, propter longitudinem curriculi. Sic Latini *porrigi* dicunt et similia" etsi non video, cur non ita accipi possit: a meta progressi effusiore cursu contenderunt. Ita sup. 375 ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος.

Ceterum νύσσα vulgari vsu ad hippodromum spectavit, non ad stadium, ibique fuit ὁ καμπτήρ. Vsus tamen vocum in his parum fuit constans. Pollux III, 147. καὶ ὅθεν μὲν ἀφίενται (οἱ σταδιοδρόμοι· complexus autem erat iisdem verbis τὸν ἀγωνιζόμενον τὸ στάδιον, τὸν δολιχὸν, τὸ διπλοῦν στάδιον, h. e. τὸν δίαυλον, τὸν ἵππιον δρόμον, καὶ τὸν δρόμον ἐν καμπῇ, s. κάμπιον, cui opp. ὁ ἀκάμπιος·) ἄφεσις, καὶ ὕσπληγξ, καὶ γραμμὴ, καὶ βαλβίς. περὶ δὲ ὃ κάμπτουσι, νύσσα καὶ καμπτήρ. ἵνα δὲ παύονται, τέλος καὶ τέρμα, (proprie in cursu) καὶ βατήρ. ἔνιοι δὲ καὶ βαλβίς.

„γρ. ἀπαὶ νύσσης" Barnes.

759. ἔκφερ' Ὀϊλιάδης. „παρὰ Ζηνοδότῳ· ἔκθορ' Ὀϊλιάδης" Schol. A. Sane et hoc bene; alterum iam supra vidimus de curuli cursu v. 376. Glossa Lips. ms. προέδραμε. hinc ἔκφορος, qui cum celeritate, vehementia fertur, rapitur, etiam tropice. Suidas, in h. v. Est autem ἔκφερε pro ἐξεφέρετο." haec Ernesti. recte; est enim pro ἐξέφερεν ἑαυτὸν, vel τὸν δρόμον.

Ὀϊλῆος Lips. et vn. Vindob.

ὄρνυτο Vrat. b.

760—763. ἄγχι μάλ', ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο στήθεός ἐστι κανὼν, ὅν τ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ, πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει στήθεος· ὡς Ὀδυσεὺς θέεν ἐγγύθεν. Difficilis locus et obscurus, propter veterem texendi modum a nostris diuersum, quandoquidem illi iugo adstantes texebant, tela recta et pendula, h. e. ex alto ad parietem staminibus pondere subter appenso, demissis, (cf. Excurs. I* ad Aeneid. libr. VII.) et propter vocabula textrinae, cum obscura per se, tum vsu vulgo variata, tum eadem cum nendi

arte et lanificio communicata. Prius quidem illud a viris doctis iam satis est declaratum post Salmasium et alios, alterum autem inprimis a Schneidero Ind. ad Scriptores Rei Rust. voc. *Tela* p. 359 sqq.

Antequam ad Scholiorum doctrinam procedam, quae nos incertiores dimittit, quam accesseramus, apponam, quae mihi videntur et simplicissima et ceteris liquidiora. *κανὼν*, *πηνίον*, *μίτος*, difficultatem faciunt in eo, quod prius vocabulum hac in re alibi non occurrit, reliqua duo haud vno sensu. Ex ipsa re, ex comparationis consilio, et ex vocis significatu proprio, *κανὼν*, regula, vix aliud quid esse potest quam radius, lignum rectum, pro quo nostro vsu est nauicula, cui inuoluta sunt fila, *τὸ πηνίον*, subtemen, quod constat *μίτοις*, filis, quae extracta inter stamina inseruntur et spatha adducta coguntur ac densantur. Conuenit hoc cum duobus currentibus sibi continuo inhaerentibus: nam idem lignum ad filum inserendum inter stamina transmissum discurrit semper eadem linea, eodemque interuallo a pectore textricis: quae illud tenet, *ἴσχει*, *ἀγχόθι στήθεος*. Iam radio textrix transmittendo inter stamina hoc *πηνίον* (nobis, licium nauiculae inuolutum) *ἐξέλκει μίτον παρὲξ πηνίου*, educit, euoluit, filum, extra *πηνίον*, quod conglomeratis filis constat, quae ipso opere faciendo nunc euoluta fiunt trama. Poterat quoque dictum esse, *ἐξέλκειν μίτον ἐκ πηνίου*, et *παρὲξ πηνίου*. dicitur tamen *παρὲξ* etiam cum accusatiuo, quatenus res in aliam partem extrahitur, vt sup. I, 7 venti *πολλὸν παρὲξ ἅλα Φῦκος ἔχευαν*. Tandem textrix dicitur *τανύειν χερσὶ κανόνα*, quatenus illa radium (cui nostra nauicula successit) transmittit in latum per stamina. Nam *τανύειν*, *τείνειν*, extendere, variis modis ac sensibus fit; proprie extenduntur fila radio circumuoluta, trahitur tamen per stamina ipse simul radius, *ἐκτανύεται*. Haec quidem simplicissima; poterant enim verba etiam sic disponi, vt *ὄν τε* esset *καθ' ὃν* pro *εὖ μάλα χερσὶ τανύσῃ πηνίον, ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον*.

et quo illa in longum educit subtemen, extrahendo filum.

Nunc apponam grammaticorum placita; tum subiiciam virorum doctorum iudicia.

Ieiuna omnino sunt Scholia ad h. l. Ad v. 760 notat Schol. A. posse haec ὡς ὅτε aut superioribus annecti, aut sequentibus adiungi. Ad voc. κανὼν nihil monent: vbi desiderabas vel maxime eorum indicium. Subueniunt tamen Schol. br. κανὼν, ὁ κάλαμος, περὶ ὃν εἱλεῖται ὁ μίτος. ὁ ἱστουργικός. Et Hesych. inter alia τὸ ξύλον, περὶ ὃ ὁ μίτος. Disertior est Eustathius, ita tamen, vt, quid sit κανὼν, se ignorare, meras coniecturas apponere fateatur: ἔοικε δὲ ξύλον εὐθὺ εἶναι ὁ ῥηθεὶς κανὼν, τορευτὸν, οἷα εἰκὸς, ὁμώνυμον τῷ ἀπορθοῦντι τὰ ξεόμενα κανόνι, (regulae fabrili) χρήσιμον γυναιξὶν, ἢ κλώθειν, ἢ ἄλλως νῆμα ἐξέλκειν, ἐν τῷ πρὸ τοῦ στήθους ἢ κρατεῖσθαι ἢ ἵστασθαι. σαφὲς γάρ τι οὐκ ἐτύχομεν γνῶναι ἀπὸ τοῦ μαθεῖν, κάλαμον μίτων τὸν κανόνα εἶναι, ἢ ἐργαλεῖον ἀτρακτῶδες, ἢ ἠλακατῶδες. Itaque nec habebat Eustathius, quomodo τανύσσῃ acciperet: τανύεται δὲ χερσὶν ὁ τοιοῦτος κανὼν, ἀντὶ τοῦ, τετανυσμένος εἰς ὀρθὸν ἵσταται. ἢ καὶ ἄλλως, τανύεται ὡς καὶ ἄρουραν οἶδεν αὔξειν ἀσταχύεσσιν (B, 148) αὐτή τε γὰρ σταχύων αὐξομένων αὔξεσθαι λέγεται. καὶ ὁ κανὼν διὰ τὸ ἐξελκόμενον ἀπ' αὐτοῦ πηνίον τανύεσθαι εἴρηται. Nominatur inter cetera instrumenta textoria ap. Polluc. VII, 36. κανὼν quoque, vt tamen nihil hinc proficias.

Ad πηνίον 762. Schol. B. cum V. afferunt ineptam etymologiam a Pane deo inuentore: adiicit tamen hic οἱ δὲ ὑφήνιον τὸ ὑπὸ τοὺς μίτους ὄν. Eustathius: πηνίον δὲ παρὰ τὸν Πᾶνα, ὅς ἐστι, φασὶν, εὑρετὴς ὑφαντικῆς, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πανίον, ἡ ἀγροικία λέξις. (lupercal) ἐκ δὲ τοῦ πηνίου καὶ τὸ ἐκπηνίζειν παρὰ τῷ Κωμικῷ (v. inf.) καὶ ἡ Πηνελόπη δὲ ἀπ' αὐτοῦ — καὶ τὸ χρυσεοπήνιτον. ἑρμηνεία δὲ τοῦ πηνίου· τὸ, μίτον. (immo μίτος) πηνίον γὰρ, τὸ εἰς μίτον χρήσιμον. ὃς δὴ μίτος ἢ ὁ αὐτὸς τῷ πηνίῳ ἐνταῦθά ἐστι, διασαφητικὸς ὢν τοῦ πηνίου, ἢ

ἀντιδιαιρεῖται τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ. ἣν καὶ ῥοδάνην (immo *ῥαδάνην*. v. ſup. ad Σ, 576. p. 556. To. VII.) *φασὶν, ὡς ἐν Ῥητορικῷ εὕρηται Λεξικῷ. γενικῇ δὲ λέξις ἐν τούτοις καὶ τὸ νῆμα.* Vagatur inter plura p. 1328, 48. quae ſingula perſequi in noſtra opera non licet. Meliora docet et hic Schol. br. *πηνίον, εἴλημα κρόκης.* recte: eſt ipſa *κρόκη*, filum, *εἰλουμένη περὶ τὸν κανόνα. der Spuhlen, die um ein Rohr gewundne Fäden, welche eingeſchoſſen werden.* nam *κρόκη* eſt ſubtemen, trama, quae intra ſtamina illata, ope ſpathae *κρέκεται*, cogitur. In Vrat. A. adſcripta eſt gloſſa, *τὸ μετάξιον*, voc. ſerioris Graeciae in ſerico texendo.

παρὲκ μίτον Schol. B. *ἀντὶ τοῦ παρὰ μίτον.* Eadem Vict. adiiciens: *οὐκ ὀκνεῖ δὲ καὶ τὴν γυναικωνῖτιν παραλαμβάνειν, ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον.*

Euſtathius autem obſeruat duplicem vſum *τοῦ παρὲξ* cum quarto et cum ſecundo caſu, quodque eſt et *παρὲκ* et *παρὲξ*, et *πάρεξ*.

Ex recentioribus Erneſti laudem habet, quod curioſius locum excuſſit, pleraque ex Euſtathio. Recte notat, primum, ſupplendum eſſe: *ὡς ὅτε τίς τε κανὼν* (*μάλα ἄγχι*) *στήθεος γυναικός ἐστι.* vnde *προστήθεος γυναικεῖος κανὼν* ap. Euſtath. Porro, quod *κανὼν* eſt bacillum, calamus, radius, quem circa voluitur licium. Nam *κανὼν* eſt proprie linea recta; vnde ad multa, regulam, menſuram, et alia ſimilia, traducitur." In his agnoſco Erneſtium meum!

Porro *πηνίον* male verti a Clarkio ait *ſtamen*, ſed eſſe *ſubtemen* vel *tramam*, *κρόκην*, vnde *ἀνθοκρόκους πῆνας* dixit Eurip. Hec. 470. veſtes ſcil. ſtragulas, *picto ſubtemine*, vt vocat Valer. Fl. VI, 228. h. e. in quibus ſubtemen flores exprimit. Ergo verte, *ſubtemen extrahens.* Recte haec. „Ceterum, pergit, *πηνίον* et veſtem ipſam, et ſubtemen ſignificat, quanquam haec ſignificatio eſt antiquior." Dubito equidem, an *πήνη* et *πηνίον* de ipſa veſte dicantur; in Euripide ſunt ipſa fila, ſubte-

men floridi coloris, e quo ſane veſtis texitur. At τὸ πῆνος redditur per ὕφασμα ap. Heſych.

Tandem in παρὰκ μίτου dubitat, ſitne μίτου vera lectio, an μίτου, quod H. Stephanus e codice protulit; tum eſſe putabat *ſubtemen extrahens e licio radii*, ſeu *e radio* circumuoluto filis. At de ἐκτανύειν nil monuit. Vbinam a Stephano iſta lectio memorata eſſet, diu quaeſiui; ad Homerum mentionem eius fecit nullam; tandem reperi in Lexici Ind. voc. πῆνος. Praeſtaret tamen vel ſie lectio in Schol. Ariſtoph. infra laudando: πηνίου ἐξέλκουσα.

Prorſus aliam interpretationem dant Lexica, Stephanus et Damm, dum ad feminam nentem fila referunt. Iis κανὼν eſt *fuſus*, ὃν τανύσῃ, *quem illa manu extendit a ſe*, fila extendendo et extenuando in longitudinem; πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, *poſtquam filum ſuum in longitudinem extraxit* (nam facit Damm. πήνιος, α, ον, adeoque μίτον πηνίον *filum ad telam faciendam factum.)* Illa *fuſum prope admouet pectori.* Fatendum eſt, in his eſſe nonnulla, quae non male verbis et ſententiis conuenire videantur. Expenſis tamen omnibus, quae in Heſych. et Suida et in Lexicis a viris doctis notata ſunt, antiquioris et communioris vſus eſſe videtur notio τοῦ πηνίον pro licio radio inuoluto, etſi illud etiam pro filis fuſo circumuolutum dici potuit, et dictum fuit, vt intelligitur ex Polluce VII, 29 et 31 vbi inter ἐριουργικὰ et ἱστουργικὰ numeratur. quando idem eſt atque ἄτρακτος, vt Heſych. πηνίον, ἄτρακτος, εἰς ὃν εἰλεῖται ἡ κρόκη. In epigrammatibus obſcurum fere aut ambiguum eſt, ad vtrum genus referendum ſit πῆνος et πηνίον. Etiam ap. Theocr. XVIII, 32. οὐδέ τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα potius ad textoriam operam, de qua reliqua agunt, quam ad colum refero, vt ſint radii in calathis quibus licia iam circumuoluta ſunt, vt in texendo adhibeantur. Poteſt quoque ἐκπηνίζεσθαι ad licium e radio euolutum referri apud Ariſtophanem, Ran. 586. ἐκπηνιεῖται pro ἐξελκύσει, vbi Schol. a Suida

quoque exscriptum ait esse, quod in Homero est πηνίον ἐξέλκειν. Ita enim Schol. vet. ἐξελκύσει. ἀπὸ τοῦ πηνίου· Ὅμηρος· „πηνίου ἐξέλκουσα." (Aliud Scholion.) ἢ ἐξάξει. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ σκώληκος ἐξαγομένης πήνης. hic de alia re cogitauit, de filo serico, bombycis.

Postquam haec superioribus annis a me erant pertractata, omnem rem textoriam copiose, docte et accurate expositam prodidit doctissimus Schneider. in Indice ad Script. R. R. voc. *tela*. vbi cum de ceteris, vt de πηνίον p. 366. de κερκίς p. 370. quae et ipsa radii speciem habere debuit, actum est diligentissime, tum p. 375 sq. de loco nostro, et de molesto hoc voc. κανών. memorato quoque loco Nonni Dionys. lib. XXXVII p. 956 qui nos nulla in re doctiores dimittit. Tentauit ille varios interpretandi modos, substititque tandem in eo, vt poeta dicat, canonem, seu regulam aeque propinquam esse pectori textricis, „quam ea manibus extendat, dum panuclam iuxta licia extrahit, vel si lectionem παρὲκ μίτου sequaris, panuclam ex liciis extrahit."

761. χερσὶ τανύσσῃ. χειρὶ Barocc. et margo Steph. τανύσαι Barocc.

762. πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον. Narratum paullo ante, Stephanum ex vet. libro non Homeri puto, sed Eustathii, memorare παρὲκ μίτου, Schol. autem Aristophanis πηνίου ἐξέλκουσα.

763. 4. ὡς Ὀδυσεὺς θέεν — Illustrat locum Macrob. Sat. V, 13. cogitandum esse de alto puluere vel sabulo, in quo impressa vestigia confestim delentur, relabente puluere qui plantae cesserat, in cauum; antequam hoc fieri posset, πρὶν τὴν κόνιν ἀμφιχυθῆναι τοῖς ἴχνεσι, Vlysses suum pedem iam in eodem vestigio constituerat. Similia sunt in Schol. B. V.

765. κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀϋτμένα δῖος Ὀδυσσεύς. Venetus κὰδ δ' ἄρα ἐκ. male.

„ἄρα vt fieri solet" Clarke. pro χέ' ἔχ' Vrat. A. ἀϋτμένα. ἀϋτμήν. τὴν ἀναπνοήν Schol. B. Vict. (In

hoc praeterea: καὶ τὸ αδαμι'..'. f. τὸ ἀναθυμίασις, exhalatio.) τοῦτο δὲ, ὡς κολοβωτέρου ὄντος Αἴαντος. breuiore ſtatura.

766. ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί. licet ſcribere ἴαχον δ' ἔπι. poteſt tamen ἐπὶ referri ad vſ. ſequ. ἐπὶ ἱεμένῳ.

767. νίκης ἱεμένῳ. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἱέμενοι. ſicque Vrat. A. b. d. minus ſcite. Moſc. ἱεμένω a pr. m. ſupraſcr. οι. Euſtath. ἱεμένῳ ἢ ἱεμένων, moxque ἱέμενοι. Lipſ. νίκην ἱέμενοι. prius male.

768. ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον. Schol. B. τὸν πρὸς αὐτὰ τὰ τέρματα. et Schol. Vict. τὸ ἔσχατον τοῦ δρόμου. hic itaque 758 νύσσαν recte intellexit de ipſis carceribus, non de meta, circa quam curſus ſit; ſed de ſtadio recto cogitauit. Nec aliter ſup. vſ. 373. de curſus curulis extrema parte, etſi ibi in reditu ad carceres, poſt metam circumactam. Virgil. Aen. V, 327 reddidit: *iamque fere ſpatio extremo, feſſique, ſub ipſam finem aduentabant.*

αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς εὔχετ'. Erneſti: „αὐτίκα h. l. non ſignificat celeritatem, ſed, ibi. tum. Alibi poſt ἀλλ' ὅτε δὴ ſequitur, ἔνθα δὴ, τότε. pro quo nunc poſuit αὐτίκα" Poteſt ſane ita reddi; velim tamen doceri, cur non hic, vt alibi, locum habeat ſollennis notatio, ſtatim. tum.

772. γυῖα δὲ θῆκεν ἐλαφρὰ — ※ — „quod verſus recte locum habuit de Diomede, (E, 122) hic minus recte, nam Vlyſſes non praecurrit, nec vincit; ſed obtinet praemium, quia Aiax proſternitur: nullo igitur cum vſu Minerua eius membra agiliora faceret" Schol. A. Similia Schol. B. V. idemque iam monitum vidimus ad N, 61. vbi idem verſus inculcatus eſt. Scribitur vulgo γυῖα δ' ἔθηκεν.

Schol. Vict. φασὶ τοῖς προτρέχουσι δίκην πτερῶν εἶναι τὰς χεῖρας. Firmatur hinc interpretatio verborum ap. Philoſtr. Imagg. II, 2. de Achille εὔτονοι αἱ χεῖρες. ἀγαθαὶ γὰρ αὗται πομποὶ τοῦ δρόμου. Opuſc. Vol. V p. 93.

Adſcripſit indoctus grammaticus Ven. A. ἄλλως. ψεύδεται συνήθως Ὅμηρος. οὐ γὰρ ἔδραμεν ὁ Ὀδυσσεύς.

773. ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον. rectius ſcriberetur ἐπ' ἀΐξεσθαι ἄεθλον. Contra recte foret ἐπαΐξεσθαι ἀέθλῳ. promiſcuus eſt vſus actiui et medii in hac voce.

ἐπαΐξασθαι Vrat. A. b. d. cum Veneto, perpetua variatione in ſimilibus, inprimis cum μέλλω. τάχα μέλλον nusquam vidi.

774. ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων. non aſſequor, vnde Schol. A. B. hoc habeant: Aiacem ab Vlyſſe impeditum digreſſum extra curriculum prolapſum eſſe. De fortunae caſu in hoc curſu commentatur Ariſtid. in Platon. II. p. 257. ed. Iebb. To. II.

βλάψε γὰρ Ἀθήνη. Proprium in curſu βλάπτειν. ſup. vſ. 571. vt alter dicitur ὀλισθεῖν. σφάλλεσθαι.

775. τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος. „τῇ ῥα vbi ſcilicet" Clarke. βόες ἐρίμυκοι iam Υ, 497 lecti.

777. ἐν δ' ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα τε ῥῖνάς τε. Cant. Mori. ἔνθ' ὄνθου. Suidas in ὄνθος recitat: ἐν δ' ὄνθου βοέης πλῆτο στόμα. Apollon. Lex. in ὄνθος recitat: ἐκ δ' ὄνθου βοέου κόπρον. At eſt ἐνέπλητο.

Harl. ῥῖνές τε. Sic ἐνέπλητο τὸ στόμα καὶ ῥῖνες.

Lepidum eſt, quod notant Schol. A. B. V. κεχηνὼς γὰρ ἔτρεχε, διὰ τὸ εὐκόλως ἀναπνεῖν. ὁ δὲ τὸν πρεσβύτην λαβραγόρη εἰπὼν (ſup. 474 ſqq.) κατὰ τοῦ στόματος κολάζεται.

781. ὄνθον ἀποπτύων. Euſtath. ὄνθον ἢ ὄνθου.

783. μήτηρ ὣς, Ὀδυσῆϊ παρίσταται. Laudat verſum Schol. Pindari ad illud Nem. III, 1 ὦ πότνια Μοῖσα, μᾶτερ ἁμετέρα, λίσσομαι, ἵκεο.

At Schol. Vict. μήτηρ ὣς, διὰ τοῦτο ἴσως φησί· καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνῃ (Od. Δ, 502), ὅτι τὴν παρθένον εἴκασε μητρί. putauit igitur Mineruam aegre tuliſſe ſe matrem appellari, cum virgo eſſet. mirum acumen! ὁ δὲ Ἴστρος ἐκτεθῆναι ὑπὸ Ἀντικλείας Ὀδυσσέα, φησὶν ἐν Ἀλαλκομεναῖς τῆς Βοιωτίας, ἥ ἐστιν ἱερὰ Ἀθηνᾶς. Acce-

pere illi ὡς μήτηρ Ὀδυσσῆϊ, quippe cum ea mater ſit Vlyſſis. Hoc eſt, quod Schol. A. iubet ſuſtinere recitationem poſt μήτηρ ὥς.

784. οἱ δ' ἄρα πάντες. Clarke „ἄρα, vt neceſſe erat. ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν. ne fallaris, ἐπ' αὐτῶν eſt merum ſphalma ed. Erneſt.

785. Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον. Vrat. A. ἄρα οἱ λ. non male, iudice quoque Erneſtio. qui etiam ait, ἔκφερ' ἄεθλον eſſe dictum eo ſenſu quo Od. O, 469 ἡ δ' αἶψα τρί' ἄλεισα κατακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ ἔκφερεν domo. nunc praemium absportatur ἔξω τοῦ ἀγῶνος. λοισθήϊον ἄεθλον. v. ſup. ad vſ. 751.

787. εἰδόσιν ὔμμ' ἐρέω πᾶσι, φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν, adeoque ἀεὶ, quod et Euſtath. notat. Quod nos: videtis ipſi, ſenioribus fortunam magis eſſe propitiam quam iunioribus.

ὔμμ' et ὕμμ' in codd.

789. Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστι. Obſeruant Schol. B. V. heroum aetates ſic notari: vt minimus natu ſit Antilochus, maior Aiax Oilei, hinc Aiax Telamonius, Vlyſſes, Idomeneus, Neſtor.

791. ὠμογέροντα δέ μιν φάσ' ἔμμεναι. ξ— „quod ſemel h. l. ὠμογέροντα dixit. Metaphora ducta a crudis pomis vel a crudis carnibus duplici modo euolui poteſt: ea, quae cruda ſunt, nondum ſunt ſeu cocta, ſeu matura, ergo *ſenectus cruda* eſt, in primo ſtadio conſtituta, nondum multum progreſſa: vigente adhuc corpore. Virgilio: *cruda deo viridisque ſenectus.* At poteſt quoque eſſe ſenectus, quae, cum in aliquos vegeta adhuc aetate conſtitutos maturius ac citius ingruit, et hactenus praematura eſt. hanc tamen Latine non aeque *crudam* ſenectutem appellamus. At ſimili fere modo Latine *matura ſenectus* duplici ſenſu dicta occurrit. Ex his dictis aſſequi et diiudicare licet diuerſas vocis acceptiones in grammaticis. Simpliciſſime Etymologus: ὁ μὴ εἰς τέλειον καιρὸν γεγηρακώς. ἤγουν, ὁ παρ' ἡλικίαν γεγηρακώς. ſicque in Schol. A. ἄλλως. οὕτω λέγουσιν ἤτοι τοὺς ἐπισυνεστῶτας

(an τοὺς ἔτι συνεστῶτας,)· καὶ μὴ πάνυ γέροντας, ἀλλὰ πλησίον τοῦ γήρως. ἢ τοὺς πρὸ ὥρας γεγηρακότας. Paria in Schol. br. Scilicet alterum spectat ad Od. O, 356 de Laerte, quem mors vxoris ἤκαχε καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκε. vbi esse videtur, ante tempus senem fecit, senectutem maturauit. v. Ernesti ad e. l.

Schol. A. B. V. et ex parte Leid. ὠμογέροντα τὸν μὴ τέλεον κατεψημένον ὑπὸ τοῦ γήρως exponunt; ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κρεῶν τῶν ἑψηθέντων μὲν, οὐ μὴν τελείως. καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν· ὡς καὶ ἐν ἑφθὸν τῷ γήρᾳ φησίν· quod alicubi occurrere vix credo. Apud Apollon. Lex. ὠμογέρων. ὁμεστὸς ην ἡλικία corruptum, quod varie tentant, fuit forte idem illud grammaticorum: ὁ μὴ ἑφθὸς τὴν ἡλικίαν. Ap. Ammonium in noto loco de aetatibus hominum, ὁ προβεβηκὼς aetate per ὠμογέροντα redditur, vbi v. Valken. p. 54 ab Ernestio laudatum.

792. ποσσὶν ἐριδδήσασθαι duplicato σ ad producendam syllabam. ἐρίζω, ἐριδῶ. ἐριδέω. vel ἐριδάω, vnde ἐριδαίνω. cf. Eustath. Schol. br. reddunt. ἐξισωθῆναι. ἁμιλληθῆναι. Schol. Vict. „ἐριδήσεσθαι. ἀπὸ τοῦ ἐριδῶ. ὅθεν τὸ· ἐριδαίνετον ὧδε. (A, 574) ἐν δέ τισι τῶν ὑπομνημάτων γράφεται· ἐριζήσασθαι.“ In Vrat. d. est ἐριδαίσασθαι.“

εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ. Schol. Vict. Ἀχιλλῆϊ, διὰ τοῦ ῆ. voluit ergo contracte pronuntiari ηι.

793. κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα. Schol. B. V. ὕψωσε. γαῦρον ἐποίησε διὰ τοῦ ἐπαίνου. Addit Vict. καὶ· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει. Z, 509. Schol. br. ἐδόξασεν. Melius Apollon. cum Hesych. κύδηνε. κατὰ ψυχὴν ἐμετεώρισε. Laudat Villoif. Hesiod. Ἔργ. 38 μέγα κυδαίνων βασιλῆας, vbi dicitur de corrumpendis iudicibus demerendo eos et blandiendo.

795. οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος. ἔ— „quod μέλεος est μάταιος καὶ πρὸς οὐδέν. οἱ δὲ νεώτεροι τὸν ταλαίπωρον μέλεον“ Schol. A. Qui sint νεώτεροι, docet Schol. Vict.“ μάταιος, οὐκ οἰκτρὸς, ὡς οἱ Τραγικοί. Vidimus iam K, 480. Recitat versum et μέλεον per μάταιον explicat Schol. Sophocl. Trach. 388 (397).

μέλεος κ' εἰρήσεται. male *κ'* inserto ediderat Barnes. An sit *ϝειρήσεται*, quaesitum est sup. Vol. VII. p. 751.

αἶνος Schol. br. *νῦν, λόγος.* quid ni *ἔπαινος?* praecesserat modo *κύδηνε Πηλείωνα.* sic quoque reddidit Apollon. Lex. in *αἶνος* versu adscripto. Etymol. in *αἰνεῖν.* et Eustath. Conf. sup. ad 652.

796. *ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.* Versus est ap. Polluc. IX, 54. *ἐπιθήσω. ἐπιβαλῶ.* Eustath. *ἐπέκεινα τοῦ ἀέθλου δώσω. ἐκ περισσοῦ.*

797. *ὁ δὲ δέξατο.* sic cum Lips. Townl. Vrat. b. vn. Vindob. pro *ὁ δ' ἐδέξατο.*

799. *θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα.* edd. ante Stephanum. perpetuo peccato *κατ' ἀσπίδα.* erat tamen melior lectio in ed. Rom. *φέρων ἠδ' ἀσπίδα* Mori.

800. *τεύχεα Σαρπήδοντος* ⊱ „quod *Σαρπήδοντος* a *Σαρπήδων*, vt *χαλκηδών, χαλκηδόντος*" Schol. A. Atqui hoc iam videramus M, 379 et 392. cf. Apollon. Lex. h. v. Ceterum a nemine quaesitum video, quo iure hereditas Patrocli ad Achillem peruenerit.

802. 803. 4. *ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω, τεύχεα ἑσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἑλόντε, ἀλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι.* h. *μάχεσθαι.* Omnia sunt expedita. At longum est Scholion A. cuius criticam haud intellexeris, nisi praemonuero hoc, videri ab eius codice abfuisse versum 804 *ἀλλήλων.* Nam ille praecipit iungere *ἄνδρε δύω — ἑλόντες* (ita legit pro *ἑλόντε*) nec deesse *μαχέσασθαι* aut aliud simile quid; sic enim solere Homerum absolute *κελεύειν* vsurpare; vt in Odyssea: (Φ, 175) *'Αντίνοος δ' ἐκέλευσε Μελάνθιον ἀπαγαγων*" leg. *αἰπόλον αἰγῶν· ἄγρει δὴ πῦρ κεῖον.* et in sequente rhapsodia: (Jl. Ω, 90) *τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός.* tum de nouo incipiendum: *'Οππότερός κε φθῆσιν.*" Schol. A. quae durissima sunt. Deberet sic saltem esse *ἑλόντας*, aut iungenda *ὥπερ ἀρίστω ἑλόντε.* Quae cum ita sint, versu 804 *ἀλλήλων* vix carere potest oratio.

802. *ἄνδρε δύω.* al. *δύο* vt Schol. Vict. *κελεύομεν.* Barnes: „*γρ. κελεύομαι.*" ex vs. 659.

803. χαλκὸν ἑλόντε lectum eſſe in grammatici codice modo vidimus; ſic quoque legitur in ed. Flor. Ald. 1. nec diſplicebat Erneſtio, quia variantur ſic numeri. ἑλόντε ſeruant ipſi Veneti.

804. ἀλλήλων προπάροιθεν. ※ Cauſſam ſtigmes modo vidimus ad vſ. 802. notatur quoque verſus tanquam tollendus in Townl. abeſtque a Vrat. A. et d. At legitur in aliis libris, etiam in vtroque Veneto.

ἀλλήλων — πειρηθῆναι, Ven. A. ἀλλήλους. Vrat. b. ἀλλήλω. vtrumque male.

805. ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν, 806. ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ αἷμα, 807. τῷ μὲν ἐγὼ δώσω. Offendit locus omnes legentes, cum de ludicro certamine agatur, a quo ſtolida atrocitas vulnera inferendi abeſſe debet. ἔοικε σκιαμαχία τις εἶναι, ait Schol. B. qui addit, οὐ γὰρ ἔχει τρώσεις. φησὶ γάρ· καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι. Iam primum vſ. 806 eiiciendum eſſe per ſe patet; tum vero reſtat moleſtia in ὀρεξάμενος χρόα. cum eſſe deberet χροός. nec ſatis eſt ὀρεξάμενος, verum ſaltem ἁψάμενος. Verum videamus ſingula.

805. φθῇσιν ὀρεξάμενος. πατάξας, ἐκ παρεπομένου. συμβαίνει γὰρ τοῖς πατάσσουσιν, ἐκτείνεσθαι. Schol. A. B. V. addunt ἤ, ἀντὶ τοῦ ὀρέξαι „quod non capio. ὀρέξεσθαι eſt extendere ſe ad ictum inferendum (κατά) τινος vel ἐπί τινα. v. ad Δ, 307. cf. Ω, 506. Noſtro verſu eſſet ſupplendum ὀρεξάμενος τοῦ ἄλλου κατὰ χρόα. Schol. br. reddunt ὀρεξάμενος. ἐφαψάμενος τοῦ χρωτός.

ὁππότερος κε φθῇσιν. non κεν ante φθ. multo minus cum Vrat. d. ὁππότερος δέ κε φθῇσιν.

806. ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. ἐνδίνων, τῶν ἐντοσθίων σπλάγχνων reddunt Schol. A. inde emendatio in Apollon. Lex. firmatur, in quo ſcriptum ἐντοσθειδίων. Eſt tamen in Schol. A. καὶ γὰρ παρὰ τὸ ἔντοσθεν ἐντοσθίδια λέγεται.

ψαύσῃ. Venetus ψαύσει.

Iam porro huic verſui praefixus eſt obelus: — „*ἀθετεῖται*, quod *τὰ ἔνδινα* ſunt inteſtina; non autem talis pugna ad eiusmodi vulnera infligenda fiebat: *ἕως γὰρ τοῦ ἀμύξαι μόνον τὸν χρῶτα, μονομαχοῦσι.* Verba *διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα ἐκ τῆς Δολωνείας μετάκειται*, *ſublecta ſunt* ex Il. K, 298. 469" Schol. A. praeclare. Ab Ariſtarcho haec profecta eſſe, diſcimus ex Schol. Vict. „*ἀθετεῖ τὸν στίχον Ἀρίσταρχος. οὐ γὰρ εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι.*

Fuere tamen in Schol. A. *ἄλλως.* et in Schol. br. qui verſum tuiti ſunt, vt dicerent: *τὰ ἔνδινα* eſſe *τὰ ἐντὸς τῶν ὅπλων μέλη, ἀπὸ τοῦ ἐντείνεσθαι αὐτὰ τῷ θώρακι.* mirum etymon, etiam in Etymologo emendant viri docti *ἐνδύσασθαι.* quod non minus mireris. ſaltem coniectarem *ἀπὸ τοῦ ἐνδινεῖσθαι*, nam membra mouent, flectunt ſe, intra thoracem. Et video nunc in Euſtath. p. 1331, 2 eſſe *ἢ παρὰ τὸ ἔνδον εἶναι ἰνῶν, ἢ ἐντὸς δινεῖσθαι.* Nec tamen magis accommodata eſt haec lectio, cuius et Schol. Vict. cum Schol. B. meminit: *ἐνδίνων δὲ ἀκούει τῶν ἔνδον τοῦ χρωτός — οἱ δὲ, ἐνδίνων τῶν ἐντὸς ὅπλων·* nec quicquam lucrantur grammatici; nam vel ſic reſtat *διὰ μέλαν αἷμα*, et eſt: *qui corpus ſtrinxerit per arma et ſanguinem.*

Haud dubie verſus eſt fetus rhapſodi paullo truculentioris. Ariſtophanes tamen emendatione ſubuenire voluit, quae non magnum acumen prodit: Schol. Vict. „*Ἀριστοφάνης δὲ οὕτως γράφει· ὁππότερός κεν πρόσθεν ἐπιγράψαι χρόα καλὸν φθήῃ ἐπευξάμενος διά τ' ἔντεα καὶ φόνον ἀνδρῶν.* Memorat quoque Euſtath. p. 1331, 5. ſed legit: *ὁππότερός κεν πρῶτον* et *φόνον ἀνδρὸς*, melius hoc. Verſus inter fragmenta retulit Barnes, vbi expreſſit quoque *διά τ' ἔντερα.* atrocius etiam!

Bentlei. coniiciebat: *ὁππότερος κεν φθήῃ ἐπιγράψας χρόα καλὸν, τῷ μὲν ἐγὼ δώσω* — omiſſo verſu medio: quo haud dubie omnis offenſio tolleretur. Verum totus locus de monomachia moleſtus eſt, vixque profectus eſt a primo rhapſodiae huius auctore, videtur quoque a

pluribus esse interpolatus; nec minus, etsi paullo audacius suspicor reliqua libri varios auctores habuisse, qui plura certaminum genera cumularunt ad fastidium vsque. Fuere tamen ea iam in libris antiquis; etiam Virgilius ea legit et nonnulla expressit Aen. V.

808. τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων. „γρ. ἀπηῦρον sup. ad 560." Barnes.

809. τεύχεα — ξυνήϊα ταῦτα Φερέσθων. κοινά. quomodo arma Sarpedonis supra memorata 798. 9. ἔγχος, ἀσπὶς et τρυφάλεια recte inter duo possint diuidi, aut communiter haberi, non intelligo. Videntur vss. 805—810 homini deberi, cui locus non videbatur pro modulo superiorum certaminum satis esse ornatus, si finiret Achillis oratio vs. 804.

810. καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι ἐν κλισίῃσι. — „ἀθετεῖται. quorsum enim his locis epulae dandae fuissent?" Schol. A. et Schol. Vict. δεῖ γὰρ ἐπιχυδέστεόν τι (supernacaneum, inutile) ἔχειν τὴν ὁπλομαχίαν.

παραθήσομεν Townl. Vrat. A. b. Ven. Edd. Flor. Aldd. Mutatum ex ed. Rom. in παραθήσομαι. quod alii codd. habent. Variat supra quoque sic vs. 659. etsi meo sensu vulgatum praestabat.

812. ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο. „ἄρα deinceps" Clarke. hoc pro lubitu. ἄρα est δή, tum sane. Ἐν δ' ἄρα Cant.

514. ἐς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην. bene restituit ἀμφοτέρω Barnes ex ms. Mori. poterat laudare ed. Rom. vnde Steph. hoc habet in marg. Accedit nunc Venetus cum aliis. Alienum est ἀμφοτέρων· quod etiam Eustath. habet.

815. δεινὸν δερκομένω. θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς. „ἐν ἄλλῳ δεινὸν δερκόμενοι. θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας" Schol. A. quod est in cod. Townl. δερκόμενοι erat quoque in Harlei. Mosc. 2. Vrat. A. d.

816. ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες. vn. Vindob. ἰόντε. Barnes: „γρ. ἴσαν." Eustath. ἦσαν ἢ ἴσαν, ὅ ἐστιν, ἐπορεύθησαν.

817. τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὡρμήθησαν, antecesserat tamen ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες. mera tautologia: versu 817 eiecto melior exsistit narratio. Saltem interpunctione locus est iuuandus vt τρὶς μὲν — ὡρμήθησαν in medio ponantur; iungantur autem: ὅτε δὲ — ἰόντες, ἔνθ' Αἴας.

818. κατ' ἀσπίδα. „γρ. δι' ἀσπίδα" Barn. Referunt hoc veteres ad Aiacis simplicitatem. Schol. Vict. et B. οὗτος ἁπλοϊκώτερον ποιεῖ καὶ γενναιότερον. ὁ δὲ Διομήδης κακοτέχνως καὶ φθονερῶς τὸν αὐχένα τηρεῖ. obseruat, petit. κῦρε. Addit Vict. τινὲς δὲ, τὴν ὁπλομαχίαν Διομήδη εὑρεῖν φασι.

πάντοσε ἴσην. et πάντοσ' ἐΐσην variat et h. l.

819. ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ. „γρ. ἐρῦτο. vt ad N, 555." Barnes. Non necesse: nam a ῥύομαι fit ἐρύμην, ἔρυτο. media longa. cf. Exc. IV ad lib. I.

820. Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ — hiatum tollit Bentl. emendando Τυδείδης δ' ἤπειτ' ἄρ' ὑπέρ. At v. Matthiae noster: p. 33. Obss. crit.

821. αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ. Dubitationem iniicit varietas lectionis in antiquioribus libris: δουρὸς ἀκωκήν. Sic Ven. vterque, Townl. Lips. Vrat. A. d. vn. Vindob. Sane libros auctoritate potiores sequendos esse, in promtu est dicere: recte, si modo de lectione ambigua, difficiliore, obscuriore ageretur. At h. l. est lectio grammaticae analogiae repugnans, nullo vsu, nulla grammaticorum veterum mentione nobilitata; itaque meliorem ei praeferendam esse censeo.

Scilicet quod h. l. est Diomedes αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε, siue, vt multi faciunt, iungas κῦρεν (αὐτοῦ) ἐπ' αὐχένι, siue, quod verius, ἐπέκυρεν αὐχένι, vtroque modo requirit casum tertium (σὺν) δουρὸς ἀκωκῇ. *petiit eius collum hasta.* Nam ea est notio vtriusque vocis, vt κύρειν, ἐπικύρειν, sit irruere et assequi, cum hoc modo discrimine, quod κύρειν τινὸς est assequi, τινὶ, incidere, irruere. Notandum tamen in Homero non nisi tertio casui iunctam vocem occurrere: sup. 428 ἅρματι κύρσας.

Ω, 530 ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτέ τ' ἐσθλῷ. ἐνέκυρσε φάλαγξι Jl. N, 145. leo μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας. Vſus ſecundi caſus κυρεῖν, ἐπικυρεῖν, σκοποῦ, ἐπιτυγχάνειν, itaque eſt ſeriorum, et quidem Atticorum; nam ap. Heſiodum et Pindarum non niſi cum caſu tertio occurrit.

At ſi ἀκωκὴν probetur, probandum eſſet, κύρειν habere vim transitiuam, ἐπέκυρε δουρὸς ἀκωκὴν αὐχένι. cuius iuncturae nec exemplum nec analogia eſt. Nec ſatisfacit, ſi dixeris, ſubintelligi κατὰ δουρὸς ἀκωκήν. Verum imminebat Diomedes alterius collo haſtae cuſpide, ἀκωκῇ, nec iuuat defendere ſcripturam a mero lapſu, vt credere licet, profectam, cum nullus grammaticus eam memoret: etſi trepident in ceteris.' Schol. B. ἀεὶ ἐπὶ τῷ αὐχένι ἐτύγχανε. Schol. Vict. κύρσων ἐτύγχανε. voluit dicere vterque κῦρεν, ἔκυρε, dictum eſſe de conatu feriendi. Schol. br. ἤγγιζεν. ἐπετύγχανε. Etymol. ἤγγισεν. ἐπέτυχεν. in κύρον. Euſtath. ἐπετύγχανε καὶ κατηυστόχει τοῦ αὐχένος τῇ τοῦ δορὸς ὀξύτητι.

κύρσε. Apollon. Lex. ἔκυρσεν. ἐπέτυχεν. vt videatur legiſſe: ἐπ' αὐχέν' ἔκυρσε. Melius Vrat. d. ἐπ' αὐχένι κύρσε.

ὑπ' αὐχένι Vrat. A. ἀκωκῇ, quod nec magis conuenit, Vrat. b. et vn. Vindob.

823. Αἴαντι περιδδείσαντες. ⸎ „quod adeo ex his aliisque apparet, καθ' Ὅμηρον Aiacem non fuiſſe ἄτρωτον" Schol. A. Apponitur quoque in Schol. B. et br. ad vſ. 821 narratio: Aiacem propterea in collo vulnerari potuiſſe, quia, cum Hercules puerum Aiacem pelle, quae et ipſa ἄτρωτος erat, leonis Nemei texiſſet, haec ſola pars nuda relicta fuerat. Debuit itaque et latus non tectum eſſe, quod ipſe enſe traiecit. Varie ornata fabula. v. ad Apollodor. III, 12, 6 extr. Not. p. 778. cf. Pindar. Iſthm. VI, 51 ſq. Naſci potuit fabula ex eo, quod per totam Jliadem Aiax non vulneratur. Notatur et hoc, quod omni certaminum genere, diſco, lucta, pugna, praemium haud tulit; (quod et inter fortunae ludibria refertur ab Ariſtide in Platon. II p. 258. ed. Iebb. Vol. II.)

non itaque mirum, si in armorum quoque iudicio spe obtinendi praemii excidit. Tam ingeniose aliae ex aliis fabulae nexae sunt, et tam feliciter in Homericis semina iacta sunt aliarum fabularum in Μεθομηρικοῖς. De quo v. Excurs.

824. αὐτὰρ Τυδείδῃ — 825 σὺν κολεῷ τε φέρων — „ἠθέτηνται duo versus; certamine enim composito, non finito, commune tantum praemium (supra 798. 9. 800 et 802.) persolui poterat; (non autem τὸ φάσγανον quod victori pronuntiatum erat vs. 805 sqq. Diomedes ferre potuit, qui victor non erat.)

Auctor iudicii fuit Aristarchus. Schol. Vict. „ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος. ἄτοπον δέ, φησιν, ἰώμενον τὴν ἔχθραν Διομήδους, ἑτέραν αἱρεῖν πρὸς Αἴαντα στάσιν. ἄλλως δὲ εἶπεν· ὁππότερός κεν φθῇσιν. ὁ δὲ οὐκ ἔτρωσεν· Haec itaque Aristarchea fuit ratio. At e Schol. A. et ex Vict. ad 824 discimus praeterea: προηθετοῦντο δὲ (hi versus) παρὰ Ἀριστοφάνει.

Schol. B. aliter statuerat: cum enim quaesisset: διὰ τί προκρίνει τὸν Αἴαντα; (Debuit scriptum esse, τὸν Διομήδη;) respondet: διὰ τὴν στάσιν. θρασὺς γὰρ ὢν οὐκ ἠνέσχετο, ἢ καὶ πολεμῆσαι ἠθέλησεν. Aliter haec adornavit Schol. Vict. οἱ δὲ, ὅτι, διαλυομένων αὐτῶν, ἴδια Ἀχιλλέως γενέσθαι τὰ ὅπλα, ὥσπερ ἐπὶ τῆς πλάμης (leg. πάλης vel παλαισμοσύνης) ἐπειδὴ οὖν ἐκεῖσε ἐδωρήσατο Αἴαντι, (sup. 736) νῦν Διομήδει.

825. εὐτμήτῳ τελαμῶνι. Schol. εὖ κατασκευαστῷ. οὐκ ἦσαν δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς δερματινοί. Atqui aliquoties tales balteos memoratos legimus in Iliade. Ineptum Scholion ortum ex praua lectione εὐδμήτῳ. quae etiam cum Scholio est in Vict. eademque lectio in Vrat. A. Ald. 2. occurrit. v. sup. 684.

826. αὐτὰρ Πηλείδης θῆκε σόλον αὐτοχόωνον. — „quod σόλον dixit τὸν δίσκον. διαφέρει σόλος καὶ δίσκος, ὅτι ὁ μὲν δίσκος πλατύς ἐστι, καὶ κυκλοτερής, ὁ δὲ σόλος στρογγύλος καὶ σφαιροειδής. Schol. A. br. In Schol. A. mox aliud Scholion quod et in Victor, est, haec habet:

ὁ δὲ δίσκος, λίθος ἦν κυκλοτερὴς μέσην ἔχων ὀπὴν, ἐξ ἧς ἐχάλων κυλώδιον, πρὸς τὸ μετεωρίζοντας βάλλειν. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ· βόμβησεν δὲ λίθος. (Od. Θ, 190.) Porro: σόλος. Ἀπίων, δίσκος σιδηροῦς, ὅτὲ δὲ δίσκος λίθινος, Apollon. Lex. h. v. ad prius laudat h. l. ad posterius, Od. Θ, 190 Alii aliter constituunt. Ammonius in δίσκος (cf. Valk. Animadu. p. 60.) e Tryphone tradit δίσκον esse λίθον τετρημένον.

αὐτοχόωνον. Hesych. post Apollon. Lex. reddit αὐτοχώνευτον vel κεχωνευμένον, vt sit massa, qualis est ex fusura; non polita nec rasa, addit Hesych. ἀπ' αὐτῆς τῆς χωνείας τὸ τέλειον ἔχουσα, καὶ μὴ προςδεομένου ἄλλου τινὸς εἰς συμπλήρωσιν. ἢ αὐτόχυτον, ὅλον στερέμνιον, ἢ κοῖλον (vltimum haud conuenit; an, οὐ κοῖλον?) In Schol. A. est σόλος, ὁ καθ' ἑαυτὸν κεχωνευμένος καὶ μηδὲν ἔχων ἐπείσακτον. Sic Pausanias (in Lexico) ap. Eustath. cum Schol. Leid. Sane αὐτὸς in compositis plures habet sensus. itaque Schol. br. et Vict. εἰκῇ κεχωνευμένον. et Eustath. ὁ αὕτως καὶ εἰκῇ κεχωνευμένος ἐπ' οὐδενὶ ἄλλῳ χρησίμῳ τέλει ἢ ἐπὶ γυμνασίῳ.

Massam *ferri* intelligi, docet vs. 834. Aristarchus tamen, docente Schol. A. aiebat, ὅτι χαλκὸς ἦν. ὁ γὰρ σίδηρος οὐ χωνεύεται. (quo sensu hoc?) refellit Eustath. p. 1332, 7. qui omnino plura ex antiquioribus apposuit: e quibus partem videbis in Schol. Vict.

Porro ζήτημα est, cur nunc Achilles nulla δευτερεῖα posuerit. Scilicet ὡς καταφρονήτου ἀσκήματος καὶ μὴ ἔχοντος ἐνάρετον ἐπίδειξιν. Schol. Vict.

827. ὃν πρὶν μὲν ῥίπτασκε. „proiicere solitus erat" Clarke. τὸν πρὶν Townl.

828. ἀλλ' ἤτοι τὸν ἔπεφνε. Mori. τὸν πέφνε.

829. τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι. Harl. τὸν δ' ἄγαγ' ἐν ν. praeda abacta ex Thebe.

832. εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν — quod non pondere, sed χρήσει πολυχρονίῳ declarauit massam, fecit respectu hoc, quod eadem massa pro praemio simul erat posita.

833. εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροί. non longinque a domo ſiti; ſed in longum extenti, lati.

834. οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενος γε σιδήρου. Λ, 704 erat: μή τις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης. στερισκόμενος. nunc eſt egens ferro, cum nullum ad vſus ruſticos ſuppetit.

οὐ μὲν γὰρ ὁ vitium eſt ed. Ern. non lectio.

835. ἀλλὰ παρέξει paullo durius; ſubiectum eſt is, qui praemium tulerit. Bene Erneſti: „intell. ὁ χρώμενος, qui acceperit praemio, poterit inde praebere ſuis ad vſus ruſticos.“

837. ἂν δὲ Λεοντῆος. Verſus 837 aberat a Vrat. b. et 839 ἑξείης δ' ἵσταντο a Vrat. d. In Harlei. et Moſc. 2. inuerſo ordine leguntur: ἂν δ' Αἴας. ἂν δὲ Λεοντῆος.

839. ἑξείης δ' ἵσταντο. haud dubie ſortito: vt ſupra in aliis.

840. γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί. Schol. A. et Vict. ſeu pro κατεγέλασαν propter imperitiam eius, ſeu delectati eius dexteritate. prius probabilius: propter Epei vecordiam ſupra notatam in vaſto corpore. Etiam in Euſtath. διὰ τὸ ῥίψεως ἀγεννές.

841. δεύτερος αὖτ' ἀφέηκε. Vrat. A. d. δεύτερον. Vrat. b. ἐφέηκε.

843. καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων. ※ — ἀθετεῖται verſus, cum tantum duo praeceſſerint, qui diſcum iecerant, dicturus fuiſſet, non πάντων, ſed ἀμφοτέρων. Sed verſus translatus eſt ex Od. Θ, 192, vbi recte is ſe habet, plures enim diſcum iaciunt. Schol. A. Paria Schol. Vict. „μετενήνεκται ὁ στίχος ἀπὸ τῆς Φαιακίας. γελοῖον γὰρ τὸ πάντων ἐπὶ δύο. ἀλλὰ Φέρουσι (f. ἐπιφέρουσι) τὸ εἰςέλθετε. μὴ δ' ἅμα πάντες (Od. Φ, 230. ad Eumaeum et Philoetium, qui duo ſunt) ἀλλὰ καὶ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καταριθμεῖ· „πρῶτος ἐγώ, μετὰ δ' ὔμμες.“

πάντων haud dubie lectio antiqua teſtantibus Ven. et Vict. qui verſum male translatum ex Odyſſea recte cenſent. Mutatum in codd. et edd. in πάντα vt reprehenſioni occurrerent; nec tamen ſic ſatisfecerunt. Etiam

Eustath. πάντα ἢ πάντων. qui et vsum τοῦ πάντα probare allaborat.

844. ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἷλε. Vrat. b. ὅτε μὲν.

845. ὅσσον τίς τ' ἔῤῥιψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ — — „quod semel καλαύροπα dixit. σημαίνει δὲ τὸ ῥόπαλον, ἀπὸ τοῦ κάλου (h. e. ξύλου) καὶ τὸ ῥέπειν. Schol. A. Schol. br. Eustath. et disertius Etymol. At Schol. B. V. cum quibus conuenit Schol. Apoll. Rh. IV, 974. ῥάβδον καλὴν ῥοπὴν ἔχουσαν. quod damnatur ipsa prosodia Homerica, nam sic καλαῦροψ primam habere deberet productam. In iisdem memoratur Schol. Antimachi: „πάντες δ' ἐν χείρεσσι καλαύροπας εὐατοέσσας εἷλον." In Apollonii Lex. nihil amplius quam, ξύλον, ὅπερ οἱ βουκόλοι ἔχουσιν nec plura ap. Hesych. Descriptio accurata legitur in Schol. B. V. sed nota satis est forma baculi pastoritii. In Vrat. A. gl. ματτοῦκαν. ῥόπαλον. De scriptura per β, καλάβροψ, quae et in Harlei. est, vix opus erat monere. Ernesti laudauit Doruill. ad Charit. p. 45. Versus 645. erat omissus in Vrat. b.

846. ἥδε δ' ἑλισσομένη. Townl. ἡ δέ τ' ἑλισσομένη. vt in eo vbique scribitur ἑλίσσειν. At lectio antiqua esse debuit ἡ δὲ ϝελισσομενη. Exc. III ad T. p. 746.

πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας. „pro διὰ βοῶν. ὡς διά τ' ἔντεα vs. 806." Schol. A et br.

847. τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε. Eustath. supplet: ὑπερέβαλε πάντα σήματα διὰ παντὸς, ἢ ἐπὶ παντὸς ἀγῶνος. Malim accipere ἀγῶνα nunc esse dictum pro spatio, intra quod discus iaciebatur.

848. Πολυποίταο Cant. Vrat. d. Πολυποίτοιο. At est Πολυποίτης.

850. αὐτὰρ ὁ τοξευτῇσι τίθει ἰόεντα σίδηρον. — „quod nonnulli ἰόεντα accipiunt nigrum, vt ἰοειδέα πόντον. (Addunt Sch. B. Vict. „Alii ferrum ad instrumenta fabricanda idoneum, adeoque ferrum *purum*, τὸν καθαρόν.") melius tamen esse, intelligere τὸν εἰς ἰοὺς εὐθετοῦντα, aptum ad fabricandas inde sagittas" Sch. A. br. Suidas cum Eustath. Qui ita censuerunt, rei metricae

haud gnari fuerunt; nam in ἰὸς prior producitur, v. c. — τόξα καὶ ἰούς. et statim inf. 862 αὐτίκα δ' ἰόν. Monuit quoque Ernesti. porro ἰὸς sagitta nullum habet digamma, quod habet alterum. Habet tamen grammaticus alios adstipulantes: Apollon. Lex. ἰόεντα σίδηρον, τὸν εἰς ἰῶν χρείαν, ὅ ἐστι τῶν βελῶν. Deducendae sunt hae voces ab ἴον, viola, quod ad *nigricantem colorem* fuit traductum; et recte τὸν μέλανα redditur; sic quoque in Suida. Conf. disputata de ἰόμωρος ad Δ, 242.

851. κὰδ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα. ⊱ „quod in Odyssea eadem res occurrit: Sch. A. attamen diuersa in hoc, quod ibi traiicitur sagitta per foramen τῶν πελέκεων, (Φ, 120. Τ, 572.) hic autem illae pro praemio apponuntur. Sch. B. V. melius ad rem: διστόμους πελέκεις δίχα τῶν στειλειῶν. ἡμιπέλεκκα δὲ, τοὺς μονοστόμους πελέκεις. ἡμιπέλεκκα, sunt quae ab vna tantum parte, os seu aciem habebant, adeoque πελέκεις esse debuere δίστομοι, hinc et inde acutae. Scilicet sunt ipsa ferramenta securium, cum foramine ad manubrium recipiendum. Genus illud certaminis, quo traiiciebatur sagitta per foramina, ad Odysseam spectat, non ad Jliadem. Retractum tamen ad h. v. est in Schol. A. B. V. et ad vs. 856. in Schol. br. Scholion ex Odyssea. Adiecta sunt alia ab Homero aliena, quod πέλεκυς etiam fuit genus ponderis: (vnde forte factum, vt ἀξίνη signum esset monetae Tenediorum, quod fabulae alii locum fecit de rege Tenne) v. Hesych. in πέλεκυς et ἡμιπέλεκκον.

πελέκεας Ald. 2. πελέκεις, ex pronuntiatione. πελεκέα et ἡμιπελεκέα Vrat. A. mox tamen 882. 3. πελέκας et ἡμιπέλεκα.

852. ἱστὸν δὲ στῆσε Ionica forma debetur Lips. pro vulg. ἱστὸν δ' ἔστησε.

853. τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις. ἐκ δὲ — mireris incuriam metri in edd. Legebatur ψαμάθοιο ἐκ vsque ad Barnes, qui emendauit ψαμάθου. Atqui libri habent ψαμάθοις, quod etiam Eustath. offerebat. Nunc accedunt codd.

Harl. Townl. Mosc. a. Vrat. A. d. duo Vindob. Ven. Amat autem noster pluralem vt sup. vs. 15 δεύοντο ψάμαθοι. Varietatem vidimus iam A, 486 ὕψου ἐπὶ ψαμάθοις. Notauerat iam Bentl. alludente Cant. ψαμάθης.

ἐκ δὴ τρήρωνα Barn.

854. λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσε ποδὸς, ἧς ἄρ' ἀνώγει τοξεύειν. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἧς γὰρ ἀνώγει. γράφεται καὶ· ὧς γὰρ ἀνώγει. sicque scriptum in Vict. cum Scholio: „ἧ γὰρ, καὶ, ὧς γὰρ δίκη ἔνι." leg. ἐστί. Corrupta haec. videtur fuisse: ἧς γάρ. ὡς καὶ, ἡ γὰρ δίκη ἐστίν. (pro αὕτη. aliquoties obuium, vt Od. Ω, 254 εὑδέμεναι μαλακῶς. ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.) In Harlei. erat, ἣν ἄρ. in Vrat. d. ὧς ἄρ'. vn. Vindob. ὧς γὰρ ἀνώγει.

ἧς τοξεύειν. pro ἐφ' ἧς. ἐφ' ἥν. Sic in Odyssea: κακῶς τοξάζεαι ἀνδρῶν.

Pro δῆσε ποδὸς ἧς fuit in nonnullis ap. Schol. A. δῆσεν πόδα ἧς male hiatu illato.

855. ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν — Φερέσθω. „quod a narratione (ab oratione obliqua ad rectam) ad rationem dramaticam transit: ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ εἰς τὸ μιμητικόν. Addit Schol. B. supplendum esse: τάδε λέγων. Similia Eustathius ἐκ τῶν παλαιῶν.

856. κλισίηνδε Φερέσθω. ita vbique legitur, exceptis Barocc. Mori. Vrat. b. d. et Veneto; in quibus est οἶκόνδε. haud dubie ex interpretamento deterius, Schol. A. tamen et ipsum: ἐν ἄλλῳ· κλισίηνδε Φερέσθω.

Eustath. Φέρεσθαι ἢ Φερέσθω.

857. ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἁμαρτών. „quod melius erat, haec non praedici ab Achille, tanquam ille praeuiderit id quod casu euenturum erat" Schol. A. et ἐκ τῶν παλαιῶν Eustath. p. 1333. Acuta ac iusta strictura in poetam; quae tamen cuique lectori in animum venire debet.

Sequitur in Schol. A. ἄλλως. ὃς δέ κε. καὶ μὴν τοῦτο (τὸ τυχεῖν τῆς μήρινθος) ἐμπειρότερον. ἀλλὰ προὔκειτο ἡ τοῦ ζωοῦ τύχη. (an: εἰ τοῦ ζωοῦ τύχῃ?) τύχης δὲ προσεδεῖτο, πτοουμένης τῆς ὄρνιθος, καὶ οὐκ ἐν αὐτῷ μενούσης.

Haec leguntur quoque in Schol. br. In poſtremis verbis continetur ſolutio quaeſtionis. Per ſe maioris artis eſſe videtur, linum ferire, quam columbam, vnde et prouerbium memoratur ap. Euſtath. περὶ τῶν ἀπλουστάτων τὸ, ἡμένη πελειάς. εὔηθες γὰρ τὸ ζῶον. At enim columba vno erat pede religata, ideoque pendula alis agitatis motabat ſe in omnes partes. An haec ſatisfaciant, videbunt artis periti.

858. ὅδ' οἴσεται. Excipiunt adeo ſe ὃς δέ κε — ὅδε. At repudiat hoc Sch. A. cum Vict. et vult ὁ δὲ duas eſſe voces. Poterat ſane pro ſe laudare vſum Homericum, etiam in interponendo δὲ in apodoſi.

859. ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἄνακτος. Eſt in Sch. B. ζήτησις ad h. v. Cum Vlyſſes non proceſſerit ad hoc certamen, quomodo is ſe, vno Philoctete excepto, omnibus praeſtare hac arte dicere poterat: Οἶος δή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ. (Od. Θ, 219) Soluitur ibidem, gloriari Vlyſſem apud ignaros; vt et in altero v. 229 Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ." Malim dicere, auctorem Odyſſeae non ad certamen hoc, ſed ad alia tempora, aliaque narrata reſpicere.

861. Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ. Verſus iam ſupra lectus Γ, 316. vbi v. Obſſ. ζήτησις ad h. v. in Sch. B. adſcripta ſpectat ad v. 870. ad quem plura videbimus.

862. Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν. Schol. Vict. ἔδει, πρότερον.

863. οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι. ⸗ „quod ἠπείλησεν pro ηὔξατο" Sch. A. V. B. br. Apollon. Lex. in ἀπειλεῖς. Heſych. Euſtath. Notionem *promittendi* ſubeſſe voci iam vidimus Τ, 83—85 ποῦ τοι ἀπειλαί, τὰς (quibus) — ὑπέσχεο — πολεμίζειν.

864. ἀρνῶν πρωτογόνων ἑκατόμβην, improprie, ἀκύρως, dictum eſſe, notat Euſtathius; ſcilicet ἑκατόμβην, ἑκατὸν βοῶν ſacrum, eſſe ſtatuens: de quo v. ad A, 65. Suſpicabar hunc verſum ſerius acceſſiſſe. Nunc video abeſſe a Townl. Eſt autem ille translatus ex Jl. Δ, 102. et habet manifeſta veſtigia imitationis.

865. μέγηρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων. Peccat in digamma γαρ ϝοι. fuit haud dubie μέγηρε δέ οἱ. Bentlei. adscripserat γε οἱ vel μέγηρεν ϝοι. Pro τόγ' est τό τ' in Barocc.

867. ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε. Etiam h. l. ἀντικρὺς emendat Bentl.

869. ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί. ἤχησαν in Hesychio huc spectat. προτὶ et ποτὶ et hic variat: etsi non enotatur vt in prioribus libris.

870. 1. σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς τόξον, ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχε πάλαι, ὡς ἴθυνεν. — „In Massiliensi editione fuit:

σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐπεθήκατ' ὀϊστὸν
τόξῳ· ἐν γὰρ χερσὶν ἔχε πάλαι ὡς ἴθυνεν.

Vitiose in Schol. A. legitur ἐν γὰρ πᾶσι. in Schol. Vict. ἐν χείρεσσιν ἔχε. emendatum seruauit Eustath. „At in Antimachea: ἐν τῇ κατὰ Ἀντίμαχον, sic:

σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείλετο τόξον
χερσίν."

Aliter haec exhibentur in Schol. Vict. et Eustath.

σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε Τεύκρου
τόξον· χερσὶ δ' ὀϊστὸν ἔχε πάλαι, ὡς ἴθυνε.

quae ad Aristarcheam lectionem accedunt.

Pergit Schol. A. „Aristarchus vero in Commentariis (διὰ τῶν ὑπομνημάτων) arcum celeriter ereptum esse vult a Merione festinante; fuisse enim arcum vnum eundemque vtrique communem, vt antea discum; alterum autem, ἀτὰρ ὀϊστὸν ἔχε πάλαι de Teucro esse accipiendum; ἐπὶ τοῦ Τεύκρου ἀκουστέον." debuit ἐπὶ τοῦ Μηριόνου scriptum esse; is enim iam ab eo tempore sagittam tenebat, vt paratam haberet, ex quo Teucer suam sagittam direxerat. Nisi ad verba, ὡς ἴθυνε, sunt referenda; quae ad Teucrum grammaticus referri voluit.

Itaque in lectione recepta, quae Aristarchea est, *vnus arcus* tantum fuit in medium apportatus, eoque vterque deinceps vsus est; nunc itaque, cum emiserat sagittam Teucer, celeriter arrepto arcu et sagitta raptim

imposita feriit columbam euolantem Meriones. Hoc vero portenti simile habitum est; nam arcum propere intendere, sagittam aptare, eamque dirigere necesse erat: quod non licet facere praecipitanter. Atqui, dixeris, hoc ipsum est, quod volebamus; mirationem facere debuit res. Adiiciam hoc: nihil necesse fuit, vt haec omnia fierent vno momento; nam columba potuit aliquamdiu in aere circumuolare; addit quoque poeta: *τὴν δινεύουσαν* — At male me habet alterum, quod adiectum est: *ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχε πάλαι, ὡς ἴθυνε*, nam *ἰθύνει* is, *qui* arcu capto et sagitta apte imposita *collineat.* quid vero est: *sagittam tenebat iam dudum, cum collinearet?* Noui tamen rationem, qua huic quoque molestiae occurram; melius interpungendum est: *ἐξείρυσε χειρὸς τόξον· ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχε πάλαι· ὡς ἴθυνεν.* vt ista in medio sint: *nam sagittam dudum iam manu tenebat. Ita nunc direxit.*

Expeditior esse videtur lectio Massiliensis; in ea enim vterque suum arcum habuisse ponitur; Meriones itaque, cum vidisset columbam liberam funiculo euolasse, statim arcui suo, quem dudum, neruo iam intento paratum, manu tenebat, imposuit sagittam, aut etiam eam neruo iam impositam habuit, et columbam ea emissa percussit. Dixeris, ita vero nihil euenit, quod mirationem facere posset. Recte vero, euenit vtique quod expectabatur, vt tolleret Meriones praemium primarium: *ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν*; feriit columbam, et quidem sic, vt ipsi malo insideret percussa, donec collapsa decideret. Hactenus et ipsa Massiliensis lectio nihil habet, cur repudies. Enimuero iterum tenent me verba: *ὡς ἴθυνε.* in manu dicitur habuisse dudum arcum *ὡς ἴθυνε, cum dirigeret* scil. sagittam: atqui confestim ille nunc demum *apposuit sagittam, ἐπεθήκατ᾽ ὀϊστὸν σπερχόμενος.* Itaque et hic *ὡς ἴθυνε*, antecedentibus in medio positis, erit legendum, vt paullo ante in altera lectione.

Antimachea lectio omnino friget in Schol. A. qui in ea vocem habet *ἐξείλετο*, interpretamentum τοῦ, *ἐξείρυ-*

ες. Conueniret vox potius ſagittae, quam arcui; et melius dictum eſſet per ſe: ἐξείλετ' εὔτὸν χερσὶν, ἀτὰρ δὴ τόξον. — In Schol. Vict. et Euſtath. conuenit lectio fere cum Ariſtarchea. At Antimachi lectionem, quam dicemus fuiſſe? cuius hominis? Iam aliquoties lectiones hoc nomine inſignitas ita interpretatus ſum vt dicerem, eſſe lectiones ex Colophonii poetae carmine petitas, et quidem ex locis, in quibus ille Homerica verba et ſententias expreſſerat, vt inde, quid ipſe legiſſet, intelligi poſſet. At nunc in Schol. A. verba ſunt: ἐν τῇ κατὰ Ἀντίμαχον οὕτως. Pro his tamen ex antiquo Scholio Euſtathius legit: Ἀντίμαχος δὲ οὕτω γράφει· Schol. Vict. Ἀντίμαχος δέ· vt ante: ἡ δὲ Μασσιλιωτικὴ οὕτω. Apparet formulis nihil tribuendum eſſe; nec vllus e grammaticis codicem Antimachi viderat, non magis quam Maſſilienſem, ſed omnes antiquius Scholion exſcribebant.

Ex binis ſuperioribus lectionibus vtra verior an probabilior ſit, ad liquidum perduci vix poteſt; Ariſtarcheam praefero equidem, nam et lucentior eſt ſententia, et difficilior; quae vix ab emendatore proficiſci potuit. Arcum vnum tantum in medium allatum fuiſſe ab Achille, non magis mirationem facere poteſt, quam quod vnum diſcum attulerat; et haud dubie in certamine ſagittandi vnus idemque arcus adhibendus erat, nec diuerſae materiae, ponderis et operis.

Inſertum eſt Schol. B. ad vſ. 861. loco alieno ζήτημα, haud dubie Porphyrii, qui antiquiores exſcripſiſſe videtur, plenum argutiis, quae nihil expediunt. Scholion illud antiquum, quod Maſſilienſem et Antimacheam lectionem memorabat, et ille ante oculos habuerat, etſi non memorauit; at memorarunt Schol. Vict. et Euſtathius. Lectionem Ariſtarcheam ſequuntur Schol. B. et br. cum Euſtathio, etiam Schol. Leid. et eadem fere repetunt; atque in eadem lectione acquieſcere malim. Maſſilienſem tamen lectionem, qua ſuum vterque arcum habuit, expreſſiſſe videtur Maro: *Tum rapidus* iam dudum arcu contenta parato Tela tenens *fratrem Eury-*

tum in vota vocauit. Lectionem Massiliensem ex Eustathio inter Fragmenta retulit Barnes, distinguit tamen ἐπέθη κατ' ὀϊστὸν τόξῳ. quod non assequor.

871. ὀϊστὸν ἔχε πάλαι, ὡς ἴθυνεν. De obscuritate verborum dictum est paullo ante. Schol. B. ἔχει recitat. „γρ. ἰθύνειν et ἰθύνῃ." Barnes, ariolans.

872. αὐτίκα δ' ἠπείλησεν. versum recitat Apollon. Lex. ἀπειλεῖς, s. ἀπειλεῖν — εὔξασθαι. v. paullo ante ad vs. 863.

874. ὕψι δ' ὑπὸ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν. Induxerat Barnes ὑπαὶ, libris quidem assentientibus Mori. Barocc. aliis, ipsis Townl. Ven. Recte et h. l. eiecit iam Wolf. vt alibi.

εἶδε H. Stephanus intulit e Romana. Nam Flor. Aldd. Turneb. ἴδετο; quod et codd. Cant. Mori. Vrat. A. d. quo ἴδε in Lips. reuoces. Tuetur ἴδετο Ernesti ex Odyss. Δ, 22. Sane ἰδέσθαι. ἴδοιτο. ἴδηται, ἴδοντο saepe occurrunt. At nec minus εἶδον.

875. τῇ ῥ' ὅγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην. τῇ ῥ' ὅγε codd. optimi suppeditant: Mori. Cant. Harl. Townl. Mosc. 2. Vrat. A. vn. Vindob. Lips. Ven. pro vulgato τὴν ῥ' ὅγε. Laudarat quoque ex Eustath. Barnes, et probabat e Lips. Ernesti. refertur ad antecedens ὕψι ὑπὸ νεφέων.

μέσσην ad τρήρωνα. μέσσον Barocc. Mori. μέσσης. Harlei. Mosc. 2. ad πτέρυγος. Etiam Eustath. μέσσης ἢ μέσσην.

876. ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος. Bentl. emendat ἀντικρύς. vt vbique. v. Γ, 359.

879. αὐχέν' ἀπεκρέμασε, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν. Sic, λίασθεν, etiam Ven. cum Schol. A. „οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τῶν δύο σ." Atqui sic λίασσεν scribere debuit Aristarchus. Fuit sane vox λιάζω, quam Hesychius reddit ῥίπτω, ταράσσω, τινάσσω, λίαν σπουδάζω. Ita columba συνελίασε, aut metri lege, συνελίασσε, vel σὺν *vna*, ἐλίασε, τὰ πτερά. *agitauit.* Sicque videtur legisse

Grammaticus in Schol. breu. qui reddit *συνεκρότησε τὰ πτερά.*

Poteſt hoc videri non ſatis conuenire columbae, quae iam *αὐχένα ἀπεκρέμασε.* Verum membris extremo agone conuulſis. recte potuit ea alas motare. Alias *λιάζειν* quoque conueniret vulgari ſignificatu *τοῦ λιάζεσθαι*, *disiungere*, *ſoluere*, vt illa alas ſolutas laxauerit, explicuerit; veluti aquila obdormiſcens ap. Pindar. Pyth. I, 11. *πτέρυγα ἀμφοτέρωθεν χαλάξαις.*

Hoc tamen ſenſu non niſi *λιάζεσθαι* occurrit, non *λιάζειν*, etſi analogia ſubeſt. Saepe iam illud legimus, cum eſſet, *ſeiungere*, ſoluere ſe, adeoque *disiungi*, *ſecedere*, v. ad O, 520. Ex notione enim *τοῦ λιάζειν*, *τινάσσειν*, procedit *λιάζομαι*, agito me, et ſoluo. vnde eſt *λύομαι. ἀναχωρίζομαι.*

λίασθεν. Schol. B. *ἀπεκλίθησαν, τὴν ἰδίαν ἁρμονίαν ἀφέντα.* et Schol. br. altero loco, *διεχωρίσθησαν.* conuenientius, quam Euſtath. *τῶν πτερῶν πυκνότητα ἐξέκλινεν.* Schol. A. ex Maſſilienſi laudat *λιάσθη.* hocque habuit Victor. Nam Schol. Vict. *λιάσθη. ἀπέκλιναν. ὡς· ὁ δὲ νόσφι λιασθείς.* (Λ, 80).

880. *ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ κάππεσε.* ⊱ „quod *ὠκὺς* pro *ὠκέως*, h. e. *εὐθέως.* Schol. A. *ἀντὶ τοῦ, ταχέως* Schol. B. V. *θυμὸς ἔπτατο* Townl. male. *πτάτο, ἦδε δ' ἀπ'* Vrat. d.

882. *πελέκεας δέκα πάντας ἄειρε.* ⊱ „quod *πάντας* abundat." Schol. A. Non omnino! dixeris; nam deſignat numerum plenum; quod ſaepe notatum eſt a Clarkio et Erneſtio, v. c. ad Σ, 373.

883. *Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρε.* Recitat verſum Apollon. Lex. in *ἡμιπέλεκκα, τὰ μὴ ἀμφίστομα. πελέκεις γὰρ ἐκεῖνοι λέγονται αἱ ἀμφίστομοι.* f. *πελέκεις γὰρ ἀξῖναι λέγονται αἱ ἀμφίστομαι.*

885. *κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων.* Laborant iam veteres in epitheto *ἀνθεμόεις.* Schol. A. *ἀνθεματιαῖον* (lego *ἀνεθεματικὸν*) *ἢ ποικίλον, ἢ τετορευμένον.* Adiicit Schol. B. *ἀπὸ τῶν ἐν-*

τετορευμένων ἀνθῶν· ἃ ἄνθεμα καλοῦσι. et iisdem Schol. Vict. subiicit καὶ Πίνδαρος· (Ol. II, 171.) ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ: (Φλέγει.) Schol. br. reddit: οὐκ εἰς πῦρ χρήσιμον, ἀλλ' ἀναθηματικόν. ἢ ἀνθεμώδη. Apollon. Lex. ἀνθεμόεντα, ἀναθεματικὸν, ἢ, διηνθισμένον ποικίλως. in Hesych. est ἀνθηματικόν. Suidas: ἀνθηματικὸν, διηνθισμένον, ποικίλον.

Apposui haec, vt appareret, de certo vsu non constare inter veteres; omnes ariolari ex etymo, nec id constanter. ἀνθεμόεις, ab ἄνθεμον, est vel floribus consitus, vt sup. B, 467 ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι, vel floribus arte effictis ornatus; hoc ad lebetem transtulerunt, vt sit ποικίλος. Iam qui ἀναθεματικὸν reddunt, nolim putare, vocem ductam existimasse ab ἀνάθεμα, sed ita interpretatos esse ex ipsa re. Est enim duplex lebetum, vt et tripodum, genus, aliud in supellectile, vsu domestico, quod igni admouetur, e quo genere erat τρίπους ἐμπυριβήτης vs. 702, aliud in ornamentis aedium, etiam templorum, inter donaria hoc seu ἀναθήματα. Hinc λέβης ἀναθηματικὸς, vel ἀναθεματικὸς, dictus. Hic idem debuit esse ἄπυρος, ἀπύρωτος, qui igni non admouetur; h. l. et iam sup. 267. idem αἴθων, fulgidus, vt I, 123. et aliquoties.

Iam lebetem ἀνθεμόεντα floribus affabre effictis ornatum vix admittam, multo minus in Homerica aetate. Probabile itaque habeo, esse ἀνθεμόεντα λέβητα h. l. eundem, quem αἴθωνα alibi dicit, vt ἄνθος, ἄνθεμον, de florido colore dici solet. Hactenus lebes h. l. pro praemio constitutus recens, ἄπυρος, et fulgidus, ἀνθεμόεις. Sic quoque Od. Γ, 440. et κρατῆρα πανάργυρον ἀνθεμόεντα Od. Ω, 274.

886. καί ῥ' ἥμονες ἄνδρες ἀνέσταν. „quod ἥμονες, οἱ ἀκοντισταὶ, ἀπὸ τοῦ ἱέναι. Sup. P, 515 ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ. Nonnulli legerant καὶ ῥήμονες, pro ῥήτορες, quasi eloquentiae fuerit certamen. Mox ἥμασιν v. 891. ab ἧμα" Schol. A. B. Vict. Eustath. etiam ineptum lusum in voc. ῥήμονες, pro ῥήτορες, memorant omnes. Nihil magis alienum esse potest ab his ludis funebribus Ho-

mericae aetatis. Commemorandus saltem fuisset ἀγῶνα ἀοιδῶν. Per ἀκοντιστὰς reddunt quoque Schol. br. et ceteri. Apollon. Lex. h. v. ἥμονες, ἀκοντισταί. καὶ ἥματα, τὰ ἀκοντίσματα, apposito versu 891. Hesych. ἀκοντισταί. ῥήτορες. ὀρχησταί. Suspicari liceret, fuisse in Hesychio scriptum ῥύτορες vel ῥυτῆρας, ex Od. Σ, 261. sed ex adiuncto ὀρχηστῆρες, apparet, eum corrasisse temere quicquid in manus incideret. Etymol. in ἧμα diserte: ἥμων, ὁ ἀκοντιστὴς, adscripto versu, et ἧμα, τὸ ἀκόντισμα cum vs. 891.

887. ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης. Admirantur poetam decori obseruantem in persona Agamemnonis: quem commode in nullum aliud certamen inducere poterat; melius in hoc, cum et ipse sit πανταχοῦ εὔστοχος ἀκοντιστὴς, nec ἤμελλε γυμνωθῆναι τῆς βασιλικῆς στολῆς. Schol. Vict.

891. καὶ ἥμασιν ἔπλεο ἄριστος. — quod ἥμασι idem quod ἀκοντίσμασι Sch. A. v. ad 886. ἥμοσιν Vrat. d. Benil. coni. ἡμοσύνῃ πλέω. Hesych. ἡμοσύνη. ἀκόντισις. at idem etiam ἥμασιν habet.

894. εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλοις. εἰ — ἐθέλεις ed. Rom. c. Eustath. Cant. Harl. Townl. Mosc. 2. Vrat. h. ἐθέλῃ Lips. „al. ἐθέλῃς" ap. Clarke nescio vnde.

κέλομαι γὰρ ἔγωγε. Ad ἔγωγε, Schol. A. „γρ. ἐγώ γε." Spectat ad discrimen inter ἔγωγε vna voce, et ἐγὼ si adiectum γε. cf. ad A, 173.

896. δῶκε δὲ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον. αὐτὰρ ὅγ' ἥρως Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον. Ambiguum est subiectum. Antecesserat, ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησεν Ἀγαμέμνων, ergo potest ille conuenire sequentibus, et esse quoque ὅγ' ἥρως. nunc, si ille δίδου περικαλλὲς δῶρον, apparet, quomodo duplex interpretatio olim locum habere potuerit. Schol. B. δῆλον ὅτι ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν εἰς τὴν βασιλικὴν σκηνήν. Contra Schol. Vict. δῶρον δηλονότι. οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν εἰς τὴν σκηνήν. fuere enim, qui Agamemnonem in prima rhapsodia, κέρδους lucri studio, infamari meminerant, nuncque eum crimine libera-

re volebant, magnanimitatis exemplo propoſito, quod praemium acceptum Talthybio dono dederit. Mirae argutiae! *Achilli* melius conueniunt iſta: *δῶκε δὲ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον.* quod de Agamemnone non ita bene pronuntiari poterat, at illa: *αὐτὰρ ὅγ' ἥρως* melius Agamemnoni tribuuntur: qui Talthybio dat munus praeclarum, quod acceperat, lebetem, absportandum ad tentorium; nam praeconum miniſterium in his locum habet; muneris autem dandi nulla aderat cauſſa et ratio. Verba: *οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,* ſunt in medio poſita; atque ita interpunxi, vt *ὡς ἔφατο — δῶκε δὲ* ad Achillem referantur. Tum de Agamemnone accipiantur: *αὐτὰρ ὅγ' ἥρως δίδου.*

EXCVRSVS AD LIBRVM XXIII (Ψ)

EXCVRSVS I

Salebrae interpretationis et criticae ex grammatica Homeri imperfecta.

Ψ, 84. ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν. Aeſchines in ſuo libro haud dubie noſtris antiquiore legerat: ὡς ὁμοῦ ἐτράφεμεν. Homericam orationem, cum tam polita, numeroſa et ſuauis ſit, arguere vſum multorum temporum et multorum hominum, qui eius aetatem antecedere debuerit, viri docti dudum monuerunt; debuit ipſa pronuntiatio iam multum emollita eſſe, antequam v. c. ex Φρενσὶ, Φρεσὶ, ex ἄνακστ, ἄνακστος, procederet ἄναξ, ἄνακτος; ex πάντς, πάνς, πᾶς; ex διδόντς, δόντς, fieret διδούς, δούς; τιθέντς, τιθέντος, τιθεὶς, et ſic porro. Habuit vero lingua Graeca hanc fortunam ſingularem vt *per carmina* ab initio ſtatim excoleretur, et hoc quidem per ſaecula multa, antequam pedeſtris oratio vllum cultum acciperet; hinc incomparabilis illa ſuauitas et dulcedo, conſonarum aſperitate emollita, vocalium autem concurſu aucto; hinc poeticae rationi ipſa grammatica debet plurima; ipſa, puto, augmenta, quae metri et modulationis cauſſa primum inuenta eſſe ſuſpicor, certe ſerius ea acceſſiſſe apparet.

Poſt haec tamen omnia aetate Homerica ſermonem Graecorum nondum ad eum modum elaboratum fuiſſe, aut ad regulas grammaticas exactum, ad quem Graecia, quando litteris et artibus effloruerat, eum expoliuit, res

ipſa totque argumenta et exempla in Homericis carminibus obuia docent. Maiorem formarum, in quas voces flectuntur, copiam et varietatem notionum et ſignificatuum alterius ab altero deductorum vbertatem, inprimisque ſyntaxin mire variatam et locupletatam poſt Homerum prodiiſſe quis miretur! cum eo deducere debuerit poeſeos per diuerſa genera vſus, inprimis lyricorum metrorum et dramaticae artis; accedente mox numero oratorio, quo in locum vocalium diremtarum, ſonis diſtinctis aures impellentium, ſucceſſere contractiones et diphthongi vno ſono pronuntiatae; haud dubie enim ſuauior fuit ad aures Ionica pronuntiatio εα, εε, εεν, quam Attica contracta ει, ειν. ῇ, ῃ. etſi iidem Attici retinuere antiquam formam Ionicam in ſecunda futuri, γνώσει, pro γνώσῃ· vulgata res poſt tot notata virorum doctorum, v. c. Valken. ad Phoen. 576. Brunck. Prometh. 293. Haec memorata ſi facile conceſſerint omnes: cur non ſine offenſione pronuntiare liceat: ipſam grammaticam Homeri aetate adhuc imperfectam fuiſſe; necdum ad logicam ſubtilitatem ita conſtitutam, quin nonnulla haberet, ab analogia et ab intelligentiae lege ac norma, menti inſita, recedentia, eoque ipſo a perſpicuitate ac proprietate declinantia; eſſe itaque eius obſeruationis rationem habendam cum in interpretatione tum in critica; neque hanc intra aetatem Ariſtarcheam eiusque praecepta grammatica, multo minus intra codices recentiores Saeculi XII et XIII eſſe continendam, ſed liberiorem ei curſum per antiquiorum temporum ſpatia eſſe permittendum.

Iam primum, vtramcunque opinionem ſequaris, ſiue Homerica carmina iam a priore auctore litteris eſſe conſignata, ſiue eſſe ſine ſcripto memoriter decantata: illud tamen nullo modo dubitari poteſt, per plura ſaecula carmina a rhapſodis eſſe decantata ipſumque poetam ea ſui aeui more ea decantaſſe. Vnde, puto, ſine controverſia colligere licet, priſcos poetas *vnice ad aurem* et ad ſonos ſua carmina metiri debuiſſe; potuiſſe hoc modo multa molliri ipſa pronuntiatione, quae per ſe dura ſunt,

neri alia, et inflecti, quae ex ſcriptura haud aeque agnoſcuntur. Eo refero v. c. ἕως, et ἕως ὁ ταῦθ᾽ ὥρμαινε A, 193 et ſimilia pronuntiata ὥς et ὥς ὄρμαιν᾽. Cum inſequentibus aetatibus, (quocunque tandem tempore; nil refert;) ſcripturae vſus increbeſceret, et exemplarium ſcriptorum habendorum facultas, primo rara, tandem frequentior, ſingularum ſaltem rhapſodiarum eſſet: pronuntiatio illa Ionum antiquioris aetatis iam admodum erat immutata; multoque magis, ſi verum eſt, quod equidem ſuſpicatus ſum, Athenis primo perſcribi carmina Homerica coepiſſe, aſperioribus ſonis multa exarari debuere. Haec ſi ad animum reuoces et expendas: vix ſatis confidas profeſſioni vel doctiſſimi hominis, tuto nos et certa fide de Homericis numeris et prosodia, de eius ſcriptione et pronuntiatione, ex noſtra grammatica ſtatuere poſſe. Si vera fateri volumus, dicendum eſt: bene nobiscum agi, ſi lectionem Homericam ad eos numeros et modos reuocare poſſumus, quibus Alexandrini grammatici, ad ſuae aetatis vſum, eam conſtituerant, antiquioris Ionicae rationis ipſi ignari; nos habere exempla Homericorum carminum ex fide grammaticorum ſeriorum, qui e recenſionibus grammaticorum Alexandrinorum, dilectu facto, lectionem concinnarunt; de ſcriptione antiqua et prosodia (nam de his nunc agitur; de ipſis ſententiis et partibus carminis alia quaeſtio eſt) licere coniectare multa; licere alia e certis rationibus iure meritoque mutare et reſtituere; priſcam autem *rationem ante Alexandrinos grammaticos* reſtituere nos poſſe, fruſtra aliquis ſibi perſuaſerit; non antiquiorum, ſed grammaticorum commenta nos et opiniones venditare tenendum eſt, quando ad eorum enuntiata prouocamus; v. c. ſi Dyſcolus pronuntiat: ἐγών Dores, καὶ ὁ ποιητὴς συνεχῶς διὰ τοῦ ν ὅτε φωνῆεν ἐπιφέροιτο. neque ideo plus iis tribui poſſe, quam vt inde appareat, quid ipſi ſtatuerint. Atque hoc illud eſt, quod nos a toto hoc disputationum grammaticarum genere alienos reddit, cum, etiamſi ex iis probabilia forte teneamus, tamen de vſu ipſo, qui a ratione ſaepe re-

cedit, nihil tuto ſtatuere poſſimus, grammaticorum autem effata ſi amplectimur, nos quidem auctores habere, quos ſequamur, auctores tamen qui tantum opinantur, non vſum docent, multo minus antiquiorem ex ea aetate, qua ſcriptores vixiſſe conſtat, de quorum lectione agitur. Bene nobiscum agitur, quod grauiora et ſcitu digniora, quae ex ſcriptoribus vtiliter addiſci poſſunt, iſtis tricis miſſis factis aſſequi licet.

Cum antiquiſſima ſcriptura conſonarum litterarum parte careret, et nullum ſignorum discrimen haberet inter ε et η, ο et ω, cumque etiam diphthongi vna tantum vocali notarentur, vt ει et ηι per ε vel ι. ου. οι. ω. per ο. eos, qui primi carmina litteris exararunt, in multis locis ambiguitatem et obſcuritatem inferre debuere, quae moleſtiam faceret iis, qui deinceps ea exemplaria deſcriberent: cui malo pro ſui quisque ingenii et doctrinae modulo occurrere debuit; itaque iam tum debuit dubitari, ſitne N, 137 ὀλοοίτροχος an ὀλοότροχος ſcribendum. Πολυδάμας an Πουλυδάμας. ὑπείροχος an ὑπέροχος. non memorabo geminatas litteras λλ. σσ. ρρ. quae vna littera exarabantur; neque ea, quae ex defectu ſpiritus et accentus naſcebantur: ita difficultas quaeſita eſt in verſu huius libri 328 τὸ μὲν οὐ κατατύθεται ὄμβρῳ. Partem vulnerum quae per ea tempora inflicta fuere carmini, ſanata ſunt a grammaticis Alexandrinis, inſidere tamen adhuc haud pauca credere licet. Ex hoc genere eſt varietas lectionis, εἰ, ἦ, ἧ, quae ſaepe occurrit, nec codicum auctoritate tolli poteſt.

In prosodia licet credere, primas quantitates conſtitutas eſſe ex pronuntiandi conſuetudine; hinc ortas ſyllabas breues et longas, et cum his vocales breues et longas; has quidem ſono duplicato, vt v. c. νῦν δὴ primo eſſet νυυν δεε· ita quoque pronuntiatione duplicatae conſonae; et inde nata eſt regula de ſyllabis poſitione productis. Facile intelligitur, ſeueritatem in prosodia non niſi poſt longi temporis vſum increbuiſſe, et potuiſſe ſic tono nonnulla produci eoque retracto alia corripi,

quamdiu non litteris exararentur; ex quo autem litteris perscripta sunt carmina, ita quidem, vt longae ac breves vocales characteribus exaratae essent diuersis: omnis illa prisca licentia cessare debuit, quae in Homero occurrit, constitutoque nunc discrimine manifesto et diserto τοῦ ο et ω indicatiui et subiunctiui, non amplius ferri potuit: *ἄγε ἐρύσσομεν* et *ἐγείρομεν* pro *ἐγείρωμεν*.

Si ad syntaxin progredimur, nam etymologiam praetermitto, etsi multa sunt, quae siue in flexionibus nominum et verborum, siue in vocibus deducendis et componendis, ipsisque etymis, v. c. Ἀργειφόντης pro Ἀργοφόντης, Ἀρχέλοχος, ἀρχέκακος, et alia, ex ista, quam vrgeo, obseruatione facile constituuntur; sed ad *syntaxin*, inquam, si progredimur, eam in omni sermone ad regulas logicas communes constitui quidem solere, vsu tamen vulgi multa se insinuare videmus, quae cum intelligendi et iudicandi norma haud satis conueniunt. Sane seueriore grammaticorum iudicio tolluntur serius nonnulla, alia manent in sermone quoque expolito, et vsu non modo defenduntur, verum etiam in elegantiarum numerum referuntur, vt fit in Atticis. Secundum haec possunt diiudicari nonnulla, alia in dubitationem adduci, quae in Homero occurrunt; de quibus passim a me memoratum est cum in Obseruationibus tum in Excursibus. In his praecipue memorandus est vsus pronominis tertiae personae, qui in linguis non satis grammatice constitutis omnibus quas noui vagatur: *sui* et *eius*. Ita fere euenisse videbis in οὗ, οἷ, ἕ, σφὲ, σφῶϊν, de quibus tot sunt disputationes, etiam ap. Apollon. de Syntaxi. Homerus saepe, vbi debebat pergere, *καὶ αὐτὸν*, *καὶ αὐτοῦ*, et simili modo, mutat *καὶ ἕ*, *καὶ ἕο*, *εὗ*. vt in vs. Ω, 293 *καὶ εὗ κράτος ἐστὶ μέγιστον*. Est enim: et *suum robur est maximum*, pro, *eius*, et rotundius, *cuius*. cf. alia in Exc. VII ad A. Saepe offendit in Homero permutatio modorum et temporum, saltem eorum non ad certam grammaticam normam facta collocatio, dum indicatiuus pro subiunctiuo ponitur, iidemque cum optati-

vo promiſcue adhibentur, vbi politior grammatica vſum accurate conſtituit. Ex hoc genere eſt, in hoc ipſo libro, v. 339 ὡς δοάσσεται, cum requiratur, ὡς δοάσσηται, ſententia poſtulante: *ita vt videatur*. ἵνα εἴδομεν ἄμφω A, 363 pro ἵνα εἴδωμεν. ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε H, 353 pro ῥέξωμεν. et ſic ſexcenta: de quibus monitum eſt in Excurſibus; et quidem de ὡς. ὡς ἄν. ὥς κε. ὡςεί. ὡς ὅτε. ὥς τε Excurſ. I ad lib. IX (J) de ὅπως Exc. III et de ὁπότε. ὁπότ' ἂν Exc. IV ad eund. libr. de ἵνα. ἵνα μὴ Exc. II ad lib. VII (H) de ὅταν Exc. II ad XII (M) et omnino de vſu τοῦ ἂν et κεν in Exc. de αἴκεν et εἴκεν, III ad lib. I. et Exc. II ad lib. V (E).

Iam de his bene noui ſtatui, et ſtatui poſſe, modo haud vno. Nam, ne memorem, videri nonnulla iuſtam emendationem admittere, *) modo aiunt ſyllabam corripi per ſyſtolen; quod ineptum eſt, ac ſi diceres: ſyllabam corripi, quia corripitur; ſic tamen iam veteres, v. c. Euſtath. p. 684, 18 et al. pronuntiarunt; modo, fieri hoc licentia poetica ex metri neceſſitate; modo propter tonum in ſyllaba antecedente: quae ratio vereor ne multum abſit ab eadem licentia poetica: nam ſi poeta contra naturam ac morem ſollennem aliquid facit, facit vtique licenter, ſi legem prosodiae deſerit neceſſitate metri, et adoptat pronuntiationem, cuius ratio non erat habenda; ne nunc memorem de ea nos parum tuto ſtatuere poſſe; tum, ſi hoc largimur, licuiſſe ſubiunctiuum ἴωμεν

*) Ita inprimis τὸ κεν, quod ſaepe alieno loco irrepſiſſe videtur, vt et τὸ ἤν et ἄν. Ita H, 39 ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται — οἱ δέ κε ἐπόρσειαν ſuſpicatus ſum fuiſſe εἴ τινα. ſic et X, 419 ἤν δέ πως — αἰδέσεται. εἰ δέ πως fuiſſe. — Etiam aliis locis, quae paſſim notaui. Adiiciam E, 494 τλῆ δ' Ἥρη — τότε κεν μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος. fuit haud dubie καί. Poteſt quoque interdum ſuſpicio oriri, fuiſſe olim ſcriptum γε vel τε, et accedunt codices: verum mutare aliquid in his lubricum eſt: non enim ſatis eſt „poſſe et alterum legi, et legi quoque ex communi vſu;" nam quaerendum eſt de vſu Homerico. Ita A, 175 οἵ γε με τιμήσουσι. quis neget legi poſſe? At hoc non ſufficit ad iuſtam mutationem.

propter tonum efferre ἴομεν, similique modo similia, concedendum quoque erit, pronuntiatione accelerata et tono in antecedente longa subsistente, posse in fine vocis ante sequentem consonam corripi αι et οι, et posse scribi v. c. O, 666 μηδὲ τρωπᾶσθαι φόβονδε.

Potest tamen res subtiliore modo ita expediri, vt dicas, particulis his ἵνα, ὡς, significatum a nobis e sequentium aetatum vsu tribui, vt eae pro caussalibus habeantur, antiquiorem tamen vsum fuisse diuersum; ὡς, inquam, contractum ex ἕως, et, eadem notatione acceptum, fuisse pro *donec.* ita ὡς δοάσσεται ἂν esse *donec visum fuerit:* quod sane nostro vsu reddi potest, *ita vt videatur,* potestque hoc ita in graecis quoque reddi ὡς δοάσσηται, nec tamen antiqua ratio eodem prorsus loco est habenda. Π, 271 μνήσασθε θούριδος ἀλκῆς, ὥς ἂν Πηλείδην τιμήσομεν. *exerite virtutem* (vt experiamur) *quomodo Achillis in honorem hoc efficiamus.* A, 363 ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω. vel pro, vsque dum, vel pro ὧδε, *quomodo, sic: eloquere; sic scimus, compertam habemus rem vterque.* Ita ὄφρα. *donec,* et, *vt.* κλύετε, ὄφρα εἴδετε Σ, 53. ὡς. *quomodo;* itemque, *vt.* φραζώμεσθ'· ὥς κεν καταπαυσόμεθα. B, 168. *deliberemus quomodo eos faciamus desistere:* etsi recte vertitur: per, *vt.* Ita quoque ratio reperiri potest, quomodo μὴ prohibente vsu expediatur: K, 65 αὖθι μένειν, (nam si hoc fecerimus, videndum est, an forte) μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν. μὴ ἴομεν. quod M, 216 et alibi occurrit pro μὴ ἴωμεν, *ne eamus:* scilicet est ἴομεν praesens pro futuro, *non ibimus:* pro ne eamus, sic et E, 233 μὴ ματήσετον expedias. Y, 300. 1. *eum seruemus,* μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, (veriti) *an forte Iupiter iraturus sit,* (nisi id fecerimus) et Ψ, 428 ἄνεχ' ἵππους, μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεαι. (veritus) *an* (nisi ita feceris) *nos vtrumque euersum eas.*

Atque haec quidem altera ratio ad reddendam rationem vsus antiquioris admodum probabilis videri potest, hisce de caussis: quia illa indoli et naturae rudioris

ſermonis, tum analogiae et vſui in multis aliis, conuenit. Nam, quod facile expectandum erat, duriores ellipſes frequentantur in Homero plures; quarum pars etiam in Atticum morem abiit, in quibus omnino eſt omiſſio τοῦ Φυλάττου, ante ὡς· ὅπως. Sic quoque vſus infinitiui pro imperatiuo. Ducunt tamen nos haec ipſa ad ſimpliciorem aliam rationem, in qua arbitror ſubſiſtendum nobis eſſe.

Fieri vtique potuit vt ex ellipticis iſtis loquendi formis naſceretur vſus ille iungendi particulas cum modis ac temporibus, grammatica lege haud congruis et conſentaneis; verum, ex quo vſus ſemel inualuerat, de iſta vtique ſubtiliore ratione cogitatum non eſt in ſermone rudiore: quandoquidem ipſa res et tot exempla alia docent, quam parum curioſus fuerit ſermo antiquus in temporum et modorum legitimo vſu: qua de re nunc mihi paucis monendum eſſe video.

Quo magis ſcilicet expolitus et conſtitutus eſt ſermo ad grammaticam normam, eo ſubtilior ille et ſeuerior eſt in temporum et modorum notatione; eaque doctrina magnam partem regularum ſyntaxeos in Graeca maxime lingua, tum et in Romana, conſtituit, vt et in nimiam ſubtilitatem interdum progredi videantur viri docti, dum metaphyſicas rationes in vſum vulgi inferunt. In Homero in apertiſſimas argutias incidere neceſſe eſt, ſi quis ad ſubtilitatem ſimilem omnia adducere voluerit; itaque itentidem, quod ſimpliciſſimum erat, pronuntiandum eſſe vidimus per totam Iliadem, futurum indicatiui habere eandem vim quam aoriſtus ſubiunctiui; vel eſſe eodem loco, quo aoriſti optatiui; permutari ac promiſcue poni futurum cum praeſenti coniunctiui et indicatiui atque huius inconſtantiae cauſſam eſſe incuriam grammaticae ſubtilitatis in antiquiore ſermone, neque ad ſubtiliores rationes eſſe confugiendum; ſufficere, ſi dixeris: Homerica aetate, nec modorum nec temporum tam ſeueram ac rigidam legem et obſeruationem fuiſſe quam ſeriorum temporum.

Apparebit quod ſentio, ex locis nonnullis, quae iterum apponam: A, 142. 3. 4 *νῦν δ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν, ἐς δ' ἐρέτας ἀγείρομεν, ἐς δ' ἑκατόμβην θείομεν, ἂν δ' αὐτὴν βήσομεν. εἷς δὲ ἔστω.* et paullo ante vſ. 137. 8 *ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι, ἢ ἄξω. ὁ δὲ κεχολώσεται.* 184 *τὴν μὲν ἐγὼ πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω.* H, 332—340 *αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς, — αὐτὰρ κατακήομεν — τύμβον δὲ χέομεν — δείμομεν — ποιήσομεν — ὀρύξομεν.* eod. lib. 361 *ὡς δ' ὅτε ἐπείγετον — ὁ δέ τε προθέῃσι* nihil eſt, quod nos cogat ſtatuere, eſſe prius poſitum pro *ἐπείγητον.* ſed, vt in ceteris exemplis, ex vſu minus ſubtili iſtorum hominum ponuntur vterque modus promiſcue. K, 449 *εἰ μὲν γάρ κε σε νῦν ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν* et ſic ſexcenta; in Iliade et Odyſſea: vt A, 41 *ὀππότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης.* I, 16 *ὄφρα καὶ ὑμεῖς εἴδετε, ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα ὑμῖν ξεῖνος ἔω.* Δ, 670 *δότε μοι νῆα — ὄφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι ἠδὲ φυλάξω.* Non ignoro, ſubtiles et argutas rationes excogitatas eſſe, quibus doceatur: ineſſe aliquam rationem inter futurum indicatiui et aoriſtum, referrique haec inter obſeruationes exquiſitioris doctrinae. Habeant haec ſe ita in vſu Atticorum, qui multa ex antiquiore licentia in vſum ſuum vertit et optimorum ſcriptorum exemplo conſecrauit, vt nunc inter Atticas elegantias referantur. Mihi de Homerico aeuo et vſu diſputatio eſt, vt ea, quae ſermonis logica haud probat, ad grammaticam nondum excultam et abſolutam referam; atque ita, ſi Jl. A, 141 *ἐρύσσομεν, ἀγείρομεν, θείομεν,* iuncta ſunt, non dicam *ἀγείρομεν* pro ſubiunctiuo eſſe poſitum et ſubtiliorem rationem circumſpiciam, nec pinguiore modo *ο* pro *ω* poſitum eſſe pronuntiabo; ſed ſimpliciter prouocabo ad rudiorem grammaticam antiquorum temporum, quae haec ſubtiliora haud curabat. Sic Od. K, 328 *ὅς κε πίῃ, καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων,* parum elaborate, pro *ὅς κε πίῃ καὶ οὗ ἂν ἀμείψηται ἕρκος ὀδόντων τὰ φάρμακα,* vt ſeriorum quilibet dicturus fuiſſet. Od. O, 442. 3 ſe excipiunt *μήτις ἐξείπῃ — καταδήσῃ — ἐπιφράσσε-*

ται, ex vſu loquendi ſolutiore, cum rectior oratio eſſet ἀπιφράσσηται. Inde quoque eodem modo dici potuiſſe: ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε, nec deſiderabo ſecretiorem rationem: ἵνα eſſe dictum alio vſu, cum duriore ellipſi: quae cum ita ſint, quo quidem modo, *non faciemus ita:* non magis quam, ſi Atticum frequentatur: ἵνα τί τοῦτο λέγεις; retinuere iidem Attici ex eo vſu antiquo: μὴ, ἵνα μὴ, ὅπως μὴ, cum indicatiuo: de quo ſaepe monuere viri docti ad Tragicos. Il. A, 440 ἴομεν ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα, accuratius efferendum erat ἴωμεν, vel εἰσόμεθα, ὄφρα ἐγείρωμεν. verum incurioſius loquuta eſt antiquior aetas; nec tam, longam vocalem corripuiſſe, dicenda eſt, quam potius, indicatiui et ſubiunctiui rationem certam ac definitam nondum habuiſſe.

Conuenit cum his dictis vſus non ſemper grammatice conſtitutus particulae ἂν, κὲν, quam ſerior inprimis Atticorum vſus ad ſuas regulas alligauit: de quibus dicta v. Exc. III ad A. et Exc. II ad E. In Homero tamen ea, quae potentialiter et dubitanter, vel reſtrictiue dicta ſunt, per indicatiuum cum ἂν vel κὲν efferuntur non minus frequenter, quam cum optatiuo vel ſubiunctiuo: et quamcunque ſubtilitatem adhibueris ad conſtituendam in his rationem grammatice exploratam, nihil effeceris. Aliter ſe res haberet, ſi in Sophocle vel Platone verſaremur. Itaque in prima ſtatim rhapſodia v. 66 αἴ κεν πως — βούλεται, ſtatuere neceſſe eſt, non eſſe pro βούληται poſitum, ſed promiſcue tum indicatiuum et ſubiunctiuum poſitum eſſe, et αἴ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται nullam mutationem admittit; non magis quam ſi ἂν cum futuro poſitum legitur. Serius eſt, quod ἐὰν, ex εἰ ἂν, idem quod αἴ κεν, neceſſario cum ſubiunctiuo iungitur.

In his, quae adhuc diſputata ſunt, apparet, certam omnique ex parte tutam rationem grammaticam nos fugere, nec quicquam poni poſſe, de quo non aliis alia poſſint videri. Ex his ipſis autem criticam, et in interpretatione rationem grammaticam, ſaepe incertam reddi. Ita K, 98. 99 μή τοι μὲν

κοιμήσωνται — ἀτὰρ λάθωνται. doctior erat lectio κοιμήσονται pro altera vulgata κοιμήσωνται. nec tamen ausus sum mutare. Itaque bene sentio me ipsum non vbique eandem rationem constanter seruasse; nolui enim mihi arrogare hoc, vt pronuntiarem tanquam explorata, quae suspensa tantum lance appendi posse viderem. Ita equidem nunc non dubitem profiteri Λ, 192. 3 αὐτὰρ ἐπεί κ' εἰς ἵππους ἅλεται, aut vt veteres scripserunt, ἄλεται, esse praesens a verbo ἄλομαι, pro futuro positum.

Alia est inconstantia non facile tollenda in vsu subiunctiui et optatiui, quoties varietas incidit, v. c. K, 367 ἵνα μή τις φθαίη, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθῃ, alii ἔλθοι. in his ac similibus putes vtrumque membrum esse ad parem modum redigendum; atqui obstant tot alia exempla, in quibus aperte cum verbo optatiui aliud subiunctiui coniungitur. In Atticis recte statuitur, vtrumque, εἰ et εἴ κεν, cum optatiuo, at cum subiunctiuo nunquam εἰ solum, sed solum εἴ κεν poni. An hoc in Homero et Hesiodo ita se habeat, dispexi ad lib. V p. 177. sic I, 477 καί με φίλησε, ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ. hic ad eundem scopulum offendit. ὡς εἴτε φιλήσῃ. Poterat ibi φιλήσαι recipi. Etiam inter optatiuum et subiunctivum saepe lectio errat; vt εἰ δέ κε δύῃς et δύοις I, 600 item vs. 386. E, 303 ὃ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν. expectabas φέροιεν ἄν. nisi suspiceris pro δύο γ' fuisse δύο κ'.

Verum diutius forte, quam pro rei grauitate, immoratus sum his subtilitatibus grammaticis; paucissimis itaque attingam nonnulla alia, quorum mihi non minus caussae ex imperfecta grammatica Homericae aetatis illustrandae esse videntur. Praeclare temporum verbi rationes expediuit et constituit Clarke cum aliis; saepe quoque argutatus est de singulis locis, vt ostenderet, quomodo doctrinam in illis defenderet. Nisi tamen ad argutias et tricas confugeris, fatendum est, subtilitatem grammaticam in multis locis desiderari: v. c. Δ, 492 τοῦ μὲν ἅμαρθ' — ὁ δὲ βεβλήκει — ἤριπε δέ. quis tandem neget plusquamperfectum h. l. eodem modo ac sensu po-

ui quam aoristum! substitue ἔβαλε. nil est quod desideres. A, 221 Achilles οὐδ' ἀπίθησε μύθῳ 'Αθηναίης. ἡ δ' Οὔλυμπόνδε βεβήκει. recte, celeritatem, dices, exprimit plusquamperfectum, iam abierat: sequitur tamen: Πηλείδης τε προςέειπε. annon istud erat, argutari? Praesens autem pro futuro innumeris locis ponitur: πείθευ, ἐγὼ δέ κε τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα. Jl. Ξ, 235 et sine ἄν, Λ, 528 ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἅρμ' ἰθύνομεν. Redeunt haec ad vulgarem obseruationem: tempora interdum permutari, etiam a scriptoribus optimis. Recte; verum hoc ipsum pro argumento habeo, subtilitatem istam logicam ne a bonis quidem scriptoribus vbique obseruari, multo minus in antiquissimis; vt taceam, vnam eandemque enuntiationem posse interdum haud vno modo recte efferri.

Alia passim ad grammaticam antiquam parum elaboratam, ideoque inter archaismos retuli, quae nunc non singulatim mentem subeunt. In his erat εἰς δεκάτους ἐνιαυτούς Θ, 401.

Asperiora praetuli iis, quae feriores mollierunt: vt προτὶ, τῷ κοτὶ, (pro πρός.) γίγνεσθαι, τῷ γίνεσθαι. Neque dubitassem recipere passim plura, si nouandi studio tenerer; modestius et liberalius mihi videbatur factum, si, quae sentirem, in obseruatis reponerem, quam si pro exploratis habita in contextum inferrem. Spreui alia, quia non satis iis confidebam vt ἀλόντε Ε, 487. v. Obss. Sic non ausus sum pronuntiare de voce ἐτραφέτην Ε, 555 quia non habeo, quod definiam, num fuerit verbum τράφω, τράφημι, vel τετράφω, actione immanente, *adolesco*, *nutrior*: v. disputata ad e. vs. et ad H, 199. B, 661. Atque Ψ, 84 in iis quae huic Excursui praescripta sunt, Aeschinis lectio, ὡς ὁμοῦ ἐτράφεμεν, antiqua Homerica lectio esse debuit.

Quid vero, annon dicemus pariter antiquo sermoni imputandum esse, quod toleranda nonnulla sunt, alia etiam probanda, in Homerico carmine, quae in sequioribus poetis haud admittimus, quaeque etiam Apollonius,

nisi vbi prauo imitandi studio abripitur, spreuit? Ita accumulatae particulae Homerum decent; repetitiones crebras eorundem verborum et versuum condonamus; etsi in his haud pauca rhapsodis potius deberi censeo.

Verum in ipsa quoque prosodia sunt, quae antiquae poeseos indoli tribuenda, et ex ea veniam flagitantia, dixerim; poteruntque forte haec ad beneficium declamationis referri, quo vsi sunt antiquiores poetae, cum non scriberentur carmina, sed auditu solo acciperentur; nam ita quoque syllabae breues tono facile produci poterant; quod in fine vocum tono et caesura factum est sexcenties. At illud miramur, quod tot exempla reperimus syllabae breuis productae *in thesi*, quo de genere docte disputauit Hermannus de Metris p. 81. Ita in ὑπεροπλίῃσιν A, 205. ὑποδεξίῃ I, 73. Caussam in accentu collocat; quem an nostro more constituerit Homerus, non quaeram; per diphthongum potuere illa pronuntiari, vt alia huius generis: alia emendatione diluta esse a Bentleio vidimus: vt Ἰλίου, quod vidit fuisse Ἰλίοφι vel Ἰλίοθι. v. ad O, 66. ἀγρίοφι Φ, 213. ὁμοιΐοφι I, 440. in hoc postremo saltem syllaba producta vix admitti posse videtur, quoniam voci ὁμοῖος syllaba breuis interposita est, vt sit ὁμοίϊος. Aliae syllabae breues producuntur geminata pronuntiando consona, aliae sequente digammo, de quibus aliis locis est disputatum; at sunt alia in thesi, quorum rationem probabilem exputare difficile est: ita Λ, 36 τῇ δ' ἔπι μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο. vltima in βλοσυρῶπις nihil habet quo excuses. Si tamen forte emendatione succurri potest haud vno modo v. Obss. At quid facias Λ, 305 πληθύν. ὡς ὁπότε — In aliis malim dicere excidisse τ' vel γ', vt aliquoties πρὶν ἐλθεῖν, vbi potuit esse πρίν γ' quod et aliis in locis legitur. In aliis succurrit appositum in fine Nυ. etsi hoc ipso adiecto versus languore suo haud leuatur: de quo v. Excurs. II ad B. p. 446. 7. Vides in his quoque nihil nos tenere, quod ex omni parte certum et exploratum pronuntiare liceat; omnino tamen probabilem et iustam rationem subesse iu-

dicio noſtro, ſi ad prosodiam nondum ad perfectam normam elaboratam prouocamus; cuius rei exempla plura in Heſiodeo carmine, minus etiam expolito, curatius inſpicienti occurrent. Multo minus itaque laborandum eſſe puto in iis verſibus, in quibus diphthongus breuis eſt in theſi ante vocalem ſequentis vocis: nam in his diphthongus duas moras habet, quia duabus vocalibus conſtat; nec aſſentiar docto Britanno, qui ſimilia loca corrupta eſſe pronuntiauit; laudatque pro exemplo Od. B, 54 δοίη δ' ᾧ ἐθέλοι, καί οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι, in hoc excidiſſe ὅ vel ὅς. atqui ſic verſus corruptus eſſet, nam foret καὶ ὅς ϝοι. Ellipſis autem illa, etſi paullo durior, haud raro occurrit in ſimili ſtructura; omninoque eſt hoc inter praecepta interpretationis antiqui poetae, eſſe ea probanda, quae ſunt duriora, alia, in quibus ſtudium leniendi et poliendi appareat, tanquam ſerioris fabricae, reiicienda.

Commemoraui in hoc Excurſu nonnulla quae Homerico ſermoni ex rudiore aetate adhaeſere. Nam ſexcenta alia notaui paſſim in Obſſ. quae ad eandem excuſationem reuocari poſſunt, vt etiam vſum dualis pro plurali huc referre licet: v. ad A, 567 ἄσσον ἰόντε. Ne praetermittamus tamen innumera alia praeclara, quae ſermo ille antiquitati debet, quorumque partem ſeuerior grammatica, et philoſophica ſubtilitas iudicii politioris ſeriorum aetatum, ex poeſi ſuſtulit. De his agendi nunc locus non eſt; de multis melius conſtare coepit ex iis, quae de barbaris Americae tribubus narrata accepimus: quantopere ipſa ſermonis egeſtas et inopia diſertos homines rudes reddat; memorabo tantum audaciam in repeeriendis tropis ac figuris, ſyntaxeos mutatione et inuerſione, rhythmicam ſuauitatem et varietatem vocibus quoque ad ſonum factis, vt: βέβρυχε μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω P, 264. 5. licentiam in particulis iungendis, in epithetis modo variandis, modo ad nouam formam componendis, (quae a Virgilio quoque et ab aliis ſunt expreſſa, quia vim in-

esse senserant; cf. Macrob. Sat. V, 14) modo perpetuis ac propriis iterandis, vt in πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, in componendis vocibus etiam duriore modo, qui tamen vim augebat, vt in χαλκοτύπους ὠτειλάς. οὖθαρ ἀρούρης. ἡνίοχος νηός, et alia, de quibus iam olim Wood monuit. Magna itaque pars laudum, quae Homericis carminibus obtigerunt, debetur sermoni antiquo, qui, vna cum versus heroici facilitate et obsequio in variandis modis, numeris, incisionibus (διαφόροις τομαῖς, ἀναπαύσεσι, βάσεσι, συνθήκαις, ῥυθμοῖς et σχήμασι, nam formas hexametri XXX numerant grammatici.) sua ipsius copia ac varietate (τῷ ποικίλῳ), perspicuitate et simplicitate; vbi tamen opus est, grauitate, magnificentia, suauitate, figuris, tropis, et phantasmasi reddendis apta indole, tam multa confert ad τὴν ἐνάργειαν et ad perfectam illam μίμησιν rerum narratarum, quam nos redhibitionem et repraesentationem ipsarum rerum, (*Darstellung*) appellamus, longe diuersam ab imitationis notione: qua in re Homerus etiam perfectus esse orator et historicus visus est Hermogeni (quem inter scriptores refero male neglectos) in loco praeclaro de formis Orat. (lib. II p. 487 sqq. (ed. 1614) videndus ille inde a p. 481.)

EXCVRSVS II

de Vsu grammaticorum veterum in interpretatione Homerici carminis.

Grammaticorum veterum auctoritatem et vtilitatem cum alii eleuent et aspernentur, alii doctrinam ex eorum lectione paratam pro vero et vnico signo notaque genuinae graecarum litterarum scientiae habuerint: videtur a me, post tantum studii et otii in excutiendis grammaticorum ad Iliadem commentariis positum, paucis exponendum esse, quaenam illa sint, in quibus cum alterutris mihi conueniat. Et primo quidem, non vno eodemque loco grammaticos cunctos esse habendos, multi-

plicem porro eorum esse vsum, non ad vnum rerum genus tantum referendum, aut ex vnius hominis desideriis et vsibus metiendum, nec de his vniuerse esse pronuntiandum, vix monitu opus esse videtur. Quaerimus, quem vsum *ad interpretationem Homeri* habeant grammatici, quorum *scholia, fragmenta, glossas* habemus.

Iam primum in iis, quae ad carminis summam et oeconomiam, partiumque iuncturam spectant, vix aliquid praeclari me ex iis didicisse ingenue fateor. Ipsa argumenta rhapsodiis singulis praeposita sunt tam exilia, tam nulla cum iudicii subtilitate facta, vt ne summam quidem rerum libro eo comprehensarum inde addiscas; quare mihi ea omnino aspernanda et reiicienda esse visa sunt, neque iis repetendis operam et chartam perdere volui. Antiquiora nomina et tituli habere possunt aliam vtilitatem; sunt itaque ea diligenter a me notata; et erit eorum vsus in Excursu de Jliados partibus. Ex monitis autem grammaticorum, inprimis antiquiorum et Alexandrinorum, de singulis partibus et locis carminis multum me profecisse profiteor; non quidem ac si iudicia eorum vbique deprehenderim esse vera, quibus subscriberem, verum quia eorum argutiae, et quae cumulauerant a re aliena, notiones tamen multarum rerum suggerebant, iudicium acuebant, mentemque incitabant ad indagandum et assequendum id, quod quo minus verum viderent, nebulam obiecerat, aut eos transuersos ad aliena egerat.

Magnum grammaticorum meritum de poeta esset, si antiquas rerum notiones et opiniones, mythos et notitias diligentius illustrassent, aut si seriores plura huius generis ex antiquioribus seruassent; sunt tamen vel sic in antiquioribus et melioribus Scholiis multa, quae mihi ex iis innotuisse laetatus sum; eaque obseruata laborem non parum leuarunt, et obseruationum mearum partem forte meliorem constituunt. Sunt in his loca ac fragmenta versusque ex antiquissimis ac deperditis auctoribus adscripti. Male habet, quod in mythis enarrandis grammatici plerumque eos scriptores sequuti sunt, qui allegorice

fabulas exposuerant. Inepta omnino est opera Scholiorum Ven. B. eiusque ordinis, in quibus quae Heraclidis nomine vulgo veniunt, Allegoriae Homericae sunt repetitae, et Porphyrii, in locis a Ven. B. excerptis. Nam serioribus, ipsique Eustathio, in hac parte, omnino parum aut nihil tribuo; quandoquidem ille vulgaria aut temere arrepta et congesta, quoties mythologica attigit, apposuit; quod notitiarum, e triuio petitarum, ad poetam recoquendarum, studium nobis tantopere molestum ab eo tempore increbescere necesse erat, quo pueris, vt patriam linguam addiscerent, cui lingua vulgaris corrupta tam dispar erat, Homerus non aliter, ac nostris in scholis tironibus, vocum discendarum caussa, praelegebatur, doctrinae et eruditionis Homericae nulla ratio habebatur.

Cum in lectione constituenda, et in rationibus criticis, omnino grammaticorum auctoritas esse deberet summa, seriores omnino inertiae et socordiae sunt accusandi, quod nec ipsi de lectionis veritate laborarunt, nec ex antiquioribus varietates et iudicia exscripta seruarunt; qua in re iis non parum obfuit superstitiosa reuerentia poetae, opinio de perfectione summa carminis ipsiusque lectionis vulgatae: qui enim ex aequo impossibile esse aiebant, (Macrob. Sat. V, 5.) vel Ioui fulmen, vel Herculi clauam, vel versum Homero subtrahere, illi ne minimam quidem iudicii vim ad lectionis crisin afferre debuere. Genus est grammaticarum obseruationum nominibus ζητήσεων et λύσεων frequentatum: de quibus mihi multa praeclara pollicebar, cum hunc laborem primum aggrederer. Multis verbis iactata legeram Porphyrii ζητήματα e Cod. Leidensi vulgata ad lib. XXII Iliadis. Nihil tamen iis vidi ieiunius, cum de veritate et vtilitate ad poetae interpretationem quaererem. Multo plura a me e Scholiis notata per totum Commentarium reperies, maxime ex Veneto B. sed pauca in iis bonae frugis esse mecum fateberis. Superioribus annis antiquiores grammatici votis communibus expetebantur; quibus in lucem

nunc protractis, immortali inprimis Villoifoni beneficio, reperta funt multa magnae vtilitatis in critica; et de lectione Ariftarchea multo melius nunc, quam antea, conftat. Longe tamen abfumus a notitia accurata lectionis antiquioris ante Ariftarchum; cuius iudicium in lectionis diiudicatione non femper probari poffe faepe vidimus. Tum illi haerent in minutis, notant obuia ac vulgaria quae qui vel primis labiis attigit criticam, tenet, repetuntque ea ac recoquunt ad faftidium; in grauioribus et obfcurioribus, fufpectis quoque, tacent. Saepe quoque defendunt abfurda et tuentur lectiones merito reiectas. Ex fimilibus locis obferuatis adductus eft, vt opinor, is, qui acutus effe volebat, cumque quaefitum effet, quodnam exemplar pro emendatiffimo haberet, illud inquit, quod nullus grammaticus correxit. Iocofe dictum habendum, non ferium! Hactenus faltem cenfurae accedimus acutiffimi viri Knight p. 77. 78. Quod autem vel maxime male nos habet, eft, quod tam parum definite criticas rationes dubitandi aut reiiciendi lectionem conftituunt veteres: ἀθετεῖσθαι verfum aiunt, non, quod primo loco erat memorandum, quia auctoritas codicum aut eorum aduerfatur, qui primi e rhapfodorum recitationibus defcripfere carmina, quique, non omnes rhapfodos in lectionem confentire tradiderant; fed cauffas plerumque afferunt commentitias, parum validas; ex fenfu fuo petitas, dum aiunt: ineffe aliquid in fententiis vel verbis, quod fibi difpliceat nec fatis probetur; faepe quoque hoc ipfum iudicium non inftitutum eft ex Homerica ratione et indole, fed ex recentiorum commentis et opinionibus. Cum his ipfis tamen iudicia haec antiquorum grammaticorum, cum eorum obferuatis et monitis, magnam mihi attulere voluptatem in animaduerfa fentiendi et iudicandi ratione iftorum hominum ac temporum, omnique ftudiorum more a noftra aetate diuerfo.

Obferuationes *a fenfu poetico* aut *a recti pulcrique fenfu* petitas raro obferues; ita vt multum abfint ab ea animi commotione, quae proxime accedere debet ad

poetae afflatum diuinum, feu impetum et ardorem, *fi boni interpretes poetae* effe volumus, *) pauca quoque occurrunt, quae *ad prosodiam* fpectent. Contra vero locupletiores et difertiores funt grammatici in obferuationum genere quas *rhetoricas* et *morales* appellare poffis: quandoquidem aut artificium rhetoricum in reddendis moribus et affectibus declarant, aut docent, quid in factis et narratis cum praeceptis philofophicis conueniat. Sunt in his haud dubie nonnulla, quae lubenter amplectaris; vti de comparationibus, (quas tamen ipfi haud raro male interpretantur, dum plura in comparationem affumunt quae mera ornamenta funt: cf. Schol. Apollonii I, Arg. 882.) multa funt praeclare pronuntiata, paffim inferta Euftathio: quorum recenfum videre licet in Indice Deuarii voc. παραβολή. add. Porphyr. Qu. Hom. f. 6. Bene quoque Schol. br. ad B, 212 τῶν ἐπεισοδίων λαμβάνεται τῷ ποιητῇ ἢ πιθανότητος ἕνεκεν, ἢ χρείας, ἢ κόσμου καὶ ὑψώσεως χάριν. Abundat animaduerfionum ethicarum genere Schol. Ven. B. cum fua fecta: multoque plura huius fectae Scholia funt feruata, quam meliora alterius in Schol. A. et Victor. longe vtique plura quam velles, etiam in Euftathio; hoc idem inftitutum amplexus erat Porphyrius, cuius fragmenta, hoc quidem refpectu habito, non magnum defiderium faciunt amifforum.

At enim regnare aiunt Scholia in *rebus grammaticis*, et recte aiunt; modo iudicium hoc recte conftitueris. Seriores, qui in Scholis praelegebant pueris poetam, elementa fere technicae grammaticae in notas inferferunt; antiquiores et doctiores, plerumque grammaticas obferuationes, de quibus controuerfiae tum agitabantur; quae ad Homeri quidem lectionem et interpretationem raro faciunt; attamen vtilitatem habent ad fermonis

*) de oraculis et vaticiniis Cic. de Diu. I, 18. *quorum omnium interpretes, vt grammatici poetarum, proxime ad eorum quos interpretantur, diuinationem videntur accedere.*

graeci rationem et indolem melius conſtituendam; etſi pleraque verſantur in rebus minutis et ſubtilibus, ſi tamen de ſermonis emendatiore vſu quaeritur, minutias contemnere haud licet; ſic ſitne ἐπεί σε an ἐπεὶ σὲ ſcribendum recte quaeri poterat Z, 355 et alibi. Nec inutilis eſt disputatio Tollii ad Apollon. Lex. liceatne τοι et οἱ, τοῦ et οὗ promiſcue ſcribere. Ex vtroque genere et antiquiorum et recentiorum pleraque in ſuis parecbolis compilauit Euſtathius; et ad eiusmodi obſeruata et praecepta, grammatica noſtra vulgaris eſt conſtituta: in qua, cum ſemel coeptum eſſet in naturam linguarum vniverſe inquiri, facile animaduerſum eſt, multa haberi, quae ab aliis principiis ſunt repetenda et aliter conſtituenda; vnde nunc ſubnata eſt duplex ſermonis graeci grammatica, neutra ita conſtituta, vt alteram prorſus manibus dimittere poſſis.

Habetur hoc pro exquiſitioris alicuius doctrinae graecarum litterarum genere, ſi in gloſſariis, lexicis et Scholiis euoluendis et comparandis valde verſatus ſis, et rariora quaeuis aut vnica et dubia et corrupta inde notaveris et tolerabili aliqua coniectura conſtitueris. Nec repugnabo equidem, magna in laude eiusmodi doctrinam eſſe habendam, etſi, quando quis librorum apparatu et otio ſatis eſt inſtructus, non admodum difficile eſt, aliquantum hoc in ſtudio proficere; ſi tamen ad vtilitates ac fructus, quos inde percipimus, reſpexeris, nolim hoc pro faſtigio omnis doctrinae habere; fructuoſior vtique erit iuſta interpretatio ſcriptorum immortalium, ad quorum normam et exemplum ingenia noſtra finguntur, ornantur, et rerum vtilium notitiis locupletantur. Mihi vtique, pro inſtituti et ſuſcepti ratione, quod in eo ipſo potiſſimum verſabatur, vt viderem, quidnam fructus et vtilitatis ex ipſis Graecis grammaticis Homericae lectioni ſeu emendandae ſeu illuſtrandae peti aut erui poſſit; mihi, inquam, longe maior operae pars in hoc obſeruationum genere fuit conſumenda: nec omni fructu meam operam opinor deſtitutam eſſe; ſi tamen de ipſo poeta

quaeritur, et de iis, quae ad veriorem eius interpretationem ac lectionem, aut rerum ac ſententiarum illuſtrationem, ingeniique diuini in reddenda naturae veritate vim et felicitatem, ſpectant: ſi quis, pro ſpe et exſpectatione, minorem meſſem eſſe dixerit, vix habebo quod reponam.

Etenim in poetae interpretatione plerumque deſideres Scholiaſtarum ſubtilitatem; ex ſuo plerumque ſenſu, non ex poetae, eiusue aetatis, et hominum antiquiorum, ſenſu, conſtituunt notiones verborum antiquatorum aut rariorum, non ex rationibus neceſſariis, ſed ex contexto in certam ſententiam deflexo, aut ex etymo ad eandem rationem temere conſtituto; apponunt ſynonyma, nec tamen in quo vis verbi poetae propria ab aliis ſimilibus discrepet, eruunt. Antiquiores quidem hac in parte ſaepe praeclara monent, dum, quae de antiquis vocabulis dubiis minusue exploratis ea, quae inter grammaticos disputata ſint, apponunt; potiore vtique loco habenda ea ſunt propterea, quia ſeriores plerumque iſta aut praeteriere, aut manca ac truncata appoſuere, ita vt interdum ne aſſequare quidem, quid tantopere ineptierint antiqui, vt traderent ea, in quibus ſenſum communem deſideres, aut quae aperte falſa eſſe pronunties.

Hactenus in interpretatione poetae iudiciis noſtris haud pauca reliquerunt veteres, ſiue in diiudicanda lectione, ſiue in conſtituendis ſententiis et verborum acceptionibus, ſiue in arte poetae declaranda; de quibus omnibus nunc licebit melius iudicare, et liberius, partim quod otium interpretis non eſt conſumendum in exquirendis antiquis notitiis; quandoquidem id primario ſtudio egerim, vt ex antiquioribus redacta apponerem ea omnia, quorum vſus aliquis ad poetae non modo lectionem, ſed et interpretationem, eſſe poſſet; partim, quod in iis ipſis, quae ex antiquis grammaticis allata ſunt, latent ſaepe ſemina et elementa bonarum obſeruationum; partim quod magnam vtilitatem habet, ſi ſententias et verba graeci poetae verbis aliis graecis redditas videris;

qua propter haec ipſa e Scholiis et Lexicis graecis ſedulo ac diligenter appoſui. Nec vereor, ne quisquam aequus et intelligens harum litterarum iudex a me dicta in inuidiam adducat, et me aut antiquis grammaticis detrahere, aut recentioribus ingeniis nimium arrogare iactitet: Neque enim reponi poteſt, grammaticos, quibus ſermo poetae erat patrius, magis idonea iudicia afferre debuiſſe, eorumque, quippe qui aetate nos multis ſaeculis praeceſſerunt, auctoritatem eſſe debere potiorem; nam, primo, quod ad ſermonem attinet, iam Alexandrinorum aetate ille adeo erat vſu longo immutatus, vt multa in Homero eſſent antiquata, vtque ſermonis antiqui Ionici non magis illi per ſermonem vulgarem haberent ſcientiam, quam nos, ſi nullos alios ſcriptores legerimus, quam hiſtoricos, rhetores, philoſophos et Sophiſtas. Saepe equidem defixus ſum in hanc cogitationem, quam multa vocabula in Homero occurrant aut antiquata, in his ſunt tot ἅπαξ λεγόμενα, aut poſt eum in aliam notionem deflexa, aut ſeruata quidem, nec tamen niſi a doctioribus et in certo tantum orationis genere ſeruata. Hoc eſt, quo rationem reddere liceat idoneam, cur grammatici, etiam antiquiores in his Apollonius in Lexico, tam multa interpretentur, quae nobis ex vulgaribus Lexicis nota ſunt. Scilicet erant haec vocabula tantum doctioribus nota, nec vſu vulgari, ſed e diſciplina et lectione addiſcebantur. Contra vero infinita eſt multitudo vocum, quae in Homero non occurrunt, inque iis etiam voces multae, quae in earum locum, quibus eaedem notiones in Homero iam erant ſignatae, ſucceſſerunt.

Vt nonnullis ſaltem exemplis haec declarem: non occurrunt in Homero, in locis quae maxime ea verba deſiderabant, τύχη, ὀργὴ, πλοῖον, ἔθος, πρῆγμα ſ. πράγμα. Facit itaque mirationem quod in libro XV (O) duae voces occurrunt, alibi non obuiae, vſ. 393 λόγοι et vſ. 412 σοφία. Alterius generis ſunt res, quarum Homerus non meminit, aliarum quidem, quas memorare potuiſſet, aliarum, quas nec norat. Eiusmodi exempla

ſant, vſus elixarum carnium, vſus annulorum et fontium calidorum, Plinio mirante, contra alterum tamen hoc memores fontes Scamandri X, 148.

Secundum haec in poetae lectione ſeriores Graeci non minus, quam nos, lectione antiquiorum ſcriptorum ſermonis Graeci doctioris, et ex Homeri lectione Homerici ſermonis, notitiam et vſum parare debuere; et quoties illi in locum difficiliorem aut vocem obſcuriorem inciderant, non alia adminicula et ſubſidia adhibere potuere, quam ea quibus nos vtimur; videmus itaque eos modo coniectare et ariolari, modo etymologias circumſpicere. Erant quoque in his ipſis copiis nonnulla, quibus nos locupletiores et melius inſtructi ſumus: nam et grammatica ſermonis graeci magis eſt elaborata, quandoquidem in ea perficienda tot viri docti operas coniunctas per tot ſaecula adhibuere, et antiquiſſimorum hominum modos ſentiendi et ſenſus efferendi melius nunc perſpectos habemus. Incredibile enim eſt, quam mature, et diu ante Alexandrinos grammaticos, et, quod mireris, quantopere interdum ipſum Ariſtotelem fugerit antiquitatis ſenſus et ratio; quum ad melioris cultus vitam, inſtituta et mores eam redigunt, diſſenſuque ac discrepantia animaduerſa, mythice ac ſymbolice dicta, in priſco ſermone, accipiunt proprie et ad verba, modo in diuerſos ſenſus trahunt et in allegorias diuerſis modis mutant.

Deſideraui, fateor, multa in veteribus grammaticis; at tamen altera ex parte gratus profiteor multa ex iis bona in poetam prouenisse, multoque plura ac maiora in me meosque commentarios defluxiſſe; ad multa enim latentia et occulta feſtinantem retrahebant, ad antiquiorem lectionem reuocabant, iudicium mentis acuebant, in multis firmabant, eruendis verioribus materiam et facultatem ſuppeditabant. Manent iis praeterea propriae laudes in praeceptis grammaticis ſubtilioribus exponendis et proprietate ſermonis gloſſis ſuis et vocabulis notioribus declaranda.

EXCVRSVS III

De Allegoria Homerica *)

De *Allegoria Homerica*, *et de interpretatione allegorica Homeri*, diuerſa enim haec ſunt, disputatum eſt a multis et multum, noſtra inprimis aetate, et a me ipſo, temporibus ac rebus id a me poſcentibus. Afferenda mihi nunc ſunt ea, quae ad huius operae conſilium et interpretis partes ſpectant. Ad notiones igitur recte conſtituendas, ad dilectum rerum obſeruatarum, ad diſſonas inter ſe antiquitatis opiniones, et ad vtilitatem dicendorum mihi maxime eſt animus intendendus.

Diuerſum eſſe ſermonem *allegoricum* a ſermone *ſymbolico*, quem *mythicum* appelles, iam alias dictum eſt ſatis: vt, niſi maligne, duo haec genera diuerſa confundi haud poſſint. Symbolici ſermonis vſum intulit neceſſitas inter homines rudes ex eorum infantia, notionum et verborum propriorum inopia, cum necdum ea intelligentiae ſubtilitate inſtructi eſſent, vt aliter quam per rerum formas ac ſpecies mente conceptas, quas phantaſmata appellamus, quoniam aliud nomen haud innotuit, ſenſus animi declarare poſſent. Itaque homines rudes ea, quae aut nunc excogitant, aut quae praeterita animo et memoria tenent, aliis per ſimilia, quae ipſis innotuerunt, aut ante oculos habentur, ſignificant. Eoque modo antiquiſſimos Graecos ſenſa animi expoſuiſſe in confeſſo eſt; cumque notiones barbarorum ſint paucae numero et de rebus obuiis: facile intelligitur, non exquiſitam aliquam et ſubtilem ſapientiam aut doctrinam dictis contineri poſſe. Sunt autem ea, de quibus aliquid pronuntiant, aut *rerum euenta* aut *opiniones de iis eorumque cauſſis.* Atque horum fragmenta nonnulla in

*) Paratus erat hic Excurſus ad rhapſodiam XXI (Φ) et ad pugnam deorum in ea enarratam; ex variis, non modo mythis, ſed et diuerſis mythorum generibus, concinnatam; vt mirum non ſit, fuiſſe, qui allegoriae veſtigia in iis animaduerterent.

Graecis adhuc extant, quae *mythorum antiquissimorum* nomine veniunt. *)

Quaecunque autem prudentiores inter istiusmodi homines pronuntiarant, ea per progeniem repetita ad posteros propagabantur; memoria igitur, non scripto, asservabantur, multorumque ore iterata modo ab imperitis modo a peritioribus variabantur, ornabantur, mutabantur; accessit veneratio religiosa progenitoris stirpis, admiratio maiorum et reuerentia, eorumque, quae a patribus tradita acceperant, auctoritas: non itaque nisi cum

*) De *mythorum notione* et *indole* egi saepius et taedet dicta iterare. Fundamentum omnis huius doctrinae cum antea a. 1765 in Prolus. *de caussis fabularum physicis* egissem (Opusc. Acad. Vol. I p. 184.) posueram iam anno saeculi el., si LXXVII. in Commentatione *de origine et caussis fabularum Homericarum* (in *Nouis Commentariis* Soc. R. Sc. Gotting. p. 54.) in quibus quidem, etsi de singulis rebus et exemplis multa me melius constituere XXIV annorum vsus et experientia, cum repetita cura et inuestigandi studio, docuerit, vt tamen in principiis, a quibus reliqua ducta sunt, aliquid mutarem, nihil, quod me mouere posset, vidi; adoptarunt ea viri docti, qui de his rebus egerunt, etsi aliis verbis. Subsequuta est istam commentationem alia *de Theogonia ab Hesiodo condita ad Herodot.* II, 52 in Vol. II. *Commentationum* Soc. R. Sc. Gotting. anni LXXIX. quam dignam habuit doctiss. Wolfius, vt inde potiora in Obss. suas in Theogoniam insereret: Retractaui multa in *Epistola ad Nic. Schow*, editorem Heraclidei libelli *allegoriarum Homericarum*, multo plura in *Commentariis ad Apollodori Bibliothecam* Vol. III. Recentioribus annis iterum me ad haec studia reuocauit opera in Homeri interpretatione posita, retraxit quoque inuitum viri, cuius ingenium et famam popularibus caram magno honore habeo, meis tamen in se officiis meritisque, cum disciplinae meae olim alumnus esset, non digna referentis, impetus in me factus, vt iterum nouam disquisitionem totius rei mythicae instituerem: Vol. XIV *Commentationum* an. XCVII in Commentat. de *fide historica aetatis mythicae; de historiae scribendae inter Graecos primordiis;* de *opinionibus per mythos traditis;* tandem de *mythorum poeticorum natura et caussis.* Atque in his vtique mihi acquiescendum esse video.

animi affectu et impulsu, animoque inflammato, et tanquam afflatu diuinitus acti, antiqua ista recitabant; idque inprimis inter coetus tribulium, in panegyri festorum sollennium, inter sacra, et epulas; ita narrata transibant in cantus, cum ipsa actione res gestas repraesentante, versa sic in drama et mimum, inflammatis per haec omnia, quae mentem mirifice impellere debuere, animis. Ita antiquiores mythi ornabantur, amplificabantur, nouis aliis per succedentes aetates locupletati; erantque illi nullius alius generis, quam *mythici*, sensa animi *symbolice per sensuum obiecta* declarantes.

Progressi sunt mature ad *opiniones* nonnullas de iis quae in natura noua et insolita euenire viderant, ab his ad omnem rerum naturam, caussas, ortum; fabulantes vere, non ratiocinantes, de iis, quorum nullam omnino notionem explicitam habebant: sermone autem nullo alio haec proferebant, quam illo symbolico; itaque *cogitata animi* conuertebantur in *res gestas*, in *facta*, in *personas*, easque *ad hominum speciem et exemplum effictas*: quae tamen cum homines non essent, nouum ordinem, nouum genus constituerunt, cui *deorum* nomen inditum est; et ab his omnis serior mythologia ac religio fluxisse videri debet. Ita *omnis natura*, *elementa*, *elementorum vires*, *corpora*, *phaenomena*, *vicissitudines*, *effecta*, *in personas mutata sunt*. Cum porro Graeci iam antea, rudiore vita, sua domus quaeque, stirps, familia, pagus, habuissent numina, eorumque signa rudia et obscura, *ne nominibus quidem propriis insignita*, coepere nunc prudentiores initio *a Ioue et Apolline* facto, *nominibus* illos deos distinguere, physicisque istis notionibus ea numina accommodare; atque ita sensim in *mythorum hoc genus* se insinuauit *rudis* aliqua *sapientia*, phantasiae accommodata; idque multo magis, quoniam nihil proferebatur nisi carmine, carmen autem non alio modo alii quam ex recitatione acciperent auribus, recitatum tamen cum gestu et affectu, afflatui diuino simili, ita vt recitata in dramaticam actionem verterentur.

Habemus igitur *genus mythorum* numero et auctoritate pollens, *in quo ſermo ſymbolicus ſeu mythicus regnat.*

Cum ea aetas nondum haberet notiones *ethicas* ſevera cogitatione ſubactas et exploratas, *decori* autem *ſenſum* multo minus excultum: non dubitarunt, per iras, odia, bella et praelia deorum, reddere elementorum conflictus, adumbrare rerum ortus per generationem, atque hoc modo narrationes comminiſci de deorum coniugiis, partubus, amoribus, ſtupris; quo factum eſt vt per rudiorum aetatum decurſum conderentur religioſae opiniones et ritus eas adumbrantes, quos, per inſtituta et leges mentibus dudum ad meliores ſenſus et iudicia deductis, optimus quisque damnabat et auerſabatur; multo magis, ex quo melior philoſophia animos ad boni rectique ſenſum informauerat. Haec ſunt illa quae Plato ex inſtitutione puerili ſublata eſſe volebat, et quae ex ſua republica iure meritoque proſcripſit lib. II p. 377 ſq.

Exornarunt hos mythos vates et ἀοιδοὶ, repetendo, variando, noua comminiſcendo, certis de conſiliis mutando, et in alios vſus transferendo; ita ſenſim factum eſt, vt, antiquiore mythorum natura et indole mutata, ſubſtitueretur *noua mythorum facies*, eaque *diuerſa nec vna.* Cum enim illi eſſent partim hiſtorici, partim philoſophici generis, pro infantia cum hiſtoriae, tum philoſophiae iſtarum aetatum, nunc illi verſi ſunt in *materiam* aliquam *poeticam:* quam ingenia poetarum pro labitu fingerent, delectationi ingenioſa tractatione, variatione et expoſitione, vnice ſtudentium; ita exoleuit omnino antiquorum mythorum natura; abierunt ii in *mera commenta poetica*, et ingenii luſus, quibus animi audientium mulcerentur. Praeiuit his Homerus, non magis ingenio quam aeui et materiae carminum fortuna felix, et inuidendae ſortis, poeta; vſus enim antiqua perſuaſione, qua heroes deos viribus aequaſſe et dii heroibus filiis ſuis, adfuiſſe, Perſeoque et Herculi comitem Athene ſe praebuiſſe narrata erat, ipſe heroibus ad Troiam deos appoſuit, tanquam auctores rerum et fautores

partium; ita ille, quod Herodotus ait, cum Hesiodo Graecis theogoniam, primus constituisse dici potuit; nam vnicuique deo suam personam, speciem, artem et munus assignauit; eaque ex carmine in vulgares religiones, caerimonias et sacra, tum et in opera artificum migrarunt, cum eodem ore ac vultu oculis subiicerentur deorum quisque; reddidit ars Iouem deorum regem, deos eius progeniem sub specie pulcerrimarum feminarum iuuenumque; nunc Vulcanus artis fabrilis ignis ope indigentis, Athene virtutis et prudentiae, Mercurius omnis sollertiae auctor et exemplum; illa armata, hic tanquam nuntius deorum antiquo celeritatis symbolo, alis instructus; et sic reliqua. At, quod alterum Homeri felix inventum fuit, mythos physicos et ethicos idem poeta in suam rem vertit ita, vt ingeniose istos pro veris factis adhiberet, eoque tam multa mira de diis commemoraret, profectos esse deos ad Oceanum, Ioui, ne vinciretur Thetidem subuenisse, latuisse Bacchum apud Thetidem, exceptum Vulcanum, ex Olympo proturbatum in insula Lemno, et, a matre Iunone proiectum, a Thetide et Eurynome, Oceani filiabus, sicque alia.

Deuentum inde est cum temporum progressu, eo, vt, vera ratione haud animaduersa, ad multa variaque commenta deuerterent non recentes modo, verum ipsi veteres, iique mature vera mythorum indole ignorata. Vt exemplo rem declarem: ex vulgari more loquendi cum pulcritudo corporis etiam in singulis partibus declararetur, vt esset ῥοδοδάκτυλος Ἥρη, ita et Pelops fuit ἐλεφάντινος ὤμους; deflexa narratione in humeros vere eburnos caussa ei inuenta est, rudi commento, epularum a Tantalo diis appositarum, ipsis filii membris. Ad refellendam fabulae impietatem satis erat monere de origine et caussa commenti. Senserat impietatem fabulae Pindarus, caussa autem inuenti eum latebat; itaque aliud substituit commentum pueri a Ioue furto in Olympum repti. Adeo iam tum vera ratio et natura mythi ignorabatur. Religiones, hoc est *cerimoniae*, antiquis ru-

dioribus aetatibus subnatae, per plura saecula a patribus ad posteritatem propagatae, vna cum opinionibus per mythorum inuolucra multo magis obscuratis, et per poetas in veras fabulas mutatis, *hae*, *religiones*, inquam, magna ex parte ludicrae, indecorae, atroces quoque et nefandae, viros graues ac prudentes facile ad eam animaduersionem deduxere, quam indigna ea narrata numine essent; nec tamen, instituta patria abolere, consultum videri poterat; nec priuatis ius erat religionibus intercedendi; legum autem latores deos patrios publicos et sacra a maioribus condita publica rite colere iubebant; qui illi essent, non definiebant, forte nec definire poterant; viros prudentes statuisse probabile sit, quod Antisthenes quoque palam professus est, *populares deos multos, naturalem vnum esse:* (ap. Cic. N. D. I, 13.) Interea poetarum figmenta de diis nouis subinde fabulis aucta constituerunt *argumenta hymnorum*, *saltationum*, *chororum*, *dramatum*, *pomparum*, *teletarum*, seu *initiorum*, per quae etiam *mysticus fabularum sensus* inductus est, de quo multa disputandi opportunitas esset; nec tamen quisquam aut tunc peruidere potuit, aut nunc docere possit, quomodo malum sisti posset; ipsa institutio puerilis a poetarum et in his a principe Homero lectione procedebat, nec aliunde peti poterat. Inde illae philosophorum irae in Homeri impietatem, eaeque satis iustae. Eorum, quae dicta sunt, momenta pleraque in Platon. de rep. lib. II reperies. Arripuit haec eadem et alio modo impugnauit, fabulas poetarum irridendo et exagitando, Lucianus; constituit ea res argumenta multorum eius dialogorum, v. c. in Ioue Tragoedo, vbi vel inspicere iuuabit c. 40. In contemtum adducere religiones hac via ille potuit, at quid substituendum esset, quod vulgi animos melioribus notionibus imbueret, haud docuit; a philosophorum autem scholis et dogmatibus talia frustra expectabantur.

Hic inciderunt boni viri in aliquam viam ac rationem, qua poetae lectionem, si non omni ex parte vti-

lem, minus tamen damnoſam moribus et ingeniis, red-derent; et ad eam philoſophi ducebant, qui de rerum natura libros ſcripſerant; mutuati illi erant mythicum apparatum ex antiquioribus poetis coſmogonicis, et opi-niones ſuas per hos ipſos aut ſimiles mythos poetico mo-re exhibuerant, Xenophanes, Parmenides, Empedocles, quorum fragmenta vel leuiter inſpexiſſe ſatis eſt ad hoc aſſequendum. Hoc inuentum illi transtulere in Homeri-ca carmina, quaeque in iis narrata ſunt, non vere ita dicta eſſe a poeta aiebant, ſed latere ſub his narratis ſen-tentias abditas, modo phyſicas modo ethicas, diis haud tam indignas quam ex enuntiatis proprie acceptis puta-res. Ita *allegoriae in Homerum ſunt illatae.* Facie-bat fraudem hoc quoque, quod antiquiores fabulae coſ-mogonicae a poeta in mera facta et ornamenta epica verſae natura ſua fuerant mythicae, hoc eſt, enuntiatio-nes ſententiarum et opinionum de rebus phyſicis ac di-vinis, antiquo ſermone per rerum ſimilitudines de-claratae.

Iam aperta res eſt, ſi quis Homeri mythos antiquos quos ille in facta epica mutauit, ad antiquiorem ſenſum poetarum ante Homerum reuocat, (nemo enim hoc af-firmare auſit, Homerum hos mythos primum inueniſſe) is non allegorice interpretatur, nec ille Homerum ipſum allegorias appoſuiſſe, aut mythos in allegorias mutaſſe, pronuntiat. Fatendum eſt antiquitatem ipſam nec rem ſubtiliter ſatis diſpexiſſe, nec verba diſtincte cuique generi conſtituiſſe. Vocibus vtebantur veteres generalioribus; δι' ὑπονοιῶν vel καθ' ὑπόνοιαν aliquid dictum eſſe aiebant, quod ipſe Plutarchus de aud. poet. p. 19 E. docuit, in-deque alii; v. Ruhnk. ad Timaeum p. 200. Alii per αἴ-νιγμα, τρόπον, σχῆμα idem extulere; vox ἀλληγορεῖν in ſcholis rhetorum primo frequentari coepit, quantum aſ-ſequor.

In hoc ipſo ſtudio fabulas Homericas allegorica in-terpretatione purgandi et eluendi non vna via ac ratio-ne ingreſſi ſunt, inprimis philoſophi, cum ſuae quisque

scholae praecepta Homeri auctoritate firmare aut illustrare vellent. Nec spero opera et otio me abusurum esse, si potiores vicissitudines huius studii breuissimis persequar.

A *Pythagora*, is autem haud multo post ea tempora vixit, quibus carmina Homerica si non in lucem, certe in maiorem celebritatem, deducta sunt, fabulas Homericas et Hesiodeas magnopere improbatas esse, innotuit vel ex eius dicto, quod in inferis se Hesiodi animam columnae aheneae illigatam stridentemque (*τρίζουσαν*,) Homerum autem ab arbore suspensum, et serpentibus implexum vidisse narrauerat, propter ea, quae de diis vterque memorauerant: (Diog. Laert. VIII, 21.) tradiderat haec Hieronymus (Rhodius in Commentariis historicis) famam inter Pythagoreos seruatam, saltem sequutus; nec obstat, quod alii Pythagoram tradunt, multos Homericos versus in ore habuisse, nonnulla etiam ex eo petiisse. Vlterius progressus *Xenophanes* Anaximandri aequalis, Colophonius, qui post Olymp. LX vixit, is enim iambis Hesiodi et Homeri dicta exagitauit. *) Etiam *Heraclitus* Ephesius, grauissimus philosophus; *Homerum dignum esse aiebat qui ex omnibus conuentibus eiiceretur et colaphis caederetur; nec minus Archilo-*

*) *γέγραφε δὲ καὶ ἐν ἔπεσι, καὶ ἐλεγείας· καὶ ἰάμβους καθ' Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου, ἐπικόπτων αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα.* ita est interpungendum. *ἐπικόπτειν*, eodem sensu quo *ἐπισκώπτειν*. eodem sensu Timon cum dixerat *Ξεινοφάνην ὑπότυφον, Ὁμηραπάτης ἐπικόπτην* h. *τῆς ἀπάτης, τῶν ψευδῶς λεγομένων ὑφ' Ὁμήρου.* Conueniunt versus, quos ex Xenophane Sextus Empir. seruauit IX, 193 *πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδός τε, ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστὶ, κλέπτειν, μοιχεύειν τε καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.* Itaque ille obtrectator Homeri est habitus: Diog. II, 46 *καὶ Σάγαρις Ὁμήρῳ ζῶντι (ἐφιλονείκει.) ἀποθανόντι δὲ καὶ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος.* Quem autem fundum habeat, quod ap. eund. L. 43 ex Heraclide memoratur, L drachmis, tanquam insanientem, ab Atheniensibus esse multatum, non assequor.

chum. *) Et probabile ſit Democriti librum *περὶ τῶν ἐν ᾅδου* Homericae Necyiam eleuaſſe. Certius eſt Platonis iudicium, idemque vulgo notum, qui Homerum ex ſua republica proſcripſit, enumeratis libro II et III iis, quae turpia et indigna diis in fabulis, quas Homerus in carmen ſuum intexuit, occurrant.

Cum hoc modo vulgata eſſet haec mythorum omnino, tum praecipue in Homeri carminibus, repudiatio: exortum eſt ſtudium eos defendendi, adhibita interpretatione allegorica: quod quemnam primum auctorem habeat, quaeri poteſt. Et laudari quidem video auctores iam ante Platonem plures; eosque antiquiſſimos, *Theagenem* Rheginum, *Antimachum* Colophonium, *Steſimbrotum* Thaſium, *Herodotum* Halic. et *Dionyſium* Olynthium, aliunde haud notum; temere, cum ii tantum primi fuiſſe perhibeantur, qui de Homero eiusque carminibus et temporibus memorauerint ap. Tatian. Or. ad Graecos ſ. 48. Steſimbrotus autem paullo ante Socratem cum Anaxagora ap. Xenoph. Symp. III, 6 inter eos memoratur, qui de Homero optime praeceperint; cum tamen idem narretur *περὶ Θεμιστοκλέους, Θουκυδίδου, καὶ Περικλέους*, ſcripſiſſe, hiſtoricum potius fuiſſe videtur opuſculum. Potuere forte interponi in iis iudicia nonnulla de hac quoque carminis parte; et hactenus verum eſſe poteſt, quod Schol. Ven. B. ad Σ, 67 aliunde adſcriptum habet, recitatis allegoriis ethicis: *οὗτος μὲν οὖν τρόπος ἀπολογίας, ἀρχαῖος ὢν πάνυ, καὶ ἀπὸ Θεαγένους τοῦ Ῥηγίνου, ὃς πρῶτος ἔγραψε περὶ Ὁμήρου, τοιοῦτός ἐστιν ἀπὸ τῆς λέξεως.* *Pherecydem* Syrium, Pythagorae magiſtrum, inter antiquiſſimos auctores referendum eſſe haud dubito, etſi quae de eius placitis narrantur, a ſerioribus fama accepta, non ſatis tuta ſunt; fertur ille

*) Diog. Laert. IX, 1. *τόν τε Ὅμηρον ἔφασκεν ἄξιον ἐκ τῶν ἀγώνων ἐκβάλλεσθαι καὶ ῥαπίζεσθαι. καὶ Ἀρχίλοχον ὁμοίως*, ambigere licet quo ſenſu *ἐκ τῶν ἀγώνων* dictum ſit. Accipiunt de certaminibus: ita ſaltem eſſent poetarum recitantium *ῥαψῳδούντων* certamina.

Ζῆνα, Χθόνα, Χρόνον, rerum principia constituisse: quae allegorica nomina esse quis non videat? Verum de his, quae ad hoc philosophiae antiquissimae genus spectant, Tiedemannus noster est adeundus. *Empedocles* an diserte hoc egerit in carmine suo de Natura, vt fabulas antiquas refelleret, perspicuum mihi non est; potuit autem implicitum id ipsum agere videri, dum antiquiorum poetarum more nominibus deorum vsus est ad elementa declaranda: Ita, si ignem per Iouem, terram per Iunonem, aerem per Ἀϊδωνέα et aquam per Νῆστιν designavit, (fragm. ap. Athenag. in deprecat. f. 28.) eo ipso ad alias opiniones auocare debuit audientes. Et omnino per hos philosophos, qui carmine de natura rerum tradiderant, euenisse suspicor, vt frequente iam conatu mythos antiquos physice sapientiores exponerent; serius accessere alia, in quibus et hoc, quod apud barbaras quoque gentes naturam rerum modo per deum modo per deam variis modis exhibitam animaduerterant ii, qui peregrinas gentes adierant, etsi similia iam ex religionibus Phoeniciis, Phrygiis, Thracicis, quae antiquissimis temporibus inter Pelasgos et Hellenes vulgatae erant, nota esse potuere. Cum his incredibile studium Homeri, summa eius auctoritas, et numinis instar habita veneratio, homines commouerat quum reprehensa refellere non possent, vt ad alia auxilia confugerent. Euenit itaque fere idem quod in libris Hebraeorum sacris, quorum interpretes allegorias in subsidium vocarunt, cum, ignoratione priscarum aetatum, hominum, eorumque sensuum, ad verbum antiqua interpretantes, non ex sensu scriptorum, ad multa et dicta et facta offenderent, aut alios offendisse viderent. Non mirum, vt exemplo vtar, Philonem, graece doctum et Platonica philosophia instructum, Mosaica sacra et praecepta allegorice enarrasse.

Is tamen, qui mythos veteres et de diis narrata per allegorias physicas interpretando sequentibus aetatibus inprimis praeiuit, fuit *Anaxagoras*, qui Νοῦν θεὸν, et cum eo Aetherem et Terram, τὸν Δία καὶ Γαῖαν indu-

cendo, viam aperuit aliis, vt ea, quae Ioue aliisque diis indigna in Homero memorata essent, interpretatione in alium sensum detorquerent; Anaxagorae placita *Euripidem* inprimis adoptasse, praeclare docuit Valken. in Diatribe Eurip. c. 4 et 5.

Ipsum *Socratem* Homericos mythos allegorice exposuisse aiunt. Socrates quidem in Xenoph. Mem. Socr. II, 6, 11 vbi de conciliandis amicorum studiis agit, Sirenum carmina memorat, quibus tanquam incantamentis ad deliniendos animos vtendum sit. Enimuero hoc non est *Homerum allegorice interpretari:* sed mythum antiquum in Homero obuium adhibere ad sensum animi suaui aliquo commento ad allegoricum morem instructo declarandum; huncque morem sequuti sunt multi per omnia tempora, etiam nostra; habet enim suauitatem mythi antiqui vsus ingeniosus vulgari enuntiationi substitutus; veluti si auream Iouis catenam aliquis transferat ad omnium rerum inter se nexum. Huic delectandi consilio debentur mythi *Platonici*, partim ex antiquioribus ducti et ad alia traducti, partim nouis inuentis aucti et mutati. Verum de mythis et allegoriis Platonis habemus scripta docta et acuta, etiam a nostratibus.

Omnino mihi in tota hac quaestione plura comprehensa et collecta esse videntur, quae subtilius sunt dirimenda ac discernenda. Aliud est consilio ac studio Homerum et Homericos mythos allegorice interpretari; aliud mythos vniuerse allegorice interpretari omninoque pro explorato hoc ponere, non alio sensu et consilio hos mythos ab initio inuentos esse; aliud, contendere, Homerum eos non alio sensu et opinione adhibuisse, quam vt allegorica interpretatione accipi vellet: quod ab omni epici carminis natura alienum est. Iterum alia est sententia, si quis dixerit, inesse inter mythos antiquos aliquod genus, inesse in ipso Homero, mythos, quorum primi auctores symbolice aliquam mentis sententiam declarauerint aut declarare voluisse videantur; eos tamen mythos Homerum fecisse suos, siue vt pro factis inter

narrata reciperet, siue vt antiquitus fabulose narrata in suam rem verteret, vt in Vlyssis errores Sirenes, Scyllam, Charybdin, Circen, Cyclopes, Trinacriam transtulit. Haec tam diuersa inter se qui confuderunt, non nisi perturbate de allegoria seu vniuerse seu Homerica statuere et disputare potuerunt. Omnino quis non sentit primo statim monitu, diuersissimi generis esse mythos errorum Vlyssis ab iis, qui de diis aut qui de heroibus in Iliade memorantur! Scilicet non dimittendum erat animo, quod ab initio monitum est, alios mythos historicam habere originem, πατροπαράδοτα, quae mythice enuntiata et a poetis ornata variataque sunt, alios mythos esse meras opiniones, iudicia, sensus antiquorum hominum de rebus et euentis; et haec illa sunt μεμυθευμένα, quae fundum aliquem habuisse necesse est, et stare ita puto quod Strabo contendit, ὅτι οὐ πάντα Ὅμηρος αὐτὸς ἔπλαττε. et recte se habet iudicium Polybii quod apponit lib. I p. 20 et 23.

Secundum haec accuratius constituta facilius licebit cetera expedire. Manifestum fit, ex iis inter veteres, quibus importunum allegoriarum studium vulgo tribuitur, alios, mythos omnino, alios tantum nonnullos, alios solum Homerum et mythos Homericos interpretatos esse, nec vno consilio: nam alii religiones patrias tueri, alii poetam; alii philosophicas rationes in iudicia antiquiorum hominum inferre, alii nouam disciplinam mythicam constituere voluere. Accessere alia; in his studium etymologicum, quod ipsum in deorum nominibus ad allegorias deduxit: quod volupe erit cognoscere, si Platonis Cratylum excusseris: (p. 396 sqq.) Apparet porro, allegoriae studium hoc profectum esse primo a singulis mythis; sunt enim in his nonnulli, qui symbolicam naturam statim prae se ferunt; quisquis enim ad Ἄρην et Ἀθήνην, eorumque partes in Homero, attenderit, statim assequitur virtutem bellicam rudiorem et doctiorem in iis esse declaratam; hoc primo factum erat symbolice; at nunc iisdem vtimur nos allegorice, interdum sim-

pliciter poetice aut tropice in ipſa oratione pedeſtri. Ipſe Plato docet, iam ante eum hanc allegoricam interpretationem in Homerum eſſe illatam: in Cratylo p. 407 A. *ἐοίκασι δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ τὴν Ἀθηνᾶν νομίζειν, ὥςπερ οἱ νῦν περὶ Ὅμηρον δεινοί. καὶ γὰρ τούτων οἱ πολλοὶ, ἐξηγούμενοι τὸν ποιητὴν, φασὶ τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὸν νοῦν τε καὶ διάνοιαν πεποιηκέναι.* Ergo iam ante Platonem erant, ex ipſis Homeri interpretibus, qui Athenen allegorice interpretabantur. Et quis eſt, cuius mentem ea cogitatio non ſubeat ſtatim in Achille a Minerua admonito in prima rhapſodia! At illi peccarunt, ſi poetam per Mineruam *τὸν νοῦν σώφρονα*, allegorice declaraſſe putarunt, non Mineruam deam hiſtorice et epice.

Illi ergo, quos dixi, ab vno et altero mytho progreſſi erant, qui ſymbolici aliquid in fronte prae ſe ferebat. Alii ab iis, quae indigna diis eſſe videbant; partimque in his ſubſtiterunt, alii ab iisdem ad alia proceſſerunt. Ariſtotelem ipſum a toto hoc genere non alienum fuiſſe, exiſtimare licet ex iis, quae Macrobius I Sat. 18 ex eius Θεολογουμένοις attulit; quos tamen ille fines huic interpretandi generi ſtatuerit, haud compertum habeo.

Pindarus fabularum impietatem bene perſpectam habens in prima ſtatim Olympica, id egit, vt mythum impium in aliam narrationem inflecteret diis magis decoram; itaque et ipſe debuit in allegorica incidere. Aliis locis ille ne de heroibus quidem, vt de Hercule, impie facta proferre audet; etſi idem aliis locis fabulas de puellis a Ioue et Apolline compreſſas memorare haud religioni ducit. Ita res ipſa et caſus deduxit alios ad alia; ſi tamen veterum mythorum origines et cauſſas perſpexiſſent, ſatis erat, dicere, omnino poetarum commenta eſſe abiicienda; Homerum his vſum eſſe alio conſilio, quod carminis epici natura poſcebat, alios hinc poetas, cyclicos, lyricos, dramaticos, aliis de cauſſis eos exornaſſe; hosque adeo mythos ſuo cuique auctori eſſe relinquendos, non pro fundo doctrinae ethicae eſſe habendos,

non magis quam caerimonias ſacrorum vulgares. At illi viam ingreſſi ſunt diuerſam, vt ineptos et impios mythos philoſophicis rationibus enodarent et defenderent. Potuit hoc ſtudium ſumma poetae auctoritas, et in ceteris rebus vtilitas ad vitae vſum et prudentiam adiuuare. Atque ita multo magis ſtatuemus, ſi de Metrodoro audimus narrata, primo et claſſico allegoriae huius ad tuendum Homerum ſuſceptae auctore; quem Ion Platonis inter praeſtantiſſimos Homeri interpretes laudat cum Steſimbroto Thaſio et Glaucone (ad quem loc. v. Mulleri notas p. 10 ſq.) *Metrodorus Lampſacenus* Anaxagorae (quem Socrates quoque audiuit) erat auditor (eoque diuerſus ab Epicureo). Ex Fauorini variis hiſtoriis Diogenes Laert. II, 11 apponit haec: primum Anaxagoram edixiſſe *Homeri poeſin agere de iuſtitia et virtute:* δοκεῖ δὲ πρῶτος τὴν Ὁμήρου ποίησιν, ἀποφήνασθαι, εἶναι περὶ ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης, (ſiue eo ſenſu, quod credidit poetam id ſibi propoſitum habuiſſe, ſiue, quod equidem arbitror, quia idonea ſunt et apta eius carmina ad mentem iuſtitia et virtute imbuendam.) *Tuitum eſſe admodum hoc placitum, eius diſcipulum Metrodorum, eundemque vlterius tendentem multum laboraſſe in phyſica poetae doctrina conſtituenda:* ἐπὶ πλεῖον δὲ προστῆναι τοῦ λόγου τὸν Μητρόδωρον τὸν Λαμψακηνόν, γνώριμον ὄντα αὐτοῦ. ὃν καὶ πρῶτον σπουδάσαι τοῦ ποιητοῦ περὶ τὴν φυσικὴν πραγματείαν, h. e. in reuocandis poetae mythis ad phyſicas doctrinas. Atque haec diſerte declarat locus Athenagorae a multis laudatus, *in quo ille fertur nihil non ad allegoriam retuliſſe; Iunonem, Mineruam, Iouem nihil aliud eſſe quam phyſicas ſubſtantias et elementorum conſtitutiones:* καὶ Μητρόδωρος δὲ ὁ Λαμψακηνός, ἐν τῷ περὶ Ὁμήρου, (fuit eius liber) λίαν εὐήθως διείλεκται, πάντα εἰς ἀλληγορίαν μετάγων. οὔτε γὰρ Ἥραν, οὔτε Ἀθηνᾶν, οὔτε Δία τοῦτ' εἶναί φησιν, ὅπερ οἱ τοὺς περιβόλους αὐτοῖς καὶ τεμένη καθιδρύσαντες νομίζουσι· φύσεως δὲ ὑποστάσεις καὶ στοιχείων διακοσμήσεις. Iam quae ſequuntur, (eſſe haec illa videntur, quae Eu-

ſtath, reſpicit p. 3. med.) vereor vt ipſe Athenagoras recte acceperit: καὶ τὸν Ἕκτορα δὲ, καὶ τὸν Ἀχιλλέα δηλαδὴ καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ πάντας ἁπαξαπλῶς, Ἕλληνάς τε καὶ βαρβάρους, σὺν τῇ Ἑλένῃ καὶ τῷ Πάριδι, τῆς αὐτῆς φύσεως ὑπάρχοντας, χάριν οἰκονομίας ἐρεῖ γε (dicit ille quidem; niſi corruptum eſt. an fuit ἐκεῖ γε?) παρειςῆχθαι, οὐδενὸς ὄντος προειρημένων ἀνθρώπων. Potuit Metrodorus aſſerere, hos ipſos eſſe mera exempla characterum; potuit quoque pronuntiare, ficta eſſe nomina, et eſſe ipſas narrationes de Troiae oppugnatione et Vlyſſis erroribus poetae commentum, qui propoſitum haberet finem ethicum, ad quem conſequendum neceſſe erat, vt fingeret res, caſus et perſonas, per quas praecepta virtutum tradere poſſet. Extitere quoque qui tales nugas amplexi ſunt: v. Morrit *Vindication of Homer* p. 63 ſq.

Sequentibus aetatibus ſtudium interpretationis mythorum cum vniuerſe, tum Homericorum per allegorias arriſit multis, inprimisque probatum eſt a *Stoicis:* quae iam notiora ſunt, quam vt iis memorandis otium conſumere opus ſit. Inſpicere licet Ciceronis lib. de Nat. Deor. inprimis ſecundum, cf. lib. I, 14. 15. et Sexti Empir. librum IX. Incredibile eſt, ad quas ineptias interdum confugerint, vt et lectiones Homericas mutarent excogitatis nouis vocum formis grammaticae quoque adverſantibus, vt ἀναδωδωναῖε Il. Π, 233 (v. [illegible] To. VII p. 284) vtque verſus interpolarent. cf. Plutarch. de poet. aud. p. 31. 33. Ex hoc genere ad noſtram aetatem ſervatus eſt libellus *Allegoriarum Homericarum*, ſub *Heraclidis* ſeu *Heracliti* nomine, ad quem v. Nic. Schow, docti editoris, Commentationem; item *Cornuti* (vulgo *Phurnuti*) libellus *de natura deorum*, ineptis etymologiis ſuperſtructus. Nobiliſſimum in hoc Stoicorum commentandi genere exemplum erat Hercules in ſapientem transformatus: eum illuſtraui in commentatione *de Hercule Muſageta* Commentat. Soc. R. Gotting. a. 1780. Vol. III.

Cum ethica hac allegoria confundenda non eſt ea interpretatio, cum Homericis narratis vti videas veteres *ad praecepta* moralia et politica declaranda et animis legentium infigenda. Exempla virtutum et vitiorum proponunt, non interpretantur. Poteſt quoque conſtitui genus allegoriae *aſtronomicum;* nam, cum mythorum antiquiſſimorum partem ad ſigna caeleſtia ſpectare manifeſtum ſit, fuere qui omnem mythologiam eo referre allaborarent. Vnum fuit interpretationis mythorum genus, quod ſub allegoriae nomine haud comprehendi ſolet, vere tamen eius naturam habet, ita vt *allegoriam hiſtoricam* appellare poſſis, cum veteres hiſtoriae et rerum euentus per mythos deorum declarati eſſe crediti ſunt. Incredibile eſt, quantum homines docti in hoc genere ab omni probabilitate, iudicio ſano et rerum veritate abduci ſe paſſi ſint. Voluere tamen illi ab hoc ſtudio proficiſci videri, vt probabiles modos euentuum in mythos inferrent; ex quo genere eſt ineptus libellus cum *Palaephati* nomine praeſcripto, de Incredibilibus.

Hi quidem habuere certum finem propoſitum, et conſilium philoſopho ſaltem haud indignum, vt lectionem poetae liberarent ab iis, quae iuueniles animos corrumpere plebisque impiis ſuperſtitionibus patrocinari poſſent; et ſubſtitere fere illi intra allegorias phyſicas et ethicas. At enim ſucceſſere alii, *grammatici*, *rhetores*, et *ſophiſtae*, qui ſeu temere et iudicio animi nullo, ſeu inepta ingenii oſtentatione, mythos veteres promiſcue, nullis habitis rationibus diuerſitatum, cum ſumma ignoratione ortus, naturae, vſus, mythorum, tantum id egere, vt ſenſum qualemcunque, in mythum inferrent, dummodo non proprium ac verum admitterent; hique modo plura, modo omnia allegoriarum genera confuderunt et promiſcue copularunt, haud digni illi, quorum ineptiis immoremur enarrandis. Ex his tamen ac ſimilibus commentis manarunt ſyſtemata pleraque recentiorum mythologica, ab vno fere rerum genere progreſſa et ad vnum plerumque fontem omnem mythorum varietatem

et diuerſitatem, quamuis reluctantem, machinis omnis generis adhibitis, retrahentia.

Sophiſtarum molitionibus multo minus aliquid tribuere debebant viri prudentes, namque illi ingeniorum ſuorum experimenta edere credebant, ſi poetarum fabulas in nouum ſenſum interpretarentur. *Declamationum* quoque ſuarum argumentum hoc conſtituebant, vt poetarum commenta et mythos modo defenderent, modo refellerent, modo contrarium ponerent. Ex hoc genere eſt *Dionis* Chryſoſtomi Oratio XI. ad Jlienſes ſcripta, vt in eorum gratiam, Homeri criminationes priſcorum Troianorum dilueret; cuius argutias ſophiſticas, cum ipſe tam diſerte conſilium ſuum initio ſtatim declaret, viris doctis fraudem facere potuiſſe, vt homini perſonam hiſtorici alicuius, comperta a ſe tradentis, affingerent, vix ſatis licet aſſequi, niſi eos omnes notiones iuſtas de fide hiſtorica fugiſſe conceſſeris. Ad idem genus ſophiſticum referenda ſunt Philoſtrati Heroica, Ptolemaei Hephaeſtionis f. liber variae eruditionis, cuius argumenta appoſuit Photius, in Bibliotheca, vnde ea Gale iterum vulgauit. Thematum ex Homero propoſitorum exempla multa adhuc extant in Dione Or. LVI ſqq. plura in Libanii Progymnaſmatibus. Eodem referam, quod Schol. ad Jl. E, 640 memorant *Meneclem* aliquem negaſſe, Herculem Troiam expugnaſſe; idem fabulam de Hercule cum pygmaeis pugnante nouo modo interpretatus eſſe videtur, quod ex vetere Scholio ap. Euſtathium ad Ψ, 1322, 28. colligere licet.

His ipſis tamen moleſtiores ſunt *grammatici*, non antiquiores; nam ii fere, vt Crates, philoſophica ſequuti ſunt, *Ariſtarchus* autem, profitente Euſtathio (p. 3.) ab omni interpretatione Homeri allegorica alienus fuit, et hiſtorica ac poetica ex ſuo quoduis genere declaranda eſſe cenſuit; ſed grammatici ſeriores, qui nullo iudicio adhibito arripiunt promiſcue ea, in quae inciderant, et allegorias diuerſiſſimi generis colligant in eundem faſciculum, et disiunctiſſima copulant; digni itaque vix ſunt, vt

illis studium vllum adhibeas, nisi vbi ex antiquioribus deperditis fragmenta, interdum et indicia, apponunt. Ita in Scholia in Homerum et in Eustathii Excerpta Scholiorum, immigrarunt bona et mala omnis generis; ex *Porphyrio* aliisque: v. c. ad Υ, 66. 67. Ε, 385. Ita ad Ε, 722 memoratur *Demo* aliqua, (Δημὼ) quae φυσιολογῆσαι, h. e. fabulas Homericas physice exposuisse dicitur. Ineptissimus inter omnes est *Tzetza* in Antehomericis, Homericis et Posthomericis, qui etiam ad Lycophr. 177. profitetur: se allegorias comminiscendi sollertia multum praestare aliis et superare *Cornutum*, *Palaephatum*, *Domninum*, (haud dubie chronographum a Malela laudatum, v. Bentleii Epist. ad Millium p. 73) *Cephalionem*, (v. Excurs. ad lib. II. Aeneidos) *Heraclitum*, et alios: quos hic homo vix legerat, sed nomina tantum inaudierat.

IN LIBRVM XXIV. (Ω) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Quae ad criticam huius rhapsodiae vniuerse spectant, exponentur a me in Excursu I. ad h. l. Nunc hoc tantum commemorabo, quod nouum subsidium accessit in hoc libro, Scholiis codicis Mosquensis a doctiss. viro Chr. Fr. Matthaei editis; Syntipae fabulis ex duobus codd. primum in lucem prolatis 1781. adiecit ille p. 83. Porphyrii et aliorum Scholia inedita ad Il. Ω. ' Non ad paruas spes erigebar inprimis praefixo Porphyrii nomine. Vidi tamen ipso vsu nulla fere alia esse quam quae in Schol. B. essent vulgata, plerumque truncata; nec ea procedunt vltra vs. 475; pleniora dabant et hic Scholia Victoriana; tanto magis grata, quod Codicis Veneti A. Scholiorum lacunam inde a vs. 405 ad 504 explent, saltem ex parte, quandoquidem alia, quae in ceteris non extant, exhibent. Porphyrii Scholia non animaduerti plura nec meliora quam quae iam alibi lecta erant.

1. λῦτο δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι ἐσκίδναντ' ἰέναι. λῦτο. ἐλύθη. ἐπαύθη. etiam Suidas. λῦτο esse posse aoristum II. aiunt Schol. A. B. V. et Porphyr. ex λύμι. producta syllaba metri caussa, cum alioqui illa brevis sit: νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα Φ, 80 et λῦτο γούνατα. vel esse dictum pro ἐλύετο, vel etiam pro ἐλέλυτο (quod et ipsum breuem syllabam habet." Clarke, cum Barnes amplexus alterum, ex ἐλύετο contractum esse pronuntiat; recte quidem; et Od. Σ, 237 λελῦτο ex λελύοιτο factum indicatur. Si tamen λύω, λύσω, λύσατο, priore longa

dictum eſt, non apparet cur non et λέλυμαι, ἐλελύμην, eadem ſyllaba producta pronuntiatum fuerit. Scilicet reponitur, ſupra Θ, 103 σῇ δὲ βίῃ λέλυται occurriſſe. Atqui ex eo ipſo colligo, fuiſſe duas formas, alteram λύω, alteram λῡω et λυέω. v. ad P. Excurſ. I. p. 407. et Obſſ. ad A, 314.

Ad vocem ἀγὼν notationes varias vocis ſubiiciunt Scholia B. Vict. cum Euſtath. quae ex Porphyrio petita eſſe, conſtat cum ex cod. Moſc. tum ex Porphyr. Quaeſt. Hom. 20. Mirum tamen, cur in librum nouiſſimum haec cumulata ſint, cum et res et obſeruatio eadem iam aliquoties in ſuperioribus allata fuerit, inprimis ad Ψ, 258. H, 298. Σ, 376. Sed fuere eiusmodi obſeruatiunculae plures, pluribus locis afferri et iterari ſolitae. Hoc loco eſt τὸ ἄθροισμα τῶν θεατῶν, populus, conſeſſus ſpectantium: vt Schol. br. et Apollon. Lex. h. v.

ἐπὶ νῆας ἕκαστοι. impingit in digammum: νῆας Ϝεκαστοι etſi ſic laudat verſum Apollon. Lex. in ἀγών· Bentl. emendat ἐπὶ νῆας ἅπαντες. Non dubito fuiſſe λαοὶ δὲ, ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος, ἐσκίδναντ' ἰέναι. Ita legebatur T, 277 οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος. Et iterum Ψ, 3.

2. τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο. δόρπος· ἡ πρὸς ἑσπέραν τροφή — μέδοντο δὲ, προενοοῦντο ἢ ἐφρόντιζον. Mirum de voc. δόρπος et etymo nunc demum agere grammaticos. Vnde colligo, ſuperfuiſſe in rhapſodiam hanc particulam Scholiorum veterum, aliis iam deperditis; vt omnino ſuſpicor ad ſingulas tantum rhapſodias plerumque grammaticorum commentarios ſpectaſſe, non totam Jliadem eſſe complexos. Δόρπος iam lectum H, 370. I, 88. Λ, 86 et 729. et hoc lib. 444.

3. ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. τερφθῆναι. Apollon. Lex. vnde emendandus Heſych.

5. οὐδέ μιν ᾕρει ὕπνος πανδαμάτωρ. Argutatur in his Sch. B. V. Moſc. Ipſi Latini: *ſomnus me cepit.* Iterum Od. I, 372 κὰδ δέ μιν ὕπνος ᾕρει πανδαμάτωρ. Obſeruatur in Schol. iisd. et ap. Euſtath. Simonidem ſomnum

appellare δαμασίφωτα. οὐδὲ μὲν Lipſ. ad ἐστρέφετ' Ern. laudat Ariſtoph. Nub. 36 τί δυςκολαίνεις, καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην;

6. 7. 8. 9. Πατρόκλου ποθέων — ἀθετοῦνται verſus quatuor: quod ſunt exiles (εὐτελεῖς) iisque ſublatis gravior fit oratio; ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κ. Porro: eſſe ἀνδροτῆτα et μένος idem; nec dixiſſe ἀνδροτῆτα alibi pro ἀνδρείαν ſed pro ἠνορέαν. Nec habere τῶν quo referas. Damnatos eſſe verſus iam ab Ariſtophane. Etiam in Harl. Scholion: ἀθετοῦνται οἱ δ' στίχοι. Addit his Schol. Vict. — ὅτι ὡς σύγκοιτον ποθεῖ, οὐχ οἷον ἡμιθέων, ἀλλ' οὐδὲ ἡμιγυναικῶν ἄξιον, εἰ γὰρ ὅλως τοῦτο ὑπονοεῖν δεῖ, ἐραστὴς ἂν εἴη Πάτροκλος, ὡς νεωτέρου, καὶ περισαλλεστέρου. (an περισφαλεστέρου?) — προηθετοῦντο οἱ δ' καὶ παρὰ 'Αριστοφάνει.

At Sch. B. V. et Moſc. grauiter obiurgant τοὺς ἀθετοῦντας· ſubiici enim a poeta ea, quae deſiderium moverent, eaque eiusmodi, vt laudi ſint ea.

6. ἀνδροτῆτα. Tertio loco occurrit poſt Π, 857 vbi v. disputata, et X, 363. Hoc loco ἀνδροτῆτα legunt omnes vetuſtiores, cum Ven. Townl. Mori. Lipſ. Moſc. 2. Vrat. A. b. vt alios taceam, cum Euſtathio; tum edd. omnes (nam ἀδροτῆτα eſt vitium Ald. 1.) donec Turneb. ἀδροτῆτα induxit: ex ceteris locis puto.

Pro τε eſt γε in Barocc.

Prauos luſus veterum in h. v. paullo ante e Schol. Vict. memoratos v. ſup. ad Λ, 785.

Iunctura in ſeqq. impeditior eſt. In Sch. A. ad vſ. 6 Scholion adſutum monet: poſſe interpungi ποθέων. ἀνδροτῆτα καὶ μένος ἠΰ, ἠδ' ὁπόσα — πείρων, τῶν μιμνησκόμενος etc. Saltem poſt πείρων interpunctio erat tollenda, quod feci, vt iuncta ſint: ἠδ', ὁπόσα —, τῶν (τούτων) μιμνησκόμενος, pro, ἠδὲ μιμνησκόμενος (τόσων) ὁπόσα ſq.

7. ἠδ' ὁπόσα τολύπευσε. Harl. Moſc. 2. τολύπευε. Barnes repoſuerat ὁπόσ' ἐκτολύπευσαν, quia id occurrit

in Hesiodi Sc. Herc. 44. reprehensus propterea a Clark. et Ern. Vocem πολυπεύειν exponunt Schol. B. et V. cum Mosc. quae iam vidimus ad Ξ, 86.

καὶ πάθεν ἄλγεα. Schol. Vict. „αἱ δημώδεις· καὶ πάθεν ἔργα." Ergo vulgares codd. pro ἄλγεα legebant ἔργα.

8. ἀνδρῶν τε πτολέμους. Lipſ. cum al. πολέμους. repetitur versus Od. Θ, 183. N, 91 et 264.

ἀλεγεινά τε κύματα πείρων „Pamphilus πεἰρισπᾷ, πειρῶν, vt sit pro περῶν ex περάω, vti Od. E, 174 περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης. adde sup. B, 613 et al. At Aristarchus, πείρων, pronocando ad πεῖρε κέλευθον Od. B, 434. vnde quoque ductum πόρος et πορθμός." Paria sunt in Schol. B. Vict. Mosc. et e veteribus ap. Eustath. et potiora ap. Etymol. in πείρων. qui et voc. πειρακτὴς hinc ducit, versu laudato. Etiam Apollon. Lex. πείρων. διαπερονῶν, καὶ οἷον διαπερῶν. Lipſ. mſ. περνῶν. „lectio bona, ait Ernesti, sed cui omnium grammaticorum testimonia refragantur." At est ea omnino aliena ab h. l. nam πέρνω, πέρνημι, περνάω, constanter sunt, *vendo*.

Recte πείρων obtinuit. πείρειν κύματα est traiicere mare; reditque ita ad notionem τοῦ περᾶν vel διαπερᾶν. Est et ap. Apollon. Arg. II, 326 εἰ — πείρετε. Schol. πείρειν ἐνταῦθα μὲν τὸ διαπλέειν καὶ διαπερᾶν. ὡς τὸ· ἀλγεινά τε κύματα πείρων. ἀλλαχοῦ δὲ τὸ διατρυπᾶν. σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπείραντες. Il. B, 426.

Contra πειρῶν pugnare censeo, quod Homerus πειρᾶν quidem et frequentius πειρᾶσθαι, ponere solet absolute aut cum casu secundo, et notione τοῦ experiri; nusquam pro περᾶν, nec cum casu quarto.

Superest tamen; vt quaeramus, quid faciendum sit antecedenti ἀνδρῶν πολέμους si id ad πείρων referimus. Veteres ap. Eustath. dixere, esse eliciendum aliquid, quod isti voci accommodatum sit, puta, διέπων aut simile quid. Paullo durius, arbitror. Sed retrahendum est πολέμους vel ad πολύπευσε; nam hoc frequentat et alibi: Ξ, 86 ἐς γῆρας τολυπεύειν ἀργαλέους πολέμους. et aliquo-

ties in Odyssea; vel ad πάθεν, vt sit ἔπαθεν ἄλγεα, πολέμους καὶ κύματα, haec quidem πείρων αὐτὰ, pro ἔπαθε πόνους πολεμίζων καὶ διαπερῶν κύματα. Potius de re quam de subtilitate grammatica cogitauit poeta.

ἀλγεινὰ κύματα Schol. Apollonii l. c. et Harlei.

10. 11. 12. recitantur a Platone cum reprehensione nimii luctus, de Rep. III p. 388.

11. ἄλλοτε δὲ πρηνής. τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς δινεύεσκ' — Schol. B. V. Mosc. aiunt τότε δὲ esse pro ἄλλοτε. Schol. br. ὁτὲ δέ. Enimuero est: *post ista, tum vero* surgit et discurrit per littus.

ἄλλοτε δ' αὖ πρηνής. Vrat. d.

12. δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. Schol. A. et V. monent esse ἀλύων, non ἀλύων. Schol. B. δινεύεσκε, περιήρχετο. ἀλύων δὲ, ἀλώμενος τὴν ψυχὴν, λυπούμενος, ἀστατῶν, ἀδημονῶν. In his aut iunge ἀλώμενος, τὴν ψυχὴν λυπούμενος, aut hac voce reiecta in alium locum, lege cum Schol. Vict. τὴν ψυχὴν ἀστατῶν. Plura inter se diuersa cumulant Schol. br. et Eustath. v. dicta de hac voce ad E, 352. Iterum de eo, cui mens dolore alienata est, dictum est in Od. I, 398. Argutatur in etymo Apollon. Lex. h. v. λύσιν μὴ δυνάμενος τοῦ παρεστῶτος κακοῦ λαβεῖν.

„γρ. πλωΐζεσκ' ἀλύων ἐπὶ, Plato Polit. III, p. 388.“ Barnes. Mirationem facit lectio. Est locus is, quem supra laudaui, in quo reprehenditur poeta, quod dei filium tam indigno indulgentem dolori exhibet: ποιεῖ — τοτὲ δ' ὀρθὸν ἀναστάντα πλωΐζοντ' ἀλύοντ' ἐπὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. Scripserat πρωΐζοντα, matutinum se agentem. Interpretatur Plato poetam, non nouam lectionem affert.

12. 13. οὐδέ μιν ἠὼς φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε. Schol. Vict. ἐμφαίνει ἄδηλον εἶναι τὴν ἐπὶ τῷ μήκει τῆς νυκτός. ὡς καὶ ἡ Ἀνδρομέδα. ὦ νὺξ ἱερά. vult significare ambiguitatem lucis in diluculo, antequam inclescit. Versus ex Andromeda cum iis qui sequuntur, est in Fragmentis Eurip. Andromedae No. XXVIII.

Porro ad ἄλα Schol. Vict. „τὸν Ὠκεανὸν Φησι“ nolim tam hoc pronuntiare, confudisse poetam vtrumque; verum apparet duplicem fuisse modum loquendi: alterum mythicum, ex quo Ὠκεανὸς declarat τὸ πέρας τῆς γῆς, etsi nec vno eodemque modo, alterum vulgarem, ex quotidiano vsu eorum, qui plagas littorales versus orientem solem et insulas inhabitant; tum omnino in formulam vulgarem versum. Nam nec h. l. Achilles e littore Troiano prospiciens Solem e mari oriri videre potuit.

14. ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξειεν. Vrat. ὅτ' ἐπιζεύξειεν.

15. Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν. δὲ „abundat δ' nec vllam vim habet“ Schol. A. addit Vict. περισσὸς ὁ δὲ, ὥστε καὶ ἐν τῷ· τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικί· οὐ δεῖ περισπᾶν τὸ τοιῇδε. Versus est Il. Γ, 157. Fuere ergo qui ibi legerent τοίῃ δ' ἀμφί, vt δὲ abundaret, quod alibi monitum non occurrit. Clarke δὲ pro δὴ positum esse existimabat, quod et Ernesti sequitur, et ad similem locum sup. B, 439 prouocat, et ad M, 12. Etiam Eustathius hunc vsum multis locis asseruit, nec de eo dubitari potest. Ergo in versu hoc apodosin constituunt; eritque ordo sententiarum: ἀλλ' ὅγ, ἐπεὶ ζεύξειεν — ἵππους, Ἕκτορα — δίφρου ὄπισθεν. (δὲ ex more in apodosi interiecto, quod reddi possit per δὴ) Τρὶς δ' ἐρύσας — θανόντος, αὖτις ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο. Bene se haberent haec, modo non molestiam faceret, insertum δ' in τρὶς δ' ἐρύσας, dum ignorabatur habere ἐρύσας digamma, et fuisse τρις ϝερυσας. Procedit itaque sententia sic: ἀλλ' ὅγ', ἐπεὶ ζεύξειεν ἵππους — Ἕκτορα δὲ δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν, τρὶς ἐρύσας — παυέσκετο, *iterum quieti se dedit, postquam ter raptauerat corpus.*

Apposita est in Schol. B. ζήτησις, quam et fragm. Mosc. habet, Porphyrii nomine, quod vbique in his ζητήσεσι suspicabar excidisse, praefixo. Eandem iam videramus ad X, 397. Quaeritur, cur Achilles hac inhumanitate vsus sit, vt praeter morem raptaret corpus Hectoris ter circa tumulum? Respondendum erat: fecisse eum

hoc ex ira implacabili in Hectorem. At grammatici respondent: quia Hector Patrocli caesi corpus et ipse in pugna abstrahere voluerat, (P, 389 sq. Σ, 154 sq.) Porro poeta narrat (P, 125) Hectorem id in animo versasse, vt Patrocli corpus capite truncaret, cadauer autem canibus proiiceret; paria v. Σ, 174 sq. Aristotelem ad morem prouocasse, qui inter populos viguit, in vlciscenda caede necessariorum: ἐπεὶ καὶ νῦν ἐν Θετταλίᾳ περιέλκουσι περὶ τοὺς τάφους. In Schol. ad X, 397 vidimus exemplum Simonis commemorari: quod vlterius declaratum licet reperire ap. Ouid. in Ibin 333. 334.

Ἑκτορέδ' edidit Barnes suo more.

16. τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο θανόντος. Monitum est in sup. vs. δ' esse indocte insertum; et fuisse τρις ϝερυσας. nam vbique est ϝερυειν, *trahere*. Verum totum versum serioris rhapsodi esse arbitror, cum semel in animum venisset terna illa raptatio Hectoris: quae, primum subnata ex Ψ, 13. venit in hunc locum, postea etiam confusa est cum illa ὕβρει, qua corpus Hectoris, quod versus castra raptabatur, vs. 395 sqq. ad ternam circa vrbem raptationem est deductum; vnde Virgilius: *ter circa Iliacos raptatum Hectora muros* dixit. cf. ad Ψ, 13.

τρὶς ἀντὶ τοῦ πολλάκις. Schol. B. Mosc. Vict. qui addit haec: ἔστι δὲ, ὡς τό· εἰ δὲ τρὶς περὶ νεκρόν. (Ψ, 13.) περὶ ἀνατολὰς δὲ εἷλκεν αὐτόν. Φησὶ γοῦν. Ἕλκει ἀκηδέστως, ἠὼς ὅτι διεφάνη" leg. ἠὼς ὅτε δῖα φανείη. inf. 417.

17. αὖτις ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο, τόνδε δ' ἔασκε. Sc. „quod omissum est ἀνὰ, pro ἀναπαυέσκετο". at B. ἐπαύετο τοῦ ἕλκειν αὐτόν. Hinc intelligas, quid Vict. sibi velit: παυόμενος ἐν τῇ κλισίῃ ἐγένετο. ἤ, ἀνεπαύετο καὶ ἐκέκλιτο. (in msf. ἔκριτο) Porro: „quod iterum δὲ abundat." Acceperunt ergo et scripserunt τὸν δὲ δ' ἔασκεν. Itaque alii in Schol. A. monuere, esse iungendum τόνδε, vt in illo: τόνδε δ' ἐγὼ ἐπιόντα (E, 238) et: τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ. (Od. O, 545.) In Schol. Mosc. Vict. adiungitur: τόνδε δ' ἐγὼ ἐπὶ νῆα δεδέξομαι. Est idem vs. 238 E. pro

ἐπιόντα. Aberrauerant librarii et scripserant: τὸν δὲ δέασκε. ἀντὶ τοῦ, ἐδέσμευεν. Schol. A. B. et Vict. Post haec omnia, sententiae accommodatius esset τὸν δέ τ' ἔασκε. nam est, *illum vero*, siuit iacere, vt erat, non, *hunce* Patroclum.

ἐνὶ κλισίῃ emendatione Turnebi, ex Eustathio, pro ἐν. quam codd. firmant. Contra idem vitiose expressit τὸν δὲ ἔασκεν, quod et codd. habent.

18. ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα — „quod προπρηνέα nihil amplius est quam πρηνέα. vt ἀταρτηρὸν pro ἀτηρόν. Addit Schol. B. V. vt: νῆάς τε προπάσας. B, 493.

ἐν κόνι. ita scripsit Turneb. ex Eustath. et ed. Rom. In Flor. Aldd. ἐν κόνι' vt declarent esse pro κόνιῒ. vn. Vindob. ἐν κόνει. alter cum Lips. ἐν κονίῃ τανύσας. non male, inquit Ernesti. Schol. Vict. ἐν κόνι. ὡς, Θέτι. (Σ, 407 πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.)

19. πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροΐ. Schol. B. V. ἀντὶ τοῦ, χροός. Etiam Hesych. ἄπεχε χροός. (pro ἄπεχε χροΐ. χροός.) ἀπέχεσθαι ἐποίει χρωτός. Scribi quoque ἀεικίην notat Eustathius. Sicque legitur in Schol. Π, 545 et ap. Apollon. Lex. p. 38. Et sunt plura in ία nomina penultima producta. Factum quoque hinc ἡ αἰκία.

20. καὶ τεθνειότα· περ. περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε

21. χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων. — „duo versus ἀθετοῦνται. (quod et B. V. Mosc. habent et Harlei. adscriptum) sunt enim otiosi, et sufficiebat πᾶσαν ἀεικείην, quod praecesserat. Adduntur in Schol. A. alia bona, mala; esse impium, aegidem Iouis cadaueri admoueri; et, quomodo aegide tegi potuerit? (haec et in Schol. B.) et vnde Apollo eam acceperit? contra, Hectoris corpus seruari vnctum diuino oleo Ψ, 186. quo illud integrum mansit. Ibi Venus canes arcet, ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ, ἀμβροσίῳ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων. τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων οὐρανόθεν πεδίονδε. κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα etc. cf. inf. 419. Vim in his habet hoc: quod aegidi nullus in corpore tutando locus esse potuit; quid enim profuit, si

corpus tractum et raptatum ne laniaretur, muniri ac tutum praestari debuit eo, quod *desuper* aegide tectum erat; quodque haec non satis consentanea sunt iis quae priore loco Ψ, 86 fuerant narrata; et quod toties in aliis innotuit mos rhapsodorum, explendi et amplificandi ea, quae breuiter narrata erant.

περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε χρυσείῃ. Aristarchea lectio fuit *αἰγίδα χρυσείην.* vt sit, *περὶ ὅλον αὐτὸν ἐκάλυπτε τὴν χρυσῆν αἰγίδα.* Addit Schol. Vict. *καί ἐστιν Ὁμηρικώτερον.* Schol. A. autem rogat: *καὶ μήποτε Ὁμηρικώτερον; „τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω χρύσεον“* Σ, 343. Sane et alibi is vsus *τοῦ καλύπτειν*; vt X, 313. P, 132. E, 506. et Φ, 321 *τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.* nec minus tamen Homerica iunctura altera est.

In alio *πάντ' ἐκάλυπτε* Sch. A. *πάντα καλύπτων* Lips. vn. Vindob. *κάλυψε* Sch. ad Il. Θ, 43. *καλύπτει* Cant. *τεθνειότα* haud variat praeterquam in Cant. Vrat. A. d. Mosc. 2. *τεθνηότα.*

22. *ἀείκιζε. ἀντὶ τοῦ ὕβριζεν.* Sequitur in Schol. A. longa disputatio de *ἀεικής, ἀεικίζειν, ἕλκειν, ἑλκύειν, κατήκισται, ἀσκηθής,* quae iam dudum et saepius lecta sunt. Porphyrii eam esse docet Schol. Mosc. qui inseruit; a Schol. B. et Vict. ea exulat. Necesse est, singulari commentario hunc librum ab aliquo grammatico illustratum esse, vnde Porphyrius haec petiit. *ἀείκιζεν. ἠκίζετο* hoc versu adscripto Apollon. Lex. h. v.

23. *Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον.* — „*ἀπὸ τούτου ὀκτὼ ἀθετοῦσι. καὶ τοὺς μὲν ἑξῆς οὐκ ἀλόγως, ὁ δὲ πρῶτος δοκεῖ ἐμοὶ δεόντως κεχρῆσθαι.* Bonum iudicium: vt sic procedat carmen: *τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες. Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς* — Pergit: *οἱ ἑπτὰ οὖν* (24—30) *δεόντως ἀθετοῦνται, ὡς Ἀρίσταρχος.*“ (In ipso Veneto non bene relictus est v. 24. et obelo notantur tantum 25—30 etiam in Sch. A.) Tum vero addit alia: indignam rem esse diis, *κλέπτειν τὸν νεκρὸν* (hoc est, quare inf. 71. 72. 73. eiiciantur. adde v. 109. ad q. vide.) Grauissimum hoc visum quoque aucto-

ri vitae Homeri quae Plutarcho tribuitur, vt versus tolleret. — νείκεσσεν, (v. 29) ἄκυρον ἐπὶ δικαστοῦ. — μέσσαυλος declarat rem in agro gestam; atqui Paridem in vrbe educatum esse, arguunt ista quae lecta sunt (Jl. Γ, 54) οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ. — μαχλοσύνη vs. 30. recentiorum vocabulum est, et de feminis vsitatum, non de viro — Iudicium tandem dearum ignorauit Homerus (quod et Macrob. Sat. V, 16. monet: cf. laudatum iam ab Ernestio Hemsterh. ad Lucian. DD.) Nam Priamus belli caussas ad deos refert (vt Γ, 164) et naues ἀρχεκάκους appellat, (E, 63) non iudicium Paridis." Iuuat talis disputatio; insunt multa acute animaduersa; de quibus ad singula monebitur. Nec dubito versus de furtiua corporis surreptione esse commentum alicuius rhapsodi, iam ante codd. scriptos illatum; nam codices, etiam vetustiores, Massiliensis et Chia recensio, locum habuere (v. ad 109 et ad 30.) Versus in suo libro habuisse Apollonium in Lex. videbimus ad vs. 30.

Iudicium hoc Aristarchi seruatum est in antiquo Scholio, quod legitur in Schol. B. et Mosc. Attextum est ad vs. 31. in cod. Vict. Partem inde adscripsere Schol. A. Paucis tantum monuit: οἱ παλαιοὶ ἀθετοῦνται στίχοι πέντε Eustathius haud bene cum Schol. A. nam septem versus damnandi sunt; et verbo Harlei. ἀθετοῦνται.

24. κλέψαι δ' ὀτρύνεσκεν ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην. Acceperunt κλέψαι rem indignam deo; recte; sed furtum h. l. est honestum; nihil aliud est, quam subducere corpus manibus immanis hominis. Ita Mercurius Martem vinculis liberauerat, ἐξέκλεψεν E, 390. Alioqui enim non memini in Jliade Mercurio furta tribui; sed tantum astutiam. Adscripta tamen sunt mythi de Mercurio κλέπτῃ in Schol. A. B. br. in Schol. Mosc. infra ad vs. 109. ex Eratosthene, vti subscriptum est: Liber Eratosthenis adscriptus non est; an Ἑρμῆς eius ille fuerit, dubito. Supra ad X, 29 Eratosthenes in fabula de Cane Orionis laudatus erat ἐν τοῖς ἑαυτοῦ καταλόγοις.

Ἀργειφόντην vidimus semel B, 103 in Odyss. saepius: vbi et passim est ἐΰσκοπος hoc vno loco et inf. 109. in Odyss. saepius. Interpretantur veteres vocem haud vno modo; συνετὸν, qui scopum ante oculos habet: κατὰ τοῦ σκοποῦ φέροντα τὴν γνώμην, Schol. B. ad vs. 109. sic contra ἄσκοπος, inconsultus, inf. 157. videtur quoque sic emendandus Hesych. pro ἄνετος, συνετός. At Apollon. Lex. h. v. τὸν εὖ πάντα σκοπούμενον reddit, speculantem, prospicientem. Quandoquidem cum Ἀργειφόντην coniunctum est, videtur illud mythicum esse et fabulam de Argo caeso respicere. Allegorica admiscet antiquioribus Eustath.

ὀτρύνεσκον Ionica forma receptum ex Harl. Vrat. A. d. Mosc. 2. Lips. Ven.

25. ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἑήνδανεν. οὐδέ ποτ' Ἥρῃ. ridiculum hoc visum, quod πᾶσι praeter has tres deas; τίνες μὲν γὰρ ἔτι ἐλείποντο τῶν τριῶν σεμνότεροι μετὰ τὸν Δία τῶν μὴ συνευδοκούντων; scilicet qui in Iliade memorantur dii studere aut Achiuis aut Troianis, sunt fore illi qui memorati sunt.

ἑήνδανεν. fuit ἑάνδανεν ex ἐϝανδανεν quod Bentlei. iam monuit; nam erat ϝανδανω. ἐϝανδανον. v. Excurs. de Digammo ad XIX p. 755. Asperatum ἑήνδανεν receptum est ex Rom. per Turn. et Steph. Ionicum haud dubie fuit ἑήνδανεν, legitur quoque in Flor. Aldd.

οὐδέ ποθ' Ἥρῃ. Ern. „at nequaquam" bene vidit Bentl. proprium huic loco fore οὐδέ πω. etsi fatendum est οὔποτε et οὐδέποτε dici quoque pro simplici οὐ.

27. ἀλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή. ἔχον, διέκειντο, οὕτως διαθέσεως εἶχον, ὡς ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς. Schol. B. V. M. Occurrebat aliis locis pro ἀντέχειν, vt M, 433.

28. Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ ἀρχῆς." idque est in Vrat. A. versus, h. l. improbatus; lectum iam hemistichium Z, 356 vbi eadem erat varietas. Schol. Vict. ἕνεκ' ἄτης. οὕτως Ἀρίσταρχος. τὸ γὰρ ἕνεκα τοῦ ἀπολογουμένου ἐστίν. Damnatur versus, vt iam

ad vſ. 23 vidimus vna cum v. 29 et 30 ab antiquis et recentioribus. Si nulla grauior cauſſa afferretur quam haec, quod Paridis iudicium dearum alibi non memoratum eſt, (vid. ad vſ. 23) non magnopere mouerer; ſi quidem ſerior fuit ἀοιδὸς, ab antiquiore Homero diverſus, cuius vltima rhapſodia eſt; verum verſus 29. 30. inſolenti vſu verborum νείκεσσε et ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην, offendunt: vt ne quidem auctori reliquorum huius rhapſodiae recte tribui poſſit. Verſum autem 28 nullo modo ei abiudicare auſim; nec intelligo v. c. Knight, quid offendat in ἄτην. toties lecta voce; ſaltem dicas probabiliter verſum eſſe Homericum ex Z, 364 et prius hemiſtichium ex Δ, 164. 165.

29. ὃς νείκεσσε θεὰς, ὅτι οἱ μέσσαυλον ἵκοντο. Verſus iugulatus cum 28 et 30. et ſupra ad vſ. 23 cum ceteris, et ab aliis ſigillatim. vſſ. 29. 30. recitantur in vita Homeri Plutarcho tributa: εὐλόγως ἠθέτηνται. Offendit vox νείκεσσεν. Schol. B. τὸ νείκεσεν ἄκυρον ἐπὶ δικαστοῦ. ἐπὶ γὰρ δικαζομένων αὐτὸ τίθησιν· ὡς τὸ· δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς (litigabant Σ, 498). Schol. A. τὸ νείκεσεν, οὐκ ἔστι κρῖναι, ἀλλ' ἐπιπλῆξαι, ἢ διαφέρεσθαι. inf. 249. et Σ, 498.) Porro in Schol. B. οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ τὸ νεῖκος διαλύειν. ὡς 'Αντίμαχος· εὐνείκεα δ' ἔσαν λόγια. ἀντὶ τοῦ εὐ διάκριτα. forte fuit: εὐνείκη δ' ἦσαν λόγια. *reſponſum dei erat haud difficile ad ſoluendum.* Monuerat de hac voce Schol. A. iam ad H, 161. Euſtathius tamen, qui antiqua in manibus habebat, aſſentator perpetuus poetae, et propugnator lectionis vulgatae, nihil offenſus, ἐστὶ δὲ, ait, ἀντὶ τοῦ κατεδίκασε φιλονείκως καὶ ὀνειδιστικῶς. Schol. br. νείκεσσε. νῦν ἔκρινε. Heſych. ὕβρισε, ἔκρινεν. ex Apollonii Lex. videtur excidiſſe. Suidas: νεικέσαι παρ' 'Ομήρῳ τὸ λοιδορῆσαι, ἀλλ' οὐ τὸ κρῖναι. ergo putarunt grammatici alii eſſe νεικεῖν reprobare ſententia lata; ſane duae deae fuere λοιδορηθεῖσαι. λοιδορεῖν verbis legitur Φ, 480 et al.

ὅτε οἱ. ὅτι οἱ eſt merum ſphalma ed. Erneſt.

μέσσαυλος. „σημαίνουσα τὴν ἐν ὄρει οἴκησιν, Ὁμήρου παραδεδωκότος ἐν ἄστει τετράφθαι τὸν Ἀλέξανδρον καὶ μουσικὴν ἠσκηκέναι· οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις, ἥ τε κόμη, τό τε εἶδος (Γ, 54 sq.) μηδαμῶς ἀγροίκῳ ἁρμόζοντα" Schol. B. et Mosc. μέσσαυλον iam vidimus Λ, 547.

30. τὴν δ' ᾔνησ', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν. Schol. A. „παρ' Ἀριστοφάνει καί τισι τῶν πολιτικῶν· (in nonnullis codicibus qui habebantur publice in vrbibus)

τὴν δ' ᾔνησ', ἥ οἱ κεχαρισμένα δῶρ' ὀνόμηνε.

καὶ τάχα μᾶλλον οὕτως ἂν ἔχοι. ἀθετεῖ γὰρ Ἀρίσταρχος, διὰ τὴν μαχλοσύνην, τὸν στίχον." Et Schol. B. „ἥτε μαχλοσύνη νεωτέρων ἐστίν. ἀμέλει οὐδαμοῦ αὐτῇ χρῆται. ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ ἀνδρῶν τίθεται." Haec quidem, nisi alia obstarent, per se vim magnam non haberent; potuisset vox semel et improprie h. l. dicta esse. Et est μάχλος in Ἔργ. 584. μαχλόταται δὲ γυναῖκες. Addit Schol. A. ipsam μαχλοσύνην esse vocem Hesiodeam: ἐκεῖνος γὰρ πρῶτος ἐχρήσατο ἐπὶ τῶν Προίτου θυγατέρων. Repetit similia his ex antiquis Eustathius. Versum Hesiodi seruauit, quod iam Barnes monuit, Suidas: μαχλοσύνη. κατωφέρεια, (leg. καταφέρεια a καταφερής· ἀκρατής) γυναικομανία. Ἡσιόδειος ἡ λέξις. Λέγει γὰρ περὶ τῶν Προίτου θυγατέρων· „εἵνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὤλεσαν ἄνθος." tres alios versus, qui cum illo coniungendi sunt, ex Etymol. et Eustath. ad Od. N, 433. quos vide conscriptos in Notis ad Apollodor. p. 279. nam hic fabulam ex ipso Hesiodo narrauit II, 2, 3. apposuit quoque eos versus Ruhnk. Epist. crit. p. 109.

Restat vt quaeramus, quo sensu dicta sint: ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινὴν, *exitiosam libidinem*. Schol. B. V. Mosc. μαχλοσύνην, τὰ πρὸς πορνείαν ἐπιτήδεια, τὴν κόμην δηλονότι καὶ τὸ εἶδος. esset ita mollis eius habitus et facies, qua ad amorem sui pelliceret feminas. Schol. A. τὴν πρὸς συνουσίαν κατωφέρειαν (leg. καταφέρειαν) ita Venus ei instillauit libidinosam appetentiam? Malim: quae (promittendo Helenam) caussa fuit, vt ille in vetitos concubitus rueret.

ἤνησ'. ἤνεσε' Mosc. 2. et Vita Hom. Plutarchea, forte et Eustath. Est h. l. αἰνεῖν praeferre, itaque vi oppositi νείκεσσε, posthabuit, tanquam victas sententia iudicis, haud dubie autem, cum contentio de pulcritudinis laude esset, eae, quae victae abierunt, contumelia affectae videri poterant; hactenus νεικεῖν, ὑβρίζειν, non prorsus incommodum videri potest.

31. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς. „duodecima dies: iterum inf. 413. scil. ab Hectoris caede, altera enim die ligna congesserant; (ad rogum quo Patrocli corpus nocte sequenti est crematum;) tertia certamina. Inde nouem dies effluxerant: Itaque inf. 107 ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος." Schol. B. V. Mosc. per hos dies dii inter se consilia diuersa agitauerant. Veniunt hi dies in computum durationis argumenti Iliados. v. sup. Exc. I. ad Σ, p. 577. Cui placet in numero dierum argutari, habet opportunam materiam: nam sunt dies *nouem* contentionis inter deos; dies nouem luctus Troianorum inf. 664. dies nouem saeuit lues in castris Achiuorum A, 53. totidem dies Niobe cibo abstinet inf. 610. Altera ex parte *duodecim* dies inde a caede Hectoris; infra XII dies apparatus funebris Hectoris et totidem dies induciarum 660 sqq. XII dies profectionis deorum ad Oceanum A, 493. XII captiuos Troianos mactat Achilles ad tumulum Patrocli Φ, 27. Scylla habet XII pedes Od. M, 88. per XII dies Achiui in discessu ventis aduersis retinentur Od. T, 199. Noli tamen in hoc numero sapientiam arcanam quaerere; vsus tulit vt pro numero incerto et indefinito duodenarius poneretur; forte ipsa vox δυώδεκα inseruit metro: sic aliquoties caesi feruntur ab eodem XII hostes, et sic alia, et inf. 230. 231.

Bentleius etiam hunc versum iugulabat, quod non conuenit cum vs. 107 ἐννῆμαρ. Verum ex modo dictis apparebit, dierum computum bene sibi constare.

33. σχέτλιοί ἐστε, θεοί, δηλήμονες. Videramus voc. σχέτλιοι simili positu iam B, 112. Σ, 13. vbi vide; ta-

men nunc demum Schol. B. V. M. apponunt interpretationem, ἐπιβλαβῆ καὶ δυςχνάσχετα πράσσοντες.

δηλήμονες iidem reddunt Φθαρτικοί. Apollon. Lex. βλαπτικοί. Euſtathius ait: ἐκ τούτου δὲ παρῳδήσας ἐν Ὀδυσσείᾳ Φησί· σχέτλιοί ἐστε, θεοί, ζηλήμονες. Od. E, 118.

οὔ νύ ποθ' ὑμῖν — Venetus: οὐδέ ποθ' ὑμῖν. cum Vrat. d. Schol. A. tamen: „γρ. οὔ νύ ποθ' ὑμῖν. ἐγκλιτικῶς τὴν, ὕμιν, ἀναγνωστέον. ἐστὶ γὰρ ἀπόλυτος.“ Voluit ſcribi accentu retracto ὕμιν. Eſt canon ille grammaticorum, quem iam olim vidimus ad A, 147. ad q. l. vide, et in Etymol. voc. ἡμῖν. p. 439, 29. ἀπόλυτον, opp. τῷ ὁριστικῷ. Fateor me hominum illorum ſenſus non ſatis perſpicue exponere poſſe. ὕμμιν erat in Cant. Harl. ποτ' ὔμμιν laudat Barnes e Cant.

34. Ἕκτωρ μηρί' ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων. αἶγας τελείους vidimus iam A, 66 cum ἄρνεσι.

35. τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε — σαῶσαι. τῷ νῦν. Ald. 2. cum ſequacibus; et codd. Vrat. d. Moſc. 2. Rediit ad τὸν νῦν Stephanus.

36. ἥ τ' ἀλόχῳ, ἰδέειν. non bene iunguntur: ἥ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν. Sed iungenda ſunt: σαῶσαι ἥ τ' ἀλόχῳ καὶ μητέρι etc. ἰδέειν. πρὸς τὸ αὐτὴν ἰδεῖν αὐτόν. ὡς ἰδεῖν.

37. καὶ πατέρι Πριάμῳ. Vindob. πατρὶ Π. Vrat. d. καὶ πατρί τε Π. Idem οἵ τε μιν.

38. ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν. ⸗ „quod non modo peregre mortui, ſed et in patria, cremabantur.“ Schol. A. adnotatio iam ſupra obuia.

κτερίσαιεν lectio erat ed. Rom. cui ſuffragantur codd. Mori. Townl. Vrat. A. d. vn. Vindob. Lipſ. Ven. vterque; nec cauſſa apparet, cur poſt κήαιεν variatum ſit. vulgg. κτερίσειαν per ſe quoque recte. Schol. Vict. hoc tuetur, Ὁμηρικώτερον δὲ τὸ κτερίσειαν. ὡς· τίσειαν Δαναοί. κήσαιεν Lipſ. quod Ern. a κήδω ductum putabat, eſt merum vitium.

39. ἀλλ' ὀλοῷ Ἀχιλῆϊ, θεοί, βούλεσθ' ἐπαρήγειν. Schol. B. V. M. προςεῖναι, προςτίθεσθαι· addit Schol. Vict. παρ' Ἴωσιν. ad βούλεσθε ſupplendum μᾶλλον. ſcil.

ἢ Ἕκτορι. ὀλεῷ, ὀλέθρου ἀξίῳ ἢ ὀλοθρευτικῷ. vt iam alias.

40. ᾧ οὔτ' ἂρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι. Schol. Vict. φρόνημα καθῆκον. καθήκουσαι. δίκαιαι. Schol. br. alterum hoc bene. vt Z, 521 ἀνὴρ ὃς ἐναίσιμος εἴη.

ᾧ οὔτε φρένες Lipf. Vrat. A. vn. Vindob. „ἄρ. vt noſtis, vt videtis" Clarke.

40. 41. οὔτε νόημα γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσιν. εὐπειθὲς. Schol. B. V. M. ſcilicet quod στρεπταὶ φρένες O, 203. ἐπιγνάμπτειν φρένας erat B, 14. I, 510. γναπτὸν Lipf. vt alibi μ exulat in his vocibus.

λέων δ' ὥς, ἄγρια οἶδεν. recitat verba Pauſan. III, 19 p. 259. εἶδεν eſt in Lipf.

42. 43. ὅς τ' ἐπεὶ ἂρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ εἴξας, εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν. Clarke iterum inculcat ſuum ὅς τε, qui ſcilicet; nihil monet de graui vitio, quo verſus Syntaxis laborat; deeſt enim verbum definitum ἐπεὶ εἴξας. cum deberet eſſe ἐπεὶ εἶξε vel εἴξῃ. In vno Vindob. eſt εἴξαν. an voluit εἶξαι vel εἶξει. At veteres offenderunt ad vſum τοῦ ἐπεὶ quod prorſus otioſe vacat, ſi εἴξας, participium ſubiungitur; nam ſententia abſoluitur: ὅς τε, εἴξας ᾧ θυμῷ, εἶσι. quod vidit et notat Sch. A. idem proponit emendationem εἴξῃ. vt ſit: ἐπεὶ δ' ἂν τῇ δυνάμει καὶ ἐπιθυμίᾳ κρατηθῇ, ἐπέρχεται θρέμμασι· Haec tandem ſunt grammatico digna. Schol. Vict. περισσόν ἐστι τὸ ἐπεὶ ἄρ. ἢ ἀντὶ τοῦ εἴξας γράφεται ἥξησιν· ἵν' ᾖ. ἐπὰν ἥξῃσιν ἐπὶ μῆλα. Non aſſequor; niſi ſcriptum eſſe voluit: ὅς τ' εἴξας μεγάλῃ τε — ἥξῃσιν ἐπὶ μῆλα — At nunc vide, quantum Bentleii ſagacitas praeſtet; is coni. εἴξῃσ', εἶσ' — Euſtath. contentus vulgari obſeruatione ait eſſe participium ſubintellecto εἴη pro finito, et comparat Θ, 306 μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ βριθομένη ſc. ἐστί. quod tamen aliquantum diverſam rationem habet, vt et in aliis locis, vbi participium pro finito modo aliquis poſitum dixerit, v. c. Jl. I, 704. 5. Schol. Moſc. καὶ ὁ „ἐπεὶ" παραπληροῖ ἐνταῦθα. οὐ γὰρ ἔχει ἀπόδοσιν. ἢ ἡ μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος (ὁριστι-

κου) καὶ στίσαι τοῦτο. *nota hoc.* Si defendas, dicendum erit, esse λείψανον ex sermone nondum satis grammatica subtilitate constituto.

Porro obseruandus vsus τοῦ δαῖτα. h. l. de praeda, quod erat κύρμα. Barnes docte meminit h. l. criticen Zenodoti legentis A, 5 οἰωνοῖσι δὲ δαῖτα, hinc defendi posse aduersus Eustathium contendentem, δαῖτα tantum hominum esse. Haec bene. At idem putabat, Eustathium forte distinxisse h. l. ἐπὶ μῆλα, βροτῶν ἵνα δαῖτα λάβῃσι.

Sch. A. V. porro notant βροτῶν abundare. non enim adlici, cuius hominis. At hoc inane est; amplificant talia, non sunt otiosa.

Pro ὅς τ' 42. Lips. ὅντ' merum vitium calami, vt ἐπὶ vitium ed. Steph. ne varietatem esse putes.

45. — Versus ἀθετεῖται. Schol. A. Vict. Siquis alius, spurius ille, et ex Hesiodi Ἔργ. 316 translatus prorsus alienus a loco, sententia, persona. Hoc vidit et praeclare docet Sch. A. Legerat tamen versum in suo Homero Plutarch. de vitioso pudore pr. p. 529 D. Etiam Clemens Alex. Strom. VI p. 741.

In eodem Schol. A. adiicitur: scribi a nonnullis ἥ δ' ὀνίνησι, vt duplex sit pudor, alius noxam, (v. Od. P, 347.) alius vtilitatem afferens. (Ita vero desideratur ἡ μὲν — ἡ δέ) Sic et Euripides intellexerat duos pudores cum diceret: αἰπὼν δισσὰς εἶναι αἰδοῦς. Versus notus, etiam laudatus a Clarkio, ex Hippol. 385. Alium locum Euripidis ex Erechtheo idem annotat ex Clem. Alex. l. c. v. Valken. ad l. c. Schol. Vict. ad h. v. prioribus, quae in Schol. A. erant, adiicit alia: τινὲς ἐδάσυνον τὸ η, (vt sit ἥ δ' ὀνίνησιν) ἵνα εἶεν δύο αἰδοῦς. ὡς Εὐριπίδης· δοιαί εἰσιν. οὔπω γὰρ αἰδὼς καὶ αἰσχύνη διεκρίνετο, ἀλλ' ἐπὶ διαφόροις πράγμασιν ἓν ἦν ὄνομα. πανταχοῦ τῶν ὑπομνημάτων οὕτως εὗρον, πλὴν Ἡρακλεώνος. non ignobilis grammaticus qui in Homerum commentatus est.

46. μέλλει μέν που τις. — „μέλλει pro ἔοικεν" Sch. A. B. V. M. μέλλει μέν που τις. ita iam legebatur in ed. Flor. Ald. 1. Rom. adstipulantibus codd. Cant.

Mori. Harl. et reliquis melioribus omnibus. Etiam Stob. Serm. CXXIII p. 615. mutatum in Ald. 2. in *μέλλει γάρ που τις.* quod est in Vrat. A. d. Cumulant Vrat. b. Mosc. 2. *γάρ που μέν τις.*

ὀλέσσαι pro *ἀπολέσαι* Schol. br.

47. *ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον ἠὲ καὶ υἱόν.* — „quod *ὁμογάστριον* addit cum alias *κασιγνήτους* etiam patrueles (*τοὺς ἀνεψιοὺς*) dixisset (Respicit locum Il. O, 545. ad q. vide) Porro refellit vox *ὁμογάστριος* Zenodoti iudicium legentis *ὁ γάστριος* sup. (Φ, 95 *μή με κτεῖν' ἐπεὶ οὐχὶ ὁ γάστριος Ἕκτορός εἰμι.*) Disertiora haec, quam quae Eustath. habet. Schol. B. V. M. explicant: *οὗτοι γὰρ ἐνδιάθετοι ἀδελφοί.* videtur dictum *ἐνδιάθετοι*, pro plene ac perfecte veri, non modo eodem patre sed et eadem matre nati. vt *ἐνδιαθέτως* dicitur pro *ἀληθῶς*· Helena idem reddidit: *τώ μοι μία γείνατο μήτηρ.* Γ, 238.

48. *ἀλλ' ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκε. ὀδυρόμενος* Venetus; et Sch. A. „*γρ. καὶ ὀδυρόμενος.*" Atqui hoc saepe, illud non alibi occurrit, et conuenit *τῷ* antec. *κλαύσας.*

Sed *μεθέηκε* notandum erat, absolute dictum: remittit, cessat, sc. *τοῦ κλαῦσαι καὶ ὀδύρεσθαι.* Sic et *μεθιέντας* dixit v. c. Δ, 516 *ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο*, qui alibi *μεθιέντες μάχης. πολέμου.* Cognatum est quod *μεθεῖναι* omnino dictum de otiosis, feriantibus, vt K, 121 *πολλάκι γὰρ μεθίει τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι.* Z, 523. Conuenit *παύεσθαι.* At si hoc adhibitum fuisset, tum *ὀδυρόμενος ἐπαύετο* fuerat scribendum; nam est *παύομαι μαχόμενος*, non vero *μαχησάμενος.* etsi Homerus vel sic diceret *μάχης παύομαι.* Minus bene Eustath. reddit *ἠμέλησε.* Sch. br. *ἀπέλιπε.*

49. *τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισι. τλητὸν θυμὸν* actiue pro *τλήμονα.* sic et *πολύτλητοί τε γέροντες* Od. Λ, 38. At *ὀϊζὺν' ἄχος ἄτλητον* passiue vidimus T, 367 et Pindarus *πένθος ἄτλητον* dixit in Isthmiis. Sententia fere conuenit cum P, 446. 7. siue vt omnino sit: aerumnosum esse humanum genus voluere dii; vel

animum hominum ita voluere esse comparatum, vt perferre mala et obliuisci possit. Versum recitat Schol. Or. Eurip. 3. οὐκ ἔστι συμφορὰ, ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις. Et vss. 46—49 inseruit Stobaeus Serm. CXXXIII p. 615. vbi est τλητόν τοι.

50. αὐτὰρ ὅγ' Ἕκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα, — ἕλκει. Schol. Vict. „Ἕκτορα ἀντὶ τοῦ, Ἕκτορος." male, omissa interpunctione iunxerat Ἕκτορα — ἦτορ.

51. ἵππων ἐξάπτων. „γρ. ἅρματος ἐξάπτων" Barnes. ex ingenio, puto.

52. οὐ μήν οἱ τό γε κάλλιον. Schol. B. V. M. λείπει· ἔσται ἢ τοῦ (τὸ) παύσασθαι. Dictum puta sollenni vsu enuntiandi positiuos per comparatiuos; habet enim vbique locum comparatio cum altero, cui aliquid deest. Ita τὸ καλὸν potest quoque esse κάλλιον. scil. quam si non faceret.

53. μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς. Schol. A. nil monuit. At Schol. B. et V. „ἀθετεῖται. quomodo enim ἀγαθὸς nunc esse potest, qui vs. 39 ὀλοός?" adiicitur: ἢ, ἀντὶ τοῦ, ἀνδρείας ἐστι." recte quidem hoc: verum versus aliis de caussis improbandus est. Parum enim cum ceteris coalescit sententia; tum vero peccat in digamma νεμεσσηθῶμέν ϝοι. Hoc tamen facile poterat euitari, si erat: μὴ — νεμεσσηθῶμεν ἂν ἡμεῖς. Supplendum est ad μὴ, vereor, δέδοικα, μή.

Aristarchus tamen versum in recensione sua admisit, nam in Schol. A. scripsisse ille dicitur: νεμησσηθέωμεν.

54. κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων. „κωφὴν pro ἀναίσθητον" Schol. A. B. V. M. Hesych. ἀναίσθητον σῶμα ὑβρίζει Schol. br. Vsum vocis κωφὸς tropicum vidimus iam in κῦμα κωφὸν Ξ, 16 p. 522. Obss. et κωφὸν βέλος Λ, 390. hoc nuper illustrauit doctiss. Porson ad Eurip. Or. 1279.

Mirifice in sententiam hanc commentantur grammatici apud Schol. B. V. M. ὅτι ἀπὸ γῆς τὸ σῶμα. καὶ ὅτι βαρὺ καὶ γεῶδες. καὶ Ἐμπεδοκλῆς φησι· (Schol. Vict. addit, καὶ Ἡράκλειτος) „νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι." Non

vacat nunc Empedoclea fragmenta excutere, in quibus hoc quoque occurrit, et simile effatum protuli supra ex Schol. ad X, 414 *εἰμὶ νεκρὸς* sqq. Vtitur quoque hoc versu Aristot. Rhet. II, 3 vbi ea enumerat quibus ira placari potest. Apud Sextum Emp. p. 275 Epicurus arguitur ex Homero didicisse corpora mortuorum nil sentire. Poterat vtique hoc aliunde addiscere. Absurdius etiam doctrinam Mosaicam ex hoc versu exsculpit Iustin. de Cohort. 30. et Clemens Strom. I. p. 55. Laudat versum ad Sophocleum illud: *τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν*, illustrandum Schol. ad Antig. 1042.

56. *εἴη μεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος.* Varie sensum elicere tentant Schol. B. V. M. quae repetere nolo. *εἴη* est pro *ἔστω οὕτως*. habeto hoc se vere. verum esto, quod dixisti. Occurrit et alibi: *εἴη μεν καὶ τοῦτ', εἴ μοι ἐθέλοιτε* sqq. Od. O, 434.

58. *Ἕκτωρ μὲν θνητός τε γυναῖκά τε θήσατο μαζόν.* — „quod *γυναῖκα μαζὸν* dixit pro *γυναικὸς μαζόν.*" propius ad rem est: pro *γυναικεῖον*. nam sollenne est primitiuum poni loco deriuati. Additur in Schol. A. *Ὁμηρικὸν δὲ τὸ ἔθος. ὡς· τὴν μὲν πρύμνηνὶ ἄμφετα.* (Π, 124 quod prorsus alienum.) Melius quod inferius subiicitur: *ὁ δ' ἐρινεὸν τάμνε νέους ὅρπηκας* Φ, 37. vbi v. Obss. Addit Schol. Vict. post alia: *τοὺς δὲ τοιούτους σολοικισμοὺς ἐπιχυματισμοὺς οἱ Στωϊκοὶ καλοῦσι, διὰ τὴν ἀνισοτιμίαν.* (Quod subiicitur, diuersum est et mutilum: „*οὕτως δὲ ἔλεγον· ὁ παῖς θηλάζει.*" immo vero *θηλάζεται*, et *ἡ μαῖα θηλάζει τὸν παῖδα.*) Alii refinxerunt: *Ἕκτωρ μὲν θνητὸς, θνητόν τε θήσατο μαζόν.* debuere scribere *θνητὸν δέ τε.* Alii *γυναῖκα* e more Atticorum et Doriensium *γυναικεῖον* dictum esse voluere; hoc per se recte; vt *Ἕλληνα στρατὸν* pro *Ἑλληνικὸν. ἄνθρωπον ἦθος*, pro *ἀνθρώπινον.* et *Ἑλλάδα διάλεκτον* (illustrat haec Gregor. de dialect. p. 45. adscripto versu) alii abundare voluere *μαζὸν*, alii subintelligere *κατὰ μαζόν.* exscripsit partem Eustathius. Mireris homines patrii sermonis vsum et caussas tam parum calluisse.

θήσατο. a *θάω*, illuſtratum iam a Barnes et ab Erneſtio. *θήσατο, ἐθήλασεν*, Apollon. Lex. add. Heſych. *θῆσαι.* Etymol. *τεθήσατο, ἐθηλάσατο*, aberratum, eſt ap. Lesbonact. p. 182. 3. et Gregor. de Dialect. p. 45. *τε* exciderat in ed. Clark. et Ern. In Townl. aliud vitium eſt *θήκατο*. Apud Athenaeum IX. p. 396 F. vbi eſt *θῆσθαι δέ ἐστι τὸ θηλάζειν τὸ γάλα.— διὰ τὸ ἐντίθεσθαι τὰς θηλὰς εἰς τὰ στόματα τῶν βρεφῶν·* in capite verſus legitur "Εκτωρ γὰρ θ.

Ceterum hic locus notabilis, quod inter ipſos deos regnauit vanitas ſtirpis et originis nobilioris; nam Achilles viſus Iunoni generoſiore ſanguine, quam Hector, quia iſte matrem habebat deam.

59. *αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος.* Schol. Vict. *ἀντὶ τοῦ γόνος τινὲς γράφουσι· παῖς. ὡς γὰρ ἐπὶ προγόνων, ἐστὶ γόνος.* Inutile acumen; putarunt *γόνον* habere tantum locum reſpectu *προγόνων*. Atqui haud ſemel *γόνος* Διὸς E, 635 et ſimilia occurrunt.

60. *θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν.* Iuno h. l. ſibi aliquid tribuit, quod ſupra Σ, 431 Ioui tribuitur. vbi v. Obſſ. Poterit ergo et hic locus inter ea referri, e quibus auctores Jliadis diuerſos arguas. Leue tamen hoc eſſet. Reſponderi enim poteſt, ſaepe Ioui tribui, quae peculiari opera ac cura Apollinis, Mercurii, alteriusue dei effectum habuere. Quae hic Iuno ad ſe refert, apud Pindar. Iſthm. VIII Themidi et concilio deorum tribuuntur. At Apollon. Arg. IV, 805 ſqq. ſequitur Homerum, nam ibi Iuno ſe conciliaſſe Thetidi Pelei connubium profitetur.

ἀτίτηλα. ἔτι ἀταλὴν, ἤτοι νέαν καὶ ἁπαλὴν οὖσαν ἀνεθρεψάμην Sch. B. V. M. Vidimus vocem iam E, 271 et al. *ἀτίταλα* Harl. Moſc. 2. idem Harl. *καί τ᾽ ἀνδρί.*

61. *Πηλεῖ, ὃς πέρι κῆρι φίλος γένετ᾽ ἀθανάτοισι.* Πηλεῖ „γρ. Πηλέϊ et Πηλῇ'" Barnes.

πέρι, περισσῶς. περὶ πάντων. quod adiicitur Υ, 304 vt toties *περὶ* pro *ὑπὲρ*. et ſimpliciter *πέρι.* vt Od. Θ, 63 *τὸν πέρι Μοῦσα φίλησε.* tum *κῆρι, ἐν κῆρι.* vt I, 118

ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ. v. ad Δ, 64. Necdum vidi locum, qui repugnaret. At alii accepere περὶ κῆρι pro ἐν κῆρι. cuius significatus exempla desidero. περὶ cum tertio casu est circum, pro, propter. Itaque Π, 157 οἱ δὲ λύκοι ὣς ὠμοφάγοι, τοῖσί τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή, debebat reddi: οἷς ἐστιν ἀλκὴ ἐν φρεσὶ πέρι, περισσῶς, περίεστι. pariter vt P, 22 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένεϊ βλεμεαίνει. nam cum ἐνὶ στήθεσσιν adiectum sit, περὶ non ad στήθεσσιν reuocari potest, et περὶ σθένεϊ alium sensum haberet. Od. H, 69 ὡς κείνη πέρι κῆρι τετίμηταί τε καὶ ἐστίν. ita illa honoratur praeter alias καὶ ἐστὶ πέρι. h. περίεστιν ἄλλων, et inter omnes eminet. Hae sunt rationes sensus mei.

62. πάντες δ' ἀντιάασθε, θεοί, γάμου. Vrat. b. ἀντιάασθε. vn. Vind. ἀντιάατε. γάμου. epuli nuptialis. De re v. Pind. P. III, 165 sq. vbi Schol. excitat πάντες δ' ἠντιόωντο γάμου θεοί. at cod. Gotting. ἀντιάασθε. et Nem. IV, 106 sq. De hoc epulo et de donis deorum Peleo datis est nota Barnesii ad h. l. Schol. Vict. ἀντιάασθε, μετελαμβάνετε. ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἄντρῳ τοῦ Χείρωνος. et 62. τί νῦν ἀτιμάζεις, ἃ ἐτίμας πρώην;

63. ἐν δὲ σὺ τοῖσι δαίνυ' ἔχων φόρμιγγα. In vno Mori est δαίνυσ' pro δαίνυσο, quae sane est vera forma quod Ernesti vidit et monuit; eumque sequutus Wolf. intulerat δαίνυσ'. quod in altera editione ad cod. Venetum comparata iterum deseruit. Me non tam Venetus mouet, quam silentium omnium grammaticorum et concentus omnium librorum in δαίνυ', vt appareat, δαίνυ' vbique lectum nec offendisse quenquam, et vulgo creditum esse ἐδαινύμην, ἐδαίνυσο, potuisse quoque pronuntiari ἐδαίνυο. In hoc itaque acquiescendum esse sentio; etsi analogiam non video.

κακῶν ἕταρε. Schol. Vict. κακῶν, Ἀλεξάνδρου καὶ Ἕκτορος. Ἡσίοδος· μηδὲ κακῶν ἕταρος (Ἔργ. 716.)

αἰὲν ἄπιστε. Sch. B. V. M. „ὡς ὑποσχόμενος βοηθήσειν Ἀχαιοῖς. ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας Ἥρη λισσομένη“ B, 31.

65. Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσι. Schol. B. V. M. „ὥσπερ ἐρίζω, ἐριδμαίνω, σκύζω, σκυδμαίνω: quam vocem videbimus inf. 592. vide de ea Etymol. ἀπὸ h. l. vim nullam habere videtur: Apollon. ἀποσκύδμαινε, ὀργίζου. χολοῦ. Addit Hesych. μέμφου.

66. οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί' ἔσσεται. τιμὴ μία quae vs. 57 erat ὁμή. ἴση. ὁμοία.

ἀλλὰ καὶ Ἕκτωρ. Ald. 2. ἀλλὰ μὲν — Aristides autem To. II p. 294. versum explet οὐδ' ἠβαιόν.

Ceterum hunc locum ante oculos habuisse videtur Aeschylus in versf. ex ψυχοστασίᾳ seruatis ap. Platon. de Rep. II extr. vt notatum a viris doctis, et nuper illustratum a Wyttenbach. in Selectis princip. hist. p. 388. Si tamen penitius inspexeris, vestigia Homeri admodum obscura in Aeschyleis versibus esse videntur; facti sunt versus ad sollennem illam conquestionem Thetidis de fato filii, repetitam, Achille a Paride occiso.

67. οἳ ἐν ϝίλιῳ εἰσίν. vitium versus, nisi οἱ ϝιλίῳ scripseris.

68. ὣς γὰρ ἔμοί γ'. Schol. A. ὅσον ἐπὶ τῇ ἐμῇ κρίσει. Schol. B. V. M. λείπει δοκεῖ. ἦ, ὡς ἐμοὶ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἦν φίλος. Sane simplicissimum supplere: ὣς γὰρ ἔμοι γε ἦν φίλτατος. ita enim mihi erat carissimus. ἔμοι γε autem scribitur ex grammaticorum canone (v. ad A, 174) cum Eustath. et ed. Rom.

ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων. Videtur mihi et hoc ab vsu Homerico aberrare. Nam ex eo ipse Iupiter de se hoc diceret: ἐγὼ οὔτι ἡμάρτανον δώρων nam quae quis non consequitur, aut quibus excidit aut priuatur, τούτων ἁμαρτάνειν, ἀφαμαρτεῖν, dicitur. Vt Polyphemus non expectabat χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς. Od. I, 512. At nunc est de eo, *qui omittit aliquid ac negligit*. Imperfecta his vss. per *solebat* reddenda esse monet Clarke: *nil praetermittere solebat* et sic porro.

69. δαιτὸς ἐΐσης. quae ea sit, nunc tandem interpretantur grammatici: quam toties iam legeramus. Debebat moneri δαῖτα h. l. dici pro ipso sacro, victima. At hoc

iam vidimus Δ, 48. vbi 48. 49 hi iidem versus sunt qui h. l. 69. 70.

70. λάχομεν γέρας ἡμεῖο. ἧμιν Vrat. d.

71. 72. 73. — „ἀθετοῦνται. quia falsum quod Thetis semper assidet Achilli; porro — ἐάσομεν nunc παρῶμεν, μηδὲ λέγωμεν. quod cum ignorarent οἱ περὶ Ἀντίμαχον, scripsere: κλέψαι μὲν ἀμήχανον." Sch. A. Inest sane aliquid paullo insolentius in vsu τοῦ ἐᾷν, qui aliquoties in hoc libro occurrit, vt monitum est ad vs. 557. 569. 684. Grauius est, quod τὸ κλέπτειν insititium commentum rhapsodorum esse supra declaratum est, ad vs. 23 sq. Omnino tamen, si animum attenderis, facile obseruabis vss. 66—73 esse ab eodem fabro procusos; nec fuisse in primo carmine praeterquam: Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν. ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο. Singulis versibus inest aut vitium aliquod, aut scabrities, aut sunt versus aliunde surrepti.

71. ἀλλ' ἤτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν. In Vrat. d. est: ἀλλ' ἤτοι μὲν κλέψαι.

ἐάσομεν. Schol. br. κλέψαι συγχωρῶμεν. quod alienum a sententia. Nam haec postulat, sinamus, mittamus hoc, quippe factu inutile et effectu impossibile. Schol. B. V. M. τὴν περὶ τοῦ κλέψαι βουλὴν ἐάσομεν. Schol. A. τὸ δὲ ἐάσομεν, νῦν ἀντὶ τοῦ, παρῶμεν. οἷον, μηδὲ λέγωμεν. vt paullo ante iam memoraui. Bentleius vt vim vocis ad communem vsum redigeret, refingebat: ἀλλ' εὖ τοι κλέψαι μιν ἐάσομεν. tum ille vss. duo sequentes 72. 73. eiiciebat, ob verbum παρμέμβλωκε, quomodo enim Thetis hoc facere potuit, quae vs. 83 in ima spelunca se continet! Schol. A. includit tantum verba οὐδέ πῃ ἐστί (legitur ἠδέ πῃ vitio librarii puto) et iungit κλέψαι μὲν ἐάσομεν λάθρῃ Ἀχιλλῆος Ἕκτορα.

72. θρασὺν Ἕκτορα. ἦ γάρ οἱ αἰεὶ — recte iudices epitheton θρασὺν h. l. esse alienum a cadauere. Schol. Vict. ἄμεινον δὲ γράφειν, „νέκυν Ἕκτορα." porro hiatus est: Ἕκτορα ἦ. cui succurrebat Bentl. felici coniectura, νέκυν Ἕκτορος. vt vs. 108.

ἢ γάρ οἱ αἰεὶ peccat in digamma, ἢ γὰρ Fοι. Schol. A. „γρ. δὲ κατ' ἔνια· εὖ γάρ οἱ αἰεί.“ Etiam ἥ γάρ οἱ αἰεὶ μήτηρ fuit ſcriptum et acceptum. At idem Schol. ait, neceſſe hoc non eſſe, nam articulum omittere ſolere poetam, vt: ἀλλὰ φίλη μήτηρ. μήτηρ μέν τέ με φησί. eſſe ergo coniunctionem affirmatiuam ἦ. Sane ſi ἡ legebatur, verſus ſine vitio decurrere poterat, ἥτε γὰρ αἰεί. Vti nunc eſt, emendari poteſt καὶ γὰρ ἀεί οἱ. Bentleius tentabat: vel δὴ γὰρ ἀεί οἱ, vel pro ἀεί, νίσι ex vſ. 112.

73. μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ. Fabricam verſus facile agnoſcas, ſi memineris Δ, 11 τῷ δ' αὖτε (Paridi) φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει. ſemper ei aſſidet Venus mater eiusque curam habet. quo ſenſu et h. l. accipiendum: at aliter inflexum, aſſidet mater Achilli conſolandi cauſſa. Iam hoc falſum; illa enim ſedebat in fundo maris vſ. 83. vnde forte Schol. br. ἔξωθεν ἡ μήτηρ παραμένει φυλάττουσα. Schol. B. et Vict. adſcripſere: ψεῦδες τοῦτο. τάχα οὖν φησιν, ὅτι, ὡς μήτηρ, συμπάρεστιν αὐτῷ τῷ νεκρῷ Ἀχιλλεύς. contorta ratio! Achilles παρμέμβλωκεν οἱ, ſcil. τῷ νεκρῷ, (ὡς) μήτηρ, et quidem ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ, pariter diu noctuque. Vict. addit: ἢ ὑπερβολικῶς τοῦτο εἶπεν, ἀπὸ τοῦ συνεχῶς αὐτὴν ἐκεῖσε φοιτᾶν.

De voce παρμέμβλωκε, a μεμβλόω, v. ad Δ, 11. παραβέμβλωκε Lipſ.

νύκτας τε καὶ ἦμαρ, Schol. Vict. σολοικοφανές. ἔδει γὰρ, ἤματα. Vrat. d. νύκτωρ τε.

74. ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο. „quod, cum Iupiter Iridem nomine non excitaſſet, illa tamen, ſui officii memor, ſtatim praeſto eſt et ſurgit, ὦρτο, de ſede. Vt Il. A, 62. 74 Achilles vniuerſe vatem aliquem conſulendum eſſe ait, et ſurgit ſtatim, etſi non nomine appellatus, Calchas. Schol. A. B.

ἀλλ' εἴ τις pro εἴθε τις. Schol. A. B. V. quod vulgo: ἄγε τις καλεσάτω. Euſtathius ſubintelligit: θέλοιμι ἄν. βουλοίμην, εἰ. Similem verſum iam vidimus K, 111.

ἥ τις est in Cant.

τις — θεῶν. scripsere nonnulli θέων pro τρέχων. Schol. A. V. Pro Θέτις est δέ τις praescriptum Schol. A.

ἆσσον ἐμεῖο. vitiose ἐμοῖο, vt saepe alibi, Vrat. d. cum aliis.

75. ὄφρα τί οἱ εἴπω. Cant. τι τῇ. Porro δώρων λάχῃ scil. τι, μέρος. hoc vno loco λαχεῖν cum casu secundo. Vindob. vn. δῶρον.

77. ὡς ἔφατ'. ὦρτο δὲ Ἶρις. ⸓ apposita stigme, respectu vs. 74. Iris ἀελλόπος vt Θ, 408. vbi hic idem versus. Schol. Vict. adscripsit: Εὐφορίων· ἀελλόποδος Αἰθαρίταο. sic lego pro — ίταο.

78. μεσσηγὺς δὲ Σάμου Ἴμβρου τε. ⸓ „quod Σάμῃ pro Σαμοθράκῃ. cf. sup. N, 12. vbi etiam de Scholio B. V. M. ad h. l. egi.

Σάμοιο καὶ Ἴμβρου. Vrat. d.

Cur inter Samum et Imbrum Thetidis sedes quaerendae fuerint Iridi, quaestio est, quae se legenti facile offert. Forte tamen simplex est responsio eaque obuia: oeconomiae carminis consentaneum erat, vt Thetis in vicinia Troiani littoris habitaret. Sic A, 357 Thetis audit filium e littore lamentantem: ipsa ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι. Ex eodem loco illa audiebat planctus Achillis Patroclum lugentis et inde prodibat Σ, 35 sq. et inde prodierat ad decursum Myrmidonum circa corpus Patrocli Ψ, 14. Alioqui liceret cogitare de notitia nautarum, quam illi de alta aliqua maris voragine in his locis inter Imbrum et Samothracen habuere; possis etiam argutari in μείλανι πόντῳ, tanquam profundo gurgite. Conuenirent versus Oppiani Halieut. IV, 514 Θρηΐκιος δέ τις ἐστὶν ἁλὸς μυχὸς, ὅν τε βάθιστον φασὶ Ποσειδάωνος ἐνὶ κλήροισι τετύχθαι. ἐκ τοῦ καί τε Μέλας κικλήσκεται.

79. ἔνθορε μείλανι πόντῳ. Hoc vno loco occurrit μέλας πόντος· etsi hoc epitheton maris poetis frequentatum est; pro eo in Homero est οἴνοψ πόντος. Proprium

nomen esse credidere veteres: Schol. br. *τῷ καὶ ἔτι νῦν καλουμένῳ Μέλανι πόντῳ.* add. Eustath. quod ille ante oculos habuit Scholion vetus, seruauit Schol. Vict. „*μείλανι πόντῳ. ἀντὶ τοῦ. Μείλανι Κόλπῳ, ὃς ἀπὸ Μέλανος ποταμοῦ καταφερομένου, εἰς αὐτὸν ὠνόμασται. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Φριξίδου* (forte *Φρίξου υἱοῦ*, vt est in Schol. Apollonii I, 922.) *Μέλανος ἐκεῖ ναυαγήσαντος. ἢ ὅτι ἐκ μελαγγείων ὁ ποταμὸς κατιὼν μελαίνει αὐτόν. ἐκεῖ δέ ἐστι καὶ ἡ Σαρπηδονία ἄκρα. τάχα δὲ τοῦτο τοῦ ὕδατός ἐστιν ἐπίθετον· μέλαν δὲ ἐ κῦμα.* (Od. E, 353) *νῦν δὲ Καρδιανὸς ὁ κόλπος ὀνομάζεται.* Bene haec se habent ac vere. *Melas pontus* est Sinus qui se insinuat inter Thraciam continentem et Chersonnesum Thracicam, in intimo sinu est Cardia, et Melas fl. Nomen latius patuisse atque mare proximum designasse, ergo etiam qua inter Imbrum et Samothracen est, ex Apollon. Arg. I, 922 *κεῖθεν δ' εἰρεσίῃ Μέλανος διὰ βένθεα πόντου ἱέμενοι, τῇ μὲν Θρῃκῶν χθόνα, τῇ δὲ περαίην Ἴμβρον ἔχον καθύπερθεν.* vbi Homericum versum laudat Schol. Nobilis erat Sinus piscatione pelamydum: v. Oppian. Halieut. IV, 514 sqq. — 561. Potuit vtique hic ipse locus Homericus locum dare epitheto in nomen proprium verso.

ἐπεστενάχησε δὲ λίμνη. Edd. *ἐπεστονάχησε.* vt sibi constaret lectio hoc et ceteris locis, receptum est prius ex consensu codicum, Cant. Harl. Townl. Vrat. d. Ven. Vict. vt statim B, 781. 784 et al. vtramque lectionem norat Eustath. *ἐπιστονάχισε* vitiose Lipſ. Barocc.

80. *ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσε.* Comparatur Iris in mare se immittens massae plumbeae, appensae funiculo, supra hamum, ad grauandum, vt descendat ille in fundum; ita fere *μολύβδαιναν* describunt Schol. B. Mosc. Apponam Schol. Vict. *τῷ μολύβδῳ, ὃς πρὸς τῇ ὁρμιᾷ καὶ τῷ ἀγκίστρῳ ἐστὶ πρὸς τὸ θᾶττον καθικνεῖσθαι τοῦ βυθοῦ. οἱ δὲ τὴν βολίδα. ἢ μόλιβον δὲ φασὶν, ἢ μόλυβδον.* De varietate scripturae v. ad Λ, 237. Est quoque *μολιβδαίνῃ* h. l. in Townl. Apollon. Lex. *μολυβδαίνῃ· μολύβδῳ* hemistichio adscripto: *τῶν ἅπαξ εἰ-*

φημένων. forte μολυβδίδι. nam in Hefych. eſt μολυβδίς. vt in verſu ap. Plutarch. de profect. virt. ſent. pr. p. 75 A. μολιβδὶς ὥςτε δίκτυον κατέσπασε. In Schol. br. et Moſc. eſt μολυβδίνῃ ὁρμιῇ. leg. μολυβδὶ ἐν ὁρμιᾷ. Leguntur vſſ. 80. 81. 82. ap. Platon. in Ione p. 538 C. et Plutarch. de ſollert. anim. p. 976.

ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. βυσσὸς, pro βυθὸς, Apollon. Lex. hoc vno loco obuia vox. Vrat. A. d. vn. Vindob. habent βυθὸν contra metrum. Pro ὄρουσεν eſt ἵκανεν ap. Platon. l. c.

81. ἥτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα ἔρχεται. „quod βοὸς κέρας proprie dictum eſt, non pro fune e pilis bouinis, pro quibus nunc equinis ſetis vtuntur piſcatores; nam hamis tum vſi ſunt e lino factis: Π, 407. 408. ἱερὸν ἰχθὺν ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ οἴνοπι χαλκῷ ſcil. ἕλκει." Fuere ergo, qui κέρας acciperent eo modo, quo in Paridis opprobrio Λ, 385 κέρα ἀγλαὲ, de cincinno, de crine. v. Obſſ. ad h. v. Hoc eſt quod prodere voluit Schol. B. cum Moſc. et Vict. οἱ δὲ νεώτεροι κέρας, τὴν συμπλοκὴν τῶν τριχῶν. Additum in Schol. Vict. — συμπλοκὴν τῶν τριχῶν ὁμοίαν κέρατι. „τὸν κεροπλάστην ἄειδε Γλαῦκον" Ἀρχίλοχος. ſunt haec verba, e quibus Plutarchus memorat l. l. p. 976 extr. καὶ τὸν παρ' Ἀρχιλόχῳ κεροπλάστην φιλόκοσμον εἶναι περὶ κόμην καὶ καλλωπιστήν. Quod *lina piſcatoria* Graeci habuerint, non ex geniſta, σπάρτῳ, hoc loco ante oculos habito, notat quoque Plinius XXIV, 40. verum confundendo *retia* cum *hamis* hic et lib. XVI, 2. Atqui cornu bouinum funiculo applicatur, in extrema parte, ne ille arrodatur a piſcibus; et vt melius fallantur piſces, cum cornu colore mari ſimillimum ſit. σύριγγα ἐκ κέρατος βοείου bene appellat Schol. A. Commemorant fere vtramque interpretationem Schol. B. V. M. br. Etymol. Suidas. Hefych. cum Apollonio in Lex. Quid? quod et Pollux II, 31. καὶ κέρας βοὸς, τὴν τρίχα. Veteres exſcripſit et diſerte rem expoſuit Euſtath. ad h. l. Addam verba, etſi corrupta, ex Schol. Vict. οἱ δὲ ...

κέρσιμον. ἣ (f. ὃ) πρὸς τοῖς ἄκραις τῶν καλάμων βάλλουσι πρὸς τὸ καταμίγνυσθαι τῷ βάρει τῶν ἰχθύων. (an τοῖς ἰχθύσι?) τὸ κέρσιμον nescio an sit τὸ κεράτινον? Melior interpretatio de cornu bouino Aristoteli deberi discimus ex Plutarcho de sollert. animal. p. 976. vbi eius auctoritate refellit acceptionem de pilis bouinis, e quibus hamum contextum esse putarint alii.

ἐμβεβαυῖα. vt vulgo interpungitur post hanc vocem, non video, verba quomodo constitui possint: κατὰ κέρας ἐμβεβαυῖα. non inseritur plumbum τῷ κέρατι, nec grammatice hoc ita diceretur. vertitur: *cornu imposita*, saltem, *apposita* esse deberet. Sensit difficultatem Eustath. nec sustulit: τὸ δὲ ἐμβεβαυῖα ταὐτὸν ἂν εἴη τῷ, ἐπιβεβηκυῖα ἤτοι ἐπικειμένη. οἱ δέ γε μεθ' Ὅμηρον καὶ στασιώδη τὴν τοιαύτην οἴδασι λέξιν, ὅτε μετὰ τῆς ἐπὶ, ἢ πρὸς, προθέσεως σύγκειται. Interpunxi sic vt ἐμβεβαυῖα (scil. εἰς βυσσὸν) iungatur cum ἔρχεται, pro simplici ἐμβαίνει. κατὰ κέρας (scil. οὖσα) πρὸς, ἐπί. *(am Horn)* nam ex cornu appensa vel adiuncta debet esse massa plumbea. Est tamen altera lectio, quam non reiiciam: ἐμμεμαυῖα ex sollenni permutatione characterum β et μ. ita plumbum concitato motu, praeceps descendit, μεμαυῖα ἔρχεται. Sic est in Platone l. c. Et Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἐμμεμαυῖα"

82. ἔρχεται ὠμηστῇσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα. Schol. A. „ἔνιαι τῶν κατὰ πόλεις· πῆμα φέρουσα. ἄτοπον γὰρ, ἐπ' ἰχθύσι κῆρα λέγειν." Et sane in Platone l. c. in Ione: ὠμηστῇσι μετ' ἰχθύσι πῆμα φέρουσα. Alius dicet: magis poeticum esse κῆρα. ὠμιστῇσι Schol. Vict. ὠμησταὶ ἰχθύες crudiuori. At id. Vict. qui crudi vorantur: τοῖς ὠμοῖς ἐσθιομένοις. νῦν γὰρ περὶ τῶν μικρῶν ὁ λόγος ἐστίν. habet hoc ex Od. M, 251. at inter omnia piscium genera est mutua ἀλληλοφαγία.

ἔρχεται. κατέρχεται. recte Eustath. Comparandus omnino locus Od. M, 251 ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων, ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο,

ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔῤῥιπτε θύραζε· ſic a Scylla Socii Vlyſſis *ἀσπαίροντες ἀείροντο προτὶ πέτρας.*

83. *εὗρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ.* Ex h. l. tam ex aliis Odyſſeae locis, coniuncto cum Σ, 36 ſq. ductum hoc, quod ad omnes inde poetas eſt propagatum, vt diis marinis domum ſub mari in antris aſſignarent. v. Georg. IV extr. et ibi Excurſ.

ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι. Ven. cum Vrat. d. *ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι.* Schol. A. tamen: „*γρ. ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι.* Lipſ. vitio *ἄλλα.*

84. *εἵαθ' ὁμηγερέες ἅλιαι θεαί.* Schol. A. „*Ἀριστοφάνης τὸ εἵατο δασέως. Ἀρίσταρχος δὲ δηλοῖ* leg. *ψιλοῖ.* quae vt intelligas, tenendum eſt, veteres etiam ab *εἰμὶ* formaſſe *εἶμαι. εἴμην. εἶντο, εἵατο.* Vnde Heſych. *εἵαντο, ἦσαν.* Et Od. Υ, 106. *ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο* etiamnum praefertur, Euſtathio duce, alteri lectioni *εἵατο, ἐκάθηντο.* Fuit ergo et h. l. *εἵαθ'* pro *ἦσαν ὁμηγερέες* eodem modo, vt aliquoties dixit *ἤγερθεν ὁμηγερέες τε γένοντο.* v. c. Α, 57. inf. 790. Addit Sch. A. *προείπομεν δὲ περὶ τῆς λέξεως.* Scilicet ad Ο, 10. ad q. l. vide. Nunc video etiam in Schol. Vict. ad h. l. *εἵατο, δασέως. Ἀρίσταρχος δὲ ψιλοῖ.* Scriptum quoque *εἵαθ'* video in Euſtath. At v. 99. nil monetur. — *μέσσαις* Barocc. ſicque edd. vsque ad Steph. qui *μέσσῃς* ex Romana intulit.

85. *κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος.* Barocc. *μόρον δ' οὗ.*

ὅς οἱ ἔμελλε. Schol. A. et Vict. *ἐν τῇ κατὰ Ῥιανὸν ὅς τάχ' ἔμελλε.* Barnes: „*ὅς ῥ' οἱ ἔμελλε*“ praue, ex eius commento.

ἔμελλε φθίσεσθαι. quod ſane illa norat mox euenturum eſſe: cf. Not. ad Σ, 5—8. Sch. B. et M. tamen *ἔμελλεν ἀντὶ τοῦ ἐμοιρήθη. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐῴκει.* Vict. *ἀντὶ τοῦ· ὅς τῷ υἱῷ ἥρμοστο. περισσὸς οὖν ὁ ἑξῆς.*

86. *φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.* — „*ἀθετεῖται ὡς περισσός.*“ putes hoc ad 85. 86. ſimul ſpectare neceſſe eſſe; iudicium per ſe hactenus non eſſet abſurdum; prorſus enim e more ſolito, interpretamenti

loco inferti esse versus videntur; et luctus matris nunc a luctu filii ductus erat; non ab instante morte. At ex verbis Schol. Vict. paullo ante memoratis assequor quid sibi voluerint veteres, quod hunc vs. 86. tantum deletum esse censuere. Scilicet ὅς οἱ ἔμελλε non ad παῖδα, sed ad μόρον retulere, itaque ἐῴκει interpretati sunt, et sententiam esse absolutam statuebant: sicuti fatum mortis, quod ei constitutum erat, vel probabiliter instabat.' Sch. A. τὸ γὰρ, οἱ, ἐστιν αὐτῷ. καὶ τὸ ἔμελλεν ἀντὶ τοῦ ἐῴκει. Ὁμήρῳ, οὐχὶ τῇ Θέτιδι ἔμελλεν ἐν Τροίᾳ φθίσεσθαι. In postremis non perspicio argutias. Sch. B. versum eximie commendat, quod poeta mox Hectoris funus enarraturus de Achillis funere aliquid interposuit, eoque desiderium mouet etiam de hoc aliquid narratum a poeta audiendi. Eadem ex veteribus apposuit Eustath. et Schol. Vict. et Mosc. sunt merae argutiae.

φθίσεσθ' ἐνὶ Lips. Forte voluit φθίσθαι ἐνὶ quod in Cant. est, quodque vidimus frequentatum I, 246.

88. ὄρσο, Θέτι. Cant. ὄρσεο. de hoc v. dicta ad E, 100. Δ, 204. Θέτι codd. et edd. Barnes ex Mori Θέτις.

καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς. ὁ μητιέτα Ζεύς. ἄφθιτα Schol. B. V. M. ἀναλλοίωτα καὶ ἀμετάβλητα. At deorum omnia sunt ἄφθιτα, θεῖα.

90. 91. τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ μίσγεσθ' ἀθανάτοισι. Ita vulgo interpungebatur; ita ad priora erat supplendum τί ποτε ἄνωγέ με ἐλθεῖν; Praefero interpunctionem e monito Schol. A. V. M.

τίπτε μ' ἐκεῖνος Schol. Aristoph. Nub. 195 et ex eo Suidas, qui hoc versu vtitur ad declarandam vim τοῦ, ἐκεῖνος.

91. ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ. ἔχω δὲ, ἀντὶ τοῦ, γάρ. et ἄκριτα, ἀναρίθμητα Schol. B. V. M. πολλὰ Schol. br.

92. ὅττι κεν εἴπῃ. Ita cum Flor. Ald. 1. Rom. Eustath. legunt codd. ex Homerico more, Cant. Mori. Harl. Townl. Vrat. d. Mosc. 2. Lips. Ven. duo Vindob. pro

vulgato εἶπεν, quod Ald. a. induxerat. Schol. B. V. M. οὐ ματαιώσω τὴν κέλευσιν αὐτοῦ. recte explicant ἔπος.

94. τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος. occurrit ἔσθος hoc vno loco, itaque notatur Etymologo, Apollonio Lex. ἔσθος, ἔσθημα. ἱμάτιον. Notat Schol. A. et ex antiquis Eustath. cum ab ἕω, ἕννυμι, εἶσται, ἔσθος tamen et inde ducta leniri, quia σ ante adspiratas φ. χ. θ. si sedem habet, ψιλοῖ τὸ πρὸ αὐτοῦ φωνῆεν. At illud non viderunt, antiquum in his fuisse ϝεσθής. ϝεσθος. ex ϝεω.

96. ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης. Schol. br. διΐστατο. Schol. B. V. M. ὑπεχωρίζετο. διΐστατο. ὥσπερ ὁδὸν παρέχων. sic quoque Eustath. admixtis alienis esse κινεῖσθαι. de voc. λιάζεσθαι v. Obss. ad Ψ, 879.

97. ἀκτὴν δ'. εἰς ἀναβᾶσαι. Ven. εἰς ἀναβᾶσαι Schol. A. „ἐξαναβᾶσαι αἱ τοῦ Ἀριστάρχου καὶ αἱ πλείους." haud dubie melius.

ἀκτὴν δὲ, τὴν τοῦ Μέλανος κόλπου. Schol. B. Mosc. nec male. v. ad vs. 79.

ἐς οὐρανὸν αἰχθήτην. Schol. A. B. V. M. obseruant οὐρανὸν h. l. esse nubes supra Olympum montem; nam sequi mox vs. 106 ἤλυθες Οὔλυμπόνδε.

ἀνηχθήτην corrupte Lips. vn. Vindob.

98. εὗρον δ' εὐρύοπα. Vrat. A. εὗρεν vt ad solam Thetidem referatur; nec displicebat Ernestio. Sane et hoc potest ferri. Vrat. b. exciderat vs. 99.

100. ἡ δ' ἄρα πὰρ Διὶ πατρὶ καθέζετο. εἶξε δ' Ἀθήνη. „quod Iuno et Athene Ioui vtrinque assident, Schol. A. cf. Obss. ad Θ, 444. Schol. Vict. „ἐκ δεξιῶν· ὥς φησι Πίνδαρος· „πῦρ πνέοντος ἅτερ (leg. ἅτε) κεραυνοῦ ἄγχιστα δεξιὰν κατὰ χεῖρα πατρὸς ἵζεαι." καὶ ἐν τῷ Καπετωλίῳ δὲ οὕτως ἵδρυται ἡ Ἀθηνᾶ. Fragmentum Pindari plenius hic exhibitum, quam in Pindari Fragm. p. 119. LXXVIII. ex Aristide et Plutarcho.

εἶξε δ' Ἀθήνη. Schol. B. ἡ μὲν Ἀθηνᾶ, ὡς νεωτέρα, τοῦ θρόνου ὑπείκει. ἡ δὲ Ἥρα, ὡς βασιλὶς, τῇ δεξιώσει φιλοτιμεῖται. Similia in Schol. V. M.

Est hiatus καθέζετο. εἶξε. non enim est ϝεῖξε, quod credebat Bentl. (v. Excurs. III. ad T. p. 742) Vrat. δῶκε δ' Ἀθήνη. sensum non video. Vulgata est ap. Plutarch. Symp. Qu. I. p. 617. C. Est tamen hiatus in quiescente toto. Potuit tamen ὑπὸ excidere: πὰρ Διΐ πατρὶ καθέζεθ', ὑπεῖκε δ' Ἀθήνη. Od. Π, 42 τῷ δ' ἕδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς.

101. ἐν χερὶ θῆκε. vn. Vind. τίθει.

102. Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα. ἀντέστρεψε τὸ ποτήριον, hausto potu reddidit poculum Iunoni. Sch. br. ὤρεξεν. ἐνεχείρησεν. em. ἐνεχείρισεν. vn. Vind. ὤρεξ' ἐπιοῦσα.

104. ἤλυθες Οὔλυμπόνδε. ⁒ „respicit vs. 97 εἰς οὐρανόν.

107. ἐννῆμαρ. v. ad vs. 31.

108. Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι, καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ. ⁒ „quod ἀμφὶ νέκυι, non ἀμφὶ Ἕκτορα." Schol. A. Vocem νέκυν tanquam propriam iam alibi notatam vidimus. Eò spectat Schol. Vict. ἀλλὰ καὶ· οἰσέμεναι νεκρὸν Ἐλπήνορα" Od. M, 10 occurrere quoque νεκρόν. Poterat laudare sup. Δ, 492. 3. Male scriptum in Rom. et al. νέκυϊ, cum dissyllabum h. l. sit.

109. κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην. ⁒ „quod praeparata haec sunt per illa: ἀλλ' ἤτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν vs. 71." Si tamen tollendi ibi erant vss. 24 sqq. et 71. 2. 3. debebant vtique tolli etiam hic 108. 109.

ὀτρύνεσκον. „lectio Massiliensis et Chia ὀτρύνουσι." Schol. A. Vict. parum refert. ὀτρύνεσκον Lips. Townl. Vrat. b. d. Mosc. 2. Ven. Vict. edd. ante Turnebum, Ionicum praetuli. Schol. Mosc. ad h. v. postquam mythum de Mercurii furtis sup. ad vs. 24 a ceteris Schol. memoratum adscripserat, apponit Scholion τοῦ Σεναχηρείμ. quo ille docere vult, oeconomiam carminis et dignitatem Achillis haud admisisse hoc, vt corpus Hectoris furto abriperetur. Scholion per se parui momenti.

110. αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω. ⁒ „quod Aristarchus προϊάπτω, idem τῷ προϊάλλω. hoc est,

vt paullo poſt in Ἄλλως redditur: δίδωμι. προστεύδω. Sic et Zenodotus et Ariſtarchus ἐν τοῖς πρὸς Κωμανόν."

„At προτιάπτω, vt ſit προσάπτω, ἀνατίθημι, Apollodorus, Aretades, Neoteles, Dionyſius Thrax" hocque exhibent Ven. A. B. et Schol. B. ἀντὶ τοῦ προσάπτω καὶ παρέχω. προϊάπτω δὲ τὸ βλάπτω" hoc quidem non omnino verum; ſed tantum ex certo contexto: vt A, 3 Ἄλλα προΐαψεν. eſt tamen προπέμπω, vt quoque E, 190. Z, 487. Λ, 55. Potiora ex laudatis Scholiis ſunt in Schol. V. forte et Moſc.

Videtur προσάπτειν κῦδος τινι vſui vocis eſſe conſentaneum; parare alicui gloriam et laudem. Vſus hic poſt Homerum inualuit, vt προσάπτειν dicatur de multis rebus: προσάπτειν τινὶ αἰτίαν. cf. Euſtath.

In Apollonii Lex. tantum occurrit: προΐαψεν, προδιέφθειρεν, at Heſych. et hoc habet et προτιάπτω. vbi v. Notam. In Codd. et Edd. regnat προτιάπτω. exceptis Mori. Vrat. A. c. gl. πέμπω, Moſc. 2. in quibus eſt προϊάπτω. Euſtathius vtrumque memorat, προτιάπτω tamen retinet.

111. αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων Schol. B. V. M. λείπει ὁ καί. ἵν' ᾖ· καὶ εἰς ὕστερον θέλων τὴν πρὸς σὲ φιλίαν τηρῆσαι. addit Schol. Vict. εἵνεκεν τῶν δεσμῶν. (ex A, 398) τινὲς δὲ, διὰ τὴν μίξιν. ὅπερ ἄτοπον. Eſt ergo ſuppl. εἰς τὸ μετόπισθε φυλάσσων.

Iuncta quoque: ἀμφότερον φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος Od. Ξ, 505.

113. σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεούς. Apollon. Lex. χολοῦσθαι ἢ σκυθρωπάζειν, ſicque Heſych. Etymol. Vocem tamen aliquoties iam vidimus inde a Δ, 23 σκυζομένη Διὶ πατρί.

Anonymus de Spirit. ad calc. Ammonii p. 215 recitat σκύζεσθαί σοί φησι θεούς.

114. φρεσὶ μαινομένῃσι Lipſ. μαρναμένῃσι.

115. οὐδ' ἀπέλυσεν. recte Schol. B. V. monent: atqui nondum narratum eſt, corpus Hectoris repetiiſſe

quenquam, nisi poeta ad verba Achillis respexerit: ὡς οὐκ ἔαθ' ὅς σῆς γε sq. X, 348.

116. αἴ κέν πως ἐμέ τε δείσῃ ἀπὸ δ' Ἕκτορα λύσῃ. Omissum est: *vide an, fac vt.* vt Homerico vsu αἰ et εἰ pro ἵνα. Porro δείσῃ ἀπό τε λύσῃ dixit, cum deberet dicere, δείσας λύσῃ Schol. Vict. ἀπὸ δ' Ἕκτορα Vrat. d.

117. αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἶριν ἐφήσω insolens vsus voc. ἐφίημι, quod alias est ἐφορμῶ. vt A, 518. Eustathius: ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμψω. ἀλλαχοῦ δὲ δύναται ἴσον τῷ ἐντελοῦμαι. ἀφ' οὗ καὶ ἐφημοσύνη ἡ ἐντολή. Enimuero diuersa sunt: ἐφιέναι τινί τι. et ἐφιέναι τινά. immittere. Debet h. l. esse mittere aliquem ad alios cum mandatis. Itaque redditur ἐντελουμένην πέμψω, vt Schol. Vict. ἐντελουμένην αὐτῷ (Priamo) τὰ περὶ τούτου τὴν Ἶριν ἀποπέμψω. Apollon. Lex. ἐφήσω. ἐπισκήψω. (non ἐπισκέψω) ἐντελοῦμαι. Aliud est ἐφήσομαι ap. Hesych. ex Ψ, 82. Et hoc vtique vsitatius est hoc sensu; ita quoque Od. N, 7 υμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω.

Patet ergo Ἶριν ἐφήσω Πριάμῳ h. l. insolito more dictum esse pro *mittam cum mandatis.* Est Scholion disertum in Schol. B. quod in Mosc. cod. adscriptum habet: Πορφυρίου. in quo sunt haec: τὸ δὲ ἐφήσω οὐκ ἔστιν ἐπιπέμπω ἁπλῶς, ἀλλ' ἔστιν ἐντολὰς αὐτῇ δοὺς πέμψω.

119. τά κε θυμὸν ἰήνῃ. εὐφράνῃ. διαχέῃ. Aliquoties hoc libro, et iam sup. T, 174.

121. βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα. ⁊ „quod nunc ἀΐξασα est, ex Olympo rediens ac descendens, cum antea vs. 97 esset de ascensu ἐς οὐρανὸν ἀϊχθήτην." Versus lectus iam aliquoties inde a B, 167. Δ, 74 etc. et modo ante X, 187. Aberat ille nunc a Vrat. b.

122. ἐν δ' ἄρα τόν γε. Ven. ἔνθ'. cum Schol. A. „γρ. ἐν δ' ἄρα."

123. εὗρ' ἀδινὰ στενάχοντα. Vidimus ἀδινὰ στενάχειν iam Σ, 124. Ψ, 226.

φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Lips. vn. Vindobon. ἀμφ' αὐτῷ.

124. ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον. ξ— „quod semel in Jliade et semel in Odyssea legitur. Sed apponenda sunt verba ipsa Scholii: ἡ διπλῆ, ὅτι ἅπαξ νῦν ἐν Ἰλιάδι, καὶ ἅπαξ ἐν Ὀδυσσείᾳ, τὸ ἄριστον ἐντύνοντο. ἔστι δὲ τὸ ἄριστον τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα. τρὶς γὰρ τροφὰς ἐλάμβανον οἱ ἥρωες" Schol. A. et paria Schol. br. Mosc. et Eustath. qui ad Odysseam nos ablegat, vbi ad Π, 2 Athenaeum exscripsit. De his temporibus cibi sumendi heroica aetate multa quaesiuere veteres et nostrates, quasi et ipsi ad prandium vocati vererentur, ne hora indicta serius venirent. Confuderunt plerumque morem sequiorum aetatum cum vita heroica, in qua omnino nullum fuit tempus certum ac constitutum cibi sumendi; sed modo illi epulabantur per totum diem, modo prout fames aut res inuitabant; pariter nec tam distincta habebant nomina. Quod nos ientaculum appellamus, cibus modicus, qui mane sumitur, illis erat coena pro tempore, carnibus et vino apposito: vnde ἀκρατισμὸς dictus, nunc ἄριστον, idem quoque δεῖπνον, et δόρπος, antequam copiae in pugnam exirent, vt Jl. Θ, 53 οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο. De vita priuata in Vlyssis domo seorsum est dicendum. Omnino ante negotia suscipienda, et iterum iis finitis, sumitur cibus. In iis, quae vulgo disputantur, praeiuere Athenaeus I, 9. p. 11. et ex eo Eustath. ad Od. Π, 2 tum Plutarch. Sympos. VIII. Qu. 6.

Iam quod ad voc. ἄριστον attinet: quaeritur de prioris syllabae mensura. In Codd. et edd. et Eustath. legitur ἐντύνοντο ἄριστον. Clarke putauit, necessario esse legendum ἐντύνοντ' ἄριστον, itaque edidit, illustrauitque cum ad h. l. tum iam antea in Nota ad Δ, 2. et iterum ad Od. Π, 2. vbi, vel admissa critica, non ἐντύνοντ' ἄριστον, verum scribendum erat ἔντυνόν τ' ἄριστον — ἔκπεμψάν τε. Fuisse autem et ibi censeo ἔντυνον τε ἄριστον. Dionys. Hal. de Compos. 3. recitat ἐντύνοντες ἄριστον. Retinuere h. l. Clarkii emendationem editores. Clarke prouocat ad vsum aliorum, qui ἄριστον priore producta vsurparunt; sunt illi Aristophanes, et Theocritus. Atqui

sunt plura vocabula in quibus seriores prosodiam diuersam ab antiquioribus sequuntur; inprimis Attici Comici et Tragici; Theocr. XV, 146 ὥρα ὁμῶς κ' εἰς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλείδας et probabiliter altero loco I, 51 Φαντὶ πρὶν ἢ 'νάριστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξαι. nam ex vulgata lectione ἀκράτιστον non potest designare eum, qui caret aut priuatur ἀκρατισμῷ. Concedam igitur lubens vsum diuersum seriorum. At in Homero nulla est varietas lectionis nisi, casu forte, in vno Vrat. d. in quo ἐντύνοντ' ἄριστον, et in Athen. I, 9. p. 11 B. vbi eodem in loco alter Odysseae locus ita expressus est, alter Iliados ἐντύνοντο ἄριστον. Ita quoque Eustath. h. l. ἐντύνοντο ἄριστον legit, in Od. Π, 2 ἐντύνοντ' ἄριστον ἅμα ἠοῖ. vt videat, ei ἀκρίβειαν haud propositam fuisse. Schol. Vict. haec pauca adscripsit: καὶ ἐντύνοντο. νῦν ἅπαξ. καὶ ἐν 'Οδυσσέως (f. 'Οδυσσείᾳ.) ἔντυνον ἄριστον. Repones, ita hiatum inferri: ἐντύνοντο ἄριστον. minime vero; nam potuit vox antiqua pronuntiari per digamma: ἐντύνοντο Ϝάριστον. Fuit id iam iudicium Knightii V. C. p. 87. Etymon τοῦ ἄριστον, haud satis tenemus; ab αὔριον deducitur ap. Plutarch. Sympos. VIII, 6. l. c. potuit ab ἄρω ductum esse: cuius fuit pronuntiandi vsus duplex ἄρω et ἅρω, quo probabile sit, fuisse quoque Ϝάρω. Accedit, quod ignoramus, antiquorie poetae an rhapsodo alicui hanc laciniam carminis saltem versum hunc debeamus, ad explendam sententiam adiectum; nam eo carere poteramus. Certe mihi antiqua lectio reuocanda visa est, primo quia res est incerta, tum, quia per totam Iliadem ex mera coniectura nullam lectionem reposuimus. Constare autem sibi debet lectio ex decreto quod semel est adoptatum.

ἐσσυμένως τε πένοντο codd. Athenaei ap. Schweigh. Animaduerss. p. 104. et hoc Ionice ac vere.

Sunt autem ea quae sequuntur vnius diei acta et euentus: Orto die Achilles corpus Hectoris raptauerat; inter haec peracta sunt in Olympo quae modo narrata

legimus. Iris ad Priamum mandata perfert, is iter in castra Achiuorum parat, et sub noctem castra ingreditur.

125. τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. Schol. A. „οὕτως Ἀρίσταρχος ἑνικῶς, ἐν κλισίῃ" fuit ergo et altera lectio ἐν κλισίῃς. vt alibi quoque variat haec lectio: v. ad B, 227 et al.

ἱέρευτο. ἱερεύειν esse simpliciter σφάζειν, mactare, ex hoc quoque loco patere, Ernesti monet: id quod saepe iam vidimus, et iterum in Odyssea. Scilicet tenenda diversa sacrificandi ratio: in vita heroica quoties paratur epulum caesa pecude, primitiae et prosiciae diis offeruntur et adolentur: hoc est ἱερεύεσθαι. idem hoc locum habet in festis diebus, epulis festis ac sollennibus paratis. Tum vero posteris aetatibus in festis diebus victima caeditur diis, et ex ea partes seruantur epulis: tum ἱερεύεσθαι alio modo eadem tamen in re, dicitur. Pro ἱέρευτο Lips. ἱερεῦτο.

127. χειρί τέ μιν κατέρεξε. Bentl. em. κατέρεζε vt cum ὀνόμαζε conueniat.

128. τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος — μέχρις οὗ. „τέο. τίνος, versu adscripto Apollon. Lex. et Hesych. Atqui iam B, 225 hoc vidimus: Ἀτρεΐδη, τέο δ' αὖτ' — Versus cum hemistichio est quoque ap. Stobaeum Serm. CXXIII. p. 616.

129. σὴν ἔδεαι κραδίην. Pythagoreum illud, μὴ ἐσθίειν τὴν καρδίαν, quo vetamur animum moerore conficere, hinc ductum esse volunt veteres: Sch. A. B. V. M. Eustath. quod καταθυμοβορῆσαι est in Vita Homeri Plutarchea §. 19. Vidimus tamen iam Z, 202 ὃν θυμὸν κατέδων. vbi nil monuere.

μεμνημένος οὔτε τι σίτου. emendatum a Wolfio ex ed. Rom. et Harlei. (nam οὔτε τι in eo est, non οὔτε τε) a Clarkio adscriptis; accedunt codd. Townl. Vrat. A. Mosc. 2. recte. nam οὔτε — οὔτε se excipiunt. Vulg. erat οὐδέ τι. quod miror etiam e Veneto expressum esse. In Schol Vict. est οὔτ' ἔτι σίτου. διὰ τὸ λισσόμενοι δαι-κνῆσαι· ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων. T, 304.

130. 1. 2. — „ἀθετοῦνται. quod indecorum eſt matre, filio praecipere, bonam rem eſſe ad exhilarandum ſe, γυναικί περ ἐν φιλότητι μίσγεσθαι; tum quod minime hoc eſt proficuum pugnantibus, quibus opus eſt viribus; ἄκαιρον quoque, mortis mentionem iniicere; (Eadem fere Euſtath. habet, vbi ait ἀθετοῦσι τούτους τοὺς στίχους οἱ παλαιοὶ ſqq.) illatos eſſe verſus ab eo qui ſententiam ſuſpenſam eſſe cenſebat poſt οὐδέ τι σίτου. Verba ſunt: διεσκεύακε δέ τις αὐτοὺς, οἰηθεὶς ἀποκρέμασθαι· οὐδέ τι σίτου. πλῆρες δέ ἐστι· σὴν ἔδεαι κραδίην, οὐδὲ τὸ τυχὸν σίτου μεμνημένος. Vides hic voc. διασκευάζειν non adhibitum de iis quos Iliadem compilaſſe ſuſpicari poſſis; ſed διασκευάζειν eſt concinnare, interpolando; interpolare. Schol. Vict. haec ita extulit: ἀγαθὸν δέ, ἀθετεῖται. ἀνοικεῖος γὰρ ἥρωϊ καὶ θεᾷ. ἴσως διὰ τὸ πολλοὺς ἀντὶ αὐτοῦ κτήσασθαι ἐκγόνους. (mira ratio: vt Thetis haberet progeniem ex eo, quae eius deſiderium expleret) ἢ τάχα ὑποκλέπτουσα αὐτὸν τοῦ πένθους ταῦτά φησι· συγκοιμᾶται σὺν Βρισηΐδι μετὰ ταῦτα. (inf. 675. 6. vides vero parentem bonis monitis Achillem!)

Quod autem ad criticam attinet, recte illa ſe habet, ſi ἀθετεῖσθαι eſt, improbare. At vero Homerica aetate non indignum praeceptum videri potuit exhilarandi ſe amplexu feminae; altera ratio eſt inepta; tertia autem probabilitatem facit dubitationi. Nam hac via maxime graſſati ſunt rhapſodi, vt explerent ſententias quas pendere putarent: quod tamen antiquo parum polito ſermoni tribuendum erat. Nam antiquiores verſus, nec libris ſcriptis ſerius illatos, fuiſſe haud dubito; nam Ariſtoteles eos reſpicere videtur Ethic. III, 13 πᾶς γὰρ ἐπιθυμεῖ, ὅταν ἐνδεὴς ᾖ, ξηρᾶς ἢ ὑγρᾶς τροφῆς, ὁτὲ δ' ἀμφοῖν. καὶ εὐνῆς, φησιν Ὅμηρος, ὁ νέος καὶ ἀκμάζων. Nec erubuit ſimile monitum dare alumno Achilli Chiron ap. Horat. Epod. XIII extr. *nobilis vt grandi cecinit Centaurus alumno etc. illic omne malum vino cantuque levato, deformis aegrimoniae dulcibus alloquiis;* poeta

cyclico, qui h. l. ante oculos habuit, forte praeeunte, vt doctiss. editor quoque censet.

Bentleius eiecerat verba: ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι μίσγεσθ' vt iungerentur: οὔτ' εὐνῆς, οὐ γάρ δηρὸν βέῃ. Alio modo excusat Dionys. Hal. Art. rhet. 9, 4. quod reuocando in animum Briseidis amorem; faciliorem eum reddere voluerit Thetis ad persuadendum id, quod mox memorat, vt corpus Hectoris redderet. At Plutarch. de aud. poet. p. 33 A. flagitiose dictum seuere notat.

ἀγαθὸν δέ. In Vrat. A. καλὸν δέ.

131. οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ. vox antiqua βέω, βῶ, βῆμι, incedo, et viuo, vidimus iam Z, 113. O, 194. Π, 852. X, 431. v. inpr. ad Π, 852. 3. qui duo versus h. l. repetuntur, in 131. 132.

133. ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα. docet ὦκα adiectum τὸ ξυνιέναι h. l. non esse simpl. auribus et mente percipere, sed parere simul et obsequi.

Διός δέ τοι ἄγγελος εἶμι; variat in codd. εἰμί.

134. θεοὺς, ἓε δ' ἔξοχα πάντων. — „quod dixit ἓε pro ἑαυτόν." Sic et Apollon. Lex. cum versu. Porro Schol. A. Callistratus et Aristarchus adspirant et acuunt ἕε, vt ἐμέ" hoc quoque Schol. B. V. M. Scripserunt ergo alii sine aspero, ἐε. apud Etymol. est ἓε. ex analogia p. 317, 49. Hesychii glossa ἓε δὲ, ἑαυτὸν δὲ, ad h. v. spectat, non ad vs. 113. vbi ἐμὲ δ' est. Ceterum haec iam vidimus ad Y, 171 ἓε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι. Praua est opinatio Eustathii, posse quoque bis positum esse ἆ ἆ, quod esset eiulantis.

138. τὴν δ' ἀπαμειβόμενος. Schol. Vict. τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας. ὡς δυσχεραίνων ἐπὶ τῇ ἀποδόσει.

139. τῇ δ' εἴη, ὅς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· τῇ εἴη ὅς δῶρα φέρει. Schol. B. V. M. τῇδε ἀντὶ τοῦ ἐνθάδε. addit Schol. Vict. ὡς· τῇδε γὰρ ὕβρισαν. P, 512. τῇ δ' εἴη Lips. vnus Vindob. τῆδ' sine iota Flor. Eustath. Rom.

εἴη. ἀντὶ τοῦ παραγένοιτο. Schol. B. V. M. Euſtath. (addit Vict. ἀντὶ τοῦ ἴοι.) ex εἶμι πορεύομαι. ὁ δὲ Ζώπυρος ἀντὶ τοῦ, ἔστω. vtrumque in Schol. br.

νεκρὸν ἄγοιτο. lectio haec, quam codd. agnoſcunt, a Stephano adoptata ex ed. Rom. in ceteris erat ἄροιτο. Erneſti monet tirones de diſcrimine inter ἄγεσθαι et ἄγειν, „hic eſt ſermo de eo qui redimit et accipit, mox vſ. 151 de miniſtro, qui quod eſt alterius, abducit νεκρὸν ἄγοι. recte. nec tamen vbique ac ſemper haec tam religioſe obſeruantur.

140. εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ 'Ολύμπιος αὐτὸς ἀνώγει. „εἰ δὴ, ſi reuera, vt dixiſti.“ Clarke. Schol. Vict. αὐτός φησιν· (ſc. Achilles) ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. A, 218. πρόφρονι θυμῷ, animo in id nitente; fixum id animo habens. vt πρόφρων Θ, 23.

141. ὡς οἵγ' ἐν νηῶν ἀγύρει. ⟝ „quod ἐν νηῶν ἀγύρει hic (etiam ſupra Π, 661 κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει) idem eſt, quod alibi ἐν ἀγῶνι νεῶν.“ Sic O, 428. Schol. A. V. br. Euſtath.

143. εἰς Ἴλιον ἱρήν. ⟝ quod ἡ Ἴλιος eſt. Saepe monitum.

144. βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα. ⟝ quod ταχεῖα pro ταχέως. vt O, 158 et iam Θ, 399.

145. Ἴλιον εἴσω. ⟝ „ὅτι τοπικῶς ἀντὶ τῆς προθέσεως. θέλει γὰρ εἰπεῖν· εἰς Ἴλιον.“ Schol. A. iubet autem Iupiter Irim ferre mandata ad Priamum, vt ille ſe accingat ad redimendum corpus, ἰέναι ἐπὶ νῆας ὥστε λύσασθαι.

147. τά κε θυμὸν ἰήνῃ. διαχέῃ. χαρῆναι ποιήσῃ. Schol. br. Iam 119 hic verſus legebatur.

148. οἶον, μηδέ τις ἄλλος. Schol. A. οἶον. οὕτως διὰ τοῦ ν. οἶον (hoc corr. οἶον.) Sic etiam Schol. Vict. οἶον δὲ γραπτέον, οὐχ οἶος. male aſperate. Infra 177 repetuntur verba. ne magno comitatu adiret caſtra Priamus, facile ſuadere potuit prudentia, ne ab hoſtibus deprehenderetur ante ſupplicationem factam.

149. κῆρυξ τίς οἱ ἕποιτο γεραίτερος. vox iam lecta I, 60. Schol. Vict. tamen: γεραίτερος ὡς δικαιότερος, παλαιότερος, οὕτως γεραιότερος, καὶ κατὰ συγκοπὴν, γεραίτερος. ὡς· θεραίτεραί εἰσι κέλευθοι. leg. περαίτεραι ap. Pindar. Ol. VIII, 82. κῆρυξ τις. Barnes edidit κῆρύξ τίς οἱ. de quo Clarke egit ad B, 267.

ὅς κ' ἰθύνοι. Eustath. ἰθύνῃ. sicque vn. Vindob. ed. Rom. ἰθύνειεν. vnde Barnes: ἰθύνει'. Msf. Lipf. Harl. Vrat. A. vn. Vindob. ἰθύνει, forte pro ἰθύνοι'. At inf. 168 consentiunt omnes in ἰθύνοι.

150. ἠδὲ καὶ αὖτις. Schol. A. „γρ. ἤ κε." Townl. ἤ κε καί. et iterum 179. in aliis scriptum ἠδέ κεν. αὖθις Lipf. et alii, ex more.

151. νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ. ἡ „quod νεκρὸν, ὃν ἔκτανε pro ὃν κτείνας νεκρὸν ἐποίησεν. ὡς ἐπὶ τοῦ (sup. E, 795) ἕλκος ἀναψύχοντα τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῷ." Sch. A. V.

152. μηδέ τι τάρβος Schol. Vict. ἐν ἐπιτάσει· οὐχ ὅτι θάνατος, ἀλλὰ μηδὲ τάρβος.

153. τοῖον γάρ οἱ πομπὸν — color orationis idem qui O, 254 θάρσει νῦν, τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων etc.

154. ὅς ἄξει εἵως κεν. Schol. Vict. ἕως τοπικῶς. χρονικῶς δέ· ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινεν. αἰτιωδῶς δέ· ἕως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην Od. Δ, 800 (vbi nunc leg. εἵως.) Prauo studio Barnes interposuerat σφ'. ὅς σφ' ἄξει.

156. οὔτ' αὐτὸς κτενέει. nusquam legitur κτανέεις. vt variabat X, 25 lectio. Pro ἐρύξει vn. Vindob. ἐρύξοι.

157. οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος. Obseruant veteres in Schol. B. V. M. tres fontes peccatorum hic memorari, δι' ἀσυνεσίαν, ἢ ἀκόντως, ἢ ἑκουσίως.

ἄσκοπος h. l. et inf. 186. notatum Apollonio Lex. ἀνόητος. τὸ δέον μὴ νοῶν, σκοπῶν. et eundem in sensum Schol. ἄσκοπος, μὴ προορῶν τὸ συμφέρον. Etiam Hesych. ἀνόητος, ἀπροόρατος. alterum hoc spectat ad vsum Tragicorum vt ap. Sophocl. Ai. 21 et al.

οὔτ' ἀλιτήμων. Apollon. et Hesych. ἁμαρτωλὸς reddunt. Melius Schol. ὁ ἑκουσίως ἀδικῶν. Addunt perpe-

ram: ὃ δηλοῖ τὸν ἀλιτάνευτον. Nimis argute additur: ἀπολογεῖται ὑπὲρ Ἀχιλλέως, δι' ἃ εἶπεν Ἀπόλλων· ᾧ τ' οὔτ' ἂρ φρένες ἐναίσιμοι, (ſup. 40.) ἔμπεδοι, οὔτε νόημα.

158. ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός. ἐνδυκέως. ἐπιμελῶς. ἢ, διόλου (Sch. V. διηνεκῶς) καὶ ἐντελῶς Sch. B. V. M.

160. Ἶξεν δ' ἐς Πριάμοιο. Schol. Vict. „ὅμοιόν ἐστι τῷ' ἐς διδασκάλου.“ Miror talia moneri in extrema rhapsodia. κίχεν δ' vn. Vindob. τ' nec male.

161. παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι. Ven. vna voce ἀμφικαθήμενοι, vt et Vrat. b. ἄμφι corrigere iubet Erneſti ex Vrat. A. recte, atqui nec neceſſe eſt, nec ſequutus id erat aliis locis.

ἔνδοθεν αὐλῆς. monent de αὐλῇ Clarke et Erneſti. Meliora conſtabunt ex Odyſſea v. c. P, 266 et al. Eſt locus ante aedes ſubdiualis et ſeptus; vnde idem τὸ ἕρκος. Remittit ad Perizon. ad Aelian. V. H. III, 4. Actum iam de his ſup. ad VI, 242. To. V. p. 240.

163. ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος. „quod ἐντυπὰς ἐν ἴσῳ τῷ ἐντυπαδίῳ· (non ἐν τυπαδίῳ. eſt enim ὁ καὶ ἡ ἐντυπάδιος. Apud Heſych. eſt ἐντυπάδια pro adverbio) ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου τὸν τοῦ σώματος τύπον φαίνεσθαι, arte admoto corpori pallio et adſtricte circumvoluto. Iisdem aut ſimilibus verbis reddunt alii in Schol. B. V. M. br. (in quibus nihil eſt mutandum cum Erneſtio; ſcribendum tantum ἐντετυπωμένοι ἱματίοις. non ἐν τ.) Apollon. Lex. qui notat quoque eſſe τῶν ἅπαξ εἰρημένων, Heſych. Suidas, Euſtath. Conuenit ἐντυπὰς cum ἐντυπωδῶς, ὥστε τετυπῶσθαι τὸ σῶμα. Eodem modo adhibuit Apollon. I, 264 πατὴρ ὀλοῷ ὑπὸ γήραϊ ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοάασκεν· item II, 863. 864 et ἐντυπὰς ἐν κονίῃσι corpore in puluere expreſſo Quintus V, 528. Fallitur Ienſius, qui vocem cenſebat male vulgo accipi; eſſe enim ἐντυπὰς dictum de eo, qui veſte obuolutus pectus ſibi prae luctu pulſat. Recte vero obſeruat Schol. Vict. habere haec aliquid quod affectum moueat: ſenem videre tali habitu. θεῖον (leg.

οἰκεῖον) ἡρωϊκῆς σεμνότητος τὸ πένθος. Idem Schol. Vict. „ἐντυπὰς. τινὲς γράφουσιν ἡ χλαίνῃ. καὶ ἄμεινον." vix bene. vt adiectiuum ſit ἐντυπὰς ἡ χλαίνῃ. Cenſet idem didiciſſe hinc Timanthem obnubere Agamemnonem adſtantem mactationi filiae: ἐντεῦθεν ὁ Σικυώνιος γραφεὺς μαθητευθεὶς, τῆς ἐν Αὐλίδι Ἰφιγενείας γράφων τὴν σφαγὴν, ἐκάλυψε τὸν Ἀγαμέμνονα. Ex antiquioribus haec Euſtathius quoque appoſuit.

164. ἀμφὶ δὲ πολλὴ κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος. — „quod τοῖο γέροντος eſt τοιούτου θαυμαστικῶς. (ſic quoque Schol. B. V. M.) nec quod gloſſographi tradunt, eſt, ἀγαθοῦ" Schol. A. At non tradunt id ad h. l. ſed ad Od. Δ, 206 τοίου γὰρ καὶ πατρὸς, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις. ibi enim ἀγαθοῦ interpretati ſunt, vt diſco ex Euſtath. p. 1492, 8. quidni tamen ſit ſimpliciter pro τούτου, vt ſaepe τοῦ, τοῖο, pro τούτου, αὐτοῦ, ἐκείνου. vt ſtatim A, 380. 493. Sicque alii ap. Schol. B. At Euſtathius pro τοῦ γέροντος dictum putabat; at articulum Homerica reſpuunt. Congruit tamen verſus I, 465 πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος. iſtius ſenis? Λ, 322 ἀντίθεον θεράποντα Μολίονα τοῖο ἄνακτος. et hoc libro inf. 577 ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα τοῖο γέροντος. Etiam Od. Δ, 410 πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος. vbi aperte eſt, ἐκείνου τοῦ. Φ, 258 νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο. Ω, 386 ἦλθ' ὁ γέρων (f. ἦλθε γέρων) Δολίων, σὺν δ' υἱεῖς τοῖο γέροντος.

κεφαλήν τε καὶ αὐχένα. Townl. quod et ipſum bene ſe habet ad ἀμφί.

κόπρος. Schol. A. ſtigmen eſſe appoſitam: „καὶ, ὅτι κόπρος, τὰ κόπρια." Schol. Vict. Ἀρίσταρχος, σποδὸς (per cinerem reddebat v. Obſſ. ad X, 414.) τινὲς δὲ, κόπρια. αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. (Ω, 640. et iam ſup. X, 414 κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.) σημαίνει δὲ καὶ τὴν βούσια leg. βούστασιν. Schol. B. ait κόπρον tria ſignificare, τὸν κῆπον, ὡς καὶ ἡμεῖς. „δμῶες ἀνάγκῃ τέμενος μέγα κοπρίσσαντο" Od. P, 299 nunc le-

gitur κοπρήσοντες.) καὶ τὴν τῶν βοῶν στάσιν (Il. Σ, 575) καὶ τὴν κόνιν ὡς ἐνταῦθα. Etiam per κόνιν Schol. br.

165. τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσιν. καταμήσατο Schol. B. M. ἀθρόως ἐπεσπάσατο. ὡς τὸ· „ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο" frondes et folia Vlysses Od. E, 482. tropo noto a colligendis spicis. Iam κατεμήσατο codd. etiam meliores, Cant. Mori. Vrat. d. ipse Venetus et Schol. br. tum edd. excepta Romana e qua mutavit Barnes; ipse Apollon. Lex. κατεμήσατο. κατηντλήσατο. At Hesych. καταμήσατο, ἐπεσώρευσεν. ἐπεσπάσατο. ἀμᾶν, ἀμὴ, ἄμητος, iam lecta fuere Λ, 67. Τ, 223. Laudatur de voce praeter Suidam ex eoque Iosephum ab Ernestio, Doruill. ad Charit. p. 365. et Bos Animaduerss. p. 92. Vox ipsa et eius significatus huic loco satis conueniens, nihil habet quod alios euoluere cogat; verum prosodia vocis scrupulum iniicit. ἀμᾶν cum deductis habet priorem longam; Σ, 551 λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Τ, 223 ἄμητος δ' ὀλίγιστος. Λ, 67 οἱ δ' ὥς τ' ἀμητῆρες. Od. Φ, 301 ῥῖνας τ' ἀμήσαντες. At h. l. καταμήσατο. nunc multo magis haereo in varietate lectionis κατεμήσατο. Video enim duci eam posse a μᾶσθαι, appetere, καταμᾶσθαι, apprehendere, κατεμήσατο κόπρον χερσὶ recte adeo procedit; et est hactenus pro veriore lectione habendum. Iam vero loca laudare licet, in quibus syllaba corripitur. Od. I, 247 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε. possis facile mutare ἐν ταλάροις ἀμησάμενος. E, 482 ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσι. potuit et hic scriptum esse εὐνὴν ἀμήσατο. Et quod me prorsus fugerat Γ, 359 et H, 253 ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα. quod esse potuit παρὰ λαπάρην ἄμησε χιτῶνα. Liceret ita et h. l. corrigere κυλινδόμενος ἀμήσατο χερσὶν ἑῇσιν. Ita vero, inquis, sequenda erit altera lectio κατεμήσατο a μᾶσθαι quam dixi. Enimuero obstat hoc, quod Homerus aoristum a μᾶσθαι adhibet μάσασθαι, μασάμενος et μασσάμενος. ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη Od. N, 429. De ἐσεμάσσατο v. disputata ad Υ, 425. P, 564. Si alios poetas inspexeris, producitur modo prior

ſyllaba in ἀμάω, modo corripitur in Apollonio VII, 1183 et 1305 et al. In Callimacho corripitur. In ipſo poeta dorico producitur et corripitur: X, 17 et XI, 73. At in Heſiodo non niſi producta occurrit.

Poſt omnia haec audiamus Schol. Vict. καταμήσατο. ἄθερ (ἀθρόως) ἐπεσπάσατο. ὅθεν καὶ ἄμητος. καὶ· ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσι. τὸ δὲ ἀμητὴρ, διὰ μακροῦ τοῦ ᾱ. (ſup. Λ, 67) καὶ λειμῶνοσε (λειμωνόθεν) ἀμήσαντες (inf. 451) " τέκνον, μή σύ γε μητρὸς ἀπ' ἀνθερεῶνος ἀμήσῃς" Εὐφορίων. docere vult priore ſyllaba correpta quoque occurrere.

Reſtat vt ſtatuam: ἀμᾷν natura habere priorem brevem, eamque produci duplicata conſona, ita vt more in aliis recepto ſcribendum eſſet ἄμμητος δ' ὀλίγιστος. λειμωνόθεν ἀμμήσαντες. vt adeo recte ſe habeat καταμήσατο ſyllaba correpta.

χερσὶν ἑῇσιν. Schol. A. „γρ. χερσὶ φίλῃσιν" vt eſt in loco Od. E, 482.

166. ὠδύροντο. Barnes: „ γρ. ὠδύραντο.

168. χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο. κεῖντο. τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ κεκαυμένοι ἦσαν. Schol. B. V. M. putarunt ii, eſſe pro κήαντο, quod et κείατο ſcribi vidimus I, 88. at hoc ſignificatu actiuo; nec κέατο.

170. τυτθὸν φθεγξαμένη. πρὸς τὸ μὴ ἐκπλῆξαι τὸν γέροντα Sch. B. V. M. τὸν δὲ τρ. vn. Vindob. ἐν δέ.

171. μηδέ τι τάρβει. vn. Vindob. τάρβοις.

172. οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω. ⟝ „ὅτι ὀσσομένη, ἀπὸ τῶν ὄσσων προορωμένη" Schol. A. προλέγουσα Schol. br. Schol. B. προορωμένη. οἱ δὲ, προαγγέλλουσα haud dubie melius; ab ὄσσα, vox diuinitus allapſa. Conſentit Schol. Vict. παρὰ τὴν ὄσσαν, ἣν ἀεὶ ἐπὶ θείας φωνῆς λέγει. v. ad B, 93. et ad A, 105 vbi ὄσσομαι eſt ominor nec abludit Od. A, 115 augurans animo patrem reducem. Hoc loco expedita eſt notio vi oppoſiti: non mala nuntians, ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα, ergo et, bona nuntiatura. Porphyr. Qu. Hom. 16. οὐ κακὸν κληδονιζομένη.

In seqq. repetuntur supra dicta: versus quidem 173. 4. lecti iam B, 26. 27. et 63. 64. et 176—187. sup. 147—157.

τόδε pro ἐνταῦθα Sch. A. Eustath. vt iam vidimus, pro εἰς τόδε.

173. ἀγαθὰ φρονέουσα. de quo modo dictum. *benevola in te.* At Sch. B. V. M. φρονῆσαί σε ποιοῦσα ἀγαθά.

174. ὅς σευ, ἄνευθεν ἐὼν, μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει. (※) „quod versus hic recte legitur, non autem recte a Somno ad Agamemnonem" (Jl. B, 27. vbi v. Obss.) Sch. A. et Vict.

ἄνωθεν Vrat. d.

175. λύσασθαί σε κέλευσεν Ven. Lips. Cant. Sch. A. „γρ. καί, σ' ἐκέλευσε." vt vulgo lectum et editum. σ' ἐκέλευεν Townl. Vrat. d.

λύσεσθαι Vrat. A.

177. οἶος vt cum ἴτω iungatur Flor. Ald. 2. cum melior lectio iam esset in Ald. 1. quam Romana firmauit; vt et sup. 148 nonnulli olim.

178. ὅς κεν ἰθύνοι. aberrat Ald. 2. cum Vrat. d.

179. ἅμαξα et h. l. passim contra vsum Homericum; item inf. 189. 263. de ψιλώσει prioris in ἄμαξα v. dicta sup. ad H, 426. M, 448. Schol. Vict. notat, quod iam sup. 150 moneri poterat, ἄμαξαν ἡμιονείην h. l. esse, quae inf. 324 ἀπήνη.

ἤ κε καὶ αὖτις Townl. vt 150.

180. νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ. ⊱ „quod νεκρὸν, ὃν ἔκτανε." Vidimus iam 151.

181. μηδέ τι τάρβος Vrat. A. τάρβει. vt erat 171.

183. ὅς σ' ἄξει. Suspicari licet et hic σ' insertum esse, et fuisse ὃς ἄξει, vt erat sup. 154.

εἵως κεν ἄγαν 'Αχιλῆϊ πελάσσῃ. πελάσσει Vrat. d. vn. Vindob. εἵως μέν.

184. ἐπεὶ ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην. ⊱ „quod ἔσω κλισίην pro εἰς κλισίην." Iam 155 lectum, et sup. 145 monitum.

189. ἅμαξαν εὔτροχον ἡμιονείην. Vrat. A. ἡμιονίην.

190. ὁπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς. iubet adornare, εὐτρεπίσαι, πείρινθα, quod nunc primum occurrit, et inf. 267. et Od. O, 131. πείρινς, (quae et πείρινθος et πείρινθα,) vox accurate a grammaticis illustrata. Doctum est Scholion B. V. M. sufficit notare ex Schol. A. esse τὸ πλινθίον τὸ ἐπάνω τῶν ἁμαξῶν τιθέμενον. (quod in curribus et δίφρος. quod impositum est axi et rotis) Vide praeterea Schol. br. Apollon. Lex. Hesych. Etymol. Suidam. Eustath. Schol. ad Od. Z, 70. vbi est ὑπερτερίῃ. vnde patet esse ἡ πείρινς. occurrit quoque in Apollon. Arg. III, 872. Compara Polluc. I, 144. vbi de partibus currus agitur: τὸ δὲ ὅλον ἐπίθεμα καλεῖται, ὑπερτερία. facta erat ex viminibus (*Wagenkorb*) idem Xenophonti κάνναθρον, vel κάναθρον, ἀπὸ τῆς κάννης, quae est ἡ ψίαθος, iuncus. v. Hesych. in κάνναθρον. Locus est in Agesil. 8, 7. vbi v. Intp.

ἐπ' αὐτῆς Barocc. ἀπ' αὐτῆς.

191. αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα. κατεβήσετο nunc constanter legitur, etiam in Ven. in Vict. tamen κατεβήσατο, κατέβαινεν. At Lipf. et Vrat. A. κατεδύσατο. Lectus hic versus iam Z, 288. item Od. O, 199.

κηώεντα. ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο. ἢ εὐώδη, διὰ τὴν κέδρον. Schol. Vict. similiter Schol. B. et Mosc. priorem acceptionem ductam puta a κεῖσθαι. Verior est altera ἀπὸ τοῦ κῆαι, καίειν, ab accensis odoribus, odoris herbis, θυμιάμασι. tum omnino κηῶεν — εὔοδμον. τεθυμιαμένον vt Hesych. et Schol. br. τεθυμιωμένον, εὐώδη. Ex cedro facta erant conclauia cum arcis seu cistis ad auertendas blattas et tineas: v. Nota ad Z, 288.

192. κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει. γλήνεα hoc vno loco occurrunt; mox ab aliis frequentata, vt ab Arato, ab Apollon. IV, 429 vbi Schol. γλήνεσι, ποικίλμασι, de peplo. Proprie sunt τὰ κοροκόσμια, puellarum ornamenta, vt Schol. B. Apollon. Lex. Schol. br. et Etymol. Ad vestes reuocauit Porphyr. Qu. Hom.

9. nostro tamen loco omnino sunt res pretiosae, ἀξιοθέατα omnino ἀγάλματα; vt reddit quoque Ernesti. Apud Eleos simpliciter χρήματα hac voce esse declarata, afferunt Schol. br. B. Eustath. inprimis Hesych. c. not. quem locum, si modo emendatione egebat, emendauit nuper Wakefield ad Ionem p. 25. Apud Eustath. πολλὰ ἐχώρει κειμήλια γλήνης ἄξια Apollon. in τρίγληνα p. 656. τὰ θέας ἄξια. quandoquidem a γλήνη, pupula oculi, κόρη, vox ducitur.

Accessit in Schol. Vict. et Mosc. Scholion hoc: γλήνεα, πολλῆς θέας ἄξια καὶ κόσμια. — γλήνη δὲ παρὰ τὸ γλαμυρὸν ὅ ἐστιν δίυγρον. ὅθεν Ἀρχέδημος ὁ γλάμων. καὶ παροιμία, ἐν τυφλῶν πόλει γλάμυρος βασιλεύει. ἢ ἀπὸ μέρους εἴρηκε. γλήνην γὰρ κυρίως τὰ ἀκροκόσμια λέγουσι. leg. κοροκόσμια. Inutilis doctrinae ostentatio, cum etymologia inepta. Parum conueniunt γλήνη, pupula oculi, et γλήμη, eadem quae λήμη, gramia, lippitudo. vnde γλάμων lippus, et γλαμυρός. Archedemus ὁ γλάμων leguntur in Schol. ad Aristoph. Ran. 596. add. Eccles. 254. 398. vnde transtulit Suidas in γλάμων, et hinc cum aliis H. Stephanus in voc. γλάμων.

κεχάνδει Aristarchea lectio. in aliis κέχανδε. quod et in Hesych. est: κέχανδε, χωρεῖ. In Hark. Mosc. 2. κεχάνδη. Vocem κέχανδα pro κέχαδα, a χάζω iam vidimus: τέσσαρα μέτρα κεχανδότα lebetem Ψ, 268. χάζοντα. Apollon. Lex. πολλ' ἐκεχάνδει, cum Hesych. ἐκεχάνδει, ἐκεχωρήκει, ad h. v. spectant. Massiliensis tamen legerat: πολλὰ κεκεύθει. Schol. A. vnde emendabis Schol. Vict. κεχάνδει. οὕτως Ἀρίσταρχος. ἔνιοι γράφουσι· κελεύθει.

193. ἐς δ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο Schol. B. et V. τὸ ἑξῆς· ἐπεκαλέσσατο. nec tamen legere potuit aliter quam ἐς.

194. δαιμονίη. vertitur: infelix. Et Clarke e Camerario: „habet haec vox apud Homerum semper aliquam increpationis significationem, sed non semper acerbam.“ Enimuero est simpliciter compellationis formula *o bona.* v. ad A, 561. Ceterum a grammaticis obseruatur, quam

accommodate et probabiliter haec vxoris consultatio a marito facta sit. Debebant addere: quam frequentatum hoc ingeniis hominum sit, vt consultent alios de iis, quae iam animo decreta habent, ideoque consiliis, vel melioribus, haud parent, idque iam ab initio constitutum apud se habent se decreta sua exsequi velle.

197. τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι. „τὸ εἶναι hic redundat, vt ἔχειν alibi“ Ernesti. Sane subticescimus talia plerumque, nec tamen sunt prorsus otiosa. Est enim qualis res haec tibi esse videtur, εἰπέ μοι, τί τοι τόδε εἶναι εἴδεται.

198. θυμὸς ἀνώγει. „Ἀρίσταρχος ἄνωγεν, ἔξω τοῦ ι“ Schol. A. f. ἄνωγε. Variabat lectio sic et alibi. Pro αὐτόν γε erat αὐτὸς ed. Steph. vitium.

199. ἔσω στρατὸν ἀντὶ τοῦ εἰς notant omnes vt 145. 184.

200. κώκυσε δὲ γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ. κώλυσεν error Barocc. Mori. ἀνήρετο μύθῳ Aristarchus. Schol. A. Vict.

201. πῇ τοι φρένες οἴχονθ' Ionice. Mosc. 2. ᾤχοντ'.

201. 202. ᾗς τὸ πάρος περ ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους. Schol. Vict. ἀφ' ἧς πρώην. ᾗ τὰ πάρος περ edd. Basil. quae tamen ex Aldd. sunt expressae, iam inde ab a. 1535. ἔκλε', ἔκλεο, ἐδεδόξασο. Schol. B. κλέομαι Od. N, 299 ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσι.

Ascalonita ἐκλέ' in vltima acuebat, esse enim pro ἐκλέου ex ἐκλέεο. at aiunt Schol. A. B. fieri ex eo per syncopen ἔκλεο, ἔκλε'.

Simplicior vero ratio est, censeo, haec: fuit antiqua forma κλῶ. κλόμι. κλόμαι. vnde ducta sunt κέκλομαι, ἐκέκλετο. ergo a κλόμαι, ἐκλόμην, ἔκλεο. In Cant. ἔκλευ. bene et hoc, vt tot alia. Barnes comparat ἔπλευ 219. εὔχευ 290. Lips. et vn. Vindob. ἔκλετ' perperam. Vrat. A. ἔκλυ', quod ferri posset.

204. ὅς τοι. Cant. ὅς τις.

205. υἱέας ἐξενάριξε; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ. — „quod huic subiunxerant alium versum:“ ἀθάνατοι ποίησαν Ὀ-

λύματα δώματ' ἔχοντες. „Sch. A. at Schol. Vict." ἀθάνατοι ποίησαν, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι." Pergit Schol. A. πλείων δέ ἐστιν ἔμφασις, μὴ προςκειμένου αὐτοῦ." Recte. Verſus eſt tam ieiunus, vt non intelligam, quomodo ferri potuerit.

ἐξενάριξε. Schol. Vict. „τινὲς, ἐξήνεξε, τῆς ἀρχῆς ἐξέβαλεν." abſurda lectio, et corrupta. debuit eſſe ἐξήνησε. fuit enim tale verbum. Ap. Heſych. ἐξηνήσαμεν. ἐξεβάλομεν. orta lectio, vt ſuſpicor, ex adſcripta gloſſa: ἐξήνυσε. interemit, ab ἐξανύω.

206. εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐςόψεται ὀφθαλμοῖσιν ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὔ σ' ἐλεήσει, οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. apodoſis eſt: οὔ σ' ἐλεήσει. At veteres argutantur. Sch. A. vult iungi εἰ γάρ σ' αἱρήσει, οὔ σ' ἐλεήσει. reliqua in medio eſſe interpoſita. Sch. B. V. M. ἀντιστρόφως eſſe poſita: εἰ γάρ σ' ἐςόψεται, καὶ αἱρήσει, ἀντὶ τοῦ· εἰ μόνον θεάσεται, εὐθὺς ἀναιρήσει. Scilicet haeſerunt in voc. αἱρήσει, ante ἐςόψεται poſito, quod acceperunt pro necare, ἀναιρεῖν; tum ſane non conueniebat, *ſi te necauerit et viderit;* cum debeat eſſe, vt monuit iam Ern. *deprehendere.* Nec tamen diffitendum, etiam hunc verbi vſum eſſe nouatum in extremo hoc libro; alias vbique eſt prehendere, capere, potiri, vt de equis P, 488 τὼ μὲν ἐελποίμην αἱρησέμεν. At nunc eſt oculis cognoſcere. Niſi dixeris permutatas eſſe ſedes verborum, cum deberet eſſe: εἰ γὰρ ἐςόψεταί σε καὶ αἱρήσει σε. *et te comprehenderit.* Et hoc Euſtath. quoque amplexus eſt. ἐςόψεαι Vrat. A. nullo cum fructu.

207. ἀνὴρ ὅδε, οὔ. infeſtus metro hiatus. Cui medeberis ſcribendo ἀνὴρ ὅδε σ' οὐκ ἐλεήσει. Bentl. ἀνὴρ, ὁ μὲν οὐ σ' ἐλεήσει. In edd. variat ὅδε et ὅγε. hoc erat in edd. ante Turneb. qui ex ed. Rom. ὅδε recepit. Etiam in codd. ὅγε, vt in Barocc. Townl. Vrat. A. d. Moſc. 2.

Schol. Vict. ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε. in medio interpoſita eſſe vult; „ταῦτα δὲ ἀπολύτως."

208. οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. ⊱ „quod ἀντὶ τοῦ· (οὐ) προςδέξεταί σε ὡς ἱκέτην. μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰών.

(X, 123) Schol. A. ſic et B. V. M. οὐδέ τις Lipſ. praue.

209. τῷ δ' ὥς ποθι — Schol. Vict. οὕτω που. μέμικται τούτοις λογισμὸς καὶ πάθος.

210. γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ ※ „quod verſus hic recte legitur, minus bene de Achille Υ, 128" vbi v. Obſſ. Plutarch. de Conſolat. p. 118. A. tamen verſum ex Υ laudare maluit, quam hunc ex Ω.

211. ἀργίποδας κύνας ἆσαι. ταχύποδας Schol. br. v. Σ, 283 cum 578.

212. ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ. non pro, παρ' ἀνδρός. ſed apud. in eius caſtris, tentorio. κρατερῷ, ἀποτόμῳ. σκληρῷ.

τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι. κατέχοιμι, εἰς τὸ ἐσθίειν. Schol. A.

De immanitate mulieris argutantur Schol. B. Euſtath. v. ſup. de Achille X, 346. 347. Forte tamen hinc ducta fabula de Hecubae rabie, eiusque figura in canem mutata.

Recitantur vſſ. a Galeno de Hippocr. et Plat. plac. III, 7. p. 128. et vſ. 212. 3. a Plutarcho de ſuperſtit. p. 170 C. vbi legitur ἔδοιμι.

213. ἐσθέμεναι προςφῦσα, nunc dentibus inhaereſcens, ἐνδακοῦσα. Spectat ad h. v. Heſych. προςελθοῦσα Schol. br. quod Barnes mutauit in προςενδακοῦσα. Voc. προςφὺς occurrit in Od. M, 433. Apollon. I, 1200.

τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ." ita retributio fiat, poena." Apollodorus et Calliſtratus legebant τότ' ἂν τιτά. vti eſt ἄτιτος ſup. Ξ, 484. Aſcalonita ἄντιτα accipiebat pro ἀντέκτιτα, (viciſſim punita, vt eſt ἀντέκτισις) Ita vero lenior eſt vulgo accepta ratio, vt ſit ἄντιτα pro ἀντίτιτα, ſyllaba media ſublata; hoc voluit quoque Schol. A. παραφυλακτέον δὲ, ὅτι καὶ συλλαβὴ λείπει, ἥ τη (corrige ἥ τι) τοῦ ἐντελοῦς ὄντος ἀντίτητα. (corrige ἀντίτιτα.) Nunc patet, in Heſychio ἄντιτα. ἀνέκτιστα, ἀντιτιμώρητα, eſſe legenda, ἀνέκτιτα. et iterum: τὰ ἀντίτιμα, ἀνέκτιτα. τὰ ἄποινα. Etiam Euſtath. ἄντιτα ἀντὶ τοῦ ἀντίποινα, ἀντιτιμώρητα, ἀντίσηκα τοῦ Ἕκτορος φόνου. καὶ

ἔστι χρήσιμον εἰς τὸ· τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι, N, 447. Sunt haec descripta ex antiquioribus, quae et habentur in Schol. B. V. M. addit Vict. λείπει τὸ ἄν. quod sane desideratur, si ἄντιτα iungitur.

214. ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα. Schol. A. et Vict. „οὕτως, οὔ ἑ. ἐπεὶ οὐκ αὐτόν. αἱ δὲ κοιναί· (addit Eustath. ἤγουν αἱ πλεῖσται ἐκδόσεις·) ἐπεὶ οὔ τι." hoc ex interpolatione, ignorato digammo, cum sit pro ου Ϝε, quare nec scribere ausi sunt οὐχ ἑ. v. ad A, 114. Contendi potest, acuendum esse οὔ ἕ.

κακιζόμενον. hoc vno loco obuium. ἀντὶ τοῦ ὡς δειλὸν καὶ ἄνανδρον. Schol. B. ἀποδειλιῶντα Schol. br. ad hoc idem spectare debet: ἐπεὶ οὐχ ὁ τυχὼν ἦν οὗτε γύννις. Schol. B. V. M. Iidem αὔξεται δὲ τὸ πάθος ἐπὶ τῷ ἀναξίως ὑβριζομένῳ. Adiecta a Vict. τοιαῦτα καὶ Πρίαμος ἐρεῖ πρὸς Ἀχιλλῆα, ἀλλὰ πεφεισμένως· „τὸν δὲ σὺ πρώην κτείνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης" infra 500.

215. ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωιάδων βαθυκόλπων. ἑσταότα. ⊱ „πρὸς τοὺς γράφοντας·" Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι, ὅτι ἐπὶ τῶν βαρβάρων τὸ ἐπίθετον. Spectat ad Zenodoteam lectionem B, 484 vbi v. Obss.

πρὸ Τρώων. χωρὶς τοῦ σ. „Schol. A. B. V. M. (non πρὸς Τρώων, vt ab aliis videtur lectum esse) comparant οἷον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι. Δ, 156 vbi, quod Scholia memorant πρὸς Τρώων, ad h. l. spectat. v. Obss. Et est πρὸς Τρώων in Lips. vn. Vindob. Vrat. d. Etiam Harlei. ἄλλως· πρὸς Τρώων. Eustathius: τὸ δὲ, πρὸ Τρώων, καὶ ἑξῆς, εἰ γράφεται πρὸς Τρώων, φέρεται γὰρ καὶ τοιαύτη γραφή, δηλοῖ τὸ ἔμπροσθεν. ὡς καὶ ἐν ἄλλοις.

216. οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς. Erit ἀλεωρὴ nunc ἔκφυξις. ἔκκλισις. euitandi hostis studium; aliter quam eadem vox erat vsurpata M, 57 et O, 533 de munimento aduersus hostem, non effugio. Schol. Vict. ἀλεωρῆς. φυλακῆς.

218. μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε. Lips. Cant. Vrat. A. κατερύκακε.

μηδέ μοι αὐτῇ Vrat. A. μηδέ τι. saltem deb. τοι.

219. ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλεν. Ita, ὄρνις ἐνὶ, excepto Mosc. 2. in quo ὄρνις ἐν, constanter vltima breui; quod repugnat grammaticae rationi; nam ὄρνις contractum ex ὄρνινς, et casus obliqui habent Iota productum. In Homericis de prosodia vocis iudicari nequit, quia vbique consona sequitur, aut in fine versus legitur; aut est in caesura, I, 323. nisi quod M, 218 est ὄρνις ἐπῆλθε, vbi tamen esse potuit ὄρνις ἦλθε. v. Obss. Post Homerum nulla est dubitatio: Sic Apollon. I, 304 μίμνε δόμοις, μήδ' ὄρνις ἀεικελίη πέλε νηΐ. vbi Schol. πάλιν τὸ Ὁμηρικόν. μηδέ μοι αὐτῇ ὄρνις ἀεικελίη, quasi et nostro loco ita legisset.

ὄρνις — κακὴ Harl. Mosc. 2.

220. εἰ μὲν γάρ τις — ἐκέλευεν. Vrat. d. vn. Vindob. ἐκέλευσεν.

221. ἢ οἳ μάντιες εἰσὶ θυοσκόοι ἢ ἱερῆες. Facile expectes h. l. dubitationem, sintne tres diuersi vatum ordines an duo; multo magis, si memineris similem ambiguitatem A, 62 ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα, ἢ καὶ ὀνειροπόλον. vbi vidimus, μάντιν et genericum esse nomen, et vero etiam de singulis partibus dici. Ex positu verborum h. l. videtur probabile, duo genera μάντεων h. l. memorari, θυοσκόους et ἱερῆας. hi postremi sunt extispices, illi ἐκ τοῦ θύους, h. e. ἐκ τῶν θυμιαμάτων, aut, si ex suffimentis nimis angusti fines artis constituti videantur, ἐκ τῶν θυομένων omnino vaticinantur; fere vt extispices et haruspices diuersos ordines constituerunt, etsi iidem fere habiti.

Iam videamus Schol. A. „καὶ ἐνταῦθα ἀξιοῦσί τινες διαστέλλειν μετὰ τὸ εἰσί. ὡς καὶ ἐν τῇ A ῥαψῳδίᾳ τὸ γένος (φησὶ) προειπὼν ἐπιφέρει τὸ εἶδος· ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν. pergit grammaticus nostro in loco sibi videri iungenda esse μάντιες θυοσκόοι, esse enim μάντεις θυτάς, qui et ἐμπυροσκόποι appellantur, etiam vulgo λιβανομάντεις. at ἱερεῖς, extispices. τὰ μὲν γὰρ θυμιάματα θύη καλεῖται, τὰ δὲ σπλάγχνα ἱερά, κοινὸν δέ ἐστι τὸ

μάντις. Sch. A: sic quoque B. V. M. Eusfath. Schol. br. cf. ad A, 62.

ἢ οἵ μάντιές εἰσι. „γρ. οἶοι. margo Stephani ex Eustathio. vn. Vindob. ἢ εἰ. μάντιες in Ionico poeta facile requires. sicque vbique legitur. intulit, quantum video, μάντεες Barnes, tacite; etsi verum est μάντεϊ legi N, 69. μάντεϊ εἰδόμενος, (vbi non dubito fuisse antiquitus μάντι. vt μήτι vidimus et similia.) et Ionicum haberi casus secundos in εος, vt ὄφεος, πόλεος. v. Gregor. de Dialect. p. 186. et pro vulgari haberi μάντις, μάντιος.

θυοσκόοι. Barocc. Mori. θυοσκόποι, ex interpretamento: κοέω, pro νοέω, τὰ θύη.

222. ψεῦδός κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον. ※ „quod hic recte, minus bene haec pronuntiantur a Nestore B, 81." Schol. A. et ex veteribus Eustath. νοσφίζεσθαι alias de corpore, nunc seiungi animo ac fide, retineri quo minus fidem habeamus. v. ad B, 81. μᾶλλόν, magis quam vt adducamur ad fidem habendam, ideoque pro μάλα. cf. Schol. B. V. M.

223. νῦν δ', αὐτὸς γὰρ — de interpunctione monent Schol. A. vt iungantur, νῦν δὲ εἶμι. Porro Schol. Vict. ἐγῆν καὶ οὕτως εἰπεῖν· νῦν δὲ θεὸς ὁ εἰπών. ὁ δὲ ἐμφαντικῶς τὴν αὐτοῦ αὐτοψίαν προβάλλεται. ἐνήλλαξε δὲ τὴν τάξιν. bene haec.

224. οὐχ ἅλιον ἔπος ἔσσεται. ἢ οὐχ ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται. Eustathius vnde var. lect. illata in marg. Steph. et in Barnes.

εἰ δέ μοι αἶσα — monet Schol. A. ambiguam esse interpunctionem, siue post αἶσα, siue post χαλκοχιτώνων.

227. ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην. εἵην passim. at ἐξιέναι ἔρον, eximere desiderium, satiare, iam aliquoties expositum est in ἐξ ἔρον ἕντο. v. ad A, 469. ἀγκὰς vidimus Z, 364.

Comparat Eustath. illa: ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν Od. H, 224.

228. ἢ καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν. ⊱ „quod ἐπιθήματα τῶν κιβωτίων τὰ πώματα. καταχρηστι-

κῶας δὲ πίλων καὶ τῶν ὁμοίων. Schol. A. Etiam Hesych. ἐπίθημα τὸ πῶμα, et Etymol. ἐπίθημα, ἀνάθημα, hoc versu laudato. Schol. Vict. καὶ ἐπιθεῖναι τὸ κλεῖσαι λέγουσιν. Similia Eustathius, quem in hoc libro ipsa illa antiqua Scholia manibus tractasse patet, quae ad nos pervenere. ἐπιθύματα vn. Vindob. Supra de Achille Π, 221 βῆ δ' ἴμεν ἐς κλισίην, χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγεν.

Φωριαμὸς, vt κιβωτός. Longum est Scholion Aristarchi in Schol. A. de accentu huius et similium vocum: dignus animaduersione; nec tamen nostra. Exscripsit partem Eustathius, Aristarcho non nominato. Quid autem sit Φωριαμὸς hic et altero loco, Od. O, 104. satis constat. Apollon. Lex. h. v. Φωριαμοῖς. κιβωτοῖς. v. Schol. B. V. br. Eustath. Suidas. Φωριαμὸς, κιβωτὸς, Hesych. versu adscripto. In Apollon. Lex. de etymo Apionis cum alia opinione et tertia ap. Etymol. sententia proponitur, de quibus non laboramus. Apponam Schol. Vict. Φωριαμός. ἔχει γὰρ, ἃ φοροῦμεν. οἱ δὲ παρὰ τὰ φάρη, ἢ τοὺς φῶρας. Ἀρίσταρχος δὲ, addit, φησι, τὴν κιβωτὸν λέξιν νεωτέραν εἶναι. ἀγνοεῖ δὲ, ὅτι καὶ Σιμωνίδης καὶ Ἑκαταῖος, μέμνηται αὐτῆς. Occurrit vox quoque in Apollon. Arg. III, 801. vbi in Schol. versus Eratosthenis affertur.

Ceterum de pretio, quo redemtus sit Hector, nihil definit poeta; infra 276 sunt ἀπερείσι' ἄποινα, h. e. λύτρα Ἕκτορος. At seriores ἰσόσταθμον auri pondus datum esse narrant, idemque postea repetitum esse a Troianis pro Achillis corpore: Lycophron vs. 269 sq. et Schol.

229. ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους. ξ— „quod distinguit πέπλον et χλαίνας et φάρη. πέπλοι sunt vestes, quibus solae feminae amiciuntur; idem ἑανὸς, (cf. Apollon. Lex. h. v. c. n. Villois. et Tollii. et docent loca Homerica.) χιτὼν virilis habitus (aliis et feminarum) φᾶρος feminarum et virorum; idem quod ἱμάτιον. (sic et Apollon. Lex. h. v. et docent loca Homerica,) et χλαῖνα τὸ περίβλημα τῆς κλίνης.“ Atqui χλαῖνα est vestimentum quod toties legitur, inprimis hieme ge-

ſtatum. etiam Apollon. Lex. h. v. putes grammaticos *τάπητας* interpretari; paria tamen de adhuc dictis ſunt ap. Schol. Victor. Moſc. et Euſtath. *ἐκ τῶν παλαιῶν*. Sed videamus ſingula. De *πέπλος* per ſe dubitatio eſt nulla; eſſe, indumentum feminarum conſtat ex ipſo Homero.

230. *δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας*. Scholion A. per *περίβλημα τῆς κλίνης* reddere vocem modo vidimus. Atqui vſu communi, ipſoque Homerico eſt veſtis hieme geſtari ſolita: *τὸ παχὺ καὶ χειμερινὸν ἱμάτιον*. Etymol. Verum etiam Pollux: VII, 46 *χλαῖνα ἱμάτιον ἐπὶ τῷ χιτῶνι· ἕσσαι με χλαῖνάν τε χιτῶνα τε, εἵματα καλά*. (Od. Ξ, 154.) *ἔσθ' ὅτε μέντοι ἐνεύναιον περιβόλαιον*. hic excidit in Polluce verſus noſter; aut retrahendus eſt alter, qui mox ſequitur: *χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι*, ex hoc libro vſ. 646. Omnino quicquid erat indumenti apud veteres, idem et corpori, et lecto, in quo ſedebant vel iacebant, iniici poterat ac ſolebat; hinc diuerſus vocum vſus; etiam in tegendis mortuorum corporibus inf. Ω, 796. Σ, 352. 353. Ψ, 254. Quae *διπλοῦς* eſſet *χλαῖνα*, vidimus ad Γ, 126. eadem alias *διπλῆ*. *δίπλαξ*. *διπλοῦν ἱμάτιον*. debet ergo eſſe *ἁπλοΐς*, quae non duplicata circumiicitur, ſed tantum ſemel et ſimplex. Pollux l. c. *εἰσὶ δὲ χλαῖναι αἱ μὲν ἁπλοΐδες. ὡς Ὅμηρός φησι.* — nunc verſum noſtrum laudare voluit. Eſſe *ἁπλοΐδα* eandem, quae *ἀπληγὶς* tragicis, docet Etymologus. Apollon. Lex. et Heſych. reddunt *ἱμάτια μικρά*. haud dubie *διπλῆ* veſtis debuit eſſe amplior et maior quam *ἁπλοΐς*. *δώδεκα διπλοΐδας* vn. Vindob.

τάπητας. *τάπης* omnino veſtis ſtragula: de qua v. ad K, 156. modo denſiore filo et mollior: cf. inf. 645.

231. *τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας*. *φάρεα λευκὰ* Townl. Vrat. b. *φᾶρος* eſſe *περιβόλαιον* nulla eſt dubitatio; vidimus iam B, 43 et Θ, 221. Eſt quoque iam notatum, *φᾶρος* et *φάρος* ſcribi. A Tragicis priorem corripi iam notauit ex Herodiano MS. Brunck. in Lexico Sophocleo h. v. et ex Anonymo de proſodia Hermannus nuper de emend. Gr. Gr. p. 443.

notatum iam ab Etymologo p. 175, 29. Χιτῶνα hoc faltem loco esse ἔνδυμα ἀνδρεῖον apparet; non autem vbique v. vel Pollux VII, 48. 49. Enimuero dum accuratius inquiro, in toto Homero video nullum femineum χιτῶνα occurrere; vbique feminis tribuitur φᾶρος vel πέπλος, nusquam sub eo χιτών. Discrimen quoque facere videtur poeta Od. E, 229. 230 vbi Vlysses induit χλαῖναν et χιτῶνα, at Calypso φᾶρος μέγα zona cinctum. Sola Athene habet χιτῶνα; at v. Il. Θ, 387. ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διός.

232. χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερε δέκα πάντα τάλαντα. ξ— „ὅτι περιέλκει τὰ πάντα" (f. τὸ) Schol. A. vt alibi. at Clarke docuit esse talenta non pauciora quam decem, h. e. decem talenta omnino, pleno numero. v. ad Σ, 373. 470. T, 247. στήσας, σταθμήσας, vidimus iam ad N, 746.

233. ἐκ δὲ δύ' αἴθωνας τρίποδας. vt λέβητας αἴθωνας. στίλβοντας. v. ad I, 123.

234. Θρῆκες ἄνδρες· Townl. Θρήϊκες. si tamen dissyllabum, nulla apponi possunt puncta, sed est Θρήικες. in Schol. Vict. etiam caussa doni est reperta: ὡς φιλοπόται οἱ Θρᾶκες ποτήρια χαρίζονται. belle!

235. ἐξεσίην ἐλθόντι. Occurrit hic et Od. Φ, 20 (τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεύς) pro πρεσβείαν. vt Schol. br. et Apollon. κατὰ πρεσβείαν. Schol. A. B. V. M. ἐπὶ δημοσίαν ἔκπεμψιν.

Aristarchus cum Nicia scribebat ἐξέσίην; esse enim ab ἕω, ἥσω, ἑσία. (Etiam Apollon. Lex. cum Schol. B. V. M.) vt συνθεσία (B, 339) a θήσω." Simile est notioribus istis: προσέλούμενος ap. Aeschyl. Prom. 438 et aliis, sic inf. 247 ἑλέτε. Notauit hanc adspirationem inter Laconica Valk. ad Theocr. p. 272 nec tamen veteres ἐξελθόντι iunxere, sed ἐξέσιην.

„At Neoptolemus Parianus ab ἐξιέναι, exire, ducebat, scribebatque sine adspiratione" (eadem exscripsit Eustath.) addit his Schol. A. ἄμεινον τῷ Ἀριστάρχῳ πείθεσθαι." saltim in etymo. nam scripturam vsus haud

probauit. Vidimus haec iam ad Λ, 141 μηδ' ἐξέμεν ἄψ ἐς 'Αχαιούς.

ἐξεσίην δ' Lipſ. Moſc. 2. cum Ald. 2. et puto verius. Euſtath. ἐξεσίην δ' ἢ ἐξεσίην.

236. Φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων. Nullus dubito fuiſſe ἐνὶ μεγάροισι γέρων et hic et alibi: quod ſaepe monui, primo loco ad Α, 33. et Ψ, 149 et ſaepius forte monere debebam. Viderant tamen grammatici paullo ante 217 τὴν δ' αὖτε προςέειπε γέρων.

πέρι δ' ἤθελε θυμῷ. variat et h. l. περὶ, et iungit Erneſti quoque περὶ θυμῷ. de quo quid ſtatuam, quibusque rationibus, dixi paullo ante ad vſ. 61. πέρι valde ἤθελεν (ἐν) θυμῷ.

238. αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων. Senem dolore et moleſtiis exacerbatum bene haec declarant.

αἴθουσα quae ſit, v. ad Ζ, 243. Ι, 468. porticus ante domum et circa τὸ ἕρκος aulae. Schol. B. αἱ πρόστῳοι. παρὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταίθεσθαι. Heſych. Euſtath.

ἀνέεργεν Euſtath.

ἐνίπτων καὶ ἐνίσσων Euſtath. ἐνίπτων Cant. Vrat. d. ἐνίσσων. Αἰολεῖς, ἀπὸ τοῦ ἐνίπτων, Schol. Vict.

αἰσχροῖς ἐπέεσσιν contumelioſis. κακοῖς. καὶ· αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ, ἀντὶ τοῦ κάκιστος. Β, 216.

239. ἔῤῥετε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες. λωβητῆρα, ἐπεσβόλον, iam vidimus Β, 275. add. Λ, 385. Sane ſi λωβῆσαι eſt λυμαίνεσθαι, inprimis corpore truncato, omninoque ὑβρίσαι, βλάψαι, optime λωβητὴρ eſt ὑβριστής. At Heſych. λωβητῆρες, λώβης ἄξιοι. ἐπονείδιστοι. vt Schol. br. Schol. B. tamen ψεῦσται. „οὔτι σε λωβεύω, τέκνον. (Od. Ψ, 26. ex vno loco et contexto) addit tamen: οἱ δὲ ἐπονείδιστοι. et hoc verius generali notione, vt ſolent verba talia adhiberi, turpes, foedi, homines!

ἐλεγχέες vidimus iam Δ, 242 probro digni. Recitat verſus, omiſſis οἴκοι ἔν. Plutarch. de cohib. Ira p. 462 C. acute obſeruans, hominem ſibi iracundia miſerationem aliorum minuere.

240. οἴκοι ἔνεστι γόος. vn. Vindob. ἐστὶ — ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες. κηδήσοντές με. Quod alibi est κήδειν, nunc est κηδεῖν. Apud Hesych. κηδέων, ἀνιῶν.

Veteres accepere quoque, a κῆδος, cura, ductum, pro συμπενθήσοντες. minus bene. Sic Schol. br. Eustath. et ipse Schol. B. V. M. addit Schol. V. βαρήσοντες τὸν ἐν κήδει ὄντα παραμυθησάμενοι.

241. ἦ οὔνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε — „ἦ οὔνεσθε. ἐκφαυλίζετε, καὶ οὐδενὸς ἄξιον ἡγεῖσθε. οἷον, μικρὸν καὶ φαῦλον οἴεσθε τὸ συμβεβηκός; Schol. A. minus bene Schol. B. ἐκφαυλίζετέ με, ὡς μόνον δεινῶς πάσχοντα, καὶ δοκεῖτε αὐτὸν οὐδὲν ἔχειν, οὐδὲ κοινὸν τὸ κακὸν εἶναι λογίζεσθε;

Fons horum assertorum est Aristarchi lectio ex interpretatione in Schol. A. ἄλλως· Ἀρίσταρχος· ἦ ὀνόσασθ'. ἐμέμψασθε καὶ ἐξεφαυλίσασθε.

In iisdem: ἄλλως· ἦ ὄνησιν ἔχετε. hoc haud dubie melius; nam etsi Homericum est ὀνοῦν, reprehendere, pro nihilo habere: v. Notam ad Δ, 539. et Od. E, 379 ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος. pro μέμφεσθαι. non tamen conueniunt reliqua. Contra bene se habent: an voluptatem hoc vobis affert, videre me calamitate oppressum, filio amisso? videbitis malum hoc ad vos omnes pertinere. Sic et Apollon. οὔνεσθε, ὄνησίν τινα ἔχετε. Addit tamen idem, luxatis, vt puto, verbis: εὑρίσκομεν δὲ διαφόρως λεγομένην τὴν λέξιν·. ἦ ὀνόσασθ' ὅτι μοι Κρονίδης — ἐπιφέρεται δὲ οὕτως καὶ ἐνταῦθα, οἷον ἐμέμψασθε. καταστρέφεται δὲ εἰς ἴσον τὸ (leg. τῷ) ἐξεφαυλίσατε καὶ οὐδὲν (οὐδενὸς) ἄξιον ἡγήσασθε. Etiam Schol. br. vtrumque apponunt: ἦ ἐφηδεύεσθέ μοι καὶ ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς εὐφραίνεσθε. ἀπὸ τοῦ ὄνασθε ἢ ἐκφαυλίζετε καὶ μικρὸν ἡγεῖσθε; turbate quoque Eustathius locum interpretatur.

Abiicienda itaque prorsus Aristarchi seu lectio seu interpretatio (est ὀνόσασθ' pro lectione praefixum Schol. Vict.) et retinendum ἦ οὔνεσθε, pro ὄνεσθε. fuit enim ὄνω. ὄνημι. ὄναμαι, et hinc demum ὀνέω· contra quam

grammatici statuunt, etiam Etymol. in ἀπόνασθαι. At diuersum ὀνόω, μέμφομαι.

ἦ in fronte versus, alii ἧ. Cant. ἦ τ' οὔνεσθε.

ἄλγε' ἔδωκε· fuit, puto, et hic, ἄλγεα δῶκε. Townl. cum Vrat. A. ἄλγε' ἔθηκε, vt A. pr. et al.

242. παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον· vim h. l. habet τὸν, inter ceteros ἐκεῖνον ἄριστον.

ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὔμμες. Scribunt ὔμμες et ὔμμες. Vrat. A. ὔμμε. quod praeferebat Ernesti ante consonam quae sequitur in ῥηΐτεροι. Ita et ὔμμε erat scribendum. ὔμας Lips.

243. ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσι δὴ ἔσεσθε, κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν. Versum adscripsit Suidas in ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθὸς, et Homerum ait primum hoc loquendi modo vsum: scilicet quod supplendum est ὥστε τοὺς Ἀχαιοὺς ἐναιρέμεν ὑμᾶς. adeoque ῥηΐτεροι ἔσεσθε ἐναίρεσθαι. Aliud exemplum Barnes adiicit. M, 63 ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν. Atqui haec redeunt ad sollennem graecam rationem, pro ἀργαλέον ἐστὶ περᾶν αὐτά. quam et Latini adsciuerunt: vt ap. Horat. *tradidit fessis leviora tolli Pergama Graecis;* fecit esse leuius negotium ea tollere.

Aliud est, quod Apollon. de Syntaxi p. 65 notat hoc versu memorato: comparatiuo adiici h. l. μᾶλλον. ῥηΐτεροι μᾶλλον. hoc idem volebat monere Theodor. Gaza p. 127. offenderunt quoque ad hoc Scholia B. V. M. nec bene expediuerunt.'

Ἀχαιοῖσιν δηΐοισιν. Vrat. A. notabilis corruptela ex Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε.

247. ἦ καὶ σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας. Aristarchus scripserat διέπ' ab ἕπω. (vt paullo ante vs. 235 ἐξεσίην) „οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ οἱ πλείους" Schol. A. Vict. Pergunt: οἷον, διὰ τῶν ἀνδρῶν ἐπορεύετο καὶ διΐστα αὐτούς. καὶ οὕτως ἔχει τὰ τῆς ἀναγνώσεως. Et Schol. B. V. M. ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν ἀνδρῶν ἦει. (atqui διέπειν non est διέπεσθαι. διέπειν habet vim actiuam vt ἕπειν) οἱ δὲ διεῖργε καὶ διΐστα τοὺς ἄνδρας. hoc melius. Optime dices διέπειν

esse διώκειν. bene Eusłath. βούλεται εἰπεῖν· ἐδίωκεν ἢ ἔπλησσε.

σκηπανίῳ. σκήπτρῳ. Cant. σκηπαρίῳ cum altero in marg.

248. σπερχομένοιο γέροντος. Schol. B. M. cum Eusłath. ἐπειγομένου τοῦ διώκειν (sine sensu. corrige ex Vict. ἐπειγομένου ἐν τῷ διώκειν.) ἢ σπέρχοντος, vt medium sit pro actiuo. Prius praefero: σπερχόμενος concitans se, concitatus, inde festinans, vt Λ, 110. Ψ, 870. et inf. 322. h. l. instante et vrgente sene; scilicet prae ira. itaque transiit vox posthaec omnino in notionem τοῦ ὀργίζεσθαι. vt ap. Pindar. Nem. I, 60 Iuno σπερχθεῖσα θυμῷ. Gregor. de dial. vbi de Ionica: p. 237 τὸ θυμωθεὶς, καὶ ταραχθεὶς, σπερχθείς.

ὁ δ' υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα νεικείων Ἕλενόν τε — interpungitur in codd. et edd. modo post ὁμόκλα, modo post νεικείων, et post ἐννέα. Sane υἱάσιν οἷσιν pendet ab ὁμόκλα. Σ, 156 μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα. et a νεικείων sequentia.

251. Δηΐφοβόν τε καὶ Ἱππόθοον καὶ Δῖον ἀγαυόν. — „quod alius Hippothous, Pelagonum (v. B, 840) et quod ambiguum est, vtrum sit proprium nomen Δῖος an Ἀγαυός. receptum tamen Δῖος, et, vt ex Eusłathio colligas, Pherecydis auctoritate. ἦν δὲ, φασὶν, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης, νόθος Πριάμου υἱὸς ὁ Δῖος. Schol. Vict. Φερεκύδης τὸν Δῖον νόθον υἱὸν Πριάμου φησίν. ἔσται οὖν τὸ ἀγαθὸν ἐπίθετον. corrig. τὸ Ἀγαυόν. De Deiphobo post Paridis mortem ob fortitudinem Helena potito narrant Scholia ex Lycophr. 168 sq.

Ex L itaque filiis Priami Z, 245 nouissimo belli anno supererant non nisi nouem; infra 494 omnibus se orbatum filiis ait: XIX se suscepisse ex vna Hecuba; Schol. Vict. ad 252. ἐννέα τοῖς. ἢ τῶν ἐξ Ἑκάβης ιθ οὗτοι ὑπελείποντο, ἢ τῶν πεντήκοντα. Amplectamur prius quod et conuenit inf. 496.

252. ὁμοκλήσας ἐκέλευε. Townl. Vrat, d. vn. Vindob. Lipſ. ἐκέλευσε. male; addit Ern. Nec tamen video, cur non et hoc conueniat alio cogitandi modo.

253. σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες. — „Crates κατηφέες ſcribebat. At κατηφόνες, legitur cum Ariſtarcho, quaſi κατήφειαι, feminino genere, in contemtum Schol. A. Forma vocis eſt, vt κηληδόνες. σειρηδόνες Schol. B. et M. ſunt; eos ſupplebo ex Schol. Vict. poſt iſta modo adſcripta: ἐστὶν οὖν μᾶλλον θηλυκά. εἰς μαλακίαν αὐτοὺς ἐπισκώπτοντος τοῦ πατρὸς, ὡς στυγνίας αἰτίους (odio, auerſatione, dignos) ἀπὸ τοῦ κατηφῶ, κατηφών. στῇ δὲ κατηφήσας X, 293. ὡς εἴκω, ἑκών. At pro οἱ κατηφόνες, vt Μακεδόνες, accepere alii: Apollon. Lex. κατηφείας ἄξια πράττοντες. (et Heſych. qui addit: καταίσχυνται) παρὰ τὸ φῶ, φάω. ſcil. κατηφὴς, τὰ φάη, τὰ ὄμματα, κάτω ἔχων δι' αἰσχύνην ἢ ὀνειδισμὸν ἢ λύπην, vt eſt quoque in Schol. B. V. M. Pro his alio modo Schol. br. ἄξιοι καταφονευθῆναι. quod et Schol. Vict. memorat et Etymologus habet; meliora tamen ſubiungens priora iſta. Euſtathius vt ſolet vtrumque iungit, nulla cum diiudicatione. Schol. Vict. comparat Neſtoris verba in ſacro faciendo: ἄγε δή μοι, φίλα τέκνα. (Od. Γ, 418)

254. Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῇς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι. πεφονεῦσθαι. παρὰ τὸ φάσαι. ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον. Apollon. Lex. Minus bene ſcribitur πεφᾶσθαι. ita deberet eſſe πεφάομαι.

Ad ὠφέλετε Schol. Vict. καὶ Καλλίμαχος. „μὴ ὀφέλετ' ἀλλήλοισιν ἐπὶ πλέον ὄμματα δῦναι." non memini in Fragmentis haberi.

255. ὤ μοι ἐγὼ πανάποτμος. Paria dicta iterum inf. 493 ſqq.

256. — 257. — ad priorem verſum nullum eſt Scholion, forte nec ſtigme conuenit; ad alterum vero verba reſpiciunt καὶ Τρωΐλον ἱππιοχάρμην, qui eſt ὁ χαίρων ἵπποις, ὁ ἀφ' ἵππων μαχόμενος, quod inde οἱ νεώτεροι eum ἐφ' ἵππου διωκόμενον exhibuerunt. Putes ἐφ' ἵππων eſſe legendum; vt Virgil. Aen. I, 476 *fertur equis curruque*

haeret resupinus inani. Tragici tamen et seriores deserunt heroicam aetatem in hoc quoque, quod equo vectos heroes, in his Troilum memorant. Pergit Schol. nonnulli eum puerum ediderunt, "Ὅμηρος δὲ διὰ τοῦ ἐπιθέτου τέλειον ἄνδρα ἐμφαίνει. οὐ γὰρ ἄλλος ἱππόμαχος λέγεται. Apud Eustath. est, ὅν φασιν ἵππους ἐν τῷ Θυμβραίῳ γυμνάζοντα λόγχῃ πεσεῖν ὑπ' Ἀχιλλέως. vulgo in pugna cum Achille dicitur cecidisse Schol. Vict. vellem integrius esse ἱππιοχάρμην. ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς ἐν Τρωΐλῳ φησὶν αὐτὸν ὀχευθῆναι ὑπὸ Ἀχιλλέως ἵππους γυμνάζοντα παρὰ τὸ Θυμβραῖον καὶ ἀποθανεῖν." Ὀχευθῆναι est corruptum, et leg. ὀχηθῆναι, equis vehi, aut φονευθῆναι. Pergit Schol. „ὑπονοήσει δ' ἄν τις τὸν Μήστορα πρεσβύτατον εἶναι τῶν Πριαμιδῶν καὶ τὸν Τρωΐλον οὐ παῖδα, δι' ὧν τοῖς ἀρίστοις καταλέγεται. Monent hinc alii grammatici, aetatis ordinem in filiorum recensu haud videri esse obseruatum. De *Troilo* v. Excurs. XVII ad Aen. II.

Ceterum, cum alia sint ἱππόδαμος, ἱππόθοος et sic porro per ἱππο — nunc forma occurrit ἱππιοχάρμης, vt ἱππιοχαίτης Z, 469. scilicet est ab τὰ ἵππια qui curat rem equestrem, χαίρει τοῖς ἱππίοις.

Mestoris 258 commemoratio aliqua esse debuit in Antehomericis. Enumerantur filii Priami in Tragicis: vt Eurip. Troad. 135. Hec. 421. v. Apollod. III, 12, 5. et Not. Locum illum Apollodori e Pherecyde esse expressum, colligo ex modo dictis de Troilo.

259. οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρός γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο. Schol. Vict. Στησίχορος Ἀπόλλωνος αὐτόν φησιν. οὐ νοήσας τὴν ὑπερβολήν. Versus ap. Aristot. Nicomach. (VII) VIII, 1 ἡ ὑπὲρ ἄνθρωπον ἀρετή, ἡ ἡρωϊκὴ καλεῖται. καθ' ἣν ἄνθρωποι γίνονται θεῖοι τινὲς ἐξ ἀνθρώπων. ὥςπερ — οὐδὲ ἐῴκει etc. ἀνδρός τε θ. Townl. Vrat. b. Sed retinet γε Themistius quoque Or. XIII, 169. vbi vss. 258. 9. recitantur: οὐ γὰρ ἔοικεν.

260. ἐλέγχεα. Vidimus iam B, 235 ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχ. sunt iidem qui ἐλεγχέες vs. 239.

261. χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι. χοροίτυπος (vt ἐλεοίτροχος N, 137. vbi v. Obſſ. pro χορότυπος) „ὁ χορευτής. ἤτοι ὁ τύπους ἐν τῷ χορεύειν τῶν ποδῶν ποιῶν. ἢ ὁ τύπτων τὸ ἔδαφος (quod et ipſum χορὸς dicitur) καὶ Ὅμηρος· πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν." Od. Θ, 264. Etymol. Dio Chryſ. Or. XXXII, p. 654. locum recitans, pro ψεῦσται ſubſtituit μῖμοι. Verum totus locus compoſitus eſt ex variis laciniis Homericis; alter verſus ex Od. Σ, 262 tertius et quartus ex Π, 261. 262. χοροιτυπίοισιν Harl. Moſc. 2. Schol. Vict. χοροιτυπίῃσιν. οὐκ ἐν πολέμοις. ἐν ἐκείνοις γὰρ τὴν ὄρχησιν σεμνύνει. „καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα." (Π, 617. de re vide Obſſ. ad VII, 240.) τὴν δὲ ἀπαλλαγὴν ἀποδοκιμάζει. (an translationem ſaltationis bellicae in voluptariam?)

262. ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. ſimpliciter pro ἁρπακτῆρες τῶν ἐπιδημίων accipe. τὰ τῶν πολιτῶν ἁρπάζοντες καὶ οὐ τὰ τῶν πολεμίων. Sch. br. et Etymol. Add. Euſtath. graſſabantur ergo iniuriis et rapinis in priuatos. Pro ἀρνῶν vitium vn. Vindob. ἀνδρῶν. — ἀναλίσκοντες τὰ μὴ νενομισμένα reddit Athen. I, p. 9 D. verſu recitato.

263. οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα; duo Vindob. ἐφοπλίσσητε, et ἐφοπλίσητε Lipſ. et pro var. lect. Euſtath. itaque et ἐπιθῆτε ſcribebant. Ad ἄμαξαν Erneſti adſcripſerat: v. Mazochii comm. in tabb. Heracl. p. 365. Vide ſup. ad 179.

264. ἐπιθεῖτε ἵνα· hiatus: exciderat ἄν, quod Bentl. iam monuit: ἐπιθεῖτ' ἄν, ἵνα. — Niſi fuit: ἐπιθείεθ' ἵνα. pro ἐπιθῆτε. nam θῶμεν, eſt θείομεν, ex θέομεν. vt A, 143 θῆτε, θείετε. Eſt autem ἐπιθεῖτε pro ἐπιθείητε, et conuenit cum ἐφοπλίσσαιτε. Alii (ſicque Vrat. d. Vindob. vn.) ἐπιθῆτε, qui legunt ἐφοπλίσσητε ap. Euſtathium. — Schol. Vict. ἐπιθεῖτε. ὡς διακριθεῖτε τάχιστα. voluit illuſtrare: ὡς· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα. pro διακρινθείητε Γ, 102 vbi v. Obſſ.

ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο pro τὴν πορείαν διὰ τῆς ὁδοῖο. vt iam aliquoties: v. ſup.

267. πρωτοπαγέα Apollon. h. v. πρώτως παγεῖσαν. Eusrath. et ed. Rom. Lipſ. duo Vindob. Ergo receptum pro vulgari πρωτοπαγῆ. Barocc. Harl. Mori. Townl. Vrat. d. cum Ven. Schol. Vict. Moſc.

πείρινθα vidimus ſup. 190.

268. καδ — ἥρεον. καθῄρουν. καθαιρεῖν. κατάγειν. καταβιβάζειν Eustath. qui comparat Φ, 327 de Achille: κῦμα ἀειρόμενον — κατὰ δ' ἥρεε Πηλείωνα. Repetunt viri docti ad Heſych. et Ern. At ſunt haec diuerſa. Noſtro in loco eſt *deripere:* vt Virg. Ge. II, 242 *Cola praelorum fumoſis deripe tectis.* Recte Schol. Moſc. ἥρεον. ἐλάμβανον. eſt enim κατελάμβανον. Spectat vtique ad h. v. Heſych. κατὰ δ' ἤνεον. κατελάμβανον, quod iam Bentl. emendauerat κατὰ δ' ἥρεον. ap. eund. καθαιρεῖ, καταλαμβάνει. Ap. Pind. Ol. I. ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου λάμβανε.

Spectat quoque ad h. v. Heſych. πασσαλόφιν.

269. πύξινον, ὀμφαλόεντ' εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός. Verſus aberat a Zenodoto, vt tradunt Sch. A. et Vict. Verſum commatis ſerioris eſſe, ſuſpiceris facile ex iis, quae ab Erneſtio, ſi modo vere, diſputata ſunt ad h. v. „τὸ ζυγὸν, neutro genere, pro iugo, in ſingulari numero, apud Homerum nusquam occurrere, (hoc verum non eſſe videbimus infra) nec apud alios bonos et antiquos ſcriptores. Nam locum Platonis (ex Epiſt. ap. H. Stephan. in Theſ. L. Gr.) de mendo merito ſuſpectum eſſe.“

Si itaque verſum tueri placet: et habet cur placeat, aufert enim exilitatem loci in re per ſe tenui; dicendum erit: ὀμφαλόεντ' eſſe legendum et ἀρηρότ', ἐκ δ' ἔφερον. Iam autem ὀμφαλόεντ' habent Flor. Aldd. etſi ſeruant ἀρηρός, cum Vrat. A.; ὀμφαλόεντα eſt in Schol. br. Lipſ. vero mſ. cum vno Vindob. non modo ὀμφαλόεντ' ſed et ἀρηρότα habet. Disiunxit ὀμφαλόεν τ' Steph. idque ſequuntur Barnes, Clarke. At Erneſti ex Euſtath. et Harl. (adde ed. Rom. Turneb.) exulare viderat τὸ τ', additque: „quae verior fortaſſe eſt lectio.“ Itaque, eum ſequutus, τ' omiſit Wolf, vt nunc legatur ὀμφαλόεν, εὖ.

Habet vtraque pars quo se defendat. Potest lectio, grammaticae consentanea, πύξινον ὀμφαλόεντ', εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρότ', esse corrupta et in alteram mutata; potest tamen etiam haec altera, minus grammatica esse antiquior; cumque Aristarchea schola videret eam damnari a Zenodoto propter τὸ ζυγὸν neutro adhibitum, potuit ea versum emendare; vnde venit in codd. nonnullos emendatio, in aliis adhaesit modo ὀμφαλόεντ' cum ἀρηρὸς, modo cum ἀρηρότα. Vt id retineam, quod Wolf. edidit, mouet me primo ea ipsa disputatio, quam modo praemisi, tum auctoritas Veneti vtriusque, Schol. B. V. itaque antiquiorum omnium. Accedit aliquid quod miror animaduersum haud esse nec a me ipso, quod N, 706 iam praetermisimus exemplum τοῦ ζυγὸν, τὼ μέν τε ζυγὸν οἶον ἐΰξοον ἀμφὶς ἐέργει, et Π, 470 κρίγε δὲ ζυγόν. vbi tamen de eo monui, requiri ζυγός. Potest porro reponi, plura esse, quae duplici genere efferantur in ipso Homero, vt δεσμὸς et δεσμά. δόρπος et δόρπα inf. 445. Quod tamen omnium maxime me mouet, vt nihil mutem, est, quod versus serius accessisse videtur a rhapsodo, qui suae aetatis more loquutus est.

ὀμφαλόεν. habens in medio aut vnum aut plures vmbilicos seu eminentias, ἐξοχὰς, αἷς περιειλοῦνται οἱ ἱμάντες. clauos, ad alliganda lora. Sic Sch. B. V. M. At τὰς ἐν τῷ ζυγῷ τρώγλας, foramina, ἐφ' ὧν αἱ ἡνίαι δέδενται, Hesych. Plura Eustath. cumulat; ὀμφαλόεν ei est vel τὸ κύκλους τινὰς ἔχον ὀμφαλοειδεῖς, vel γλύμμα τι κοῖλον περὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ, ὅπου οἱ ἱμάντες περιτίθενται. declarari hoc in illis (273) τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλὸν, ὅ ἐστιν, ἐπὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ. At pergit: οἱ ἀκριβέστεροι ὀμφαλόεν φασὶ τὸ ὑπεροχάς τινας ἔχον ἐν μέσῳ, αἷς αἱ ἱμάντες περιειλοῦνται. Et iterum aliter: ἢ τὸ ἔχον μέσον ὀμφαλοὺς ᾧ προσδεῖται ἱμᾶσιν ὁ ῥυμός. Vnum tantum ὀμφαλὸν memorat mox 253. ἑκάτερθεν tamen, adeoque in vtroque iugali mulo. Et in Schol. B. V. M. οἱ δὲ, ἕνα μόνον ἔχοντες ὀμφαλὸν, ᾧ προσδεῖται ἱμᾶσιν ὁ ῥυμός. Sch. br. ὀμφαλόεντα,

κεκοσμημένον. quae manca esse arbitror. ὀμφαλόεντ' Mori.

εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός. Sunt οἱ οἴακες h. l. κρίκοι, δι' ὧν οἱ ἱμάντες διήρηνται, verbis Hesychii. Eustathius iterum plura apponit: ἢ κρίκοι τινὲς, συνέχοντες τὸν ζυγὸν (an, iugum obfirmantes, ne laberet?) ἢ δι' ὧν ἐνείρονται αἱ τοὺς ἡμιόνους οἰακίζουσαι ἡνίαι. Apollon. Lex. laudatis verbis εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρὸς, addit ἀντὶ τοῦ τοῖς λώροις, ταῖς ἡνίαις τῶν ἵππων. Dubito adhuc an recte τοὺς οἴακας exposuerint grammatici; debuere aliquid commune habere vel simile clauo gubernaculi. Nisi rem satis declaratam dedit Schol. Vict. οἰήκεσσι. κρίκοις, δι' ὧν ἐνειρόμεναι αἱ ἡνίαι τοὺς ἵππους οἰακίζουσιν. ἡ γὰρ ἡνία τρόπον τινὰ οἴαξ ἐστὶ τοῦ ἅρματος. (leg. τοῦ ἅρματος.)

270. ἐκ δὲ Φέρον ζυγόδεσμον. ἱμάντα ἢ σχοῖνον, (σχοινίον) ὃ δεσμεῖ ζυγόν Sch. B. Vict. Mosc. ᾧ προςδεῖται ὁ ζυγὸς τῷ ῥυμῷ. ζυγόδεσμον, ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ, adeoque neutro genere Apollon. Lex. sicque τὸ ζ. Eustath. At Hesych. ζυγόδεσμος, ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ, ὃν ἔνιοι ζυγοδέτην. Ergo masc. gen. nisi ex incuria: cum ex Apollonio sua sumserit Hesychius; et in Homero statim controuersia sublata esse debet, si attenderis sequi καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε sc. τὸ ζυγόδεσμον. lorum apposuit temoni, applicuit.

ἐννεάπηχυ H. Stephanus recepit ex ed. Rom. adstipulantibus Eustath. codd. Ven. Lips. At Edd. Flor. Aldd. Turn. cum Vrat. A. ἐννεάπηχυν vt adeo ὁ ζυγόδεσμος esset. Ernesti ad Albert. in Hesych. remittit et comparat τὸ στηθόδεσμον ap. Polluc. VII, 66. Poterat laudari ex eo ipso I, 146. τὰ δὲ συνάπτοντα αὐτὸ (τὸ ἀκρορρύμιον) τῷ ζυγῷ, ζυγόδεσμα καλεῖται.

ἐκ δὲ Φέρον ex vsu Homerico et vno Vindob. pro ἐκ δ' ἔφερον.

271. καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ. τὸ μὲν. τὸ ζυγόδεσμον diserte Schol. B. M. ne ad ζυγὸν referatur. κατέθηκαν. ἐπέθηκαν. admouerunt. proprium fuisset κατέδησαν.

272. πέζῃ ἐνὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον. ⟩— „quod πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ ἀντὶ τοῦ ἄκρᾳ. ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ (Z, 40)" Sch. A. Et Sch. B. πᾶν τὸ ἄκρον πέζα καλεῖται. (Recte, vt ποῦς. Sic πέζα χιτῶνος ἢ ᾤα, limbus ap. Apollon. IV, 46 *ora vestis*) habet autem temo duas πέζας, oras, τὴν πρὸς γῆν καὶ τὴν πρὸς τὸ ζυγόν. τὴν οὖν πρὸς τὸ ζυγὸν πρώτην λέγει. Obscura sunt priora: τὴν πρὸς γῆν. Schol. Vict. τὸ ἄκρον καὶ ἐπὶ γῆς ἦν. ῥυθῇ ὁ ῥυμὸς φερόμενον. corrupta, pro, καὶ ἐπὶ γῆς ἦν, ὅτε λυθῇ ὁ ῥυμὸς φερομένου τοῦ ἅρματος. Male igitur Schol. B. temonem dicit habere duas πέζας. Meliora dat Eustath. ex antiquioribus: πέζαν δὲ ῥυμοῦ πρώτην τὸ ἄκρον φησίν, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός. λέγεται δὲ πέζα, ἐπεὶ κάτω, καὶ ἐπὶ γῆς, γίνεται, ὅτε λυθῇ ὁ ῥυμὸς, ὃς οὕτω λέγεται διὰ τὸ ῥύειν καὶ ἑλκύειν τὴν ἅμαξαν. Etiam Apollon. Lex. πέζῃ, τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ. Et Hesych. πέζα ἡ ἀρχὴ τοῦ ῥυμοῦ. Eustath. πέζαν δὲ ῥυμοῦ πρώτην, τὸ ἄκρον φησίν, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός.

ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον. Videamus primum ἕστορα, ἀπὸ τῆς ἕσεως. Sch. A. τὸν πάσσαλον ἐπ' ἄκρου τοῦ ζυγοῦ. Mox aliud Schol. A. τῷ πεπηγότι πασσάλῳ κατὰ τοῦ ῥυμοῦ καὶ τοῦ ζυγοῦ. vltima καὶ τοῦ ζυγοῦ delenda sunt. Sch. B. autem: τῷ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ἐμπεπηγότι πασσαλίσκῳ, περὶ ὃν ὁ κρίκος, ἐμβαλλόμενος τῷ ζυγῷ, ἐντίθεται. At Apollon. Lex. ἕστορι (vt editum; et sic scripsere alii) τὸν πρὸ τοῦ κρίκου τοῦ ῥυμοῦ τόπον (sc. ἔλεγε) Etymol. ἕστωρ, πασσάλισκος ἐμβαλλόμενος διὰ τοῦ ῥυμοῦ, ἐπὶ τὸν ζυγὸν (in parte temonis extima, versus iugum.) ὥς φησιν Ὅμηρος· ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον. ἀντὶ τοῦ· τῷ δὲ ἐκκάβῳ τὸν ἕστορα ἔβαλλον. Obscurior quoque locus est Pollucis I, 146. ὁ δὲ πάτταλος, ὁ διῃρημένος ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, ἐπὶ τὸν ῥυμὸν, ᾧ τὰ ζυγόδεσμα περιελίττεται, ἕστωρ. Subiicitur in Etymol. aliud Scholion, quod est quoque in Sch. br. ἕστορι. τῷ ἐνιεμένῳ πασσάλῳ κατὰ τοῦ ῥυμοῦ τοῦ ζυγοῦ. (Etiam hic turbat „τοῦ ζυγοῦ") Tandem Eustath. ἕστωρ δὲ πάσσαλος τῷ ζυγῷ

ἀνιέμενος, ἐν ἄκρῳ τῷ ῥυμῷ πεπηγός. ἔνθα κρίκος ἐμβάλλεται καὶ τὸ ζυγόδεσμον ἀποδέδεται εἰς συνοχὴν τοῦ ζυγοῦ.

Secundum haec ambiguum manet, quod quaerimus. Alii ἕστορα in iugo, alii in temone quaerunt, conueniunt fere in eo, esse *πάσσαλον*, clauum, eique circumligari ea parte lora iugalia. Diuersa haec, sed tertia adiuncta notione, quae et in Eustathio memoratur p. 1350 l. 16. vt sit ipsius iugi pars ea, cui ceruices immittuntur equorum, (quae tamen vocem suam ap. Homer. habent, *ζεύγλη*) complectitur Scholion Hesychianum plenius ceteris: *ἕστορα, τὸ κοίλωμα τοῦ ἁρματίου, ἤτοι ζυγοῦ, ἔνθα ὁ τράχηλος τῶν ἵππων ἐντίθεται. ἢ τὸν πρῶτον κρίκον τοῦ ῥυμοῦ. οἱ δὲ κατὰ Ἀρίσταρχον τὸν πάσσαλον τὸν πεπηγότα περὶ ἄκρον τῶν ῥυμῶν, περὶ ὃν δεσμεῖται καὶ εἰλεῖται τὰ ζυγόδεσμα.* Et in Aristarchea interpretatione videtur acquiescendum esse. *ἕστωρ*, s. *ἕστωρ* generali notione est *σφήν, ἔμβολος, γόμφος, στύλος*, ap. eund. Hesych. et Eustath. vbi *τύλος* est. Adeat, cui lubet, Scheffer. de re vehic. I, 11.

κρίκον esse annulum, conuenit. Ex eo *κίρκος* factus: v. Koen. ad Gregor. p. 165.

Tandem notandum, pro *ἕστορι* scribi quoque *ἕκτορι*. nescio an in ipso Homero. Etymol. *τινὲς δὲ γράφουσιν ἕκτορι, οἱονεὶ ἐχέκτορι.* (immo *ἕκτορι οἱονεὶ ἐχέτορι* sicque legitur in Sch. br. vbi contra praue *τῷ ἀνιεμένῳ πασσάλῳ* pro *ἐνιεμ.*) De quo v. Hesych. et Not. ad e. l.

ἔπι in *πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ* intulerat Barnes, forte ne prorsus otiosus esset in loco salebroso. Atqui sequente epitheto tonum non inclinari conuenerat per totam Iliadem.

273. *Τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν.* scil. *τὸ ζυγόδεσμον*, quod altera parte illigarunt iugo, altera temoni. Sch. B. V. M. „*ἑκατέρωθεν. ἔδησαν, ἀμφαλλάσσοντες τὸν ἐν μέσῳ τοῦ ζυγοῦ ὀμφαλὸν, ἵνα μὴ ἑτεροκλινήσῃ.*" Et Sch. br. *ἐπὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ.*

274. *ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν.* Sch. B. *ὑπὸ τὴν γωνίαν τὴν γεγονυῖαν ἐκ τοῦ ῥυμοῦ καὶ τοῦ ζυγοῦ· ὅταν γὰρ*

συνδεθῇ τῷ ῥυμῷ ὁ ζυγὸς, ἀποτελοῦνταί τινες γωνίαι. Non satis claram notionem reddere possum. Apollon. Lex. γλωχῖνα. τὴν γωνίαν. sicque Etymol. et Hesych. in h. v. καὶ αἱ τοῦ ζυγοῦ γωνίαι. At Eustath. duas diuersas interpretationes memorat; alteram eandem: οἱ δὲ γλώχινά φασι τὴν ἐκ τοῦ ῥυμοῦ καὶ ζυγοῦ γωνίαν, ἔνθα κάμπτεται περὶ τὸν μέσον τοῦ ζυγοῦ ὀμφαλὸν τὸ ζυγόδεσμον. Alteram hanc: γλωχῖνα δὲ κάμψαι φησὶ, τὸ μετὰ δεσμὸν ὑποβαλεῖν τῇ καμπῇ τοῦ δεσμοῦ τὸ τοῦ ἱμάντος ἄκρον, καὶ γωνιῶσαι αὐτὸ, ὡς ἂν εἴη εὔλυτον ὕστερον, διὰ τῆς χυδαιστὶ λεγομένης θηλέας (h. e. quae vulgo dicitur θηλέα. foramen ἱμάντος per quod alter traiicitur: τὸ θῆλεον et τὰ θῆλεα ap. Hesych. h. v.) Ita γλωχὶν est ora funis qua is immittitur, illigatur. Et hoc quoque Sch. br. offerunt: γλωχῖνα, τὴν γωνίαν· λέγει δὲ τὸ τέλος τοῦ ἱμάντος.

Alteram itaque hanc interpretationem, si non veriorem, quod non profiteor, mihi tamen magis perspicuam, amplexus sum. Sunt eius quoque vestigia in Schol. B. M. Sequitur enim post supra memorata: δηλοῖ δὲ καὶ τὴν γλωσσίδα. ἔγναμψαν δὲ, ὑπέγναμψαν, ἀπετερμάτισαν, ἵνα μὴ κρέμηται ὁ ἱμάς. haec Schol. Vict. sola habet; omissis prioribus omnibus; ita vt is sola haec probasse videatur. Schol. br. ἔδησαν. καθῆψαν.

γλωχὶν hoc vno loco Homerico occurrit; possis itaque mirari quod Pollux II, 88 vbi de barba cuneata agit, pergit: καὶ πώγωνες αἱ ἀκίδες παρὰ τοῖς ποιηταῖς. ὡς Ὅμηρος γλωχῖνας καλεῖ. Scilicet leguntur in eo τριγλώχινες, χαλκογλώχινες, τανυγλώχινες διστοί.

ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν. puta esse, ὑπέκαμψαν. Apud Hesych. ὑπογλωχίαν. ὑπὸ τὴν γωνίαν hinc emendandum esse, viderat Bentl. Ionicum debuit esse δὲ κάμψαν. Verum vt ad ἔκαμψαν veniam: hoc pro vulgato ἔγναμψαν recipiendum erat partim ex prosodica ratione, quia dubitari potest an syllaba ante γν corripi possit: v. virum doctiss. Rich. Payne p. 31 partim auctoritate Harl. Townl. Veneti: adde Vict. Mosc. 2. cum Schol. memo-

rat quoque ex Eustath. Barnes. Certe in eo est p. 1350, 20. γλωχῖνα δὲ κάμψαι φησί etc. vt supra verba apposui. E Schol. Vict. scriptum video ἔκοψαν, fuit puto ἔκαψαν pro ἔκαμψαν. In Vrat. d. et A. ἔγναψαν. Veriorem tamen lectionem arbitror fuisse ἔγαμψαν. vt γαμψώνυχες aquilae; et apud Hippocratem sunt γαμψοὶ pro καμπαί.

Ceterum si in loco hoc quicquam a me est peccatum, veniam dabunt aequi rerum aestimatores, quippe qui nunquam mulionis partes et operas praestiterim.

275. ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, εὔξεστης ἐπ' ἀπήνης νῆεον. non bene interpungebatur post ἀπήνης. Monent quoque de meliore interpunctione Schol. A.

εὐξέστης. Vrat. A. d. Mosc. 2. Townl. Ven. vt iterum variat inf. 280 εὐξέστῃ ἐπὶ φάτνῃ. et sic vbique fere: vt primo statim loco H, 5 auctoritati cessi et vulgatum εὐξέστου deserui.

276. νῆεον. Mosc. 2. νήνεον quod etiam alibi frequentatur: vt Od. A, 147.

277. ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργούς. Schol. A. „ἐντεσιεργούς, τοὺς ὑποζυγίους. iumenta sunt, quae non modo onera dorso ferunt, sed currum et impositum textum (πείρινθα) trahunt, quae ἔντεα dicuntur.“ Schol. B. οὐ τοὺς μετὰ κανθηλίων νωτοφοροῦντας, ἀλλὰ τοὺς ἅρματα ἕλκοντας. Similia modo hoc, modo alterum in ceteris Schol. V. M. br. Apollon. Lex. Hesych. τὰ ἔντεα sunt τὸ ἅρμα. et ἐντεσιεργοὶ, οἱ ἐν ἔντεσιν ἐργαζόμενοι. vt Eustath. h. e. ἐν ἅρματι. inf. ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην vs. 324. Addunt Schol. B. καὶ Πίνδαρος τὰ ἅρματα ἔντεά φησι· ἱππείοις ἔντεσι μεταΐσσων, ἢ τοὺς ἑτοίμους ἐπὶ τὰ ἔργα. Locus Pindari est Ol. XIII, 28. τίς γὰρ ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα ἢ — corrupte itaque inde effictum est μεταΐσσων. Legitur quoque in Vict. qui idem Scholion habet: ἱππείοις ἔντεσι μέτρα. Eustath. exscripsit simpliciter: ἔντεα γὰρ παρὰ Πινδάρῳ τὰ ἅρματα. Acceperunt ergo veteres Pindarum de iunctis currui equis. hoc tamen Corinthiorum inuentum non fuisse traditur, sed equorum frenandorum.

ἐντεσιουργοὺς est praefixum Schol. br. legiturque in Hesych. tum in Cant. Mori. Harl. Mosc. 2. vno Vindob. expressum quoque erat in edd. Flor. Aldd. Turneb. nec mutatum nisi ab H. Steph. ex ed. Rom. recte; nam τὸ ευ seriorum est contractio, quod nec locum habet nisi in contractis ex οε vt ἐριουργός. Homerica aetate fuit εντεσιϝεργους. Illustrat vocem Ernesti per ἐτωσίεργος in Hesiodi Ἔργ. 411. In Vrat. A. apposita erat glossa: ἀρμακτοεργούς.

278. τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν. Schol. Vict. „Μυσοὶ, πλησίον ὄντες Ἐνετῶν· ὅθεν ἡμιόνων γένος. (B, 852) ἢ, ὡς καὶ παρὰ Μυσοῖς διαφέρων ὄντων. Ἀνακρέων· „ἱπποθόρον Μυσοὶ εὑρεῖν μίξιν ὄνων πρὸς ἵππους; (an Anacreontis sit fragmentum, non reperio) ἐξ ὧν ἡμίονοι. καὶ νῦν μὲν ἀρσενικῶς εἶπεν. ἑξῆς δὲ· (325) τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων.

279. ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον — Vrat. d. ἵππους δὲ Τρωΐους. ὕπαγον ζυγὸν, vn. Vindob. ζυγῷ.

280. ἐΰξέστῃ ἐπὶ φάτνῃ. vulg. ἐΰξέστῳ, quod ex ed. Rom. intulit H. Steph. et ipsum bene se habens, lectum quoque in Lips. Recipiendum tamen erat alterum auctoritate codd. Barocc. Mori. Cant. Harl. Vrat. b. d. Mosc. 2. Townl. Ven. sicque edd. Flor. Aldd. infra quoque 590 edd. vulg.

οὓς — ἔχων ἀτίταλλεν, pro ἀτίταλλεν. nota periphrasi. Laudat tamen Ern. Valk. ad Eurip. Phoen. p. 269.

281. τὼ μὲν ζευγνύσθην — κῆρυξ καὶ Πρίαμος. Schol. B. Vict. Mosc. „ζευγνύναι προςέτασσεν. — καὶ οἰκοδομεῖ μὲν ὁ ἐργάτης, οἰκοδομεῖται δὲ ὁ χορηγός. καὶ γλύφει μὲν ὁ γλυφεὺς, γλύφεται δὲ ὁ δεσπότης, ζεύγνυσιν ὁ ὑπηρετῶν, ζεύγνυται δὲ ὁ προςτάσσων." obseruatio grammatica per se bona de vi, quam verba media habere possunt, et saepe habent; non autem semper et vbique. At mireris, cur haec in nouissima demum rhapsodia proposita sint? nisi mecum statueris commentatos esse grammaticos in singulas rhapsodias; et ex his vnum in postremam di.

ligentius ac perpetua annotatione. Verumtamen obſervatio ab h. l. eſt aliena; nam in heroica vita ipſi heroes, et ipſi dii, *αὐτουργοὶ* ſunt, et currum adornant, equosque iungunt; et poſtquam filii Priami (inde a vſ. 265) plauſtrum adornauerant, iunctis quoque mulis: adducunt vſ. 279. equos currui Priami iungendos, iungunt autem ipſe Priamus et praeco.

Scrupulum iniici ſibi paſſus quoque eſt Clarke, quem tamen minus feliciter ſibi eximit coniectando: *τὼ μὲν ζωννύσθην*. Erneſti nullam ait eſſe neceſſitatem corrigendi; „*ζεύγνυσθαι* commodiſſime dicuntur, qui eundem currum conſcendunt" at h. l. expreſſe de equis iungendis agitur.

Vt *ζευγνύτην* legatur, non magis neceſſe eſt, cum actiua et media forma vbique alternis variet. Videntur quoque fuiſſe, qui *τὼ δὲ ζευγνύσθην* paſſiue dictum acciperent, *equi ita iungebantur in domo.* quid vero tum ſeqq. facias, *κῆρυξ καὶ Πρίαμος*. Etiam *τὼ* modo ad equos, modo ad *κῆρυξ καὶ Πρίαμος* referunt. Prius haud dubie recte.

282. *κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε᾽ ἔχοντες.* „quod, niſi verſus hic adiectus eſſet, ii, qui contendunt apud Homerum duales et plurales confundi (cf. ad A, 567) (*συγχεῖσθαι τὰ δυϊκὰ*) Eratoſthenes et Crates, dicere potuerant, dualem *τὼ μὲν*, de nouem Priamidis dictum eſſe" Schol. A. inutilis obſeruatio!

πυκινά. Townl. *πυκνά*.

μήδε᾽ ἔχοντες. Ven. *ἔχοντε* vt cum *ζευγνύσθην* conveniat. Poteſt tamen refictum eſſe ad hoc ipſum: cum de hac loquendi forma tantopere diſſiderent grammatici.

Hunc verſum animo habuiſſe ſimulque alterum ſimilem P, 325 confudiſſe memoriter Xenophon videtur Sympoſ. 8, 30. vbi Ganymedis etymon ex eo ducit, quod is eſt gaudens conſilio: *γανύμενος μήδεσι*.

283. *ἀγχίμολον δέ σφ᾽ ἦλθ᾽ Ἑκάβη τετιηότι θυμῷ.* Schol. B. V. *περιλύπῳ* Sch. M. *λελυπημένῳ*. Vidimus iam Λ, 554. P, 664. quod alias eſt *τετιημένος ἦτορ*.

285. χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην. λείψαντε. Schol. B. V. M. συλληπτικῶς. μόνος γὰρ σπένδει ὁ Πρίαμος. ex feqq. χρυσέῳ ἐνὶ δέπα' ὄφρα Bentl. vt hiatus tollatur. Potuit quoque effe ἐν δέπαϊ χρυσέῳ. vt ἐν χρυσέῃ φιάλῃ Ψ, 243. alibi fane, vt in χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ et fimilibus alterum praeponitur. Miror Clarkium, qui tot hiatus multo duriores admittere potuit, nunc repente commoueri hoc hiatu qui ferri poterat: repofuit iam Erneſti, caeſura et mora ſyllabae eum defendi poſſe.

287. τῆ, σπεῖσον. τῆ, λαβέ. vt iam Ξ, 219 et al.

288. ἄψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν. vn. Vindob. ἐχθρῶν pro ἀνδρῶν e gloſſa.

ἐπεί ἄρ σέ γε θυμός. „γρ. ἐπειή σέ γε" Barnes. Monet Clarke, ἄρ habere vim in connectenda ſententia; et Erneſti adiicit, eſſe ἄρ. ſi tamen. ὀτρύνει ἐπὶ νῆας (ἱκέσθαι)

290. ἀλλ' εὔχευ σύ γ' ἔπειτα. εὔχου erat in vulgg. Recepit Barnes εὔχευ ex ed. Rom. et Euſtath. cum Cant. εὔχεο Harl. Vrat. A. d. Lipſ. Ven. Moſc. 2. Schol. B. ſup. ad E, 458. Etiam hoc bene. 291. ὅς πᾶσαν Τροίην καθορᾷ.

292. αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἑὸν ἄγγελον." non video, quomodo commode hic locum tueri poſſit; poteſt retractum eſſe ex vſ. 296. Et ταχὺν ἄγγελον iterum legitur vſ. 310. Apollonius tamen de Syntaxi p. 157 l. 23 pugnat pro ἑόν. (Scribitur ibi αἴτει δ' ἰὼν ἑὸν ἄγγελον, corrupte) eſſe enim nunc ἑὸν pro αὐτοῦ. vt 296 ἑαυτοῦ.". Si ſibi conſtat, etiam h. l. accipere debuit pro ἑαυτοῦ; pete eum ſuum alitem. Schol. Vict. ταχὺν ἄγγελον. ἑόν, ἀγαθόν, οἱ δὲ τὸν αὐτοῦ.

Porro Schol. A. τὸ ἑξῆς· αἴτει δ' οἰωνὸν — δεξιόν. τὰ δὲ ἄλλα (ὅς τε — μέγιστον) διὰ μέσου.

ὅς τε οἱ αὐτῷ φίλτατος οἰωνῶν. Schol. A. „ἐγκλιτικῶς ἀναγινώσκουσι τὴν οἱ, ἐπεὶ εἰς ἁπλῆν ἡ μετάληψίς ἐστιν. ὁμοίως τῷ· ἀλλά οἱ αὐτῷ Ζεύς." Ait, non οἷ αὐτῷ ſcribi, ſed οἱ. De qua ſubtilitate multis agit Apollon. de

Syntaxi. cf. ad E, 64. Etiam Schol. Vict. *ἐγκλιτέον τήν, οἱ.*

φίλτατος. Schol. Vict. „*ἢ, ὅτι τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αὐτῷ ἐγεννήθη. ἤ, ὅτι ὁρμῶντι αὐτῷ ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἐφάνη καὶ ἐνεφάνισεν αὐτῷ τὰ μέλλοντα. τινὲς δὲ φασὶν, ὅτι γεννηθέντα Δία εἰς οὐρανὸν ἐκόμισεν. οἱ δὲ, ὅτι Μέροψ ὁ Κῷος ἀπαύστως ἐπένθει τὴν γυναῖκα· ξενίσας δὲ τὴν Ῥέαν μετεβλήθη, καὶ συμπάρεστιν ἀεὶ τῷ Διΐ.* Debuit ergo eſſe merops inter aquilarum genera. Exſcripſit vetus Scholion Euſtathius, qui et verſus Moerus Byzantinae adiunxit. Conf. locum de aquilae augurio inf. 312. et ad Θ, 247. vbi hanc fabulam iam attigi.

293. *καὶ εὗ κράτος ἐστὶ μέγιστον.* ⁒ „*ὅτι Ζηνόδοτος γράφει· καὶ οὗ. (et cuius) ἐστὶ δὲ ἀντὶ ἑαυτοῦ. καὶ ἀδιάφορός ἐστιν ὁ λόγος.*“ Schol. A. quo ſenſu vltima dicta ſint, non definio. putes legendum eſſe *ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. (et eius robur)* Verum etiam Apollon. Lex. *εὗ. σημαίνει τὸ — ἑαυτοῦ*, adſcripto hemiſtichio. Sane *ἕο. εὗ. οὗ.*

Euſtathius: *γρ. καὶ κατ' ἔγκλισιν; καί εὑ.* hoc puto melius, vt ſit, *ipſius*. at ſi eſt *εὗ*, eſt pro, *ſui* ex grammaticorum doctrina. vt ſup. Τ, 464 *εἴ πως εὗ πεφίδοιτο.* Heſych. *εὗ, δασέως, αὐτοῦ ἢ αὐτῆς.* deb. eſſe *αὐτοῦ.* cf. ad O, 165. Difficile eſt in his grammaticorum iudicia vel expiſcari vel conſtituere.

καί οἱ eſt in Mori, Harl. Moſc. 2. iterum mox 311. cum Barocc. Harl. *εὗ* vitioſe Townl. hic et vſ. 311. Euſtath. *τὸ δὲ· καὶ εὗ κράτος ἐστὶ μέγιστον. ἤγουν, οὗπερ ἀετοῦ* (accepit ergo perperam *εὗ* tanquam idem quod *οὗ* ab *ὅς*), *ὡς βασιλικοῦ ζώου πολλὴ ἰσχύς. καὶ ἦν μὲν φράσαι οὕτω λειότερον· καί οἱ. προεκρίθη δὲ τὸ ποιητικώτερον. γίνεται δὲ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη τὸ εὗ, ὡς τὸ ἐμεῦ καὶ τὸ σεῦ.*

Tandem de ſubiecto quaeri poteſt: ſitne *κράτος* Iovis an alitis? eſt vtique alitis, aquilae, validiſſimi inter aues.

κράτος ἐστὶ μάλιστα. Venetus. Attamen Schol. A. „*γρ. μέγιστον.*“

295. ἐπὶ νῆας ἴῃς Δαναῶν ταχυπώλων. Schol. A. „γρ. ἴῃς χαίρων ἐνὶ θυμῷ.“

296. εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον Schol. br. ἀγαθόν. ἴδιον. vt alii ap. Apollon. Lex. ſed ἀγαθὸν eſſet ἐόν, ab ἐός, ἐΰς. v. Excurſ. VII ad A.

εἰ δέ τι vitium ed. Rom. et cod. Barocc.

297. οὐκ ἂν ἔγω γέ σ'. ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην. hiatum etſi in tono quieſcente explet Bentl. ἔπειτ' ἄρ' ἐποτρύνουσα.

298. μάλα περ μεμαῶτα. Vrat. A. μεμαυῖα. lapſu.

300. ὦ γύναι, οὐ μέν τόδ' ἐφιεμένῃ ἀπιθήσω. Lipſ. οὐ μέντι. τό γ' Townl. ἐφιεμένῃ, ἐντελλομένῃ ἢ ὑποτιθεμένῃ. Schol. br. Euſtath.

301. αἴ κ' ἐλεήσῃ. eadem vi quam: ὅπως ἐλεήσῃ. notat quoque Euſtath. vn. Vindob. cum corr. ἐλεήσοι.

302. ταμίην ὤτρυν' ὁ γεραιός. non dubito fuiſſe ὄτρυνε γεραιός. Ionice ὄτρυνε eſt aliis locis, et habet Vrat. A. et articulus ſerius inſertus eſt, ſi modo haec ſunt ab auctore Homericae aetatis. Verſus 302. 3. 4. leguntur ap. Athenaeum IX. p. 408.

303. χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι· ἐπιχεῦσαι ap. Athenaeum loco mox laudando, ſicque Vrat. A. perpetua variatione, v. c. Ψ, 45. ὕδωρ ἀκήρατον, καθαρὸν, ἀθόλωτον, ἀμίαντον, ἀδιάφθορον, reddunt Schol. B. V. M. certatim.

304. χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα. ⊱ — ἀθετεῖται, quod praeter morem vas aquarium memorat, quod alias ſolet λέβητα appellare, aquam autem χέρνιβα. nonnulli autem non tollunt, ſed notant, διπλῇ σημειοῦνται, ὡς ἅπαξ ἐνταῦθα λεγόμενον. Etiam Schol. B. et Moſc. χέρνιβον. οὐχ, ὥς τινες, τὸ ἀγγεῖον. ἐπιφέρει γάρ· πρόχοόν θ' ἅμα. ἀεὶ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ ὕδωρ δηλοῖ. Schol. Vict. χέρνιβον. τινὲς ἀθετοῦσιν, ὅτι τὸ χειρόνιπτρον νῦν δηλοῖ, ἀεὶ δὲ τὸ ὕδωρ παρὰ τῷ ποιητῇ.

Referta ſunt veterum et recentiorum ſcrinia disputatione de vocis χέρνιψ vſu proprio de aqua, et de eius vſu improbato pro vaſe: quae recoquere, nulli frugi eſſet: v. Schol. br. Euſtath. ad h. l. ad Od. A, 136. p.

1400, 58 ſq. vbi: *χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα.* Etymol. in *λέβης.* Apollon. Lex. in *χέρνιβα.* vbi cf. Villoiſ. e Philemone mſ. Athenaeum IX p. 408 B. Pierſon. ad Moer. p. 414.

Verſum obelo eſſe transfigendum et ipſe cenſeo, ſed alia de ratione: quia eſt ex eo verſuum genere, qui ſupplendae ſententiae et ſtructurae verborum cauſſa a rhapsodis ſunt interpoſiti; nam *ἡ δὲ παρέστη.* ſufficiebat e more poetae. Bentleius emendabat: *χέρνιβα τ' ἀμφίπολος.* ſicque ſane verſus reſtitutus ferri poterat. Verum ex loco Philemonis mſ. apud Villoiſ. l. l. patet, *χέρνιβον* fuiſſe vocabulum ſerius vſu habitum: *χέρνιβα, τὰ εἰς χειρὸς νίμματα χεόμενα. ὃ μὲν ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ χέρνιβον φαμὲν, Ἀττικοὶ χερνίβιον φασίν. — Ὅμηρος μὲν χέρνιβον ἀσυνήθως ἅπαξ εἶπεν, ἡμῖν δὲ συνήθως τὸ χερνιπτρον,* (vas) *ὡς παρασημειοῦνται καὶ οἱ παλαιοὶ, τουτέστι τὸ τοῦ ὑγροῦ ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον, ὃν λέβητα καλεῖν εἰώθεν. ἄλλως μέντοι χέρνιβα λέγειν ἔθος αὐτῷ, τὸ κατὰ χειρῶν διδόμενον ὕδωρ.* habes hic omnem rem paucis expoſitam, quam ceteri ad faſtidium varie iactant.

In Vrat. A. erat gloſſa ad *χέρνιβον, βαττέλινον.* an ex, vaſculum?

Schol. Vict. „*χέρνιβον. ἡ Μασσαλιωτική· ταμίη μετὰ χερσὶν ἔχουσα. διὰ τὸ μὴ εἰρῆσθαι νῦν συνήθως αὐτὸ ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ σκεύους τὰ χέρνιβα. εἰ μὴ ἄρα ἑνικῶς ἐνθάδε γραπτέον χέρνιβον ἀμφίπολος*“ Scholion eſt luxatum: In Maſſilienſi exemplari ſcriptum fuit: „*χέρνιβον ἀμφίπολος ταμίη μετὰ χερσὶν ἔχουσα.*“ Excidit tamen iudicium grammaticorum, improbari verſum: *διὰ τὸ μὴ* etc. — *ἀλλ' ἐπὶ τοῦ σκεύους.* nunc interciderunt nonnulla: quae deſierant in . . . . *χέρνιβα.* quibus ſubiiciuntur reliqua.

305. *νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο.* Townl. Vrat. b. *κύπελλον δέξατο.* numeroſius tamen eſt vulgatum. *νιψάμενος* „cum ſe ipſe lauaſſet“ Clarke.

305. ⟝ 306. ⟝ ad priorem tamen verſum nullum extat Scholion A. ad alterum verſum notatur: ⟝, quod

praepositio abest, ἐν μέσῳ ἕρκει. Schol. B. V. M. obseruant esse ἐν μέσῳ τῆς αὐλῆς, ὅπου καὶ βωμὸς τοῦ Ἑρκείου Διὸς ἦν, πρὸς ὃν μετὰ τὴν ἅλωσιν φυγὼν (καταφυγὼν Vict.) ἀπέσφακται.

307. οὐρανὸν εἰσανιδών, Bentl. emendabat εἰσορόων. quia ϝιδων etiam in compositis necessarium esse censebat. De quo v. ad T Exc. IV.

308. Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων. de hoc v. ad Γ, 276. Ζεὺς vn. Vindob.

309. δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν. Schol. B. Vict. „ἀντὶ τοῦ· πρὸς Ἀχιλλῆα." quid tamen notius τῷ εἰς Ἀχιλλέως scil. δῶμα. „γρ. ἐλθέμεν" Barnes. φίλον, ὡς μὴ ἐχθρῶς προσδεχθείην. ἐλεεινὸν δὲ, ἐλέου ἄξιον Schol. B. M. Vict.

310. πέμψον δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἑὸν ἄγγελον." quod locum habebat sup. vs. 296.

311. καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον. Etiam hic Venetus: μάλιστα, cum Scholio: „γρ. μέγιστον." vt vs. 293. ad quem vide quoque de εὖ. In Vrat. b. καί οἱ. Townl. καὶ εὖ.

312. μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας. ἐννοήσας σὺν ὀφθαλμοῖς. vt alias ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾷν. A, 587 μή σε — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι θεινομένην. Mutaui interpunctionem quae erat: ὄφρα μιν αὐτὸς, ἐν ὀ. νοήσας, τῷ π. Abest vs. 312. a Mosc. 2.

314. τοῦ ἔκλυε μητιέτα Ζεύς. Notabilis persuasio hominum priscorum, quae eadem inter Iudaeos in libris sacris antiquioribus occurrit, quod crediderunt, peti ostentum a numine posse, idque, prout expetitum erat, a deo mitti quae tamen persuasio miram vim ad hominum animos habere debuit. Aliud exemplum v. in Od. Υ, 102 sqq.

315. αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πετεηνῶν. „quod ita dixit non corpore, sed τὸν ἐπιτελεστικώτατον, alitem certissimi augurii" Schol. A. Sch. br. Duplex nimirum erat vocis τέλειον interpretatio; de qua v. dicta

ad Θ, 247 vbi idem verſus iam legebatur de oſtento Agamemnoni miſſo.

In augurio interpretando argutantur Schol. B. V. M. Euſtath. Melior eſt ζήτησις mox in Schol. B. et Moſc. inſerta, nam Vict. praetermiſit; quam iam vidimus ſupra ad Φ, 252. eam e Porphyrio transſcriptam eſſe, comparatione Scholii ad K, 274 intellexeram; quaeritur in ea: quodnam hoc aquilae genus ſit, quod h. l. poeta ante oculos habuerit. Determinationes ſunt: vſ. 316. eſſe μόρφνον, θηρητῆρα, περκνὸν appellari, et habere ingentes alas: videbimus de ſingulis ad vſ. ſeq.

315. τελειότατον πετεηνῶν. Harlei. πετεεινῶν. varietate ſolenni.

316. μόρφνον, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι. „quod μόρφνος ſcribitur, et περκνὸς, (vtrumque etiam Schol. Vict. ſed verbo, monet) etſi Ariſtarchus aquilam πέρκνον ſcribere maluerit; vſu repugnante: Schol. A. in quo et in Schol. Moſc. longum Scholion ex antiquiore grammatico inſertum eſt de tono huius vocis; et ἐκ παλαιῶν Euſtath. Ap. Heſiod. Sc. Herc. 134. μορφνὸς ſcribitur: ſagittae Herculis μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσι, pinnas habent nigrae aquilae.

μόρφνος, quod varie exponitur, a Schol. br. B. Apollon. Lex. Euſtath. Schol. Heſiodi ap. Matthaei ad calc. Syntipae fabb. p. 140. nihil aliud declaraſſe videtur, quam nigrum colorem. aliud nomen aquilae θηρητὴρ et περκνὸς, etiam hoc a nigro colore. Apollon. Lex. cum Heſych. Schol. B. br. Euſtath. Etiam vua περκάζειν dicitur ἤδη μελαινομένη. Male habet, quod in hoc Porphyrii ſcholio confuſa eſt disputatio alia de ardea, ἐρωδιὸς, cuius tria genera ſunt: πύγαργος, ἀφροδίσιος, πελλὸς, quodque haec ad aquilam translata ſunt; porro moleſtum eſt, quod interiecta eſt alia copioſa disputatio contra eos, qui aquilam μελανοστοῦν inferebant ſup. Φ, 252. Ad locum noſtrum ſpectant tantum haec: aquilam eſſe non illam maximam, ſed aliam, etiam nigram, quae tamen minor ſit: αἰετὸς καὶ μέγεθος ἐλάχιστος καὶ κράτι-

στος; habitat illa in montibus et siluis, vocatur μελαναίετος et λαγωςφόνος. (λαγωφόνος) ἐστὶ δὲ ὠκυβόλος, celeriter arripiens praedam: ad hoc alterum genus malebat grammaticus Homericam aquilam referre, quam ad prius.

Sunt haec petita ex Aristotele, cuius locum vt adscribam, res exigit: H. A. IX, 32 τῶν μὲν ἀετῶν ἐστὶ πλείονα γένη· ἓν μὲν ὁ καλούμενος πύγαργος — ἕτερον δὲ γένος ἐστὶν ἀετῶν, ὃ πλάγγος καλεῖται, δεύτερος μεγέθει καὶ ῥώμῃ. οἰκεῖ δὲ βήσσας καὶ ἄγκη καὶ λίμνας· ἐπικαλεῖται δὲ νηττοφόνος, καὶ μορφνός. οὗ καὶ Ὅμηρος μέμνηται ἐν τῇ Πριάμου ἐξόδῳ. ἕτερος δὲ μέλας τὴν χρόαν, καὶ μέγεθος ἐλάχιστος καὶ κράτιστος τούτων· οὗτος οἰκεῖ ὄρη καὶ ὕλας. καλεῖται δὲ μελαναίετος καὶ λαγωφόνος. ἔστι δὲ ὠκυβόλος. hic est ille, ad quem grammaticus contra Aristotelis sententiam, Homerica referre volebat. An per haec, quae apposui, certiorem teneamus notitiam aquilae ab Homero memoratae, admodum dubito. Verum ea est communis fortuna disputationum de comparatione eorum, quae de historia naturae tradita sunt a veteribus, cum notionibus nostris.

Ceterum ambiguum manet et hoc, quae verior sit huius versus interpunctio: eane quam retinui, an, μόρφνον θηρητῆρ', an μόρφνον, θηρητῆρ' ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν. Praestare videtur interpunctio recepta, tanquam facillima.

318. ἀνέρος ἀφνειοῖο, ἐϋκλῇς ἀραρυῖα. — „quod ἐϋκλῇς et per se accipi potest, hoc est, εὔκλειστος, et iunctim ἐϋκλῇς ἀραρυῖα, h. e. ἐν ταῖς κλεισὶν ἀραρυῖα. Sequitur aliud Scholion: ἄλλως. „Aristarchus et Ascalonita εὐκλῇς vna voce acceperunt, vt εὐκνήμις. At alii binis vocibus εὖ κληῖσ' ἀραρυῖα. quibus Tryphon adstipulatur; non bene, grammatici nostri iudicio, (cui equidem haud subscribam) et melius pro epitheto accipi, quia occurrunt quidem exempla elisae vocalis κερκίδ' ὕφαινε. χέρσ' ἐρέται. νῆσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν. verum non aliud exemplum simile est elisionis feminini in ης. (hoc non assequor; οὔ γε μὴν τῶν εἰς ης ἐκτεταμένων θηλυ-

κῶν. debuit ſcriptum eſſe εἰς γις. etſi et hanc rationem pro inani ac vana habeas. Ceterum, additur in eodem Scholio, quandoquidem vltima in his vocibus producta eſt, habendum eſt paroxytonum εὐκλῆις. ſcilicet vt νῆες πολυκλήϊδες. de quibus eandem disputationem vidimus ad B, 74.

Ex iis, quae in fine ſubiiciuntur in Scholio, apparet haec deſcripta eſſe ex Herodiano ἐν τῷ κ̄ τῆς καθόλου, e qua ſuperiora quoque auguror eſſe depromta, quae de tono voc. μόρφνος allata erant. cf. Etymol. in κλήϊδες.

In mſ. Lipſ. vitioſe ἐυκληεὶς ſcriptum, et in Townl. ἐυκληής.

Hiatus, etſi in caeſura verſus medii, offendit tamen merito, cum ad manum ſit melior ratio, quam adſcripſerat iam Bentl. ἀνέρος ἀφνειοῦ, ἠϋκληῒς ἀραρυῖα, aut, quod equidem verum fuiſſe arbitror: „ἀνέρος ἀφνειοῦ ἠῢ κληϊσ' ἀραρυῖα. eo ſenſu quo Schol. br. εὖ ταῖς κλεισὶν ἡρμοσμένη, ἀσφαλής. δύναται δὲ ὑφ' ἓν, ἵν' ᾖ εὔκλειστος. In Vrat. A. lectum, καὶ εὖ κλῇσ' ἀραρυῖα, quod Erneſti pro veriore habebat cum Heinſio ad Heſych. in εὔκληϊς, qui tamen non bene geminabat σσ.

319. τόσσ' ἄρα. „tantae vtique. tantae, inquam" Clarke.

εἴσατο δέ σφι. ἐφάνη. ſe conſpiciendum praebuit.

320. δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος. Ita legebatur, verſu peccante in digamma; correcto iam a Bentl. δια ϝαστεος. vt Od. B, 154. vbi δύο αἰετὼ δεξιὼ ἤϊξαν διὰ οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν. Ecce vero Schol. A. ὑπὲρ ἄστεος. γράφεται διὰ ἄστεος. habemus ergo manifeſtum exemplum digammi extriti cum verſus vitio. Sunt tamen melioris lectionis veſtigia in codd. Cant. Vrat. A. b. Moſc. 2. Euſtath. δι' ἄστεος. ita quoque edd. Flor. Aldd. Rom. in quo vitium cum agnoſceretur, Ald. 2. ὑπὲρ recepit, alio cum vitio.

322. σπερχόμενος δ' ὁ γέρων ξεστοῦ ἐπεβήσετο δίφρου. Principio verſus haud dubie ex interpolatione iterum ὁ γέρων, pro σπερχόμενος δὲ γέρων. Venetus cum mſ. Mori σπερχόμενός δ' ὁ γεραιὸς ἑοῦ. debebat ſaltem

esse sine ὁ, σπερχόμενος· δὲ γεραιός. ἑοῦ videtur antiquius esse (fuit γεραιος ἑϝου. Schol. A. tamen „γρ. ὁ γέρων ξεστοῦ.

ἐπεβήσετο receptum a Turnebo ex ed. Rom. recte, concinentibus codd. Veneto et Schol. Antea in Flor. Aldd. erat ἐπεβήσατο, quod et codd. exhibent, vt Vrat. d. Lipf.

323. ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου. Schol. Vict. μεγαλοήχου. καὶ ἀλλαχοῦ· κατὰ δώματα ἠχήεντα. Od. Δ, 72 vbi edd. καδδώματα. Lipf. ἐριγδούπου, quod aliquoties vidimus, vbi syllaba producenda erat, loco duplicatae consonae δ, ἐρίδδουπος. αἰθούσης „non e porticu, erat enim sub dio, vf. 307. sed ex aula, v. 161. ea cincta erat porticibus; vnde ἐρίδουπος, resonans" Ernesti, ex Eustathio. Potest hoc ferri; non autem propterea, quod vf. 306. senex precatur στὰς μέσῳ ἐν ἕρκει, nam hoc facit domo egressus sub dium religionis caussa. Omnino res per se clara est. Currum mularum instruxerant in aula, ante domum, sub dio, equos ἐν προδόμῳ 323. poterat tamen vel sic de vtroque dici: ἐν δώμασι vf. 281. Ergo currus vterque nunc ex aula, per portam aulae egredi possunt; etiam aula πρόθυρον et αἴθουσαν habet, quae totam aulam circumcirca includit: nam τὸ ἕρκος, porticu instructum erat; et in eo porta. In Schol. B. V. M. αἰθούσης. (τινὲς Vict.) τὰ τῆς αὐλῆς τειχία. (Vict. addunt: Σικελοὶ δὲ τὴν αὔλειον θύραν) Κύπριοι δὲ παστάδα ἀμφίθυρον. De his cf. Obff. ad Z, 243. I, 468.

325. τὰς Ἰδαῖος. Vrat. A. τὰς δ'. minus bene. respondet αὐτάρ.

326. τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε. non τοὺς — κέλευε. sed τοὺς ἐφέπων μάστιγι, (ἐπιμαιόμενος E, 748.) ἐκέλευεν scil. αὐταῖς. ὤτρυνεν αὐτούς. Ψ, 642 ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευε. Pro τοὺς Vrat. d. τὰς, communiore vfu.

τοὺς ὁ γέρων iterum a seriore manu. fuit: αὐτὰρ ὄπισθεν τοὺς δὲ γέρων.

327. καρπαλίμως κατὰ ἄστυ. Cant. ποτὶ ἄστυ. Irenaeus I, 1. fub f. ἀνὰ ἄστυ.

328. πόλλ' ὀλοφυρόμενοι. οἶκτρ' ὁ. Irenaeus ibid. et Vrat. d.

ὡσεὶ θάνατόν δε κιόντα Turnebus e Rom. intulit θάνατόν δε. In Flor. Aldd. θάνατόν γε erat, quod et Vrat. b. habet. Cant. ὡς εἰς θάνατόν γε.

329. οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν. Venetus πόλεος, hoc quoque recte. Schol. A. „γρ. πόλιος. hocque Ionicum.

330. προτὶ Ἴλιον. variat ποτὶ vt alibi.

331. τὼ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν'. Ariftarchus diftinguebat εὐρύοπα Ζῆ—ν' ἐς πεδίον altero verfu; et rationem habet in ipfa fyllabarum dinumeratione. ficque codd. Barocc. Mori. Harlei. idque fequutus eft Turnebus ex edit. Rom. Idemque habent Ven. Townl. Vrat. d. bis iam hoc idem vidimus Θ, 206. 7. et Ξ, 265. 6. Quod vfu receptum eft, Ζῆν' — ἐς πεδίον non habebat, cur abiiceretur.

332. ἐς πεδίον προφανέντε. Schol. A. et Vict. „in Chia (recenfione) erat καταβάντε.

333. αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν. „ἄρ' ftatim deinceps, ftatimque proinde" Clarke. Ἑρμείην Cant. At nec eft Αἰνείην, fed Αἰνείαν.

334. Ἑρμεία, σοὶ γάρ τε. Schol. B. Vict. M. liberari nos aiunt per haec verba a quaeftione, cur nunc Mercurii vtatur Iupiter opera non Iridis; opus erat deo, qui Priamo comitem fe adiungeret, in Achillis confpectum adduceret et ingreffum occultaret. Addit Schol. Vict. διὸ καὶ ῥάβδον ἔχει, ὥς τε κοιμίσαι τοὺς φύλακας, καὶ ἐπιγεῖραι τὸν Πρίαμον. ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ ὀλίγως." Scilicet in Odyffea non nifi bis mittitur, A, 38. ad Aegifthum et ad Calypfo A, 84. E, 28 fqq. Eft tamen hoc idem inter argumenta profectae ab alio auctore rhapfodiae noviffimae habitum.

335. ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. Barnes: „ἀνδράσ' melius, vt ego puto." At enim nunc non quaeritur, quid putet effe melius, fed vitium abstergendum eft ex hiatu. Fuit

haud dubie ἀνέρ' ἑταιρίσσαι. quod iam Bentlei. adſcripſerat.

ἑταιρίσσαι. Schol. A. φίλον γενέσθαι, καὶ ἑταῖρον. Sch. B. συνεργῆσαι. Schol. br. ἑταίρῳ βοηθῆσαι. Apollon. Lex. ἑταίρῳ γενέσθαι καὶ συνεργῷ, verſu adſcripto. Eſt, ſocium ſe adiungere alteri, eique adeſſe. Schol. Vict. συνεργῆσαι. οἱ δὲ παραγενέσθαι. ὅθεν καὶ ἑταῖρα, ἡ συμπαραγενομένη ἄλλοτε ἄλλῳ εἰς μίξιν. ἢ φιλοποιεῖσθαι. φίλον αὐτὸν ποιεῖσθαι Ἀχιλλεῖ πέμπεται. Vltima melius Schol. Moſc. ἢ φιλοποιήσασθαι. πρὸς γὰρ τὸ φίλον αὐτὸν Ἀχιλλεῖ ποιῆσαι πέμπεται. Sup. N, 456 μερμήριξεν, ἤ τινά που Τρώων ἑταρίσσαιτο, adiungeret ſibi.

καί τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλῃσθα. Schol. Vict. καίτ' ἔκλυες. τινὲς καί τ' ἔκλυες. καὶ λείπει, φασὶ, τὸ ἀεί. ἀντὶ τοῦ, κλύεις" non aſſequor, quae altera haec lectio fuerit, vitio calami obſcurata; num καί τε κλύες, an καὶ σὺ κλύες, an καί τ' ἔκλυες οὗ. Euſtathius: ἔκλυες, ἀντὶ τοῦ ὑπήκουσας. ἄλλως γὰρ οὐκ ἔστι τὸ κλύειν δοτικῇ συντάσσεσθαι. non meminerat Euſtathius, eſſe datiuum, cui. vt ſaepe: κλῦθί μοι. eodem ſenſu quo κλῦθί μου.

ὦκ' ἐθέλῃσθα cum gloſſa, ταχέως. Vrat. A. perperam.

De toto verſu tam ſalebroſo ſuſpicionem animo inſidere, tanquam de ſupplemento ſuperioris verſus, ingenue fateor.

337. ὣς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ. ⊱ „quod ἰδεῖν et νοῆσαι παραλλήλως idem ſunt Schol. A. B. Vidimus modo vſ. 294. ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας.

Peccare verſum in digammi legem, in aperto eſt. Bentleius emendabat: ὡς μήτις ἑ ἴδῃ, μήτ' ἄρ ἑ νοήσῃ. praeclare, vt ſimul cauſſa corruptelae appareat; fuit ſic μη τις Ϝε ιδη. In Vrat. d. eſt μήτ' ἄρ τι ἴδῃ.

μήτ' ἄρ τε νοήσῃ Cant. τι.

338. πρὶν Πηλείωνάδ' ἱκέσθαι. ⊱ „quod Πηλείωνά δε dixit pro εἰς. πρός. ἐπὶ Πηλείωνα. Schol. A. B. V. Eſt quoque v. 339 ſignatus ſtigme, ſine Scholio tamen,

quod forte spectauit ad Ἀργειφόντην, quem modo vſ. 24 vidimus.

339. ὣς ἔφατ'. iterantur vſſ. 339—345. in Od. E, 43—49. et vſſ. 339. 340. 341. iterum Od. A, 96. 97. 98.

340. αὐτίκ' ἔπειθ' — 341. ἀμβρόσια, χρύσεια. ※ quod verſus recte leguntur hic, et de Mercurio ad Calypſo miſſo (Od. E, 44 ſqq.) ἐν δὲ τῇ ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσείας οὐκέτι." Schol. A. excidit ῥαψῳδίᾳ A. et reſpicitur locus de Athene A, 97. 98 vbi hi duo verſus de Athene male leguntur. De his dicta ab antiquis accipere debebat Euſtathius, qui omnino delirat in mytho allegorice exponendo de λόγῳ, oratione. Schol. Vict. ἀστερίσκοι παράκεινται, ὡς ἐνθένδε μετενηνεγμένων τῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ.

340. ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. ſicut profecturus; non alia de cauſſa; vt tot alii aliis in locis profectionem parantes, calceos ſibi aptant; nec alae adiectae ſunt, quae ad celeritatem curſus deſignandam adiici ſolent; nam per ſe ad curſum deorum neceſſariae haud ſunt; viſum et phantaſiam celeritatis tantum ſignificatione monent. Locus variis modis ornatus eſt a poetis graecis et latinis; inprimis a Virgil. Aen. IV, 238. Schol. Vict. Ἀριστοτέλης αὐτὰ πτερωτὰ οἴεται. ψευδῶς. non perſpicio, quorſum haec ſpectent.

341. τά μιν φέρον. Schol. A. „οὕτως διὰ τοῦ ο. φέρον" itaque lectum quoque eſt φέρεν. Ceterum vſus loquendi vulgo notus eſt, quo nos ferre dicuntur ea quibus inſiſtentes loco mouemur; calcei ſeu ſoleae proprie neminem ferunt, ſeu portant, ſeu incedere faciunt; ſed ingrediuntur homines pedibus ſolea munitis. Hoc ab hominibus translatum in Mercurium. Manifeſtum ita fit, φέρειν non declarare, ferri et librari deum et in auras tolli soleis, *solearum vi, et ope*, quod interpretandi regulis aduerſatur; ſed *ferre, ferri*, omnes norunt ſimpliciter eſſe de inceſſu dictum: ita *pedes ferunt*. v. c. de Thetide Σ, 148 τὴν μὲν ἄρ' Οὔλυμπόνδε πόδες φέρον.

quis hic argutabitur: quomodo pedes eam in sublime rapuerint? sic ἄνεμοι φέρουσι, venti ferunt volantem etc.

342. ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο. Cant. ἠδ' ἐς. De forma loquendi ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο v. dicta ad M, 207.

343. εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει· *delinit.* proprie vi sua priuat, debilitat: de vocis vsu v. ad M, 255. Schol. Vict. ταύτην (τὴν ῥάβδον) Ἀπόλλων αὐτῷ δέδωκεν, ὥς φησι Φερεκύδης. Adiicit idem cum Schol. A. notationem de etymo voc. ῥάβδος, et tono: quae ad nos haud spectabat, et melius legi potest ap. Eustath. ad h. l. et ad Odyss. extr. tum ap. Etymol. et in Phauorino. Versus 343. 344. laudat Schol. Pindari Ol. IX, 50. perperam tamen ad illustrandam ῥάβδον τοῦ Ἅδου, nam est ea Plutonis hasta et sceptrum.

344. ὧν ἐθέλῃ. receptum hoc, tanquam magis Homericum; quod saepe vidimus, auctoritate subnixi Cant. Veneti: vbi Schol. A. ὧν ἐθέλῃ. οὕτως Ἀρίσταρχος, ἐθέλει, διὰ τοῦ ει. αἱ δὲ κοιναὶ διὰ τοῦ η, ἐθέλῃ. vix credam Aristarchum vulgariorem rationem praetulisse.

τοὺς δ' αὖτε. Harl. Mosc. 2. τοὺς αὖ.

345. πέτετο κρατὺς Ἀ. Vrat. A. πέτατο.

346. αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανε. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· αἶψα δ' ἄρ' ἐς Τροίην. sicque Harl. Cant. Vrat. d. Mosc. 2. vn. Vindob.

347. βῆ δ' ἰέναι, κούρῳ αἰσυμνητῆρι ἐοικώς. si vnquam, hoc vtique loco erat obtemperandum Aristarcho. Legitur vbique in edd. et in plerisque codd. αἰσυητῆρι, quae vox nusquam occurrit neque analogiam habet; nam hoc est fingere analogiam, quod Ernesti aiebat, ab αἶσα fieri posse αἰσύω, quod nunquam fuisse constat, et ab hoc fieri potuisse αἰσυήτης. vnde ille, non temere, inquit, repudiem lectionem omnium meliorum et antiquorum librorum. Hoc tamen cum pace optimi viri dixerim, ita se non habet; αἰσυμνητῆρι legitur in Veneto B. Barocc. Cant. Mori. Townl. vn. Vindob. Vrat. b. et αἰσιμνητῆρι in Vrat. d. Diserte quoque αἰσυμνητῆρι lo-

gitur in Hesych. vbi v. Notas. Et lectionem ab Aristarcho propagatam omnes testantur. recte redditam ἀνδρὶ βασιλικῷ. Iam autem haec notio ab ipsa sententia requiritur; est porro antiqua vox aliunde nota, αἰσυμνήτης, αἰσυ..... Notatus est locus Aristotelis de Rep. IV, 10 καὶ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐγίγνοντό τινες μονάρχαι — οὓς ἐκάλουν αἰσυμνήτας. Et occurrit vox Od. Θ, 258 αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν. add. Theocritea, in quibus vox adhibita de Hercule XXV, 48. Contra αἰσυήτης ignoratur et per se et nihil habet, cum quo conueniat. Cur ergo lectionem deprauatam retinemus? cui originem dedisse videtur recordatio, in quam ineptus grammaticus vel librarius inciderat, *Aesyetae* Troiani ex primis libris Iliadis, B, 793. Αἰσυήταο γέροντος. Video quoque αἰσυητῆρι pro nomine proprio acceptum esse in Vrat. A. Damnarunt νόc. vulgatum αἰσυήταο iam Iensius, Valken. Alberti.

In transuersum egit grammaticos ineptum studium etymologiae in voce antiquiore, quam vt etymon eius recte constitui possit; plura enim tentant admodum infeliciter; alii transferunt cōnatus in etymo voc. αἰσυμνήτου iam ab aliis factos. Obstabat aperte quod ab αἶσα, αἴσιος, non αἴσυος ducitur. Verbo: de etymo laborandum haud erat.

Inutilis esset opera, si singula adscribere vellem, omissis etymis quae in Schol. B. V. M. Eustath. κατὰ τοὺς παλαιούς, Etymol. Apollon. Lex. qui Apionem quoque memorat, voc. αἰσυντῆρι νεανίᾳ. ita enim scriptum est, habentur; seligam potiora.

Schol. A. αἰσυητῆρι. Ἀρίσταρχος, αἰσυμνητῆρι. τουτέστι βασιλικῷ. Similia in B. V. M. intellige iuuenem nobili genere. ἄλλως. οὕτως, αἰσυμνητῆρι, βασιλεῖ, τὴν μορφὴν ἐοικώς. (itaque in ipso Ven. A. erat Scholion ex codice in quo αἰσυμνήτης expressum erat.) καὶ ἀλλαχοῦ· παναπάλῳ· οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασι Od. N, 222. 223.

Ducta videri potest ex hoc ipso loco species et forma Mercurii artificum ingeniis inuenta.

348. πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦ περ χαριεστάτη ἥβη, οὔπερ ap. Apollon. l. l. at altero loco in ὑπηνήτῃ est τοῦπερ. πρῶτον ὑπηνήτῃ. ἀρχομένῳ γενειάζειν Schol. A. B. V. M. br. ὑπηνήτῃ. ἀκμαίῳ. ἄρτι γενειῶντι. νέῳ adscripto versu Suidas. Heliodorus reddiderat ἀρτίως τὴν ἥβην ἔχοντι — ἀκούειν δὲ ἄμεινον ἀρτίως γενειῶντι. διόπερ ἐπήνεγκε. τοῦ περ χαριεστάτη ἥβη. Est ap. Aelian. V. H. X, 18, 4. aut apud scriptorem, quem is exscripsit, de Daphnide locus: Νύμφη ὡμίλησεν αὐτῷ, καλῷ ὄντι καὶ νέῳ, πρώτῳ ὑπηνήτῃ (sic pro πρῶτον) ἔνθα τοῦ χρόνου (deb. τῆς ἡλικίας) ἡ χαριεστάτη ἐστὶν ἥβη τῶν καλῶν μειρακίων. ὥς πού φησι καὶ Ὅμηρος. Respicit quoque locum nostrum Plato in Protagora sub init. et ad eum alludere videtur, eo ducentibus Scholiis nostris, in Symposio p. 195. B. C. recitatur versus ab aliis, vt a Themist. Or. XIII p. 164.

349. μέγα σῆμα πάρεξ Ἴλοιο ἔλασσαν. turpem hiatum tollit Bentl. παρὰκ ϝίλου ἐλάσασκον.

ὄφρα πίοιεν ἐν ποταμῷ. sic vulgo iungitur. Ernesti bene monuit praestare: στῆσαν ἵππους ἐν ποταμῷ, ὄφρα πίοιεν. Hoc suadere quoque videtur Schol. B. Vict. „ἐν ποταμῷ, pro παρά.

Nihil monent veteres, de hac profectione et de amne, ad quem subsistunt aquandi caussa. v. Excurs. ad VI p. 305 sq.

352. τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κῆρυξ Ἑρμείαν. recte et hic monuit Ernesti iungenda esse: ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν, et τὸν δ' ἐφράσσατο κῆρυξ Ἑρμείαν. Apollon. Lex. ἀγχίμολον. — ἐπὶ δὲ τοῦ σύνεγγυς τόπου. adscripto versu. ἐκ τοῦ σύνεγγυς γεγονότα. Schol. Vict.

ἐφράσσατο. ἔγνω. συνεῖδεν.

354. φραδέος νόου ἔργα τέτυκται. φραδέος, συνετοῦ. Apollon. adscripto hemistichio. Occurrit hoc vno loco; saepius ἀφραδής.

νόου ἔργα. aut pronuntiandum est νοῦ, aut scribendum cum Bentleio: vt quoque est seu νόος seu νοῦς Od. K, 240 καὶ τρίχας. αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος.

355. ἄνδρ' ὁρόω, τάχα δ' ἄμμε διαῤῥαίσεσθαι οἴω. Schol. B. διαφθαρήσεσθαι. Schol. Vict. διαῤῥαισθήσεσθαι. quidni οἴω (αὐτὸν, τὸν ἄνδρα) διαῤῥαίσεσθαι ἡμᾶς, διαῤῥαίσειν.

356. ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων. ἤ μιν — λιτανεύσομεν. subiunctiuum, alias aoristum, nunc praesens, cum futuro, eodem loco, vi ac sensu poni, iam saepe vidimus. Versus exciderat Vrat. b. librarii tamen socordia.

φεύγωμεν, scil. relicto altero curru, mulis iuncto, cum muneribus. Schol. B. V. M.

357. αἴ κ' ἐλεήσῃ. Vrat. d. ἐλεήσει. superscripto tamen η. Vidimus idem modo vs. 301 et antea quoque. αἴ κε pro ἵνα.

358. σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο. Cum Eustathius, (et iam Schol. Vict.) perturbationem mentis perturbato verborum ordine expressum tradat: monebat Ernesti, „esse eas argutias inanes: cum millies ista tmesis in aliis sit sine vi tali. συγχεῖσθαι elegans hoc sensu, quod et Latini expressere *confundi* Sueton. Caes. 7.“ *Ernesti.*

359. ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. Townl. Vrat. b. et Venetus ἐπὶ γ.

γναπτοῖσι. Barocc. Vrat. A. d. duo Vindob. perpetua variatione.

„γρ. γναμπτοῖς μελέεσσι.“ Barnes. Ceterum monet Ernesti, „non esse reddendum, *flexibilibus*, sed: *incurua in corpore*, scil. senis grandaeui.“ hoc quidem in loco recte; forte et Λ, 668 et Od. Φ, 283. At loca sunt alia, Od. Λ, 393. N, 398. 430. vnde patet esse simpliciter epitheton ornans membrorum.

360. Ἐριούνιος de quo iam dictum ad Υ, 72.

361. ἐξείρετο καὶ προσέειπε. ἐξήρετο. Harl. Vrat. d. Mosc. 2. sicque aliis in locis variat, vt A, 513. vbi vide, et ad E, 756.

363. νύκτα δι' ἀμβροσίην. Schol. Vict. διὰ τῆς νυκτός. ἀμβροσίη νὺξ, θεία. alma Exc. IX ad A.

ὅτε δ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι. ὅτε θ' „quum scilicet" Clarke. inani subtilitate, vt iam saepe monui.

365. οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασι. ἀνάρσιοι. ἄδικοι. ἐχθροί. Schol. br. ἀνάρμοστοι τὴν γνώμην. ἐχθροί. Schol. Mosc oppositum τῷ ἐρίηρος. Schol. Vict. scilicet, οὐκ ἀραρότες, ἄρμενοι, non coniuncti animis cum aliis, dissidentes, infesti. Occurrit hoc in vno loco Iliadis, in Odyssea aliquoties.

366. θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν. Est νὺξ ταχεῖα, nox cita; insertum tamen Schol. B. est longa disputatio, quae et in Heraclide f. 45 legitur, et ex parte iam sup. ad Σ, 473 erat allata, qua nimis argute refertur epitheton ad vmbram in conum desinentem. νὺξ θοή, pro ὀξεῖα. Vidimus iam ad K, 394.

367. τόσσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα. — „quod ὀνείατα non modo sunt (vt I, 91 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα) βρώματα, ὡς οἱ Γλωσσογράφοι, sed omnino bona, χρήματα, nunc munera" Schol. A. sicque B. V. M. Spectant ideo ad h. l. Etymol. et Hesych. h. v. in hoc seiungenda sunt ἀγαθά. βρώματα. Etiam Suidas in ὀνείατα, qui Scholion exscripsit. Et „quod ἄγεται quanquam curru, non φέρεται. οὐ γὰρ αὐτὸς ἐβάστασε." Haec vltima saepe monita sunt.

„ἄγοντα, γρ. ἔχοντα" ait Barnes. male ex Eustath. proferendo. Est tamen sic scriptum in Vrat. d.

368. τίς ἂν δή τοι νόος εἴη. τίνα ἕξεις νοῦν; τί διανοήσῃ; τί ἐργάσῃ; γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ. Vrat. d. τοιοῦτος.

369. ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. recte Schol. br. ἀποκωλῦσαι. ἀποδιῶξαι. scil. ἄνδρα.

At legitur ἐπαμύνασθαι non modo in Harl. Cant. Lips. sed et in Veneto ipso, Schol. Vict. Etiam sic in Galeno de Praenot. 5. To. VIII p. 838. Editum quoque sic in Sueton. Claud. 42. Est tamen hoc alienum ab h. l. in quo debet esse *propulsare*, non *auxilio venire*; quod est ἀνδρὶ ἐπαμύνασθαι. vel ἐπαμῦναι. ἐπὴν σὺ τοῖς ἐπαμύνῃ. M, 369.

Ernesti aduersus Clarkium bene monet iungenda esse vt H. Stephanus faciebat: οὖτ' αὐτὸς νέος ἐσσὶ — ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, reliquis in medio positis; non vero: γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι. Tandem Ern. „sed fortasse versus plane insititius est." Suspicio rara viri praestantissimi, nec vero leuis. Nam suo loco idem versus bis legitur Od. Π, 71. 72 et Φ, 132. 133. (paullum mutatus Il. T, 183) At hoc loco ille otiosus est et friget. Dicas: attamen antiquitus versum esse lectum ex eo constare, quod eum pro signo militibus edidisse fertur Claudius Imp. apud Sueton. 42. Etiam rhetor, aliquis cum quaereretur ex eo, quodnam esset genus orationis iudiciale, (τὸ δικανικὸν εἶδος) respondisse fertur hoc versu recitato (ap. Eustath. ad Odyss. p. 1794, 28) Recte; testantur haec, versum esse lectum; non vero, quod hoc loco. Abiit ille vtique in sententiam. Schol. Vict. παροιμιακὸς γέγονεν ὁ στίχος. Ita Cicero eo vtitur ad Attic. II, 9.

Porro, variat lectio: ἀπαμύνεσθαι, Mosc. 2. vt etiam in Cic. l. l. editur. Ita quoque ἐπαμύνεσθαι est in Vrat. d. et hoc versu laudato Aelian. H. An. V, 39. ἀπαμείνεσθαι vitium est ed. Turnebi, non var. lect. vnde Steph. margo: γρ. ἀπαμύνεσθαι. vti quoque editum est in Od. Φ, 133. ἀπαμύνεσθαι. ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, κακώσει. ἀδικήσει Sch. br. εἰς χαλεπότητα εἰσάγει Hesych. haud dubie ad h. l. ὅτε τι vn. Vindob. et alius χαλεπαίνῃ.

370. ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακόν. ἀλλά κεν ἄλλον. „ὅτι τὸ δὲ παρέλκεται" Schol. A. Scilicet tenendum est, versum in Veneto sic legi: ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὰ, καὶ δέ κεν ἄλλον. etsi ne sic quidem video, cur δὲ abundare dixerint; καὶ δὲ alibi quoque *et vero, quin potius*. Monendum erat, οὐδὲν esse h. l. pro οὐ· κατ' οὐδέν.

Aliud Scholion A. est: „γράφεται κακόν." Fuit ergo etiam lectum: ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, καὶ δέ κεν. versu iugulato. Ita tamen edd. Flor. Aldd. ipsa Ro-

mana, donec Turnebus emendatius dedit: κακὸν, ἀλλά κεν. primus enim ille versum metiri coepit. Turpe istud vitium, κακὸν, καὶ δέ κεν, insidet quoque libris Lips. Vrat. A. d. Mosc. 2.

Eustath. p. 1354, l. 53. recitat versum: ἠδέ κεν. ἢ, καὶ δέ κεν. paullo post l. 64. — ῥέξω κακὸν, ἀλλὰ καὶ ἄλλον. ex hoc haud dubie Turnebus accepit lectionem a se allatam; at debebat idem recipere καί; haud dubie enim scribendum esset: ἀλλὰ καὶ ἄλλον ex proprio ac perpetuo vsu, non κεν. At enim cur Turnebus non alteram lectionem arripuit ex Eustathio ἠδέ κεν. in hac κεν habebat locum recte.

Habemus notabile exemplum mendi temere illati, partim superstitiose propagati partim male sublati. Debuit enim pro eo, quod fuerat: ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, ἠδέ κεν ἄλλον, casu in libro aliquo scriptum esse: ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, καὶ δέ κεν αὐτόν. Vitio animaduerso, emendatum est, ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὰ, καὶ δέ κεν ἄλλον. hoc exhibent Venetus Townl. nec aliter legerunt Schol. br. quae reddunt οὐδὲν, νῦν οὐδαμῶς. qui sic acciperet, debuit legere κακά. Etiam Apollon. Lex. κακὰ — ἀντὶ δὲ τοῦ κακοῦ. οὐδέν σε ῥέξω κακόν. immo κακὰ, quod ille per κακὸν declarare vult. Nec aliter legere potuit Vict. cuius Scholion est: „οὐδέν σε ῥέξω. πλεονάζει τὸ δεν. vt τὸ δ' ἔργον οὐδὲν ὄνειδος." (Hesiodeum Ἔργ. 311. ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος) vides eum et ipsum κακὰ legere debuisse. Alii emendarunt, — ῥέξω κακὸν, ἀλλὰ καὶ ἄλλον, et pro hoc Turnebus intulit ἀλλά κεν.

Verior itaque lectio, quae et in antiquis codd. Mori, Barocciano, extat ἠδέ κεν. nec aliter legerat Eustath. qui alterum καὶ δέ κεν pro var. lect. apponit. Poterat vtique et hoc esse ἠδὲ καὶ, praetuli tamen id quod auctoritatem cum probabilitate coniunctam habet. In Vindob. est ἠδέ κεν et καὶ δέ κεν.

In principio versus pro οὐδέν σε ῥέξω est οὐδ' ἄν τε ῥέξω in Vrat. A.

373. οὕτω πῃ τάδε γ' ἐστί. Schol. A. „οὕτως, διὰ τοῦ πη. ἐν δέ τισι, διὰ τοῦ δ', οὕτως δή.“ Lipſ. οὕτω δή πῃ τάδε γ' ἐστί. πῃ etiam Venetus, minus bene, vt alibi quoque.

374. ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα. Ven. Lipſ. Vrat. A. Moſc. a. vn. Vindob. ἀλλ' εἴ τις. In Schol. A. tamen: „γρ. ἀλλ' ἔτι τις.“ Ad modum loquendi Clarke iam notauit I, 419 μάλα γὰρ ἕθεν εὐρύοπα Ζεὺς χεῖρα ἑὴν ὑπέρεσχε. adde ibid. 683. Δ, 249. E, 433. Od. Ξ, 184. eſt modus loquendi conſentaneus priſco ſermoni, quem et Oriens habet. Vict. reddit, ὑπερμαχεῖ.

376. αἴσιον, οἷος δὴ σύ, δέμας καὶ εἶδος ἀγητός, 377. πέπνυσαί τε νόῳ, μακάρων τ' ἐξ ἐσσὶ τοκήων. Notant veteres hos verſus, qui omne feliciorls ſortis genus continent. Delabuntur quoque ad ſubtiliora, et ad Peripateticorum Triadem. Sic Schol. B. V. M. Euſtath. Vita Homeri Plutarchum mentita. Spectat huc Scholion fugitiuum in Vict. ad vſ. 367. τριὰς ἀγαθῶν ἀπὸ ψυχῆς ἢ τύχης. Et, quod abſurdius etiam, eſt hoc inter ea, quibus probatum iuerunt, fuiſſe Homerum Peripateticum. Notum enim eſt, omnes eum ſibi ſectas vindicaſſe: v. vel Seneca Ep. 88.

οἷος δὴ σύ. Vrat. d. οἷον δὴ —

δέμας καὶ εἶδος ἀγητόν. mſ. Lipſ. et vn. Vindob. δέμας καὶ ἀταιρία φωνήν ex aliis locis. h. l. importune.

377. πέπνυσαί τε νόον. ita vulgatum erat, nec habebat cur displiceret. Conſtans tamen eſt codicum conſenſus: πέπνυσαί τε νόῳ, ſic quoque ed. Rom. cum Euſtath. Additur nomen τῷ πέπνυμαι hoc vno loco.

μακάρων δ' ἐξ ἐσσὶ τοκήων. Ven. vterque cum Cant. Moſc. a. ἔξεσσι. vt iterum vſ. 397. Schol. A. M. ἐκγέγονας. ἢ ἐκ μακάρων ἐσσί. Erat autem vſ. 347 κούρῳ αἰσυμνητῆρι ἐοικώς. vt Γ, 170 βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε.

379. κατὰ μοῖραν ἔειπας. ἔειπες ed. Rom. Cant. Townl. Vrat. d. Moſc. a. Lipſ. vn. Vindob. perpetua varietate.

381. ἠέ τῃ ἐκπέμπεις. exemplum eſt in Tragico Polydorus in Thraciam miſſus; cuius et Schol. B. V. recordatur. Monent Schol. B. V. nouam ſententiam ab hoc verſu ineundam.

382. ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ. Barocc. Cant. Mori. ἵνα τοι τάδε περ. Vrat. A. ἵνα τοι τάδε σῶα μίμνῃ. vitioſe. vn. Vind. σῶα, alter μίμνει.

383. καταλείπετε Ἴλιον ἱρήν. — „ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον."

384. ἀνὴρ ὤριστος. variat et hic ὤριστος Moſc. 2. Rom. ed. ʽὤριστος.

385. σὸς παῖς. οὐ μὲν γάρ τι. repoſui παῖς cum Bentl. Ionicum hic vt in ceteris locis, pro παῖς.

μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν. Ita vulgatum eſt. At Barocc. Vrat. d. et Venetus vterque ἐπιδεύετ', quod Ionicum eſt, h. e. antiquum. οὐχ ὑστέριζεν. Schol. B. Eſt autem μάχης, pro κατὰ μάχης. ἐπιδεύεσθαι et δεύεσθαι requirunt caſum ſecundum, aut ſubintelligunt, ſed perſonae, qua quis eſt inferior: vt Ψ, 483 ἄλλα δὲ πάντα δεύεαι Ἀργείων. cf. Obſſ. ad N, 310. P, 142.

387. τίς δὲ σὺ ἐσσί, φέριστε, τέων δ' ἐξ ἐσσὶ τοκήων. haud dubie fuit σύ γ' quod etiam Bentl. monuit: vt iam aliquoties, vt Z, 123.

τέων. τίνων Apollon. Lex. et Heſych. Laudat hemiſtichium Schol. Nicandri ad Alexiph. 172. τέων ἀνεδέγμεθα βλάστας. vbi eſt pro ὧν· vbi ille: τὸ δὲ τέων οὐκ ὀρθῶς κεῖται. (vix recte cenſens ſi quidem τοῦ, eſt et οὗ et τίνος.) σημαίνει γὰρ τὸ, τίνων. Ὅμηρος· τέων δ' ἔξεσι τοκέων. βούλεται δὲ λέγειν, ὧν. Vox in Iliade vno tantum h. l. eſt obuia, in Odyſſea aliquoties. ἔξεστι et h. l. Ald. 2. Moſc.

388. ὥς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες. Verſus per ſe haud ex elegantioribus, ſcabritiem habebat aliam in vulgata edd. lectione, ὅς μοι καλά. Verum ὥς μοι ed. Rom. cum Euſtath. Townl. Vrat. A. Venetus vterque. Poteſt tamen ὡς duplici modo accipi: vel ὡς καλὰ, quam pulcra, θαυμαστικῶς, noua ſententia facta, vt

Schol. B. ait, pro ὡς καλῶς, quam praeclare, honorifice! vel ὧς, οὕτως· vt Ern. vertit, adeo mihi plane. vt substituendum sit: quis es tu? valde enim cupio hoc noscere: tam praeclare tu de meo filio loqueris.

τὸν οἶτον. articulus me tenet. Etiam Eustath. p. 1355, 44. obseruat, non ex vsu poetae articulum h. l. appositum esse. Dicendum forte, esse pro ἐκεῖνον τόν.

ἔνισπες acuendum esse, monet Schol. A. et Vict. ad quem illustrandum compara Etymol. in ἔνισπε et supra ad Ξ, 470. Schol. Vict. adiicit: „ὅτι τὸ ἕβδομον τῶν Ἑλλήνων ἐστράτευσεν ἐς Τροίαν.“ Septimam Hellenum partem ad Troiam expeditionem fecisse, non aliunde memini. Enimuero, ne fallare, suspicor Scholion pertinuisse ad vs. 399. inter septem filios vnum more Hellenum arma sumere debuisse.

390. πειρᾷ ἐμεῖο — καὶ εἴρεαι Ἕκτορα. Schol. Vict. πειρώμενός μου ἐρωτᾷς περὶ Ἕκτορος. ὡς „εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε.“ Z, 291. Nec tamen apparet, quis hic τοῦ πειρᾶσθαι, tentandi, experiendi locus sit. Docet adiectum pro synonymo alterum εἴρεαι, nihil aliud esse πειρᾷ, quam *quaeris ex me, interrogas.* Sicque in Odyssea pro explorare, ex altero quaerere, Ω, 237. Vlysses dubitabat, patrine statim omnia narraret, an ex eo quaereret ἦ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστα δὲ πειρήσαιτο, et Δ, 119. in locum alterius alterum successit: ἦ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιτο, vt Romana habet, vulgo legitur: ἕκαστά τε μυθήσαιτο.

391. μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ. τῇ δοξαζούσῃ τοὺς ἄνδρας, e Schol. br. apponit Clarke. Videramus iam Δ, 225 et saepe et ἀγορὰ κυδιάνειρα iam A, 490.

392. ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα. *vidi*, at εἶδον *videbam*, discernenda esse, monuit monetque Clarke, inde ab A, 37.

393. δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ. δαΐξων ed. Rom.

394. ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν. — „quod pro μετ' ἐκπλήξεως ἐθεώμεθα“ Schol. A. B. V. M.

397. Μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμι. ἔξειμι etiam hic nescio quis: vt modo 307. πατὴρ δ' ἐμοὶ marg. Steph.

398. ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ, γέρων δὲ δὴ, ὡς σύ περ ὧδε. Harl. Townl. Mosc. 2. vn. Vindob. ἀφνειὸς μὲν ὅγ' ἐστί. Tum Eustath. ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι ἐνταῦθα μὲν τὸ, ὡς σύ περ ὧδε, σαφῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ· οὕτως ὡς σύ. ἀλλαχοῦ δὲ τὸ; ὥς νύ περ ὧδε, οὐ πάνυ σαφῶς ἔχει, ὡς ἐκεῖ φαίνεται. Respicit Il. B, 258 εἴ δ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, ὥς νύ περ ὧδε. vbi v. Obss.

399. ἓξ δέ οἱ υἷες ἔασιν, ἐγὼ δέ οἱ ἕβδομός εἰμι. Schol. A. „γρ. ἓξ δὲ τῷ.“ In Flor. erat ἐγὼ δέ τοι. At Aldd. et Rom. Turn. ἐγὼ δέ τι. rediit Stephanus ad δέ τοι. quod et Eustath. suppeditabat. Ernesti e Lips. protulit δέ οἱ, quod receptum a Wolfio firmatur codd. Mori. Townl. Vrat. A. d. Mosc. 2. Ven.

Porro Schol. Vict. ἀπὸ τούτου στοχάζονται, ὅτι τὸ ἕβδομον τῶν Ἑλλήνων ἧκεν εἰς Τροίαν κλήρῳ λαχών. Firmant haec ea quae suspicatus eram ad vs. 388.

400. τῶν μέτα παλλόμενος. adsciui haec ex Harl. Townl. Vrat. A. (vbi μετὰ) Ven. et Schol. A. ἀναστρεπτέον τὴν μέτα. ἐστὶ γὰρ, μετὰ τῶν. Schol. br. μετ' αὐτῶν κληρούμενος.

κλήρῳ λάχον, ἐνθάδ' ἕπεσθαι. Lips. ἱκέσθαι.

401. νῦν δ' ἦλθον πεδίονδ' tanquam speculator, ne insidiae parentur a Troianis. Schol. B. V. M. Mox v. 402 ἑλίκωπες Ἀχαιοὶ ex A, 389 noti sunt.

403. ἀσχαλόωσι γὰρ οἵγε. Harl. Vrat. b. Mosc. 2. Ven. οἵδε. hocque magis Homericum.

A v. inde 404 lacuna erat vsque ad 504. in codice Veneto A. expleta alia manu, deficientibus quoque scholiis antiquis A.

404. ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου. potest iungi ἐσσυμένους πολέμου (ἕνεκα) ruentes, cupidos pugnandi, τοῦ πολεμίζειν, vt vidimus N, 315 accipi καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο. vbi v. Obss. vt καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο Od. Δ, 733 simile illi ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, aliquoties in Odyssea obuio. Potest tamen et accipi ἴσχειν πολέμου, κατέχειν

ἀπὸ τῆς μάχης, τοῦ μάχεσθαι, αὐτοὺς ἐσσυμένους. Aliter est ἐπίσχειν, κωλύσαι vt Schol. br.

406. εἰ μὲν δὴ „siquidem reuera, vt Ξ, 433." Clarke.

407. πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον. h. e. τὰ ἀληθὲς εἰπὲ πάντως, nil reticescens. Aliquoties in Odyssea hoc; in Iliade hoc tantum loco, et Ψ, 361 ὡς ἀληθείην ἀποείποις. Barnes reposuerat ἀλήθειαν, de quo v. ad Ψ, 361.

408. ἢ ἔτι — ἦέ μιν. si ἢ scribitur, subintelligendum, εἰ ἢ — sin ἦ est, num.

409. μελεϊστὶ ταμών. „acceperant nonnulli μελεϊστὶ pro οἰκτρῶς, tanquam ductum a μέλεος. Hoc tamen apud Homerum notionem habet μάταιος. vt Ψ, 795 μέλεος αἶνος. Esse vero κατὰ μέλος, membratim" Schol. B. Hesych. Occurrit vox ap. Apollon. Arg. II, 628.

411. ὦ γέρον, οὔπω τόνδε κύνες φάγον οὐδ' οἰωνοί. In Townl. Vrat. A. b. Mosc. a. Harl. Ven. Vict. Mosc. 2. est τόν γε. sane non meliore iure quam variabat paullo ante vs. 403. φάγον κύνες ἠδ' οἰωνοί. Vrat. d.

413. κεῖται — αυτως ἐν κλισίῃσι. οὕτως, sicut erat. δεικτικῶς. vt saepe: (noch so, ganz unversehrt) conuenit Schol. Vict. αὔτως. ὁμοίως τὸ (l. τῷ) ὅτε μετήλλαξεν. pariter prorsus, vt vita excessit. At Schol. br. ματαίως. ἀνεπιμελήτως. Eustath. οὕτως ἢ αὔτως. αὔτως Townl. Vrat. b. οὕτως Vrat. d. Eadem varietas in aliis locis.

ἐν κλισίῃσιν. Schol. br. ἐν σκηνῇ. melius Sch. B. V. M. ἐν περιβόλῳ τοῦ ναυστάθμου. proiectum erat corpus ante fores tentorii vs. 18.

δυωδεκάτη δέ οἱ ἠώς. de numero v. ad vs. 31. Eustath. ἠώς, ἢ ἦδε. ergo duplex fuit lectio.

414. οὐδέ τι οἱ. „γρ. οὐδ' ἔτι οἱ" Barnes. οὐδέ μιν εὐλαί. iam T, 26.

416. ἦ μέν μιν περὶ σῆμα. Vrat. A. ἢ δή μιν: quod praeferebat Ern.

417. ἥκει ἀκηδέστως. ἄχα τοῦ κήδεσθαι, ἀκηλεῶς. Vidimus iam X, 465 Apollon. Lex. οὐ κηδεμονικῶς, ἀλλ' ὑβριστικῶς. adscriptis verbis.

ἠὼς ὅτε δῖα φανήῃ. vt scriptura sibi constaret, reposui φανήῃ pro vulgato φανείῃ. de perpetua hac variatione dictum saepe. v. ad Σ, 598 στήῃ. Ξ, 81 et al. Ed. Rom. φανήῃ exhibet, Eustath. notat legi φανήῃ et φανήῃ. Townl. φανήῃ. etiam Vrat. d. superscr. ει.

418. οὐδέ μιν αἰσχύνει. vn. Vindob. αἰσχύνῃ.

θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθών. Erat vulgata lectio edd. et codd. θεοῖό κεν, quae Homerica esse nequit. Nam vbique est Ionica forma θηέομαι, nec ab ea vsquam est recessum, neque in Herodoto. Nam quod Ernesti laudat H, 444 θειεῦντο, nescio vnde petierit, nam vbique ibi est θηεῦντο. Aberratur in nonnullis in X, 370 θηήσαντο. vbi male θειήσαντο habent.

Barnes ait: „legitur et θηεῖο (debuisset addere, vbi?) vt alias θηεῖτο.“ Atqui hoc non conuenit. θηεῖτο, est ἐθηεῖτο, ab ἐθηεόμην, ἐθηέετο. vt Od. E, 75 ἔνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος Ἀργειφόντης. inde ἐθηέου, ἐθηοῦ. At ex θηεοίμην, est θηέοιο, θηοῖο. Pergit idem: „ita inf. ad 503 αἰδεῖο.“ quod et ipsum male comparatur; est ibi imperatiuus, αἰδέεο, αἰδεῖο. vti ex αἴδεο, fieret αἴδειο. saltem erat dicendum, fuisse quoque αἴδημι, ex quo fieret αἰδείμην, αἰδεῖο, vt θείμην. θεῖο. Od. I, 269 legitur ἀλλ' αἰδοῖο, φέριστε, θεούς. quod esse posset ab αἰδοίμην, vt φιλοίμην. vera tamen lectio et ibi est αἰδεῖο.

Nunc, vt ad nostram lectionem redeam, legitur contra vsum Homericum, qui θηοῖο requirebat, vbique θεοῖο. Corruptius Townl. θείοιο. Ald. 2. vitiose θεοῖο. Est tamen Cantabrig. e quo Bentl. adscripsit: θείοιο supra scr. η. Eustath. p. 1356, 47 diserte recitat θηεῖό κεν αὐτός, τουτέστι, θηητὸν κρινεῖς, ὡς ἐρσήεις κεῖται etsi paullo ante l. 32 vulgari modo pictum erat θειοῖό κεν. Firmat emendatiorem lectionem Schol. Vict. in quo quidem praescriptum θειοιο, δι' ὄψεος θαυμάσειας. (haec quoque

in Schol. B. et Mosc. habentur) ὡς καὶ τό· εἰ καὶ Ͽηή-σαντο (sup. X, 370.) Tum vero: ἐστὶ δὲ διὰ τοῦ η. εἰ δὲ, Ͽειοῦ. In Hesych. Ͽειεῦντο, ἐθαύμαζον, haud dubie fuit, Ͽηεῦντο, nam praecedit Ͽηεῖσθαι. Ͽηεύμενοι. ergo et Ͽηεῦντο.

419. οἷον ἐερσήεις κεῖται. recte Barnes, non ἑερσήεις, quod Stephanus intulerat ex Romana, puto. v. ad Λ, 53. bene redditur in Schol. br. κάθυγρος. νεαρός. Apollon. δροσώδης καὶ ἁπαλός, versu adscripto. similia ap. Suidam, et Hesych. in ἑρσήεις. At in ἐερσήεις, est: καλὸς (f. ἁπαλὸς) δροσώδης. ἡ λέξις ἀπὸ τῶν ἐνδροσιζομένων ἀνθῶν. ταῦτα γὰρ καλλίονα φαίνεται. Ernesti: „similiter latini roscidum dicunt pro tenero, molli, i. e. pulcro" Infra 757 νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι κεῖται. Schol. B. V. M. ἐνδροσιζόμενος, ὑγρότητα ἔχων, οὐ κατεσκελετευμένος. addit Schol. Vict. τοῦτο γὰρ διὰ τὴν νεφέλην Ἀπόλλων. (scil. effecerat Ψ, 188) ὥς που φησίν. ἐπὶ δὲ νεφέλῃ ἕσσαντο, στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι. Ξ, 350. 351.

420. οὐδέ ποθι μιαρός. μεμιασμένος Schol. br. οὐδὲ ἔν τινι μέρει μύσος ἔχων. Schol. B. V. M. μεμολυσμένος αἵματι. ἀκάθαρτος. Hesych. vt legunt ibi viri docti. vox hoc vno loco occurrit. post Homerum est ὁ μύσους ἄξιος, ὁ ἐναγής. cf. Eustath.

σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν· non μεμύκει dici potuisse, obseruat Clarke, sollemni monito. μέμυκα, συμμέμυκα, de vulnere, non hiante, sed oris vulneris coeuntibus, clauso. Ap. Hesiod. Ἔργ. 508. de frigore: μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη. procliue est accipere de terra frigore adstricta; vt etiam Schol. Nicandri ad Ther. 626. p. 29 accepit cumque eo Graeuius; recte quidem quod ad γαῖα attinet; enimuero et ὕλη μέμυκε. ita Hesiodum praestabit accipere de terra et silua remugiente vento; nam μύκειν fuit quod nunc μυκᾶσθαι, mugire, tum fremere, sonare, vt βοῦς μαμυκώς, Σ, 580. Conuenit quoque hoc antecedentibus et sequentibus; nam de ventis hibernis furentibus agitur.

Memorabile est Schol. Vict. ad h. v. σὺν δ' ἕλκεα. παράδοξον. τὰ μὲν γὰρ τῶν ζώντων ἕλκη μετὰ θάνατον μύει. τὰ δὲ μετὰ θάνατον γινόμενα σήπεται. ἀδύνατον, νεκρῶν τραύματα μύειν, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης εἰρημέναι Ὁμήρου· μῦσεν δὲ περὶ βροτόεσσα ὠτειλή. τοῦτο δὲ ἡμιστίχιον οὐδὲ φέρεται. Posterior Scholii pars versum attinet, qui nunc in Homericis non legitur: „μῦσε δὲ περὶ βροτόεσσ' ὠτειλή." *occlusit se, coiit, cruentum vulnus.* Hoc impugnauerat Aristoteles, asseuerans, fieri non posse, vt vulnera in cadauere coeant; sed esse ita natura comparatum, vt hient oris seu labiis disiunctis. Iam manifestum fit in priore scholii parte negationem excidisse; legendumque esse: σὺν δ' ἕλκεα. παράδοξον. τὰ μὲν γὰρ τῶν ζώντων ἕλκη μετὰ θάνατον οὐ μύει, τὰ δὲ μετὰ θάνατον γινόμενα σήπεται. ait igitur: mirabile narratu hoc esse: vulnera in Hectoris cadauere coiisse; (recte vtique; mirum erat, et esse debuit, deorumque opera effectum hoc.) vulnera enim viuis corporibus illata post mortem haud coeunt, sed hiant, cadaueri autem post mortem illata vulnera putrescunt. Spectat huc fragmentum antiquioris scriptoris in Suida voc. μεμυκότα — κεκολλημένα. καὶ Ὅμηρος· σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν. ἐκ παρατηρήσεως Ὅμηρός φησι, τῶν ἐν πολέμῳ τρωθέντων τὰ τραύματα μὴ μύειν· μόνου δὲ τοῦ Ἕκτορος, κατὰ θείαν πρόνοιαν. Videant nunc Asclepiadae, rectene haec et ex obseruatione, ἐκ παρατηρήσεως, dicta sint. Collega experientissimus, quem consulueram super hac re, docuit me, etsi haec omnino ad vnam formulam reuocari nequeant, habere tamen ea locum in multis vulneribus; de quibus videndus Paraeus de renuntiationibus, Operum Chirurgic. p. 845. ed. 1594.

421. πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν. erit ἐπήλασαν αὐτῷ. In Flor. Aldd. erat ἐν αὐτῷ. quod tuetur pars codd. Harl. Vrat. A. b. Ven. suppletus. quod et ipsum defendi potest, ἐνήλασαν χαλκὸν αὐτῷ. Receptum ἐπ' αὐτῷ a Turnebo ex ed. Rom. ἐπ' αὐτὸν Vrat. d. πολλέες vt sit disyllabum, Cant. Harl. Lips.

Respicitur autem locus X, 371—375.

422. ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἷος ἐῆος. alii ἐῆος, editi et scripti: de hoc iam dictum, vbi de voce egi, ad A, 393. ἐΰς, ἐέος, ἐῆος. ἀγαθός.

423. καὶ νέκυός περ ἐόντος. Schol. Vict. „ὡς περισσὸς, ὁ στίχος ἀθετεῖται" et recte.

Aliud Scholion Victor. ἐπεί σφι φίλος. οὐχ Ὁμηρικῶς κεῖται ἡ ἀντωνυμία· διὸ καὶ προηθετεῖτο. Non satis intelligo caussam nunc allatam. quid ni σφι esset αὐτοῖς, τοῖς θεοῖς?

424. γήθησαν δ' ὁ γέρων. haud dubie interpolate etiam h. l. cum esset, γήθησέν τε γέρων.

425. ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ, ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι ἀθανάτοις. Mirum est, a nullo glossographo notari τὸ διδοῦναι. Editur sic inde ab Ald. 1. nam in Flor. erat δοῦναι. In Rom. est διδόναι, quod et Vrat. A. habet. Monitum tamen de forma in Eustath. et in Sch. B. Vict. Mosc. εἰς δὲ τὸ διδοῦναι τὸ υ διὰ τὸ μέτρον ἐπλεόνασεν. ἢ ἀπὸ τοῦ διδόμεναι καθ' ὑποστολὴν τοῦ μ συνήλειψεν. Alterum hoc dudum ipse sequebar, vt putarem ex διδόμεναι factum esse διδόμναι, vnde διδόναι. aut, vt grammaticus censet, διδόεναι, quod contracte διδοῦναι h. l. est. Est bonum Scholion ap. Eustath. „versum turbari per vocem διδόναι. (Fuit adeo sic lectum) nam, produci διδόναι, vt γνῶναι et βιῶναι, nusquam tradi; διδοῦναι tamen scribere vix licere; esse adeo o pro longa efferendum vt in ὡς ἴδον αἰόλον ὄφιν (vbi ὄφιν pronuntiari debuit ὄφφιν vel ὄπφιν. Sup. M, 208. vbi v. Obss. ergo h. l. διδόνναι) τινὰ δέ γε τῶν ἀντιγράφων ἐτόλμησαν γράψαι διδοῦναι forte ad similitudinem τοῦ τιθέναι, τιθεῖναι, vel τιθῆναι, ex τιθήμεναι." Sic tamen legunt omnes nostri codices. Saltem nihil enotatum vidi. Ernesti recte iudicat: διδόναι esse antiquam scripturam, sed eam pronuntiatam vt μόνος, μοῦνος. mox, postquam coeptum est verba exprimere in libris secundum pronuntiationem, bene edi διδοῦναι. Barnes: „γρ. δίδοσθαι, διδόναι, δοῦναι. et, quod Od. Ω,

313 occurrit, διδώσειν. temere miscens ea, quae putat legi posse.

ἐναίσιμα δῶρα. ἀντὶ τοῦ ἐναισίμως, h. e. εὐσεβῶς καὶ προθύμως. Sch. B. τὰ καθήκοντα Sch. br. Scilicet ἐναίσιμον, τὸ δίκαιον, vt vidimus Z, 519. 521. *iusta, debita, dona*, ex αἶσα, *portio*. δῶρα sunt sacrificia.

426. ἐπεὶ οὔποτ' ἐμὸς πάϊς, εἴποτ' ἔην γε, λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν. Ex h. l. dixi apparere, εἴποτε in his esse ὁπότε, ὅτε. v. ad Γ, 180. Schol. B. καθ' ὃν ἔζησε χρόνον. Vict. καθ' ὃν ἦν χρόνον. Mosc. ἄχρις ἔζη. Schol. br. ἕως περ ἦν. Eustathius, sine sensu accommodato: παρεπαθῶς καὶ συνήθως· εἰ μηδέποτε γέγονεν ὁ τοιοῦτος Ἕκτωρ. Videntur tamen hunc sequi Clarke et Ernesti; iste Scholiasten ait minus bene exponere ἕως περ ἦν, probatque, vt credere licet, quod vertitur; *si quidem fuit*: quod non intelligo; nisi forte putant cum respectu ad vss. 258. 9 dictum, si modo meus filius fuit, non dei; hic autem formulam esse pronuntiat in rebus amissis cum significatione desiderii; vt in Virgilio Ge. IV, 498. *Heu non tua*." Bene haec, at hoc sensu non erat εἴποτ' ἔην γε, sed, εἴην γε· εἴθε εἴην, aut simile, *vtinam sit!*

ἀθανάτοις in capite versus, est ἀθανάτοις in ed. Steph. vitio.

427. λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν. Barnes: „λήθετ' ἐν μ." eius commentum parum felix.

428. τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο. τῶν legitur in Ven. B. Vict. et binis Vindob. Schol. Mosc. τῷ οἱ. τινὲς, τῶν οἱ, γράφουσι. τουτέστι, τῶν θυσιῶν αὐτοῦ ἐμνήσθησαν. Per se nil habet vulgatum, quod spernas; τῷ, quare, οἱ ἀπεμνήσαντο scil. ἐκείνων τῶν δώρων h. e. θυσιῶν.

ἀπεμνήσαντο. Induxit H. Stephanus, haud dubie ex ed. Rom. Antea erat in Flor. Aldd. Turn. τῷ οἱ ἐπεμνήσαντο. Schol. br. hoc reddunt ἐπαμημμένευσαν. estque hoc in Vrat. A. b. Mosc. 2. Clarke affert Hesiodi versum: Theog. 503 οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων. et Ernesti: „imitati sunt et alii. Ioseph. Ant. XV, 2, 2 τῆς

χάριτος ἀπομνησθήσεσθαι προσῆκεν. ex quo loco aliquis possit coniicere: τῶν οἱ ἀπεμνήσαντο. in deteriorem partem dixit Xenophon Mem. I, 2, 31." De his non quaeritur; nihil potest esse notius vocibus ἀπομνᾶσθαι, ἀπομνήσασθαι; sed quaeritur: vtra lectio verior sit in Homero. ἐπεμνήσαντο potest videri esse doctius, quia minus vsitatum, ἀπομνᾶσθαι esse proprium de recordatione acceptorum beneficiorum.

Si vero consulimus vsum Homericum: videmus ἐπιμνᾶσθαι aliquoties frequentari: O, 662. P, 103. Od. Δ, 31. μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν — τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς — sic et Δ, 189. nusquam variat. Haec postrema; τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς mouent me, vt lectionem τῶν οἱ ἐπεμνήσαντο praeferam, tanquam liquido Homericam, eamque secundum haec non dubitaui restituere. Nec mouet me Scholion ap. Eustathium, in quo p. 1357, l. 12 adscripta est in versſ. appositis: τῷ οἱ ἐπεμνήσαντο — at l. 25. τὸ δὲ ἐπεμνήσαντο γράφεται καὶ ἐπεμνήσαντο. ἀκριβέστερον δὲ τὸ ἀπεμνήσαντο, καὶ δηλοῖ τὸ ἐμνήσαντο, ὁμοίως τῷ ἀπομηνίσαι, ἀντὶ τοῦ μηνίσαι, καὶ τοῖς ὁμοίοις. — ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἀπομνήσασθαι καὶ τὸ ἀπομνημόνευμα γέγονε παρὰ τοῖς ὕστερον. Si quod est discrimen notionis subtilius, hoc afferri potest, ἀπομνήσασθαι esse, memoria retinere, ἐπιμνήσασθαι, data caussa, recordari; quod ipsum hic requiritur.

Dii itaque Hectoris pietatis recordantur etiam eo mortuo φίλος ἦσθα θεοῖσι inf. 760 οἱ δ' ἄρα σευ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ, corpore eius seruando, vt iusta serius adhuc consequi possit. Illustrat hoc Schol. Vict. „Καὶ Θεόπομπός φησιν, 'Αλέξανδρον Φεραῖον Διόνυσον τὸν ἐν Παγάσαις, ὃς ἐκαλεῖτο Πέλεκος, εὐσεβεῖν διαφόρως. καταποντωθέντος δὲ 'Αλεξάνδρου, Διόνυσος ὄναρ ἐπιστὰς τινι τῶν ἁλιέων, ἐκέλευσεν ἀναλαβεῖν τὸν φορμὸν τῶν ὀστῶν. ὁ δὲ ἀπελθὼν εἰς Κραννῶνα οἰκείοις ἀπέδωκεν. οἱ δὲ ἔθαψαν.

429. ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον. Lipſ. δέξο. non male, ait Ern. immo pessime; nam infertur hiatus.

ἄλεισον. „γρ. ἄλισσον et ἄλισον.“ Barnes. Atqui Eustath. tantum hoc ait, si vox a λισσὸς ducta sit, ita scribi potuisse. Flor. Aldd. ἄλεισσον.

430. αὐτὸν δὲ ῥῦσαι. Vertunt: *ipsum tutare.* Sane sup. P, 645 Ζεῦ, πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι. Immo vero est: *libera, fac, vt pretio soluto reddatur.* Hoc sententia requirit, et hic est sensus τοῦ ῥύομαι, vnde τὰ ῥύεσθαι, λύτρα, et ἐρύσατο, ἐλευθέρωσεν, ἐλυτρώσατο.

πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν. σύν τε Vrat. A. συμβοηθούντων θεῶν καὶ μὴ ἀντιπραττόντων Schol. B. V. et br.

Versus 430 aberat a Towul. pr. m. errore, non indicio critico.

433. πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιὲ, νεωτέρου. Vrat. d. νεώτερον.

434. ὅς με κέλῃ σέο δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι. Bentl. reponit κέλεαι, vt Od. Δ, 812 καί με κέλεαι παύσασθαι in edd. ant. legitur; sic editum quoque E, 174 et K, 337 κέλῃ in edd.

παρὲξ Ἀχιλῆα, ἐκτὸς Ἀχιλλῆος, ἢ χωρίς. ὡς τὸ, παρὲξ ἄγε νῆα. (Od. O, 200. μή με παρὲξ ἄγε νῆα. et πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα Φῦκος ἔχευαν. I, 7.) Schol. B. V. M. scilicet vt sit sententia: nemini alii fas esse munera accipere praeter Achillem solum; itaque, ἐμὲ, παρὲξ Ἀχιλλῆα, praeter Achillem, me. At vulgo vertitur, *clam Achille*, ex sententia.

In Edd. Flor. Aldd. Turn. legitur παρὲξ Ἀχιλῆος ἔχεσθαι. Ed. Rom. παρὲξ Ἀχιλῆος δέχεσθαι. quod etiam habet Venetus suppletus. Induxit παρὲξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι H. Steph. ex Eustathio: firmantque codices: Lips. Ven. B. Townl. Vrat. A. vn. Vindob. non tamen, ait, Ernesti, ausim hanc lectionem praeferre alteri: παρὲξ Ἀχιλῆος ἔχεσθαι, quae et ipsa recta est et elegantior.“ Recte, sed ea non facile in doctiorem abire potuit.

435. τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι. περισσῶς ἐν κῆρι. v. sup. ad vs. 61. 236. Adscripsit Schol.

Vict. „ἵνα περ ἰδὼς, ἔνθα καὶ αὐτός. De hoc versu v. sup. ad O, 657. 658. Aberat a Lips.

436. μή μοι τι κακὸν μετόπισθε γένηται. Barnes: „γρ. γένοιτο" ex Eustathio.

437. σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καί κε κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην, ἐνδυκέως ἐν νηῒ θοῇ. ita interpungebatur. minus commodo. De voc. ἐνδυκέως v. ad Ψ, 90. Schol. Vict. ξενοδόκητον δὲ ὑφηγήσασθαι ἑαυτόν φησι, διὰ τὸ· φίλῳ δέ σε πατρὶ εἴκω. vs. 371. Ἄργος, τὸ Θεσσαλικόν. quippe ex ore Myrmidonis. οὐ μόνον ἄχρι τῆς σκηνῆς Ἀχιλλέως, ἀλλὰ καὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Schol. V. M. at haerent in eo, quod πεζὸς Argos venire haud potuisset; est tamen non cum hoc sed cum sententiae summa iungendum: comitarer te per mare et per terras, nec modo ad Achillem, sed ad ipsam Thessaliam: Ita intelliges Schol. Vict. ἢ πεζὸς. ὑπερβολή. ἢ ἀντὶ τοῦ· καὶ ἐν νηΐ, τῇ δὲ καὶ πεζός. ἤ, ὡς ἂν εἴποις· τῇ δὲ καὶ πετόμενος, οὐ μόνον συμπλέων.

439. οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο. Color idem qui I, 55 οὔ τίς τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται. adde Δ, 539 et P, 398. de pugna: μάλ' ὅς οὐδὲ Ἄρης, οὐδὲ Ἀθήνη τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτο.

Lips. ὀνησάμενος, male. ὀνοσάμενος, ἐκφαυλίσας. Apollon. Lex. οὔκουν τις vn. Vindob.

440. ἢ καὶ ἐπαΐξας Ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους. Ita vulgatum. ἀναΐξας Cant. Harl. Towl. Vrat. b. Mosc. a. Accedunt Ven. B. (cum Ven. A. suppleto, cuius nulla est auctoritas) Mosc. Vict. auctoritate igitur vincit haec lectio. Alioqui nec altera est deterior. Sane ἀναΐξαι fere hoc sensu frequentatur, vt sit exilire de loco, de sede, et ἐπαΐξαι irruere. sed ἐπαΐσσειν potest quoque esse ἀΐσσειν ἐπὶ τὸ ἅρμα, vt bene Eustathius: ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον τὸ ἐπαΐξαι δοτικῇ συντάσσεται· Ὅμηρος δὲ ἐνταῦθά φησιν· ἐπαΐξας Ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους. ἤγουν, ἐπὶ ἅρμα καὶ ἵππους. ἀναΐξαι autem ἀΐξαι ἀνὰ τὸ ἅρμα. Vtrumque eo modo, quo ἀναβῆναι ἵππους et ἐπιβῆναι ἵππους vel ἅρμα dicitur.

441. λάζετο χερσίν. vn. Vindob. χειρί.

442. ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ. Sphalma non lectio eſt, H. Stephani: ἀν δ' ἔπνευσα. Notabilis verſus propter vſum τοῦ ἐμπνέειν μένος, ſimpl. de excitata virium contentione: quod animo tenendum, quoties hoc etiam alibi de afflatu hominum legitur, ne argutemur in voce; abierat ea in vulgarem formam loquendi; vt eſſet mouere, excitare.

443. ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο, οἱ δὲ — πονέοντο, τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευεν. Fluctuat apodoſis. melius eam conſtitui cenſeo ὅτε ἵκοντο· τοῖσι δ' ἐφ. vt ſaepe δὲ in apodoſi, otioſe. iſta autem: οἱ δὲ — πονέοντο non cum anteced. iungenda, ſed interpoſita in medio eſſe arbitror: cuſtodes autem tum coeperant coenam parare. νέον, modo, paullo ante initio facto. Ita nec neceſſe eſt de mutatione in νέοι cogitare, quod in animum forte venerit.

444. οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο. Schol. Vict. νέον, ὡς· κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν (Od. Γ, 318) καὶ· θήσειν νέον ἡβώοντα. I, 446. Eadem haec addunt: καὶ πῶς οὖν Ἑρμῆς φησι· νύκτα δι' ἀμβροσίην? (vſ. 363) αὔξειν θέλων τὴν χάριν.

περὶ δόρπα. nam eſt ὁ δόρπος et τὰ δόρπα. v. ad I, 88. Schol. Vict. δόρπα, ὡς λύχνα· τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ δρέψ, κακῶς. forte ἀπὸ τοῦ δρέπειν, et hinc δρόπα, δόρπα. Heſych. δόρπα. δεῖπνα. et Euſtath. comparat τὸ ζυγὸν, τὸ δεσμὸν, τὸ κέλευθον (duplices formas fuiſſe dicendum, non μεταπλασμῷ fieri) idem plura appoſuit ex Athenaeo p. 1358 pr. et aliis locis repetit. cf. ad B, 381. Ceterum niſi admiſeris ſupra ad vſ. 124. dicta, iuſtam horam coenandi haud conſtitutam fuiſſe, mireris h. l. coenam parari, iam tenebris obortis; etſi verum eſt, eſſe potius verba ita accipienda: iam tum coenam fuiſſe peractam, ſub veſperam. Nam πονεῖσθαι totum actum coenandi complectitur, non modo apparatum. Neque adeo de alta nocte nunc eſt cogitandum: ſed de veſpere. cf. inf. 475. 476.

445. τοῖσι δ' ἀφ' ὕπνον ἔχευε. Cant. ἀφ' ὕπνον ὄρουσε. sicque Ven. suppletus. τοῖσιν δ' ὕπνον ἔχευε Vrat. A.

446. ὦϊξε δ' ὤϊξε πύλας. Schol. Vict. οἱ μὲν παραπυλίδα, οἱ δὲ τὴν ἐπιπήλατον, ἐξ ἀριστερῶν τοῦ ναυσταθμου. Haec vt intelligas, v. disputata de porta castrorum, sup. ad lib. VII Exc. I p. 402. Nota *) et Exc. I. ad XII. p. 357.

καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας. Townl. ὀχῆα v. ad 566.

447. ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε. Flor. et Lips. ἐς δ' ἄγε (saltem ἆγε) quam Ern. pro veterrima scriptura habebat; equidem pro mera incuria librarii.

δῶρ' ἐπ' ἀπήνης. Vrat. A. δῶρ' ἐπήνησεν (ἐπένησεν, ab ἐπνέω, exstruo) gl. ἐσώρευσεν. Memorabile mendum cum praua interpolatione ex tentata emendatione.

448. ἀλλ' ὅτε δὴ — Aldd. vitiose δέ.

449. ὑψηλήν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι. Peccatum in digammum ϝάναξ, quod plus quam centenis locis diligenter seruatum vidimus. Viderunt hoc omnes: Dawes Misc. Crit. p. 152. emendationem proposuit, Μυρμιδόνες πονέοντο ἄνακτι. vel ποίησαν ἀγαυοί, Bentl. felicius δείμοντο ἄνακτι; hac enim voce vsus est Od. Z, 9. Ξ, 8. I, 349 et al. Venerat quoque in mentem τεύξαντο.

Ex mea sententia emendatio locum non habet; nam totus locus de tentorio Achillis aperte est insititius a feriore rhapsodo a 449 ad 456. et procedebat antiquum carmen sic:

ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο,
δή ῥά τότ' Ἑρμείας ἐριούνιος ὦξε γέροντι.

450. 1. δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες. ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν, λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Legitur locus inde a Barnesiana editione ita distinctione facta: ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν λαχνήεντ' ὄροφον, λειμωνόθεν ἀμήσαντες. vertebatur: *et desuper texerunt hispidos calamos, ex prato vbi demessuerant.* Clarke vlterius progressus, mutauit: *et desuper texerant lanuginoso culmine, ex prato vbi demessuerant.* Ita necesse erat iun-

gere ἔρεψαν λαχνήεντ' ὄροφον. Ita accipiendum ἐρέφειν ὄροφον, ac si esset ἐρέφειν τὸ μέγαρον ὀροφῇ. fere vt καλύπτειν sup. Φ, 321 τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω, inducam super ipsum colluuiem. λάχνη est χνοῦς, lanugo; et ὄροφος λαχνήεις erit ὀροφὴ ἐκ καλάμων χνοωδῶν καὶ ἁπαλῶν. δασὺς, quia ἐκ δασέων καλάμων contextus est. Schol. Vict. τινὲς, δασύσκιον. δοῦρα ἐλάτης. κλάδους Schol. B. V.

Schol. br. Eustath. κέρσαντες. περικόψαντες, σχίσαντες, ἐστέγασαν. (enimuero κείρειν h. l. est ξέειν) Melius quam Schol. B. ἔρεψαν, ἀντὶ τοῦ ἐστεφάνωσαν. ἐκάλυψαν. ὅθεν καὶ ὀροφή. Prius alienum est ab h. l. vt contra A, 39 εἴποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα h. e. ἐστεφάνωσα, accepere pro ἐστέγασα. At veteres ipsum calamum acceperunt esse ὄροφον ex quo fit ὀροφή. Schol. B. br. ἐστὶ δὲ εἶδος καλάμου. Hesych. ὄροφον, τὸν κάλαμον, ᾧ ἐστέγαζον τοὺς οἴκους. cf. idem in λαχνήεντα. add. Schol. Eurip. Or. 147. 148. qui notionem recitato versu declarat. Eustathius disertius: ὄροφος δὲ, καλαμίσκου γένος ὑδροχαροῦς, ἐπιτηδείου εἰς ὀροφήν. ait porro eum calamum, vbi maturuerit, habere lanuginem, et esse ideo bonum tectis faciendis; vnde deinceps domorum ὄροφος omnino pro tecto dictus sit.

Vt autem veteres ὄροφον pro calamo acciperent, adducti sunt interpunctione diuersa a vulgata, et, si recte iudico, meliore: ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν, λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Sicque interpungebant edd. omnes, quas vidi, ante Barnes, qui tacite intulit alteram interpunctionem, qua structura impeditur et notio obscuratur: ad pristinam itaque rationem redii.

ἀμήσαντες priore producta: vt vidimus sup. ad 165. καταμήσατο.

452. ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι. Iterum peccatum in ποιησαν ϝανακτι vt modo vs. 449 vbi vide. Dawes emendabat ἀμφὶ δὲ καὶ μεγάλην αὐλὴν σταυροῖσι ϝανακτι ποίησαν πυκινοῖσι. At vide quam rotundius Bentl. nihil mutans quam αὐλὴν δείμαντο ϝανακτι.

ἀμφὶ δέ οἱ. ſcil. τῇ κλισίῃ. Schol. B. V. M. περὶ αὐτὴν τὴν σκηνήν.

453. σταυροῖσι πυκινοῖσι. Apparet hinc tentoria, κλισίας, Achiuorum fuiſſe tuguria ſtipitibus compacta; vt iam monui ad Virgil. Aen. I. Exc. XVII. In Antehomericis Tzetzae vſ. 262 τεῦξαν δὲ κλισίας πλεκτὰς, σταβέραις ἀραρυίας. Euſtathio ſunt τὰ σταύαρα. Sunt σκόλοπες. Operoſius, quam neceſſe erat Schol. B. exponunt. cf. ad h. l. Lenz. *Ebene von Troia* p. 201. et *Millin* in ingenioſa enarratione anaglyphi quod vulgo dictum *Scipionis clipeus*, verius *Achillis*, p. 30. comparans faciem in eo aliquantum diuerſam periſtylii cum Homerico.

θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλής. μοχλὸς ἐπιβεβλημένος Apollon. Lex. appoſitis vſſ. 453. 4. 5. conueniunt ceteri, Heſych. Etymol. agnoſcit Pollux I, 77. Schol. B. V. M. μοχλὸς δέ ἐστιν ἐπιβαλλόμενος ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον. Idem monet eſſe acuendum ἐπιβλής, at Ariſtarchus ἐβαρύνει, ἐπίβλης. οὐ καλῶς. Euſtath. et Etymol.

μοῦνος pro εἷς, hoc quoque loco.

454. εἰλάτινος. τὸν τρεῖς μὲν ἐπιῤῥήσσεσκον Ἀχαιοί. Apollon. Lex. pro τρεῖς, τρίς.

ἐπιῤῥήσσεσκον. ἐπέκλειον. ἀπὸ τοῦ γινομένου κατὰ τὴν κλεῖσιν ἤχου. Sch. B. potius ab ſumma vi et impetu, quo in occludendo annitebantur. Sch. br. ἐπέβαλλεν. ἐπέκρουεν ἢ μετετίθετο (f. ἐπετίθετο) Apollon. Lex. h. v. ἐπεσπῶντο. ἐπέβαλλον. Eadem Heſych. addito: ἐπέκλειον μεθ' ὁρμῆς vbi cf. Not. ἐπετίθει ſimpl. Euſtath. Item Sch. br. Ceterum per vnum σ efferunt fere vbique edd. et codd. et grammatici, vt ſcribant ἐπιῤῥήσεσκον, cum tamen ſit a ῥήσσω. Emendatum video a Cantabrig. edit. In aliis quoque ἐπιρήσεσκον vno ρ; vt Vrat. d. et Schol. Vict. οὕτως, δι' ἑνὸς ρ. Schol. Sophocl. Oed. Tyr. 1244. (1265) ad verſum: πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιῤῥήξασ' ἔσω —

455. τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῗδα, τὸν μοχλόν. τὰ γὰρ συνέχοντα τὴν ἐπικεκλεισμένην θύραν κληῗδα καλεῖ pergunt Sch. B. V. M. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ τὸ κλεῖ-

θρον οὕτως ὠνόμασε, non quasi vocem hanc in Odyssea occurrere dicat, quod non ita se habet; occurrit tantum in Hymno in Merc. 146. κλῆϊθρον· sed sic accipio: „etiam in Odyssea pessulum, vulgo τὸ κλεῖθρον dictum, appellauit κληῖδα vt Od. A, 442. ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι. cf. Eustath. et ib. et h. l. p. 1358, l. 59. Fuere scilicet, qui per κληῖδα ipsas fores intelligerent. Hesych. in μεγάλην κληῖδα θυράων. ὅλον τὸ θύραμα. τινὲς δὲ, τὸν μοχλόν. Etiam Schol. Vict. κληῖδα, τὸν μοχλόν.

ἀναοίγεσκον. non cogitandum est de digammo, ἀναϝοίγεσκον. quod οἴγω respuit; v. c. sup. vs. 446. δ' ὤϊξε. et mox vs. 457. In compositis autem cum praepositione variare vsum, notaui iam Excursu IV. ad XIX. p. 767. De sensu loci v. Notam ad h. v.

456. Achilles trium hominum vires aequabat; et Diomedes saxum torquebat, quod duo vix mouebant sup. E, 302 sq. Argutantur de hoc grammatici Schol. B. V. M.

457. Ἐριούνιος ὦξε Vrat. A. ὤϊξε.

458. ἐς δ' ἄγαγεν. ἐπὶ ἀψύχων τὸ ἄγειν. (ideoque contra morem) εἰ μὴ ἄρα ἐπὶ τῇ ἀμάξῃ φησί. (haud dubie) Schol. Mosc.

460. θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα. Mori ἄβροτος. ex more et ex etymo: vt Υ, 358. Χ, 9. de voce, toties iam lecta, nunc demum monent Schol. B. V. M.

462. ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι. Putabat Bentl. fuisse ϝείσομαι, et ideo tentabat πάλι ϝείσομαι, vel πάλιν νείσομαι. ita vero praestabat πάλιν οἴχομαι. At vero ϝείσομαι, ϝείσατο, est ex εἴδω, *similis sum*, non ab εἶμι, *eo*, quod digammum non habet. πάλιν. εἰς τοὐπίσω. Schol. B. V.

464. ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην. ἀσπαζέμεν ed. Flor. Emendatum in Aldd. Rom. Diserte Mercurius eloquitur caussam, cur nolit in Achillis conspectum venire; argutantur tamen plura grammatici.

465. γύνη δ' εἰσελθὼν — Dionys. Hal. Art. c. 9, 15.

467. ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς. nunc τὴν εἰς ἔλεον κίνησιν notat, at inf. 568 μή μοι μᾶλλον θυμὸν ὀρίνῃς, τὸν εἰς χόλον ἐρεθισμόν. cf. vſ. 560.

469. ἐξ ἵππων ἆλτο. Apollon. Lex. obſeruat, ἐξ ἵππων h. l. eſſe pro ἀπό. Hoc quorſum antiquus grammaticus annotauerit, non aſſequor. vtrumque enim vulgari vſu frequentatur. Sic Γ, 265 ἐξ ἵππων ἀποβάντε. Porro Schol. Vict. ἄμεινον βαῖνε γράφεται ἐπὶ τοῦ γέροντος. ἢ τῆς περιστάσεως οἰκεῖον τὸ ἆλτο. hoc ſane!

470. Ἰδαῖον δὲ κατ' αὖθι λίπεν. „γρ. καταῦθι. vt Ψ, 163 παραῦθι“ Barnes.

471. ἰθὺς κίεν οἴκου. Schol. Vict. et B. κατ' ἰθεῖαν, ὡς ἐπὶ τὸν οἶκον. quidni: recta ingreſſus eſt portam, quae ad cubiculum Achillis ducebat.

472. τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἵζεσκε. „vbi vtique, vbi ſcilicet, ſedere ſolebat“ Clarke.

Interpungi poteſt alio quoque modo: γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου. recta ingreſſus eſt cubiculum. τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἵζεσκε, Διῒ φίλος· ἐν δέ μιν αὐτὸν εὗρ', ἕταροι δ' ἀπάνευθε καθείατο. *Hic*, in hoc cubiculo *ſedebat Achilles*, et inuenit eum intus, in cubiculo.

ἐν δέ μιν αὐτὸν εὗρε. Schol. Vict. τὸ μὲν κοινόν. (an ἐκεῖνον?) τινὲς δὲ, τὸ, ἐν, ἀντὶ τοῦ, ἔνδον. ὡς· Ἴλιον εἶσω, ἀντὶ τοῦ· εἰς. (v. c. Σ, 439.)

473. ἕταροι δ' ἀπάνευθε καθείατο. Vrat. d. ἕτεροι δὲ — Euſtath. qui adſcripſit: ἔθος δὲ τοῦτο Ῥωμαίοις ἔτι καὶ νῦν ἀρέσκον. loqui videtur de Byzantinis et Graecis ſui temporis. καθήατο. verum alterum eſt vſu receptum. v. ad Λ, 76.

τὼ δὲ δύ' οἴω — ita repoſuit Turnebus, inde H. Stephanus, et vulgg. praeeunte Euſtathio: δύο δὲ μόνοι περὶ αὐτὸν ἐπονοῦντο. ſicque codd. Harl. Vrat. A. et d. Moſc. 2. Venetus ſuppletus. In Flor. erat τὼ — οἴω. In Aldd. Rom. τῷ — οἴῳ. vn. Vindob. τὼ δὲ δύω τε.

474. Ἄλκιμος, ὄζος Ἄρηος. hic et inf. 574 idem qui Alcimedon ſup. Ρ, 459. 467. Π, 197. Vidimus iam Τ, 392. Comparant Schol. B. Μελάνθιος et Μελανθεύς.

475. ποίπνυον παρεόντε. νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς. Media in ποίπνυον est producta, quae erat breuis sup. Σ, 421. (item corripitur Od. Γ, 430.) obseruat hoc Clarke et sic expedit: corripi, quia sit vocalis ante vocalem. Malo dicere esse formas duas ποιπνύω, et ποιπνύω, vt A, 600. Ξ, 155. inde ποιπνύσω Θ, 219. Od. Υ, 149.

476. ἔσθων καὶ πίνων. ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα. versus inutilis, quem facile inter expletiuos referas; sententia erat absoluta: νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς. Nec tamen offendi vidi quenquam. Nunc video Scholion Vict. „ἔσθων καὶ πίνων. τὸ ἐσθίων οὐχ ὑποπίπτει μέτρῳ ἡρωϊκῷ. Φησὶ δὲ καὶ ἔσθειν καὶ πίνειν. ἔσθοντες κρέα πολλά. Θ, 231. εἰ δὲ εὐτελεῖς οἱ στίχοι, καὶ ἄλλοι. (si exiles sunt versus: sunt eius modi alii plures.) „τίπτε Θέτιτ' ἂν ὕπεπλε (Θέτι τανύπεπλε) ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ. (Σ, 385.) „οὐδέ κεν ἀμβαίη βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίη (Od. M, 77.)" „ἡ δὲ τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει." (Od. K, 358.), „τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου." (Od. E, 263.) ἵππους δὲ ξανθὰς (ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα Jl. Λ, 679.) „ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν (Od. K, 98.) οὗτοι γὰρ πάντες, ὡς Σέλευκος, ἔμμετρον λαλιὰν ἔχουσιν. Habes exemplum critices veterum per se haud iniustae; verum iniquae quatenus in poeta antiquissimo adhibetur, a quo nullum nitorem et studium requirimus, contra simplicitatem et ἀδολεσχίαν in laude adnumeramus.

ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα. Schol. br. Φασὶ γὰρ, τοῖς παλαιοῖς μηδ' ὅλως αἴρεσθαι τὴν τράπεζαν. χωρὶς εἰ μὴ διὰ τὴν τοῦ (f. ὑπὲρ) Πατρόκλου λύπην. Scilicet in vita heroica mensae videntur perpetuo adstitisse, quandoquidem epulas potando producebant. Est pro commentario locus Athenaei I, p. 12 A. B. vnde patet eos, qui mensas nunquam remotas esse dicerent, interpunxisse ἔσθων καὶ πίνων ἔτι· καὶ παρέκειτο τράπεζα. Scholion vetus seruatum est in Victor. ἔτι γὰρ παρέκειτο. ἀθετεῖται. οὐ γὰρ ἀφῃροῦντο αἱ τράπεζαι παρ' αὐτῶν, ἀλλὰ, μέχρι ἀναστῶσιν, ἔκειτο. Φησὶ γάρ· αἱ δ' ἀπὸ μὲν σῖτον πολὺν ἥρεον, ἠδὲ τραπέζας. (Od. T, 61.) Vides eodem ex fonte

haufisse Athenaeum sua l. c.) ἢ τούτου ὡς πενθοῦντες ἤ-ρετο. Post haec omnia miror, nemini suspectos fuisse vtrumque versſ. 475. 6. tanquam mere expletiuos; quandoquidem Achilles, si epulatus est nunc, vix iterum epulari potuit inf. 627 sq.

ἔτι γὰρ παρέκειτο Mori. Vict.

477. τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας. Schol. Vict. οὐ πρὸς ἔπαινον μέγας. ἀλλ' ὅτι, καὶ μέγας ὤν, ἔλαθεν. Neutrum probes. sed est epitheton ornans, per se otiosum.

ἄγχι δ' ἄρα στὰς — Vrat. A. ἄγχι παραστάς.

478. χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα. laudat locum Seneca Controuers. I. p. 107.

480. ὡς δ', ὅταν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ. Schol. B. bene. ὡσεὶ Φυγάς τις Φονεύς, ἐξαίφνης ἀπανιστάμενος τῆς πατρίδος, ἀπέρχεται πρὸς τὸν ἁγίστοντα. Videri potest, satis esse, si quem cogitemus ἱκετεύοντα ἐλθεῖν, verum in heroica vita hoc sollenne erat, vt expiationem ab aliquo peterent; sic in Herculis rebus aliquoties narratum hoc. inprimis, quod a Neleo ei expiatio fuerat negata: v. Apollod. II, 6, 2. Orestis expiatio ap. Troezenios Paus. II, 31 Argonautarum ap. Circen: Apollon. IV, 700 sq. Apollinis Cyclopibus occisis ap. Admetum et al. Recentius exemplum est ap. Herodot. I, 35 καθάρσεως expetitae, ab Ernestio memoratum. Etiam Schol. br. ἔθος ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, τὸν ἀκούσιον Φόνον ἐργασάμενον Φεύγειν ἐκ τῆς πατρίδος, καὶ παραγίνεσθαι εἴς τινος οἰκίαν ἀνδρὸς πλουσίου καὶ καθίζειν ἐπὶ τῆς οἰκίας (f. ἑστίας) συγκεκαλυμμένον, καθαρσίων δεόμενον. Et ad expiationem nos deducere videtur ἄτη πυκινή, h. ἄγος, graue piaculum, crimen, quod commiserat. Audiamus Schol. Vict. ὡς δ' ὅταν. ὡσεὶ Φυγάς τις Φονεὺς πάντας λαθὼν εἰσέρχεται καθαρθησόμενος, καὶ παρακάθηται τῇ ἑστίᾳ, καὶ πάντες ὁρῶντες καταπλήσσονται. Ἴσως δὲ ἀναχρονισμός ἐστιν· ὡς καὶ τό· ἴαχε σάλπιγξ. (non assequor; mos tamen fuisse videtur antiquissimus.) τὸν δὲ καθαίροντα καὶ ἁγίτην ἔλεγον. ἡ δὲ παραβολὴ πρὸς τὸ αἰφνίδιον τῆς εἰσόδου.

481. ἄλλων ἐξίκετο δῆμον. ἄλλων reposuit Barnes pro eo, quod vulgatum erat, ἄλλον. hoc tuetur aduersus eum Clarke, et laudat loca similia Od. O, 228. Π, 382. ibi ἄλλον δῆμον etiam legitur; vt contra Barnes laudauit ἄλλων δῆμον Od. O, 238. Υ, 219. nemo dubitabit vtrumque recte dici. At Barnes vincit auctoritate codd. Barocc. Cant. Mori. Vrat. d. Ven. suppleti, Townl. Vrat. A.

ὅν ἄτη πυκινὴ λάβεν, κατέλαβε, reatus oppressit, facinus impetu animi, ira et vecordia perpetrantem. ἄτη πυκινὴ piaculum graue. πυκνός, densus, validus, hinc magnus et multus. Sic πυκνὸν ἄχος vidimus. πυκναὶ μελεδῶναι.

482. θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας ita legitur inde a Stephano haud dubie ex Eustathio, accinentibus codd. Erat ἔχεν in edd. Flor. Aldd. Rom. Turn.

483. ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα. Vrat. d. θεοειδῆ.

485. τὸν καὶ λισσόμενος. Schol. B. V. monet, abundare καί. Tu inuerte apud animum verba: καὶ Πρίαμος λισσόμενος προσέειπεν αὐτόν.

486. Μνῆσαι πατρὸς σοῖο — Locus, qui sequitur, praestantissimum habitum est exemplum orationis ad miserationem mouendam instructae, ab omnibus et antiquae et recentioris aetatis. Quintiliani ista quis non tenet: *Epilogus quidem quis vnquam poterit illis Priami rogantis Achillem precibus aequari?* Instit. Or. X, 1, 49. non quasi hic Iliadis esset epilogus; sed quia rhetor de epilogis illo loco agit, in quibus oratores maxime affectus mouent. Breuitatem in hac oratione commendat Dionys. Hal. Art. rhet. c. 9, 15. p. 368. 9. Pro ea orationem rhetorico fuco oblitam apposuit Dictys III, 21. Et fuit argumentum hoc propositum exercitationibus discentium, patet e Quintil. III, 8, 53. Occurrit quoque inter argumenta Progymnasmatum. Schol. B. intexuit Scholion, quod caput ex Heraclide Alleg. 69. esse animaduerti: quo Ἑρμῆν nihil aliud esse quam eloquentiam, pro suae opinionis argutiis, ex h. l. docet, quo Mercurius Priamum docuerat, quod optimum esset τῆς πειθοῦς

genus: scilicet τὴν διὰ τοῦ λόγου πειθώ. Sapientius est Scholion Vict. Μνῆσαι πατρός. πολεμίῳ διαλεγόμενος καὶ τῶν παίδων αὐθέντῃ, καὶ μισοῦντι ἐξαιρέτως αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου, διὰ τὴν τοῦ Φίλου ἀποβολὴν, ἄλλην ἀρχὴν οἰκειοτέραν οὐκ εἶχεν ἢ τὴν τοῦ πατρὸς ὑπόμνησιν. Et ad 488 ἐντέχνως δὲ, πρὸ τῶν ἰδίων, τῶν τοῦ Πηλέως ἐμνήσθη, ὅπως αὐτὸν ἡ τῶν οἰκείων κακῶν οἰκτίσῃ μνήμη.

πατρὸς σεῖο. Est haec Zenodotea lectio, quae Aristarcheae est praelata: πατρὸς σοῖο· vt didiceram ex Apollonio de Syntaxi p. 165. nunc quoque ex Schol. Vict. πατρὸς σοῖο. Ζηνόδοτος, σεῖο. κακῶς. Est quoque σοῖο ap. Heraclid. Alleg. l. c. et Ammon. p. 49. in σοῦ et σεῖο p. 129. qui etiam ἀκρίβειαν in altero quaerit. Sane quidem, adiuncto adiectiuo, esset dicendum σεῖο ζῶντος, non σοῖο. nam est ζῶντός σου, σέο, σεῖο. At vero πατρὸς σοῖο an πατρός σευ, σεῖο, dixerit, perinde est. Apud Apollon. Lex. in σέθεν p. 597. incertum esse potest, at in σεῖο certum est, ita eum legisse: σοῖο, τοῦ σοῦ. cf. ib. Toll. add. grammaticum de Soloecismis p. 201. ad calcem Ammonii Valk. In Vrat. d. σεῖο γρ. ἑῆο. perperam. μνήσεο est ap. Ammon. l. c.

487. τηλίκου ὥςπερ ἐγὼν, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ. τηλίκου. τηλικούτου. Apollon. Lex. hoc ergo vulgatius fuit? οἷος ἐγὼ Heraclid. l. c. p. 182. ἐγὼ haud dubie antiquius. Schol. Vict. notat sequi debuisse: ἥλικος ἐγώ. Esse vero tale, quale in Odyss. H, 108. ὅσσον (nunc legitur τόσσον) Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες, ὡς δὲ γυναῖκες ἱστῷ τεχνῆσαι.

Peleum iam decrepitum senem vidimus T, 334. 5. 6. Obseruarunt veteres (Zenodotus fuit: Schol. Vict. Ζηνόδοτος πρεσβύτερον Πηλέα φησιν· ἐπεί γε συστρατεύσας Πηλεῖ Ἡρακλῆς ἀπέδοτο Ἡσιόνῃ μικρὸν ὄντα τὸν Πρίαμον.) ap. Eustath. „non conuenire satis tempora vtriusque inter se; nam Peleum multo maiorem natu esse debuisse, si quidem ille comes fuit Herculis in expeditione in Laomedontem; captus tunc puer Priamus, tum Podarces dictus" (v. Apollod. II, 6, 4. et Notas p. 445) At enim

primo haec sunt ἔξω τοῦ ἔπους; porro inepta sunt per se, nam in mythis semel poetarum vsu receptis non quaeritur de annis; sunt certae heroum γενεαί, ad quas pleraque reuocantur; ita Peleus interfuisse narratur Argonautis; idem venationi Calydoniae; multo minus subtiles sunt poetae in connubiis ad temporum rationes constituendis.

488. καί μέν που κεῖνον περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες. Schol. B. οἱ περίοικοι — κεχωρισμένοι τῇ γνώμῃ καὶ ἐναντίοι (longius petitum sane!) ἢ χωρὶς οἰκοῦντες. ἢ κυκλόθεν. hoc melius cum Schol. br. nam ἀμφὶς est etiam pro ἀμφί.

περιναέται Lips. καί μέν του. Schol. Vict. ὁ μὲν ἀντὶ τοῦ μήν. μέν περ Vrat. A. Porro Schol. B. „τινὲς ἐόντος. ἵν' ᾖ, χωρὶς σοῦ ὄντος.

Hos versus locum dedisse suspicor iis quae de Pelei grandaeui calamitatibus fabulati sunt Tragici. Schol. Vict. quaerit: vnde hoc Achilli innotuerit: ἢ παρὰ Εὐρωπαίων τοῦτο μαθών φησι. λέγει δὲ . . . . κιστον, καὶ τοὺς υἱοὺς Ἄρχανδρον καὶ Ἀρχι . . . . (noui Archandrum et Architelem ex Herodoto; at ii erant Achaei filii; nec vacat nunc vlteriora inquirere.) ἴσως δὲ παρὰ Ἀστεροπαίου πέπυσται νεωστὶ ἥκοντος ἐκ Παιονίας (P, 350.)

489. οὐδέ τις ἐστὶν, ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι. Sch. br. ἀρὴν, βλάβην νῦν. Recte. itaque prior corripitur. v. de hac voce ad M, 334. Ξ, 485. Σ, 100.

491. χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεται. esset: „ἐπί τ' ϝέλπεται." quae digamma non admittit. Bentl. emendauit: και ϝέλπεται. malim καὶ ἐέλπεται. Forte tamen antiquitus fuit ἐπί τ' ἔλδεται. vt, τά τ' ἔλδεται E, 481. Sch. br. legunt ἐπεὶ ἔλπεται. ἔλπει Vrat. A.

492. ἀπὸ Τροίηθε μολόντα. Ita repositum ex Barocc. Cant. Mori. cum Ven. pro vulgato ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα. etsi nil refert.

493. αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος. Similia videramus sup. 255 sq. παράπτολμος Vrat. d. monstrum vocis.

494. τῶνδ' οὔτινα φημὶ λελεῖφθαι. non omnium filiorum sed τῶν ἀρίστων. τῶνδ' non τῶν δ'.

496. ἐννεακαίδεκα vna voce, ait Sch. B. scil. e more grammaticorum. At Pamphilus diuisim, vt reposui. De numero liberorum v. Z, 244 sq. Theocrit. XV, 149 numero rotundo XX memorat. Schol. Vict. Ἑλλάνικος νϛ (LVI filios memorat; haud dubie ἐν τοῖς Τρωϊκοῖς) Idem Schol. Vict. πιθανὸν, μίαν τεκεῖν ιθ, οὐχ, ὡς Βακχυλίδης ν̄ τῆς Θεανοῦς ὑπογράφει παῖδας. Et ad 497. ἔσχε δὲ (Priamus) καὶ Ἀρίσβην, τὴν Μέροπος τοῦ Περκωσίου. ἐξῆς (leg. ἐξ ἧς) Αἴσακος. Ἀλεξιαρόην (leg. Ἀλεξιῤῥόην Ouid. Met. XI, 763. et Heins.) Ἀρτάνδρου. Λαοθόην τὴν Ἀλύτου (leg. τὴν Ἄλτου. v. Φ, 85. 86) τῶν δὲ Πριαμιδῶν πρεσβύτερον Πολίτην φασί. Notat locum Athen. XIII, p. 556. propter morem barbarorum plures vxores habendi: cum Achiuorum vxores ne quidem pellicem aequo animo ferrent; vnde Clytaemnestra caussas irae in Agamemnonem habere voluit, Menelaus contra nullibi pellicem aut seruam habuisse memoretur. Haec ille ex Aristotelis obseruatione narrat. Exscripsit Athenaeum Eusttath. ad vs. 497.

ὃς δέ μοι οἶος ἔην. οἶος, πρὸς τὸ σώζειν τὴν πόλιν. nam alioquin superstites erant plures. Obseruat porro Sch. B. esse haec distracta in duo: οἶος ἦν, et εἶρυτο δὲ, pro ὃς οἶος εἴρυτο. vt (Λ, 267) τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο παύσατο δ' αἷμα, pro παυσαμένου τοῦ αἵματος ἐτέρσετο τὸ ἕλκος. Et (Γ, 318) λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δε χεῖρας ἀνέσχον, ἀνασχόντες ηὔξαντο. De εἴρυτο v. Exc. IV ad A. ὃς δὲ μὲν Vrat. d.

αὐτοὺς, puta τοὺς πολίτας. At αὐτὸς Lips. vn. Vindob. et adscripserat Bentl. nescio vnde.

502. παρὰ σεῖο. male Vindob. σοῖο.

503. ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον. ἀλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεούς. Barocc. ita Ἀχιλεῦ excluditur. sed est hoc ex altero loco Od. I, 269. αἰδεῖο. pro αἰδέεο (de quo v. dicta sup. ad 418.) vnde fit quoque αἰδέου, αἰδοῦ. Non esse posse optatiuum (nam is αἰδοῖο

erat) bene vidit Eustath. ipse ducit ab αἴδομαι. αἴδεο. Melius ducitur ab αἰδέομαι. αἰδέεο, αἰδεῖο. vt σπεῖο K, 285 ex σπέεο. Est quoque αἰδέεο in Lipſ. αἰδοῖο Vrat. A.

506. ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι. Vertitur: *viri — ad os manum admouere.* Ita ὀρέγεσθαι accipitur dictum pro ὀρέγειν. quod quidem ita se habet apud eos qui post Homerum ſcripſere; ita ap. Apollon. Arg. II, 830 et IV, 1605. Homerico tamen vſu vbique ὀρέγεσθαι dictum est pro *extendere ſe verſus aliquid,* quod verti quidem poteſt, *appetere aliquid,* aliter tamen ſe habet ad verbum, et ſupplendum eſt *extendere ſe* ἐπί τι vel κατά τινος σύν. v. notata ad Δ, 307. De loco Ψ, 805 vide ibi Obſſ. Suboritur itaque difficultas in iunctura, et ambiguitas non animaduerſa, praeterquam a Dammio; *oſculari virum,* alienum eſſet a re et a more; ἱκέτου eſſet, *oſculari manum;* ita vero verba eſſent, ὀρέγεσθαι *extendere ſe,* στόμα (κατὰ στόμα, pro, στόματι) ποτὶ χεῖρα ἀνδρὸς, quod quam durum eſſet! Supereſt tertium: ὀρέγεσθαι (σὺν) χειρὶ ποτὶ στόμα ἀνδρός; ſtatus ſupplicantis erat, *amplecti genua et altera manu prehendere mentum:* vt ſupra de Thetide A, 500. 1. καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο καὶ λάβε γούνων σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα λισσομένη προσέειπε Δία. Nunc itaque ſenſu idem erit, ac ſi dictum eſſet vulgari more; Priamum, *amplectentem genua Achillis, alteram manum extendiſſe verſus mentum Achillis,* ὀρέγεσθαι χειρὶ, pro vulgari ὀρέγειν χεῖρα, πρὸς στόμα ἀνδρὸς, vt eius mentum attingeret.

Haec quidem diſputata ſunt, ſi ad Homericum vſum haec comparanda ſunt. Valde tamen probabile ſit, hunc ipſum verſum eſſe inter ea loca, quibus auctorem huius rhapſodiae diuerſum eſſe ab antiquiore poeta patet; nam apertum ſit ὀρέγεσθαι h. l. eſſe dictum pro ὀρέγειν, et auctorem declaraſſe hoc: Priamum oſculatum eſſe manum Achillis; nam id iam antea ſignificarat v. 478. χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας. Voluit ergo haec

verba ita accipi: ὀρέγειν χεῖρα ἀνδρὸς πρὸς στόμα ἑαυτοῦ. *manum Achillis admouere ori suo.* Hocque sensu ὀρέγεσθαι esse pro ὀρέγειν dictum, censuit quoque Schol. Vict. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι, ᾧ στόματι τὸν υἱὸν ἐφίλησε, τούτῳ νῦν τὸν ἐκείνου φονέα. ὀρέγεσθαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐκτείνειν πρὸς τὸ στόμα τὰς χεῖρας. vltima vix bene. Vult enim χεῖρ' non esse χεῖρα, sed χεῖρε. χεῖρε δυϊκῶς. εἶπε γάρ· καὶ λάβε χεῖρας δεινὰς ἀνδροφόνους. vs. 478. 9. etsi grammatica Homeri haud animaduersa, vidit Eustathius p. 1360, l. 56. ἀνδρὸς π. ποτὶ στόμα „χεῖρας ὀρέξαι" (ergo ita quoque lectum fuit?) ἢ „χεῖρ' ὀρέγεσθαι." καὶ ὅρα, ὅπως νῦν καινότερον παρέφρασε τὸ· ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλεῖν (A, 501) διὰ τοῦ· ποτὶ στόμα χεῖρα ὀρέξαι. Igitur ille sensum inesse voluit, quem tertio loco paullo ante memoraui.

Bentleius, cui et ipsi versus displicuerat, adscripsit: ἀνδρὸς παιδοφόνου ποτὶ γούνατα χεῖρας ὀρέξαι. quod est corrigere poetam, non lectionem restituere. Tum vereor vt hoc Homericum sit, nam vbique est γούνων ἅψασθαι et ἱκέσθαι πρὸς γοῦνα, et λαβεῖν γούνατα vt 465. 468. et λαβεῖν γούνων pro λαβεῖν τινα κατὰ τῶν γούνων, A, 500. serioribus λαβέσθαι γούνων.

507. πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. De formula ἵμερον ὦρσε γόοιο v. ad Ψ, 14. ὑπῶρσε etiam Od. Δ, 183 τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, vnde Aristot. Rhet. I, 11. legitur ἐφ' ἵμερον ὦρσε. Porro πατρὸς esse puta, διὰ, ἕνεκα, πατρός.

510. κλαῖ' ἀδινὰ, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς. Facessebat molestias ἐλυσθεὶς iam sup. Ψ, 393 ad quem versum vide Obss. Schol. B. V. ad h. l. ἐλυσθεὶς, παρεθεὶς, ἢ συνειληθεὶς, ἢ κυλισθείς. Schol. br. εἰληθείς. Eustath. συστραφείς. Hesych. κουφισθεὶς, ἑλισθείς. idem ἑλισθεὶς, ἑλίξας ἑαυτόν. Apollon. et Eustath. nihil monent. Pro *inuolutus, contractus,* ἐλυσθεὶς aliquoties occurrit, in Apollon. vt I, 254. at III, 281 αὐτῷ δ' ὑπὸ βαιὸς ἐλυσθεὶς *contractis membris* inclinendo se. Nostro loco haud dubie est, *prouolutus, aduolutus genubus.*

Enimuero ita debuit esse ἱλυσθεὶς, ab ἱλύω vel εἰλύω. Tum alterum est, quo Homericum est ϝελυω. Ita saltem scribendum fuisset Ἀχιλῆϊ ϝελυσθείς. dicendum itaque et hunc versum recedere a more Homerico. λιασθεὶς in vno Vindob. stupore librarii.

κλαῖ' ἀδινὰ v. modo ad Ψ, 225.

511. κλαῖεν ἑὸν πατέρα. suppl. ἄλλοτε μὲν — Sch. B. V. monent, quia sequitur ἄλλοτε δέ. Pro αὖτε vnus Vindob. αὖτις.

512. τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει. ⊱ „quod δώματα dixit καταχρηστικῶς tentorium seu tugurium" Schol. A. et V. Zenodotus scribit στεναχὴ, enimuero mutatur τὸ ε, vt in λέγω, λόγος. μένω, μονή. στενάξαι, στοναχή. Sch. A.

513. γόοιο τετάρπετο v. ad Ψ, 10 et de voce ad I, 701. Galenus de Hippocr. et Plat. dogm. lib. IV, 7. memoriter recitat ἀλλ' ὅτε τε κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθη, καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων. prius ex Od. Δ, 541.

514. καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων. — „ἀθετεῖται· nam sententia iam erat absoluta versu superiore; et hic alter est otiosus. γυῖα quoque improprie h. l. dicta pro μέλη, cum γυῖα sint tantum manus et pedes" Sch. A. Etiam Schol. Vict. ἀθετεῖ ὁ Θρᾷξ. (Dionysius) ὁ γὰρ ἵμερος περὶ μόνην τὴν ψυχήν. γυῖα δὲ οὐχ' ὅλα τὰ μέλη φησίν. εἰ μὴ δέ τις στερνοτυπεῖ, τοῦτο οὐ γράφει. (an sic τὰ γυῖα manus?) Possis commemorare Od. Z, 140 θάρσος ἐπὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἵλετο γούνων. verum metus sentitur pedibus maxime et manibus. Eustath. nihil his offenditur.

515. γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη. ἀνέστη vn. Vindob. indocte. ἀνιστᾷ Vrat. d.

518. ἆ δειλ' ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν. κάκ' ἄνσχεο. „est Aristarchea lectio" Sch. A. Quae tamen alia lectio esse potuit praeter hanc? an κακὰ σχέο? — Lips. vitiose: ὦ δειλ' ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἀνέχεο κατὰ θυμόν. vn. Vindob. ἦ μάλα πολλά.

519. 520. 521. repetiti ex super. 203. 4. 5.

521. υἱέας ἐξενάριξα. υἷας Vrat. A. debet saltem esse υἷας. Cant. ἐξενάριξε cum vno Vindob.

522. 523. ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου. ἄλγεα δ' ἔμπης ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ. Laudat poetae peritiam consolandi Plutarch. de Consolat. ad Apollon. p. 105 B. excitatis vss. 522 ad 533.

Schol. A. ὅτι τὸ ἁπλοῦν ἐστιν, ἕζευ. τὸ δὲ σύνθετον κατ' ἄρ' ἕζευ. οὐχὶ ἷζευ.

ἄλγεα δ' ἔμπης. Schol. A. ὅτι τὸ ἔμπης ἀντὶ τοῦ ὅμως. ἐσθ' ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως· ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας." (Od. Σ, 353) hoc alterum verum non est: v. ad Ξ, 174 ἔμπης ἐς γαῖαν. In nostro loco iungenda sunt καίπερ ἀχνύμενοι, ἔμπης ἐάσομεν.

ἄλγεα ἐν θυμῷ iungere praestat, non κατακεῖσθαι ἐν θυμῷ, vt ἐάσομεν κατακεῖσθαι sit *residere*.

524. οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο. Sententia obuia, saepe variata: eximie ap. Sophocl. El. 137 sqq. Vtrumque locum excitauit Suidas in voc. πάγκοινος.

Schol. A. „οὐ γάρ τις τ' ἄνυσις. ἐν ἄλλῳ." sicque Townl. Schol. Vict. πρῆξις. ἄνυσις διὰ θρήνου. λείπει δὲ ἡ ἐξ. ὅτι δὲ ἄπρακτον ἡ ἀνία, καὶ οἱ φιλόσοφοι φασὶ, καθὸ μὴ διορθοῦταί τι τῶν ἠτυχημένων. Vocem ἄνυσις iam vidimus sup. B, 347. et Od. Δ, 544 et aliquoties ap. Apollon. vt I, 413. At vulgata est quoque ap. Plutarch. l. l. ap. Suidam l. c. et Schol. Sophocl. 136. apud quem vs. 142 idem: ἀνάλυσις οὐδεμία κακῶν est; Schol. Apollonii ad Arg. I, 296. 862. Inf. vs. 550 οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος.

525. 6. ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι ζώειν ἀχνυμένοις. αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσί. Versus passim modo singuli modo iunctim excitati a scriptoribus. nec modo ap. Stobensem Serm. XCVI p. 532 et CXXIII p. 606. apud Plutarch. de aud. poet. p. 20 F. et p. 22 B. vbi argutatur, dum δειλοῖσι βροτοῖσι interpretatur τοῖς ἄφροσι καὶ ἀνοήτοις, hos enim solos esse vere miseros.

Verum δειλοὶ et h. l. sunt δείλαιοι. ὀϊζυροί. Conuenit sententia Od. Δ, 197 sq.

ἐπεκλώσαντο. εἱμαρμένον ἐποίησαν. ἐπεμοίρησαν. Schol. B. minus bene tamen ducunt vocem a Κλωθὼ, vna Parcarum, quippe quae et ipsa ἀπὸ τοῦ κλώθειν dicta est. Vox in Jliade hoc vno loco, in Odyssea aliquoties occurrit; in Eurip. Or. 12. vbi cf. Schol. De voc. κλώθειν, nere, v. Ind. Schneideri ad Script. R. Rust. in voc. Tela.

ζώειν ἀχνυμένοις· ita Townl. cum Veneto et Lips. sicque ap. Plutarch. de Consolat. l. c. tum in Axiocho. Opp. Plat. To. III p. 367 D. pro vulgata: ζώειν ἀχνυμένους.

αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσί. Schol. Vict. νῦν τὸ φύσει θεῖόν φησι. τοὺς δὲ ποιητικοὺς (θεοὺς) λυπουμένους εἰςάγει. καὶ Ἐπίκουρος ἐντεῦθέν φησιν, ὅτι τὸ ἀθάνατον καὶ ἄφθαρτον οὔτ' αὐτὸ πρᾶγμ' ἔχει, οὔτ' ἄλλοις παρέχει. διὸ οὔτε ὀργαῖς οὔτε λύπαις συνέχεται. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀθεράπευτον. Clarke laudat Hesiodeum Ἔργ. 112. de aurea aetate: ὥςτε θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀϊζύος. Sunt dii ῥεῖα ζώοντες. Simili, non prorsus eodem modo, Epicurei: *deos securum agere aeuum* ap. Lucret. vbi v. I, 57. 60.

527. δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει. — „quod Hesiodus hinc fabulam suam de dolio petiit" vnde sane arguitur serior vixisse? quid tamen si quis contrarium statuerit, et Homerum ex Hesiodo petiisse dixerit? quid? si mythus vtroque fuit antiquior? quid si neuter alteri aliquid debet? nam est magna mythi in vtroque disparitas, si inspexeris Ἔργ. 94 sqq. vbi est dolium a Pandora Epimetheo allatum.

Obseruat porro Schol. A. „quod *duo dolia* poeta memorat, nonnulli autem e recentioribus vnum dolium bonorum, et duo malorum induxerunt." Et sic fere Pindarus. De hoc v. mox ad 528.

Ceterum Scholion hoc A. quod etiam Schol. Vict. nonnullis mutatis habet, esse Porphyrii suspicor. in quo

porro obseruatur, dicta haec esse ab Achille consolandi Priami caussa; alioqui apud Homerum *deos tantum bona dare: θεοὶ δωτῆρες ἐάων*. (Od. Θ, 325.) Scilicet, excusatur sic poeta, cum alias videatur indigna numine, et iis quae alibi dixit contraria, dicere. quae et Sch. B. ad 528. habent. Alio modo Dio Or. LXIV p. 341. To. II. R., versum apponens, addit, sane quidem dolia esse apud deos, *ταμιεύει δὲ αὐτοὺς* (*τοὺς θησαυροὺς* qui in iis sunt) *πρὸς τὸ ἐπιβάλλον ἡ τύχη*. — Sequitur in Schol. A. *ζήτησις*, quae et in Sch. br. reperitur, (sane antiquissima illa, miserorum mortalium, de origine malorum) quomodo hic *dii* dicantur *dare mala* hominibus, quum Od. A, 7. 34. *homines* ipsi *mala sibi arcessere* dicantur: *οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν*. Respondetur: in Odyssea loqui Iouem, qui, quid verum sit, teneat, at h. l. Achillem loqui qui verum ignoret.

ἐν Διὸς οὔδει. τῷ οἴκῳ Sch. B. et Vict. Idem cum Vict. monet, Platonem haec reprehendere (loco notissimo de Rep. II sub f. p. 379 vbi vss. 527—532 recitantur.) *ὡς ὁ θεὸς ἀγαθόν. οὐδὲ δὲ ἀγαθὸν βλαβερόν. ὃ δὲ μὴ βλαβερὸν, μηδὲ βλάπτει*. — In Platone subiicitur: *οὐκ ἄρα ἀποδεκτέον οὔτε Ὁμήρου, οὔτ' ἄλλου ποιητοῦ ταύτην τὴν ἁμαρτίαν περὶ τοὺς θεοὺς ἀνοήτως ἁμαρτάνοντος, καὶ λέγοντος· ὡς δοιοὶ πίθοι* etc. v. ad v. sq.

Versus passim memoratus: vt ap. Dion. Chrys. Or. LXIV. sub f. alludit Plutarch. de Exilio p. 600 C.

528. *δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ τ' ἐάων*. Primo monendum, vulgo vbique legi *ἕτερος δὲ ἐάων*. et *δὲ ἐάων*. Iam Schol. A. ⊱ „quod *ἐάων* pro *ἀγαθῶν*. et *υἷος ἑῆος*, *ἀγαθοῦ*. (A, 393) per ignorantiam autem Zenodotus scribit *ἑοῖο*.“ De his v. dicta ad A, 393. vbi confectum esse arbitror, fuisse vocem antiquam *ἐός, ἐά, ἐόν, bonus*, vnde *ἐή* sc. *δόσις, μοῖρα*. vt et *ἐΰς bonus*. diuersa ab *ἑός*, suus, quod et *Ϝός* et *ὅς*.

In Schol. A. porro obſeruatur: „ὅτι τὸ ἕτερος ἐπὶ δύο, quod alias, ὁ μὲν, ὁ δὲ. eſt quoque ὁ μὲν ἕτερος, ἕτερος δὲ, ideoque de tribus doliis accipi haec non poſſunt. Vt haec intelligi poſſint, primo loco dicendum eſt, interpunxiſſe olim multos poſt δοιοὶ γάρ τε πίθοι — δώρων οἷα δίδωσι κακῶν· nunc reſtat ἕτερος δὲ ἐάων. Ergo eſſe pronuntiarunt tria dolia, duo malorum, et vnum bonorum: quod ſane facile ex vſu rerum et obſeruare et probare potuere; etſi grammatica ratio poſtulabat ἄλλος δὲ ἐάων, non ἕτερος. Poterat tamen pro hoc laudari: ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. vbi ἕτερον eſt pro ἄλλο. Ita acceperat quoque Pindarus P. III, 146 ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σὺν δύο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι. *pro vno bono dispertiuntur dii hominibus vna duo mala.* Itaque Schol. ad e. l. ſtatuunt, et Pindarum non recte accepiſſe Homerica. At Pindarus potuit aliud antiquius carmen ante oculos habere.

At ſollennis aliorum et verior interpunctio eſt, monente quoque Scholio A. poſt δώρων, οἷα δίδωσι. (ἕτερος μὲν) κακῶν, ἕτερος δὲ, ἐάων. Monet quoque Schol. Pindari l. c.

Porro morari aliquem poteſt hoc: quod Iupiter mox dicitur tantum dare mixta ex vtroque dolio, aliis mera mala; reſtare tamen et tertium, vt det ſola bona. Hoc eſſe videtur, quod ſenſit Maximus Tyr. Diſſ. V, p. 69. atqui hoc facile videbis aduerſari non magis ipſi rerum hominumque naturae et vſui, quam poetae ſententiae, qui iam antea 525. 6. omnes mortales eſſe miſeros pronuntiarat: quomodo igitur poſſent ſola bona a Ioue expectare.

Tandem notandum eſt, verſum quidem ap. Plutarchum de Conſolat. l. c. p. 105. legi, vt nos legimus; etiam Schol. Pindari h. l. ſic: δώρων, οἷα διδοῦσι (pro δίδωσι ſcil. Ζεὺς) κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων et ſic porro, niſi quod vſ. 530 ἄλλοτε μέν τε κακῷ ἐπιμίσγεται. Aliter tamen apud alios, primoque loco apud Platonem de Rep. I. c. II. p. 379 D. hoc modo: ὡς δοιοὶ πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει, Κηρῶν ἔμπλειοι, ὁ μὲν ἐσθλῶν, αὐτὰρ ὁ

δειλῶν. καὶ· ᾧ μὲν καμμίξας ὁ Ζεὺς δῷ ἀμφοτέρων, Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ. ᾧ δ' ἂν μὴ, ἀλλ' ἄκρατα τὰ ἕτερα, τὸν δὲ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει. οὐδ' ὡς (leg. οὐ δ' ὥς *nec vero sic*) ταμίας ἡμῖν Ζεὺς ἀγαθῶν τε κακῶν τε τέτυκται. (haec ex Δ, 84 subiecta sunt.) Manifestum esse arbitror, non lectionem antiquiorem, sed interpolationem a Platone appositam esse. Eandem tamen repetunt, dum versus 527. 528 recitant, non modo Euseb. Praep. Eu. XIII, 3 ex Platone, verum etiam Plutarch. de aud. poet. p. 24. Rich. Payne Knight p. 78 e diuersis apographis ductas lectiones censet; vtique Platonis lectionem debere haberi serioris rhapsodi, quandoquidem Κῆρας alio sensu dictas in ea videmus, quam in Homero, cui sunt tantum Κῆρες θανάτοιο, non omnino, fata vitae: quod sagaciter animaduersum esse haud neges.

His absolutis, quae inter veteres agitata fuerunt, restat vt moneam, primo ab aliis ἐάων ab aliis ἑάων scribi; prius verius, puto: cf. dicta de hac voce ad A, 393. Tum vero hiatum inesse vix tolerabilem: ἕτερος δὲ ἐάων. Sed facile apparebit, excidisse τε, cum esset ἕτερος δέ τ' ἐάων. Nec aliter Bentleius: qui etiam coniecerat: οἷς δίδωσ', ὁ κακῶν, ἕτερος. Totus versus 528 aberat a Townl.

530. κακῷ ὅγε κύρεται. κακῷ ἐπιμίσγεται Sch. Pind. l. c. quod pro interpretatione haberi potest: miror Schol. Vict. κακῷ κύρεται. ὑπὸ κακοῦ κύρεται. ὡς· Τρωσὶ δαμείς. ἢ, κακῷ συντυγχάνει (haud dubie hoc!) ὡς τό· αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρεν. (Ψ, 821)

531. ᾧ δὲ καὶ τῶν λυγρῶν δώῃ. ἐκ τῶν λυγρῶν, h. e. nihil aliud quam λυγρὰ, Plato: ᾧ δ' ἂν μὴ, ἀλλ' ἄκρατα τὰ ἕτερα (τὰ κακά.)

λωβητὸν ἔθηκε hoc vno loco legitur: Redditur *iniuriis obnoxium facit.* Ex Eustathio: cui est ἐφύβριστος καὶ ἄτιμος. Est periphrasis τοῦ, ἐλωβήσατο, pro λωβᾶται. βλάπτει. vt tot alia per τιθέναι efferuntur; *reddit*

eum miserum. Sophocl. Philoct. 1103 τλάμων ἄρ' ἐγὼ καὶ μόχθῳ λωβατός. est pro βλαπτόμενος.

532. καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει. κακὴ βούβρωστις. proprie *fames.* κυρίως ὁ μέγας καὶ χαλεπὸς λιμός. νῦν δὲ ἀντὶ τῆς μεγάλης ἀνίας καὶ λύπης κεῖται ἡ λέξις." Sch. A. Paria sunt in Etymol. et in Hesychio ex vtroque emendando. add. Eustath. accinit Sch. B. qui βούβρωστιν hactenus de aerumna dici posse putat, ἐν γὰρ ταῖς ἀτυχίαις ὑπὸ λύπης ἑαυτοὺς ἐσθίομεν, vt Bellerophontes (Il. Z, 202). Addit: qui autem per famem reddunt, ἀγνοοῦσιν, ὅτι Πρίαμος οὐ λιμώττει, ἀλλ' ὀδυνᾶται. Cui equidem reponam: atqui de Priamo hoc et sequenti versu non agitur, sed est vniuerse dictum, sententia generali, et ex rerum heroicae aetatis euentis, quibus Tragici postea tam multa τραγῳδῆ superstruxere, cum viri, principes quoque, aut terris suis expulsi et eiecti, aut caede perpetrata, exules errarent et inopes; cui non in mentem venit Horatianum: *pauper et exul Telephus aut Peleus.* Manebo ideo in eo, esse βούβρωστιν h. l. proprie dictam. vt et ap. Callimach. in Cer. 103 Νῦν δὲ κακὴ βούβρωστις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται vbi est appetentia et auiditas cibi, quae ex obtutu agnosci potest. In edd. Flor. Aldd. erat βούβρωσις. Emendatum e Rom. a Turnebo. Subiicitur in Sch. A. ἔνιοι τὴν βούβρωστιν τὸν οἰκτρὸν ἐξεδέξαντο. leg. τὸν οἶκτον. firmatur ex Etymol. In Schol. Vict. additur: οἱ δὲ ἀποδιδοῦσι δαίμονα, ἥνπερ κατηγορῶντο τοῖς πολεμίοις. εἶναι δὲ αὐτῆς τὸ ἱερὸν ἐν Σμύρνῃ. Famem suum fanum habuisse memini lectum; et Smyrnaeos amasse numina symbolica constat. sic Τύχην, Ἀδράστειαν et Nemesin.

533. οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσι. digna obseruatu formula ex antiquorum hominum opinione, ad designandum hominem infelicem. vt contra felix est, cui ἕπεται τιμὴ ἐκ Διός. et sic alia similia, quae saepe iam vidimus.

535. πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο. Schol. Vict. ἐπὶ, pro παρά. Od. Δ, 725 est ἐν Δαναοῖσι. v. supr. ad N, 431.

536. ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε: ὄλβῳ Sch. A. B. Vict. de prudentia Φρονήσει accipere malunt: cum et apud Stoicos ὁ ἀνόλβιος sit ὁ ἀπαίδευτος. et ap. Eustath. ἄνολβος, ὁ ἀπαίδευτος ap. Sophocl. (Ai. 1156) τοιοῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών. Nimis argute! Addunt tamen alios de τῶν ἀγρῶν κτήσει accipere. Nimis argute; ὄλβος est latius, πλοῦτος angustius. Totum locum ante oculos habuisse dici potest Pindarus P. III, 63 sqq.

538. ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, ὄττι οἱ οὔτι h. ἀλλὰ καὶ τῷ, τούτῳ, ἐπέθηκε θεὸς κακόν.

ὄττι οἱ οὔτοι Bentl. e Proclo in Polit. Platonis. sicque Vrat. d.

540. ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκε παναώριον. Sch. A. docet, „alios scripsisse πανωρίον, vt intelligerent τὸν κατὰ πάντα ἄωρον. (adeoque ab ὥρα, καιρός.) Alii leniter: πανωρίον, intelligentes τὸν εἰς πάντα πεφροντισμένον (sic ab ὥρα, pro φροντίς.) Esse tamen melius prius.“ Haud dubie; etsi necesse non est, nec ita fert vsus, vt in medio vocem adspiremus. At de sensu Scholia haud edocent: Ita Apollon. παναώριον. πάντων ἀωρότατον. versu adscripto, nihil amplius. Addit Hesych. καὶ ἄμοιρον. Plura admiscuit Eustath. ex antiquis. Ex sententiarum nexu necesse est esse debere eum, qui immatura morte obiturus est, ἀώριος, et ἄωρος. de qua voce pariter multa disputata sunt ad Od. M, 89. vbi Scyllae pedes duodecim ἄωροι, vbi cf. Eustath. Apollon. Hesych. et Etymol. Praestat et illo loco dicere: esse immaturos, tanquam qui intra iustam mensuram, ad quam maturescere debuerant, subsitissent, ideoque imbecillos. Vocem πανάωρον, ἀντὶ τοῦ ἀφρόντιστον καὶ μηδεμιᾶς φροντίδος ἄξιον, inuito metro, etsi antecedens ἀχρεῖον conueniebat, habuerant olim codd. Aeschyli Prom. 363. v. Schol. vbi recte παρήορον δέμας legitur.

παῖδ' ἔτεκε Apollon. Lex. in παναώριον et Lips. hic quoque in fine τόνδε idem.

541. γηράσκοντα κομίζω. Schol. B. V. quod vna voce γηροκομῶ. Emendandum hinc esse Hesychium in γηράσκοντα, monet Bentl.

542. σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα. κήδων ἀντὶ τοῦ ἀνιῶν. Apollon. Lex. versu adscripto.

543. καί σε, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι. ὅσσον Λέσβος ἄνω — Interpungebatur iam a veteribus, in his a Strabone: ὄλβιον εἶναι, ὅσσον Λέσβος — ἐέργει. Crediderunt ergo, iungi posse, ὄλβιον τινος, et esse τόσου, ὅσον. Atqui sequitur: τῶν σε, inter hos, quinam sunt illi? In Eustathio redditur: μέγαν εἶναι τὸν Πρίαμον περὶ τόπου, ὃν Λέσβος etc. Enimuero suppetit melior interpunctio, quam apposui, vt plene interpungatur post εἶναι. Nunc procedit oratio: Ὅσσον Λέσβος ἄνω — ἐέργει, τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι. Eamque nunc video iam extare in Turnebo, et ab Ernesti memoratam. Inest sane vel sic durities, quam nec vir doctus sustulit interpretatione molliens: *quantum autem est opum, — earum te copiis, et vero etiam liberis, te floruisse dicunt.*

Scilicet sollenni loquendi modo debuerat esse ὅσσους Λέσβος — ἐέργει, — τῶν, κατὰ τούτων. *inter hos aiunt eminuisse te*, quod ex sup. vs. 535. ἐπὶ τούτοις. ἐν τούτοις. Iam pro incolis poni terram, nota res est; ergo pro ὅσσους, dictum ὅσον Λέσβος ἐέργει. Hanc tamen rationem, quam grammatica, h. e. ratio sermonis, suadet, alii non adoptarunt.

Strabo XIII, p. 877. B. ex h. l. docet, inde ab Abydo vsque ad Adrastiam, ad Aesepum fl. terras (v. ad B, 815) fuisse sub ditione Troianorum, et incolas Troianis esse accensos. ὅτι δὲ τούτων ἁπάντων ἦρχεν ὁ Πρίαμος, οἱ τοῦ Ἀχιλλέως λόγοι πρὸς τὸν Πρίαμον σαφῶς ἐμφανίζουσι. „καί σε, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι, ὅσσον Λέσβος ἄνω — Ἑλλήσποντος ἀπείρων. nam sic interpungere debuit, et 546. τῶν σε prorsus seiungere ab antecedentibus, adscriptis vss. 543. 4. 5. Vt is sensus exeat, necesse est Strabonem accepisse verba sic,

vt ὄλβιον εἶναι (τόσου) ὅσον Λέσβος — esset idem quod ἄρχειν. quod est parum grammatice factum, etiamsi ille videri possit iunxisse πλούτῳ τῶν, ὅσον pro ὅσα. quod tamen fieri nequit cum adiunctum sit υἱάσι. Eustathius quoque haeret: τῶν, ἤγουν, ἐφ' ὧν. ἢ ὧν πάντων πλέον. ἢ καὶ ἄλλως δίχα τοῦ ν, τῷ. (vt sit:) διό σε, γέρον πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσται. Dio Chrysost. Or. XXXIII p. 9. Reisk. Τροίαν, τηλικαύτην πόλιν, καὶ τοσούτων ἄρχουσαν, ὅσσων Λέσβος scribit: Τροίην — καὶ τοσούτων ἄρχουσαν ὅσσων Λέσβος ἄνω. ferrem si scripsisset ὅσσους. at altero loco Or. LXXIV p. 398. scribit: τοσούτων ἐθνῶν καὶ τηλικούτου τόπου βασιλεύων, ὅσσον Λέσβος ἄνω — Tam parum sibi constat, et neutro loco sensum declarat, inprimis τοῦ ἄνω.

544. 5. 6. Ὅσσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἕδος ἐντὸς ἐέργει, καὶ Φρυγίη καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων, τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι. Acceptio simplicissima est, vt sit: *Quantum* (hominum) *intra se continet Lesbus, Phrygia et Hellespontus, inter hos aiunt te opibus et progenie eminuisse.* Enimvero quid tum est ἄνω? Hoc si declarari nequit, constituendus sensus est: *quantum* (terrarum) *finit, ambit et includit superne, supra se, Lesbus, ab altera desuper Phrygia et Hellespontus,* h. e. ditio Troiana inter hos fines *interiacens, inter hos* (qui inhabitant *hanc ditionem*) *te eminuisse opibus et progenie.* Fines ergo constituuntur: per loca, quae sunt supra Lesbum, a septentrione intra Hellespontum, et ab oriente vsque ad finitimam Phrygiam. Καθύπερθε versus septentrionem, sane fines fuerunt Troiani regni Hellespontus et Phrygia; a meridie terrae ex aduerso insulae Lesbo sitae; inde, paullo durius, declaratum hoc est per ipsam insulam: quicquid supra Lesbum includitur, h. e. terrae supra Lesbum sitae. Si ἄνω recte se habet, et versus vere antiqui sunt, et sententia ex antiquorum temporum ratione constituenda inest: non aliter exponi ea posse videtur. vt ἄνω sit, *in alto mari*, fieri nequit. Respectu

Ilii, et vſu perpetuo ἡ ἄνω χώρα eſt Aſia interior, poſt ea imperium Perſicum. Videamus nunc grammaticos.

544. ὅσσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἕδος ἐντὸς ἐέργει. ξ— „quod ἄνω eſt pro ἀνὰ, et iungendum eſt ἀνεέργει, ἀνείργει καὶ περιορίζει.“ Schol. A. B. V. Eadem ſunt apud Suidam in ἄνω p. 217. Velim declaratum eſſet, quo vſu ἄνω dictum ſit pro ἀνά. Ita ſi ſenſus conſtituendus eſt, dicam ἀνὰ fuiſſe ſcriptum: ὅσσον Λέσβος ἀνὰ, Μάκαρος ἕδος, ἐντὸς ἐέργει. ita expedita ſunt omnia: tunc eſt dictum pro, *omnis Lesbus;* ὅσσον Λέσβος ἀνείργει ἐντὸς, *intra ſe continet;* et ſententia eſt: aiunt te opibus et progenie claruiſſe per omnem Lesbum, Helleſpontum et Phrygiam. Fieri potuit, vt obſeruata vltima breuis in ἀνὰ fraudem alicui faceret, cum non videret eſſe eam in caeſura poſitam. Grammatici tamen A. B. V. non ita accepere, ſed ad fines retulere: περιώρισε δὲ τὴν Πριάμου ἀρχὴν, ἐκ μὲν μεσημβρίας Λέσβῳ, ἐκ δὲ ἀνατολῆς Φρυγίᾳ, ἐκ δὲ ἄρκτου, Ἑλλησπόντῳ.

Iulianus, iam a Barnes memoratus, Or. II. p. 75. legit: ὅσσον Λέσβος ἔσω — Ita ἔσω et ἐντὸς male iuncta ſunt. Ab vno Vindob. ἄνω aberat. Ap. Dionem Chryſ. legi ὅσσων et ὅσσον iam paullo ante memoratum eſt. Apud Suidam p. 217 recitatur: ἠδ' ὅσα Λέσβος ἄνω μακάρων (ἕδος) ἐντὸς ἐέργει. interpolate.

Μάκαρος ἕδος. Sic et Strabo XIII p. 877 B. at VIII p. 546 A. Μάκαρος πόλις. Vitioſe μακάρων ἕδος ſcriptum in mſ. Lipſ. ap. Suidam l. c. Iulian. l. c. Plutarch. de Exilio p. 603 D. Dion. Chryſ. Or. XXXIII, p. 9. Μακαρεὺς ἕδος eſt commentum Barneſii. At *Macar* fuit conditor Lesbi, vnde ἕδος. vt Tenedus ἕδος Τέννου. redditur τὸ οἰκητήριον in Schol. B. Macarem Ili filium edit Schol. B. qui, caeſo fratre Tenage (Φονεύσας τὸν ἀδελφὸν Τηνάγην) eo conceſſerat et vrbem (πόλιν, habitationem) ab vxore Lesbon appellauit, a matre Mitylenen. Pro Ἴλου leg. Ἡλίου. (quod et ſcriptum eſſe video in Schol. Vict.) nam ex Heliadis ille fuit, qui Rhodo relicta Lesbum condidit: Diod. V, 57. Aliter tradit,

auctores alios sequutus, Schol. A. cui Μάκαρ est ὁ Κρινάκου, idem qui Μακαρεὺς ὁ Κρινάκου τοῦ Διὸς ap. Diodor. V, 81 memoratur ex Hesiodo. Κρασίου legebatur in Dionys. Hal. I, 18 pro quo Κριάσου repositum est, etiam in Schol. br. a Barnes, male. apparet enim diuersas fuisse narrationes veterum. Nam est quoque tertia ratio in Hymno in Apoll. 37 vbi Macar est ex Aeoli progenie Λέσβος δ' ἠγαθέη, Μάκαρος ἕδος, Αἰολίωνος. Est hic is Macareus, Aeoli f. qui sororem Canacen amauit, notus ex Ouidii Epist. XI. ad quem cf. Mezir. Omnino magna est in his fabularum diuersitas ap. Diodor. locis laudd. ap. Steph. Byz. in Μιτυλήνη et Μήθυμνα. Quam supine autem Grammatici in his antiquioribus mythis versati sint, patebit vel hoc exemplo: Schol. B. adscripsit, vt supra memoraui: Μάκαρ ὁ Ἴλου, φονεύσας (Schol. Vict. ὁ Ἡλίου καὶ Ῥόδου, φ.) τὸν ἀδελφὸν, Τενάγην, ἐκεῖσε ᾤκησε, (Vict. ᾤκει αὐτοῦ) καὶ τὴν πόλιν οἰκίσας, ἀπὸ τῆς γυναικὸς ὠνόμασεν. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ μὲν μήτηρ αὐτοῦ Μιτυλήνη, ἡ δὲ γυνὴ, Λέσβος. (Schol. Vict. καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς γυναικὸς Ἄντισσαν ὠνόμασε. τινὲς γὰρ αὐτὸν Κρινάκου τοῦ Ὑρέως, (leg. Ὑριέως) τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀλκυόνης. (qui notiore mytho parentes Orionis seu nutritores fuere: v. Schol. ad Σ, 486. et ad Apollod. Not. p. 47 sq.) οἱ δὲ μητέρα αὐτοῦ Μιτυλήνην καὶ γυναῖκα Λέσβον.

545. καὶ Φρυγίη καθύπερθε, ab oriente tamen, et ab occidente *Hellespontus* ἀπείρων. non videtur epitheton satis conuenire freto tam angusto. Potes accipere pro *longus*. At est simpl. pro μέγας vt et Sch. br. reddunt; tum reminiscendum est, latius nomen ad maris Aegaei partem vicinam pertinere: vnde et alibi πλατὺς dictus est: omne mare Aegaeum superius. Φρυγίης Vrat. A. casu, non ratione.

545. ‒ „ὅτι ἑτέρα καθ' Ὅμηρον ἡ Φρυγία. οἱ δὲ νεώτεροι συγχέουσι.“ Sch. A. Scholion mutilum. Suppleri potest e Sch. B. et Vict. καὶ Φρυγίη καθύπερθεν. ἐξ ἀνατολῆς (adeoque *Phrygia magna*) ἐπεί ἐστι καὶ ἄλλη Φρυγία μικρὰ, ὡς πρὸς δύσιν κειμένη. (Haec est Phrygia

ad Hellespontum. v. Strabo XII p. 842 C. 845 A. add. Stephan. Byz.) Subiungit postremis Schol. Vict. haec: ἔστι καὶ ἄλλη Φρυγία μικρὰ, ἀμπελόεσσα, ἡ ἐπὶ Σαγγαρίῳ. καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ εἰσι δύο δῆμοι Ποτάμιοι. ὧν ὁ μὲν καθύπερθεν, ὁ δὲ ὑπένερθεν ὀνομάζεται. (quod aliunde memoratum haud memini).

546. τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι. Pro τῶν Mori, Ven. Lipf. Townl. τῷ quod et Eustath. pro var. lect. (v. ad 543) habet, vt sit pro δι' ὅ. Qui ita scripsere, eos necesse est iunxisse ὄλβιον εἶναι, ὅσσον Λ. Interpungit tamen post εἶναι Ven. A. et iungit: Ὅσσον — ἀπείρων, Τῷ σε. an voluit τῷ esse pro ἐν τῷ, ἐν τόσῳ, ἐν τοσούτῳ. Sch. A. docet, τῶν esse Aristarcheam lectionem. Eam habet Ven. B. et Vict. cum Scholio. διὰ τοῦ ν τὸ τῶν· ἵν' ᾖ, τῶν οἰκούντων τὰς προειρημένας πόλεις. Est adeo iis ὅσσον idem ac ὅσας πόλεις.

548. μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι. Memorat Clarke vs. similem ex Od. Λ, 611. et Gellium XIII, 22. versum collaudantem.

549. ἄνσχεο. Corrigit hinc Hesych. ἄσχεο, ἀνάσχου, Bentleius. ἴσχεο est ap. Stobaeum. v. ad vs. sq.

μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο. ἀλίαστον. Sch. B. ἀλύτως, ἀσυγχωρήτως. hoc corruptum, ex ἀνεκχωρήτως, quod et Schol. Vict. habet, cum euitandi locus non est. At est a λιάζεσθαι s. ἀνεκκλίτως. h. e. ἀεὶ, vt recte Eustath. τὸ ἀεὶ καὶ ἀχωρίστως, ὡς μὴ ἔχειν λιασθῆναι, ὅ ἐστιν ἐκκλῖναι. v. ad B, 797.

550. ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος. ⟝ „quod Zenodotus scribit υἷος ἑοῖο (v. modo ad v. 422.) et quod deest περί.“ Sch. A. ἑῆος et ἐῆος etiam h. l. occurrit in codd. etiam ἐῆος ap. Galen. de Hippocr. et Plat. plac. IV, 6. vbi vss. 549—551 recitantur. Apud Stobaeum vero Serm. CXXIII. pr. vbi adscripti sunt vss. 549. 550. 1. legitur ἀκαχήμενος υἱέος αἰνῶς. et paullo ante 549. Ἴσχεο, μηδ' —

οὐ γάρ τι πρήξεις. vn. Vindob. οὐ γάρ τοι πρήξεις.

551. — quod non dicit: οὐκ ἀναστήσεις αὐτὸν, ἂν μὴ πρότερον κακὸν πάθῃς, (et eum fere in modum explicat Sch. B. et br.) ſed: πρότερον κακὸν πείσῃ, ἢ ἀναστήσεις αὐτόν. *potius*. tantum abeſt, vt — vt potius. Simile illud A, 29 τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι. Sch. A. add. Schol. br. explendum eſt πρὶν ἢ τοῦτο γένοιτο ἄν, σὺ κακὸν ἄλλο πάθῃς. In Vrat. d. eſt προτὶ καὶ, interpolate. Diſertius ſententiam reddidit Apollon. Arg. I, 296. 7 ἐπεὶ οὐ μέ γ' ἐρητύσεις κακότητος Δάκρυσιν, ἀλλ' ἔτι κεν καὶ ἐπ' ἄλγεσιν ἄλγος ἄροιο vbi Schol. hunc verſum adſcripſit. Ad illa: οὐδέ μιν ἀνστήσεις cf. inf. 756 ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὥς. et comparat Sophóclea: οὔτε μιν ἐξ ἀΐδου παγκοίνου λίμνης ἀναστήσεις (ex Electra 137. 8. 9. vnde conſtituenda ſunt.) Clarke apponit alium locum ex Eurip. Alc. 986. Τόλμα δ', οὐ γὰρ ἀνάξεις ποτ' ἔνερθεν κλαίων τοὺς φθιμένους ἄνω. Ap. Galen. l. c. editur ἂν στήσεις.

553. μή μέ τω. in vno Vindob. μή δέ τω.

554. ἀκηδής. κηδείας παρ' ἐμοῦ μὴ τυχών. Sch. B. V. vt 417. ἀκηδέστως.

556. 557. — ἀθετοῦνται. quod non conueniunt perſonae preces hae, et quod reſponſio eſt in promtu (ἐπαυτόφωρος ἡ ὑπόκρισις vel ἀπόκρισις)" Sch. A.

Vt haec et ſequentia intelligi poſſint, primo loco monendum eſt, vſ. 558 αὐτόν τε ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο abſuiſſe vetuſtioribus codicibus atque ita ſententiam mancam fuiſſe, cum deficeret in verbis: ἐπεί με πρῶτον ἔασας.

Varia itaque excogitarunt grammatici ad ſenſum aliquem inferendum. Schol. A. docet: Didymum ἐν πρώτῳ διορθωτικῶν et Hermappiam ſcripſiſſe ἔασας, vt ſit ἥδυνας. ab ἥδω, ἧσα, ἕασα. Hoc ſequuntur Schol. br. ἕασας. εὔφρηνας. et Etymol. p. 307, 6. ἕασας, ἐχαριτοίησας. ἀπὸ τοῦ ἥδω, ἥσω, ἧσας, καὶ, ἐν διαιρέσει, ἕασας. At idem p. 398, 6 vbi de ἐύς. ἑῶ, τὸ εὐφραίνομαι καὶ ἥδομαι. οἷον· ἐπεί με πρῶτον ἕασας. ἀντὶ τοῦ ἥδυνας. hic ducitur melius ab ἑάω. Nihil eſt, quod prius adiuuet, quam

quod ἔαδε, ἑαδότα μῦθον, alibi occurrit, quod comparari possit.

Sidonius (Dionysius) scripserat, hoc est, correxerat: ἐπεί με πρῶτ' ἐλέησας. Reiicit hoc paullo post aliud Scholion: ἄλλως· ἔασας, ἀντὶ τοῦ, ἤδυνας. ηὔφρηνας. ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες ἔγραψαν· ἐπεί με πρῶτ' ἐλέησας. κέχρηται δὲ καὶ ἐν 'Οδυσσείᾳ· ἥσατο δεινῶς. (Od. I, 353. 4. ἥσατο δ' αἰνῶς) ἡδὺ ποτὸν πίνων.

Aristarchus nil monuerat; damnauerat ille versus 556. 7.

Tryphon, cui adstipulatur Schol. A. ἔασας admiserat: vt interpelletur Priamus iracundia Achillis, cum vellet addere quod sequi debuerat: ἐπεί με εἴασας εἰς λόγους σοι ἥκειν, (non, εἴκειν). Conuenit Scholion Vict. quod ἔασας interpretatur: ἐπεί με πρῶτον ηὔφρηνας. ὡς· ἥσατο δ' αἰνῶς. δασέως. ἔνιοι δὲ φασὶν, ἐλλιπῆ εἶναι τὸν λόγον, τὸ δὲ λεῖπον εἶναι· ἐπεί με εἴασας εἰς λόγους σοι ἐλθεῖν. Hoc idem Scholion adscriptum est Townl.

Continuit itaque religio, aut superstitio, grammaticos, quo minus viderent quod manifestum est, tres versus 556. 557 et 558. esse rhapsodorum commenta. Finita erat sententia: σὺ δὲ δέξαι ἄποινα. Fuit cui in mentem veniret: σὺ δὲ τῶν ὄναιο. ἀπόναιο. ex sollenni formula: prosit tibi! et suppleuit versum. Superuenit alter, qui et hanc sententiam imperfectam expleret, vsque ad verba: ἐπεί με πρῶτον ἔασας. nec absoluere potuit. Insederant animo versus alii similes; vt T, 295 οὐδὲ μὲν οὐδ' ἐμ' ἔασκες, ὅτε. at ibi sequitur κλαίειν. in verbis Briseidis ad Patroclum Φ, 221 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον Scamandri verba ad Achillem. vbi v. Obss. Notabilis omnino est hic τοῦ ἐᾷν sinere intactum, saluum, vsus, (inde ductus quod ἐᾷν dicitur absolute, omittere, praeterire, non attingere, vt in Demosthene pro Corona, ταῦτα μὲν οὖν ἐάσω) aetatem seriorem arguens; iterum inf. 569 μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω scil. σῶον εἶναι aut simile quid. et vs. 684 ἐπεί σ' εἴασεν 'Αχιλλεύς. Reuocat hic vsus in memoriam notum illum ver-

sum: αἰσχρὸν σιωπᾶν καὶ Ἰσοκράτην ἐᾶν λέγειν. ap. Quintil. III, 1, 14. extrudendum erat vltimum, vt saltem iambicus prodiret, καὶ Ἰσοκράτην ἐᾶν. licebat nunc, forte quoque per maleuolentiam, aut accipere absolute dictum ἐᾶν. *mittere, nil curare*, aut supplere quod quis vellet; si honorificum, erat, vt λέγειν subintelligeretur. Tandem ad explendum hunc quoque versum apposuit alius vs. 558 αὐτόν τε ζώειν. Simili exemplo expleta erat sententia versu supposito Υ, 311. de Aenea: ἤ κέν μιν ἐρύσεαι ἤ κεν ἐάσεις. Subiectus est vs. 312 Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἐόντα.

In vs. πολλά, τά τοι φέρομεν, 556. Tryphon τά τοι φέρομαι recitat, quod et ms. Mori habet, et Eustathio innotuerat: φέρομαι ἢ φέρομεν. σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο καὶ ἔλθοις. Townl. Vrat. A. ἔλθῃς.

In vs. 557. ἐπεί με πρῶτον ἔασας, male Barnes, vt alibi, ἔασσας refinxit. πρῶτος Eustath. c. Mori.

558. αὐτόν τε ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο. Ad hunc versum retrahendum esse censeo Scholion A. ad vs. 557 appictum. Ἄλλως. οὗτος ὁ στίχος οὐχ εὑρέθη ἐν τῷ παλαιῷ. et male in Veneto adscripta est versui 559 pro 558. — Aberat quoque versus a ms. Lips. a Townl. et a Vrat. d. In Vrat. A. absunt verba priora, αὐτόν τε ζώειν, vnde iam Ernesti dubitabat de versus γνησιότητι.

560. μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρων. Memorat versus 560. 561. Plutarch. de aud. poet. p. 31 A. vbi de prudentia cauendi ne ira excandescamus. Et hoc Achillem cauere voluisse, cum, lamentis et precibus molestis, sibi iam bilem commotam esse sentiret, monent Schol. B. V. Erat quoque cur precibus fatigaretur; nam Hectoris corpus non nisi lotum et curatum reddere volebat: ὁ δὲ θεραπεῦσαι τὰ αἰκίσματα βούλεται. cf. ad 569 res manifesta vss. 583 sq. Nimis subtiliter, et a sensu vitae heroicae alienum est, quod Schol. br. habent: „ἐπεὶ δώρων ὑπεμνησε."

562. ἤ μ' ἔτεκε. Ionicum fuit: ἤ με τέκε.

564. ὅττι θεῶν τις σ' ἦγε. Exciderat σ' in edd. restituit Barnes, et agnoscunt id Mori. Harl. Lips. Ven. In Vrat. A. est: ὅττι θεός τις ἐ' ἦγε. in Cant. ὅττι θεός σε τις ἦγε. nec male hoc.

565. οὐ γάρ κε τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν, ἐς στρατόν. Erat οὐ γάρ κεν. Docet nunc ipse Sch. A. cum Townl. Vrat. b. d. legendum esse κε τλαίη, non κεν, ante duplicem consonam.

— ἐλθέμεν. „γρ. ἐλθεῖν. Barnes.

566. οὐδὲ γὰρ ἂν Φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆας ῥεῖα μετοχλίσσειε. — „quod Φυλάκους dixit pro Φύλακας. Aristarchus acuebat Φυλακούς. Sch. A. Vict. Eustath. Schol. A. Etymol. Aristarchum vt in aliis sequebatur Herodianus ap. Schol. Apollon. Arg. I, 132. Φυλάκους λάθῃ est ap. Etymol. p. 802 et in Vrat. A. Etiam Aristarchus ὀχῆα. nam praedictum erat vnum tantum esse obicem 453. μοῦνος ἐπιβλής. Est quoque ὀχῆα in Ven. Townl. Vrat. d. b. At ὀχῆας in edd. et erat idem ὀχῆας constans lectio sup. vs. 446 ὦιξε πύλας καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας. ὀχεῖα vitiose vn. Vindob. In Ven. est quoque οὐδέ τ' ὀχῆα.

ἐν ἄλλῳ. οὔτε γὰρ ἂν — Schol. A.

567. μετοχλίσσειε. violato metro plerique.

568. τῶν νῦν. Vrat. d.

569. μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω, καὶ ἱκέτην περ ἐόντα. Schol. Vict. cum B. ὡς ἀποστῆσαι αὐτὸν τοῦ οἴκτου τῇ καταπλήξει θέλων, μὴ ἰδὼν Ἕκτορα θρηνήσῃ ἀκωλύτως καὶ ταράξῃ αὐτόν. μή σε, non μή σε esse scribendum, monent Sch. A. Vict. prorsus vt A, 26 μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω. ἐκεῖ μέν τοι ἐν διαστολῇ. μή σέ γ' ἐν ἀμφιαλῷ Ἰθάκῃ. (Od. A, 386.)

Porro ap. Sch. B. Aristoteles monet, ἀνώμαλον εἶναι τὸ Ἀχιλλέως ἦθος. Addit grammaticos, esse qui respondeant, velle Achillem minis auocare Priamum a lamentis. Vid. ad 560.

At vſus τοῦ ἐάσω grammaticos non aduertit; eſſe debet h. l. *nullo malo afficere aliquem*, adeoque dimittere, ei parcere. Iterum inf. 684 ἐπεί σ' εἴασεν Ἀχιλλεύς. Euſtath. ſubſtituendum putat κτεῖναι. Sch. br. ζῶντα. Dicta de his v. ad vſ. 557. 8.

γέρων intulerat Barnes, ſine auctoritate, niſi forte edd. Plutarchi l. c. qui de aud. poet. p. 31. A. adſcripſit vſ. 569. 570.

570. Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς. Sch. B. V. λείπει ἡ παρά. vt ſit τὰς παρὰ Διός. Addendum erat, deeſſe εἰς ἐφετμάς. Nam ita ἀλιτέσθαι ſtruitur, ſecundum disputata ad T, 265. Tuetur ea Apollon. Lex. in ἀλείτην, dum exponit τὸν εἰς αὐτὸν ἀλιτεύοντα. Nec aliter (contra quam Etymol. ſtatuebat) ἀλιταίνω ap. Heſiod. Ἔργ. 330. ὅς τε τευ ἀφραδίῃς ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα. εἰς τέκνα. Et ſi θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστι legitur Od. Δ, 807 hoc eſt ab ἀλίτημι, pro ἀλιτήμων τοῖς θ. pro εἰς θεούς. Spectat ad h. v. corrupta gloſſa Heſychii ἀλίτομαι, τιμῶ. recte emendata: ἀλίτωμαι. μὴ τιμῶ.

571. ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων. peccatum, vt toties, pro ἔδδεισεν δὲ γέρων.

572. Πηλείδης δ' οἴκοιο. Eſſet hoc δ' ϝοίκοιο. Bentl. em. δὲ θρένοιο vt 515. cf. 597. Idem λεων ϝως. v. Excurſ. IV. ad T. Eſt autem ὡς λέων πρὸς τὸ αὐνόητον. Schol. B. V.

573. θύραζε. vn. Vindob. χαμᾶζε.

δύο θεράποντες ἕποντο. θεράποντε. Cant.

574. ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος. ȣ „quod Ἄλκιμος, qui Ἀλκιμέδων." Sch. A. Vide modo 474. Porro Αὐτομέδων ἠδ' Ἀ. Barocc. Townl. Vrat. b.

575. μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα. *ſecundo loco.* non poſt mortem. pro μετὰ ed. Schreuel. κατὰ vitio.

576. οἳ τόθ' ὑπὸ ζυγόφι λύον ἵππους ἡμιόνους τε. Explenda ſunt: οἳ ὑπέλυον τοῖς ζυγοῖς τοὺς ἵππους. Pro ὑπὸ eſt ἀπὸ in Vrat. A. verum alterum eſt ſollenne. ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους Ψ, 514. Nihil monet ad h. l. Clarke, quod prior in λύον corripitur, quae in altero ἔλυεν eſt

producta; cum negasset ancipitem esse. Scilicet patet et hoc exemplo duas fuisse formas, λύω λύσω et λῦω, ἔλῦον. v. ad P. p. 403. Vol. VII. ἵππους ϑ' ἡμιόνους τε. nec male ex vsu Homerico Townl.

577. ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος. ξ- „quod praeconi Idaeo addidit epitheton, καλήτορα, a vocando ductum: hoc solo loco. Notatum itaque Sch. br. Apollonio Lex. et Hesych. Est καλήτωρ idem, qui post Homerum κλήτωρ fuit. Eustath. comparat ἠπύτην (Il. H, 384) et ἀστυβοώτην. inf. 701. — τοῖο pro τούτου γέροντος. Sch. B. V. ne pro articulo habeatur.

578. ἐϋξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης. Sch. A. γρ. ἐϋσσώτρου, bene rotis instructo curru. quod nec ipsum male se habet, quodque tanquam exquisitius praeferam; nam non modo ἐπίσσωτρα dicta sunt, ferreae laminae, quibus rotae muniuntur in orbis superficie, sed et σῶτρον, pro ἴτυς. v. sup. ad E, 725. Occurrit vox in Sc. Herc. 273. τοὶ μὲν γὰρ ἐϋσσώτρου ἐπ' ἀπήνης ἦγόν τ' ἀνδρὶ γυναῖκα πολὺς ϑ' ὑμέναιος ὀρώρει (ita enim locus est constituendus.) Agnoscit eam Hesych. ἐυσότρου, εὐδρόμου corrupte, et postea εὔσωτρον, εὐκύλιστον. σώη γὰρ ἡ ἐΦορμὴ καὶ Φορά. ἧς εἶδος ἡ κύλησις. Nunc intelliges quid sibi velit lectio mſ. Lipſ. ἐϋωτέρου. fuit εὐσώτρου vel ἐϋσσώτρου et legitur hoc diserte in Vrat. A. b. Townl. et Victor. etsi huius interpretationem haud probo: ἐϋσσώτρου, ἀντὶ τοῦ εὐξέστου. εὖ σευομένης. ἄλλως εὔτροχε. ἀπὸ τῶν σευομένων. vltima sunt corrupta. Supra vſ. 266. ἅμαξαν ἐΰτροχον dixerat. at vſ. 275 ἐϋξέστου ἐπ' ἀπήνης.

In princ. versus: κὰδ δ' ἐπὶ δίΦρου εἷσαν. Harlei. ἧσαν. At est καϑεῖσαν a καϑέζω.

579. ἤρεον Ἑκτορέης. Schol. Vict. δαψιλῶς. ἵν' ᾖ ἀΦήρουν. τὸ δὲ ψιλὸν ἤειρον. (ab ἀείρω.)

580. κὰδ δ' ἔλιπον δύο Φάρε' ἐΰννητόν τε χιτῶνα. In ἐΰννητον alterum ν addidere Turn. et Barnes, addicentibus Mori. Harl. habebat et Venetus.

Alii cum vulgg. εὔνητον. Non dubito fuisse κὰδ δὲ λίπον Ionice.

581. ὀψὴ αἰκόνδε φέρεσθαι. δοίη. Vrat. d.

583. ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν. μὴ ἴδῃ in prohibitione requiri puto: Et est ἴδῃ in Cant. Barocc. Mori. Lipſ. Townl. Male putat ſcribi poſſe Πρίαμός γ' ἴδῃ et Πρίαμός μιν ἴδοιτο Barnes.

584. μὴ — χόλον οὐκ ἐρύσαιτο. Corrupte μὴ ἐρύσαιτο erat in Flor. Rom. Ald. 1. Emendatum in Ald. 2. Si ab ἐρύω, traho, eſt, debuit ſcriptum eſſe οὐ ϝερυσαιτο. at ſequitur ſtatim eodem modo μὴ ἐρύσαιτο. Et tuetur ἴδοι Venetus.

Haerebam tamen vel ſic cum Erneſti in voc. χόλον ἐρύεσθαι; quod vſu vocis, *trahere*, ferri non poteſt. Legebam χόλον οὐ ῥύσαιτο. Od. M, 107. οὐ γάρ κε ῥύσαιτο σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων. ſeruare. liberare.

Nunc video in Ven. Sch. A. ἔν τισι κότον οὐ κατερύκοι. ἄμεινον δὲ, χόλον. Recte hoc: Vera haud dubie fuit lectio χόλον οὐ κατερύκοι. quod alias μὴ θυμὸν ἔχοι, vel κατέχοι. Sch. br. μὴ κατάσχῃ ἐπὶ τῷ παιδὶ τὴν ὀργήν. In Lipſ. mſ. οὐ κατερύξει. et vn. Vindob. οὐ κατερύξῃ. Eſt tamen οὐκ ἐρύσαιτο in Plutarcho de aud. poet. p. 31 B. qui vſſ. 584. 5. 6. recitat. Herodianus haeſerat in χόλον, qualem enim iram, inquit, haberet Priamus? et emendauerat γόον. Quidni vero iraſceretur, indignatione motus, ſi conſpiceret corpus filii male laniatum? Schol. Vict. εανοι κολον. (corrupte f. Ῥίανος χόλον) οἱ δὲ κότον. ἄμεινον δὲ γόον. ἵνα μὴ ὑπερπαθήσας καταρύσηται Ἀχιλλεῖ.

586. Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμὰς, laudat Etymol. praemiſſo: ἡ χρῆσις τοῦ περισπωμένου. an ἀλιτῆται legerat? Vide ſup. 570.

587. ἐπεὶ οὖν. „vt iuſſerat Achilles." Clarke.

588. ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος. ⸓ Nullum reſpondet Scholion. Fuitne obelus —? nam carere poſſumus verſu. Niſi forte notatu dignum viſum, quod nunc vnum tantum φᾶρος memoratur; cum duo ſint vſ. 580.

589. αὐτὸς τόν γ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας. Mirati ſunt, quomodo Achilles adeo mutato animo fue-

rit. Scilicet ira resederat, Διὸς καὶ μήτρὸς καὶ τοῦ ἱκέτου μεταβαλλόντων. Schol. Vict. τόν τ' Ἀ. Townl. αὐτὰρ τόν γ' Vrat. d.

λεχέων ἐπέθηκεν. Eustath. ἐπάνω ἔθετο quod alibi est λεχέεσσιν ἐπέθετο.

591. φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον. φίλον τ' ὀ. quod praestat, Mori et Eustath.

592. μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, quod sup. σκύζεσθαι. ὀργίζεσθαι. Sch. br. τοῦτο σκυδάζειν Σοφοκλῆς φησιν ἐν τῷ Αἴαντι. Schol. Vict.

593. ὅτι Ἕκτορα cum hiatu. Bene explet Bentl. ὅτ' ἄρ' Ἕκτορα.

594. 595. — ἀθετοῦνται versus vt indigni Achille (et multo magis poeta!) ait Sch. A. non enim propter redemtionis pretium (ἄποινα) sed Iouis iussu reddiderat corpus; et quomodo dabit illud mortuo? At Sch. B. V. defendit cum aliis, cedere tamen et hoc honori mortui Patrocli, quod redemtum est pretio magno Hectoris corpus, et dabitur mortuo certaminibus funebribus institutis. Similia Vict. in Scholio, quod adhaesit vs. 580.

595. σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ'. ἐπέοικε. ἀποδάσομαι scriptum ante Turn. Pronuntiandum σοὶ δ' αὖ 'γὼ — In Cant. est σοὶ δ' ἂν ἐγώ.

επεϝοικε. aut vt Bentl. malit ὅσσα ϝεοικε.

596. ἐς κλισίην πάλιν ἤϊε δῖος Ἀχιλλεύς. πάλιν διὸς ἦγεν Ἀ. mss. Lips. perperam.

597. ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ. κλισμὸς, alibi diuersum, h. l. idem quod θρόνος. Manifestum coll. 515. ἵζετο Lips.

598. τοίχου τοῦ ἑτέρου. Schol. Vict. τοῦ ἐναντίου. Sch. B. (κατὰ) τοῦ πρὸς τὸ ἐξ ἐναντίας μέρους. Eustath. ἀντικρὺ, κατὰ τὸν ἕτερον τοῖχον. Prorsus sic sup. I, 218. 219.

599. υἱὸς μὲν δή τοι λέλυται, γέρον, ὡς ἐκέλευες. ὡς ἐκέλευσας Barocc. Townl. ὡς σὺ κελεύεις Lips. et vn. Vindob. λέλυται media breui. vide modo ad vs. 576.

600. ἅμα δ' ἠοῖ. vn. Vindob. ἠοῖ δ' ἅμα.

602. Narrant de Niobe Sch. A. et Sch. br. ex Euphorione. Alia aliunde Sch. B. Euſtath. Aliter alii: v. inpr. Apollodor. III, 5, 6. qui ad h. l. prouocat, et Ouid. Met. VI, 146 ſq. Cum fabula ſatis expoſita ſit a Fabronio de ſignis Niobes et liberorum quae Florentiae habentur; inter praeſtantiſſima antiquae artis monumenta habita: (Sin vno loco veterum loca perluſtrare volueris, v. in Notis Fiſcheri ad Palaephatum c. 9 pr.) nunc tantum in Homericis ſubſiſto, nec attingam variationes narrationis ingenio et arte poetarum repertas. cf. ad Apollod. p. 587 ſqq. vbi de interpolatione fabulae et confuſione dicta vide. Monebo hoc vnum: in Homero fabulam eſſe ſimpliciſſimam: Nioben, amiſſis liberis oppreſſam luctu ingenti per plures dies cibo abstinuiſſe; tamen luctu ſatiatam cibum ſumſiſſe. Apparet, hoc ex antiquiore carmine eſſe ductum; a ſimpliciſſimo autem inuento primos auctores proceſſiſſe, cum inconſtantiam fortunae declarare vellent. Adiecta ab aliis poſtea alia; ſuperbia ex magna felicitate; tum deorum inuidia; porro feminae amiſſis liberis obſtupeſcentis ingens luctus ac dolor, quo illa obtorpuit et immobilis obriguit. Verum ex his nihil eſt in Homerum inferendum, praeterquam prius, quod, etſi ſummo dolore oppreſſa, tamen illa aliquando ſolatia admiſit.

Interpretationes fabulae occurrunt plures in Scholiis, alia altera ineptior, etiam ap. Euſtath. p. 1368. (cf. inf. ad vſ. 617) interque eas vna e Palaephato, diuerſa tamen ab iis, quae in noſtro Palaephato leguntur c. 9.

603. τῇ περ δώδεκα παῖδες. Vrat. d. τῆς περ vn. Vindob. ἧπερ.

604. ἓξ μὲν θυγατέρες ἓξ δ' υἱέες ἐξεγένοντο. — „quod recentiores diſcrepant inter ſe de numero liberorum Niobes: cum alii XIV alii XX Niobidas memorent" Schol. A. De hoc numero ſunt multa notata: inprimis ap. Gellium XX, 7. Aelian. V. H. XII, 36. qui h. l. reſpicit. Schol. Eurip. Phoen. 162. et Valk. non

digna res in qua quis moretur; cum numerum quisque pro consilio variauerit.

υἱεῖς alii. Schol. A. V. υἱέας Plutarch. de Superstit. p. 170 C. vt et θυγατέρας pro orationis suae nexu. Versus 602. 3. 4. sunt quoque apud Stobaeum Serm. CXXIII.

605. τοὺς μὲν — τὰς δ'. „quod in distributione ordo erat primo θυγατέρες, tum υἱέες. nunc vero in τοὺς μὲν initium fieri a posteriore." Schol. A. Vict. Eustath.

πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο. ἀπὸ pro διὰ, σύν. Proprie est oratio breuitatis studiosa, pro telo emisso ab arcu. ἐπ' ἀργ. vn. Vindob.

608. Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς. Notant Schol. B. V. esse pro αὐτὴ δὲ, vt ὁ δ' ἐρεύγετο, pro ἐρεύγετο δὲ. (Od. I, 374.) Atqui haec obseruatio iam sexcenties erat facienda, non in extremo demum libro. Erat porro obseruanda inuersio orationis; cum esse deberet, Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἑαυτὴν δὲ γείνασθαι πολλούς. Hoc tamen subiungere video Schol. Vict. ἰδία δὲ ἡ μεταστροφή. οὐκ εἶπε γὰρ ἑαυτὴν δὲ τετοκέναι πολλούς. Ernesti huius moris Homerici immemor in addendis notat et ex Vrat. A. et antiqu. edd. praefert plenam interpunctionem ante ἡ δ' αὐτή; dicta enim esse haec ex persona Achillis.

ἦδ' αὐτὴ ap. Eustath.

609. τὼ δ' ἄρα καὶ δοιώ περ — recitat versum Pausanias II, 21 extr. vt doceat, omnem Amphionis stirpem interiisse. v. ad Apollod. l. l.

610. οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ. Schol. B. V. Eustath. ἐν τῷ τόπῳ, οὗ ἐφονεύθησαν. Potest tamen non minus esse, ἐν αἵματι. Similiter disputatum est de ἐν φονῇσι sup. K, 521.

611. 612. λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων. Apparet ex his narrationem antiquam esse longe diuersam a vulgari seriorum. Per nouem dies insepulti iacuere liberi. Caussa non additur, nec magis cur λαοὶ fuerint in lapi-

des mutati. Sufpicari licet, populum aut impiam in deos mulierem abhorruiffe, aut propter luem ab Apolline populo ipfi immiffam, (fere vt Pindarus de contagio mali ex Coronidis flagitio narrat Pyth. III, 55. 64 fq.) feminae iratum nulla eius miseratione effe contactum, adeo vt ne quidem corpora fepelirent. Itaque homines illi a diis in lapides mutati. At dii ipfi feminae miferti puerorum corpora fepelierunt; quomodo haec gefta fint, nusquam expofitum eft.

611. οὐ δέ τις ἦε κατθάψαι. Vrat. A. καθθάψαι. λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων. λαοὺς ἀσυμπαθεῖς. ὠργίζοντο γὰρ αὐτῇ, ἐπεὶ διὰ τὴν ἐκείνης ἀσέβειαν, ὀλίγου δεῖν, ἡ σύμπασα πόλις ἀπώλετο ἄν. Addunt Schol. Vict. πολλάκις γὰρ καὶ ξύμπασα πο . . . . . Supple ex Hefiodo πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα Ἔργ. 240 laudata quoque ab Aefchine in Ctefiph. p. 525. R.

613. ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ' — „quod οἱ νεώτεροι in diuerfa abeunt, et ipfam Nioben in faxum mutatam narrant." Schol. A. et Schol. Vict. οὐκ ἄρα ἐλιθώθη καθ' Ὅμηρον. Adduntur aliae ineptiae, quas v. inf. ad vf. 617. ἡ δ' ἄρα. „haec igitur Niobe, vt dixi" Clarke.

614. 5. 6. 617. — „Verfus quatuor ἀθετοῦνται. quomodo enim, ait Schol. A. fi in faxum mutata fuerat, cibum guftare potuit? et, quae tandem haec adhortatio: Comede, Priame, nam et Niobe comederat et in faxum mutata fuit." Verbo: male cohaerent, et manifeftum fit, hos verfus aliunde ex interpolatione effe illatos, etfi per fe doctos et antiquos.

Pergit Schol. A. „habent quoque haec magis characterem Hefiodeum, (praeclarum iudicium;) et magis illud (fcil. in reprehenfionem incurrit) ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο. et quod ter continuo ἐν repetitum vff. 614. 5. (quod tamen Euftath. tanquam felix σχῆμα τῶν παρίσων laudat) et quod, in faxum mutata, tamen κήδεα πέσσει. Tandem: verfus iam antea ab Ariftophane fuerant damnati."

Repetunt nonnulla ex his Schol. B. et Vict. hic quidem addit: *τί δὲ ὁ Αἰτωλῶν ποταμὸς ἐν Σιπύλῳ ποιεῖ; πῶς δὲ λίθος οὖσα κήδεα πέσσει;*

614. *νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισι.* Vrat. b. *πέτραις ἢ ἐν οὔρεσιν.* ſaltem ſic deb. *πέτρῃσ' ἢ ἐν.* Odyſſ. Λ, 573 *τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι.*

615. *ἐν Σιπύλῳ ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνάς.* Verſum habet Schol. Sophocl. El. 151. Schol. Vict. *Ἐν Σιπύλῳ. Πίνδαρος* (reſpicit *φίλαν τε Σίπυλον* Ol. I, 62.) *πόλις Λυδίας. εἴτε καὶ Λυδοῦ Πέλοπός φησιν.* (ibid. vſ. 32) *οἱ δὲ Θηβῶν τὴν Σίπυλον· ἐπεὶ καὶ ἐκεῖ τὰ περὶ Νιόβην φασί.* Etiam ap. Euſtathium *τὸ Σίπυλον πόλις ἢ ὄρος Φρύγιον* eſt, quod nonnulli eſſe putant *τὸν νῦν λεγόμενον Κουτζινᾶν.*

Pergit Schol. Vict. „*θεῶν δὲ εὐνάς*“ *ὅτι πατρὶς θεῶν. καὶ Πίνδαρος δέμνιον Ἀρτέμιδος τὴν Ὀρτυγίαν φησί* (Nem. I. pr.) *Ῥέα γὰρ φοβηθεῖσα τὰς ἀπειλὰς Κρόνου σὺν ταῖς θυγατράσιν ᾤκησε Σίπυλον κρυφίως. καὶ ἱερὸν αὐτῷ ἐκεῖ.* Hoc Scholion haud eſt contemnendum; ſeruauit enim mythum antiquum, qui ſententiam verſus declarat alias obſcuram. Tum vero is, qui hoc Scholion adſcripſit, verſum ſequentem, tantopere moleſtum, in ſuo codice habere non potuit: hoc enim adiecto diuerſa prorſus exiſtit ſententia, et *θεαὶ* Nymphae ſunt. v. ad h. v.

Verba conueniunt cum Il. B, 783. *εἰν Ἀρίμοις ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.*

616. *Νυμφάων αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο.* Schol. A. „*αἵτινες περὶ τὸ ὕδωρ χορεύουσι.* Schol. B. „*φιλοσόφως, καὶ ἐρρωμένως, καὶ μετὰ συνέσεως, ὠρχήσαντο.*“ vnde priora ducta ſint, in hoc Schol. B. non aſſequor. Attamen etiam Schol. Vict. *φιλοσόφως ἐρρωμένην δεῖ καὶ τὴν τῶν θηλειῶν ὄρχησιν γίνεσθαι. καὶ Ἡσίοδος ἐπὶ τῶν Μουσῶν.* (Theog. pr.) Hoc tantum video, accepiſſe eos *ἐρρώσαντο* ductum a *ῥώννυμι* corroboro.

Enimuero *ῥώεσθαι ἀπὸ τοῦ ῥέω, ῥώω,* eſt *cum impetu ruere*, tum vero omnino mouere ſe, ſaltare, cho-

reas agere. Vidimus Ψ, 367. et Σ, 411. 417. Alia v. ad A, 529. Λ, 50. de decursu in pompa dictum Od. Ω, 68. 69. Ergo nunc de choris Nympharum, quos toties poetae celebrant: idem alibi δινεῖσθαι. Et ipsum ἐπεῤῥώσαντο de Musis in Helicone saltantibus Hesiod. Theog. 8. ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χορεὺς ἐνεποιήσαντο (fuit ἐνὶ ποιήσαντο) καλοὺς, ἱμερόεντας, ἐπεῤῥώσαντο δὲ ποσσίν.

ἐῤῥύσαντο Vrat. d. vitio. Dawes Misc. crit. p. 175. 6. qui semel ex loco Il. A, 529 ἐπεῤῥώσαντο sublatum esse voluerat, substituendo digammum, cuius nulla auctoritas nec ratio est, et legendo εϝεῤῥώσαντο in hunc quoque versum inferre voluit Ἀχελῶον εϝεῤῥώσαντο, negando simul Ἀχελώϊον dici posse fluuium. At fluuius Ἀχελώϊος sc. ποταμὸς, et Ἀχελῷος est ot Ἀχαλῷος. v. ad Φ, 194.

ἀμφ' Ἀχελώϊον Schol. A. B. et br. et secundum veteres Eustathius modo ad Acheloum Acarnaniae fl. referunt (cuius mentio iam facta est Φ, 194) modo ad fluvium Phrygiae. Quod ad prius attinet, est illud prorsus alienum, Nymphas in Phrygiae monte habitantes choreas agere ad amnem Aetoliae vel Acarnaniae. Dicendum saltem, Acheloum esse nomen antiquiorum poetarum, mythicum, h. e. quo vtebantur, quoties amnem mythis idoneum memorare vellent. Vnde Virgilio dicta sunt *Acheloia pocula*. Restat alterum, fluuium fuisse eo nomine in Phrygia; de quo tamen nihil aliunde constat: etsi Pausan. VIII, 38 extr. vbi de Acheloo Arcadico agit, tertio huius nominis amne, non dubitat Acheloum e Sipylo defluentem pro explorato habere.

In Schol. A. B. Eustath. lectum ab aliis traditur Ἀχελήϊος. Ἀχέλης γὰρ ποταμὸς ἀπὸ Σιπύλου ῥέει εἰς τὴν Σμυρναίων γῆν. nisi hoc docti viri commentum est habendum: recipienda erit haec lectio. Et firmat hoc indicium Schol. Vict. τινὲς, αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελήσιον. (ita scriptum video) ποταμὸς δὲ Λυδίας, ἐξ οὗ πληροῦται Ὕλλος. καὶ ἡρακλεσμος ἦσαν τὰ ἐπὶ τῶν τόπων (leg. καὶ Ἡρακλέος νοσήσαντος ἐπὶ τῶν τόπων, *cum istis in locis valetu-*

dine laboraſſet, agens forte apud Omphalen) ἀναδόντων αὐτῷ θερμὰ λουτρὰ τῶν ποταμῶν, τοὺς παῖδας Ὕλλον, ἐκάλεσε καὶ τὸν ἐξ Ὀμφάλης Ἀχελῆτα, ὃς Λυδῶν ἐβασίλευσεν. (de quo aliunde nil conſtat) εἰσὶ δὲ καὶ Νύμφαι Ἀχελητίδες, ὥς φησι Πα . . . ασσις (haud dubie Panyasis). οἱ δὲ Ἀχελῶον, ὁμώνυμον τῷ Αἰτωλῷ. εἶναι τε καὶ ἄλλον περὶ Δύμην τῆς Ἀχαΐας. καὶ ἄλλον περὶ Λάρισσαν τῆς Τρωάδος. καὶ πᾶν ὕδωρ Ἀχελῶον φασίν. ὁ γὰρ ἐν Δωδώνῃ θεὸς παρῄνεσεν Ἀχελώῳ θύειν. ὅθεν καὶ Ἀθηναῖοι καὶ Διδυμαῖοι (f. Δυμαῖοι) καὶ Ῥόδιοι καὶ Σικελιῶται αὐτὸν τιμῶσιν. Ἀκαρνᾶνες δὲ καὶ ἀγῶνα αὐτῷ ἐπιτελοῦσι. Verum vt ad vſ. ſup. profeſſus ſum, in interpolato loco ſuperueniſſe videtur haec alterius hominis interpolatio.

617. ἔνθα, λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ, κήδεα πέσσει. Trinis modis interpungi poteſt et accipi: vel vt vulgo: λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει. ſiue vt ſint κήδεα ἐκ θεῶν, vt Schol. br. vel πέσσει ἐκ θεῶν, *deorum voluntate*, vt Schol. A. πρὸς τῶν θεῶν κήδεα πέσσει. vel λίθος περ ἐοῦσα ἐκ θεῶν, *mutata deorum numine*. ſic iam ed. Rom. interpungit, idque praefero; diuinitus in ſaxum mutata erat, et vel ſic dolori adhuc indulget: (vt Achilles Patrocli memoriam ſe ſeruaturum eſſe ait, καὶ εἰν ἀΐδαο μεμνήσομ' ἑταίρου X, 390.) quod ſpectat ad ſaxum lacrimans, quod narratur a Sophocle in Antigone et a tot aliis, rorem et humorem exſudans. Etſi in poetae verbis expreſſum hoc non eſt; nam .

κήδεα πέσσει, πῶς λίθος κήδεα πέσσει? grammaticos quaerere paullo ante notaui. Nihil aliud eſt, antiquorum hominum vſu loquendi, quam, etſi in ſaxum mutata, dolorem tamen adhuc retinet, ſeruat: quod procliue erat, de dolore inſuperabili dicere, permanſiſſe dolorem etiam in ſaxo. Schol. br. τὰς ἐκ θεῶν ἐπιφερομένας αὐτῇ συμφορὰς ἐν ἑαυτῇ ἔχει. κήδεα πέσσειν quod Lat. dolori indulgere; iterum vſ. 639. v. ſup. ad B, 237. Ex h. l. Antipatri epigramma XLIII. To. II. Anal. p. 18. extremo verſu eſſe emendandum viderunt viri docti Iacobs et Huſchke.

Ad h. v. Schol. B. et Eustathius, hic tamen corruptius, p. 1368, 4 locum e Philemone Comico apponunt in quo metri vestigia nonnulla aperta sunt:

ἐγὼ λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεοὺς
οὐδέποτ' ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν γε πείθομαι,
ὡς τοῦτ' ἐγένετο καὶ κήδεα πέσσει. (tria haec verba inserta sunt) — *ἀλλ' ὑπὸ τῶν κακῶν* medelam versus offert cod. Victor.

ὡς τοῦτ' ἐγένετ' ἄνθρωπος, ὑπὸ δὲ τῶν κακῶν
τῶν συμπεσόντων καὶ τοῦ (leg. *τοῦ τε*) *συμβάντος πάθους*
οὐδὲν λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα
προσηγορεύθη, διὰ τὸ μὴ φωνεῖν, λίθος.

Adiicitur aliud, in vtroque, quod aliunde non memini: *ὁ δὲ Λυδός φησι, ὅτι Αἰσωνίδης* (Eustath. *Ἀσωνίδης*) *ἐρασθεὶς αὐτῆς*, Niobes puta, *μὴ πεισθεὶς* (immo *μὴ πείσας. αὐτῆς μὴ πειθομένης.* Eustath.) *τὸν οἶκον ἐνέπρησεν. ἡ δὲ φεύγουσα, ηὔξατο λιθωθῆναι, καὶ ἐλιθώθη.*" Haud dubitabam, hunc Io. Laurentium Philadelphiensem (Saec. VI.) esse, cuius fragmenta *περὶ μηνῶν* nuper edita sunt; idem de quo egit Villoison. Proleg. p. XLVI. Videbatur hinc constare, nec Scholia B. saltem Scholion hoc, antiquioris aeui esse. Quam fallax tamen et lubricum in huiusmodi rebus iudicium sit, vide. Exhibet hoc idem Scholion Codex Victor. ad vs. 613. *Λυδοὶ δὲ φασὶν, ὅτι Αὐτονίδης* (ita scribitur) *ἐρασθεὶς αὐτῆς, καὶ μὴ πεισθείσης, ἐπ' ἄριστον τοὺς παῖδας καλέσας, ἐνέπρησεν. ἡ δὲ φυγοῦσα ηὔξατο λιθωθῆναι. τινὲς δὲ εἰς κρύσταλλον μεταβεβλῆσθαι φασί.* Ita hoc a Lydis traditum erat, non a Lydo scriptore. Idem Schol. Victor. ad h. v. 617. post Philemonis versus haec subiicit: *Φερεκύδης δὲ ἐν ᾗ* (referendum ad Sturzii Fragmenta Pherecydis p. 140. 141.) *ἡ δὲ Νιόβη ὑπὸ τοῦ ἄχεος ἀναχωρεῖ εἰς Σίπυλον, καὶ ὁρᾷ τὴν πόλιν ἀνεστραμμένην καὶ Ταντάλῳ λίθον ἐπικρεμάμενον.* (vide quam diuersi a nostris mythi olim narrati fuerint!) *ἀρᾶται δὲ τῷ Διῒ λίθος γενέσθαι. ῥεῖται δὲ ἐξ αὐτῆς δάκρυα. καὶ πρὸς ἄρκτον ὁρᾷ.*

618. 619. μνησώμεθα σίτου. Schol. Vict. ἐκ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. scil. quod est frumentum, et panis ex eo factus. cf. Schol. B.

πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται. magnus inter Troianos eius conspectu et in funere eiulatus suborietur.

621. ὄϊν ἄργυφον, simpliciter pro ἀργόν. v. ad Σ, 50.

622. σφάξ' Lips. σφάζ' et fuit puto δὲ δέρον, Ionice. sic erat H, 316. Conueniunt vss. cum aliis A, 465. 466. B, 428. 9.

624. ⊱ σημειοῦνταί τινες, ὅτι Ἡσίοδος ἐποίησεν· (in deperditis) „ὤπτησαν μὲν πρῶτα, περιφραδέως δ' ἐρύσαντο." (ϝερυσαντο) Additur recte: οὐδεὶς δὲ περιφραδέως ἐξέλκει κρέα, ἀλλὰ μᾶλλον ὀπτᾷ. Sch. A. et repugnat digamma. Miraberis haec nunc demum notari, cum iam ter hic versus lectus fuerit, primo A, 466.

625. 626. Vterque versus lectus iam in Il. I, 216. 217. Etiam 627. 628 aliquoties lecti I, 91. 92 et alter iam A, 469.

628. αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος — ⊱ „ὅτι κατακέχρηται" Schol. A. Non assequebar hoc. at vide Schol. Vict. Ἰδίως χρῆται τῷ στίχῳ. καὶ γὰρ ὁ μὲν (Achilles) κεκόρεστο, Πρίαμον δὲ οὐκ εἰκὸς ἦν, εἰς κόρον δειπνεῖν. (quippe moerore confectum) Subtile iudicium! verum tamen.

Huius quidem generis notari poterant alia. Priamo superueniente sup. 475. 476 Achilles modo epulatus erat, necdum mensae erant remotae: ecce hic homo eadem nocte iterum mensae assidet, et se iterum cibo exsatiat. Porro vides apparatum epularum iam noctu factum hospite seu supplice recepto: mactatur ouis, excoriatur, dissecta assatur, mensae apponitur. Mireris celeritatem apparatus coenae. Siste nobis coquum aetatis nostrae, qui intra horae spatium ouem mactet, carnes asset, assatas in mensa apponat! Miraberis nec minus auiditatem coenantium: non nisi coena peracta, oculos leuant, mutuo se intuentur, et adspectu fruuntur. Non sane torpentes ventriculos hos heroes habuisse credas. Placet Schol. B.

χαρίεις δὲ ὁ πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ γέροντος συνδειπνῆσαι καὶ τοῦ προδειπνῆσαι.

630. ὅσσος ἔην οἷός τε. θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει. Non ἄντα iungendum cum ἐῴκει, quasi sit ὁμοίως, instar, sed ἐῴκει, est ὅμοιος ἦν, εἶναι ἐδόκει; adiectum ἄντα, in conspectu, ex aduerso sibi, ἄντα ἑαυτοῦ. Odyss. Σ, 217 σεῖο Πηνελόπεια εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγεθός τ᾽, εἰς ἄντα ἰδέσθαι. Erat itaque Achilles θεοειδὴς seu θεουδής. ὅσσος est h. l. quod proprie ἡλίκος. et 632 ὄψις, quod τὸ εἶδος. vt bene obseruant Schol. br.

631. αὐτὰρ Δαρδανίδην. In Cant. Mori. Ven. interpositum ὁ. αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην. quod defendi potest, vt sit ὁ, ἐκεῖνος; et serius explicatiue Ἀχιλλεύς.

632. εἰσορόων ὄψιν τ᾽ ἀγαθὴν, καὶ μῦθον ἀκούων. naturali verborum ordine erat εἰσορόων τ᾽ ὄψιν. sicque est in vno Vindob.

635. λέξον νῦν με τάχιστα. λέξον, νῦν κοίμισον. Schol. et Lexica. κοίμησον με Apollon. Lex.

ὄφρα κεν ἤδη. Lips. Vrat. A. ὄφρα καὶ ἤδη.

636. ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντε. ὑπὸ ὕπνῳ pro ὑπὸ ὕπνου. vt ὑπὸ ὕπνῳ δαμῆναι vidimus: quoties ab alio rerum potente aliquid efficitur.

Pro ταρπώμεθα in Lips. vno Vindob. Vrat. A. Ven. est παυσώμεθα. Et Schol. A. cum Vict. docet, hanc esse Aristarchi lectionem, παυσώμεθα pro ἀναπαυσώμεθα. indecorum enim esse sene ταρπώμεθα. (forte, quatenus ille nimis magno luctu tenebatur, quam vt recreari posset) Respondet alius grammaticus: non ἄκαιρον esse, si senex post XII noctes insomnes exactas recreari se somno dixerit. Nimis argute vtrumque. Vtrumque idem denotat et ad eandem notionem redit.

637. οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν. Lips. οὐ γάρ που. ὄσσε ὑπὸ laborat hiatu, quem facile tollas, cum Bentleio, ὄσσοι, aut ὄσσε᾽, aut ὄσσε μετὰ βλ. Quod ad duo priora attinet, neutrum Homerico vsu probatur, qui tantum τὼ ὄσσε admittit. οἱ ὄσσοι sunt Hesiodi. Poterat alioqui versus facile refingi: ὄσσε

γὰρ οὔπω μύσαν ὑπὸ βλ. nam prior in μύω producitur. vt 420 πάντα μέμυκε. Vt nunc legitur prior in μύσαν corripitur: quod in hoc verbo fieri poteſt, quod habuit duas formas: v. ſup. ad P, p. 407. Heſychii gloſſa μύσαν, ἐκλείσθησαν ad h. l. ſpectat.

Ceterum Schol. Vict. haud memor ſeu vſus loquendi vulgaris, ſeu heroici ſpiritus ad mirationem omnia augentis, non ſibi temperat ab obſeruatione: vix XII noctes integras inſomnem eſſe potuiſſe Priamum: niſi, inquit, priſcorum hominum corpora fuere admodum diuerſa a noſtris: ἢ διάφορα ἦν τὰ πάλαι σώματα. καὶ Ὀδυσσεὺς κυβερνῶν τὴν σχεδίαν ιζ ἡμέρας ἀγρυπνεῖ, καὶ ἄλλας τρεῖς νήχεται. et paullo ante Niobe IX dies ſine cibo exegerat.

639. καὶ κήδεα μυρία πέσσω. ornate pro ἔχω. etſi Schol. B. ὑπὸ μυρίων καὶ ἀναριθμήτων κακῶν ἀναλίσκομαι. v. modo ad vſ. 617. In Vrat. b. ſuprascr. γρ. πάσχω.

640. αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. quod ſupra Λ, 773 αὐλῆς ἐν χόρτῳ erat, in ſepto aulae vbi v. Obſſ. In plurali non eſt haerendum. Etiam Pindar. Ol. XIII, 62 de leone Nemeo, χόρτοις ἐν λέοντος. vbi Schol. ἀντὶ τοῦ, περιορίσμασι. Legitur quoque ap. Theocr. XIII, 40 ἡμένῳ ἐν χώρῳ in aliis ἐν χόρτῳ. abſurde αὐλοῖς Vrat. d. et Schol. Pindari Ol. XIII, 62. Recitat verſum Athenaeus lib. V, p. 189 E. vbi docet αὐλὴν Homero vbique poni ἐπὶ τῶν ὑπαίθρων τόπων. Etymol. in αὐλῇ exponit; ἐν μεσαύλῳ. Serior vſus eſt, vt ſit χόρτος herba, pabulum; non antiquior vſus, vt cenſebant, etiam h. l. Euſtathius. Didymus recte expoſuerat de ſepto, muro parietino, aut ſimili ſepe vel clauſtro: Schol. Vict. Δίδυμός φησιν, ὅτι χόρτῳ ἀντὶ τειχέων ἐχρῶντο. lego ἀντὶ, τειχίου.

Rem ipſam expoſuerat poeta ſup. 163. 4. 5.

641. καὶ αἴθοπα οἶνον. Interponit Bentl. καί τ' αἴθοπα. Homerico more.

642. λευκανίης καθέηκα. κατὰ λαιμοῦ. κατὰ λευκανίης, vt alias fcribitur, et h. l. in Cant. Mori. Harl. De voce amplius dictum ad X, 325.

643. Ἀχιλεὺς — κέλευσα. Lipf. κέλευε.

644. δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι. αἴθουσαν iam vidimus I, 468 et Z, 243. δέμνια, faepe in Odyflea obuia, et hi ipfi vff. H, 336—340. in Jliade hoc folo loco; et funt proprie h. l. dicta ἡ στρωμνὴ, quae infimo loco ponitur; ἐγκοίτια στρώματα Etymol. Mox omnino pro ἡ κλίνη. ἡ εὐνή. His inftrata primo loco ῥήγεα, quae iam vidimus J, 657. veftis ftragula : τὰ βαπτὰ στρώματα. haec funt h. l. τὰ ῥήγεα καλὰ, πορφύρεα.

645. στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας. Iam vefii ftragulae h. l. iniecti τάπητες, aliae veftes ftragulae quas molliores effe, ex Π, 224 difcimus, vbi funt οὖλοι τάπητες. Eos capiti fuiffe fuppofitos, colligere licet ex K, 156 αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός. ad q. loc. vide de hac voce. Sup. I, 657 τάπητες non memorabantur, fed λίνοιο λεπτὸν ἄωτον; etiam iniecta ftatim ftrato κώεα, et his ῥήγεα; nifi, inuerfo ordine, pofuit lintea primo et fupra ea τὰ ῥήγεα fuere iniecta, vt Athen. II, p. 48 C. cenfebat. Variant quoque in Odyffea, plerumque tantum ῥήγεα et χλαῖναι commemorantur; has induebant corpori. — τάπητα Vrat. A.

646. χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι. male vn. Vindob. οὔλας τ' ἐφύπερθεν. οὔλας v. ad Π, 224. ἕασθαι Ven. vitiofe. Verfum recitat Pollux VII, 47 monens χλαίνας ἁπλοΐδας h. l. intelligi.

647. αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο. fiue omnino ex aedibus, fiue ex cubiculo feruarum.

δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι iterum legitur Od. Δ, 300. δάος, quae et δαΐς δᾴς, ἡ λαμπάς — Etymol. v. ad Hefych. „γρ. φάος“ Barnes. δάδας Lipf. vitiofe.

648. αἶψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι. αἶψα δ' ἄρα στόρεσαν Ven. ad Ionicam rationem, cum Townl. Vulgg. ἄρ' ἐστόρεσαν. Sch. A. infuper οὕτως Ἀρίσταρχος. στόρεσαν ἑνικῶς. Fateor me haec non affequi.

Praecesserat ὀμωῇσι; nullus dualis. Verum ad δοιὼ λέχε' hoc δυϊκῶς appositum fuit, vt moneretur, esse pro λέχεε non λέχεα.

ἐγκονέουσαι. Lectum hoc primum loco; iterum de lecto parando Od. H, 340. vbi iidem versus et Ψ, 291. Sch. B. V. ἐνεργοῦσαι καὶ πονοῦσαι. (Sch. br. σπεύδουσαι) Adiicit τὸ γὰρ πονεῖν Ἰακῶς κονεῖν legitur. Eadem quoque in Eustathio. A κόνις vocem repetit Etymol. Vox ipsa a Tragicis frequentatur; tum et ab aliis, vt ab Apollonio Arg. Etiam Hesych. et Suidas illud notarunt. Posthaec inualuit vsus vocis διακονεῖν. Vs. 648. omiserat Vrat. b. incuria.

649. τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. ἐπικερτομέων. Hesych. ad h. l. ἐπισκώπτων. et Eustath. μετρίως χλευάζων. Et hoc quidem difficultatem non habet, vocem κερτομεῖν etiam leniore sensu dici, χλευάζειν, γελᾶν, sed illud quaeritur, quam commode h. l. Achilles ἐπικερτομεῖν, *iocari*, dicatur. Eustathius excusari ait subridendo, quod extra aedes paretur Priamo lectus, non in aedibus, et memorari caussam fictam. Absurda pro his ad h. v. apponit Sch. B, cum Vict. cuius Scholion adscribam: ἀφίστησιν αὐτὸν, ἀμάρτυρον θέλων ἔχειν τὴν νυκτερινὴν παῤῥησίαν πρὸς συνουσίαν, καθάπερ ἡ μήτηρ παρῄνεσεν. αἰδεῖται γὰρ εἰςφέρειν Βρισηΐδα ὑπὲρ τοῦ Πριάμου. ἢ ὑπὲρ τοῦ πολλαπλασιάσαι τὴν χάριν. ἢ βεβαιῶσαι τὰς ἐπαγγελίας τῆς ἀνοχῆς ὡς πάντων δι' αὐτοῦ γινομένων, ἢ ἴσως οἶδεν Ἀγαμέμνονος τὸ πρὸς τοὺς πολεμίους σκληρόν. οἰκονομεῖται γὰρ νυκτὸς ἀπελθεῖν. Mihi simplicissimum esse videtur, subridendo voluisse eum cauere, ne dictis, quae metum ac sollicitudinem iniicere poterant, senem perterrefaceret. In porticu autem ante aedes hospitibus parari solebat lectus: sic ap. Menelaum Telemacho Od. Δ, 296 sq. Vlyssi ap. Alcinoum H, 335.

650. ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε. λέξον γέρον vitiose Vrat. A. et Flor. Aldd. quod deterius quoque emen-

dabat λέξεο ex I, 613. Arnaldus Animadu. crit. p. 85. λέξο pro λέλεξο. Barn. Clarke. μέν τοι vn. Vindob.

651. ἐνθάδ' ἐπέλθῃσι βουληφόρος. ἐπέλθῃσιν. ἀντὶ τοῦ, ἔλθῃ ἐπ' ἐμὲ, quod post Homerum tantum de hostili incessu: ἐπῆλθε στρατός. bene Eustath.

652. ᾗ θέμις ἐστί. more solenni, more et vsu, v. ad B, 73.

655. καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται. ἀνάβλησις. ἀναβολή. Vidimus iam B, 380. ἀνάβλυσις Vrat. d. in quo noli argutari. ῥύσιος legisse Meibomium ad Diog. Laert. notat Barnes; verum in eo vocabulo prior est longa.

656. καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον. Barocc. Mori. Vrat. d. ἀγόρευσον.

657. ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊξέμεν Ἕκτορα δῖον. Dubitarat Herodianus, sintne duae voces an vna. Acquiescunt in vna voce, vt ἐννῆμαρ, αὐτῆμαρ et alia. Schol. A. B. V. ποσσήμερον. scilicet debebant cogitare esse, εἰς πόσον ἦμαρ; non πόσα ἤματα.

Addit Schol. Vict. ἅπαξ πεισθεὶς (Achilles) δίδωσι τὸν νεκρὸν, καὶ τῆς κηδείας προνοεῖ δικαίως. (haec etiam in Schol. B.) δίχα δὲ Ἀγαμέμνονος δίδωσι. ἄρχει γὰρ τοῦ ὑπαίθρου. ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς. (Od. Γ, 106). De hoc v. inf. ad vs. 671.

Ἕκτορι δίῳ γρ. Vindob.

658. ὄφρα τέως αὐτός τε μένω. εἰς τοῦτο τὸ ἦμαρ. Apollon. Lex. τέως. nunc τηνικαῦτα versu laudato. Idem αὐτὸς μενέω.

660. τελέσαι τάφον. τὴν κηδείαν Schol. Vict.

661. ὧδέ κε μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης. Lips. ῥέξας. Eustath. ῥέξας ἢ ῥέζων. Vrat. A. θήσεις.

662. κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα· εἰλούμεθα. συγκλειόμεθα. v. ad M, 38.

663. ἀξέμεν ἐξ ὄρεος. λείπει τὸ ὥστε. Schol. B. V. h. e. τηλόθι ἐστὶν ὕλη, ὥστε ἡμᾶς ἄξειν αὐτήν. Schol. Vict. ἐπὶ ξύλων δὲ τὸ ἄγειν. ἴσως δὲ διὰ τὰς ἡμιόνους. (propter discrimen inter ἄγειν et φέρειν.)

μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν. Schol. A. Ariſtarchus μάλα γάρ. Et Schol. Vict. Δίδυμος· μάλα γάρ, εὖ, δέ. γάρ. ſicque codd. Barocc. Cant. Mori. Vrat. A. d. Lipſ. vnus Vindob. Non ſequar; quia praeceſſit γάρ.

664. ἐννῆμαρ μέν κ' αὐτὸν — Memoriter recitat Iulian. Or. II. ἐννῆμαρ μὲν ὅλας κτερείζομεν. ex hoc vſ. et 657.

665. θάπτοιμεν δαινῦτό τε λαός. eſſe ſcribendum δαινῦτο, monet Schol. A. ita enim placere quoque Philoxeno; ſed reliqua Scholii ſunt turbata. Apparet duas fuiſſe ſententias; alteram, vt ſit pluralis ex δαινύατο pro δαινύοιντο (potius δαινυοίατο) vt πυθοίατο pro πύθοιντο. Etiam ſic λελῦτο δὲ γυῖα ἑκάστου. (Od. Σ, 237. pro λελύοιντο.) eſſe autem λαὸν collectiuum. Sic ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος. (Υ, 166) At Philoxenus pro ſingulari acceperat, δαινῦτο pro δαινύοιτο. quod et ipſe malim.

δαίνυτο ſcripſerant alii: ipſe Townl. et Vict. cuius Schol. δαίνυτο. τινὲς, προπερισπῶσιν, ἐκ τοῦ δαινύοιτο. Etiam Lipſ. Vrat. d. cum edd. δαίνυτο. Euſtathius ait, eſſe forte per συγκοπὴν dictum pro δαινύοιτο. Correxit Barnes.

Eſt autem ὁ τάφος, τὸ περίδειπνον. ὁ δεῖπνος ἐντάφιος. qui publice datur.

667. ἐν δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίξομεν. Harl. Vrat. A. πολεμίζομεν.

670. σχήσω γὰρ πόλεμον τόσσον χρόνον. Expeditior haud dubie lectio ex Barocc. Cant. Mori. Townl. Vrat. b. quam vulgo σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον. ſatis impedite.

ὅσσον ἄνωγας. Euſtath. pro var. lect. ὡς σὺ ἄνωγας. praue.

671. 2. ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος ἔλλαβε δεξιτερήν. Schol. A. ἐδεξιώσατο τὸν γέροντα. Schol. B. V. πρὸς πίστιν ἡ δεξιά.

Eſt in Schol. A. ad h. v. ζήτησις, quam iam ſup. ad vſ. 657 attigi: quomodo Achilles, regibus inconſultis, haec Priamo promittere potuerit. Et haud dubie ad inſtituta rei militaris iſtius aetatis hoc eſt ſatis memorabile.

Respondetur, qua fide vel auctoritate, adiectum non est, ὅτι Ἀχιλλεὺς τὰ τῶν πολέμων ἐπιτέτραπτο πάντα, καὶ αὐτὸς εἶχε τὴν ἐξουσίαν πάντων τῶν τοῦ πολέμου, ἀνοχῶν τε καὶ συμβόλων. Eadem inserta sunt Schol. br. Sed haec responsio est ipsa quaestio: quo iure Achilles, vnus e ducibus, nec ipse summus dux exercitus summam belli vindicare sibi potuerit. Saltem lege et iure promittere hoc non potuit; sed confisus auctoritati suae et metui, ne, si ceteri non essent assensuri, copias suas a bellando iterum retineret. Verum optima λύσις est, quam ex Aristotele duxeris (de Poet. 25) ἴσως οὐ βέλτιον μὲν, ἀλλ' οὕτως εἶχεν. *ita res fuit, ita fuisse narratur.* recte ne an secus: hoc ad poetam non spectat. Alterum vero, quod Achilles corpus Hectoris pro arbitratu suo retinet vel reddit, ex priscae vitae vsu ratum erat; nam hostem caesum spoliare, aut supplicem seruare captiuumque vendere licebat ei qui ceperat.

672. μήπως δείσῃ ἐνὶ θυμῷ. Vrat. b. δήσει. bene si esset δήσαι' pro δήσαις. sicque Venetus. et sane h. l. res non iubetur, sed cauetur.

673. οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο. πρόδομος, supra αἴθουσα vs. 644. recte: porticus ante domum ducta erat, et eius pars ante ingressum proprie πρόδομος, omnino tamen pro tota porticu. Male τῷ τοῦ θαλάμου οἴκῳ Schol. br. forte corrupte, v. ad I, 468. 469.

674. κήρυξ καὶ Π. vereor vt hic sit versus expletiui generis. Et 675. 676. partim traducti, partim adumbrati ex I, 659. 660.

676. τῷ δ' ἄρ Βρισηὶς παρελέξατο καλλιπάρῃος. est haec vulgata lectio, melior ea, quae est in Veneto Barocc. et Mori, τῷ δ' ἄρα Βρ. Schol. A. „γρ. τῷ δὲ Βρισηῒς, producta δὲ ante Βρ. sic quoque Eustathius legerat, sicque Harlei. Cant. Vrat. A. d. vn. Vindob. Townl. Alludunt edd. Flor. Aldd. τῷ δε. Intulit τῷ δ' ἄρ Turnebus ex ed. Rom.

677. ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε. ⟝ praefixa stigme, sed sine Scholio. Forte fuit notatum, quod hic versus cum sequ. hemistichio translatus est ex Jl. B, 1 et K, 2.

679. ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτε. Mirabar Ἑρμείην hoc vno loco legi, cum perpetuum sit Ἑρμείαν. vidi mox vitium venisse ex primis edd. nec obseruatum esse, ed. Rom. recte habere Ἑρμείαν. idque omnes boni codd. exhibent, Cant. Mori. Harl. Vrat. d. Lips. Ven. Versu vsus est Galenus in Protrept. de pugilibus, nescio quam commode.

681. νηῶν ἐκπέμψειε λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς. hos dictos putabimus vt sup. K, 56 Φυλάκων ἱερὸν τέλος, *eximium*, v. ad e. l. Schol. B. πιστοὺς, ἢ στρατεύματος πυλαωρούς. an ille ἱρὰς πυλαωροὺς legerat? *turmas* portarum custodes? In vno Vindob. librarius in marg. adscripserat κρυεροὺς. de excubiis, puto, hibernis cogitans. Schol. Vict. πιστοὺς ἢ σωτῆρας. καὶ· Φυλάκων ἱερὸν τέλος. Pergit: καὶ ὑπὲρ τὴν πρόσταξιν Διὸς ποιεῖ. ἐλεῶν τὸν γέροντα, ὥς που Φησιν· ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. (sup. vs. 335) Scilicet iussus erat a Ioue tantum deducere Priamum in castra; at ille eum etiam reducere studet.

682. στῆ δ'' ἄρ' ὑπὲρ κεΦαλῆς. quod solent facere εἴδωλα seu vmbrae per somnum apparentes. v. ad B, 20.

683. ὦ γέρον, οὔ νύ τι σοί γε μέλει κακόν. Possunt haec per interrogationem legi, nec minus bene per exclamationem. Verum etiam ἀποΦαντικῶς, vt Eustathius censet, h. e. absolute; habere hoc maiorem χάριν ἤθους ait. Townl. οὐ νύ τί σοι μέλλει κακόν. *moratur, abest*, sed instat. Casu tamen potius sic exaratum puto.

684. ἐπεί σ' εἴασεν Ἀχιλλεύς. iterum ἐᾶν insolenti vsu, quem 557. 569 vidimus, te saluum dimisit, tibi pepercit.

686. σεῖο δέ κε ζωοῦ. Sic Lips. pro vulgato κεν. Adscripserat ipse Ernesti, bene. Scilicet ε ante ζ necessario producitur. ζωοῦ apponitur, respectu Hectoris cadaueris; et quia senem inermem non quidem erant occisuri, attamen redimendi pretium magnum exacturi,

686. 687. δοῖεν ἄποινα παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι. Eustathius: οἱ ἔτι ζῶντες. quidni *relicti in vrbe?* τοὶ accipitur pro οἱ. potest tamen nec minus bene esse λελειμμένοι σοι. atque etiam τοὶ pro vtique. παῖδές τε Vrat. d.

688. αἴ κε — γνοίη σ' Ἀτρείδης. γνώῃ Lipſ. Townl. Vrat. A. vn. Vindob. vtrumque vſu probatum.

689. ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων. Iterum interpolate, vt toties vidimus, pro ἔδδεισεν δὲ γέρων. Tum nunc in codd. ἔδδεισε δ' ſine ν ſcribitur; mira inconſtantia; vt iudicium grammaticorum in his appareat fuiſſe nullum.

690. τοῖσιν δ' Ἑρμείας reſtitutum ex Harl. Townl. Vrat. A. Ven. Vulgatum erat a Turnebo τοῖσι δ' ἄρ ex ed. Rom. quod et in Lipſ. eſt. τοῖσι δ' Ἑρμείας Flor. Aldd.

692. 693. Verſus iam lecti Φ, 1. 2. Ξ, 433. 434. vbi v. Notata.

693. Ξάνθου δινήεντος — Aberat verſus a Veneto et Harlei. Et poterat ſane ποταμὸς ſufficere; eratque ille ſimpliciter ſic declaratus ſup. 350. 351. πίοιεν ἐν ποταμῷ.

695. ἠὼς h. l. ipſa dies; nam adiunctum ἐκίδνατο, et tamen ea κροκόπεπλος. Vidimus iam idem Ψ, 227, et Θ, 1.

696. οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων. eſt hiatus; cui bene medebatur iam Bentl. ἐς ἄστυδ' ἔλων quam formam ſaepe iam vidimus. In Vrat. A. erat ἔλον, emendatum ἔχον. quod et ipſum locum haberet.

697. ἡμίονοι δὲ, νέκυν φέρον. νέκυν ἄγον Lipſ. cum vno Vindob. et Veneto, vt antea aliquoties. At Euſtath. notatu dignum cenſebat, nunc proprie φέρον eſſe adhibitum de iumentis; nam ἄγουσιν οἱ ἄνδρες.

698. ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν vn. Vindob. πρόσθεν ἀνδρῶν ἔγνω. ſaltem deb. πρόσθ' ἀνδρῶν ἔγνω.

699. ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη, ἰκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ. Κάσσανδρα Harl. Et poteſt videri mutatum eſſe ignoratione digammatis inſequente ϝικέλη. Sed Κασσάνδρη iam

lectum ſup. N, 366. add. Od. Λ, 421. Vetus ſcriptura Κασανδρη fuit; ne dubites.

ἰκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ. χρυσῇ vbique legitur in edd. et codd. recte tamen ad morem perpetuum Homericorum χρυσέῃ refinxit Barnes. Schol. B. et Vict. „εἴρηται κατ' ἐπιφθοράν. ἔδει γὰρ παρθένον οὖσαν Ἀρτέμιδι εἰκάζειν. (addit Schol. Vict. ὡς Ναυσικάαν. Scilicet Od. Z, 102 ſq.) perquam ſubtiliter! cum illa iam ab Apolline eſſet compreſſa, cum Venere eam ait comparari, non cum caſta Diana. Pergit Schol. B. τοῦτο δὲ ποιεῖ διὰ τὴν συμπάθειαν (ſcil. quod ex Pergamo proſpicit) οὐ γὰρ οἶδεν αὐτὴν μάντιν ὁ ποιητής. ἀγωνιᾷ δὲ περὶ ἀδελφοῦ καὶ πατρός. Recte illud: apud Homerum Caſſandra non vaticinatur. Potuit hic ipſe locus opportunitatem iſti fabulae inueniendae dare, vt fuere olim, qui et hunc locum ad praeſenſionem vatis referrent, ita vt illa non oculis, ſed mente aduentum Hectoris caeſi praeuideret: εἰςενόησεν. ἴδε. et ὄψεσθε. v. ad 704. Fuit pronus in hanc perſuaſionem Euſtath. p. 1371, 41. idque arripuerat Erneſti hac nota appoſita: „ἀλλ' ἄρα. verte: *At vero:* ſimulque ἄρα reſpicit ad cauſſam, quod, vt vates, mota numine, et praeſentiens rem, conſcendit Pergamum.“ Schol. Vict. ἀλλ' ἄρα Κασάνδρη. διὰ τὴν συμπάθειαν. (ſcil. proſpicit) ὡς Νέστωρ (haud dubie reſpicit Il. Ξ, pr.) διὰ τὴν μαντείαν (excidit οὐ διὰ) οὐ γὰρ οἶδεν αὐτὴν μάντιν ὁ ποιητής. ἀγωνιᾷ δὲ περὶ ἀδελφοῦ καὶ πατρός. Vtique expreſſit ex h. l. Caſſandram ex arce proſpicientem et vaticinantem Lycophron in Alexandra.

700. Πέργαμον εἰςαναβᾶσα, arcem, ſc. vt inde proſpiceret, an patris reditum oculis deprehenderet.

701. ἑσταότ' ἐν δίφρῳ. Schol. A. V. „Ariſtarchus ἑστεῶτ'“ perpetua variatione. διχῶς δὲ ὁ ποιητής φησι. Schol. Vict. Voluit forte idem reddere Harl. in quo eſt ἑσταῶτ'.

κήρυκά τε ἀστυβοώτην Sch. A. ἐπιθετικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐν ἄστει βοᾶν. Paria Apollon. Lex. et addit τῶν ἅπαξ λεγομένων. et Etymol. ſup. 577 καλήτορα dixerat.

702. τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσι. ἄρ' nectere sententiam, obseruat Clarke. Addit Ernesti, τὸν pro nomine Hectoris poni. Scilicet νιν, *illum*, refertur ad νέκυν 697.

ἐφ' ἡμιόνων. ἐπὶ ἀπήνης.

704. ὄψεσθε Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἕκτορ', ἰόντες. Deficit Scholion; spectauit illud forte ad τὸ ὄψεσθε, quod olim in controuersia iactatum fuit, dum alii eo vtebantur, contra eos, qui τὸ ἴδε 702. ad praesensionem vaticinantis reuocauerant: (cf. ad 699) ac si ad Troianos Cassandra diceret: vt ego mente, ita vos oculis vestris videbitis corpus Hectoris. Huic occurrere voluisse videtur Herodianus apud Etymologum, p. 646. cum pronuntiaret, ὄψεσθε esse verbum praesens, noua forma: ὄψομαι. οὐ γὰρ μαντεύεται, sc. Cassandra, αὐτός φησιν (sic et intellige et interpunge) ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἴδετε. καὶ πάλιν ἀλλ' ὄψεσθέ νιν (leg. ἀλλ' ὄψεσθ' ἵνα ex Od. Θ, 313.) Quibus occurrit Etymologus aut is quem exscripsit: οὐκ ἔστι δὲ οὕτως. sunt enim dicta verba de Hectore nondum in medium adducto; et illa euocat omnes vt prodeant et videant. ὄψεσθέ, φησι, προσιόντες, ὥστε εἰς θέαν αὐτοὺς προσκαλεῖται. ὡς ἂν εἴ τις λέγῃ· δεῦτε καὶ ἀκούσεσθε. δεῦτε καὶ ὄψεσθε. Subiecta sunt verba sed paullum turbata Zenodoti, qui pro imperatiuo aut habuit ὄψεσθε, aut legit ὄψασθε ab ὀψάμην.

Schol. Vict. ὄψεσθε. ὡς αὔξεται δὲ Πριάμοιο βίην καὶ οἴσετε δ' ἄρνε. corrig. ἄξετε δὲ Π. ex Il. Γ, 105 et 103.

Τρωάδες. Eustathius: Τρωϊάδες ἢ Τρωάδες. Erat Τρωϊάδες quod et in codd. Cant. Harl. Townl. occurrit, in edd. Flor. Aldd. Turnebus ex ed. Rom. reposuerat Τρωάδες, et hoc debebat seruari: vt iam monui ad H. (VII) 297. Mira est inconstantia scripturae. Ex Τροίη fuit Τροιὰς, Τρωιὰς, Τρῳάς. Poterat recte h. l. scribi Τρωιάδες. non vero addendum erat diaereseos signum Τρωϊάδες· nam trisyllabum esse debet.

705. 706. εἴποτε καὶ ζώοντι — χαίρετ'. Schol. B. ἀντὶ τοῦ, συνευφραίνεσθε καὶ συγχαίρετε. Addit his Schol.

Vict. τὸ ἰόντι ἀντὶ τοῦ ἰόντος. Quis non videt χαίρετε h. l. eſſe pro ἐχαίρετε. *ſi olim gaudebatis Hectore ex pugna reduce.* Euſtathius recte accepit.

μάχης ἐκ νοστήσαντι. alii, ex more, ἐκνοστήσαντι.

707. οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλεϊ λίπετ' ἀνήρ. Bene de hoc loco meruit Barnes, qui lectionem reſtituit e Barocc. et Mori. Adde Lipſ. Ven. Townl. (niſi quod in hoc πόλεϊ eſt.) Vix credas, quam incurioſi fuerint metri antiquiores editores: Flor. Aldd. Turneb. Steph. et hinc ductae, οὐδέ τις αὐτόθι εἰνὶ πόλει λίπετ' ἀνήρ. Ed. Rom. cum Euſtathio: οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λείπετο ἀνήρ. hicque vitioſam lectionem ita defendit vt dicat, corripi ει ante conſonam: quae fuit ſane multorum perſuaſio, prorſus quatenus de antiquioribus poetis agitur. Affert idem aliud: ἀλλ' ἐτεὸν οὔποτε θυμὸν, καὶ ἑξῆς, ὡς που προδεδήλωται· atqui nec ad Od. H, 258 ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν, nec ad Od. Ψ, 337. vnde hic verſus laudatur, quicquam memoratum video; et recte ibi legitur: ἀλλὰ τῷ οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθε. nec ἀλλ' ἐτεὸν, ſed ἀλλὰ τεὸν, hoc vltimum vna ſyllaba, legere debuit, nam pro exemplo συνιζήσεως laudat.

708. πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος. pro ἐπὶ πάντας, ἐφίκετο. et ἵκετο imperf. ab ἵκω, priore producta. ἀάσχετον vidimus E, 892.

710. 711. πρῶται τόν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ τιλλέσθην ἐπ' ἄμαξαν εὔτροχον ἀΐξασαι. Vertunt: *primae ſuper hoc — vellebant crines.* recte, ſed nemo dixit, vnde hoc *ſuper* ex τόν γε τιλλέσθην. Verum τίλλεσθαί τινα, dictum eſt vt κόπτεσθαί τινα, τύπτεσθαί τινα, *ſibi euellere crines propter aliquem,* διά τινα. Occurrit in Herodoto, et declaratum dedi iam olim ad Tibull. I, 7, 28. qui idem expreſſit: *Memphitem plangere docta bouem,* h. e. propter Apim plangere ſe, pectus ſuum. Nunc licebit de aliis indicare. Schol. B. V. τιλλέσθην, αὐτὰς, καὶ τὰς ἰδίας κεφαλάς. Euſtath. πρῶται τόνγε τιλλέσθην ἀντὶ τοῦ, εἰς τοῦτον, ἢ διὰ τοῦτον τὸν Φε-

φόμενον δηλαδὴ νεκρόν. δηλοῖ δὲ ἐλλειπτικῶς τὸ τίλλεσθαι ἐνταῦθα μὲν, τριχῶν πένθιμον ἔκσπασιν.

πρῶται τόν γ'. Harlei. τῷ δ'. Bentl. emendabat τοῦ γ'. non aſſentiar. τῶν γ' Townl.

ἐπ' ἄμαξαν. Turnebus eumque ſequutus Stephanus intulerant, praeter morem Homericum, ἐφ' ἅμαξαν. v. ad H (VII) 426.

713. ἐς ἠέλιον καταδύντα. mſ. Lipſ. καταδῦναι. merus error.

716. εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν. vel ὥςτε ἐμὲ (σὺν) οὐρεῦσι διελθεῖν. vel, εἴξατε οὐρεῦσιν, μοι in meam gratiam. prius praefero.

717. ἄσεσθε κλαυθμοῖο. ſatiate vos. κορέσεσθε. vt ſaepe, ſatiari dolore. v. ad Ψ, 20. Harlei. ἄσσεσθε male. Vrat. d. et vn. Vindob. ἄσασθε. De voc. ἄδω, ἄσω, v. ad E. Exc. I.

κλαυθμοῖο ἐπὴν ἀγάγοιμι δόμονδε. Hiatum in medio verſu, caeſura poteſt excuſare. Verum nulla opera eum ſuſtulit Bentl. κλαυθμοῦ, ἐπειὴ — porro pro δόμονδε Schol. A. „γρ. πόλινδε.“ Lipſ. ἀγάγωμαι δόμονδε.

719. οἱ δ' ἐπεὶ εἰςάγαγον. Barocc. Mori. ἀλλ' ἐπεί. Pro εἰςάγαγον Bentl. malebat εἰςάγαγεν (pro ἐπειςαγάγησαν).

720. 1. τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν. τρητοῖς ἐν λεχέεσσι. vidimus iam Γ, 448. eſt lectus ſponda arte elaborata. recte Schol. br. καλῶς κατεσκευασμένοις.

720. 1. 2. παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους, οἵ τε στονόεσσαν ἀοιδὴν οἱ μὲν ἄρ ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. Locum aut interpolatum aut luxatum aut corruptum eſſe, mihi quidem liquet; partim ex male interpoſito οἱ μὲν ἄρ. poſt οἵ τε. pro quo Bentl. coniic. ἠδέ. partim, et multo magis ex antiqua lectione et antiquis Scholiis.

In Veneto ſcribitur: θρήνους ἐξάρχουσ'. οἵ τε — Ita vero ſententia conſtituenda interpunctione hunc in modum: — παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδούς. Θρήνους ἐξάρχουσ', οἵ τε (melius οἱ δὲ quod et ap. Euſtath. legitur) στονόεσσαν

ἀοιδήν. fcil. ἐξάρχουσι. illi quidem lamenta ordiuntur, hi autem (ἀοιδοὶ) lugubrem cantum. Iteratur fententia: οἱ μὲν ἄρ ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

Schol. A. aliter legit: θρήνους ἐξάρχους, οἵ τε στονόεσσαν ἀοιδήν. ἀοιδοὺς νῦν τοὺς θρηνῳδούς. ἦσαν δὲ οὗτοι Κλεῖτος καὶ Ἐπιμήδης. Eadem Schol. br. Vnde haec vltima petita fint, fcire velim.

At quale monftrum ἀοιδοὺς θρήνους ἐξάρχους! Occurrit tamen hoc quoque in Harlei. Townl. Vrat. A. b. d. vn. Vindob. Lipf. cui Ernefti in Addendis notam fubiunxit, cuius fenfum non affequor. Etiam Schol. Vict. θρήνους, θρηνῳδούς, interpretatur. verum ἐξάρχους non adiicit: fed feorfum apponit: ἐξάρχους, ἐπιλεγόντων δηλονότι τῶν ἄλλων. manifeltum fit, etiam eum ἐξάρχουσ' legiffe. Iam poteft aduocari locus Pollucis VI, 202. e quo patet θρῆνον etiam dictum effe pro θρηνῳδόν· καὶ θρήνων, inquit, ἔξαρχος. καὶ θρηνῳδός. ὃν καὶ θρῆνον ἐκάλουν. Porro Suidae gloffa modo non effet corrupta! θρήνους, τοὺς παρ' ἡμῖν λεγομένους θρηνῳδούς. διαλύσας Ὅμηρος τὴν συνήθειαν θρήνους αὐτοὺς καλεῖ. Toup. emendat: διαλύσας δὲ Ὅμηρος τὴν συνήθειαν θρήνων ἀοιδοὺς αὐτοὺς καλεῖ. Enimuero θρήνων ἔξαρχοι funt, non θρήνων ἀοιδοί. vt et eft in loco e Vita Homeri laudato: θρήνων ἐξάρχους, ἀοιδοὺς ποιῶν. Et fic ἐξάρχειν γόου 761 et ἄρχειν γόου 724. Suidae gloffa nihil aliud declarat quam θρηνῳδοὺς Homero effe θρήνους. διαλύσας τὴν συνήθειαν, ferri poteft; alioqui malim legere διαλύσας (fcil. vocem θρηνῳδός,) παρὰ συνήθειαν θρήνους αὐτοὺς καλεῖ.

Omnes has argutias natas arbitror ex praua fcriptura ἐξάρχους, cum non viderent, effe θρήνους ἐξάρχουσ'. Itaque alii intulere θρήνων ἐξάρχους. quod in vulgarem lectionem abiit; quae quoque eft in Schol. Eurip. Phoen. 1505.

Adhuc deprauatam lectionem vidimus. Mihi vero grauis fufpicio fubnafcitur, totum verfum aut a rhapfodo aut ex gloffemate ad ἀοιδοὺς, cui adfcriptum erat θρήνων ἐξάρχους, expleto ab alio verfu, procufum effe; nam

omnis ſcabrities tollitur toto verſu eiecto: — θέσαν παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδούς. οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. Ita nihil deſideres.

Memorabile in his eſt, quod hoc ſolo loco Troiani ἀοιδοὺς habuiſſe narrantur: quod a Troianorum quoque moribus et vita abhorret. In Suidae gloſſa memorata additur: βαρβαρικὸν δὲ τὸ θρηνεῖν. ἐπὶ Πατρόκλῳ γοῦν οὐ γίνεται. vere, ſi de cantu pronuntiatur; nam lamenta etiam ſuper Patroclo facta ſunt. Enimuero etiam in Achillis funere a Muſis fuit decantatus: Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ θρήνεον. Od. Ω, 60. Et h. l. reſpicit Schol. Vict. poſt ſupra laudatum: θρήνους, θρηνῳδοὺς, ſubiicit: δεινοπενθεῖς γὰρ βάρβαροι. ἀθετητέος δὲ ὁ Μουσῶν ἐπ' Ἀχιλλεῖ θρῆνος.

722. οἱ μὲν ἄρ ἐθρήνεον. Barocc. ἐθρήνουν. ap. Barnes. niſi fuit ἐθρήνευν. Vrat. d. οἱ μὲν ἄρα θρήνεον haud dubie verius, quia Ionicum eſt. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· οἱ μὲν δὴ ἐθρήνεον immo leg. οἱ μὲν δὴ θρήνεον. quod et eſt in Lipſ. et vno Vindob.

ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. Sola ed. Rom. et Euſtath. ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο. et iterum 746. iam ſup. T, 301.

723. τῇσιν δ' Ἀνδρομάχη. Schol. A. ἐν ἄλλῳ· τοῖσιν. ſic Lipſ. et vn. Vindob.

724. Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη. Vrat. A. b. ἱπποδάμοιο.

725. ἆνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο. Totus qui ſequitur locus de lamentis ad vſ. 776. inde a 723 rhapſodis deberi videtur; non primo auctori. Manifeſta eſt imitatio libri X, (XXII.) 429 ſq. Recedit quoque carmen a natura ſua epica, et vergit prominetque in naturam dramaticam. Tragoediam decerent, haec lamenta, et in tragoediis occurrunt. In verbis ſunt multa ſcabra, inſolita, vſ. 725. 729. 731. 734. 736. Antiquum eſſe non negem. Similitudinem habent lamenta Antigones ap. Eurip. Phoeniſſ. 1493 ſqq.

Zenodotus νέον legerat: Schol. A. et V. quo ſenſu, non apparet. Schol. A. nil monet. vt nec Apollon. Lex.

qui versum in αἰὼν, ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων laudat, nec Hesych. ex eo. Schol. br. ἀπὸ τοῦ βίου. ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς τῶν ἀνθρώπων ζωῆς. At Schol. B. V. νέος ἐξεκόπης τῆς ζωῆς. Similia Eustath. Accepere ergo, ereptus es ex vita, subtractus ante iustum tempus. At nemo aut declarat, aut monet, verborum iuncturam insolentem: estne ὀλέσθαι ἀπ' αἰῶνος? an νέος ἀπ' αἰῶνος. Alterum hoc comparare possis cum vsu seriorum οἱ ἀπὸ γένους. ἀπὸ γένους Ἡρακλείδης ὤν. h. e. γένει. ergo ἀπ' αἰῶνος νέος, aetate adhuc iuuenis. καθ' ἡλικίαν, ἡλικίᾳ. Forte sic acceperat grammaticus ad X, 431. ἀπὸ τοῦ βίου νέος. οὐ γηράσας τὸν βίον. οὐδὲ τὸν βίον καὶ αἰῶνα πολυχρόνιος εἶχες. In Ald. 2. et hinc expressis est ἐπ' αἰῶνος. quod defendi potest. ἀπ' αἰῶνος legerat quoque Schol. Sophocl. Trach. 550.

726. παῖς δ' ἔτι νήπιος αὔτως, vt X, 483 vnde et versus 727 petitus est. παῖς δέ τε νήπιος Cant. Mori. Vrat. A. Lips. vn. Vindob. Ven. sed Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· παῖς δ' ἔτι.“ αὔτως alii et h. l. vt Towal.

728. κατ' ἄκρης. Vidimus ad N, 772.

729. ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, — Scholion tamen excidit forte ad ἐπίσκοπος quod h. l. esse debet φύλαξ. σωτήρ. ἔρκος.

ὅστε μιν αὐτὴν ῥύσκευ. quod supra X, 507 erat οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.

730. ῥύσκευ, ἔχες δ' ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα. — Excidit et hoc Scholion. ῥύσκευ, ἐῤῥύου. et ἔχες δ' ἀλόχους. vxores Troianorum *tutabaris*, ἐφύλαττες. Sch. br. ἔχειν, κατέχειν. Cur insolentem verbi vsum adhibuerit poeta, docet Schol. Vict. ἠτυμολόγηκε τὸ ὄνομα Ἕκτορος. scil. ab ἔχειν. In Lips. corrupte: ἐρύσασκ' οὐδ' ἀλόχους. ferrem, si esset ῥύσκευ, ἠδ' ἀλόχους. „γρ. ῥύσκε“ Barnes.

731. αἳ δή τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται. *vehentur*: ἐπιβήσονται Sch. br. At Ven. B. cum Eustath. οἰχήσονται, inuito metro, etsi sollemnius esset, οἴχεσθαι νηυσὶν, vel σὺν νηυσὶν, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ νηῶν πορεύσονται. Placet ergo

quod in Harlei. est: σὺν νηυσ' οἰχήσονται. αἱ δ' ἤτοι Vrat. d. In Schol. Vict. νηυσὶν ὀχήσονται. ἐπὶ νηῶν ὀχήσονται.

732. καὶ μὲν ἐγὼ reposui ex Cant. Mori. Harl. Barocc. Lips. vn. Vindob. Ven. Townl. Vrat. b. d. Et Vict. καί μὲν ἐγώ. καὶ μὴν ἐγώ. vulgo καὶ δὴ ἐγὼ — ingrato sono et hiatu.

733. ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο. In ἔργα ἀεικέα hiatus tollendus, cum Bentleio: ἔργ' ἄρ' ἀεικέα.

734. ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος. *seruiles operas praestans.* insolens vsus τοῦ πρό. Sch. B. cum Sch. br. et Eustath. ex antiquis ita reddit: κακοπαθῶν ὑπὲρ δεσπότου. καὶ Πίνδαρός φησι· λυσίπονοι δεσποτῶν θεράποντες (Pyth. IV, 72. cf. Schol.) ὑπὲρ ἐκείνων γὰρ πλέουσι, γεωργοῦσιν, ἀχθοφοροῦσι. ἀθλεύων Barocc. Lips. Cant. Mori. Harl. Ven. Townl. Vrat. A. b. d. et recte: sicque Suidas in πρό. Vulgo erat ἀεθλεύων. nec apparet, cur h. l. ἀε scriptum sit.

735. ῥίψει χειρὸς ἑλὼν ἀπὸ πύργου. ⊱ „quod hinc fabula de Astyanacte de muris deiecto originem duxit." Sch. A. Sch. br. At Sch. B. ἢ ἐκ στοχασμοῦ, ἢ ἔθους ὄντος, τοὺς μὴ δυναμένους δουλεύειν παῖδας ῥίπτεσθαι. Ex his Eustath. sua habet. Schol. Vict. οἱ δὲ νεώτεροι φασὶν, αὐτὸν οἰκιστὴν ὕστερον γεγενῆσθαι Τροίας, καὶ ἄλλων πόλεων. λυγρὸν ὄλεθρον pro λυγρῷ ὀλέθρῳ. Schol. Vict. subintell. κατὰ λ. ὀ.

736. χωόμενος, ᾧ δήπου. Inficeta erat interpolatio χωόμενος, ᾧ τινι δήπου — quam ferendam censuere Barnes et Clarke et ipse Bentl. vt χώμενος vel χωύμενος pronuntiaretur. Atqui vitium indicabant ipsi codd. Mori. Barocc. Ven.

738. ἄσπετον οὖδας. iam lectum T, 61.

740. τῷ καί μιν λαοί τε. τῷ καί σε Cant. perperam.

741. ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας. ⊱ Excidit Scholion, quod haud dubie spectauit ad ἀρητὸν, quam vocem cum versu iam vidimus P, 37. Sch. B. V. ἐπάρατον reddunt, detestandum, (vt saltem est redden-

dum; sic quoque Sch. br. ἐπικατάρατον Schol. Vict.) ἢ ἐπιβλαβῆ. καὶ ἀείῤῥητον. (ἀεὶ ῥητόν. ἄῤῥητον, *ineffabilem* v. ad P, 37. et est diserte ἄῤῥητον in Barocc. Cant. Mori. Vrat. A. b. d.

743. λεχέων ἐκ. ita vbique, nec quod forte seuerior grammatica postulat, ἐξ.

744. οὐδέ τι μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, ουτέ κεν αἰεὶ μεμνήμην. πυκινὸν ἔπος, τὸ πρὸς βιοτείαν λυσιτελές. Sch. B. V. *prudens, ideoque memorabile* monitum. εἶπας Barocc. Lipſ. et Vita H. p. XXXVI. quod Bentleio probatur, comparanti A, 108 ἐσθλὸν δ' οὐδέ τι πω εἶπας ἔπος. Variare libros in hac voce passim vidimus. Versum dulcissimum recitat Plutarch. de Consolat. p. 117 B.

745. οὗτέ κεν αἰεὶ μεμνῄμην. Iota subscripsi, ex monito grammaticorum, Etymol. p. 578, 52 cum ed. Rom. etenim requiritur optatiuus. at μεμνήμην esset pro ἐμεμνήμην indicatiuus. μεμνοίμην Lipſ. c. vno Vindob. quod est vsitatius. Eustath. τὸ δὲ μεμνῄμην ἀνάλογον εὐκτικόν, κατὰ τὸ κέκλημαι, κεκλῄμην, καὶ τὰ ὅμοια, ὡς οἱ τεχνικοὶ κανονικῶς παραδιδόασιν. At in analogia docenda non pareo grammaticis. Aiunt illi esse praeteritum passiuum optatiuum pro μεμνῃίμην. qua analogia et vnde iota? Immo vero fuit μέμνημι, μέμνημαι. vnde optatiuus μεμνηίμην, contracte μεμνῄμην, vt τίθεμαι, τιθείμην.

746. ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. Schol. B. μετὰ τὸ θρηνῆσαι, ἀλλὰ σὺν αὐτῇ. excidit οὐ ante μετὰ, quod et Schol. Vict. habere video. vult igitur mulieres adiunxisse lamenta dicenti Andromachae. Enimuero 722. per interualla threnos et lamenta mulierum fieri videbamus; ita quoque nunc ἐξάρχει Andromache; finitis eius lamentis, lamentantur ceterae mulieres.

747. τῇσιν δ' αὖθ' Ἑκάβη. τοῖσι Lipſ. vt 723. 716.

749. ἦ μέν μοι ζωός περ ἐών, φίλος ἦσθα θεοῖσιν. Abundat μοι ex more. At Bentleio suspectum erat. Schol. Vict. monet, περισπαστέον τὸν η.

750. οἱ δ' ἄρα σευ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ. sup. 426 οὕνεκ' ἐμὸς παῖς (verba Priami sunt) λήθετο

θεῶν, τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ. Schol. Vict. οὐ πρὸς τὸ ῥητὸν ὑπήντησαν, ἀλλὰ πρὸς τὴν διάνοιαν. οὐ γὰρ εἶπε τὸ, καὶ τεθνηκὼς πάλιν αὐτοῖς αἴσῃ. περισσὸς ὁ περ. (est vtique quod Lat. quidem.)

ἄλλους παῖδας Ἀχιλλεὺς — πέρνασχ', ὅν τιν' ἕλεσκε, πέρνην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. ⸓ Schol. A. ἐν ἄλλῳ· ὅντιν' ἐλεήσει. si est, cuius misertus erat, ne occideret, debuit esse ὅν τ' ἐλεῄσει. Potuit tamen esse quoque ὅντιν' ἕλῃσι. Eustath. ἥν τινα ἢ ὅν τινα ἕλεσκε.

πέρνασκε „vendere solebat" Clarke. ἀτρύγετον ἅλα aliquoties vidimus, primo loco A, 316.

753. ἐς Σάμον ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν. ⸓ „ἤτοι ἀπρόσμικτον. ἢ ῥᾳδίως οὐ μίγνυται ὁ ἀπὸ τῆς θαλάσσης, καθὸ ἀλίμενός ἐστιν· ἢ διὰ τοὺς ἐνοικοῦντας ἀγρίους καὶ θηριώδεις καὶ λῃστρικὸν βίον ἐπανῃρημένους." Schol. A. Vox iam grammaticorum tempore obsoleta; etymo tamen aperto, ex ἀμιχθὴς, ἀμίχθαλος, ἀμιχθαλόεις. Sed huius epitheti caussa incerta est. Quod adiri non bene potuit, quia bonos portus non habebat, est quoque apud Sophocl. Phil. 221 τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ κατέσχετ' οὔτ' εὔορμον οὔτ' οἰκουμένην. vbi Schol. nostri versus meminit. At Lemnus quoque a barbaris habitata naues admittere haud potuit: Od. Θ, 294 οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους. De his v. ad A, 594. Successere tamen incolae mansuetioris cultus: e quibus Thoas, eiusque filia Hypsipyle, ex qua Iason susceperat Euneum, cum quo commercia exercebant Achiui: vt H, 468 sqq. Vtramque interpretationem memorat cum Schol. breu. Etymologus, priorem solam, versu adscripto, Apollonius Lex. cum Hesychio.

Addit Schol. A. cum Schol. br. ἔνιοι δὲ, οὐχ οὕτως, ἀλλὰ τὴν ὁμιχλώδη ἀπέδοσαν. *nebulis oppressam et caliginosam.* Scripserunt ne ὁμιθαλόεσσαν? ὁμιχλήεσσαν? an propter hoc ipsum aditu difficilem? vt in Schol. B. οἱ δὲ ὁμιχλώδη, καὶ ἀπροόρατον τοῖς πλέουσιν. addit Schol. Vict. διὰ τὰ ἐργαστήρια Ἡφαίστου. (ideoque fumosa. iam reuocari potest res ad montem antiquitus ignes euomen-

tem.) pergit: αἴ κεν ἀμιχθαλόεσσαν *αιτηεθα ηε *θαλάσσης. ἄλλως· ἀμιχθαλέεσσαν. Ἀντίμαχος μιχθαλόεσσαν. Doleo verba versus laudati esse tam corrupta vt vix medela suppetat.

Schol. B. V. κατὰ Κυπρίους εὐδαίμονα admiscens, vt passim in glossis fit, vocem Cypriam Homericis. videntur ἀμιχθαλόεις, πολύμικτος, accepisse, α intensiuo. οἱ δὲ πετρώδη καὶ (Schol. Vict. addit τῷ κύκλῳ) ἀπόκρημνον (puta in littore, propter hoc ipsum importuoso et aditu difficili.) οἱ δὲ ἄμικτον διὰ τὸ ἐκ θαλάσσης δυςπρόςιτον καὶ τὴν τραχύτητα. addit Schol. Vict. καὶ ἄμικτον Τρωσὶ διὰ τὸ Εὔνειον εἶναι scil. ἐν αὐτῇ. Iasonis f. Excerpsit ex his nonnulla Eustathius. Repetitum epitheton Lemni in Hymno in Apoll. 36.

Samum esse Samothracen per se patet; monuit quoque Schol. Apollonii versu laudato ad Arg. I, 923. et Strabo X, p. 701 A. vidimus quoque iam N, 12.

755. πολλὰ ῥυστάζεσκεν. Schol. A. εἷλκεν. ἔσυρεν. v. sup. 52. Temere Barnes interposuerat σε inuito metro ante ῥ. πολλά σε ῥυστάζεσκε.

756. Πάτροκλον τὸν ἔπεφνες. τὸν πέφνες ap. Eustath.

ἀνέστησε δέ μιν οὐδ' ὥς. nunc constanter ἀνέστησε, sine ν, in codd. et edd. Flor. Aldd. Rom. quis caussam exputare potest? Vsus autem τοῦ ἀναστῆσαι est memorabilis, *in vitam reuocare.* Ductus tamen ad sensum ex eo quod mortui κεῖνται.

757. νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόςφατος ἐν μεγάροισι κεῖσαι. Sed Scholion excidit, quod haud dubie spectauit ad vocem πρόςφατος, quae est νεωστὶ πεφονευμένος, hincque omnino recens apud alios: v. Etymol. h. v. et iam ap. Pindarum P. IV, 533. cf. Hesych. h. v.

Schol. B. et Vict. bene obseruant iungi h. l. ἑρσήεις καὶ πρόςφατος, praestare adeo intelligi τὸ νεωστὶ πεφασμένον ἐκ γῆς φυτὸν διὰ τὸ ἑρσήεις ὡςεὶ ἔλεγε, χλωρός. Eustathius adiicit, fuisse quoque qui a φάω, φημί, duxerint, recens dictum, omninoque, recens, ποταίνιος ap.

Pindar. Ol. X, 73. ποταίνιος ἔπαινος. Sic fane apud Suidam eft ἐρσῆεν. πρόςφατον. ἐνυγρόν τε καὶ ἀμόλυντον.

ἑρσήεις. quod fup. 419 erat ἑερσήεις. οἷον ἑερσήεις κεῖται. Verum vtrumque vfu habitum: ἐέρση forte ἐϝέρση et ἔρση, ἐέρση. Sup. Ξ, 348 λωτόν θ' ἑρσήεντα. Od. N, 245 τεθαλυῖα τ' ἐέρση.

Vrat. A. νῦν δέ μοι ἐῤῥωεῖς. cum gloffa: φθίρεσαι. Addit Ernefti in Addendis: „quae non eft aberratio librarii: duplex lectio in codd. fuerit, neceffe eft." De quo prorfus dubito. ἐρωεῖν, cum impetu ruere, retrocedere, alienum eft ab h. l. Eft mera interpolatio ex librarii vitio ἐρσήεις, quod corrigere voluit aliquis, cui in animo erat ἔῤῥεις, φθείρῃ. quod et ipfum a fententia loci alienum eft. φθίρεσαι nihili eft: pro ἔφθαρσαι aut fimili.

759. οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ. κατακέφνῃ. hocque eft in Schol. br. et doctius. κατακέφνει vn. Vindob. et pro var. lect. Bentl.

ἀγανοῖς βελέεσσι. πρᾳέοις. διὰ τὸ ἀνώδυνον. Schol. B. Aliquoties memorantur τὰ ἀγανὰ βέλη vt h. l. Apollinis ita Dianae in Odyffea, et vno loco Λ, 171. 172 opponitur δολιχὴ νοῦσος, vt nulla fit dubitatio, declarari mortem celerem nullos inter dolores: αἰφνίδιον καὶ ὀξὺν θάνατον, vt Schol. br. et Schol. A. reddunt. Res nunc habetur inter nota et vulgaria.

ἀποιχόμενος Ald. 2. merum vitium. ἀγανοῖσι βέλεσσιν pro var. lect. Bentl. memorat.

760. γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε v. modo ad vf. 549. μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο. Pro ὄρινε eft ἔγειρε in Mori. Barocc. Vrat. A.

761. τῆσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη. Harlei. τῇσι δ' αὖθ'. et Cant. τῇσιν δ' αὖθ', vt fupra vidimus.

Helenam h. l. induci mireris: non enim femina, belli, quo Hector ceciderat, cauffa, et Troianis inuifa, commode facere lamenta videri poterat. Hoc tamen poeta lucratus eft, vt variaret lamenta, et ipfa Helenae

memoratione animos audientium erigeret. Eustathius aliquo loco hoc forte dixit διὰ τὸ καινότερον. p. 1372, 52.

764. ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι. — „lectum quoque ὤφελλ' ἀπολέσθαι." Schol. A. et Eustath. qui improbat, tanquam dictum ab vxore in maritum; erat quoque in Cant. (cum altero in margine) Vrat. A. d. idque edd. Flor. Aldd. propagarant, donec emendatius dedit Turnebus ex ed. Rom. quod etiam Schol. Vict. commendat: ὤφελον ὀλέσθαι. οὕτως· ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ· ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ. ex Il. Z, 345 sqq. In Vindob. trinis triplex habetur lectio.

ὅς μ' αγαγε Τροίηνδ' Harlei. interponit ἐς T. vnde Clarke legendum esse putabat ἐς Τροίην. quidni ἐς Τροίηνδ' retinebimus, quae non semel vidimus iunctim posita.

765. ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδε εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶν, ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην — stigme apposita; excidit Scholion, quod doleo; nam, si quis alius, hic vtique locus rhapsodo debetur, qui tempora ad cyclicorum et tragicorum commenta accommodauit. Sane, si Helena haec dixit, dudum illa ἀκμὴν pulcritudinis egressa erat, quippe iam XL saltem annorum matrona erat.

Conficiuntur autem XX illi anni hoc modo, quod aiunt post raptam Helenam X annos effluxisse in apparatu belli, ῥητέον δὲ, ὅτι δέκα ἔτη ἐστρατολόγουν Sch. et Schol. br. Eustath. Etiam Schol. Townl. ad T, 326.

Mirum autem, etiam Vlyssem XX annos, ex quo patria abfuit, commemorasse sed alio modo, nec istis X annis in computum assumtis, sed X annis ad Troiam, X in erroribus consumtis, vt eo modo, cum ille in Ithacam rediret, annus XXX inde a rapta Helena iam ageretur; quo anno quoque Telemachus Helenam in Menelai domo viderat Odyss. Δ, 121. iam L annorum matronam.

His praemissis, nunc mihi antiquiorum obseruata memoranda sunt. Patet ex Scholiis, alios falsum et erroneum habuisse numerum XX annorum, cum decem tantum annorum bellum fuerit; sed reposuerunt alii, X

alios annos apparatus belli esse annumerandos, eo modo quo paullo ante dixi; notatum quoque hoc in Schol. br.

Disertius rem exposuit Schol. Vict. dignum quod h. l. apponam: εἰκοστόν. δέκα γὰρ ἔτη ἐστρατολόγουν. „καμέτην δέ μοι ἵπποι λαὸν ἀγειρούσῃ“ (Δ, 27. 28.) καὶ γὰρ ἤκουον τὴν ἰσχὺν τῶν Τρώων, „καὶ γὰρ Τρῶας φασὶ μαχητάς.“ (Od. Σ, 260) καὶ πλοῦτον, „καί σε, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι“ (Iup. vs. 543.) τὰ δὲ δέκα ταῦτα ἔτη παρεχείμαζον. ὅθεν που φησίν. „εἰκοστῷ ἐνιαυτῷ“ (Od. B, 175.) ἴσως Ἀλιθέρσου τῇ ὑστεραίᾳ παραχειμάσει τοῦτο εἰπόντος. (ibid.) διὰ τοῦτο οἱ μὲν μόγις ἐστράτευον, ὡς Ὀδυσσεύς. οἱ δὲ παρῃτοῦντο, ὡς Ἐχέπωλος. (Il. Ψ, 296 sq.) οἵ τε Ἀτρεῖδαι (τῇ μὲν suppl.) δι' ἑαυτῶν ἐπρέσβευον, τῇ δὲ τοὺς περὶ Νέστορα ἔπεμπον. γεγέννηται οὖν ὁ Νεοπτόλεμος περὶ τὴν πρώτην ἔξοδον, ὡς εἶναι αὐτὸν ιη̄ ἐνιαυτῷ (l. ἐνιαυτῶν) (aequales fuere) Τηλέμαχος, Πεισίστρατος, Μεγαπένθης, Ὀρέστης. παρεχείμαζον οὖν ἐν ταῖς ἰδίαις (puta per X annos apparatus) καὶ θέρους εἰς Αὐλίδα ἀφικνοῦντο. τότε ἴσως καὶ Σκῦρον ἑλὼν Νεοπτόλεμον ἐποίησεν (ἐγέννησεν) Ἀχιλλεύς. Vltima lucem habent ex iis quae ad T, 326 notani. Ad e. l. est Scholion Townlei. ἐστὶ δὲ (Neoptolemus) ὥς τινες, ἐξ Ἰφιγενείας. φησὶ γὰρ Δοῦρις, ὅτι κλαπεῖσα ἐς Σκῦρον ἐξετέθη. (Vides in his Tragicorum inuenta!) οὐκ ἦσαν δὲ ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς Ἑλένης ἕως τῆς ἁλώσεως κ̄ ἔτη. οὐκ ἂν γὰρ ἂν καιρὸν εἶχεν (excidit Ὀδυσσεὺς) γαμηθῆναι Πηνελόπῃ, καὶ Τηλέμαχος ἦν ἂν Λ ἐτῶν. „παῖς νήπιος οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς οὔτ' ἀγοράων“ (Od. Δ, 818) καί· „ἐπεὶ οὔπω χερσὶ πέποιθα, ἄνδρ' ἀπαλέξασθαι.

τόδε εἰκοστόν. τόδ' ἐεικοστὸν ex vsu Homerico Vrat. d. Ven. edd. Flor. Rom. cum Eustath.

766. καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης. Schol. Vict. ἀπὸ τῆς ἐμῆς ἦλυθον πατρίδος.

767. ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον. h. e. omnino, iniurium, durum, βλαπτικόν. v. de ea voce ad I, 643. Schol. Vict. φησὶ γάρ· οὔ μοι αὐτίνεσσι (leg. αἰτίη ἐσσί. Γ, 164) ἄτοπον δὲ, ἐῶντα τὸν αἴτιον

τὴν ἀναίτιον μέμφεσθαι. λεληθότως δὲ ἐσήμανεν, ὡς οἱ φρόνιμοι Τρώων πρὸς τιμῆς ἔχειν ἡγοῦντο τὴν Ἑλένην, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἀπεδίδοσαν.

768. ἀλλ' εἴ τις με — ἐνίπτοι. Schol. A. „γρ. ἐνίσσοι, quod et Euſtath. pro var. lect. memorat. Schol. br. ἐνίσποι, ἐπιπλήττοι. etiam hoc bene, et legitur in Barocc. Cant. Mori. Vrat. A. vn. Vindob. Townl. et in edd. Flor. Aldd. eo ſpectat ἐνίπποι in Lipſ. quod Erneſti ferendum putabat pro ἐνίποι.

769. δαέρων ἢ γαλόων. Townl. ἢ δαέρων. male de metro ſollicitus corrupit metrum. prior in δαέρων eſt longa; (v. Z, 344. Ξ, 156) ſunt itaque δαε in vnam ſyllabam cogenda.

770. ἤπιος αἰεί. Schol. A. „γρ. ἦεν. ſicque Barocc.

771. ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος, κατέρυκες interpungendo diſtinxi, ne bis eidem verbo adiungeretur ἐπέεσσι· quod male fieri Erneſti obſeruauerat. Vel ſic tamen nullus dubito, verſum 772. σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν eſſe aſſutum a rhapſodo.

παραιφάμενος κατέρυκες. Schol. br. παρειπὼν, παραμυθησάμενος. malim παραινῶν, monens. fere vt A, 577 μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι. Sic et παραίφασις amici Λ, 792.

772. σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ. v. ad vſ. antec.

773. τῶ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον. Lipſ. τῶ σε μάλα κλαίω. vn. Vindob. τῶ δὲ μάλα.

καὶ ἔμ' ἄμμορον. ἐμαυτήν. οἱ δὲ γράφουσιν. καὶ ἐμὸν μόρον. Schol. Vict.

775. πάντες δέ με πεφρίκασι. Schol. A. βδελύττονται. Euſtathius: ἤγουν, μιμοῦσι κατά τινας leg. μισοῦσι. μάλιστα δειλιῶσιν ὡς ὀλεθρίαν, καὶ, ὡς ἂν κυρίως εἴποι τις, ἐῤῥίγασι καὶ στυγοῦσι. Etiam Schol. br. νῦν, βδελύττονται. ὅ ἐστι, μισοῦσι. Sic quoque alibi. Erneſti laudat Iacobi Epiſt. 2, 19. add. Epigr. Macedonii in Analect. To. III. p. 112. V.

776. δῆμος ἀπείρων. τὸ πλῆθος. non nunc ſolae mulieres, ſed tota multitudo. Schol. B. Veteres ibid. et ap.

Eusfath. non bene comparant vltima Iliados cum peroratione oratoria, quae in miseratione mouenda versatur.

777. λαοῖσι δὲ γέρων, recte. λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Harl. vt toties peccatum vidimus, inprimis hoc libro: vt v. 236. Schol. Vict. tamen, ex seriorum doctrina, statuens τὸ ὁ honoris caussa adiectum putabat: λαοῖσι δ' ὁ γέρων. διὰ τὸ ἔντιμον. ὡς Νέστωρ πρόςκειται (f. excidit ὁ γέρων) ἀμογητὶ ἄειρεν. Λ, 636. Sed video haec quoque Schol. B. notari.

778. ἄξετε νῦν Τρῶες ξύλα ἄστυδε. ⸎ — praefixum versui in Veneto; nullum vero Scholion respondet, neque assequor, quomodo hic versus abesse possit, aut suspectus esse. At per στιγμὴν notatum esse potuit ἄξετε, futurum pro imperatiuo. v. ad Γ, 105. non enim verbum ἄξω statuendum erat. Bentleius ἄξατε probasse videtur ex Harlei.

779. Ἀργείων πυκινὸν λόχον. simpliciter ornat πυκινὸν, tanquam proprium insidiarum callide collocatarum. Sic iam Δ, 392. Ζ, 187.

780. πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν. ⸎ nullum Scholion. forte propter voc. ἐπέτελλε quod non, solito notatu, pro ἐνετέλλετο, *iniunxit, mandauit, praecepit*, aut simili, dictum est, sed pro παρήγγειλε, aut ὑπέσχετο, *promisit*. Nisi forte expedias, vt in nota feci, aut omissa putes aliqua: iussit nos hoc facere, cum ipse cauere valet, μὴ — vel, vt Eustath. ὑποσχόμενος μὴ —

782. ὑπ' ἁμάξῃσι. ὑφ' ἁμάξῃσι Mori. Barocc. Vrat. A. b. d. Vindob. edd. excepta Romana; restituit Barnes e Cant. ὑπ' ἁμάξῃσι, more Ionico et Homerico, quem toties iam (cf. ad vs. 179) vidimus, vt mireris, nunc demum tam accurate a Barnes et Clarke moneri. v. ad Η, 426. addunt auctoritatem suam Ven. Lips. Harlei.

783. βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν. Erat ζεύγνυον in Mori. Townl. Vrat. d. Similiter Τ, 393. ad q. l. vide.

784. τοί γε ἀγίνεον hiatus. sed facilis est medela: τοί γ' ἠγίνεον, vt sup. Σ, 493 Νύμφας δ' — ἠγίνεον κα-

τὰ ἄστυ. vel vt Bentl. τοί γ' ἐπαγίνεον. Etiam Barnes, solo tamen variandi studio: „γρ. τοί γ' ἐπαγίνεον. Vn. Vindob. ἀγήνεον. Apud Apollon. Lex. est ἀγείνεον, ἦγον, vitiose; habet hoc quoque Townl.

785. Φαεσίμβροτος Ἠώς. Agnoscit Apollon. Lex. h. v. ἡ τὸ Φῶς τοῖς βροτοῖς παρεχομένη. etiam Suidas h. v. Sch. A. ἐν ἄλλῳ. „ῥοδοδάκτυλος ἠώς." Sicque Townl. Vrat. A. quod mox 788. occurret. Mox 786. καὶ in apodosi: *tum*.

786. δακρυχέοντες. Sch. A. ἐν ἄλλῳ· „ἀχνύμενοι κῆρ." Scilicet repetitum hoc ex Ψ, 165. „τότ' ἄρ *vt dixerat Priamus.*" Clarke.

790. αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο. Versus abest a Vrat. A. d. Lips. Ven. et Eustathio et ab ed. Flor. suppletus in Ald. 1. damnauit quoque Ernesti: A Townl. abest ille vna cum vs. 789. Occurrebat versus A, 57. loco suo.

791. πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν — prorsus haec vt iam Ψ, 250 et 238 sq. videramus. Lips. πυρκαϊὰν male deserta forma Ionica.

792. πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος. e Romana Turnebus: adstipulantibus nunc scriptis. Erat ἐπεῖχε in Flor. Aldd. Vrat. d. Vidimus iam versum Ψ, 238.

793. ὀστέα λευκὰ λέγοντο, Schol. A. cum Vict. monent, nonnullos legere χάλκεα. ἄμεινον δὲ, παροξύνεσθαι. Mirum id nunc demum legi, cum vox iam aliquoties inde a Δ, 174 lecta sit.

κασίγνητοι θ' ἕταροι τε. interposui θ' ex perpetuo Homeri vsu, monente quoque Bentleio. Accedunt nunc vn. Vindob. Townl. Ven.

795. καὶ τάγε (ὀστέα) χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες. ⊱ „ὅτι τὴν σορὸν λάρνακα εἶπεν." Schol. A. cum Vict. Scilicet Ψ, 91 Patrocli vmbra postulabat, vt sua et Achillis ossa μία σορὸς reciperet; subiiciebatur ἀμφιφορεὺς, in versu spurio, qui tamen de Achillis cinere condito legitur Od. Ω, 74. Paullo post Ψ, 253 Patrocli

ὀστέα condebantur ἐν φιάλῃ χρυσέῃ. Quaeritur, cum vtro conueniat λάρναξ?

Non bene vterque locus ad vnum eundemque morem reuocatur; nam Patroclus Achiuorum, Hector Troianorum ritu ſepelitur. Igitur Patrocli oſſa leguntur ἐς χρυσέην φιάλην, et adipe obuoluuntur, vſ. 243 et 253. h. e. phiala obtegitur adipe, vt probabile ſit; nam veſte ſeu linteo obuoluta in tentorio reponitur, ſiue vt mox tumulo educto humo condatur: quod tamen diſerte ſatis poeta haud eloquitur, (Ψ, 254. 5. 6) ſiue vt phiala in tentorio repoſita ſeruetur vsque ad Achillis mortem: tum videntur Achillis oſſa in amphora condita, et haec amphora, vna cum phiala, Patrocli oſſa continente, in eundem tumulum illata eſſe. At Hectoris oſſa χρυσείην ἐς λάρνακα reponunt Troiani, hanc inuoluunt purpureis textis et ſic in foſſam demittunt.

Iam λάρναξ redditur κιβωτὸς ap. Apollon. Lex. et eſſe *arcam*, apparet ex Σ, 413. vbi Vulcanus inſtrumenta fabrilia recondit arca, λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο. Heſych. λάρναξ. κιβωτός. σορός. κάμπτρα (idem quod κάμψα) capſa. κιβωτὸς eſt quoque in Schol. br. Generalius nomen eſt θήκη, noſtro vocabulo, *ſarcophagus*. Non vnum autem genus fuit ſepulturae; quo non obſeruato ſaepe turbantur lectorum animi. Nam ſarcophagus poteſt eſſe arca, qua totum cadauer erat conditum; tum quoque obruta humo arcula, qua oſſa repoſita ſunt, tandem etiam arca, quae vrnam, ſeu vas cuiuscunque generis et formae, interdum quoque aliam arculam ſeu ciſtulam, qua cinis conditur, intus repoſitum ſeruat. Patrocli oſſa phiala, Hectoris oſſa arca in humo reponuntur.

796. πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες, obtegentes λάρνακα, non oſſa. Schol. Vict. καλύψαντες. τινὲς, καθάψαντες. perperam. Vidimus iam Ψ, 254.

797. αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν. eſſe κάπετον *foſſam*, dubitari nequit. v. O, 356. vbi de foſſa valli, et Σ, 564. Apollon. Lex. κάπετος. τάφρος. ἀπὸ τοῦ

σκάπτεσθαι. Ergo arca fuit demiſſa in cauum ſoli; et pro operculo impoſita ſaxa: atque is proprio nomine τάφος. his demum ſuperaggeſta humus, *tumulus*. Non haec conueniunt cum iis, quae nuper de aperto Achillis tumulo narrata accepimus; quanquam iſta, quae nos memorauimus, ex Troianorum inſtitutis cenſenda ſunt.

798. πυκνοῖσι λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισι. Verſum e Lipſ. mſ. (conſentit cum eo vn. Vindob.) laudat et probat Erneſti ſic ſcriptum: πυκνοῖσι μεγάλοισι κατεστόρεσαν λάεσσι. nec ab eo disſentire licet.

799. ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντῃ. σῆμα χέαν, eſſe debuit Ionicum. Barocc. ἔχευαν, contra metrum. Townl. ἔχεον.

σῆμα poteſt ſane eſſe monumentum. In Homero autem, quod docent tot loca, in quibus χεύαντες σῆμα eſt, vt Z, 419. H, 86. Ψ, 45. item Odyſſea aliquoties, et in his ipſis noſtris vſſ. 779 σῆμ' ἔχεαν et 801 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, *tumulum* e terra aggeſta ſignificari certum eſt. Tumulus, χῶμα, interdum in collis magnitudinem fuit eductus, vt Myrinnae, B, 811 αἰπεῖα κολώνη ἐν πεδίῳ. Tale fuit σῆμα Ἴλου K, 415. idem τύμβος eſt cum στήλῃ Λ, 371. et τύμβος Αἰσυήταο B, 793. debuit eſſe ſimile σῆμα et χῶμα. Tumulis στήλην interdum impoſitam vidimus, h. e. columnam, vt Sarpedonis tumulo Π, 457 τύμβῳ τε στήλῃ τε. Sic στήλη ἐπὶ τύμβῳ P, 434. 5.

Eiusmodi tumulos in planitie camporum eminuiſſe, vt facile cognoſci poſſent; eosdemque etiamnum dignoſci poſſe et discerni ab aliis collibus, facile largiar; conſtituere autem tempora et nomina heroum, quorum cineres in iis conditi ſint, admodum lubricum eſſe cenſeo.

800. μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν. Lipſ. c. vno Vindob. ἐφορμήσειαν.

802. εὖ συναγειρόμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. epulas ſepulcrales publice datas a rege: τὸ περίδειπνον.

συναγειρόμενοι. vulgatum erat συναγειράμενοι. quod probare non poſſum, quia ἀγειρόμενοι ſaepe occurrit,

congregati, non ἀγειράμενοι. contra actiue κτήματα — ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς, Od. Ξ, 323. At Eustathius diserte legerat συναγειρόμενοι. Et Λ, 686 est οἱ δὲ συναγρόμενοι — δαίτρευον. nunc video ita legi quoque in vno Vindob. et in Veneto. συναγυρόμενοι vitiose Vrat. d. διαγειρόμενοι Barocc. εὖτ' ἀναγειράμενοι Harl. Cant. Mori.

804. ὣς οἵ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο. Ex vsu Homerico esse debebat: ὣς οἵ γ' ἀμφὶ τάφον εἶχον.

Versum Apollon. Lex. habet in τάφος, et τὸ περίδειπνον interpretatur; sic quoque Suidas h. v. nimis anguste. Latius patere etiam vsu, docet Ψ, 619. 680. sup. 660. Etiam Schol. Vict. Ἀττικοὶ τὸ περίδειπνον τάφον λέγουσι. Πολύϊδος δὲ τὸ μνημεῖον. Quis hic homo sit; non exputo. Si esset τὸ σημεῖον, dicerem esse Polyidem, qui περὶ σημείων scripsit, ἐν Θυτικῇ quidem, in quibus fuit quoque τάφος. v. ad Hesych. in τάφος et γλῶσσαι.

Schol. B. et Vict. in fine commentariorum apponit obseruationem Menecratis perabsurdam, qui censebat, Homerum hic subsistisse in exponendis τοῖς μεθ' Ἕκτορα propterea, quod se viribus exhaustum sentiret, αἰσθόμενον ἑαυτοῦ ἀσθενείας. Addit ipse, „poetam pulcre reliqua seruasse Odysseae inserenda, cuius argumentum per se esset tenue; μικρὰ γὰρ ἦν ἡ ὑπόθεσις περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Ὀδυσσέως μόνον. Schol. Vict. περὶ τὴν οἰκίαν. — tum: τὰ γὰρ λείψανα ἐκεῖ, ἃ μὲν Ὀδυσσεύς, ἃ δὲ Νέστωρ καὶ Μενέλαος, ἃ δὲ Δημόδοκος κιθαρίζων φησίν. tum indignum eo fuisse, narrare excidium vrbis. ἄλλως τε περὶ πολιορκίαν ἄκραν (leg. μακρὰν) οὐκ ἄξιον διηγεῖσθαι αὐτόν. (Schol. Vict. ἄλλως τε πολιορκίαν μακρὰν οὐκ ἄξιον διηγεῖσθαι.)“ Tam parum hi docti homines de carminis epici natura cogitarunt. Quomodo igitur iis suspicio vlla subnasci potuisset de carminis partibus, an summae carminis ὑποθέσεως satis respondeant, aut alia de re ad iudicium subtilius spectante?

Subiicitur in iisdem Schol. Epigramma Adriani Caesaris in Hectoris tumulum, quod legitur in Anthologia Planudea Steph. p. 98. Analect. Brunck. To. II p. 285. Ibidem extant lusus poetarum plures; in his illud quod Barnes apposuit: *μή με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἕκτορος.* Steph. p. 239. Anal. To. III. p. 282. At Schol. Vict. in haec verba desinunt: *τινὲς γράφουσι·*

ὡς οἵ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος. ἦλθε δ' Ἀμαζὼν
Ὄρκος (leg. Ἄρηος) θυγάτηρ μεγαλήτορος ἀνδροφόνοιο.

EXCVRSVS AD LIBRVM XXIV (Ω)

EXCVRSVS I

Iudicia virorum doctorum de rhapſodia Ω.

Saepe miratus ſum, ab hac demum nouiſſima rhapſodia criticam carminis Homerici ſeueriorem inter recentiores initia duxiſſe. Nam antiqui grammatici in hoc libro egerunt easdem partes, quas in ceteris ſeruauerant, vt verſus tantum ſingulos reprehenderent aut damnarent, iudicio non vbique ſatis ſubtili. Ipſi recentiores a ſingulis tantum verſibus et verbis proceſſerunt et dubitationes mouerunt per ſe parum graues; niſi quod in vnum congeſta ea vim mutuantur; verba notarunt in ceteris Iliados libris haud obuia; mythos aut nouos aut diuerſos ab iis, qui antea memorati fuerant; verſus iam alibi lectos, loca imitatione expreſſa, alia nonnulla, quae reprehenſione digna cenſerent; languorem prodere multa in hoc libro. Recte vtique nonnulla; nulla tamen harum reprehenſionum eſt, quae non pari iure ac modo in ceteris Iliados libris paſſim opportune adhiberi potuiſſet. Cur non animaduertebatur ſimiles in locos, ſententias ac verba? Cur a recenſioribus ne veterum quidem auctoritas in iis notandis admittebatur? cur religioni duxerunt viri docti dubitare de locis, de partibus, in ſuſpicionem vocatis? Verum de his alio in Excurſu erit agendum; nunc de rhapſodia poſtrema.

Praeiuit, ſi bene memini, ceteris Ienſius Obſſ. de ſtilo Homeri ad calcem Lucubrat. Heſych. p. 290. loco

ab Erneſtio quoque memorato: quem apponere haud grauabor. „Jliadis vltima videntur mihi nimis languida pro omnium priorum huius operis membrorum ſpiritu ac vigore; nec arte, dignitate ac ſplendore cum praecedentibus poſſe comparari.“ Nulla eſt rhapſodia, in qua non ſint nonnulla quae langueant, ſaltem ad ſenſum noſtrum. Omnino vero hoc ſubtilius eſt enuntiandum et languoris cauſſae et rationes ſunt excutiendae. Languent alia vitio legentis vel audientis, taedio ex animi remiſſione nato; languere videntur alia comparata cum aliis magno cum affectu dictis et narratis; alia vitio ipſarum rerum, quae non habent quod animum valde moueat; alia vitio ſcriptoris, qui rebus ſatis dignitatis et grauitatis impertire haud nouit, adeoque ingenio et arte haud ſatis valuit; alia, quia cum ſumma argumenti non ſunt neceſſario nexa et coniuncta. Ita languere videri poſſunt per ſe omnia quae poſt Hectoris caedem ſunt memorata; languent ludi funebres, languent alio modo nonnulla ex iis certamina; languebant tamen nec minus pari modo deorum praelia libro XXI. (Φ) Ita vero quam multa languere pari iure dici poterant in prioribus libris! ſtatim extrema libri primi; nauium et copiarum recenſus lib. II. pleraque libri tertii; ſic in ſequentibus libris multa; vt reditus Hectoris in vrbem lib. VI. pugna Aiacis et Hectoris nihil ad carminis ſummam faciens et ſic porro. De his nihil monitum eſt; at in libro poſtremo, quod tam multa habet, quae affectus mouent, quae mirationem faciunt nouitate et grauitate, nunc tandem languere animaduertimus multa; et quae tandem illa ſunt?

Audi Ienſium ſic pergentem: „Cur enim non adiicitur vniuerſorum lamentatio ſimul, et magnifica Hectoris, quem ibi tumulant, praedicatio, qua ita Jlias finiatur? Lege, lector, et conſidera; videbis vltimos XXX *verſus* ſimplicem eſſe ſtilo ſimplici enarrationem, vti ligna ad Hectoris rogum fuerint congeſta; vti Hectoris cremati oſſa in vrnam lecta, monumento ſuperſtructo fuerint condita; denique vti cibum poſt haec omnia ce-

perint; perinde ac si hodie rustici cuiusdam narrentur funeralia." Quorsum tandem haec a viro docto disputata putabimus! Quae in reliquis libris magna cum laude efferuntur, quod tenuia tenuiter, magnifica magnifice narrauit poeta, nunc in vitio habentur! Scilicet desinere voluit Jliadem in versus magni affectus plenos, qui aculeos in animo legentis relinquerent: quae seu orationis contentiosae seu tragoediae laus esse posset; non carminis epici, quod cum ipsa rerum narratione finita finiendum est. Lamentatio vniuersorum et magnifica Hectoris praedicatio, quam se requirere ait, partim *aliena* erat post lamenta Andromaches, Hecubae et Helenae, partim inutilis, cum non nisi iteratione eorum, quae iam multo melius e persona aliorum, quos necessitudo cum Hectore ad multo acriores affectus mouere debebat, dicta erant; erant similia iam ornatissime exposita loco multo opportuniore sub ipsam Hectoris necem sub libri XXII (X) exitum, a patre, a matre, a coniuge; quae loca sunt inter grauissimi affectus ῥήσεις. Locus igitur lamentis iterum instituendis omnino haud erat; exponenda erat sepultura Hectoris. Atque hanc Iensius voluit esse ornatam, non *simplici enarratione* factam. Iniqua reprehensio. Nam primo summa haec est carminis epici lex, vt res simplices simplici oratione sint exponendae, nec ornamenta admouenda nisi iis quae ornatum desiderent aut natura sua admittant; tum innumera sunt per totum Homerum loca, in quibus tenuia non modo tenuiter, sed saepe ieiune et, cum iudicium prudentius in tenuibus breuitatem postulet, ad fastidium enarrentur; at vero vltimi hi XXX versus rem narratu necessariam exponunt cum breuitate et dignitate: quam tanto magis desiderabamus, quoniam similis sepulturae locus iam bis et copiose erat pertractatus; primo caesorum in primo praelio, libro VII (H) 421 sqq. tum Patrocli, libro Ψ. Si ergo Jlias in sepultura Hectoris subsistere debuit, (an hoc recte constituerit auctor totius carminis, alia, ac prorsus diuersa, est quaestio) non video, quo iure aut

qua lege postulari possit, vt aliter, quam in his versibus, et breuiter, et grauiter, factum est, narratio sepulturae institueretur. Nec vero altera ex parte artem aliquam et calliditatem in eo quaeram, quod in sepulturae memoratione substitit poeta; nam rhapsodiae nouissimae argumentum hac ipsa sepultura finiebatur; et his ipsis rebus, struendo rogo, cremati corporis ossibus legendis, tumulo facto, epulo funebri curato, sepulturae honos continebatur. Nulla igitur, non magis laudis, quam reprehensionis, materia inesse videtur. Nimis acutum est, quod putarunt alii viri docti, poetam id egisse, vt lector carmen manibus deponeret animo ex lectione nouissimorum leui aliquo moerore contacto. Venerat id in animum iam grammaticis antiquis: Schol. Victor. ad vs. 746 *ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. οὐ μόνον*, inquit, *αἱ γυναῖκες. πλείονα γὰρ ἐκίνησεν οἶκτον. ἐπὶ πλείστῳ δὲ ἐλέῳ καταστρέφει τὴν Ἰλιάδα. ὅθεν καὶ οἱ Ῥήτορες ἐν τοῖς δικανικοῖς ἔσχατον τιθέασι τὸν οἶκτον, ὡς κινοῦντα τὸν ἀκροατήν.*

Subiicit tandem Iensius haec: „Neutiquam igitur hic vltima nec primis, nec mediis, respondent. Primus Jliadis versus Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, tam paucis verbis, iisque sonoris, nec facile latine imitandis, summam totius Jliadis, magnifici profecto vestibuli instar, habet: at postrema huius operis nihil habent illustre, nihil eminens; cum tamen deceat, non anticas modo, sed et posticas pulcri palatii partes habere aliquid, quod spectatori admirationem vltra excitet, eiusque exspectationi satisfaciat. „In hac censura vereor vt viri docti acumen satis se probet, ex praeceptis rhetoricis, non bene huc translatis, petitum. Primo omnia ad verborum laudem refert: quae in principio carminis magnifica sint, non aeque in extremis; atqui verba a rebus et sententiis pendent, et esse debent modo propria, tenuia, modo media, ornata, sublimia, prout ipsa res postulat; seruato modo carminis colore; deinde verba primi versus nihil habent magnifici, nisi in solo verborum sono; non autem

omnia eodem modo ſonare poſſunt; porro falſa praeceptio eſt, extrema carminis verba, vt in epigrammate, aculeum debere in animo legentis relinquere; tandem falſum eſt, poſticas aedificii partes debere admirationem non minorem, quam exprimit antica pars, mouere; reſpondere ea debet alteri, nec eam dehoneſtare, non ſplendore ac magnificentia aequare, multo minus augere (*vltra excitare*, ait Ienſius.)

Ex his a me dictis ſtatuet quilibet pro ſuo iudicio de Ienſiana reprehenſione; intra quam ille ſubſiſtit; nihil enim de tota rhapſodia pronuntiauit, ſitne pro adventitia habenda; neque ipſe dubitaſſe videtur, eundem cum ceteris carminis partibus rhapſodiam hanc auctorem habuiſſe; languidiorem tantum extremam partem carminis eſſe putauit. Dawes Miſcell. crit. p. 153 laborans in vſ. 449. *κλισίην — τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι*, cum digamma quomodo bene reſtitueret, non haberet, pronuntiat „occurrere in hoc libro multa, quorum ſimilia nusquam alibi legantur, vt continere ſe nequeat, quo minus in veterum ſententiam concedat, qui totum hunc librum Homero abiudicarunt" qui tamen veteres illi ſint, haud memorauit; quod tamen auide expectabam. Non itaque miror Erneſtium his aliisque argumentis parum tribuendum eſſe cenſentem, nonnulla quoque refellentem. Acutius vidit Wolfius Prolegom. p. CXXXV ſq. ſententiam eſſe latam cauſſa nondum ſatis cognita; ſe ipſum ſenſum eundem habuiſſe, nec modo in hoc libro, ſed etiam in ſex poſtremis Jliados rhapſodiis, in quibus talia quaedam occurrere videret, quae, niſi in hac compage, ſed in Hymnis legerentur, dudum ab eruditis viris detecta et animaduerſa fuiſſent. Praeclare haec! quibus equidem haec addideram, et me ſenſum hunc habuiſſe, et mecum alios, nec vero modo in ſex poſtremis libris, ſed per totum carmen. *) Non praeuideram, virum do-

*) v. *Götting. Gel. Anzeigen* 1795. p. 1857 ſqq. et Commentationem *de antiqua Homeri lectione indaganda, iudican-*

ctiſſimum hoc in tam malam partem interpretaturum eſſe, vt, omnis officii et neceſſitudinis, quae inter nos erat, immemor, indignis modis in me inueheret; qui bene norat, me quoque in Homero interpretando per multos annos verſatum eſſe, idque iam in Jliadis ed. pr. 1785 praefat. p. X. ipſe publice ſignificauerat, cum equidem neque antecedentibus neque inſequentibus annis quicquam de meis conſiliis publice meminiſſem; probabile itaque erat et me de his deliberaſſe; quod ſi profiterer, non erat, cur ſuſpicaretur, me ei laudem ſuam ſubducere aut eam mihi, qui nullam in his laureolam quaerere ſoleo, vindicare velle — *ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ.* Subiicit dictis vir doctiſſimus p. CXXXVIII. „de his et aliis pluribus disputandum erit alias ſingulatim, et intentiſſima cura, qua res tanta digna eſt.“ Verba prudenti et acuto critico digna! Manet ei per me omne ius huius disputationis integrum; fieri enim non poteſt, quin ſubtilitas doctrinae et ingenii, quae in eo eſt, alia a me et ab aliis haud animaduerſa in medium proferat. Ego enim nihil pronuntio tanquam ſatis exploratum; hoc aio: dubitandi rationes eſſe ſatis multas, in alterutram autem partem ſtatuendi cauſſas iuſtas mihi quidem haud ſuppetere. Viri itaque doctiſſimi disputationem, qua omnis disceptatio perimetur, auide exſpecto. Ego ea tantum nunc affero, quae mei conſilii et operae rationes aut poſtulare aut admittere videntur; ex his autem mihi primo loco videnda ſunt antiquiora; nunc quidem de poſtrema rhapſodia; de reliquis agetur in alio Excurſu.

De rhapſodia quidem hac vniuerſa iudicium veterum reperire potui nullum; nam quod Ariſtophanem et Ariſtarchum cenſuiſſe memorant viri docti, ad Odyſſeae extrema ſpectat, non ad Jliados; petitum ex Euſtathio ad Od. Ψ, 296. p. 1948, 47 ſq. et Schol. br. ad eund. vſ.

da et reſtituenda 1795 *in Commentationibus Soc. R. Scient.* Vol. XIII p. 159 ſqq.

vbi illi duo grammatici notantur, quod finem Odyſſeae ibi fecerunt, aliis repugnantibus. Quae alia a grammaticis notata ſunt, ad ſingula loca ſpectant, non ad totam rhapſodiam. Eſt in his primo loco Zoili reprehenſio ab Euſtathio memorata ad Ω, 649 p. 1370, 4. „non eſſe probabile, regem noctu in caſtra veniſſe non ante miſſis legatis et venia impetrata, eumque ingredi caſtra, excubiis haud animaduertentibus; intrare eum tentorium tam bene munitum aditum habens; καινότατον δὲ καὶ, τὸ πεῖσαι τὸν ἄγριον, καὶ λόγοις θέλξαι τὸ θηρίον (Achillem); porro improbabile eſſe, ſenem tanta libertate vti, (παῤῥησιάζεσθαι) in precibus, et mortem filii lamentari, cuius ne nomen quidem Achilles audire potuit; tandem quod non veritus eſt, etiamſi Achilles eum dimitteret, ſuperuenturos eſſe Agamemnonem et reges ceteros, qui nouas moleſtias obiecturi eſſent; habere etiam parum probabilitatis ſomnum Priami et reditum, et, quod corpus Hectoris per tot dies inſepultum et male multatum potuit eſſe incorruptum.“ Sunt haec iudicia, ſi modo odium commune grammaticorum, de quo Vitruuii praef. libri VII. videnda eſt, ex veritate ea ad nos pertulit, hominis non recordantis, ſe in poeta verſari epico antiquo, et ad rerum mirationem omnia comparata eſſe, et eſſe debere; non autem in hiſtorico recentioris aetatis, in quo recte talia quaeri poſſint. *) Ita tamen ſexcenties peccatum eſt in critica exercenda, vt et generis et aetatis et ſermonis immemores aut ignari eſſent ii, qui valde acuti ſibi eſſe videbantur in fetu ingenii quamuis prae-

*) Mireris Zoilum non legiſſe Ariſtotelem de poetica c. 24, 6. vbi dixerat, τὸ θαυμαστὸν tragoediae eſſe, μᾶλλον δὲ ἐνδέχεται ἐν τῇ ἐποποιΐᾳ τὸ ἄλογον, δι᾽ ὃ συμβαίνει μάλιστα τὸ θαυμαστόν. Porro τὰ ἄλογα non in poetae ſermonibus, ſed in rebus narratis eſſe debere; defenſionem ea habere in eo, quod ſemel factum aliquod probabile viſum et creditum eſt, ergo et reliqua inde fidem foenerari: et ſi qua inciderent, orationis ſuauitate poetam ea temperare ac diluere: νῦν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς ὁ ποιητὴς ἀφανίζει, ἡδύνων τὸ ἄτοπον.

claro eleuando. Reſponderunt ad iſta Zoili olim alii: poetam iam monitis his occurriſſe *διά τε θείων προςώπων, καὶ διὰ δεξιότητος, καὶ δι' ὀνείρου, καὶ ἑταιρείων τρόπων ἀθάδων αὐτῷ.*

Zoilo dimiſſo, ſi aliorum grammaticorum notata ad diuerſa rhapſodiae loca (nam vniuerſe, vt iam dictum eſt, de tota rhapſodia nihil pronuntiant) reputo, loca enim iterum exſcribere haud vacat, vnaque cum iis ea, quae ex recentiorum lectione memoria teneo, comparo: redeunt fere reprehenſa ad haec capita: occurrere in hac rhapſodia nonnulla noua, quae in ceteris Jliados libris haud legantur; in his mythos et voces; alia e ſuperioribus eſſe repetita aut imitatione expreſſa. Iam ſub initium Excurſus monui, nihil horum eſſe, quod non pariter in aliis rhapſodiis reprehenſioni locum faciebat ſimili. Memorantur vtique in extremo hoc loco mythi alibi in Jliade non obuii: iudicium Paridis vſ. 28. Thetis a Iunone educata, Peleo deſponſa, et nuptiarum ſollenne, cui dii interfuerunt vſ. 59. Eadem Thetis Ioui aſſidens, Minerua de loco cedente vſ. 100. Niobe vſ. 602 cum Nymphis ad Acheloum vſ. 616. Caſſandra e muris proſpiciens, vſ. 699. viceſimus annus poſt Helenam raptam vſ. 765. adde vſ. 259. memoratos nouem Priami filios, cum memorati eſſent L. ſup. Z, 245. et quod XIX ſuſcepti ex Hecuba vſ. 496. Mercurium hoc vno loco a Ioue miſſum, vt in Odyſſ. K, et E. in Jliade vbique Irin; hanc eandem in ima ponti ſe immergentem adeundae Thetidis cauſſa vſ. 777. Atqui nullus facile eſt liber, in quo non mythi et narrata occurrunt in ceteris haud obvia; et ſtatim primo libro, profectio deorum ad Aethiopes, Iupiter vinculis conſtrictus a diis et a Briareo prudenti Thetidis conſilio liberatus; Vulcanus in Lemnum praecipitatus; Vulcanus pincerna; Iuno a Tethy nutrita Ξ, 202. et ſic in libris ceteris; vt catena Iouis de caelo demiſſa; totus liber Ξ de Iunonis congreſſu cum Ioue; varia de Hercule; et ſic alia. At verba occurrere clamant alibi non obuia, aut inſolito ſenſu appoſita. v. c.

μέλας πόντος vſ. 79. *ὁ χέρνιβος* vſ. 304. *κήρυκα καλήτορα* vſ. 577. *ἐπίσκοπος* vſ. 729. *ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος* 734. Nullus tamen alius eſt liber Iliados, in quo non occurrant *ἅπαξ λεγόμενα*. Illud vero omnino nullam vim habet, quod verſus aliunde expreſſi aut repetiti iterantur, cum innumera huius generis exempla in ſuperioribus notata ſint.

Adhuc nihil memoratum vidimus, quod non aeque de ceteris libris moneri poſſit, vt ideo ſtatuendum ſit, aut pari modo de omnibus eſſe iudicium ferendum, aut nihil eſſe, quo huius libri fides ac veritas in dubitationem vocari poſſit. Ad ſummum credere licebit, loca eſſe nonnulla aliunde illata. Niſi forte ita colligas: ſane quidem ſingula eiusmodi animaduerſa non vim habere, ſed habere ea iunctim ſumta, et vno in libro frequentiora, quam alibi, et cumulata, aliis inprimis, quae ſuſpicionem faciant accedentibus. Auctoritatem vetuſtiorum circumſpexi; et ecce ex hac rhapſodia laudatur vſ. 54 ab Ariſtotele, Rhet. II, 3. *κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.* Lectam quoque rhapſodiam Aeſchylo arguunt, ex eo, quod vſ. 63. 64 ei ante oculos fuiſſe ſtatuant; quod mihi tamen valde dubium habetur; v. Obſſ. ad e. l. Probabilius mihi fit, locum de ſubducendo Hectoris corpore iam Antimacho lectum eſſe, nam *κλέψαι μὲν ἐάσομεν* vſ. 71. mutaſſe ille memoratur in *κλέψαι μὲν ἀμήχανον.* Verum tamen, vel ſic, quod iure inde colligas, hoc tantum eſt, antiquum ſatis hoc eſſe carmen; non vero, et hoc, ab eodem auctore profectum eſſe, qui reliquam Iliadem condidit; hoc tamen eſt illud, de quo quaeritur.

Qui itaque Homero abiudicare volebant rhapſodiam poſtremam, hoc eſt, pro ſpuria et ſubditiτia habere, non tam leuibus de cauſſis id ſe effecturos eſſe ſperare debebant; ſed aut antiquam auctoritatem idoneam afferre, aut ex carminis natura ac lege docere, eam reliquis partibus haud reſpondere, non conuenire ſummae, ſeu argumento, ſeu conſilio, et abhorrere toto orationis poe-

ticae et dictionis genere; vnde probabile fieri possit, fieri vix potuisse, vt ab eo, qui reliqua tam scite et ingeniose composuit, adiicerentur alia prorsus absona et abhorrentia. Vt vero de hoc recte ac vere iudicari possit, de totius carminis summa non ex vulgari notione est dispiciendum. Quisquis semel hoc admisit, summum argumentum contineri ira Achillis suscepta et placata, idque iam ab initio auctori carminis fuisse constitutum, nec minus tamen admittit, tanquam cum eodem argumento necessario coniuncta, ea, quae post Hectoris caedem euenerunt, Patrocli funus ludosque funebres: ille, si sibi constare vult, nullo modo repugnare potest, quo minus etiam redemtione corporis Hectoris partem carminis nouissimam bene constitui censeat. Nam accedebat haud parum gloriae Achillis et tanto maius erat eius κῦδος ac τιμὴ, corpore Hectoris ingenti pretio redemto; quo nomine ludos quoque Patrocli funebres defendere licet, quia eorum magnificentia ac splendor ad nomen Achillis *honorati* illustrandum aliquid conferre poterat. Iam autem haec quoque pars nouissima, tantum abest vt videri possit superuenire praeter omnem expectationem, vt potius dicendum sit, narrata de raptatione Hectorei corporis dudum iniuriae huius et contumeliae memorabili aliquo modo finiendae spem iniecisse, ne, contra morem ac legem boni poetae, nos cum detestatione atrocissimi facti et immanissimi ingenii in eo heroe, cuius admiratione nos detinere voluerat, dimitteret.

His dictis ad disputationem de totius carminis argumento, eiusque partibus, deducimur: quae nisi antea subtilius constituta fuerit, temere iudicia nostra feruntur siue in reprehendendo siue in laudando carmine Homerico.

EXCVRSVS II

de Iliade vniuerſa, et de eius partibus, rhapſodiarumque compage.

νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν. ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Vetuſtati ea debetur reuerentia, vt eius auctoritatem ac fidem religioſe ſeruemus, nec temere et praecipitanter labefactemus; altera tamen ex parte ipſa vetuſtatis cognitio duo nobis praecepta iniunxit, primo vt nihil niſi ex antiquitatis ſenſu et indole dictum factumue interpretemur; alterum, vt rerum ab ea creditarum et traditarum fidem fundumque diligenter exploremus. Fides enim antiquitati habita et per multa ſaecula ad nos delata ortum et incunabula habuit inter eos homines, qui rerum notitiis, litteris et prudentia, nondum ita erant inſtructi, vt de narrationum fide ac veritate accurate quaererent, aut memoriae acceptae primordia et tanquam ſtamina prima inueſtigarent; ſatis iis erat, id, quod traditum acceperant, etſi nec temporum, hominum, rerum rationibus ſubtiliter definitis, narrare, ceteris maiorum notitiis ac memoriis inſerere vel attexere, verbis ac ſententiis ornare. Si itaque rem recte aeſtimare inſtitueris, apparebit, poſſe haberi aliquid inter ea, quae antiquitatis auctoritate niti creduntur, quod tamen ab vnius hominis opinione, forte leuitate ac temeritate, profectum, ab iis, qui primi rerum notitias collegerunt et ſcripto tradiderunt, temere arreptum, mox inter antiquas memorias locum obtinuerit, nuncque vetuſtatis auctoritate ſe tueatur. Nihil itaque, quod non viri intelligentis et prudentis officio dignum ſit, agere videri debet is, qui, antiquarum memorias excutere, fundumque ac fontem exquirere, ad ſtudii doctioris rationes ſpectare putet. Redit autem omne hoc ſtudium ad primam rerum creditarum auctoritatem, vt indagetur, qui primus auctor

fuerit, qua fide, quo iudicio, is ea, quae nunc inter vulgo credita referuntur, tradiderit; neque, si subtiliore iudicio vtaris, vlla firmitas satis idonea inest argumento, quod vulgo affertur, „per totam antiquitatem aliquid creditum esse;“ videndum enim est primo loco, sitne recte creditum.

De Homericis carminibus ipsoque Homero obtinuerunt certae persuasiones, quas ipsa antiquitas multorumque saeculorum decursus conseruasse videtur, ita vt, etsi de Homero nihil constare, ipsam patriam, originem, vitam, ignorari, vulgo pronuntietur, recepta tamen sint nonnulla tanquam indubitata, fuisse aliquem Homerum, qui iis temporibus, de quibus nihil aliud constat, et quorum nulla alia extant monumenta, duo magna carmina, vnus condiderit; nec dubitationem iniecisse videtur quisquam, praeterquam hoc, quod fuere, qui assequi se negarent, quomodo tanti ambitus carmina aut litteris perscripta aut memoriter recitata perdurare ad seriora tempora potuerint.

Fecit mihi saepe admirationem, quod opiniones vulgo receptas retinemus interdum tanquam ab omnibus qui vnquam fuerunt, probatas, tametsi multi passim extitere, qui de iis dubitarunt. Satis constat, multos fuisse, qui, de Homero nihil sciri nec sciri posse, ingenue professi sint; de antiqua carminum conditione nihil exploratum esse, credita esse temere multa fide aut leui aut nulla; ea, quae nos tenemus, grammaticorum commentis deberi; in ipsis carminibus esse multa, quae offendant et de Criticorum decretis dubitationem moueant. Omnibus his posthabitis obtinuit tamen vulgaris aliqua persuasio, tanquam vnanimi veterum consensu roborata, de Jliade et Odyssea ab Homero aliquo remotissimis aetatibus condita.

Quod nec minus mireris, est, quod non animaduersum est, quam parum definita sit ipsa illa persuasio, quandoquidem multa inter se diuersa in ea continentur, multaque comprehensa sunt, quae affirmare nolis; quis enim

credát, carminis tam antiqui formam et habitum fuiſſe eundem tot ſaeculis ante Graeciam vllo cultu excultam, qualem in eo nunc agnoſcimus; ſermonem, ſcripturam, pronuntiationem, non fuiſſe admodum diuerſam? Altera ex parte is, qui de antiquitate carminis et poetae dubitat, aut ei, quem vulgo edunt, Homero aut partes carminis aut totum abiudicat, non eo ipſo pronuntiat ſpurium et ſubdititium illud eſſe, aut pro ſeriore fetu habendum; ſed tantum ea, quae vulgo credita ſunt, idoneo fundo deſtitui pronuntiat.

Dubitationes vtique exortae ſunt ſaepe et a pluribus, verum eae fere ſe intra *mirationem* continuerunt. Mirati ſunt, quomodo carmina duo epica, omnium iudicio praeſtantiſſima, quibus ſimile quid nulla alia, vt aiunt, aetas protulit, ab vno eodemque ingenio proficiſci potuerint. Pauci eo progredi auſi ſunt, vt rem parum veriſimilem ita narrari pronuntiarent; quandoquidem ante omnes litteras natas opus, quod abſolutiſſimum eſſe cenſent, prodiiſſe fertur. Vt enim hoc pronunties, neceſſe eſt, vt, animo et cogitatione a noſtris litteris temporibusque auocata, in ea tempora te inſinues, quibus poeta vixiſſe et carmina condita eſſe feruntur; vt hominum rerumque conditionem et ſtatum, litterarum et ingeniorum culturam, quae tum fuerit, perſpectam habeas, intentoque ſtudio compares; haec ſi feceris, innumeras vtique exoriri ſenties difficultates et dubitationes; hoc autem fieri non potuit, niſi ex quo antiquitatis, inprimis Graeciae, notitia ad ſeueriores rationes iudicii ſubacti reuocata, criticeque hiſtoriarum ſubtilior, locum ſuum in litterarum ſtudiis occupauit. Nunc enim et hebraicorum antiquiſſimorum, et graecorum, librorum auctoritatem prudentius, quam a maioribus noſtris factum, conſtituere licuit.

Ex quo autem tempore noſtra aetas quaeſtionem de Homero Homericisque carminibus agitare coepit, partim disputatio a leuioribus proceſſit, partim ea haeſit in iis, de quibus in vtramque partem pari iure diſceptari poſſit,

aut, ab obſcuris et inexplicabilibus exorſa, explorata inde ac certa proferri poſſe putauit. Malim equidem a certis et exploratis pergere ad incerta; poſthabita omni quaeſtione otioſa, ponere momenta rerum potiora, eaque, quantum quidem fieri poteſt, ita conſtituere, vt iis reliqua probabiliter ſuperſtrui queant. Porro, ſubtilius quam adhuc factum eſſe vidi, diſcernendum eſſe puto inter momenta, argumenta et ſubſidia, quibus ad quaeſtionem ſoluendam vtendum eſt; ſunt enim ea diuerſi generis; omnis quippe de Homericis et de Homero quaeſtio partim hiſtorici generis eſt, et ex principiis criticae hiſtoricae diiudicanda; partim grammatici, vt criteria colligantur carminum tum interna, tum externa, e quibus iudicium probabile fieri poſſit; pauciſſima fide hiſtorica, h. e. ſcriptorum fide certa et auctoritate nituntur, plurima ſagaci iudicio de rerum narratarum indole, temporum rationibus, et ex ipſo carmine ſunt elicienda.

Quod autem tam ſero in hanc quaeſtionem deuentum eſt, non eſt mirandum; partim enim ſuperiore aetate virorum doctorum perſuaſio et auctoritas verecundiam, nonnullorum quoque ſupercilium metum, iniiciebat iis, qui in antiquarum litterarum ſtudio a ſollennibus formulis et iudiciis diuerſa apud ſe ſtatuebant; partim ſtudium Homericum iis ipſis temporibus, quibus philologiae et criticae grammaticae ſtudia quam maxime vigebant, nunquam auctoritatem habuit eam, quam expectares eſſe debuiſſe; itaque haec quoque quaeſtio de Homericis carminibus non magnopere doctorum virorum acumine vel induſtria digna eſſe viſa eſt. Opus eſt plerumque multarum fortuitarum rerum concurſione, vt hominum ingenia conuertantur ad aliquid, quod ante pedes erat poſitum; ſi ſemel conuerſa fuerint, tanquam ſigno edito certatim in illud, quod tam diu neglectum erat, inuolant ingeniorum ſtudia.

Fuiſſe tamen per omnes aetates viros acutos, qui de carminibus Homericis non cum vulgo ſtatuerent, facile credas. Commemorabo multa huius generis in Sectio-

nibus ſequentibus. Sunt loca iam ex Kuſtero nota: Ioſephi in Apionem lib. I, 2. qui διαμνημονευομένην ἐκ τῶν ᾀσμάτων ὕστερον συντεθῆναι, memorat, et Aeliani, qui tanquam rem vulgo notam apponit: ὅτι τὰ Ὁμήρου ἔπη πρότερον διῃρημένα ᾖδον οἱ παλαιοί. vnde ſequitur, non niſi ſerius ea fuiſſe collecta ac diſpoſita. Δολώνειαν (librum X.) inſertam eſſe in Iliadem ap. Schol. Vict. Lipſ. Euſtath. legitur. v. Obſſ. Episodium de Glauco alios alio loco conſecraſſe, notarunt veteres: v. Obſſ. ad VI, 119. Euſtathii verba obuia ſunt ſtatim ad prima Iliadis verba A, 1. etſi rerum momentis admodum conſuſis; et p. 6 extr. τοῦ δὲ ἀπαγγέλλειν τὴν Ὁμήρου ποίησιν σκεδασθεῖσαν, ἀρχὴν ἐποιήσατο Κύναιθος ὁ Χῖος etc. Et ſic alia ap. eundem, vt p. 957, 10. In vulgus nota ſunt, quae de diuerſis auctoribus Iliadis et Odyſſeae disputata ſunt. Notum quoque Bentleii iudicium compagem rhapſodiarum multo ſeriorem eſſe Homeri aetate pronuntiantis. Nec facile puto aliquem a perlecta Iliade diſceſſiſſe, quin de carminis ſumma et fortuna multa animo volueret. Non itaque mirum, ſi mihi quoque idem euenerit; idemque mihi commune eſſe cum aliis, ex familiarium ſermonibus intelligebam; nihilque, quod admodum ingenioſum eſſet, in ea ſeu ariolatione ſeu dubitatione ineſſe ſuſpicabar; de quaeſtionis tamen ſumma aliquid ponere aut ſtatuere, in illud tempus differebam, dum comparatis copiis, quae ex Villoiſoni promiſſis tum expectabantur, omninoque exhauſta omni in Homerum opera, ſuſpiciones varias animo inſidentes ad certa rerum argumenta deducere poſſem. Videbam enim editori Homeri haud dubie eam quoque quaeſtionem attingendam eſſe; nec tamen aliter id exſequi animo conſtitueram, quam, vt ea, quae prudenti et attenta conſideratione adhibita ſe mihi probaſſent, libero animi iudicio proderem, in exquirenda autem veritate tenerem morem meum, vt in re ab antiquitate tradita ab initio nihil pro certo ſtatuens, rerum argumentis expenſis *expectarem, quid ſtatuendum ſit;* et in neutram partem propenſus, nullo placito, au-

ctoritate nulla, inclinato animo, primo loco de primo auctore seu rei narratae seu iudicii et opinionis, disquirerem, seiungeremque ea, quae serius ab aliis opinata accessere; ita porro semouerem incerta a certis, magisque probabilia a minus probabilibus discernerem, nec admitterem, nisi ea, quae probabili ratione nituntur, nec tamen ne his quidem plus auctoritatis tribuerem, quam res ipsa suppeditat: tandem vt, quae non liquent satis, profiterer mihi non liquere, quae dubitationem habent, videri mihi esse dubia, ambigua et incerta. De Homero itaque agendum esse statuebam sic, vt non ab Homero, sed ab iis, quae manibus tenemus, carminibus initium explorandi receptas opiniones facerem; atque ab his ad auctorem exquirendum progrederer.

Rem itaque omnem per aliquot Excursus ita distribuere constitui, vt *primo loco ea*, quae narrata seu, vt nos loquimur, *historica fide tradita sunt*, conquiram quantumque *auctoritatis* iis insit, edisseram; tum vt *de Iliadis argumento et partibus, earumque compage* paullo diligentius agam, interpositis iis, quae *de rhapsodis et rhapsodiarum recitationibus* memorata sunt; ita tandem ea, quae *de earum auctore, Homero*, narrantur, excutiam.

Antequam haec persequar, vel verbo monebo: primo loco, ne quis vereatur aut suspicetur, honori et laudi carminis, aut poetae antiquitati ac dignitati, aliquid detractum iri, contra vero id agi, vt opinato aut falso credita ab exploratis ac veris discernantur, istisque improbatis locum suum sibi vindicent haec altera; tum vero, persuasum sibi quisque habeat, me non refellere aut eleuare velle cuiusquam alterius iudicium, sed me proponere tantum ea, quae, trutina diu suspensa, maturiori iudicio probanda mihi visa sunt; per me nunc licere vnicuique et ipsi iudicio frui suo, nec me, cum ipse expertus sim, quam difficile sit, senem me dediscere ea, quae puer didiceram, (nam etiam mihi disciplina puerilis exuenda fuit) quenquam in sententiam meam pertra-

here velle, multo minus cum quopiam in disceptationem descendere; obtestari tamen me viros doctos per communes litteras, vt, si haec digna esse iudicent, quae impugnent ac refellant, id faciant ita, vt ne ingenua et honesta litterarum studia per contumeliose dicta et scurriles sarcasmos, dum sibi faceti esse videntur, dehonestent, nec, dum aliorum nomini detrahere volunt, ipsi suae laudi et litterarum nostrarum dignitati detrahant; illiberale esset, si quis mihi inuidiam facere vellet; antum enim abest, vt quicquam nouare et paradoxa sectari velim; vt potius antiqua, eaque veriora, quaestione rite constituta et ad capita sua reuocata, firmare studeam.

ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.

SECTIO I

Ea, quae de Iliade historica fide tradita videri possunt.

ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν οὐδέ τι ἴδμεν.

Dixi, omnem de Homero quaestionem ad *criticam historicam* esse reuocandam, et si de Homero eiusque carminibus quaeratur, primo loco quaerendum esse, quidnam *fide historica* stabilitum sit; cum autem ea testium fide et auctoritate nitatur, in medium ante omnia hos esse producendos; primo quidem loco aequales aetate, sin ii defuerint, saltem aetate proximos. Neutrum tamen genus testium superest; nam quae in Hymnum in Apollinem inserta sunt, 168 sq. nemo ab ipso Homero profecta esse dixerit; ex Chiorum studio Homeri et antiqua fama serius ducta ea esse, aliunde doceri potest. Commemorantur Homeridae apud Chios fama obscura et incerta: de qua v. inf. Sect. III. Sequitur, quod Lycurgus notitiam aliquam Homericorum carminum Spartam adduxisse fertur; verum et hoc fama incerta et obscura traditum est, nec constat quo auctore antiquiore; nam Heraclides Ponticus ἐν ταῖς Πολιτείαις primus narrationis

auctor editur; v. inf. Sect. IV. Inde per trecentos annos nulla extat memoratio; ſequitur ea, quae de Piſiſtratidarum et Solonis ſtudiis in rhapſodiis recitandis extat. v. inf. Sect. III. omnia ex fama parum conſtituta. Putabimusne haec habere vim auctoritatis ac fidei hiſtoricae certae et exploratae? Nihil amplius ex his conſtat, quam inter Iones, et maxime Chios, extitiſſe carmina, ſingulatim recitari ſolita, quorum notitia Spartam perlata eſſe potuit; trecentis annis ſerius Athenas, maiore honore ac ſtudio eas excepiſſe; nihil amplius.

Interea ex antiquis his temporibus ſeruata eſt memoria multorum *ἀοιδῶν*, qui carmina ſua docuerunt ſeu decantarunt; in ipſis Homericis ii inducuntur res Troianas canentes; ita vt appareat, iam tum multos fuiſſe, qui carmina epici argumenti confeciſſent ipſique cithara vel lyra accinente, inter epulas aut in hominum coetu, recitarent; carmina ea complexa eſſe ſingulas hiſtorias, ſingula heroum facta memorabilia, deorum quoque; eaque fuiſſe argumenti cognati, vt de Vlyſſis conſiliis et fatis; quae facile in corpus aut compagem redigi poſſent.

Iam autem ante et poſt Piſiſtratidarum et Solonis tempora memorantur plures, qui, praeter ea quae Jliadem et Odyſſeam conſtituunt, alia quoque carminibus condiderant, ita vt cyclus aliquis carminum et fabularum prodiret cum Troicus, tum vniuerſe mythicus; fuit Arctinus, fuit Leſches, circa Olymp. XXXIII, Staſinus, carminis Cyprii auctor, tum Piſander Camirenſis eadem aetate, Heracleae auctor; interea lyricorum et tragicorum ingenia inclaruerant. Verum de his diſertius erit dicendum inf. Sect. IV. de rhapſodiarum compage.

Prima Homeri et antiquiſſima memoria extat apud Pindarum, qui Pyth. IV, 493 verſum Homericum ex Jl. Ο, 207. reſpicit, *τῶν δὲ Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος ῥῆμα πόρσυν'. ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν.* porro Vlyſſem inclaruiſſe ait, laboribus eius Homeri carmine in maius auctis Nem. VII, 29 *ἐγὼ δὲ πλέον ἔλπομαι λόγον Ὀδυσσέος, ἢ πάθεν, διὰ τὸν ἁδυ-*

ἐπὶ γενέσθ' Ὅμηρον etc. Aiacis virtutem celebratam esse ab Homero Isthm. IV, 63 ἀλλ' Ὅμηρος τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ πᾶσαν ὀρθώσαις ἀρετὰν κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν. Idem Ὁμηρίδας memorat, eorumque ἔπη ῥαπτά. de quibus inf. Sect. III. Ea prima vestigia vtriusque carminis, Iliados et Odysseae.

Inde Herodotus, qui lib. II, 53 Homerum et Hesiodum CCCC. fere annis ante se vixisse profitetur, nihilque adeo praeter famam antiquam de ea tenere potuit, ab iisdem mythos de diis accuratius esse constitutos et distributos narrat; lib. II, 115 videri Homerum de Paridis et Helenae in Aegyptum aduentu audiisse et ex pluribus narrationibus eam elegisse censet, quae carmini maxime conueniret. Idem eod. loco diserte memorat Ἰλιάδα et Ὀδύσσειαν; et ex illa quidem Διομήδευς ἀριστείαν, recitatis quoque versibus, qui nunc Il. Z, 289 habentur, porro versus ἐν Ὀδυσσείῃ, qui Δ, 228. 352 sqq. leguntur; cumque in Cyprio carmine narrarentur diuersa, colligit, hoc esse diuersi auctoris. Similiter de Epigonis dubitat lib. IV, 32. Porro lib. II, 23 eum, aut alium poetam antiquum Oceani nomen inuenisse videri. IV, 29 laudat ἔπος ἐν Ὀδυσσείῃ de agnis in Libya nascentibus cornutis. Od. Δ, 85. Et V, 67 Clisthenem Sicyone narrat rhapsodorum recitationes sustulisse. Tandem lib. VII, 161 Atheniensium legatus ad Gelonem nos, Athenienses, τῶν καὶ Ὅμηρος, ὁ ἐποποιὸς ἄνδρα ἄριστον ἔφησε ἐς Ἴλιον ἀπικέσθαι, τάξαι τε καὶ διακοσμῆσαι στρατόν. respiciens ad vs. 554. Il. B. de Menestheo.

Thucydides Homeri aliquoties meminit: primo I, 3. vbi nomen Hellenum antiquitus ad solam Achillis in Phthiotide ditionem pertinuisse docet: τεκμηριοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος, πολλῷ γὰρ ὕστερος ἔτι καὶ τῶν Τρωϊκῶν γενόμενος. iterum I, 9. de Agamemnone Arcades in ditione habente, ὡς Ὅμηρος τοῦτο δεδήλωκεν, εἴ τῳ ἱκανὸς τεκμηριῶσαι. versus est B, 612 et B, 108. porro I, 10 vbi antiquiores Graeciae vrbes cum praesenti statu comparat, τῇ Ὁμήρου αὖ ποιήσει εἴ τι χρὴ κἀνταῦθα πιστεύειν, ἣν

εἰκὸς ἐπὶ τὸ μεῖζον μὲν ποιητὴν ὄντα κοσμῆσαι. Idem tamen lib. III, 104. ad eundem refert Hymnum in Apollinem, vt hinc quoque appareat, quam parum critico iudicio tum vſi ſint viri docti in antiquorum carminum auctoritate conſtituenda.

Hae igitur ſunt antiquiſſimae, quadringentis tamen annis ſeriores, auctoritates, quibus extitiſſe duo carmina Homero alicui tributa teſtatum ſit, neque tamen quicquam inde amplius conſtat, nec adiectum, qua fama, qua fide hoc acceptum aut creditum ſit. Nec plura ex Platone didiceris, etſi multis in locis Homerum memorat, et verſus Homericos recitat, rhapſodosque vna cum exemplaribus eorum ſcriptis. Verum de his dicetur Sect. III. Nam lectionem Homeri fuiſſe iam tum in liberali diſciplina habitam ſatis conſtat; ipſum quoque drama tragicum ex eo prodiiſſe Aeſchylumque cum Sophocle et Euripide ex eo pependiſſe; philoſophos autem phyſicos, Xenophanem, Parmenidem, Empedoclem, mythicam orationem ex eo adoptaſſe; oratione quoque pedeſtri mythos ex Homericis aliisque expoſitos eſſe a Pherecyde inde a multis. De his quidem nulla eſt controuerſia. Narrata autem de Homero et varia commenta quae ſerior aetas tulit, exquirentur Excurſu III. de Homero, Iliadis auctore.

Cum itaque tam pauca de Homero *fide* conſtent *hiſtorica:* ſequitur liberiorem campum patere *coniecturae*, dummodo illa ſit *probabilis;* hoc eſt, ſi petita illa fuerit partim *ex ipſo carmine*, vt criteria inde eruas, quae ſeu antiquiorem ſeu ſeriorem eius aetatem, conditionem, habitum, arguant, partim *ex rebus externis*, quae vim habeant ad eadem haec declaranda. Vtendum eſt in his iudicio firmo ac ſtabili, vt non adſciſcas aut inferas ea, quae iam antea ariolatus ſis aut ſomniaueris, ſed vt impetum ſuſtineas expectesque, quid ex pluribus probabiliter poſſit colligi, quid inter plura ſit probabilius; haec autem probabilitas conſtituenda eſt non ex ſenſibus noſtris, vita, iudiciis, inſtitutis, litteris noſtris,

verum referenda sunt omnia ad tempora antiqua, in quibus ista peracta sunt, et cum eorum sensibus, conditione, more, nexuque eorum cum antecedentibus et sequentibus aetatibus comparanda. Ita subnascitur analogia aliqua rerum, et sensus eius, seu iudicium animi, informatum ex multarum rerum prudenti comparatione et, modo coniunctione modo disiunctione, vt facile assequamur ea quae conueniant et respondeant ceteris, de quibus nobis iam liquet, vtque attemperemus animaduersa aliis iam animaduersis, tanquam partes totius seu species generis. Comprehensa sane haec sunt sub generali interpretationis praecepto, qua videndum est, ne vlla sententia verbis subiiciatur, nisi ex eorum, qui scribunt vel loquuntur, sensibus et iudiciis. An recte haec se habeant, quae dicta et scripta sunt, alius generis et indolis est quaestio. Secundum haec, omnis critices seu historicae seu grammaticae, principia ac praecepta exponam Sect. II. quae *ex ipsa Jliade de antiquiore Jliadis forma et habitu* colligi possint; Sect. III. quae *de fatis Homericarum rhapsodiarum*, tanquam partium, narrata sint, tandemque Sect. IV. *quid probabiliter inde sequatur de rhapsodiis in compagem redactis.*

SECTIO II

de Jliados argumento et de partibus carminis.

ἦτοι γὰρ καὶ ἐγὼ, τάδε κεν Διῒ πάντα μελήσει.
P, 515.

Duplici modo argumentum Jliados constitui potest: altero *ex ipso carmine*, altero *ex expositione* primorum versuum: in quibus promittitur *ira Achillis, et perniciosa eius effecta per clades Achiuorum, ex Iouis consilio; cum caussa irae motae ex contentione cum Agamemnone;* adiecta inde expositio, quomodo ea inde nata sit, quod Apollo luem immiserat propter iniuriam sa-

cerdoti supplicanti illatam, pro qua cum satisfaciendum esset reddita parenti filia capta, Agamemnon repugnauit, nec captam reddidit, nisi accepta alia captiua, Brisae filia, Achilli erepta, cui ea pro praedae parte honoraria data erat. Proprie itaque ad expositionem carminis non spectant nisi illa priora vss. 1—7. Sane quidem naturali rerum ordine et nexu expectandum erat, vt cum ira eiusque malis narraretur quoque, quomodo ira Achillis placata fuerit; quod cum effectum esset, caeso Hectore: carminis promissi vtique argumentum erat absolutum; alienaeque sunt rhapsodiae duae vltimae. Neque haec latuere viros doctos alios, neque alia, quae mox exponam; attigit quoque Wolf. Prolegom. p. CXVIII.

Altero modo si *ex ipso carmine* argumentum constituitur: inde a lue immissa, quaesitoque remedio per satisfactionem pro contumelia, sacerdoti facta, laesaque *ἱκετείας* religione, cum inde ira et contentio inter Achillem et Agamemnonem orta esset, constituitur argumentum *per secessum Achillis ab armis*, procedit *per pugnas et clades Achiuorum*, donec *Achilles iterum arma cum Achiuis iungit:* quod quomodo effectum sit, est illud, quod ipsam medullam, vt ita dicam, corporis animati constituit; nos nodum carminis appellamus; inventum per se simplex; nimirum, Patrocli amicissimi Achilli caedes; mira tamen sagacitate temperatum, cum ex Iouis consilio ductum sit, vt per clades Achiuorum eo res adducatur, vt Patroclum in pugnam exire iubeat Achilles; Iupiter autem Thetidis precibus eo adductus sit, vt rerum fortunam eo modo moderaretur. Caeso Patroclo Achilles in aciem prodit ad amici caedem vlciscendam, magnaque strage Troianorum edita Hectorem iugulat; parat inde funus Patroclo, tum ludos funebres, seruato ad contumeliam Hectoris corpore; donec Priamus de eo redimendo consiliis initis filii corpus recuperat et Troiam reportatum sollenni sepulturae honore humat. Prodit ita narratio satis bene constituta, disposita et ex ipso rerum gestarum ordine ad naturalem suum

exitum perducta; vt iam nihil superfit, de quo amplius quaerendum esse videri possit. Non autem, si haec sequaris, pronuntiari potest, vnice iram Achillis constituere carminis argumentum; non enim subsistit illud in eius effectibus, aut in eius placatione. Nisi dicere malis, ad iram placandam etiam Patrocli funus et ludos funebres et redemtionem Hectoris pertinere.

Sane quidem, quod *ira Achillis* carminis argumentum constituere dicitur, ex interpretatione ad verbum facta profectum esse videri debet; nam, si recte interpretationem institueris, apparet, si prooemii verba ad sermonis rationes reuocaueris, poetice enuntiata esse: *μῆνιν ἄειδε, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγεα θῆκε* pro vulgari: *ἄειδε τὰ μυρία ἄλγη, κακά, ἃ μῆνις Ἀχιλλέως Ἀχαιοῖς ἔθηκε.* non ira Achillis, sed mala eam insequuta, pugnae et clades Achiuorum, carminis summam constituunt. Hactenus, inter plura temere cumulata, locum habet vnum illud, quod in Eustathio p. 5 legitur: *σκοπὸς δὲ αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν προοιμίῳ ἐκτίθεται, εἰπεῖν ὅσα κακὰ ἐν τῷ καιρῷ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως μήνιδος καὶ οἱ Τρῶες, καὶ οἱ Ἕλληνες ἔπαθον.* Hoc sane est, quod ceteris omnibus, quae a grammaticis de summa Iliadis et argumento dicta reperi, praeferam. Sane nomen tam latae notionis Ἰλιὰς ποίησις, *carmen Jliacum*, mouet suspicionem, latuisse primum carminis auctorem id ipsum consilium, quod τοῦ ἔπους indolem propriam constituit, vt vnam tantum actionem complectatur; accommodatius nomen erat haud dubie Ἀχίλλεια, posset ita carminis summa constitui, Ἀχιλλέως ἀτιμία καὶ τιμή — omnia enim eo tendunt, vt Achilli satis pro iniuria fiat, non in Briseide, quasi ab eo amata, sed in honore laeso, quaerenda; quemadmodum nec belli Troiani caussa in Helena rapta, sed in iniuria omni Graeciae per eius raptum illata, constituenda est. Verum simili vitio laborant nomina multarum tragoediarum, quae argumenti dramati proprii notionem idoneam haud suppeditant.

Iam si quaeritur, vtram argumenti constituendi rationem praeferre malis, non dubito alteram ex ipso carmine petitam videri debere probabiliorem; illam priorem carmini praefixam a parte carminis, primaria quidem ductam, nisi ab arte et subtilitate esse profectam dixeris, quam tamen in poetam antiquiorem cadere vix credam, non satis respondere carminis narrationisque summae.

Narratio ipsa ad momenta et partes potiores reuocari potest, quibus tanquam per interualla stationes constitui possunt, vnde, tanquam reparatis viribus, cursus denuo procedat; fixae eae, ipsis rerum narratarum momentis: non ex arbitrio aut ex fortuito. Haec sane diuisio erit naturalis et rebus ipsis consentanea: cui subiectae sunt partitiones aliae minores. *Prima* carminis pars haberi potest: contentio mota, Iupiter Thetidis precibus expugnatus, tacitumque eius consilium, adducendi res ad exitum quem vellet per clades Achiuorum; estque haec tanquam πρότασις τοῦ δράματος. nam ad ipsum actum res inde adducitur; dum per somnium a Ioue immissum Agamemnon circumuentus copias educit, contemto Achille; fit primum praelium, fortuna in neutram partem conspicua; cf. Excurs. II ad lib. IV. Haec peracta lib. II—VII (A—H) possunt per se carmen integrum constituere.

Discerni in his facile possunt partes aliae partim ex re, partim per episodia inductae. Memorabiliores sunt: nauium et copiarum recensus; lib. II. Paridis et Menelai pugna lib. III. cum Paride victo domum reduce male excepto ab Helena. In ipso praelio eminent Diomedea lib. V. (E) quae carmen singulare constituere posse videntur: variatis rerum euentis modo aliquo singulari, inductis in ipsum praelium diis Marte, Minerua, Venere. Totus fere liber VI (Z) per episodia exigitur; Heleni consilio Hector ingreditur vrbem et Mineruae supplicationem per matronas Troianas indicit; Hectoris digressus ab Andromache; et in medio carmine inde a vs. 119 ad 236. congressus Glauci cum Diomede, pars carminis se-

iuncta a ceteris. Noua pugna ex prouocatione Hectoris cum Aiace, iterum carmen singulare; nexu arte quaesito omnia haec inter se coagmentata esse apparet.

Noua rerum facies existit medio libro VII (H) vs. 306 vel 312. deliberatione in castris et in vrbe habita de bello soluendo; proposita a Nestore castrorum munitione per vallum eductum; induciis pactis et caesorum sepultura; succedit nunc II. *altera pugna*, varia primum fortuna; tandem Achiui in castra se recipere coguntur; Hector noctem sub dio exigit ex aduerso castris Achiuorum. cf. Excurs. I ad XI. (Λ) Haec narratio, prorsus dissimilis superiori, nullis onerata est episodiis alienis; et decursum habet liberum, vereque epice narratum; vt sit inter praestantiores sui generis habenda.

Diuersi generis carmen subiicitur: legatio ad Achillem lib. IX (J) et hinc alterum lib. X (K) de nocturno Diomedis et Vlyssis egressu ad speculanda Troianorum castra et de Dolonis caede. vtrumque potest pro insertis haberi. III. *Pugna fit tertia* cum *oppugnatione castrorum*, τειχομαχία; explet narratio libros XI—XVIII, 1—238 (Λ—Σ). cf. Excurs. I ad XI (Λ) et Excurs. I ad XII. (M) Comprehendit hoc carmen partes varias: primo loco Ἀγαμέμνονος ἀριστείαν, XI, 1—283. Hectore instante Achiuis varia fortuna pugnatur, tandem Achiui fugantur 284—595 Interponitur episodium de Patroclo ab Achille ad Nestorem misso, vs. 596 ad f. libri. Sequitur nunc lib. XII. τειχομαχία quae per se carmen constituere potuit. Inde libris XIII. XIV. XV (N. Ξ. O.) expugnato vallo pugna fit intra castra, variis euentis ornata, Neptuni interuentu, Idomenei ἀριστεία, vsque ad nauem vnam crematam. Nunc Πατρόκλεια incipit a libro XVI (Π) cui iam supra, vt modo memoraui, prolusa erant nonnulla arte mirabili, lib. XI (Λ). 597 sq. Patroclo ab Achille misso, vt de vulnerato, quem prospexerat, quaereret, et apud Nestorem deuertente, inde apud Eurypylum, ibid. 808 et O, 390—404.

Πατρόκλεια inde a lib. XVI (Π) continuatur vsque in Σ, XVIII, 238. In hac pressior vbique, nec ornamentis et episodiis variata est narratio; at interposita esse plura, nectendae narrationis caussa, vt superioribus libris, in deorum inprimis ministerio, consentiat narratio, facile animaduertas. Si Πατροκλείας partem vltio quoque Patrocli caedis caedes Hectoris constituit: procedere illa debuit per reliqua carminis, vsque ad finem libri XXIII. (Ψ) interpositis tamen non paucis quae ex Achilleide aliqua profecta esse videri possunt, et ad carmen de Achille spectarunt; vt redintegrata inter Agamemnonem et Achillem gratia lib. XIX (Τ) et omnis pugna cum Troianis et Hectore; quo referam etiam partes, quae diuersum plane characterem habent: noui clipei fabricam lib. XVIII. (Σ) Pugnam deorum inchoatam lib. XX (Υ) nec peractam nisi lib. XXI (Φ). Nisi credere malis, post Πατρόκλειαν nouum carmen successisse, simile illis, quae supra vidimus, in quibus insignior modo Agamemnonis, modo Idomenei, modo Aiacis, virtus eminebat, vt nunc simili more Achillis in pugna cum Hectore, quae ipsam Achilleidem constituere potuit, elucesceret.

Certe noua *pugna*, eaque *quarta* et vltima procedit inde a libro XX (Υ) de qua cf. Excursum ad e. lib. in qua multa noua ac peregrina, nemo non qui ad carmen legendum accessit, obseruare debuit; maxime concursu, moxque conflictu deorum facto, inductis etiam diis, qui superioribus carminibus rerum Troianarum et Achiuarum curam nullam habuerant; singulare carmen pugna inter Aeneam et Achillem eminet in hac parte; pugna Achillis παραποτάμιος, ad fluuium Scamandrum, noui omnino generis est carmen, vt nec minus pugna deorum, quae manifesta habet vestigia alieni ortus et diuersi ingenii: magna sunt phantasmata, sed iudicium poetae parum seuerum; nec cum carmine reliquo Jliaco fabula est conglutinata. Ad Patrocliam iterum reditum

eſt in libro de ludis funebribus XXIII. (Ψ) De lib. XXIV. nihil poſt ſuperius dicta Excurſ. I. addere opus eſt.

Omnino facit mirationem, quod tam diuerſarum gentium et familiarum mythi confluxerunt in vnum carmen; Pelopidarum, in Peloponneſo, cum Argiuis; Achillis e Peleo et Thetide nati, omninoque Aeacidarum, in Theſſalia; vna cum Patroclo et Myrmidonibus; Diomedis et Aetolorum; Idomenei et Cretenſium: et ſic reliqua; porro quod heroum facta et laudes in diuerſas rhapſodias digeſtae ſunt: *ἀριστεῖαι* Menelai; Diomedis. Aiacis. Agamemnonis. Hectoris. Patrocli. Achillis. Inuentum vtique per ſe vtiliſſimum ad vim poeticam in ſingulis non in communibus memorandis exſerendam; quandoquidem poetae omnia ad vnum et ſatis definitum aliquod ſunt reuocanda, vt habeat phantaſia, in quo defixa immoretur; in generalibus enim et communibus illa distracta langueſcit.

Quisquis, nihil antea ſibi perſuaſum habens, in Homericae Iliados lectione ad rerum narratarum partes, earumque nexum attenderit, in ea, quae commemoraui, aut his ſimilia inciderit, neceſſe eſt, etſi hoc illudue aliter quilibet conſtitueret. Eidem animaduerſioni conuenit, quod veteres diuerſas omnino a noſtris rhapſodias laudant; traditum porro acceperant, rhapſodias ab initio ſparſim, *σποράδην* ac ſigillatim habitas, nec niſi ſerius in corpus coactas eſſe. De altero hoc poſtea memorabitur; nunc de rhapſodiis antiquorum videbimus, de quibus locus claſſicus eſt Aeliani V. H. XIII, 14. alia loca apud Strabonem, Dionyſium Halic. Athenaeum; et iam olim apud Herodotum et Platonem; alia in Scholiis antiquioribus occurrunt partim haud dubie ſeriora. Enotabo ea, quae mihi comperta ſunt; appoſitis libris noſtris, ad quos referri poſſunt. *)

*) Attigi haec iam in *Epimetro* ad Commentat. *de antiqua Homeri lectione* Vol. XIII Commentat. Soc. R. Sc. G. Ibidem quoque de rhapſodiis Odyſſeae.

A. Λοιμὸς καὶ Μῆνις. Λιταί. h. e. Chryſis ſupplicatio.

B. Ὄνειρος. Κατάλογος. Βοιωτία. Νεῶν κατάλογος ap. Aelian. l. l. et ſaepe ap. Strabonem. Διάπειρα ap. Strabon. lib. II p. 326. *) alludit eo ἀπόπειρα ap. Dionyſ. Hal. Art. rhet. 12 cum paullo ante dixiſſet: τὰ ἐν δευτέρῳ τῆς Ἰλιάδος.

Γ. Ὅρκοι. Τειχοσκοπία. Μονομαχία Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου. Ap. Strabon. l. l. Πρεσβεία. nam adſcribuntur vſſ. 221. 2. 3. ex libro III. ſpectata Vlyſſis eloquentia — καὶ ἐν τῇ Πρεσβείᾳ ἐν ᾗ φησιν. "ἀλλ' ὅτε δή" — alioqui ad librum J referre mallem.

Δ. Ὁρκίων σύγχυσις, ap. Aelian. l. c. Ὁρκίων ἀφάνισις. Ἐπιπώλησις Ἀγαμέμνονος. ap. Strabon. IX p. 604 B. liber IV.

E. Διομήδους ἀριστεία ap. Herodot. II, 116. adſcriptis tamen verſſ. ex Z, 249. 250. 1. 2. quos ſiue ipſe, ſiue alius adſcripſerit, apparet tamen ex ipſa re aut Diomedeam etiam librum VI complexam eſſe, aut in Herodoti exemplari hunc librum adhaeſiſſe ei, qui quintus nobis eſt. liber V.

Z. Ἕκτορος et Ἀνδρομάχης ὁμιλία. inde a vſ. 237. liber VI.

H. Ἕκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Τάφος τῶν νεκρῶν inde a vſ. 323 Τειχοποιία. liber VII.

Θ. Κόλος μάχη. nocte ingruente diremta. Θεῶν ἀγορὰ vſſ. primis lib. VIII.

I. Ἀπόπειρα. Πρεσβεία. Λιταί, ap. Platon. in Cratylo adſcriptis vſſ. 640. 1. p. 428 C. ap. Strabon. I. p. 33 A. et ap. Athen. I, p. 18 B. liber IX.

K. Δολώνεια, et ap. Aelian. l. l. Δολωνία. Δολωνοφονία. Νυκτεγερσία. Ῥῆσος. liber X.

Λ. Ἀγαμέμνονος ἀριστεία. etiam ap. Aelian. l. l. liber XI.

M. Τειχομαχία. liber XII.

*) Ait Vlyſſem probaſſe eloquentiam ἐν τῇ Διαπείρᾳ, ἐν ταῖς Λιταῖς, ἐν τῇ Πρεσβείᾳ. v. ad e. l. Caſaub. et viros doctos ad Aelian. l. l.

N. ἡ ἐπὶ ταῖς ναυσὶ μάχη: (liber XIII) etiam ap. Aelian. l. c. cum qua coniunctae fuere Ξ. O. quae (libri XIII. XIV. XV) antiquitus, vnam rhapsodiam constituebant; etsi inscriptae sigillatim.

Ξ. Διὸς ἀπάτη, liber XIV, et

O. Παλίωξις, liber XV.

Π. liber XVI. Πατρόκλεια. etiam ap. Aelian. l. c. vna cum libro XVII. et libro XXIII. (Ψ)

P. XVII. Μενελάου ἀριστεία.

Σ. Ὁπλοποιΐα.

T. Μήνιδος ἀπόῤῥησις.

Υ. XX. ἡ θεῶν μάχη. Θεομαχία, vna cum sequente.

Φ. XXI. παραποτάμιος μάχη. αἱ παραποτάμιαι, scil. μάχαι. ἡ θεῶν μάχη.

X. Ἕκτορος ἀναίρεσις.

Ψ. Ἀγὼν ἐπιτάφιος. ap. Aelian. l. l. etiam ap. Athenaeum. ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆθλα.

Ω. Ἕκτορος λύτρα. Λύτρα simpliciter ap. Aelian. l. c.

Diuisio rhapsodiarum, quam nunc habemus, Aristarcho tribui solita (Vita Hom. Plutarcho trib.) Alexandrinorum acumen omnino sapit; neque eius fundamentum fuit aliud, quam vt libri inter se essent mole et versuum numero fere pares, et vt alphabeti litteris responderent; fieri itaque non potuit, quin duo, quae reprehensioni obnoxia essent, inferrentur; alterum vt in narratione nondum absoluta liber subinde finiretur, alterum vt nexus caussa versus insererentur otiosi et repetiti in fine prioris et initio alterius libri: quos notatos locis suis reperies.

Omnino grammaticis Alexandrinis irascimur, aut fato, quod eorum labores nobis inuidit, quod de iis, quae nobis omnium maxime necessaria et vtilia erant, nihil tradiderunt. Scire auebamus, si non ea, quae nos in critica scriptorum requirimus, codicum notationes diligenter factas, saltem lectionis, quam repererant, notationem qualemcunque, rhapsodiarum antiquiorum numerum et ordinem, et quid ipsi, vt nouam diuisionem in

XXIV libros conderent, in carmine mutarint. Potuere multa in tot eorum libris, quorum tituli ſuperſunt, narrata eſſe; verum pauca ea, quae inde in Scholiis noſtris antiquioribus ſeruata ſunt, verſantur pleraque in tenuibus ex exilibus lectionis varietatibus; vt pigeat memorata videre nomina illuſtria editionum Maſſilioticae, Chiae, Argiuae, Sinopicae, Cypriae, Creticae, omninoque, τῶν πόλεων, vel κατὰ πόλεις, quibus opponuntur αἱ κατ' ἄνδρα, hominum priuatorum codices, vt Schol. A. ad Ψ, 88. et tam pauca inde bonae frugis ad nos redire. Verum, vt dixi, iudicium de omni Grammaticorum opera vniuerſe facere non poſſumus, cum nos accuratior memoria deſtituat; neque eam ex dicto hominis, qui ſibi dicax videri volebat, Timonis Phliaſii, eleuare velim: qui rogatus quaenam lectio Homeri eſſet veriſſima: reſpondiſſe fertur, eam quae in antiquis exemplaribus habeatur, non ἐν τοῖς ἤδη διωρθωμένοις· ap. Diog. Laert. IX, 113. Diuerſa inter ſe ſunt, acute dictum et vere dictum. Multo minus probandum eſt, quod Lucian. in Ver. Hiſt. II, 20. ab Homero in Elyſiis dictum narrat: omnes ἀθετημένους verſus ſcriptos a ſe eſſe. Ipſe ſenſus communis vnumquemque edocet, in carmine quod memoriter traditum et a rhapſodis repetitum mox antiquis litteris ſcriptum, inde in ſcholis lectum fuit; cuius ſingulae rhapſodiae in manibus habitae ſunt, cum contra paucis carmen totum inſpectum et cognitum eſſet, in tali carmine fieri non potuiſſe, quin, per aliquot ſaeculorum decurſum, interpolationes, variationes et corruptelae illud occuparent; ne commemorem alia, quae caſus, vſus verſuum a ſcriptoribus paſſim memoriter laudatorum, etiam Tragicorum, qui ex Homericis modo argumentum ſumſerant, modo verſus et loca adumbrauerant ſuis verſibus, eorum, inquam, ſtudium, inferre potuit. Inde quoque de ſingulis exemplis quaeſtio plerumque eſt ambigua, ſi v. c. ab Ariſtophane in auibus Iridi tribuitur, vſ. 575 Ἶριν δέ γ' Ὅμηρος ἔφασκ' ἰκέλην εἶναι τρήρωνι πελείῃ, quod Homerus E, 778 Iunoni et Mineruae tri-

buit: possitne hinc colligi, Homeri lectionem aliam fuisse Aristophanis aetate; nam memoriter multa alii parum accurate laudarunt. Quod Aeschines in Timarchum p. 141. ed. Reisk. Φήμη δ' εἰς στρατὸν ἦλθε laudat, quod nunc in Homericis non occurrit, haud vna ratione excusari potest.

Nullum est tempus, de quo plura scire aueam, et nihil traditum esse tam valde doleam, quam illud, quo primi codices litteris exarati fuere; primo, suspicari licet, vnius et alterius rhapsodiae, inde plurium; qua cura putabimus eas ex rhapsodorum ore, vnius an plurium, exceptas et perscriptas esse ab hominibus scribendi arte et vsu parum exercitatis? quo iudicio et dilectu lectionem esse constitutam? pluriumne rhapsodorum consensu, an vnius alteriusue auctoritate ac fide? fieri enim non potuit, quin magna esset memoriter recitantium varietas et diuersitas in singulis versibus ac locis: num in vno exemplari omnis ista industria substitit, an plura a pluribus perscripta fuere apographa ex diuersorum rhapsodorum ore accepta? Haec omnia cum ignoremus, de antiquiore Homericorum carminum conditione aliquid pro explorato statuere haud licet.

Ceterum nos integrum eundemque Homerum habere, quem Alexandrini grammatici manibus triuerunt, et qualem ipsi constituerunt, dubitari nequit: *) nam quae post haec tempora librarii vel grammatici intulere vitia non tanti momenti sunt, vt dubitationem faciant; sunt quoque magna ex parte per viros doctos sublata, tolli possunt alia, contra alia sunt emendatiora, quam quae ipsi grammatici in suis exemplaribus habuere, critices

*) Non habemus Homeri codices, cuius generis sunt codices sacrarum litterarum hebraici et graeci sermonis, in quibus versuum numerus adscriptus est: apud Alterum tamen Hom. Jliad. e cod. Vindob. praef. Vol. II p. XVII et p. 559 video e codice memorari versus Jliados 15640. ιε χιλιάδες, καὶ χ. μ. At in nostris exemplaribus vulgatis versuum numerus conficitur 15684. forte librarii incuria μ scriptum est pro π.

principiis melius nunc quam tum perſpectis et conſtitutis. Hactenus olim dixi, Homerum nos habere minus vitiatum quam Virgilium. Ariſtarchi partes vt in Homerica lectione pro ſuo ingenio et pro critica iſtorum temporum fuere praecipuae, ita quoque eius lectionem pro fundo eſſe habendam noſtri Homeri, haud dubito; eam tamen aut vbique reſtitui poſſe aut vbique reſtituendam eſſe, perſuaſum mihi haud habeo.

Aliter conſtituta eſt quaeſtio, ſi de temporibus antiquioribus quaeritur. Hic diſcernenda ſunt duo diuerſa tempora; alia lectionis fortuna et conditio eſſe debuit ad illud retro tempus, quo litteris exarata carmina manibus hominum verſata fuere; alia per eas aetates in quibus a rhapſodis decantata fuere carmina. Sane tum cum, a rhapſodis adhuc recitari ſolita, et auribus excepta, litteris conſignari coepere, imperfecta, quae tum erat, litterarum notatio et dialectus antiqua Ionica, iam aliquantum mutata, et, ſi Athenis primo perſcripta fuere carmina, pronuntiatio ipſa ab Ionica deflexa, multa inferre debuerunt in exemplaria ſcripta, quae nunc ſuſpicari quidem poſſumus, in paucis aut agnoſcere aut demonſtrare; niſi forte, quantum ad omiſſionem et poſtea ignorationem digammi attinet: de quibus quae mihi videbar ariolatione aliqua probabili aſſequi, in *Excurſſ.* ad lib. XIX. (Υ) *de digammo* ad lib. XXI. (Φ) *de dialecto Homeri Ionica* ad lib. XXIII. (Ψ) *de grammatica Homeri imperfecta,* appoſui; add. Excurſus ad P. *Obſſ. proſodicas et grammaticas.* Nec tamen per litterarum notas auctas et mutatas aut per pronuntiationem mutatam tanta vulnera infligi potuerunt, quae corpus pulcrum omnino foedarent; naeuos tantum et leues maculas iſta potuerunt inurere vel adſpergere. Hactenus accedendum eſt doctiſſimo Knight p. 77. pronuntianti, non tantas mutationes ſubiiſſe Homerum, vt non videri debeat, adhuc eſſe idem, quem antiquiores, ſaltem Alexandrini, habuere.

Grauiora vitia inferri potuere, et subinde illata esse videntur, per rhapsodos, quod sexcentis locis vidimus declaratum; cum illi sententias nouis versibus explerent, memoriter alia repeterent alieno loco, alia omitterent, alia de suo adderent similia iis quae aliis rhapsodiis recitata meminerant.

Maximas interpolationes intulisse necesse est eos, qui rhapsodias in corpus aliquod compegerunt; si quidem vt vnum tenorem et narrationis et sententiarum totum carmen haberet, fieri aliter vix potuit, quam vt multa passim insererentur nexus et iuncturae caussa. Cuius rei antiquam iam habemus auctoritatem apud Schol. Pindari Nem. II, 1. et ex iis Eustath. p. 6 extr. qui Cynaethum, inquit, rhapsodum aiunt multa corrupisse, et vna cum ipso alios, quum multos versus a se factos insererent: *ἐλυμήναντο δὲ φασὶν αὐτῇ* (*τῇ Ὁμήρου ποιήσει*) *πάμπολλα οἱ περὶ τὸν Κύναιθον, καὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν αὐτοὶ ποιήσαντες παρενέβαλον.* Porro notus Iosephi locus in Apionem I. pr. vbi Iliadem ait, primo memoria rhapsodorum servatam, *ἐκ τῶν ᾀσμάτων ὕστερον συντεθῆναι, καὶ διὰ τοῦτο πολλὰς ἐν αὐτῇ σχεῖν τὰς διαφωνίας.* Verum antequam de hoc aliquid prudenter statui possit, de rhapsodorum recitationibus, et de ipsa rhapsodiarum compage est dicendum.

SECTIO III

De Iliade per rhapsodias recitata, et de rhapsodis.

Ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.
Od. Δ, 140.

Carmina Homerica olim per rhapsodias sigillatim habitas recitata esse, notissima res est vel ex Aeliani dicto. V. H. XIII, 14. *ὅτι τὰ Ὁμήρου ἔπη πρότερον διῃρημένα ᾖδον οἱ παλαιοί.* neque id aliis auctoritatibus indiget; idque mirifice cum totius carminis habitu et partibus con-

venire, iam ante vidimus; etsi satis tuto definiri nequit, quot numero eae rhapsodiae fuerint; eas σποράδην habitas esse, ita vt alii alias haberent, hoc est, vt rhapsodi alii has, alii illas, edidicissent et memoriter recitarent, ex eo ipso intelligitur.

Multi de his egere viri docti, etiam post Kusterum et Salmasium in hist. crit. Homeri. s. 4. nuper quoque vir doct. Wolf. Prolegom. Liceat mihi meo more apponere ea, quae mihi in haec inquirenti obseruata sunt.

Non sequar eos, qui ab etymo rem declarare voluere; videamus potius ipsam rem et vsum loquendi. Conuenit in hoc omnis antiquitas, antiquioribus temporibus carmina non lecta, sed recitata esse memoriter, cum actionis tamen genere, dramatico fere more; ita poetas, ita eorum carmina alios memoria seruata recitasse. Credendum itaque est, nec aliter Homerum carmina sua protulisse in vulgus, quam in coetibus hominum recitando; idque ipsum a veteribus traditur, etiam de Hesiodo: ῥαψῳδῆσαι δέ, φησι, πρῶτον τὸν Ἡσίοδον, Νικοκλῆς. ap. Schol. Pind. l. c. Serius adhuc Xenophanes ἐῤῥαψῴδει τὰ ἑαυτοῦ (περὶ φύσιος) Laert. II, 46. Quid vero alios memoro? an non ipse Homerus inducit ἀοιδὸν ῥαψῳδοῦντα, in Odyssea Θ, 500. Demodocum?

Fuerunt post Homerum homines, qui carmina ex eo audita et ipsi recitarent, dicti Ὁμηρίδαι et ῥαψῳδοί. Etenim vniuerse pro rhapsodis nomen Homeridarum vsurpatum esse, apparet vel ex Plat. Phaedro p. 252 C. vbi Ὁμηρίδαι τινὲς λέγουσιν, ait, δύο ἔπη εἰς τὸν Ἔρωτα, et quidem ἐκ τῶν ἀποθέτων, *reconditis*, minus notis. add. de Rep. X. p. 599. E. Narrabant Chii apud se fuisse *Homeridas*, Ὁμηρίδας, quos illi, repugnantibus tamen aliis ab alia caussa nomen familiae ducentibus, ap. Harpocrat. in Ὁμηρίδαι, ediderunt e familia poetae et heredes carminum fuisse, et ea carmina decantasse; ex iis fuisse Cinaethum circa Olymp. LXIX. Schol. Pindari Nem. II, 1. quod Scholion est primarium, exscriptum ab aliis, etiam ab Eustathio; idem multis ineptiis est onera-

tum in Scholiis ad Dionysii Art. grammat. ap. Villoif. Diatribe p. 181 sq. Memorabilis res esset, si per quingentos et quod excurrit annos eam familiam floruisse et famam nomenque poetae seruasse vere traditum est. Cinaethum illum Syracusas abiisse necesse est, nam in ea vrbe primus ῥαψῳδῆσαι memoratur. Schol. Pind. l. l. Antiquissima de Homeridis auctoritas est Acusilai Argiui, qui eum aetate fere attingere debuit, apud Harpocrationem in Ὁμηρίδαι. loco illustrato a Sturzio in Fragm. Acusilai p. 61. Proxima est Pindari Nem. II, 1. qui Timodemum ait victoriarum initium fecisse a certamine Iouis, ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι ῥαπτῶν ἐπέων τὰ πόλλ' ἀοιδοὶ ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμίου. h. e. ἄρχονται προοιμίου ἐκ Διός. Laudat versus et ex iis Homeridas Strabo XIV p. 955 B. Cum his Homeridis voces ῥαψῳδεῖν et ῥαψῳδῶν frequentantur, et creduntur ab iis Homerica carmina accepisse et recitasse alios quoque ῥαψῳδοὺς dictos. Pindarus eos appellat ἀοιδοὺς ῥαπτῶν ἐπέων. ita illi dicebantur ἀείδειν ἔπη ῥαπτά. quod vix alio sensu dictum esse potest, quam vt sint carmina composita, contexta, verbis ad metri legem iunctis. Nec discrepat iudicium Philochori, ap. Schol. Pind. l. c. qui ἀπὸ τοῦ συντιθέναι καὶ ῥάπτειν τὴν ᾠδὴν ducit, et ex fragm. Hesiodi etsi suppositilio, laudat: ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδήν. nam eodem redit, ἀείδειν τὰ ῥαπτὰ ἔπη, et ῥάπτειν ἀοιδὴν, h. e. ὑφαίνειν τὰ ἔπη, ὥστε αὐτὰ ἀείδεσθαι. vt dictum ῥάπτειν κακὰ, δόλους et al. Ita et ipse poeta, qui suos versus recitat, ἀείδει ῥαπτὰ ἔπη, et is, qui aliorum recitat; vterque ῥαπτῳδὸς, et lenius ῥαψῳδὸς, quo ipso concidunt mira etyma vocis a grammaticis (v. Schol. Pindari Nem. II, 1 et Eustath. p. 6.) excogitata de partibus carminis sparsis ab ipsis apte connecti solitis, aut de ῥάβδῳ, quam manu tenuisse feruntur; quo videtur spectare, quod in Theogonia Hesiodus de se ait, vs. καί μοι σκῆπτρον ἔδον Musae, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον etc. etiam verum esse potest, eos cum sceptro, seu baculo, aut virga, vt olim dicturos, in concionem prodiisse. Memoratur ῥάβδος locis Pindari et Cal-

limachi, vtroque obſcuri ſenſus. Pindar. J. IV, 66. Aiacis virtutem Homerus κατὰ ῥάβδον ἔφρασε θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν. poſſit ſane per ſe intelligi φράσαι κατὰ ῥάβδον, ad ſceptrum, quod tenet poeta decantans, ſed ſtructura poſtulat κατὰ ῥάβδον ἐπέων θεσπεσίων, quod accipiendum videtur, κατὰ στίχον, διὰ στίχους, verſus. Ita ſentire debuit Menaechmus ap. Schol. Pind. l. c. Μέναιχμος δὲ ἱστορεῖ, τοὺς ῥαψῳδοὺς στιχῳδοὺς καλεῖσθαι, διὰ τὸ τοὺς στίχους ῥάβδους λέγεσθαι ὑπό τινων. cf. Paulan. IX, 30. p. 768. et Callimach. Fragm. Bentl. no. CXXXVIII. p. 497 τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον ἠνεκὲς ἀείδω δειδεγμένος. hic ἀείδειν μῦθον ὑφαινόμενον ἐπὶ ῥάβδῳ videtur eſſe πρὸς ῥάβδον, vt carmen decantetur ad ſceptrum, cum ſceptro, quod rhapſodus tenet. v. ad Pindar. l. c. Videtur τῷ ῥάπτειν ἔπη conuenire τὸ ὁμηρεῖν, ex ὁμοῦ ἄρειν, coaptare, coagmentare, ab ὁμήρης, vt θυμήρης, et alia: vnde Muſae ap. Heſiod. Theog. 39 φωνῇ ὁμηρεῦσαι, h. e. ὑμνοῦσαι. Vnde facile ſubnaſcitur ſuſpicio, nomen ipſum Homeri hinc ductum eſſe, vt altera ex parte fabulam de caecitate ab alio vocis Ὅμηρος ſignificatu ortum habuiſſe probabile ſit.

Seruatum inde nomen ῥαψῳδῶν iis, qui aliena declamabant, diſcreti ποιηταί; etſi et inter ῥαψῳδοὺς fuere, qui et ipſi verſus fecerunt, vt Cinaethus, de quo modo dictum eſt, ad quem hymnum quoque in Apollinem retulere. (Schol. Pindari) Prooemia eos praemiſiſſe, forte ab ipſis condita, inuocato Ioue, ex Pindaro patet. Declamarunt autem non modo Homeri et Heſiodi, ſed et Archilochi, Mimnermi, Phocylidis, carmina: qua de re v. Athen. XIV, p. 620 C. Verbo ante frequentatum apographorum curandorum vſum carminum recitationes fieri ſolitae ſunt.

Simillima autem erat recitatio actioni ſcenicae, et rhapſodi voce, geſtu, ipſam rem reddebant, affectus mouendo, lacrimis rem miſerandam, terrore horrendam, redhibendo (v. Plato in Ione p. 535 C.) ὑπεκρίνοντο δραματικώτερον. Ita recitatio erat ad modos inſtituta, ita vt

cantui esset propior; vnde ᾄσαι dicuntur ipsi, et ab ipsis carmina μελῳδηθῆναι, et ὑποκρίνεσθαι, quia cum gestu et actione mimica; ap. Athen. l. c. ὑποκρίνεσθαι τῶν Σιμωνίδου τινὰς Ἰάμβων ἐν ταῖς δείξεσι (leg. ἐπιδείξεσι.) Non mirum itaque factam recitationem etiam in θεάτροις ibid. Constituti quoque ἀγῶνες, more Graeciae et proposita praemia; agnum memorat Schol. Pindari l. c. Nem. II, 1. etsi haec non perpetua fuisse credo; neque vocabulo ἀγῶνος moueor, quo Graeci late vtuntur quoties aliquis in publico aliquid peragit ἐπιδείξεως caussa. Nobilissimus ἀγὼν Athenis ab Hipparcho institutus Panathenaeis; et eadem aetate rhapsodorum certamina Sicyone habita esse ex Herodoto discimus, qui lib. V, 67. narrat Clisthenem ῥαψῳδοὺς ἐν Σικυῶνι ἀγωνίζεσθαι vetuisse τῶν Ὁμηρείων ἐπέων ἕνεκα, quod in iis Argiuorum, quos ipse odio insectabatur, praedicantur laudes. Ionem victorem in Asclepiis Epidauriorum τὰ πρῶτα τῶν ἄθλων reportasse memorat Plato in Ione, pr. Assumti quoque aliquando ἀγῶνες ῥαψῳδῶν in sollennia Olympiorum: ita ex Dicaearcho Athenaeus ibid. narrat Olympiae καθαρμοὺς esse recitatos; et Dionysium Syracusis rhapsodos Olympiam misisse (Olymp. XCVIII, 1) ad recitanda carmina a se facta; ἔπεμψε δὲ καὶ ῥαψῳδοὺς τοὺς κρατίστους, ὅπως ἐν τῇ πανηγύρει τὰ ποιήματα προφερόμενοι ποιήσωσιν ἔνδοξον τὸν Διονύσιον. placuere poemata primum διὰ τὴν εὐφωνίαν τῶν ὑποκριτῶν (rhapsodos memorat) mox autem explosa fuere: v. ap. Diodor. XIV, 109. Ita facile inter artes τῆς ὑποκριτικῆς referri potuit τὸ ῥαψῳδῆσαι ap. Aristot. Poet. 26. et Twining V. C. p. 549. Conf. Grammaticum in Biblioth. Coislin. p. 596. med.

Ex his apparet, tam constantem antiquitatis vsum recitandi carmina fuisse, vt nihil noui habendum hoc sit memoratum de Homeri carminibus; ita vero nec de scriptura et de carminibus Homeri scriptis his aetatibus omnino quaeri potest, cum nec magis aliorum poetarum carmina scripto consignarentur. Tam parum coniuncta est cum quaestione de Homericorum carminum antiqui-

tate illa quaestio de artis scribendi inuento; tantum abest, vt ea fundum disputationis constituere possit. Inventum multis saeculis antecessit vsum frequentiorem, et in aere saxoque substiterat, donec inuenta esset materia habilior.

Rhapsodos ἐκ διαδοχῆς Homericam poesin recitasse, narrat Schol. Pindari Nem. II, 1. qui Ὁμηρίδας nominat; et noto loco Diog. Laert. II, 9. s. 57. Solon lege sanxisse fertur, τὰ Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς ῥαψῳδεῖσθαι. quod ille interpretatur: οἷον, ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον. Simplicius dixeris alterum alteri deinceps successisse, partibus carminis recitandis, quia nemo erat, qui totum carmen memoria teneret, sed alius alias partes. Quo ipso firmatur, quod aliunde constat, rhapsodias singulatim esse recitatas; etsi fieri potuit, ac debuit, vt plures rhapsodias cognati argumenti iungerent, quo ipso homines incidere debuere in alterum inuentum, vt pluribus rhapsodiis inter se iunctis corpus aliquod conficere tentarent.

Vulgato hoc et vbique recepto vsu τοῦ ῥαψῳδῆσαι factum est, vt vox illa tandem simpliciter loquendi more communi modo pro, recitare, modo pro, canere, vel ποιεῖν, frequentaretur. Apud Lucianum sic est ἃ Ὅμηρος ῥαψῳδεῖ. Iam olim Sophocli Oed. T. 399. Sphinx dicta est ῥαψῳδὸς κύων, et Eurip. Alcest. 540 ὡς δή τί δράσων τόνδ' ὑποῤῥάπτεις λόγον; h. e. ὑποβάλλεις. λέγεις.

Serius τὸ ῥαψῳδεῖν in contemtum venit: quoniam res in artem mercenariam abierat; mercedem ab audientibus exigebant, adstantium circulum obibant numos colligendo, ipsi ornati veste pretiosa et corona: (v. Ion. p. 535.) tum homines indocti artem profitebantur, qui ipsum carmen memoria tantum comprehensum parum intelligerent, et imperitia cum arrogantia ridendos se doctis praeberent: id quod ex locis Xenophontis et Platonis constat; in Xenophontis quidem Sympos. 3, 6 Socrates ait ἔθνος ἠλιθιώτερον ῥαψῳδῶν haud esse; meliores interpretes, a quibus Niceratus institutus sit, memorat

Stesimbrotum, Anaximandrum, et alios multos: si modo hoc ad Homeri lectionem reuocare licet. Mem. Socr. IV, 2, 10. Fuisse tamen etiam, qui arte sua probarentur, credere licet, et colligas vel ex verbis Platonis de Legg. II. p. 658 D. vbi dixerat, adolescentes probare comoedias, τραγῳδίαν δὲ αἵ τε πεπαιδευμέναι τῶν γυναικῶν praeferunt (vnde necesse est, mulieres tragoedias spectasse) pergit: ῥαψῳδὸν δὲ, καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν ἤ τι τῶν Ἡσιοδείων διατιθέντα, τάχ' ἂν ἡμεῖς οἱ γέροντες ἥδιστα ἀκούσαντες, νικᾶν ἂν φαῖμεν πάμπολυ. Video passim Platonis Ionem ita memorari, quasi hoc propositum ille habuerit, vt rhapsodos in contemtum adduceret, tanquam omnium rerum ignaros, et sonos tantum rhythmosque carminum reddentes. Quod ita se non habere, ipse dialogus docet, quo id Socrates agit, vt, non arte ac scientia rhapsodos declamare doceat, sed afflatu aliquo diuino; hoc est, ad nostrum morem sentiendi, vehementi animi motu et affectu earum rerum, quas carmen tractat, specie et imagine viuida rerum obiecta, correpti. Veram itaque notionem τῆς ῥαψῳδικῆς constituere voluisse videri debet, non Ionem aut rhapsodos omnino in contemtum adducere quippe qui, vt actores in scena tragoedias, ita ipsi τὰ ἔπη recitant cum actione, gestu et affectu. An altius consilium Platonis animo insederit, vt et philosophos esse innuere voluerit δι' ὑπονοίας, qui non arte et scientia, sed phantasiae afflatu correpti commenta subtilissima proferant, quae sensus communis respuit, haud dicere ausim.

Memorantur rhapsodi adhuc Alexandriae decantasse, et comoedus Hegesias in magno theatro ὑποκρίνεσθαι τὰ τοῦ Ἡροδότου, Hermophantus autem τὰ τοῦ Ὁμήρου. ap. Athen. XIV. p. 620 D. Obscura sunt quae de Homeristis leguntur ap. Athen. XIV p. 620 B. ὅτι δὲ ἐκαλοῦντο οἱ ῥαψῳδοὶ καὶ Ὁμηρισταὶ, Ἀριστοκλῆς εἴρηκεν ἐν τῷ Περὶ χορῶν. τοὺς δὲ νῦν Ὁμηριστὰς ὀνομαζομένους πρῶτος εἰς τὰ θέατρα παρήγαγε Δημήτριος ὁ Φαληρεύς. (haec ex Athenaeo Eustath. habet ad Ω, p. 1360, 37.) Nomen

Homeridarum designasse aliquando studiosos Homeri patet ex Ione Platonis pr. (vbi v. Mueller. p. 14.)

Ceterum ex iis, quae exposita sunt, manifestum fit, male sub eadem notione comprehendi rhapsodos diuersarum aetatum. Primis enim aetatibus ῥαψῳδοὶ dicti ipsi poetae, ἀοιδοὶ, qui carmina sua recitabant; inde ii, qui aliorum carmina memoriter recitabant, verum etiam sua, hactenus erant poetae; inde res versa in artem, et dramaticum ἀγῶνα, habitaque res inter ἀγῶνας μουσικούς. Serius successere homines indocti, vani et arrogantes qui nec poesin ipsi edocti essent nec res in carminibus narratas, sed laudem omnem ex declamatione appeterent.

SECTIO IV

De rhapsodiarum compage.

Νῦν δ' εἴη, ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
ἢ νέος ἠὲ παλαιός. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη.
Jl. Ξ, 107. 8.

Jliadem ex variis partibus constare dixi, idque neminem non animaduertere posse ac debere, quocunque tandem modo eas partes seiungendas aut copulandas, omninoque constituendas, esse opinetur. Eas tamen in eam compagem tanta cum arte esse collectas, vt vnum aliquod argumentum constituant, partium inter se nexu probabili, nemo non nec minus miretur. Atque in hac miratione defixa fuit mature ipsa antiquitas, praeeunte inprimis Aristotele, tanquam primo, qui nobis innotuit, huius iudicii auctore: quem sequuti alii illam vnitatem tam perfectam et in singulis quoque partibus absolutam ediderunt, vt negarent vllum versum esse qui non suo loco positus sit, tanta cum sagacitate, vt si eum exemeris, tota moles corruitura sit: *quia*, vt est apud Macrob. V, 3. *tria haec ex aequo impossibilia* iudicabantur, *vel Ioui fulmen, vel Herculi clauam, vel versum Homero subtrahere.* Suborta inde est religio et sacer hor-

Studium copulandi diuersas partes arguunt maxime repetiti, interdum interrupta narratione inculcati, deorum interuentus, quorum memorationem ea ipsa de caussa subieci librorum argumentis, de iisque, quae molesta esse videntur, singulis in locis monui, inprimis ad librum XVI (Π), XVII (Ρ), XVIII (Σ). v. Obss. ad Π, 432 et Σ, 356. vbi etiam Zenodoti reprehensiones videre licet. Omnis rerum cardo vertitur in Iouis consilio, dum ille per easdem clades Achiuis illatas, id quod volebat, assequi studet; simul tamen Achiuorum virtuti et laudi nihil vult detrahi; quo ipso speciem illam augustam carmini poeta induit; simulque animus suspensus expectatione tenetur, dum consilium illud Iouis non nisi partim et per gradus sensim sensimque apertius manifestatur, (v. Not. ad lib. I, 5.) quemadmodum Achillis quoque fata primo obscurius, tum apertius produntur; v. Obss. Σ, 9.

Est itaque tenor aliquis totius carminis, vnitatem vulgo appellant, per partes inter se iunctas et congruas; sagacitatem quoque in eo agnoscas; etiamsi neges eam esse tam admirabilem, artificiumque inesse tantae calliditatis, vt omnem humani ingenii modulum excedat; multoque minus, si mecum ad eam quaestionem procedas: *extiteritne haec compages partium ante partes, an partes extiterint prius quam in compagem coagmentatae fuerint.* Historiarum fide nihil hac de re traditum accepimus; itaque animi indicio et coniectatione assequendum est, quid sit ceteris probabilius.

Possunt videlicet fuisse *tres modi,* quibus Ilias conderetur: *primus,* vt ab initio statim, et a primo auctore, totum epos, quantumcunque et quale illud manibus tenemus, conditum sit; *alter,* vt summa quidem carminis animo fuerit descripta, argumentum epicum adumbratum, per partes autem interiectas aut insertas serius elaboratum; *tertius,* vt carmina plura eiusdem argumenti habuerit antiquitas, sigillatim circumferri et recitari solitas, e quibus serius, Graecia iam meliore ingeniorum cultu et vbertate florente felix aliquod ingenium epos

hoc ſcite coagmentauerit. Deficiente, vt dixi, fide hiſtorica, probabilitatis iudicio vtendum eſt; nam, quod vulgo hac de re traditur, opinione vulgo recepta nititur, non fide memoriae antiquae idonea. Rhapſodias ſigillatim memoratas legimus, antequam Jliadis et Odyſſeae mentio vlla iniecta reperiatur.

Videamus iam id, quod primo loco poſitum et vulgo creditum eſt, *ab vno eodemque auctore totum hoc qualecunque habemus, epos eſſe inuentum et perfecte elaboratum,* ſitne illud ſatis *probabile.* Sane profitentur iidem, qui in hanc perſuaſionem conſentiunt, epos hoc eſſe omnibus ſuis partibus abſolutum et perfectum, arte mirabili et ab ingenio ſummo et politiſſimo; idemque ſummae ſimplicitatis et ſuauitatis. In his quis non ſentiat res non modo diuerſas, verum etiam contrarias in laudes aſſumi, altera ex parte ea poni, quae omnem humani ingenii modum excedant, ideoque omnem fidem ſuperent. Homerum aiunt vixiſſe tam remota antiquitate, qua nondum vllus ingeniorum cultus Graeciae fuit, Peloponneſus a Doribus occupata barbarie et immanitate erat oppreſſa, reliquae Graeciae regiones, ipſa Attica, nec agrorum, nec vrbium cultu vllo meliore nitentes, omnium rerum egeſtate et tenuitate laborabant; Iones autem, qui cum Aeolibus Aſiae plagas littorales nuper inſederant, rerum florentium, quae ſerius fuere, vix prima fundamenta iecerant. Quomodo probabile haberi poteſt, repente vnum extitiſſe hominem, qui conciperet animo epos, ingenio et arte mirabili adumbratum et inventum, regulis ſubtilibus circumſcriptum, vaſti tamen argumenti; in quo ſimul omnia eſſent elaboratiſſima, ſermonis elegantia, modorum ſuauitas, tum ſententiarum, morum, orationis, ſimplicitas; vno verbo: ſumma ars cum iis ipſis, quae non niſi ante artem, ſimplicitate natiua ſe commendantia, adeſſe poſſunt. Si tale ingenium noſtris aetatibus prodiiſſet, eſſent forte, quae mirationem minuerent; at rudi iſta aetate ingenium quamuis diuinum non tamen tanta felicitate eſſe potuit, vt dotes et

munera futurarum aetatum, artem cultumque politiorem praeriperet et pluribus saeculis anteuerteret. Non iam commemorabo episodiorum contextum, versuum numerum, quem ingenio et memoria primus ille auctor concipere ac retinere debuit, si totum epos procreasse venditatur. Sane quidem si res fide alicuius scriptoris aequalis vel aetate proximi tradita ac firmata esset, magis lubricum esset indicium; enimuero non tradita res est, sed credita ab eo primum tempore, quo compages Iliadis et Odysseae innotuit; si de superioribus temporibus memoratur, rhapsodiae, non Ilias, non epos, antiquiorum sermone frequentantur. Credita autem res est ab iis hominibus, qui eidem Homero tot alia carmina cultu habituque inter se prorsus diuersa ac dissimilia tribuerunt: quorum recensum apud Fabricium si inspexeris, vix oculis credas, tantam critices imperitiam inter Graecos, meliore quoque aetate, esse potuisse.

Restant itaque reliqui duo modi, quos diximus: quorum alter erat, vt descripta tantum a primo auctore esse credatur carminis summa, summumque argumentum; vt ab initio carmen fuerit Ilias iustae molis tantique moduli, qui ingenii humani finibus continetur, cui serius insertae fuere aliae partes, quibus partim ipsa actio primaria amplius instructa decursu longiore continuaretur, partim episodiis locupletaretur. Scilicet fingat sibi aliquis aut clades Achiuorum ex absentia Achillis, aut Achillis iram per se solam, carmine fuisse enarratam; accessisse serius reliqua, interiectis vel adiectis iis, quae cum rerum summa et argumento conuenire viderentur. Rem ita narrares, magna ex parte magis probabilem priore opinione; molestam tamen et minus probabilem aliis de caussis. Ita enim aut credendum est, primum auctorem adumbrasse opus ab istius aeui ingeniis facultatibusque prorsus abhorrens, dum animo praeuideret vnitatem argumenti varietate tamen rerum et casuum locupletatam et amplificatam, ad perfectum aliquod artis mirabilis opus perduci posse, aut sumendum est altera ex parte,

argumentum simplex, narratione vnius facti aut rei absolutum, multorum ingeniorum per magnum temporum decursum consensu et continuata opera, iis esse accessionibus locupletatum, vt prodierit epos hoc partibus suis absolutum. Verum tanti miraculi nec vllam suspicionem alicunde elicere potui, nec bene conuenit illa cum antiqua fama: per rhapsodias singulas decantata primum Jliados et Odysseae carmina fuisse.

Videamus modum probabilem tertium, quo Jlias enasci potuerit, si ponatur, *primitus* carmina antiquiora plura, quae rhapsodiarum nomine mos et vsus insigniuit, *extitisse singula, seriusque ingeniosi hominis opera in corpus esse collecta.* Primo conuenit hoc cum antiqua fama, quae rhapsodias singulas olim habitas et recitatas esse ad posteritatem prodidit: de qua actum Sect. III. Firmatur haec fama iis ipsis quae in Jliade et Odyssea memorantur de carminibus singulis recitatis a poetis, et quidem argumenti ex rebus Jliacis petiti eoque cognati et congrui; in Odyss. A, 326. 327. 350. a Phemio, tum Odyss. Θ, 76 sq. 489 sq. 499 sq. 567 sq. de Vlysse a Demodoco carmina eiusmodi seu rhapsodiae decantatae memorantur. Tenemus itaque morem antiquorum hominum; prorsus famae antiquae consentaneum; eundemque per plura saecula continuatum, etiam post ea tempora, quibus iam Jliadem et Odysseam memoratam legimus. Conuenit porro res ingenii humani indoli, modulo, mori, vt a singulis procedant omnia, seriusque colligantur similia et cognata in vnum corpus; a conatibus tenuibus progredimur ad maiora; propensi sumus natura ad sparsa in vnam congeriem colligenda, ad reuocandas species ad genus suum, partes ad totum; contra vero ponere totum aliquod, cuius ne vna quidem pars adhuc innotuit, ab humano ingenio est alienum. Hoc itaque fieri potuit, et factum esse probabile fit, cum magnus numerus singulorum carminum communis argumenti de rebus Jliacis per multa saecula passim habitus et recitationibus frequentatus esset, tandem aliquando in-

genium aliquod felicius eo deueniſſe vt plura eiusmodi carmina ſelecta in vnum hoc corpus concinnaret.

Probabilem opinionem ſeu iudicium eſſe dixi, quia temporum rationibus, famae antiquae, antiquorum hominum vſui et mori, exemplis ſimilibus, naturae ingenii humani res conuenit. Magni vtique ingenii etiam hoc fuit, animaduertere, tot carmina argumenti inter ſe cognati poſſe in compagem aliquam probabilem cogi; contextumque aliquod mirabili cum arte ita conficere, vt vnum aliquod corpus tanquam natum, non *factum*, illud videri poſſet; potuit tamen ipſa res eo ducere, per plures conatus et experimenta, cum rhapſodi declamarent plures iunctim rhapſodias; vt ſolent hominum inuenta a tentatis minus perfectis procedere ad maiora et perfecta. Temere ingenia creduntur aliquid inueniſſe, cuius nec ſimile aliquid, aut omnino nihil extaret; alia inueniendi felicitas eſt, ſi in rei vel facti, quod iam extat, cauſſas latentes inquiritur. Iam ingenium illud praeclarum, cui compagem hanc tam mirae artis debemus, nobis Homerus eſto; τὸ ἔνθεον commune eſſe dicam ei cum ἀοιδοῖς illis antiquis, qui idem rerum, mythorum, phantaſmatum, artis, vitae, exemplum animis ſuis impreſſum habuerant, eodemque ſermone antiquo, numeroſo, eadem cum ſimplicitate, ſuauitate, pari habitu et ornatu mythico, iſtius exempli tanquam imaginem in tabula, carmine redhibuerant. Si antiquiores iam perſpectum habuere, et palam profeſſi ſunt, non ab eodem poeta, qui Iliadem condidit, Odyſſeam proficiſci potuiſſe: quidni, ſi probabilitas ita ferat, ipſas quoque partes carminum a diuerſis auctoribus profectas eſſe ſuſpicari liceat?

Reſtat nunc quaeſtio: *quibus temporibus* plures rhapſodias in hoc Iliadis corpus coaluiſſe probabile ſit? Expreſſam hiſtoriarum fidem nos deficere iam dictum eſt, omnemque rem ad probabile iudicium deductam eſſe ex temporum, rerum, hominumque rationibus, accommodate ad ipſa carmina, conſtituendum.

Primam Iliadis et Odysseae memorationem in Herodoto extare vidimus supra Sect. I. Ante hunc itaque factam iam rhapsodiarum compagem esse necesse est. Ad valde remota tempora tamen referre ingeniosum inuentum haud licet, quoniam culturam et artem illud prodit, quae in tempora obscura et omni litterarum luce destituta ante Olympiades cadere haud potuit. Sane quidem ii, qui Homeri aetatem ad antiquissima tempora referunt, simulque ab eodem Iliadem cum Odyssea elaboratam tradunt, de probabilitate historica parum solliciti, in hanc quaestionem haud descendent; at enim nos ea quaerimus, quae cum temporum hominumque cuiusuis aetatis rationibus consentiunt, nec aperte iis repugnant.

Duo sunt tempora, in quibus carminum Homericorum diserta aliqua fit mentio; alterum est aetas *Lycurgi*, alterum aetas *Pisistrati, filiorum eiusdem, et Solonis.*

Et *Lycurgi* quidem aetas, ex probato annorum computo haud multum abfuit ab ea, qua Homerus vixisse traditur aetate; vix vnius γενεᾶς interuallo. Lycurgo enim annus ante C. N. 884. ante Olympiadem primam 108. assignatur, qui haud multum ab a. 907., Homero assignari solito, abest. Ea tamen quae a serioribus narrantur de vniuersa Homeri poesi in Graeciam a Lycurgo allata, et ex exemplari, quod apud Creophylum vel eius posteros seruabatur, descripta, fabulosa sunt et mera commenta. En verba Heraclidis, in fragm. Πολιτειῶν, e quo alii hausere, vbi de Lycurgo memorat: καὶ τὴν Ὁμήρου ποίησιν (non declaratur, quaenam haec fuerit; parsne aliqua, et quaenam) παρὰ τῶν ἀπογόνων Κρεοφύλου λαβὼν, πρῶτος διεκόμισεν εἰς Πελοπόννησον. Aelianus V. H. XIII, 14. de suo iam adiecit, *vniuersam* Homeri ποίησιν esse a Lycurgo apportatam: ὀψὲ δὲ Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος ἀθρόαν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκόμισε τὴν Ὁμήρου ποίησιν. Plutarchus in Lycurgo p. 41 E multo liberalior, cum narrasset Lycurgum ex Creta in Asiam nauigasse: ἐκεῖ δὲ καὶ, inquit, τοῖς Ὁμήρου ποιήμασιν ἐντυχὼν πρῶτον, ὡς ἔοικε, παρὰ τοῖς ἐκγόνοις τοῖς Κλεοφύ-

λου (ita hic nomen ſcriptum) διατηρουμένοις, καὶ — ἐγράψατο προθύμως, καὶ συνήγαγεν ὡς δεῦρο κομιῶν. ἦν γάρ τις ἤδη δόξα τῶν ἐπῶν ἀμαυρὰ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. ἐκέκτηντο δὲ οὐ πολλοὶ μέρη τινὰ σποράδην τῆς ποιήσεως ὡς ἔτυχε διαφερομένης. γνωρίμην δὲ αὐτὴν καὶ μάλιστα πρῶτος ἐποίησε Λυκοῦργος. Vide quam multa veteri famae attexuerit vir in aliis praeclarus, in critica autem ſeu grammatica ſeu hiſtorica, parum cautus et ſubtilis. De Creophylo famam aliquam fuiſſe tanquam Homeri hoſpite, e Platone diſcimus lib. X de Rep. p. 600 B. vbi ridet nomen Κρεωφίλου, vt ibi ſcribitur; cum enim vellet docere, τὴν μίμησιν poeticam ad veram vitam emendandam parum vtilitatis habere, non conſtare ait, nec ποίησιν nec poetam dum viueret, reddidiſſe homines meliores: ὁ γὰρ Κρεώφιλος ἴσως, inquit, ὁ τοῦ Ὁμήρου ἑταῖρος, τοῦ ὀνόματος ἂν γελοιότερος ἔτι πρὸς παιδείαν φανείη, εἰ τὰ λεγόμενα περὶ Ὁμήρου ἀληθῆ. λέγεται γὰρ, ὡς πολλή τις ἀμέλεια περὶ αὐτὸν (Homerum) ἦν ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου, (illo viuente. f. ἀπ', ab ipſo Creophylo) ὅτε ἔζη. quo patere ait, Homerum nec eos, quibuscum verſaretur, meliores reddidiſſe. Fuiſſe Creophylum Samium ex Strabone diſcimus, XIV p. 946 A. vbi excepiſſe Homerum hoſpitio memoratur, a quo acceperit Οἰχαλίας ἅλωσιν, quam Callimachus vindicat ipſi Creophylo poetae, quem alii Homeri magiſtrum fuiſſe aſſerant. Ex his patet *Samiorum narrationem* aliquam antiquitus acceptam pro fundo fuiſſe, variam et incertam. Creophyli nepotem Hermodamantem magiſtrum habuit Pythagoras: Laert. VIII, 2. Fidem autem famae de Lycurgo valde eſſe circumſcribendam facile credas; cenſuiſſe quoque ſic Wolfium video. Mihi hoc ſaltem probabile videtur, per Lycurgum ex peregrinatione in Cretam et Aſiam reducem ſeu vnam alteramue rhapſodiam, ſeu notitiam aliquam carminum Homericorum veniſſe, mox iterum obliteratam.

Trium fere poſt Lycurgum ſaeculorum interuallo alia eſt narratio *de Piſiſtratidis et Solone.* Cum res hiſtorica' fide tradita ſit, videndi ſunt primo loco auctores.

Antiquiſſimus, nec niſi centenis fere annis ſerior, Plato in Hipparcho, ſi modo ille Platonis habendus eſt, qua de re dubitatur; vbi in Piſiſtratidarum laudes excurrit: p. 228 B. To. II. Opp. Ἱππάρχῳ — ὃς ἄλλα τε πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείξατο, καὶ τὰ Ὁμήρου πρῶτος ἐκόμισεν ἐς τὴν γῆν ταυτηνί, καὶ ἠνάγκασε τοὺς ῥαψῳδοὺς Παναθηναίοις ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ διϊέναι, ὥσπερ νῦν ἔτι οἵδε ποιοῦσι. Duo memorata videmus, *primum Hipparchum carmina Homerica Athenas attuliſſe;* (ergo antea erant Athenienſibus ignota; et hoc bene conuenit cum ſtatu Athenarum et fortuna per iſta tempora.) *et inſtituiſſe vt Panathenaeis rhapſodi ea recitarent per vices ſe excipiendo: eo quo Platonis aetate adhuc ſollenne erat modo.* Nihil in his habetur quaenam illa τὰ Ὁμήρου eſſent; cum tamen per vices eſſent recitanda a rhapſodis, apparet, eas rhapſodias ſigillatim habitas fuiſſe. Vnicus hic eſt ſcriptor, cuius, niſi ſerior ſophiſta fuit, auctoritas eſſe poteſt aliqua hac in re. Lex tamen a maioribus ſcripta de recitandis in Panathenaeis ſolis Homeri carminibus memoratur quoque a Lycurgo in Leocratem p. 209. R. Alter eſt auctor, Dieuchidas rerum Megarenſium ſcriptor, poſt Alexandri, ſuſpicor, tempora, ap. Laert. I, 57. Soloni haec ipſa tribuit: τά τε Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς γέγραφε ῥαψῳδεῖσθαι. interpoſita Laertii interpretatione: οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον. Pergit: μᾶλλον οὖν Σόλων Ὅμηρον ἐφώτισεν (*illuſtrem reddidit*) ἢ Πεισίστρατος. ὥς φησι Διευχίδας ἐν πέμπτῳ Μεγαρικῶν. Ambiguum eſt, ſintne Dieuchidae tantum poſtrema, an et priora? Hi duo tamen ſoli ſunt, qui famam antiquam cum fide tradant, nam reliqui, qui ab omnibus memorantur, qui haec attigerant, tam varie et ſupine, hac de re loquuntur, vt vix vnquam explorate eos aliquid reſciuiſſe appareat; quid Cicero? qui de Or. III, 34. de Piſiſtrato: *qui primus Homeri libros, confuſos antea, ſic diſpoſuiſſe dicitur, vt nunc habemus.* Vnde recentiores nonnulli ſibi perſuaſerunt, a Cinaetho perturbatum eſſe rhapſodia-

rum ordinem, restitutum a Pisistrato: male vsi ad eam opinionem notis verbis Eustathii pr. Comment. ad Iliadem. Melius Pausanias VII, 26 p. 594 Πεισίστρατος ἔπη τὰ Ὁμήρου διεσπασμένα τε καὶ ἀλλαχοῦ μνημονευόμενα ἠθροίζετο. Melius prius; sed alterum obscure: *aliis in locis memoriter seruata.* Iosepho noto loco in Apionem est διαμνημονευομένην ποίησιν ex opposito τοῦ γράφεσθαι. Ex his aliisque locis ducta est vulgaris opinio, a Pisistrato, seu eius filiis, rhapsodias, sparsim habitas, in corpus esse coactas. Pro explorato tamen non habemus quod ponere liceat, nisi forte hoc: illis temporibus primum rhapsodias Homericas Athenas esse perlatas et a rhapsodis in Panathenaeis esse decantatas. Famam non satis certam fuisse patet quoque ex hoc, quod modo Soloni, modo Pisistrato, modo filiis omnino, modo vni Hipparcho res tribuitur; iam autem Solon Archon fuit et leges scripsit Olymp. XLVI, 3. ante C. N. 594. Idem vidit Pisistratum tyrannidem, h. e. summum magistratum, occupasse Olymp. LV, 1. ante C. N. 560. et paullo post senex obiit; Pisistratus autem obiit Olymp. LXIII. ante C. N. 528. et Hipparchus filius interfectus Ol. LXVI, 3 ante C. N. 513. tandem Hippias eiectus Ol. LXVII, 1. ante C. N. 512 qui idem adhuc pugnae Marathoniae interfuit annis XXII post Olymp. LXXII, 3. Ita a Solone Archonte ad Hippiae fugam habes interuallum octoginta fere annorum, intra quos fluctuat narratio, ea quidem, vt dixi, per se incerta et parum definita; his tam parum accurate traditis quantum fidei et auctoritatis tribuendum putes?

At vero alia istius aetatis memorata si compares, (Synchronismum appellant) si, litteras et artes prima tum Athenis incrementa habuisse, memineris: probabile fit, in tanto annorum spatio plura euenisse, a quibus Iliadis et Odysseae tanquam incunabula procederent. *)

*) Ne videamur haec primi animaduertisse, siue in inuidiam hoc trahatur, siue in laudem, memorare licet Bentleium non ali-

Iunctura plurium rhapſodiarum fieri, ſaepius tentari, potuit; donec totum hoc Iliadis corpus coaluit. Et recte ſe habere poteſt, quod ſeruatum eſt a Suida in Ὅμηρος· ὕστερον δὲ συνετέθη καὶ συνετάχθη ὑπὸ πολλῶν, καὶ μάλιστα ὑπὸ Πεισιστράτου. Neſcio an in iis, qui in disponendis Homericis carminibus ſtudium poſuerunt, fuerit *Cinaethus* (vel Cynaethus) Chius, de quo memorabilis locus ex antiquioribus eſt apud Schol. Pindari Nem. II, 1 pr. ἦν δὲ ὁ Κύναιθος Χῖος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφομένων Ὁμήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι. οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσαις (igitur Syracuſis primum, non omnino primum) ἐραψῴδησε τὰ Ὁμήρου ἔπη κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν ἐννάτην Ὀλυμπίαδα, ὡς Ἱππόστρατός φησιν. (haud dubie ὁ τὰ περὶ Σικελίας γενεαλογῶν. Schol. ad Pyth. VI, 4) Praeceſſerat in Schol. de Homeridis h. e. de rhapſodis: in quibus ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὕς φασὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὁμήρου ποίησιν. vltima corrupte exſcripſit Euſtath. p. 6 extr. nec mirum, ſi Cinaethus ordinauit et diſpoſuit rhapſodias in compagem! Iure quoque memorari videntur plures οἱ διασκευάζοντες τὰ τοῦ Ὁμήρου. Etſi hoc διασκευάζειν haud vno modo dictum reperio; eſt tamen hoc ſenſu idem quod διαθεῖναι. et διασκευαστής, vt διαθέτης apud Herodot. VII, 61. Onomacritus eſt διαθέτης τῶν χρησμῶν τοῦ Μουσαίου, h. e. qui collegit et ordinauit oracula Muſaei. Omnino iure libraria antiquiorum hominum prorſus animo eiicien-

ter ſtatuentem (loco a Wolſio quoque laudato:) in Phileleutheri Lipſienſis Remarks ſ. VII. *These lose songs were not collected together in the form of an Epic Poem, till Piſiſtratus's time, about 500 years after.* Sequitur Bentleius in hoc vulgatum morem Homericae aetatis definiendae; ſi enim Piſiſtrati temporibus ſupra memoratis quingentos annos addideris, videbis ad decimum fere ante C. N. ſaeculum computum aſſurgere. Epigramma Piſiſtrati ſtatuae Athenis adſcriptum, vt aiunt, in quo verſus eſt: Πεισίστρατος, ὃς τὸν Ὅμηρον ἤθροισα σποράδην τὸ πρὶν ἀειδόμενον, nec antiquum eſſe nec auctoritatem habere, per ſe intelligitur.

da eſt noſtra res libraria: quae eorum animis inſidet, qui omnia ad litteraturam et mercatum noſtrum reuocare ſolent.

Adiuuit ſtudium haud dubie vſus ſcripturae ad notanda animi ſenſa redditus iam expeditior; etſi parum probabile ſit, ſi legum Solonis ſcribendarum rationem reputes, eam repente tantopere frequentatam et exercitatam et perfectam fuiſſe, vt totam ſtatim Jliadem librarii exararent, aut vt codicum manu exaratorum magna copia prodiret. Annorum plurium decurſu haud dubie opus fuit, ad magnos in ſcribendi arte profectus. Potuit tamen illud nunc fieri inuento, et ex Ionia illato vſu *τῶν διφθερῶν*, pellium caprinarum ouillarumque (ap. Herodot. V, 58); cum antea per multas aetates litterarum quidem notae a Gephyraeis, qui Phoenicia origine erant, communicatae fuiſſent, exiguo tamen cum fructu, quia materia apta ad ſcribendum haud ad manus erat; a qua tamen omnem ſcriptionis vſum pendere profeſſus ſum. Ita quoque in Ionia innotuerant litterarum notae multis ante earum vſum frequentatum. Lydorum et Medorum epiſtolas miſſas iam ante Croeſi aetatem memoratas legimus ap. Herodot. I, 93. 99. 123. 125. Itaque nec confectam rem putem, etiamſi *σήματα* in Homero ipſo de ſcriptura intelligenda contenderis: vſus enim eius eſſe aliquis potuit pariter per plures alias aetates, nec tamen materia commoda, vt magnus verſuum numerus perſcriberetur; quod vtique nec in ſaxo nec in aere factum, probabile ſit; de alia autem materia eiusue vſu nulla eſt memoria, cum ne quidem *τοῦ γράφειν* et picturae memoratio in Homero occurrat: de quo docte egit V. C. *Merian (Mem. de l' Acad. R. des Scienc. de Berlin, an.* 1788. p. 533) Ceterum ſcripturae inuento non tam celeres progreſſus tribuendos eſſe, alio tempore declaraui in Comment. *de antiqua Homeri lectione* Vol. XIII. *Commentation. Soc. R. Scient. Gotting.*

Vt paullo liberius de his pronuntiarem, gratum fuit, quod viam iam muniuit Wolfius, cuius acute diſputata

mihi longioris disputationis otium fecerunt: digna vtique quae iterum inspiciantur. Subiiciam tantum nonnulla, quae vt paullo longius procederem, me tum mouerunt, cum, ex reliquorum nexu et ordine, in haec quoque intentiore cura inquirerem.

Fuit Pisistratidarum aetas ea, in qua Atheniensium ingenia repente tanquam somno discusso euigilarunt, aut potius diuino aliquo afflatu excitata litteris et artibus studium operamque consecrarunt. Effloruerant litterae iam tum inter Graecos Asiae, Siciliae et Italiae; lyrica poesis ad summam laudem peruenerat; artis dramaticae incunabula in Sicilia, nunc maturam aetatem Athenis habuere. Per haec tempora etiam ingenii alicuius felicitas existere potuit, quod propriam epici carminis naturam perspiceret, et ad eum modulum rhapsodias iam ante connecti solitas ordinaret.

Quae adhuc disputata sunt, bene constituta esse videntur, quatenus de Atheniensibus agitur. At enim diversam rerum faciem obiici video, si Ioniae per eadem tempora conditionem et fortunam comparo. In Asia enim et in insulis iam ante Pisistratidarum tempora et ante Solonem Archontem Olymp. XLVI, 3 praestantissima ingenia, poetices maxime, floruerant. Magnus poematum numerus memoratur, a quibus mythi antiqui, inque his Troica exposita fuerant, Cyclicos poetas appellamus, qui inde a primis Olympiadibus vixisse traduntur: in his Arctinus Milesius, qui Aethiopide Memnonis res complexus erat, Lescheus Lesbius, cuius vita Olympiadi XXXIII assignatur, Iliadis paruae notissimus auctor, Stasinus Cyprius, Cypriorum carminum auctor, cum Νόστων scriptore Augia; Pisander Camirensis Rhodius, Heracleae auctor circa Olymp. XXXIII. nam serius vixere Panyasis, Herodoti auunculus seu patruelis, alterius Heracleae auctor, et Thebaidis Antimachus. Quid? quod Lyricorum principes inde ab Olymp. XXX. cum Terpandro, Alcman, Alcaeus, Sappho, iam vixerant, Archilochus Iambographus etiam antiquior ad Olymp. XX. XXIII.

XXVII. memoratus; Pisistratidarum autem temporibus nomen erat clarum Stesichori, Ibyci, Anacreontis, Simonidis; etiam Thaletis, iam septem sapientium, iam Pherecydis, Pythagorae magistri, nomina inclaruerant. Sunt haec florentis Ioniae tempora, sub Gygis successorumque Lydiae regum aetatem. Quid ergo? in Ionum tamen rebus nihil de Homero memoratum reperitur! vbi eius rhapsodiae latuerunt?

Scilicet infigendum est animis alte, quod saepe monui: nos parum diligenter recordari, fragmenta nos historiarum habere, non historias. Nullus autem facile populus est, cuius notitias tam ieiunas habemus, quam Ionum, et ex iis maxime temporibus, in quibus artium et litterarum primordia condita sunt. Ad Athenienses spectant ea, quae supra memorauimus de rhapsodiarum recitatione, mox et scriptione; quo in loco habiti sint poetae cyclici et lyrici Ionum, ignoramus. In Ionibus autem probabile videtur, maturiorem fuisse scripturae vsum, quod τῶν διφθερῶν vsus apud eos antiquior probare videtur. Quid tamen scriptis eorum libris factum sit; an ii ad Platonis, ad Alexandri, ad Alexandrinorum tempora durauerint; an lyrici antiquiores omnes, aut quinam, in bibliothecam Alexandrinam illati sint, ignoramus. Maturius interiisse monumenta ingeniorum in Asia et in insulis video; et quae seruata sunt, in Graeciam illata fuerant; sic Herodoti Halicarnassensis, mox Thurini; et ante eum Hesiodi, qui Cuma Aeolidis in Boeotiam se contulerat. Haec si reputauerimus, balbutire nos in rebus antiquitatis grauissimis fateamur necesse est. Interea expedit tenere paucas ac tenues notitias, quas habemus, et videre, quae ex vsu, indole et nexu temporum cultuque hominum, non ex leui aliqua opinione e nostris litteris suscepta, inde elici possint. Obuia vtique videtur obseruatio haec: quo tempore res Iliacae ante et post ea quae in Iliade Homerica comprehensa sunt, variis carminibus constitutae fuere, eo aut iam conditam fuisse Iliadem, aut rhapsodiarum in vnum corpus colligendarum

inuentum vltro ſe obtuliſſe ingeniis acutioribus. Iam autem inter Athenienſes ſenſus ille criticus primo emerſiſſe videtur, et, quid maiorem vim ad animum hominum haberet, et qua arte id aſſequamur, perſpectum fuit; cui ingeniorum ſubtilitati eadem aetate debetur maxime dramatum natura accuratius conſtituta, et ad vnitatis praeceptum reuocata. Suſpicor igitur, litteris conſignatas quidem maturius fuiſſe rhapſodias in Ionia; compagem tamen Iliadis et Odyſſeae factam Piſiſtratidarum aetate. Vide, quomodo ita colligam, et qua probabilitate.

Ab epica poeſi ad tragoediam progreſſus eſt factus, fuitque ille expeditus, primo per τὴν μιμητικὴν vtrique communem, quod bene Plato docuit de Rep. X pr. tum per argumenta magni ſenſus et affectus, memorabiliumque fortunae viciſſitudinum, quae vita heroica ſuppeditat. Factus eſt ille progreſſus Athenis, et ſatum drama tragicum vno actionis argumento intra iuſtum tempus finitum; et hoc quidem potiſſimum auctore Aeſchylo, poſtquam multa iam dramata in ſcena eſſent acta, per ſaturam plura exhibentia. Sub eadem tempora, ſed paullo maturius, hoc idem animaduerſum eſſe videtur in poeſi epica, vt heroici carminis vim ſummam aſſequi poetam, intelligeretur, ſi carmen vna actione contineret; cum contra narrationis vigor minueretur rebus pluribus ac diuerſis alia ex alia ſe excipientibus, quod in Cyclicis carminibus animaduerti debuit, quae etiam ſeu mythici ſeu hiſtorici generis narrationes erant. Expertus eſt hoc idem Aeſchylus in dramate, perfecit Sophocles; et ſic vnitas et dramatica et epica animaduerſa artem vtramque ita conſtituit, vt etſi cognatam, ſuam tamen vtraque naturam et indolem diſcretam, habere videatur. Ita et Aeſchylus Homeri tragici nomen meruit, et hoc ſenſu, ſuſpicor, ἄκρος τῆς τραγῳδίας Ὅμηρος dictus a Platone in Theaeteto p. 152 E. Atque huius rei ſenſum habuit Virgilius, qui carminis epici dignitatem cum tragica grauitate, coniunxit, quod in Virgilii Aeneide dixi chara-

cterem carminis constituere singularem, Homerico diversum.

Aristoteles a dramatis vnitate ad epicam progressus, c. XXIII de poetica, a tragoediae indole plura transfert ad poesin epicam, nescio an plura, quam necesse sit pro diuersa vtriusque natura in multis aliis. Dubito quoque an Cyclicorum carmina, quia non vna actione absoluebantur, etsi hactenus minoris artis et laudis, propterea laude quoque omni alia caruisse putanda sint. Carmina fuere historica, nonnulla etiam in hoc ad epos accedentia, quod vnius herois res gestas, vt Thesei, vt Herculis, enarrarunt. (cap. VIII) Possunt omnino eiusdem generis formae esse plures, eaeque aliqua ex parte variae. Potuere quoque istae narrationes admittere omnem ingenii vim in inueniendo, exsequendo et ornando argumento. Licebat enim antiquitus tradita non modo narrare, vt erant tradita, verum etiam, quomodo, ita tradita, euenire potuerint, quod ipse Aristoteles discrimen constituit: τὸν μὲν (ἱστορικὸν) τὰ γενόμενα λέγειν, τὸν δὲ (ποιητὴν) οἷα ἂν γένοιτο. c. IX. quemadmodum historicus ipse interdum ad partes poetae transit, cum probabiliter vult declarare, quomodo res narratae ita euenerint, quod saepe idem est ac si diceres: eum exponere, quomodo res ita euenire potuerint aut debuerint κατὰ τὸ εἰκὸς ἢ τὸ ἀναγκαῖον.

Vnum est, quod de omni hac disputatione dubitationem facere possit, scilicet vt dicas: si diuersorum carminum compages sit Ilias, orationis quoque ac sententiarum discrimen aliquod notabile in oculos incurrere debere. Recte hoc monetur, nec vi sua destituitur monitum, et saepe ad hanc animaduersionem ipse animum attendi. Sunt tamen duo, quae obseruationem infringunt: *primum*, quod antiquiorum poetarum epicorum oratio eundem fere habitum habet; dum Ionicus antiquus sermo narrationi semel ita attemperatus erat, vt sollennes vbique formae ac sententiae se poetae offerrent; ita quoque poetae cyclici ad idem exemplar se

compoſuiſſe videntur, in eodem quoque argumento verſantes; hoc ſaltem docent fragmenta, hoc Scutum Herculis, quod inter Heſiodea habetur; patetque idem ex comparatione Quinti Smyrnaei, qui, niſi quod ingenii vi, rerumque copia et dilectu longe inferior eſt antiquis, orationis colore ſaepe ita incautum fallit, vt in vetere heroico aliquo carmine verſari tibi videaris; niſi verum eſt, quod ſuſpicor, habuiſſe eum adhuc in manibus poetas cyclicos: quod non improbabile eſt, ſiquidem Proclus Saeculo V. eos tractauit, ſecundum ea quae iam olim obſeruaui (*Biblioth. d. alten Litt. u. Kunſt. I Stück. Inedit. p.* 16.) Vt autem omnium epicorum poetarum orationi idem fere color ineſſet, cauſſa alia acceſſit, in eo, quod poetae et ſua et aliorum carmina, quae memoriter recitarent, *memoria retinuerunt*, neque adeo aliter fieri potuit, quam vt eadem phantaſmata, formae loquendi, comparationes, flores poetici et voces exquiſitiores, vt haec omnia, inquam, animo infixa, quoties in easdem ac ſimiles cogitationes ipſi inciderant, animo iterum ſe offerrent. Haec ſi reputes, non mirum videbitur, antiquiorum carminum colorem tam parum eſſe diſſimilem: inprimis in praeliorum deſcriptionibus. Pro exemplo eſſe poteſt Batrachomyomachia, in qua pauciſſima ſunt, quae non Homerica eſſe ſentias. Omnino hoc magnam vim ad ingenia hominum et ad ipſum ſermonem poliendum habuiſſe neceſſe eſt, quod *non lecta carmina* ſunt, ſed *memoria ſeruata.* De eo autem nemo nunc dubitat, memoriae vires inter iſtiusmodi homines eſſe incredibiles; vid. *Iones Aſiat. Reſearches* To. II. p. 14. et exemplum carminum Oſſiani ſatis rem firmauit; ne memorem Delillium noſtra aetate ſuos verſus, ne chartae mandaret, omnes memoriae mandatos ſecum e patria efferentem. *Alterum:* quod obſeruationem ſupra memoratam eleuet, eſt hoc: fruſtra ſumi, nihil omnino ineſſe in Jliados partibus ſibi diſſimile, nihil niſi quod ſibi a ſummo ad imum reſpondeat. Immo vero priorum librorum character haud exacte conuenit oppugnationi et

pugnae in castris; recedit ab iisdem Patroclia; et alius est color rerum gestarum [illegible] Achille; nam de postremis libris iam alii viri doct[illegible] [illegible]c aliter constituerunt.

Ceterum, Platonis [illegible]tique tempore, carmina Homerica iam citra controuersiam fuisse constituta et Homeri nomine vulgo insignita, vel ex supra dictis manifestum sit; Socratis aetate iam ad puerilem institutionem adhibitam esse Homeri lectionem, constat vel ex narratis de Alcibiade litterarium ludum ingresso et non Jliadem, sed *rhapsodiam* petente (ῥαψῳδίαν Ἰλιάδος ᾔτει) cumque magister *nihil* se habere *Homeri* diceret (μηδὲν ἔχειν Ὁμήρου) colapho inflicto abiisse: Plutarch. Apophthegm. p. 186 D. et Aelian. V. H. XIII, 38 vterque ex antiquiore auctore eodem. In Symposio Xenoph. c. 3, 5. Niceratus a patre se coactum esse ait, *πάντα τὰ Ὁμήρου ἔπη μαθεῖν. καὶ νῦν δυναίμην ἂν Ἰλιάδα ὅλην καὶ Ὀδύσσειαν ἀπὸ στόματος εἰπεῖν.* Exemplaria vtriusque corporis rhapsodiarum iam tum extitisse apparet, etsi idem quoque rhapsodos quotidie fere audiuisse profitetur. In Memorab. Socr. IV, 2, 10. Euthydemus Homeri poemata possidere (κεκτῆσθαι) dicitur. Et Isocrates in Paneg. (p. 144. ed. Gen.) maiores ait in honore haberi voluisse poetae artem *ἔν τε τοῖς τῆς μουσικῆς ἄθλοις καὶ τῇ παιδεύσει τῶν νεωτέρων.* Nec temere id factum: philosophorum enim doctrinis subtilibus vulgus ad virtutem exercendam haud adducitur; eruditur illud *factis* ac rebus ad sensum expressis; vtilium rerum doctrina iis immixta sola eam, quam quaerimus, vim ad animos emendandos habet. Talem itaque doctrinam videbant haberi in carminibus Homericis; etsi cum opinionibus erroneis coniunctam, quas aut legibus aut sapientum et bonorum virorum consuetudine tolli posse putabant; cum iisdem sensum pulcri sine fuco ac pigmento ali per carmina videbant.

Nec vlterius procedere necesse est. Nota sunt quae de exemplari narrantur, quod Alexander habuit *ἐκ νάρθηκος*, ab Aristotele emendatum, tum ab ipso Alexandro

eum Calliſthene et Anaxarcho illud recognitum: *Ἀλεξάνδρου μετὰ τῶν περὶ Καλλισθένην καὶ Ἀνάξαρχον ἐπελθόντος perlegente. nonnullis notatis καὶ σημειωσαμένου τινά*, ap. Strabon. XIII p. 888 B. Atque hinc deducimur ad tempora Ptolemaeorum, et ad grammaticorum Alexandrinorum ſtudia in Homericis recenſendis: de quibus disputandi materia iam largior extat in Scholiis antiquioribus a Villoiſono vulgatis; quae ab eodem viro doctiſſimo congeſta et ſub vnum conſpectum propoſita eſt in Prolegomenis. Omnia iſta diligentiſſime digeſſit, et de meritis grammaticorum Alexandrinorum in Homerum copioſiſſime disputauit in Prolegomenis ſuis: quae qui adierit, mea non deſiderabit. Commentatus enim eſt vir doctus eruditiſſime inde a p. CLXIV de criticae primordiis inter Graecos, de διορθώσεσιν in Scholiis Homericis memoratis, inprimis de Zenodoto, Ariſtophane et Ariſtarcho, appoſitis vbique ex Scholiis locis, in quibus eorum nomina et iudicia occurrunt, pertinaciſſimo cum ſtudio et incredibili cum induſtria. Expectatur vt hanc telam vir doctus detexat non modo ad Apionis, verum etiam ad ſeriora tempora; ita habebimus hiſtoriam abſolutam curarum, quas Grammatici eam in rem certatim per tot ſaecula contulerunt.

EXCVRSVS III

De Homero, Jliadis auctore.

ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.

Supereſt nunc, vt de primo Homericorum carminum auctore quaeramus. Iterum plura in hac quaeſtione ſecernenda ſunt: quaeri poteſt, vtrum vnus aliquis omnes rhapſodias condiderit? num ſigillatim, omnes, an plures, per diuerſa tempora? num ipſe eas in corpus redegerit? num iam ſparſim a ſe editas et vulgatas? num ab initio ſtatim totum carmen ſit meditatus, illudque totum an per partes decantauerit? an vero plures rhapſodiarum

auctores fuerint? num in his princeps Homerus? in cuius nominis societatem deinde venerint ceteri.

Nec vero verendum est tali disputatione nomini et dignitati poetae et carminis detrahi; nam in quamcunque opinionem deueneris, manet hoc Jliadem esse carmen antiquissimum, ac praestantissimum; et eius auctorem, seu auctores, homines fuisse ingeniosissimos; et si ad vnum hoc referimus Homerum, esto illud *sanctum hoc ac venerabile nomen*, quod per omnia saecula manebit, nec illud delebitur aut eius memoria debilitabitur; simile aesculo, de qua Virgilius (Ge. II, 293)

Ergo non hiemes illam, non flabra, neque imbres,
Conuellunt, immota manet, multosque nepotes,
Multa virum voluens durando saecula vincit.

Aut si cum Macrobio Sat. VI, 3. loqui malis: *ille velut pelagi rupes immota, resistit.*

Cum nihil certa fide de Homero Homericisque carminibus traditum constet: nemini inuidia moueri potest, qui ex rationibus probabilibus haec constituenda esse existimet. Fidem autem historicam omnino nos habere nullam, patet ex ipsis narrationibus, quae ad nos peruenere; fundus enim eorum est partim fama antiqua incerta et parum definita, partim commenta ingeniosa, partim fabulae aniles, ex grammaticorum et Sophistarum Scholis. cf. disputata in Commentatione *de antiqua Homeri lectione indaganda, diiudicanda et restituenda:* 1795. in Commentat. Soc. R. Sc. Gotting. Vol. XIII, p. 159 sq. in qua omnino plura de iis, quae in his Excursibus exposita sunt, alia disertius, lineis alia primis, adumbraui: vt, nisi chartae parcendum ducerem, eam in hac editione repetere maluissem.

Nec obstat, quod antiquitas hanc fidem vulgo retinuit, esse Homerum aliquem poetam, auctorem Jliados et Odysseae, eoque nomine vti iam Platonem, Aristotelem, et iam ante eos Herodotum, qui non modo vtramque carmen iam norat et nomine Jliadem et Odysseam laudat, verum etiam vtriusque auctorem eundem Home-

rum agnoſcit in loco de Helena quod illa cum Paride Aegyptum adierit, laudatis vſſ. Z, 289—292. Od. Δ, 227—230 et 351. 2. dum contra haec Cypria carmina, in quibus contraria memorantur, eius eſſe negat. Nam eiusmodi quaeſtiones hiſtoricas ſubtiliores haud facile inſtituerunt veteres; tum vero libelli, in quibus id egerant viri docti, vt in haec data opera inquirerent, periere, nec ex iis niſi ſingula dicta, nec docte ſatis et ſollerter expoſita, ſeruata ſunt.

Ariſtoteles quidem ad *quaeſtiones* ſubtiliores *hiſtoricas* deſcendiſſe haud videtur, etſi ille Homeri *διόρθωσιν* curauerat, et *ἀπορήματα* Ὁμηρικὰ ſcripſerat. In iis quae inde ſeruata ſunt apparet, ſubtilitatem eum philoſophicam paſſim ac rhetoricam magis eſſe amplexum, quam ſenſum poeticum ſeruaſſe. Ne enim ea, quae in Sophiſtarum Elencho memorantur, in librum de Poetica translata, repetam, quis non miretur a tanto viro, qui de Poetica tam praeclare egit, in poetam notari potuiſſe ea, quae v. c. ad Γ, 441. memorantur, cur Paris Helenae amplexus appetat? aut Λ, 385 *κέρᾳ ἀγλαὸν* Paridem eſſe *τὸν αἰδοίῳ σεμνυνόμενον*. K, 98 (verius ad 198. 194) cur ſenes deliberabundi extra caſtra exierint. Non itaque miror eum hoc ponere tanquam opinione communi receptum, vixiſſe aliquem Homerum qui vtrumque poema condiderit. Idem non dubitat ipſius Homeri eſſe prooemium Iliados c. XXIV, 5. *ὁ δὲ ὀλίγα φροιμιασάμενος* ſqq.

Tatianus Or. ad Gr. c. 48 et ex eo Euſeb. Praep. Eu. X, 11. memorant numerum magnum eorum, qui de Homero tradiderint; *περὶ γὰρ τῆς ποιήσεως τοῦ Ὁμήρου, γένους τε αὐτοῦ, καὶ χρόνου, καθ' ὃν ἤκμασε, προηρεύνησαν οἱ πρεσβύτατοι — Theagenes Rheginus, Cambyſis tempore, Steſimbrotus Thaſius, Antimachus Colophonius, Herodotus Halicarnaſſenſis, Dionyſius Olynthius,* (*ἐν Χρονικοῖς*) poſt eos *Ephorus Cumaeus, Philochorus Athenienſis, Megaclides et Chamaeleon, Peripatetici*: deinde grammatici: *Zenodotus, Ariſtophanes, Callima-*

chus, Crates, Eratosthenes, Aristarchus, Apollodorus. Malim Tatianum adscripsisse, quidnam singuli illi de quaque re tradiderint; nunc annos tantum ab vno et altero constitutos memorat. Omnes eos inter ἐξηγητὰς poetae referre noli; antiquiores de temporibus et aetate Homeri egerant; de Antimacho dubito, num alio modo ille Homerica attigerit, quam versus et voces ex eo transferendo. Dictus olim est de Homero egisse is qui eius mentionem fecerat, aut aliquid apposuerat, aut in locum aliquem commentatus erat, v. c. Heraclitus, qui Ἐριδι Σ, 107 aliter interpretatus fuerat, cf. ibid. ad vs. 251.

De *vita Homeri* qui scripserunt, videndi sunt ap. Harles. ad Fabricium B. Gr. To. I. p. 318. et alios. Nec vero tam ineptus sum, vt me certaminibus seu superiorum, seu nostrae aetatis immisceam; multo magis ab hoc versus sum, quo magis de nominibus ac vocibus agi videam, in re plerumque consentiri; nam antiquitatem carminum profitentur omnes, fueritne eorum auctor vnus an plures, Homerusne aliquis vere dictus, an nomen appellatiuum plurium poetarum; de his et aliis statuere licet, quicquid placuerit: nos miramur carmina, et in ingenio praedicando conuenimus omnes; praeclarius, quam a me fieri potuisset, exposuit haec Herderus, V. V. Mihi saltem de antiquioribus pauca sunt monenda; quae si accuratius expendas, nil nisi commenta esse apparebit, partim ab iis vrbibus, quae sibi natales Homeri vindicabant, inuenta, partim ex nominis etymo, aut ex praua notione ἀοιδοῦ, cuius personam ex suae aetatis institutis constituerant, partim ex probabili coniectura, quod is, qui de multis terris tam accurate tradidisset, multa loca adiisse videri debet, ducta, pleraque fabellis anilibus propiora. Magna pars antiquiorum fabularum per vrbes sparsarum continetur *Vita Homeri*, quae *Herodoto* tribuitur, *) concinnata Ionice ab aliquo Sophista, (cuius

*) Iudicia de ea virorum doctorum v. ap. Fabric. Harles. p. 319. 320. Non sine arte concinnatus est libellus: ea, quae singulis

generis apud Lucianum de astrologia et de dea Syria libelli sunt) qui narrata de VII vrbibus in consensum re-

in vrbibus vulgo narrata erant, in contextum aliquod redegit: Quae Cumaei, Smyrnaei, Colophonii, maxime Samii et Chii cum Ietis narrabant, ita in concentum adduxit, vt mater Critheis Cumae nata iis, qui ad coloniam Smyrnam condendam deducebantur, comes addita eum, qui vulgo Μελησιγενὴς dictus est, ad Meletem fl. partu ederet; Phemio nupta illa puerum educauit, qui a Phemio adoptatus et eruditus est; et sic porro. His lusibus quis tandem aliquid tribuat! Cum Sophistae aetate Homericas rhapsodiae a pueris in grammatistarum ludis legerentur, ludi magister Homerus quoque editur. Mentes nauicularius ex Odyssea Smyrnam accedit, et cum eo nauigat Homerus; in Ithaca ad Mentorem deductus de Vlyssis fatis edoctus, e morbo visu orbatur; quod alii Colophone factum narrarunt. Smyrnam redux, carmina confecisse narratur; victus egens inde Neonteichos, inde Cumen, Phocaeam, Erythras, Chium, Samum adiisse, vnde cum Athenas adire vellet, naue ad Ion insulam appulsa diem supremum obiit, ibique sepulcrum nactus est. Miror de Creophylo in insula Samo nihil ab eo memorari. Inseruntur passim versus, quos vulgo circumferri solitos, ineptos plerosque et parum doctos, Sophista acceperat. Maxima fabularum pars a Chiis profecta esse videtur, qui etiam eum apud se ludum litterarium aperuisse narrarunt. Cum eo tempore, quo rhapsodorum vita diu exoleuerat, ignari antiquitatis Graeculi multa de iis fabularentur, vita et conditio eorum comparabatur cum vita erronum mendicantium; hocque ipsum traductum est ad Homerum. Illud vero, quis tandem ferat, nomina ficta in Jliade et Odyssea in homines mutata, quos Homerus adierit, vt Mentam et Mentorem. Sic Tychium, fabrum, et Phocaeae, Thestoridem, quo nomine Calchas, Thestoris f. in Jliade notatur. Quae in fine adiecta sunt de Homero, Aeolensi genere, ex Ephoro adscripta esse, haud male suspicati sunt viri docti. Cum iis si contuleris extrema libri VII Dionysii Halic. intelliges huic in ista comparatione Romanorum rituum sacrorum cum Graecis ante oculos fuisse Ephorum. Omnino autem Ephorum plerorumque antiquitus narratorum fuisse auctorem, e Vita colligas Plutarcho vulgo tributa. Matrem Cuma Smyrnam delatam ille quoque memorauit. Subiicitur ex Aristotelis libro III περὶ ποιητικῆς narratio, qua ad Ion insulam et Smyrnam Homeri pueri fata referuntur. Haec duo inter antiquiora refero: reliqua quae attexuntur, sunt panni seriorum.

vocare voluit; itaque Homerum narrat eas vrbes deinceps adeuntem. In fine adiecta nonnulla sunt ex Ephoro, qui Cumis Homerum vindicabat. De Creophylo, apud cuius posteros carmina Homeri comperisse Lycurgus fertur, narrata attigit iam Plato de Rep. X, p. 600 B.

Sub *Plutarchi* nomine *duplex* scriptum extat; in quibus tamen ea, quae apud Gellium ex Plutarchi scripto memorantur, non occurrunt; *alteri* Dionysii Halic. nomen Gale Opusc. mytholog. inscribere malit; est certe rhetoris alicuius fetus. De Homero pauca memorantur; reliqua de eius dialectis, tropis et figuris; tota ars rhetorica ex eo exemplis illustratur, tum, quae in eo latere putantur, dogmata physica, et ethica, politica et artes omnes. Praeterea est triplex *Vita Homeri breuior* a Leone Allatio in libello de patria Homeri edita; alteram et tertiam repetiit Wassenberg e cod. Leid. et illustrauit; prima videtur pars fuisse Chrestomathiae Procli; repetiit eam Tychsen Collega honoratiss. multo auctiorem e cod. Escuriali (in *Bibliothek der alten Litteratur und Kunst I. Stück* vbi cf. Notas. In his omnibus nihil habetur, quod ad veriora ac certiora ducat: nisi quod in altero locus est de iis, qui diuersis modis de patria Homeri tradiderant: — *τὸ γένος κατὰ μὲν Πίνδαρον Σμυρναῖος· κατὰ Σιμωνίδην Χῖος. κατὰ δὲ Ἀντίμαχον καὶ Νίκανδρον Κολοφώνιος· κατὰ δὲ Βακχυλίδην καὶ Ἀριστοτέλην τὸν Φιλόσοφον Ἰήτης. κατὰ δὲ Ἔφορον καὶ τοὺς ἱστορικοὺς* (ex Ephoro) *Κυμαῖος. κατὰ δὲ Ἀρίσταρχον καὶ Διονύσιον τὸν Θρᾷκα Ἀθηναῖος. τινὲς δὲ καὶ Σαλαμίνιον αὐτὸν εἶναι φασίν. ἄλλοι δὲ Ἀργεῖον. ἄλλοι δὲ Αἰγύπτιον ἀπὸ Θηβῶν.* Facile est ad assequendum, has opiniones partim a patriae studio, partim ex ingenii lusu, partim ex auditione antiqua de rhapsodorum recitationibus esse natas. Mirari licet, id quod omnium ineptissimum est, de aenigmate piscatorum Homero proposito, omnium esse vulgatissimum. His adiungenda *vita in Suida* Ὅμηρος et *Eudo-*

cia p. 320. Alia praetereo: Nihil in his eſt, quod certam et fructuoſam notionem eorum, quae ad Homerum ſpectant, ſuppeditet; nec magis in iis, quae apud Strabonem et Pauſaniam occurrunt. Narratio antiqua de *certamine cum Heſiodo* ab inepto grammatico ſingulari libello plurimis commentis eſt amplificata.

Vidimus fide hiſtorica deſtitui quicquid de Homero traditum eſt, quod multo magis ex eo apparet, quod primo ab hiſtoricis in quaeſtionem eſt vocatum, de temporibus, in quibus ille vixit. Alienum a conſilio eſſet, poſt tot viros doctiſſimos iterum in hanc quaeſtionem deſcendere velle aut varias epochas, quas conſtitutas legimus, annumerare, quae fere annis poſt bellum Troianum, tempus et ipſum parum certum, tum annis ante Olympiadem et ante Romam conditam definiri ſolent; nec niſi ex probabilibus rationibus, modo ariolando, modo ratiocinando. Varietas haec non modo teſtatum facit hoc, quod *de ipſo Homero* nulla certa fama ſuperfuit, verum id ipſum quoque, quod *nec de aetate carminum* certi aliquid conſtitit. Hallerum noſtrum memini autumare, Iliadem ante Heraclidarum in Peloponneſum reditum contextam eſſe debere, quia nihil de hac rerum conuerſione in ea memoratur; quae argumentatio primo per ſe nullam vim habet, quia poetae et hiſtorici non eadem ſunt munera et partes; porro quorſum poeta, qui de rebus Troianis canebat, ſeriora immiſcere aut intexere debuiſſet, quae nihil cum iis habebant commune? ipſum carmen verſatur in rebus Pelopidarum, quorum progenies per Heraclidas Peloponneſo cedere coacta eſt; quae eadem res inter cauſſas fuit migrationis Ionicae in Aſiam; de qua nec magis poeta memorat, nec de Ionia et Ionibus. Quod vero omnem hanc coniecturam perimit, eſt, quod iſtam Heraclidarum et Dorienſium in Peloponneſum incurſationem annis LXXX ab excidio Troiae eueniſſe conuenit, nec niſi annis LX ſerius Iones in Aſia conſederunt, Homerum autem Io-

nem fuisse et in Ionia vixisse, constans est antiquitatis fama. *)

Tempus, quo auctor Iliados viuere potuit, Homerus, aliquo modo saltem constituitur hac vna re, quam dixi, migratione Ionica, qua vtique serior esse debuit is, quem constans fama obtinet Ionem fuisse. Iones iam tum sedes certas in Asiae ora habuisse et cultu aliquo vitae floruisse probabile fit, cum ex poetae dictis tum ex orationis expolitione. Iam migratio illa refertur in annos 140 et seqq. a bello Troiano, ante C. N. 1044; iam, sumto spatio centum, et quod excurrit, annorum post migrationem, probabili aliquo modo, ductu Apollodori Athen. et ex eo Nepotis in Chronicis, Marmorisque Parii conuentum nunc vulgo est in annos hos: Homerum floruisse circa annum ante C. N. 907; post migrationem Ionicam annis 137; a Troia capta (anno ante C. N. 1184.) annis 277; ante primam Olympiadem, (ab anno ante C. N. 776 procedentem) annis 131: ante V. C. (condita autem esse Roma ponitur ante C. N. 753) annis 154: Circa epochas has vagantur sententiae aliorum, e quibus saltem memoratu digniores sunt Erato-

*) Mentionem quoque iudicii sui iniecit Hallerus alicubi in Recensibus nostris litterariis (*Götting. Gelehrt. Anzeig.* a. 1772 *Zugabe* p. 134) Vidi *Willm. Mitford*, elegantissimum scriptorem *historiae Graeciae*, Newtoniana hypothesi visum, in eandem rationem incidisse Vol. I p. 160. vt ante Heraclidarum Dorumque in Peloponnesum incursationem Homerum vixisse ex eo sibi persuaderet, quod alioqui euentum hoc tam memorabile alicubi memoraturus fuisset; in auxilium aduocat versus Homericos Od. I, 351. VIII, 578. Il. II, 486. XX, 308. quos ad proxima post bellum Troianum tempora aetatem Homeri reuocare opinatur. Enimuero nisi opinionem iam animo infixam ad ea loca attuleris, vix in talem sententiam descendes; tum vir sagacissimus haud animaduertit, sese innumeras in difficultates altera ex parte implicitum, quod sentiet, qui eius opinionis tuendae partes suscipere volet, quandoquidem ab reliquis temporum istorum notitiis et ab omni antiquitatis notione prorsus abhorret.

sthenis, qui Homerum centum, et Aristarchi, qui eum centum quadraginta annos a Troicis temporibus absuisse scripserant. Aliis modis recessere illi, qui Chronologiae systema condiderunt, quorum ad sua quisque placita accommodare Homeri aetatem studuit. Nobis in istis, quae posuimus, acquiescendum est, non quasi explorata et omni dubitatione sint maiora, verum vt habeamus terminum satis probabiliter fixum, ad quem referre possimus alia. Accedit auctoritas ex eo, quod conuenit fere computus cum eo, quod Herodotus narrat Homerum et Hesiodum se esse antiquiores annis CCCC. lib. II, 53. Assequi equidem possum, quibus in rebus illius calculi cardo vertatur. Scilicet ab Olympiade prima ad suam aetatem, Ol. LXXIV. norat fere trecentos annos elapsos esse, et migrationem Ionicam antecessisse ducentis et quod excurrit annis, non autem certas Ionum sedes et res florentes ante medium fere huius internalli decursum esse potuisse: ita ille facile coniectare potuit ad CCCC annos Homeri et Hesiodi aetatem assurgere debuisse. Ad eundem fere morem suas epochas mythicas et historicas constituerunt Graeci, et recte; vt nos facere solemus in historiarum e sacris libris petitarum computo. Si tamen de vtilitate subtilioris temporum finitionis ad ipsum carmen dispicimus, negari nequit, nos ea omnino bene carere posse. Quamcunque enim rationem arripueris, non ea satis conuenit ad stabiliendum illud, quod Wood et alii ingeniose quidem, censuere, in ipsis confiniis inter vitam rudiorem et cultiorem tale carmen compositum esse debere. Ad tempora enim proxima a bello Troiano nullus computus nos reuocat; et si reuocaret, cultior sermonis Ionici in carmine habitus nos inde ad seriores aetates reuocaret. Non ignoro ea, quae memorari solent, de tertia aetate post Troiam captam ex Il. Υ, 307. 308 *Νῦν δέ τε Αἰνείαο* — et quod ipse poeta Musas invocat, tanquam quae rerum memoriam habeant, *ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν οὐδέ τι ἴδμεν* B, 486 et quod *οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν* occurrit, E, 304. Verum tribus post

Troiam aetatibus non ea Ionici carminis esse potuit elegantia nec poeta inter Iones: cum necdum Iones in Asiam traiecissent. Quid igitur putabimus statuendum esse? hoc vtique: non modo famam belli Troiani vsque ad octauam vel nonam aetatem (γενεὰν) fuisse seruatam, verum et carmina antiquiora, quibus ea fama iam condita fuerat; nec enim, quicquid in loco noto Velleius contra contendit I, 5. ad assequendum facile esset, vnde tam politus et suauis sermo Ionici carminis procedere potuisset, nisi iam multa carmina antecesserant. Per ea itaque heroicae vitae mores et instituta iam ita multorum poetarum studiis informata esse poterant, vt eorum imaginem reddere tam viuidam facile possent.

In medium prolatae sunt alia, ingeniosa vtique, commenta virorum doctorum, quibus aetatem Ionici ἀοιδοῦ constituere vellent, vt τροπαὶ ἠελίοιο Od. O, 403 in insula Syria cum aliis, de quibus v. *Ge. Costard in a Letter concerning the ages of Homer and Hesiod. Philos. Transact.* Vol. XLVIII. P. II. p. 441. Nondum tamen vidi, his ac similibus rationibus, quicquam satis probabile effectum esse. Omninoque videtur inutilis esse disputatio, si verum est illud, rhapsodias a diuersis poetis profectas esse, aliarumque antiquiores, aliarum seriores auctores fuisse. Ita quoque recte variari potuit in ipsa aetate Homeri constituenda; nec omnino absurde Theopompus libro XLIII Philippicarum historiarum et qui eum sequitur, Euphorion περὶ Ἀλευαδῶν, eum quingentis post expeditionem ad Troiam annis vixisse pronuntiauit, Gygis Lydorum regis tempore, Archilochi aequalem, qui circa Olymp. XXIII vixit: v. Tatianus Or. ad Gr. f. 49. et Clemens Alex. Strom. lib. I. p. 327. quod sequutus esse videtur Dodwell. de Cyclis. Diss. *III*, p. 128. qui similia statuit. Hactenus nec miror fuisse qui negarent, vllum omnino Homerum extitisse, talem scilicet, qualem vulgo homines docti tradiderunt.

EXCVRSVS IV

Res memoratae ab Homero ex annis ante Jliadem, et ex annis post Jliadem.

Ex iis quae ante Jliadem, hoc est, ante tempus, quod res in Jliade narratas comprehendit, euenerunt, per episodium haud pauca passim inseri vel attingi in Jliade, nemini non est obseruatum. Fuit is fundus opinionis multorum, ad artem poetae hoc referendum esse, qui e multis aliis hoc sibi singulare argumentum delegerit, et inde lucratum esse hoc, vt haberet ingentes copias rerum, quibus exornare carmen posset. Virgilium in dilectu argumenti id vidisse, facile mihi persuasi; de Homero tum credam, cum de eo hoc praedicatur, qui totum corpus constituit et rhapsodias in epos concinnavit. Equidem alia via ingressus, ex iisdem mythis antiquis ita commemoratis, vt iam aliunde notos et in aliis carminibus expositos eos esse innuat, colligere soleo, multa iam tum aliorum poetarum carmina, quibus Ionicus sermo tantopere expolitus esse potuit, de rebus quoque Troicis, extitisse, e quibus facile erat, diligere ea, quae inter se argumentis conuenirent, et tandem in compagem aliquam conuenirent.

Res eae, de quibus ago, memoratae partim ad tempora Troiana spectant, partim ad antiquiora. Aliae quidem in Jliade, aliae in Odyssea; in hac quidem tam multae, vt et ad mirum illud iudicium deuenerit Longinus, c. 9. 11. 12 Odysseam τὰ λείψανα τῶν Ἰλιακῶν παθημάτων complecti et tanquam epilogum Jliados habendam esse Odysseam. In Jliade alia repeti ex prioribus annis, ipsa res postulabat, vt ostentum in Aulide lib. II, 300 et classe soluente vela vs. 350. quod in Menelai gratiam duces ad expeditionem conuenerant I, 150. quod Iuno expeditionis dux et auctor fuerat IV, 26 et Minerva V, 715. Marte in societatem pertracto vs. 832. οἱ περὶ Τυνδάρεων ὅρκοι quos aiunt, II, 286. quod Nestor apud

Peleum deuerterat ante profectionem VII, 127. Ducum gloriatio in insula Lemno VIII, 230. Porro ea quae Nestor de se memorat e prioribus annis lib. I, 260 sq. pugna Centaurorum et Lapitharum, cui ipse interfuerat, qua Centauros a Pirithoo fugatos a Pelio monte ad Aethices in montibus Pindi se recepisse narrat ipse poeta: B, 743. 4. adde de Eurytione Centauro male mulcato a Lapithis Od. Φ, 295. Pugna Pyliorum cum Arcadibus in qua Ereuthalion a Nestore occisus Jl. VII, (H) 132 sqq. IV, 319. bellum Pyliorum et Epeorum Jl. XI (Λ) 669 sqq. inprimis cf. vs. 714. 5. 720. 756. adde *Nestorem* praemia consequutum in ludis funebribus Amaryncei, Epeorum regis, Jl. XXIII (Ψ) 629. Phoenicis res et casus IX, 448 sq. Narrata de Tydei legatione ad Thebanos IV, 370 sq. V, 801 sq. X, 285. XIV, 113 sq. perpetua comite Minerua IV, 390. De Aenea ab Achille fugato XX, 187 sq. de eius equis V, 265. quod Priamus interfuit pugnae Phrygum cum Amazonibus. Ita de vrbibus ab Achille euersis IX, 328 sq. Ganymedis raptus iisd. vss. Porro de reddenda Helena consilia Troiae acta XI, 122. 138 et Vlyssis legatio ad Troianos III, 205. Paridis cum Helena nauigatio Sidonem VI, 290 quod Paris cum Helena multa κτήματα abduxerat XIII, 626. III, 70. Narrantur quoque antiquiora, quae ad res Jliacas haud spectant, vt de Bellerophonte VI, 154 sq. Praelia Curetum et Aetolorum et vrbs Calydon oppugnata, IX, 524 sq. Rhodus condita a Tlepolemo II, 657. de Hercule sunt plura loca classica, V, 392 sq. 638 sq. VIII, 362 sq. XI, 688. XIV, 249 sq. XV, 18 sqq. XIX, 95 sq. v. sup. Excurs. I, ad lib. VIII. de mythis Homericis. Et sic plura, quae a me enotata esse, nunc malim; potest et alius vir doctus obseruare, et in classes redigere. Occurrunt tamen et in his nonnulla serius illata, vt de Paridis iudicio lib. XXIV, 28. et de tentata ab Achiuis escensione in muros Jlii lib. V, 432 sq.

Cum duo sint mythorum genera, alterum narrationum a maioribus acceptarum de rerum euentis, alterum

opinionum priſcae aetatis et Hellenicae ſtirpis ac Pelasgicae gentis: de mythis ex coſmogoniis petitis dictum eſt in Excurſu III. ad Ψ, *de allegoria Homerica*. De hiſtoricis autem mythis memorabilis eſt obſeruatio, quae et aliis facile in mentem venire potuit, quod vltra quintam aetatem ante tempora Troiana nulla adſurgit res narrata; proxima enim aetas ſeu γενεὰ eſt Argonautarum et belli Thebani, cui Tydeus, pater Diomedis interfuit; Euneos, Iaſonis filius, commercia in Lemno exercebat cum Troianis: VII, 467 ſq. Tertia aetas Herculis, Nelei, patris Neſtoris; Oenei, patris Tydei, et Meleagri; inde quarta Amphitruonis et Alcmenae, et quinta Perſei ac Pelopis, quorum ſtirps ad Iouem refertur.

Intra Aeoli genus, quod mox declarabo, comprehenditur potior mythorum numerus, a quo quinta generatio eſt Sarpedonis ad Troiam pugnantis: erat is filius Hippolochi ex Bellerophonte, qui Glauci Corinthii fuit, is Siſyphi, et hic Aeoli: lib. VI, 150 ſq. Simili modo Priamus patrem habuit Laomedontem, is Ilum, hic Troem, ex Erichthonio natum, Dardani filio, qui ex Ioue et Electra Atlantis filia natus fuit; v. Aeneae genus lib. XX, 218 ſqq. Ita ſextus a Dardano fuit Priamus. Liceret haec ſubtilius et copioſius perſequi; vt omnino mythologia heroum per γενεὰς eſt conſtituenda: verum huius loci res ea non eſt.

Verum alia obſeruatio accedit, quod [illegible] heroum et res per episodia memoratae de Achiuis ſpectant omnes aut ad Pelopidas aut ad genus Aeolicum; Aeoles autem ex Theſſalia oriundi in finibus veteris regni Troiani inſederant loca, mox Aeolidis nomine inſignita, famamque de maiorum ſuorum fortuna et virtute ſecum eo attulerant. Celebratum itaque apud hos Aeoles ex Theſſalia profectos nomen Achillis, mater Thetis, extra Theſſaliam alioqui vix cultu et templo inſignis. Potuit per hos Aeoles nec minus Pelopidarum nomen cum Oreſte et Penthilo, qui Aeoles in Aſiam deduxere, migrare et tantam claritatem habere. Si haec tenemus, poteſt quoque

ratio reddi, vnde ductum hoc ſit, quod poetae, qui in Aſiae oris degebant, Homerus et Heſiodus, ex Aeolide in Boeotiam profectus, Olympum Theſſaliae montem, deorum ſedem celebrarunt; antiquis ſcilicet narrationibus et carminibus hoc quoque e Theſſalia cum Aeolibus in Aſiam erat translatum. Vates itaque ſeu ἀοιδοὶ inter Aeoles et Iones bellum Troianum facile in praecipuo carminum argumento conſtituere potuere. Inde quoque iis innoteſcere potuit incurſatio Amazonum in Phrygiam Il. III, 184 quo Myrinnae ſepulcrum ad Troiam eſt referendum II, 814. Reliquarum ſtirpium Hellenicarum fabulae vix vllae occurrunt. Ionum fabula eſt vna de Erechtheo II, 547. Od. VII, 80. 81. De Doribus autem omnino nihil narratum meminimus. Contra, cum Vlyſſes, etſi a Cephalo, adeoque a Xutho, genus ducens, ad Aeolum tamen genus referret, a Siſypho progenitus: intelligitur, quomodo inter Aeoles Aſiae memoria eius et fama eſſe potuerit, quae ἀοιδῶν carminibus argumenta praeberet.

Narrantur quoque nonnulla in Jliade e ſerioribus temporibus: vaticinii tamen aut praeſagii ſpecie, vt de Achillis morte, primo obſcurius, tum apertius declarata; ab Apolline quod Troia nec a Patroclo nec ab Achille capi poſſit, Π, 708. 9. Ita de Aeneae poſteris regnaturis XX, 306 ſq. cum Troiae euerſione. (Minus bene euerſionem Mycenarum quaeſiuere in IV, 53) de vallo ſolo aequando XII pr. vbi verſu procul dubio inſititio decimus annus vrbis obſeſſae memoratur. Vnum eſt, quod offendit lib. II, de Philoctete 724. 5. aliquando Troiam arceſſendo, ab ipſo poeta interpoſitum v. ad e. l.

Plura alia occurrere Poſtiliaca in Odyſſea, mirum non eſt, cum totum carmen ad ſeriora ſpectet. Sunt tamen in his nonnulla, quae quodammodo narrationem rerum ad Jlium geſtarum ſupplent; vt altercatio Achillis et Vlyſſis in omen accepta Od. VIII, 75. porro lib. I, 326 quod Mineruae ira Achiuis interitus cauſſa fuit; lib. I, 37 quod Mercurius ad Aegiſthum miſſus eſt de Me-

nelai erroribus IV, 349 sq. de Helenae raptu; item de Agamemnonis caede XI, 386 sq. et alia; quod Vlysses speculator ingressus erat vrbem, ab Helena agnitus VIII, 292 de equo durateo XIV, 469 de insidiis quibus Vlysses insederat, XIV, 458 sq. quod Achillem caesum e praelio absportauerat V, 308 sq. Achillis funus XXIV, 57. Neoptolemi strenue gesta XI, 504. excidium Troiae IV, 240 sq. et alia. Narrantur quoque nonnulla antiquiora de Orione a Diana, et de Iasone a Cerere amato, Od. V, 121. 125. de Atlante I, 52. columbae Ioui ambrosiam ferentes XII, 63. Longe vero diuersi generis mythi sunt illi, qui Vlyssis errores constituunt et omnino alium, vnde fluxerint, fontem arguunt: Verum de his suo loco agetur. Nunc de Iliade.

Obseruant quoque veteres *nonnulla ab Homero ignorari*; ita Strabo XIII p. 896 C. quod Cassandrae vitium illatum haud nouit, sed eam ab Othryoneo expetitam esse Il. XIII, 365. Scilicet huius generis sunt ea, quae a serioribus memorata eo in loco, vbi de iisdem rebus memoratur, haud occurrunt. Eo reuocabant veteres iudicium Paridis, quod tamen in loco insititio occurrit XXIV, 28. 29. de caussa irarum Iunonis et Palladis. At huius generis memorari possint innumera, si, quae a Tragicis inuenta fuerunt, in Iliade desideres, referendaque in eum censum esset omnis mythologia posthomerica; nam et Cyclici et Lyrici, sicque alii poetae iis, quae Homerus vel omiserat vel leuiter attigerat, v. c. de Epeo, ductu vss. XXIII, 667 sq. alia pro consilio mutata, vt, quod Scyro adductus narratur Achilles, cum in Iliade lib. IX, 252 sqq. sponte ille ad Troiam venerit: alia adiecerunt; sic Bellerophonti Pegasum Pindarus, quem desiderant in Il. VI, 179. Plurima huius generis, in hac clade praestantissimorum poetarum ignoramus, quo auctore aucta et ornata fuerint. Ita scire velim, quis Heben ab Hercule ductam, ingeniosissimum mythum adhibuerit; Pindarus eum iam attigit. Inter haec tamen perperam ponitur hoc, poetam omnia ignorasse quae non

appoſuit in carmine: vt recte Strabo aliquoties disputat vt lib. XII p. 831. contra Apollodorum; cf. XIV p. 995. Ita cur tandem lyram operis ſociam Amphioni in condendis muris Thebarum memorare debuit Odyſſ. XI, 262 vt critici cenſuere: v. ap. Valk. ad Phoen. p. 311.

EXCVRSVS V

de Carminum Homericorum auctoritate recte conſtituenda.

Si in viros ingeniis, conſiliis et factis eximios calumniandi libidine ſaepe graſſantes alios indignamur: non minus aegre ferendum eſt interdum, ſi laudum intemperantia alii in eos vtuntur. Homerus, haud dubie princeps carminis epici, ſimulque meliorum litterarum princeps, quatenus omnes anteceſſit, exemplumque propoſuit, quod ſequuti alii ad alia et maiora progreſſi ſunt, ad tantam ſui admirationem adduxit poſteros, vt omnium litterarum, doctrinarum et ſcientiarum fontem eum eſſe pronuntiarent. Immodicis his, partim ſtolidis, laudibus offeciſſe illi potius poetae nomini, quam illud illuſtraſſe dicendi ſunt. Ipſe Quinctilianus Inſtit. Or. X, 1, 46 ſqq. etſi intra eloquendi artem continere voluiſſe ſuas laudes videri debet, cum eum *omnibus eloquentiae partibus exemplum dediſſe* demonſtrare vult, eo tamen, tanquam diuino afflatu abreptus, progreditur, vt in fine ſubiungat: „*Quid? in verbis, ſententiis, figuris,* dispoſitione totius operis, *nonne humani ingenii modum excedit? Vt magni ſit viri, virtutes eius, non aemulatione, quod fieri non poteſt, ſed intellectu ſequi. Verum hic omnes ſine dubio, et in omni genere eloquentiae, procul a ſe reliquit; heroicos tamen praecipue; videlicet, quia clariſſima in materia ſimili comparatio eſt.*" Perſuaſum tamen mihi habeo, et habere me alios aſſenſuros praeuideo, ſi noſtra aetate, tale, aut idem, carmen primum in lucem prodiiſſet, immodicarum iſta-

rum laudum magnam partem exſpiraturam eſſe. Itaque et modus laudibus eſt ſtatuendus, et inquirendum, quis earum aut fundus ſit, aut fons ſit habendus.

Veriſſime mihi Plinius dixiſſe videtur H. N. VII, 30. *Homero vate graeco* ingenium, inquit, *nullum felicius extitiſſe conuenit, ſiue operis fortuna, ſiue materia aeſtimetur.* Neque temere dictum arbitror, ſi quis aſſeveret, ſemel tantum, nec niſi iſta, qua conditum eſt, aetate carmen vtrumque tam proſpero ſucceſſu condi potuiſſe; in felicitatis itaque loco eſſe hoc numerandum, quod poetae obtigerunt ea, quibus effectum eſt, vt ad omnes aetates carmina iſta non modo laudem, ſed et admirationem habitura ſint aeternam. Continentur autem cauſſae iſtae primo loco *antiquitate* ipſa, *iisque virtutibus*, quae ab ea ductae ſunt, ſiue in materia et argumento, ſiue in tractatione et elocutione; neque eae habere poſſent tantam vim ad hominum animos per omnia ſaecula tenendos, niſi eae iſta aetate emerſiſſent, qua naturae viuida vis nondum artis fuco eſſet corrupta, ſine quo tamen nunc nullum ingenii opus carere poteſt, etſi in antiquiſſimis operibus haec tantopere probamus et miramur. Habent et haec cauſſas ſuas in ipſa ingenii humani natura. Eo tamen factum eſt potiſſimum, vt per omnes aetates habeant homines, quod in Homericis carminibus voluptatem cum admiratione afferat. Cum his tamen fatendum eſt, in omnibus aetatibus ac populis acceſſiſſe cauſſas alias ac diuerſas, ſeu admirationis ſeu voluptatis inde capiendae. Nam Iones haud dubie laetabantur, ſuorum ἀοιδῶν carmina diuino aliquo munere ſibi ſeruata, et in iis ea, quae a maioribus ſtirpisque Hellenicae gentiumque auctoribus auditione ad ſe propagata erant, Muſarum beneficio memoriae ſempiternae tradita eſſe. Cum inde Athenas perlata erant carmina, Athenienſes ea non minore cum voluptate audiebant, quippe qui Iones ex ſua vrbe digreſſos Aſiam occupaſſe norant, eorumque laudes non minus ad ſe pertinere arbitrari debuerunt. Sequiores aetates carmina Homerica

omnis antiquae memoriae tanquam codicem praeſtantiſſimum, merito ſumma religione, admiratione, honore, proſequuti ſunt: tenebant enim in iis ἀοιδῶν ſuorum reliquias, priſcorum ingeniorum ſuperſtites fetus, maiorum laudes, facta, ſenſus, omnem memoriam antiquam, prima culturae omnisque ſapientiae elementa, religiones, inſtituta, vitae praecepta; et hoc ſenſu dici poterat Homerus omnis ſapientiae fons, ingeniorum altor, phantaſiae fomes, poeſeos hiſtoriaeque parens, carminis epici vnicum exemplum; cumque carmina illa ſeruata genere, argumento, colore, inter ſe ſimilia in vnum complexum eſſent comprehenſa, ad vnum eundemque auctorem etſi nec nomine ſatis notum ea coepere referri, idque nomen vnice celebrari. Ita, quae a venerabili iſto vatum Ionicorum choro ac concentu erant recitata, cum ea ſingulatim ſparſa, facile peritura fuiſſent, Homeri nomini tanquam ſacro clauo affixa, memorabili fortunae beneficio ab interitu ſunt ſeruata: atque ita factum eſt, vt tanquam ſerie et catena perpetua, temporum ſeriorum litteratura ab eo apta ac nexa ſit, vinculo aliquo ſubtili nec cuiusuis adſpectui obuio, ſimili illis δεσμοῖς Ἡφαιστοτεύκτοις, quos poeta memorat Odyſſ. Θ, 275 ſqq. ἀῤῥήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν· — δέσματα, ἠΰτ' ἀράχνια, λεπτὰ, τά κ' οὔ τε τις οὐδὲ ἴδοιτο οὐδὲ θεῶν μακάρων.

Verum, etſi breuiſſimis, exponendum tamen eſt diſertius de iis, quae a *vetuſtate rerum et ſermonis* maxime profecta ſunt in carminis laudes tantopere cumulatas. Ipſa videlicet *antiquitatis religio* animis hominum inſita, vita hominum in primis cultioris vitae *gradibus* conſtitutorum, ſua ſimplicitate et naturae veritate placens, cum ipſa, quam dicimus, generis humani infantia, oratio mythica, quae tota a ſenſibus oculorum animique pendet, narrationibusque continetur rerum a ſenſu et phantaſia ductarum adumbratione; mythorum natura ſenſibus impellendis eccommodata, maxime quod cum

ipso hominum actu et rebus gestis copulati illi sunt, eorumque enarratio cum candore tam ingenue facta, vt poetam haec omnia tanquam vera habita cum fide ac persuasione persequi videas; nata ex deorum interuentu factorum naturam humanam superantium probabilitas; ex eaque miratio mentem audientium, expectatione euentorum continua arrectam tenens: haec, inquam, adspersere carmini has illecebras, seu praestigias, quibus deliniti tenemur; per quas occulta illa iynx, quae carmini insidet, nos ad lectionem reuocat; tum narrationis simplicitas et suauitas ad euentum properantis, mutato per euentorum vicissitudines ipso orationis colore, cursu per hexametros cum grauitate aut celeritate variato; narratione per ipsum rerum actum detexta et oculis exposita, vt qui narrat ipse agentis partes sustinere videatur, ita vt drama agi, non memorari facta, putes; dum res porro ex naturae veritate ipsis propriis formis et natiuis coloribus redduntur, vt eas ante oculos positas arbitreris. Hae praeclarae carminis dotes etiamnum nobis, in tanta vitae, opinionum et iudiciorum, diuersitate, voluptatem instillant, et mirationem exprimunt; humanitatis incunabula cupide discimus, et historias antiquas aliorum populorum, libros sacros Hebraeorum antiquiores, tum notitias recentiorum aetatum de populis barbaris et ab humano cultu alienis, curiose comparamus; sermonem antiquissimorum hominum iuuat cognoscere, quandoquidem linguarum origines inter studia nostra nunc referimus, et grammaticam vniuersalem cum litteraturae, grammaticae ac criticae studio coniungimus. Per haec ipsa enim eo tandem peruentum est, vt a verborum tricis ac formulis sapientiae sacrae ac profanae studia ad vtiliorem rerum, populorum, naturaeque cognitionem conuersa sint; ita vtilius quoque Homeri studium subnasci potuit. Nec tamen postulari potest, vt vnusquisque admiratione ac iudicio suo comprehendat omnia, quae in carmine praeclara sunt; hoc enim plus studii et otii postulat, quam quod ii quoque, qui liberalibus litteris

bene imbuti ſunt, impèndere poſſint. Satis eſt, pulcri ac veri notionem habere ac ſenſum ita informatum, ne ad potiora et eminentiora caecutiat aut hebeat.

Antiquorum hominum priſcaeque vitae adumbratione magnam voluptatis, cuius fructum Homerica impertiunt, partem contineri dixi. Cedit ea in laudem ipſius poetae, propter veritatem, qua res antiquae ſenſibus noſtris redditae ſunt; ceteroqui eae animos noſtros tenent per ſe; id quod peregrinatorum per barbarorum terras narratione etiam recentiorum, experimur. Ex quo itaque ad haec attendi coeptum eſt, ſtudium Homeri ſubnatum eſt, quod cuiusuis ingenui hominis otio dignum haberi poteſt.

Alia laus acceſſit Homero ex ipſo argumento, quia ex belli Troiani euentis ductum eſt, cuius fama in antiquitate fuit celebratiſſima, idque merito: nam ex eo omnis melioris vitae cultus primordia inter Hellenes ducta eſſe credebantur. Primum hoc fuit tempus, quo distracta per tribus, gentes ac familias Hellenica ſtirps in commune coiit, commercia iunxit et populi notionem vere expleuit; *tum primum Graecia vires contemplata ſuas: tum ſparſa ac diſſona moles in corpus vultumque coit et rege ſub vno diſpoſita eſt*, verba ſunt Statii Achill. I, 456 ſq. Belli huius memoria ac fama iam ante auctorem Odyſſeae antiquiorum ἀοιδῶν carminibus erat celebrata; nam Vlyſſes audire memoratur apud Alcinoum ἀοιδὸν res Troianas narrantem; vt ſatis hinc pateat, Homerum non fuiſſe primum belli Troiani ἀοιδὸν, cum ipſe alios ante ſe memoret eadem tentaſſe.

Nuper quoque Troadis adeundae et cum Homericis comparandae ſtudium exortum eſt, nondum ſatis ſubtiliter conſtitutum notitiis et conſiliis, quae res poſtulat. Neque vero de his agendi nunc eſt locus; pluribus Excurſibus haec attigi, quorum recenſus eſt inſpiciendus: quandoquidem nec recentiorum ſtudia a meis curis aliena eſſe putaui.

Inter fortunae munera referendum eſt quoque hoc, quod mirationis in audientium animis mouendae inſtrumenta Homerus habebat efficaciſſima ex interuentu deorum, qui non ab arte inuentus, ſed, cum indole aetatum et ſenſibus hominum, ſubnatus erat; debuit enim incredibilem vim ad hominum animos habere, qui talia, maiorum fide ac fama accepta, perſuaſa ſibi habebant. Sane et noſtros ſenſus iſta feriunt; at quam diuerſa ratione! nunc antiquitate et doctrina placent.

Alia, quam miramur, poetae felicitas eſt in exprimendis naturae impulſibus, ſenſibus, motibus, affectibus et ſic porro; tum in viua rerum ſenſui obiectarum redhibitione per poeticam orationem: hoc illud eſt, quo maxime poetae ingenium ſummum eminere cenſeo. Eam tamen felicitatem ille non ab arte petiit; ſed viuida ingenii vi expreſſit ea, quae ipſe perceperat ac ſenſerat. In iſta autem vitae ſimplicitate, animis hominum nondum per varias curas et ſtudia districtis, multo viuidior ſenſuum impulſus et phantaſiae vis et vigor eſſe debuit. Ab aetatis priſcae vſu profectum erat hoc, vt, qui rem factam narraret, ita narraret, vt eam inter narrandum ipſa actione redderet et ante oculos poneret, et auctores facti ipſos induceret illud enarrantes; erat id tanquam drama, dramatica actio, ad affectus magnos mouendos accommodata; ſic nata eſt narratio epica, qua tantopere animi audientium deliniuntur.

Magnam dulcedinis partem narrationis epicae a virtutibus verſus hexametri proficiſci iam ab aliis monitum eſt; rhythmo ille ſuo, variato motu, et modo riui modo fluminis more lenior vel concitatior inceſſus, facilis et continuus, in graecis Homeri incredibili modo narrationem adiuuat.

Ea ipſa, quae nunc in oratione vulgaria, languida, incomta, diceres, in laude habentur orationis Homericae, propter carminis antiquam ſimplicitatem, ſermonemque nondum cultu expolitum; placent particulae eiusdem ite-

rationes modo copulandi modo disiungendi modo aduersandi vi ac sensu positae; nouae propositiones pro iis, quae iunctura cum antecedentibus decurrere debebant; verba iuncta cum nominibus omissa praepositione, (v. c. ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, pro ἐπὶ υἷας, h. e. ἐφίξεται) casus secundus positus sine ἕνεκα vel διά et alia sigillatim notata; Epitheta perpetua, otiose posita, sine vi in iis locis. Cui non in memoriam venit πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, etiam quando stat et sedet, et sic innumera. Ipsa vox δῖος, θεοειδής, θεοείκελος, toties apposita sine vlla vi, et nullo cum fructu ad sententiam; cum alibi praestantiam quamcunque designet; de quibus notata sunt multa; nec sine reprehensione otiosi vsus; attamen in ipsa lectione Homeri haud offendunt, delectant quoque numeris suis eorumque vi ad hexametri suauitatem. Tam multa sunt in his, quae ex orationis genere, charactere et habitu sunt diiudicanda.

SVPPLENDA ET EMENDANDA,

AD LIB. XX—XXIV,

XX (Υ)

p. 3. vſ. 3. Scholion in Sch, br. et Pariſ, de Θραισμῷ, confuſo cum Callicolone, cui ſubſcriptum: ἡ ἱστορία παρὰ Δημητρίῳ τῷ Σκηψίῳ, v. inf. ad vſ. 53.

vſ. 4. Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευε. Non ad h. l. reſpexit Plato de Rep. II. p. 380 A. in verbis οὐδὲ θεῶν ἔριν τε καὶ κρίσιν διὰ Θέμιτός τε καὶ Διός. ſed ad Pindar. Iſthm. VIII, 58 ſqq.

p. 7. vſ. 8. extr. „v. Excurſ. ad h. l." corr. „Excurſ. ad Φ.

p. 20. vſ. 55. l. 9 ab extr. „iterum iteratur" dele iterum.

p. 29. vſ. 83. ἀπειλαί. ἀπειλῆσαι. de promittendo. iterum Ψ, 863.

p. 33. vſ. 114. Scholion A. eſt quoque in Cod. Pariſ.

p. 37. vſ. 138. ἄρχωσι — ἄρχησι. iterum ſic recitando variant Schol. Lipſ. cum B. et Vict. ad E, 162. et ad Σ, 514.

p. 37. vſ. 140. Schol. Par. qui ceteroqui, in minutiis haerens, in hoc libro facundus eſt, νεῖκος ὀρεῖται· γρ. καὶ ἐτύχθη. ἵν' ᾖ. εὐθέως, ἐκείνων τῆς μάχης ἀρξαμένων, καὶ ἡμῖν ἐγένετο ἡ μάχη.

p. 40. vſ. 158. ὀρνυμένων ἄμυδις. δύο δ' ἀνέρες. Sch. Par. γράφεται καὶ, ἄμυδις καὶ δύο ἀνέρες. ἵν' ᾖ· ὁμοῦ δὲ δύο ἄνδρες ἐξ ἐναντίας ἀλλήλων. Hoc ſaltem video: interpungi poſſe hoc modo: ὀρνυμένων. ἄμυδις δὲ δύ' ἀνέρες. idque melius.

vſ. 159. τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος. Schol. Par. γράφεται καὶ, τινάσσων χ. ἔ.

p. 66. vſ. 260. δουρὸς ἀκωκῇ. etiam Par. γρ. καὶ ἀκωκῇ, et eodem modo, vt ceteri, interpretatur. Ad vſ. 269. in eodem eſt ſimile ceteris Scholion.

p. 71. vſ. 272. lin. extr. δοκεῖ σημαίνειν corr. δοκῇ.

p. 77. vſ. 303. ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται. Schol. Par. Ἀρίσταρχος γράφει· ὄφρα μὴ ἄφαντος γενεὴ δμηθέντος ὄληται. interpolatio non ſatis docta, cum ἄφαντος non poſſit primam habere productam; at poterat ſic ſcribi: ὥςτε μὴ ἄσπερμος γενεὴ δμηθέντος (ſcil. αὐτοῦ) ὄληται.

vſ. 325. Αἰνείαν δ' ἔσσευεν agnoſcunt quoque Sch. Par. et ζήτησιν habent, quam ad 291. memoraui.

XXI (Φ)

p. 143. vſ. 163. ἐπεὶ περιδέξιος ἦε. Schol. Par. Πτολεμαῖος ὁ Πινδαρικὸς (leg. ὁ Πινδαρίων) ἀναστρέφει τὴν πέρι, ἵνα σημαίνῃ τὸ περισσῶς.

p. 158. vſ. 242. Par. εἶα στηρίζεσθαι. γρ. καὶ εἶχε στηρίξασθαι. ἵν' ᾖ, οὐδὲ τοῖς ποσὶν εἶχε δύναμιν ὁ Ἀχιλλεύς, ὥςτε στῆναι.

p. 164. vſ. 262. Idem Pariſ. φθάνει δέ τε. τὸ ᾱ ἐκτέταται διὰ τὸ μέτρον, ὡς καὶ Ἀρίσταρχος. ἠξίου δὲ ὁ Ζηνόδοτος γράφειν φθανέειν, ὡς νοσέειν. Ita emendandum Schol. B. quod appoſui.

p. 165. vſ. 271. κονίην δ' ὑπέριπτε. Sic Par. cum Scholio: γράφεται καὶ, ὑπέρεπτεν, ἀντὶ τοῦ, ὑφήρπαζεν.

ἀφῃρεῖτο (ἀφῃρεῖτο) τῶν ποδῶν τὸν κονιορτὸν, ἔπισθεν ὑποδυόμενος.

p. 172. vſ. 305. ἔληγε τὸ ὂν μένος. probabile fit fuiſſe, ἔληγε ϝεϝον μένος.

p. 174. ad vſ. 329. χέραδος. Sch. Par. locum Pindari laudat: καὶ ὁ Πίνδαρος· χεράδι τὴν δοτικὴν εἶπε. χεράδος σποδαί. (legerat ergo σποδέων. v. V. L. ad Pyth. VI, 13.)

p. 175. vſ. 321. ἀλλέξαι. et in Suida in ἀλέξαι — ἀλλέξαι, ἐπιλέξαι.

p. 186 ad vſ. 363. idem Sch. Par. quae habet, Porphyriana ſunt. Sic occurrunt in ceteris, quae notata ſunt ad πανόψιον vſ. 397. de Apolline Nomio vſ. 448. τὸ σφεδανὸν, 542 de interpunctione 556. 567.

p. 216. vſ, 550. πτολίπορθος. „ſemel de Achille." Atqui iam occurrerat O, 77.

XXII (Χ)

p. 300. vſ. 295. ᾔτεέ μιν δόρυ μακρόν. deficit copula; cum expectares: ᾔτεε δὲ δόρυ.

p. 313. vſ. 348. ὥς οὐκ ἔσθ' ὃς — Sch. Par. Ἀρίσταρχος, ὡς χωρὶς τῆς βαρείας, ὡς. (ita erit: *quandoquidem*. ἐπεί.)

p. 328. vſ. 397. pag. med. „Simonis alicuius" de quo v. Ouidii Ibis vſ. 333. 334.

p. 340. vſ. 444. θερμὰ λοετρὰ reſpicit Plinius XXV, 38. Idem miratur XXXI, 32. fontes calidos in Homero non memorari. Scamandri fontes ille non meminerat ſup. vſ. 148.

p. 346. ἰῇ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ. quomodo eadem forte, eodem fato ſe et Hectorem natos dicere poteſt Andromache? Dixeris, vtrumque miſerum eſſe. Verum reliqua oratio repugnat, et comparatio ipſa parum conuenit. Vt ſequentia conueniant, generatim dictum eſſe

puta; se natos esse vtrumque pari fato, vt vno tempore viuerent, et vna, matrimonio iuncti: at nunc ille morte est ereptus, ipsa autem viuit ei superstes.

XXIII (Ψ)

p. 388. vs. 144. Scholion super ἄλλως pro ματαίως est quoque in Paris. et in eo exempla laudata ex Euripidis Medea vs. 1029. 1030. et Aristoph. Equ. 11. Insertum quoque Scholion ad μεμνέῳτο vs. 361.

p. 406. 259. 260. 1. l. 6. „recte statuere" corr. „statuerent, vel statuent."

p. 414. vs. 251. ἵππους Τρωούς. Fuit Τρωϊὸς et Τρωός. v. ad E, 461.

p. 416. vs. 303. Πυλοιγενέες ἵπποι. sunt Nestoris equi; de quibus v. sup. Θ, 113.

p. 422. vs. 325. προὔχοντα δοκεύει· de praecurrente iterum inf. 453. Etiam Herod. IX, 22.

p. 439. vs. 393. Sch. Par. ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη. ἀντὶ τοῦ, συνετρίβη, ἢ ἐξετάθη. οἱ δὲ, παρειλκύσθη, ἢ συνεστράφη. ariolantes.

p. 442. vs. 414. de ὁμαρτῇ. l. 4. „400. adde M, 412. et N, 584.

p. 458. vs. 495. l. 1 et 2. καθοράασθε et καθοράασθον corrige εἰσοράασθε et εἰσοράασθον.

p. 463. vs. 531. ἥκιστος. Scholion est quoque in Paris.

p. 490. vs. 679. med. pag. „Repetiit nonnulla Eusth." etiam Schol. Paris. At v. ad Π, 522.

p. 506. vs. 757. in verbis Eustathii extr. „εἴπερ ἦν στοῖχον τὸν ἁπλῶς νοηθῆναι ὄρθιον. Sphalma ὄρθιον corr. ὄρδινον. Eustathius reddidit voc. Lat. *ordinem*. Norat Ordines militiae Romanae.

p. 529. vſ. 851. Scholion B. eſt quoque in Schol. Pariſ.

XXIV (Ω)

p. 790. Excurſ. II. ad notam *. E Cod. Pariſ. enotatum video a V. C. Tollio: *οἱ πάντες στίχοι τοῦ Ὁμήρου εἰσὶ λγ καὶ χμι.* quae corrupta eſſe videntur. Hoc enim poſitu λ eſſet 12000. dixeris γ adiectum cum illo numero 15000 efficere: at fieret hoc inſolenti prorſus modo.

LIPSIAE

EX OFFICINA DVRRIA.